

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Gt 78.42

HARVARD COLLEGE LIBRARY

FROM THE LIBRARY

OF

ARTHUR STANLEY PEASE

TZETZHS. ΨΕΛΛΟΣ.

TZETZES. PSELLVS.

•

LUTETIÆ. — EX TYPIS J.-B. GROS,
RUE DU FOIN-SAINTE-JACQUES, 18.

1936

TZETZHS. ΨΕΛΛΟΣ.

**TZETZÆ
ALLEGORIÆ ILIADIS**

ACCEDVNT

PSELLI ALLEGORIÆ

QVĀRVM VNA INEDITA

CVRANTE JO. FR. BOISSONADE

LUTETIÆ

APVD DUMONT, BIBLIOPOLAM

A L'INSTITUT

—
MDCCCLI

Handwritten text at the top left, possibly a title or reference number.

Handwritten text in the upper middle section.

HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY
NOV 3 1966

64 A 233

EDITORIS PRÆFATIO.

Editionem Tzetze Allegiarum Iliadis a me institutam typographus ad librum Ω deduxerat, quum communicavit mecum Em. Millerus doctissimus vir et humanissimus Matrangæ Anecdota Græca recens Romæ in lucem emissa, quibus inter alia opuscula insunt Tzetziæ Allegoriæ, non Iliadis tantum, sed et Odysseæ; qua altera parte carent codices quibus sum usus Parisini.

De augendo copiis Romanis meo volumine, et sic ex facili nova Tzetze recensione lectoribus eruditis exponenda, ne per somnium quidem cogitavi. Injusta hæc alienæ industriæ occupatio, et improvisa rei non suæ rapina, immane quantum a mea discrepant indole vix viventis nisi viverem in litteris, illisque cum assidue utentis, tum humaniter. Edi-

tionem id genus æqui iudices probroso *παρρησιαστικῶς* nomine notavissent, ac fortasse offecissem Matrangæ commodis docti hominis atque laboriosissimi, quique paria meis exercet studia. Adjiciam, quod verum est, non verisimile, ex Tzetze Matrangiani Allegoriis nil fere me legisse præter ultimam Iliadem. Immensi enim memor tædii quod, in describendo illustrando isto poetastro, devoraveram, fugiebam a movenda denuo graveolente Camarina, *αὐρίπτερος γὰρ ἀμείνων*, ut est in proverbio. Cetera opuscula raptim inspexi, paucula excerpere satis habens in Addendis obiter tangenda, quum nominibus non valde invitarer, et ipse editor se modestius intra describendi officium ac præfandi continuisset.

Matranga igitur me prævertit; quod ipsi felix faustumque sit. In venatione codicum ineditorum alii sunt aliis feliciores; ac plus vice simplici ego fui aliis infeliciores. Sed non queror, nunquam sum questus, quum solitum ludat Fortuna ludum, ne de peregrino quidem homine quodam, qui, triginta ferme abhinc annis, me summa cum comitate invisit. Quum, inter fabulandum, ut fieri amat, de nostris utriusque studiis, narravissem de scriptore Græco eoque inedito, cujus codicem mihi transcribere inceperam, ad editionem videlicet, et ipse de rebus suis ac consiliis jam nescio quid reposuisset, me re-

lieto, perrexit ad Bibliothecam Regiam, codicem descripsit ocyus, quem meum fere dicebam propter usum diuturnum, et editionem occupavit. « Hoccine est humanum factum? » imo inhumanissimum! nam meum illi apographum lubens dono dedissem, si de suo me consilio monuisset. In vivis ne sit adhuc, an abierit ad plures ignoro; at vita si supersit, quod spero, et opto lætam illam illi fluere ac felicem, in hæcce verba mea inscius incidet, Νεμέσεως συνεργοῦσθης, ac se agnoscet invitus, nec sine pudore ac pœnitentia.

Tzetæ Allegoriis comites adjunxi, propter argumenti similitudinem, Pselli Allegorias de Tantalò, Sphinge et Circe, olim a Conr. Gesnero post Heraclidem Ponticum evulgatas, quas Jacobsius, Tzetæ Homérica illustraturus, in divite librorum Germania non repererat. Quartam addidi, nondum editam, de Antro Nympharum. Quintam additurum de Aurea Catena corripuit me subita sinistri oculi imbecillitas, quæ me deterruit a legendo ac transcribendo codice pessima manu exarato, bibulo, quem facit incommodissimum proceritas, gravitas molestissimum.

Allego-riarum Psellianarum raritas atque novitas, et quod est notis inspersum criticæ materiæ et observationum miscellanearum, meo erunt volumini pro tabula, qua naufragium utinam evadere queat.

Sed emersum quis sumet in manus, quis evolvat, quis leget? Nam ea Galliæ nostræ impendere videtur conditio temporum, quibus litteræ liberales jacebunt omnes, et eruditæ ante alias, resque vix ulla supererit, quæ possit bonis ad humanitatem disciplinis excultum hominem delectare. Omen hoc detestabile Deus obruat.

Lutetiæ, xij cal. julii MDCCCLI

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ

ΑΛΛΗΓΟΡΗΘΕΙΣΙΑ

ΠΑΡΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΟΥ ΤΖΕΤΖΟΥ

Τῆ ΚΡΑΤΑΙΟΤΑΤῆ ΒΑΣΙΛΕΥΣῆ ΚΑΙ ΟΜΗΡΙΚΟΤΑΤῆ

ΚΥΡᾶ ΕΙΡΗΝῆ Τῆ ΕΞ ΑΛΑΜΑΝΩΝ (*).

Ἐπει φαῖδρά, πανσέληνε, σελήνη σελασφόρε,
οὐκ ἐκ ῥοῶν ὠκεανοῦ φαίνουσα λελουμένη,

(*) Lemma exhibeo codicis Parisini 2644, deinceps notandi littera C. Bis illud descripsit librarius. Priore loco usus est forma insolente, ἀλθμανῶν. Bene Ἄλαμανῶν in codice Scorialensis Bibliothecae, teste Millero viro doctissimo qui in erudito catalogo ac laborioso lemma ac versus quadraginta primos inseruit. In Parisino 2705, quem littera B designabo deinceps, lemma desinit in nomine Τζέτζου. Diversa est lemmatis recensio in codice Parisino 2707, quem brevitatis causa littera A indicabo, scilicet: Ἀλληγορία πονηθεῖσαι τῷ Τζέτζῃ εἰς τὴν Ἰλιάδα Ὁμήρου. Vide Millerum et de his monentem. De codice 2705, qui membraneus est manuque exaratus nitida et diligentissima, non omittam pertinuisse olim ad Andronicum Cantacuzenum, quod didici ex nota ista, scripta ab ipso fortasse Cantacuzeno, in margine superiore folii versi 116: τοῦτο τὸ βιβλίον ὑπάρχει Ἀνδρονίκου (sic) Καντακουζηνοῦ τοῦ Μεγάλου Δομοστίκου. Cogitavi de Καντακουζηνῷ Ἀνδρονίκῳ quem anno 1189 Isaacus imperator ad Fredericum misit legatum, teste Niceta

Hist. 2, c. 3. Burgessius Initium Homericis inseruit longa ex Tzetzarum Allego-
riarum Prolegomenis excerpta, a se diligenter descripta e codicibus Oxoniensibus et accurate, excepto quod accentus neglexerit; qui fuit viri mos ceterum doctissimi. Βασίλισσα κυρὰ Εἰρήνην fuit uxor Manu-
elis Comneni, gentilitio nomine Bertha, filia Berengarii comitis in Sultzbachio Bavaris oppido, et ex affinitate soror Conradi III Alemannorum regis. Vide Cangium Familiis Byzantinis, p. 186. Nicetas Manuele 1, 2, p. 37, C.: ἡγάγετο δὲ γυναῖκα ὁ βασιλεὺς οὗτος ἐξ Ἄλαμανῶν. De illo suo opere Tzetzes Chil. 9, 281: γράφων ἐτήγησιν Ὁμήρου τῇ Αὐγούστῃ, ἔχουσιν καὶ μετὰ φρασιν ἡμαξευμένοις στίχοις....

(1) Scholium ad marginem C.: τὸ προοίμιον πρὸς τὸ κελεύσαν πρόσωπον ἀψασθαι τὸν Τζέτζην ταύτης τῆς συγγραφῆς. Quae verba in codice Scorial. lemmati sunt inserta, et codice A; in hoc sine τὸν Τζέτζην. Cramerus Anecd. Oxon. t. 3, p. 376, id scholium protulit cum lectionibus variis τὸ κελεύσαν, κέλασεν, et, ex Parisiensi 2644, κέ-

ἀλλ' ἐκ πορφύρας τῆς κλεινῆς, ὡς ἔπεισιν εἰκάστ.μ,
 ἀνασκιρτώσα φεραυγῆς καὶ πλέον τοῦ φωσφόρου,
 χρήξεις ἐλαύνειν πόρρω ποι σαῖς ψυχικαῖς ἀκτίσι
 τὸ σκοτεινὸν τῶν λέξεων καὶ βίδλων τὴν ἐσπέραν,
 οὐ κατὰ Κλεοπάτραν δὲ βασιλίσσαν τὴν πάλαι,
 ἢ Ἐφεσίῳ ἱατρῷ τῷ Σωρανῷ χρωμένῃν,
 μετέρχη τὰ καλλύνοντα μορφάς τὰς τῶν προσώπων·
 οὔτε χερσοῦν τι πέλαγος βραχύτατον ἐθέλεις,
 ὡσπερ ἐκείνη πρότερον ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ,
 τῷ Δεξιφάνει τῷ σοφῷ μηχανικῷ Κνιδίῳ
 χερσώσασα τὴν θάλασσαν μέχρι τετρασταδίου·

5

10

λευσε; sed in quo κέλευσε non exstat. Adjutus nitida codicis A scriptura, ex vestigiis fere evanidis, et adhuc paululum visibili syllabæ finalis an compendio, putavi ibi quidem nunc non esse, sed fuisse olim κελύσαν. — Codex Scorial. sic dividit versum: Ἐπεὶ παιδρᾶ, πανσέληνε σελήνη, σελασφόρα. Paris. divisione carent. Quam feci divisionem melior mihi visa est, quam hemistichia sic non misceantur. I. unæ comparatur Augusta ob pulchritudinem, quod solenne est. Conf. v. 377, et, si modo sit tanti, quæ apposui ad Joannis Eugenici Ephrasin in Anecdotis Novis, p. 341. Cleopatra Ægyptia de qua mox, v. 7, Σελήνην esse se et Ἴσιν dicebat, narrante Dione Cassio 50, c. 5, et Tzetza Chiliade, 2, 25.

(3) Ex B citavit κλεινῆς vir d. Sed oculi eum sefellerrunt. Burg., ἀλλ' ἐπι π., hemistichio longiore.

(4) A, φεραυγῆς.

(5) C, ἀκτίσι. Sic passim peccatur: quod deinceps notare supersedebo.

(6) B, βίδλων. Et talia pierumque negligam.

(7) Schol. in C: κατασκευὴ τοῦ προοιμίου. — AC, δε, Malui δε, quum conjunctioni vis sua sit, nec habenda pro enclitica, qua Tzetzes toties abutitur in hac versus sede.

(8) Tzetzes Chil., 6, 299, de Cleopatra: Τῷ Δεξιφάνει τούτῳ μὲν εἰς μη-

χανὰς ἐχρήτο, τοῖς Ἐφεσίοις δ' ἱατροῖς τῷ Σωρανῷ καὶ Ῥούφῳ. Εἰς πάντα τὰ καλλύνοντα μορφάς τὰς τῶν προσώπων, εἰς πᾶν τε πάθος γυναικῶν [Cod. 2644, γυναικός] καὶ ἱατρείας ἄλλας. Vide Fabricium Bibl. Gr. t. 11, p. 685, ubi de variis Soranis.

(10) A et Burg., χερσοῦν. Scorial. B, C, χερσοῦν.

(12) C. Δεξιφάνη. B. Κνιδίῳ. Tzetzes, quem jam videndum monstraverat Millerus, Chil. 4, 502: Κλεοπάτρα δὲ χερσώσασα τὴν Φάρον, τῷ Δεξιφάνει τῷ σοφῷ Κνιδίῳ ἐν ὠρημένῳ. Rursus Chil. 6, 294, de eadem: Καὶ Δεξιφάνης δὲ αὐτὸς, μηχανικός ἐκ Κνίδου, Μεθ' οὗ πολλὰς λυσitelεῖς τὰς μηχανὰς ἐποίησε, καὶ θάλασσαν ἐχέρσωσε μέχρι τετρασταδίου. Et Chil. 2, 27, de eadem: τὴν θάλασσαν χερσώσασα τὴν τῆς Ἀλεξανδρείας. Ibi lemma in codice 2644: Κλεοπάτρας χέρσωσις θαλάσσης Ἀλεξανδρείας.

(13) C, μέχρι, superscripto ἀχρι. Burg., ἀχρι. B, τετρασουδίου sic. A, τετρασταδίου. Tzetzes Chil. 2, 28, de Cleopatra: Αὕτη, σὺν ἀρχιτέκτονι Κυπρίῳ Δεξιφάνει, τὴν θάλασσαν χερσώσασα τὴν τῆς Ἀλεξανδρείας ὅσον πρὸς τετραστάδιον, εἰτα μικρόν τι πλέον, τὸν κύργον ἐξεργάσατο τὸν μέγιστον τῆς Φάρου. Multa forent disserenda, si per temporis angustias liceret. Moncho tantum Tzetzeam, qui modo

ἐπεὶ τοιοῦτον οὐδαμῶς βούλεται σου τὸ Κράτος,
 οὔτε τὴν Ἄθω θάλασσαν ὄρος ποιῆσαι μέγα, 15
 ἢ τὴν Ἀβύδου θάλασσαν ὀλκᾶσι γεφυρώσαι,
 ὥσπερ ὁ Ξέρξης ἔδρασεν ὁ Πέρσης πρὶν ἐκεῖνος,
 ἐκ τῆς Περσίδος στράτευμα κινῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα·
 ἀλλ' ὡς ἀθέατος θεὰ τῇ θέσει, κὰν οὐ φύσει,
 ἐπεντροφῶσα ταῖς μορφαῖς καὶ κάλλεσι τῶν λόγων, 20
 διὰ βροντῆς καὶ λαίλαπος, ὁμοῦ καὶ τῆς νεφέλης,
 θείαν φωνὴν προπέμπουσα, γέμουσαν ὄλην φρίκης,
 χειροτονεῖς τὸν δούλον σου, τὸν τίνα, τὸν ὁπίοιον,
 γενέσθαι τύπον ἀκραιφνῆ τοῦ πάλαι Μωυσέως,
 οὐχὶ φυγάδα σώζοντα λαὸν Ἰσραηλίτην, 25
 τὸ Ἐρυθραίου πέλαγος τεμόντα βακτηρία·
 οὐδὲ Περσίδος θάλασσαν, οὐδὲ τὴν Ὑρκανίαν,

Dexiphanem Cnidium esse dixit, dicere nunc eundem esse Cyprium, nec sibi contradicere. Nam Cnidium Cypriam dicit Chil. 1, 83: Ὁ δὲ Κτησίας... Ἐξωρημένος πόλεως ἐκ Κνίδου τῆς Κυπρίας. Sed ipsi contradicendum esse putavit Larcherus Geographia Herodotea; et Bæthrius ad Ctesiam, usus Tzetze loco, voci Κυπρία signum apposuit dubitationis. Opportune adronani scholium Tzetze ipsius e bono Chiliadum codice 2644: περὶ Κῶν ἢ Κνίδος, τὸ παλαιὸν δὲ μέχρι καὶ περαιτέρω ἦν ἡ τῆς Κύπρου ἀρχή.

(14) B, Βούλετέ σου. C, βούλεται σοῦ.

(15) Scor. C, τὸν ἄθων. B, τὸν ἄθω θάλασσα. Burg., τὸν Ἀθωνα θάλασσαν. A, τὴν ἄθω θάλασσαν. Tzetzes Chil. 1, 911: τὸν Ἄθω δ' ἐθαλάττωσε διώρυγι βαθείᾳ. Bonus codex 2644, ἄθων. Prætulit lectionem A, ut Ἄθω sit genitivus: « e magno monte mare Athonis facere ». Statim, τὴν Ἀβύδου θάλασσαν. Et in nota ad v. 12, est ἡ θάλασσα τῆς Ἀλεξανδρίας. cf. n. 17.

(17) B. ὄπερ. Burg., πέρσην. De

Xerxe Abydum inter et Sestum litora ponte jungente, ac per montem Atho maris fluctus immittente satis nunc erit Herodotum allegare 7, 24, 33, et Tzetze Chiliadem 1, 888: Πέμπει καὶ οὗτος γεφυροῦν τὸ πέλαγος Ἀβύδου· et ibid. v. 911, modo allegatum.

(19) A B, θεός. In C vox θεός est obscurata correctione ut θ et accentus ultimæ syllabæ sint nunc tantum nitida. Fortasse librarius voluit θεὰ rescribere pro θεός. Est θεὰ in Burg.

(20) A C, ἐπεντροφῶσι.

(21) B, λέλαπος.

(22) Ex B, προπέμπουσαν affertur. Ipse inveni προπέμπουσα. A.... σαν.

(23) Scor. B C, τὸν τίνα. Burg., τὸν τίνα. A, δεῖνα. Utraque lectio eodem effertur sono. Prætulit priorem, cui major est auctoritas.

(24) B, τόπον. C, πάλαι, superscripto πάνυ. Scor. C, Μωυσέως.

(25) B, Ἰσραηλίτην.

(27) Ex A adlatum vidi στράτευμα θάλασσαν. Ipse reperi πέρσιδος στράτευμα. B, ἄρκανίαν. Significatur Caspium mare.

ἀλλὰ τὸν μέγαν τὸν βαθὺν ὠκεανὸν Ὀμήρου,
τὸν πάσαν περισφίγγοντα κύκλῳ τὴν οἰκουμένην,
βατὸν κελυεύεις ἅπασι καὶ πορευτὸν ποιῆσαι, 30
ὡς Μωϋσῆς τὴν Ἐρυθρὰν Ἰσραηλίταις πάλαι
ἤδη χωρῶ πρός τὸν εἰρμόν, καὶ γλώττης βακτηρία
πλήξας αὐτὸν τοῖς σύμπασι πορεύσιμον ποιήσω,
καὶ βάθη τὰ ἀθέατα τοῦτευ φανεῖται πᾶσιν.
Ἄλλ' ἀναχαιτιζέσθωσαν αἱ μωμοσκόποι γλώσσαι, 35
ἐξυλακτεῖν τι καθ' ἡμῶν οἰστρούμεναι τῷ φθόνῳ.
Ὡς γὰρ αἱ πάλαι γράφουσι τὸν Δία μυθουργία
μεταβαλεῖν εἰς μόρφωμα πιθήκων τοὺς Τιτᾶνας,
οὔτω καγὼ νῦν βούλομαι τρόποις οἰκονομίας
μεταβάλλειν τοὺς ἥρωας συγγράμμασι πιθήκων. 40

Καὶ δὴ λοιπὸν πετάσασα τὰς θείας ἀκκάς σου,
πρὸ πάντων πρῶτον μάνθανε τοῦ ποιητοῦ τὸ γένος,

(28) B, μέγα.

(31) B, δε Μωυσῆς, A, ὡσπερ Μωυσης. Burg., sruhraian.

(32) Schol. in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 376 : ἀπόδοσις, ἢν ψευδῶς τινες καὶ ἀξίωσιν καλοῦσιν. Ἀξίωσις. B, ἐρμῆν καὶ γλ. A, εἰρμόν τῇ γλ. C et Scor., ὄρμόν καὶ γλ. Præ tuli εἰρμόν, quod mihi visus sum paulo melius intelligere, « seriem operis Homericæ ».

(33) B, πορ. τ. σύμπασι.

(34) B, τούτοις.

(35) Vocabulo μωμοσκόπος non semel usus est Tzetzes. Chiliadæ 10, Hist. 298, agens de nomine φάλαινα, quod a se alicubi usurpatum criticaastro cuidam non placuerat, τοῦτο δέ, ait, βουβαλόπαπα; τίς σύρειν οὐκ ἀνῆκε (sic melius distinguit hemistichia codex, quam editio quæ fert, βουβαλόπαπας τις), Πρὸς δὲ τὸ ἐπιστόλιον ἐγράφη μωμοσκόπον. Transcribam id epistolium e codice 2644, quod est laconicum et æigmaticum : τίτι μωμοσκόπω. Σὺ μὲν τὰς ἐμάς φαλαίνας (sic) ἐμέμψω, σοὺς δὲ σοφοὺς Τηλέφους νενόμικας.

Ac vicinum hominis ejusdem et argu-
menti causa, idque laconicum apponam :
τινὶ διαβολῆι. Ὁ Μῶμος πάνθ' ὄρων
ἑαυτὸν οὐχ ὄρῃ. Quod in Τηλέφους
latet patebit legenti Chil. 10, Hist.
299.

(37) Sch. in B, θέσις. B, μυθεργία.

(38) Bg., μεταβαλλεῖν. A B, Scor.,
τιτᾶνας. C, τιτᾶνας.

(39) B, οὕτως ἐγὼ νυνί.

(40) A B C, μεταβαλεῖν.

(41) Schol. in C, ἡ κατὰ ῥήτορας
προέκθεσις τῶν κεφαλαίων, ἡ προ-
κατάστασις λεγομένη καὶ ὑπόσχεσις,
κατὰ δὲ ποιητὰς προθεωρία καὶ προϋ-
φήγησις, ἥτοι προδιήγησις, κἂν οἱ
ῥήτορες ἄλλως φασὶ τὴν προδιήγη-
σιν. Exstat et in Cramerii Anecd. Oxon.
t. 3, p. 376, ac sine ἡ ante προκατά-
στασις. In C quidem ἡ nunc abest, sed
manifestum est locum inspicienti, liti-
erulam unam olim adfuisse, quam bibliop-
egi cultrum resecurit. In Thesaurο
Græco sub προϋφήγησις Cramerianum
scholium adlatum fuit, sed amanuensis
calamo properantiore corruptum.

πατρίδα, και γεννήτορας, μετά τῶν διδασκάλων,
και χρόνους οἷς ἐτύγχανε, και πόσας γράφει βίβλους,
και ποῦ και πῶς ἐξέλειψε τὸν βίον τελευτήσας. 45

Και δὴ και τὴν ὑπόθεσιν μάθε τῆς Ἰλιάδος
κατὰ λεπτόν τὴν σύμπασαν, και τὰς μορφὰς Ἑλλήνων.
Εἶτα δ', εἰ θέλεις, μετ' αὐτὰ και πᾶσαν Ἰλιάδα,
ὥσπερ κελεύει θέλημα τὸ σὸν, μεταποιήσω.

Τέως πρὸ πάντων μάνθανε τοῦ ποιητοῦ τὸ γένος. 50
'Ο Ὅμηρος ὁ πάνσοφος, ἡ θάλασσα τῶν λόγων,
πλὴν γέμουσα τοῦ νέκταρος, οὐχ ἀλμύρων ὑδάτων,
ἐπτὰ πατρίδων λέγεται τυγχάνειν ἀμφιβόλων,
ἐπτὰ πατέρων γέννημα, και τούτων ἀμφιβόλων.
Λέγεται γὰρ ἐκ τῶν Θηβῶν ὑπάρχειν τῆς Αἰγύπτου. 55
ἐτέροις Βαβυλώνιος, Χίος δοκεῖ τοῖς ἄλλοις,

(43) B C, πατρίδα. A, πατρίδας. Μοκ ἐπτὰ πατρίδων λέγεται τυγχάνειν.

(44) A, πόσους βίβλους γράφει.

(45) C, Burg., ἐξέλειψε. A B, ἐξέλιπε. Prætulit aoristum primum meliori aoristi alterius formæ. Nam prior Tzetæ ætate fuit usitatissimus. Quum scripsisset Lycophron λιποῦσα v. 16, Tzetzes sic commentatur, λιποῦσα και καταλείψασα, vocabulum rarius et exquisitius vulgatiore interpretatus. Lobeckius ad Phrynichum ca de re agens eruditissime, p. 714, allegat ex Tzetziis Chiliadibus, 5, 428, participium λείψαν, quod non nihil movet dubii quum sit neutra significatione usurpatum pro λειφθὲν « quod est relictum », idque emendare conatus non sine probabilitate ad Theophylactum Simoc., p. 180; sed nuper λείψαν reperi in bono codice 2644. Dixit et ἐξέλειψε τὸν βίον Chil. 4, 34; παρέλειψας Chil. 9, 355, ubi præstat codicis scriptura παρέλειψα. Est κατέλειψε inferius, v. 359. Libanius scriptor castigatior, non corrigendus tamen sine codice, aoristum primum exhibet in descriptione Polyxæ morientis, t. 4, p. 1089: εὐ δέ μοι και τόδε τοῦ δημιουργοῦ ἔδοξεν... μήτε τὸν χιτῶνα διαβ-

ρῆξει πρὸς ἄπαν, μήτε τοῦ χιτῶνος χωρὶς καταλείψαι τὴ κόρη. Legendum sætem τὴν κόρη. Addeis notata ad Euparium, pag. 582, ad Choricium, pag. 342.

(48) B, δὲ θέλεις.

(51) B, sine priore ὁ, quod tubricandum, ac neglectum, ni evanuerit. Plerumque non monebo. Versus 51. 52, 53, 54, reperiuntur et in Chil. 13, 626-629; conf. Allatius De patria Homeri, c. 12, Dixit et infra II, 116, Γ, 35, Φ, 107. atque in iambis, v. 249: Ὅμηρος αὐτὸς ἡ θάλασσα τῶν λόγων. Manasses Constantinum Monomachum, Annal. 6254, fuisse ait, φιλοδωρίας θάλασσαν, λίμνην ποτιμωτάτην. Ita Nicetæ Manueli Comnenus dictus est, p. 40 B, θάλασσα φιλοδωρίας. Theophylactus Simoc. Dial. p., 27: Θεόφραστον τὴν τῆς γλώττης θάλασσαν. Ibi nota. Ac secum conferendus Tzetzes, cui, Ω, 44, dictus fuit Homerus ἡ βρύσις τῶν χαρίτων.

(55) Hoc versu usus est Allatius De patria Homeri, c. 4, quem vide.

(56) B, Χίου. A, δοκεῖ τοῖς ἄλλοις; Χίος. B C, habent meam scripturam, quam noverat Allatius versum recitans, ibid. cc. 3, 12; quem vide.

Ἰήτης, Κολοφώνιος, Σμυρναῖος, Ἀθηναῖος.
 Σὺ δὲ Σμυρναῖον γίνωσκε τὸν Ὅμηρον ὑπάρχειν.
 Ἐπτὰ πατέρας λέγουσι πάλιν ὑπάρχειν τούτου.
 Οἱ μὲν γὰρ τούτου λέγουσι πατέρα Μενεμάχην
 Αἰγύπτιον τυγχάνοντα ἱερογραμματέα ·
 οἱ δὲ πάλιν Δαήμονα, τινὲς δὲ Μασσαγόραν,
 ἀνθρώπους ἄμφω ζήσαντας ἐμπορικὸν τὸν βίον ·
 Τηλέμαχον καὶ Θάμυριν ἄλλοι ληροῦσι πάλιν ·
 ἄλλοι δὲ Μαίονος υἱὸς καὶ Ὀρνεοῦς καλεῖται ·
 οἱ πλείονες δὲ Μέλητος φασὶ καὶ Κρηθίδος.
 Διδάσκαλος δὲ γίνεται Ὀμήρου Προναπίδης.

60

68

(58) Schol. in B C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 316 : ὅτι παρὰ μόνῃ τῇ Σμύρνῃ καλεῖται Μέλης ποταμός, ὃν οἱ πλείους φασὶν εἶναι Ὀμήρου πατέρα. Αὕτη κυρίως Ὀμήρου πατρίς. Pro καλεῖται Cramerus conjicit κείται. — Hic versus reperitur et in Chiliadibus 13, 630, hincque sumtus, Tzetza ipso declarante.

(59) C, ὡς ἔφην scriptam super ὑπάρχειν.

(60) A, μενελάχην. B C, Burg., μενεμάχην. Certamen Homeri Μενεμάχων.

(61) Burg. ἱστορογραμματέα.

(62) Notae Δαήμων e Certamine Homeri. A, μασσαγόραν. B C, μασσαγόραν. Burg., Μεσσαγόραν. Fortasse Δασσαγόραν legendum ex Certamine Homeri.

(64) Sch. in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 376 : ληροῦσιν εἶπον, ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς Τηλέμαχος ὕστερος ἦν Ὀμήρου, ὡς ἄλλον ἐκ τοῦ χρόνου Προναπίδου τοῦ Ὀμήρου διδάσκαλου, ὃς ἦν τρίτος ἀπὸ Κάδμου, Ὀμηρος δὲ τέταρτος. Ὁ Θάμυρις δὲ πάλιν παλαιὸς ἦν, ἰσόχρονος Κάδμου, πάππος Ὀρφέως. Ὀρφεὺς δὲ Μενίππης υἱὸς ἦν τῆς Θαμύριδος θυγατρὸς, κὰν ἀλληγορικῶς τῆς Καλλιόπης υἱὸς λέγῃται. Cramerus non habet ἦν ante τῆς Θ., nec τῆς ante Καλ-

λιόπης. Ex verbo εἶπον manifestum est Tzetza ipsam esse scholiorum auctorem ; quod et disertè declarat scholium ad v. 216.

(65) B, Μαίονος. B C, Burgess., Ἰρνηθοῦς. Est Εὐγνηθῶ in Certamine Homeri, § 1.

(66) B, οἱ πλείοι δέ. A, Κρηθίδος. Melius Κρηθίδος in B C. Allatius, qui De patria Homeri c. 12, versus adfert 56, 57, 58, Κριθ. habet. Atque alibi sic peccavit Tzetzae vel ejus librarius : Chiliade 13, 631 : Ὑδὸν δὲ δὴ τοῦ Μέλητος ὄντα καὶ Κρηθίδος. Confer. Thesaurus Gr. V. Allatius ibid. affert ex Certamine Homericò locum de Smyrnaeis Homerum prædicantibus Μέλητος ὄντα τοῦ παρ' αὐτοῖς ποταμοῦ καὶ Κρηθίδος νύμφης. Mea editio, quæ nunc sola est ad manum, recte, Κρηθίδος. In C scholium ad nomen Μέλητος, puto, referendum : ὁ παρὰ πλείονων ἐπικρινόμενος εἶναι πατὴρ Ὀμήρου. Est εἶναι obscuratum compendio quod videre non memini, ut sententiæ obsequitas sim, non scripturæ.

(67) B, διδ. Ὀμήρου τε γίν. προν. C et Bg., διδ. ὁμ. δὲ γίν. προν. A, προναπίδης, et sic inferius. At Chil. 13. 633 ; Διδάσκαλον Ὀμήρου δὲ τὸν Προναπίδην νοεῖ. Codex 2644, προν. Ac Προναπίδης non paucis Eusebeos locis, et mox Scholio ad v. 105.

Ὁ Κάδμος ἐξ Αἰγύπτου γὰρ ἔλθων εἰς τὴν Ἑλλάδα
 τὸν Λῆνον ἐξεπαίδευσεν ἐν γράμμασι Φοινίκων ·
 ὁ Λῆνος δ' ἐξεπαίδευσεν, ὁ μαθητὴς τοῦ Κάδμου, 70
 Ὀρφέα Ἡρακλέα τε, καὶ γε τὸν Προναπίδην ·
 τὸν Λῆνον τὸν διδάσκαλον ὁ Ἡρακλῆς φονεῖει,
 ὁ δὲ Ὀρφεὺς διδάσκαλος γίνεται τοῦ Μουσαίου ·
 ὁ Προναπίδης οὗτος δὲ τὸν Ὀμηρον διδάσκει.
 Καὶ δὴ μαθὼν ὁ Ὀμηρος πάντα τὰ Προναπίδου, 75
 χρῆζων καὶ πλείονα μαθεῖν, εἰς Αἴγυπτον ἀπέηλθε,
 κακεῖ λοιπὸν ἐτρύγησε πάσης σοφίας ἀνθος·
 σοφὸς δ' ἄκρως γενόμενος ὑπὲρ ἀνθρώπου φύσιν
 τρία καὶ δέκα γέγραφε μνημόσυνον βιβλία,
 Μαργίτην καὶ τὴν Αἶγα τε, καὶ τῶν μυῶν τὴν Μάχην, 80
 τὴν Ἐπιγόνων Μάχην τε· γράφει καὶ Θεβαΐδα,
 τὴν Οἰχαλίαν, Κέρκωπας, εἰς τοὺς θεοὺς τε Ὑμνους,
 καὶ τοὺς Ἑπτὰ ἐπάκτιον, καὶ τὰς Ἐπικιγκλίδας,
 καὶ Ἐπιγράμματα πολλὰ σὺν Νυμφικαῖς τοῖς Ὑμνοῖς,
 καὶ τὴν Ὀδύσειαν αὐτὴν μετὰ τῆς Ἰλιάδος. 85
 Ἄλλὰ καὶ χρόνον μάθε μοι τὸν τοῦ Ὀμήρου πρῶτον,
 καὶ τὴν ἐκείνου τελευτὴν· εἶτα σαφῶς ἀκούσεις
 τὸν νοῦν καὶ τὴν ὑπόθεσιν πάσης τῆς Ἰλιάδος.
 Οἱ μάλιστα γράφειν θέλοντες ἱστορικὰ βιβλία

(70) A sine de.

(71) Burg., sine te. Idem, καὶ δέ.

(73) A, γίνεται Προναπίδου. Burg., γιν. διδ. τ. M.

(75) C, τοῦ Πρ. superscripto τά.

(78) A B C, ἄκρος.

(79) B, τρις καὶ. Burg., μνημο-
 συνων.

(79-85) Hos sex versus attulit Bentleius Epistola ad Millium, p. 54. De variis quarum hic mentio poematibus vide Fabricii Bibliothecam Harlesianam libro 1, c. 2. — Burg., μάχην γράφει. A, κέρκωπα. B, κέρκωπας. C, Burg.,

Κέρκωπας. B, τοὺς εἰς θεοὺς. A, τὴν εἰς θ. C, Burg. et Beail., εἰς τοὺς θ. — A B C, et Burg., consentiunt in τοὺς ἑπτὰ ἐπακτιον, quod et invenit Bentleius, cum varietate τὴν. Fabricio et Bentleio de hoc loco corrupto adde Gaisfordum ad Procli Chrestomathiam, p. 70, et Thesaurum novum V. Ἐπταπάκτιος. A, ἐπικιγκλίδας. B C, et Burg., ἐπικιγκλίδας.

(87) Burg., τελευτὴν ἐκείνου, pravo ordine.

(89) In A duo prima vocabula ferme evanuerunt.

ἰσόχρονον τὸν Ὅμηρον λέγουσιν Ἡσιόδου, 90
 ἐπὶ τῷ Ἀμφιδάμαντος τάφῳ δοκιμασθέντας.
 Ἄλλ' οὗτοι μὲν ἠγνόησαν εἶναι πολλοὺς Ὀμήρους,
 Ὅμηρον τὸν Βυζάντιον, υἱὸν τὸν Ἀνδρομάχου,
 καὶ τὸν τοῦ Εὐφρονος υἱὸν Ὅμηρον τὸν Φωκέα.
 Κἄν περ τι παρεσφάλησαν, οὕτω συμπαθητέον, 95
 ὡς καὶ οἱ ὕστερον αὐτὸν εἰπόντες Ἡσιόδου.
 Ἐπὶ τῆς βασιλείας γὰρ λέγουσι τῆς Ἀρξίππου
 Ἡσιόδου καὶ Ὅμηρον ὑπάρχειν ἀμφοτέρους·
 ἀλλὰ τὸν μὲν Ἡσιόδου ἀρχῇ τῆς βασιλείας,
 τὸν Ὅμηρον πρὸς τέλος δὲ τοῦ κράτους τοῦ Ἀρξίππου 100
 χρόνοις ὁμοῦ τριάκοντα κρατήσαντος καὶ πέντε
 τῆς βασιλείας Ἀθηνῶν. Ἄλλ' ἀγνοοῦσιν οὗτοι
 ποῖος ὑπῆρχεν Ὅμηρος τοῖς χρόνοις τοῦ Ἀρξίππου.
 Κατὰ δ' ἡμᾶς ὁ Ὅμηρος χρόνοις τετρακοσίοις
 τοῦ Ἡσιόδου πρότερος. Καὶ σκόπει μοι, καὶ μάθε. 105
 Ἐπὶ τῶν δύο στρατειῶν ὁ Ὅμηρος ὑπῆρχε,
 Θηβαϊκῆς καὶ Τρωϊκῆς· οἶδας ἐκ Προναπίδου,

(90) Schol. in C, ὁ δοκῶν χρόνος ὅτε ἦν Ὅμηρος ἐξ ἀπάτης τῆς τῶν Ὀμηρῶν ὁμωνυμίας· καὶ πόσοι Ὀμηροὶ ποιηταί.

(91) A, τὸν ἄ. τάφον. Bg., δοκιμασθέντες De illo Homeri et Hesiodi certamine antiqua superest narratio, quam modo allegavi non semel.

(92) Bg., π. τους Ὀμ., hemistichio longiore.

(93) Disputat erudite de Homeri ætate et Hesiodi Prolegomenis in Hesiodum, p. 15. Vide et de variis Homeris Biblioth. Gr., t. 1, p. 566.

(95) A B, οὕτω συμπ. C, Bg., οὕτω συμπαθητέοι.

(96) Sch. in C: ἕτερος χρόνος ὅτε ἦν Ὅμηρος, ἐξ ἀπάτης καὶ οὕτως τῆς τῶν Ὀμηρῶν ὁμωνυμίας.

(97) Vide Tzetze Prolegomena Hesiodæ, p. 14. Archippus, aliis Archippus,

Atheniensium fuit Archon perpetuus.

(99) A, ἀρχῆν.

(100) B, πρὸ τέλους δέ. Bg., κρατους Ἀρξίππου.

(101) A, Bg., χρόνους.

(102) A, ἀγνοοῦσιν ἐτι.

(105-107) A B, πρότερον. Scholia in C et partim in Anecd. Oxon., t. 3, p. 376: ἀληθῆς χρόνος ὅτε ἦν Ὅμηρος. — Τουτέστιν ἀπὸ τοῦ χρόνου τοῦ Προναπίδου τοῦ Ὀμήρου διδασκάλου· τρίτος γὰρ ἦν ἀπὸ Κάδμου Προναπίδης, Ὅμηρος δὲ τέταρτος, ἦγον ἐπὶ Λαίου καὶ Οἰδίποδος ἐξαρκέσας μέχρι τῶν Τρωϊκῶν καὶ κατατέρω. — Τὸ ὅτι ἐπὶ τῶν δύο ἦν στρατειῶν· τὸ γὰρ περὶ Προναπίδου ὁ Σικελὸς Διόδωρος ἱστορεῖ. Vide Diodorum Sic. 3, 66. — A B, στρατειῶν. B, στρατειῶν, et sic Tzetzes Chil. 12, 185, loco conferendo, et 13, 645.

καὶ Διονύσιος φησὶν ὁ κυκλογράφος τοῦτο.

Μάθε καὶ ἄλλοθε καλῶς ἀκριβεστέρως τοῦτο.

Ὁ ποιητὴς Στρησίχορος υἱὸς ἦν Ἡσιόδου, 440

ἐν χρόνοις τοῦ Φαλάριδος ὧν καὶ τοῦ Πυθαγόρου·

οὗτοι δ' Ὀμήρου ὕστεροι χρόνοις τετρακοσίοις.

Ἐπεὶ γοῦν ἔγνωκας καλῶς καὶ χρόνον τοῦ Ὀμήρου,

τὴν τούτου μάθε τελευταίην ποίω συνέβη τρόπῳ.

Πένης ὑπάρχων, καὶ τυφλὸς γενόμενος ἐκ γήρωσ, 445

ἀπανταχοῦ διήρχετο τὰς χώρας τῆς Ἑλλάδος,

λέγων αὐτοῦ ποιήματα, δεχόμενος ἐντίμως.

Ὡς δ' ἦλθε παρερχόμενος περὶ τὴν Ἀρκαδίαν,

ξενίζεται παρὰ τινι κάκεισε Κρεωφύλῳ,

ἐν ᾧπερ μένων φιλικῶς ἡμέρας ἐπὶ πλείστας, 420

περιπατήσων ἔρχεται παρὰ τὴν παραλίαν.

Ἦσαν δ' ἐκέισε ἀλιεῖς ἄγραν οὐκ ἠγρευκότες,

μόνον δὲ φθειριζόμενοι καὶ κτείνοντες τοὺς φθείρας·

^c (108) A, φησί. De Dionysio Cyclographo vide Thesaurum Græc. V. Κυκλογράφος. Conferatur ipse Tzetzes Chil., 12, 194. Jam facillima restitutio Tzetze ad Exegesisin p. 150, hocce scilicet modo: Διονύσιος ὁ κυκλογράφος τὸν Ὀμηρον ἐπ' ἀμφοτέρων φησὶν εἶναι τῶν στρατειῶν, Θηβαϊκῆς καὶ Τρωικῆς.

(109) C, ἄλλοθε, et sic Burg. Vide n. ad librum A, 8. Hunc Stesichori Phalaridis Pythagoræ synchronismum tradit et Proclus ad Hesiodum, p. 7. Sed talia nunc vitanda.

(111) A, πιθαγόρου.

(112) B, οὗτος δ' ὄμ. ὕστερος.

(114) B, τὴν τελευταίην.

(115) Cf. de morte Homeri narrationem Tzetze Chil. 13, 654, cujus plurimi versus hinc desumpti sunt.

(119) A B C, παρὰ τινι κάκεισε παραμένων, περιπατήσων ἔρχ. περὶ τ. παραλ. Et περὶ Chil. 13, 659 in codice, quum sit ἐπὶ in editione. In C. super tibi scriptum est pro scholio τῷ Κρεωφύλῳ. Sequutus sum Burgessianam uno

versu ampliore. Ad ἐν ᾧ conicerem ἐν οὐ, scilicet οἴκῳ, nisi libro O, 62 legeretur ἐν αἴς pro παρ' αἴς, ἐν ὧν οἴκοις. Glycera Alciphronis 2, 43, Menandros: ὡς διεπέμψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολάς, εὐθὺς ἀνέγνω· μὰ τὴν Καλλιγένειαν, ἐν ἧς νῦν εἰμί, κατέχαιρον. Codices quos vidi duo: ἄς διεπ. μοι τ. βασιλέως ἐπιστολάς... ἐν ᾧ νῦν... Est ἐν ἧς conjectura Bergleri, recepta calidius fortasse a Wagnero. — Ad Tzetze redeo. Burg., παρὰ τὴν παρ. quod sumsi. Sæpius περὶ παρὰ permutatas videbimus. Ac modo malim fere, παρὰ τὴν Ἀρκαδίαν, et παρὰ restituendum in loco Chiliados 13.

(123) A, τοὺς φθείρας, quod prætali ob vv. 127 128. B C, ἔγ., τὰς φθείρας. Psellus Encomio pediculi p. 85: ἄλλ' ἡ φθεῖρ ἴσως τῇ φύλλῃ τῆς εὐφρομίας ἐπιθασκῆνειεν. Sed variatur et ibi, ὁ φθεῖρ. Scriptum reperi masculino genere οἱ φθεῖρες in Alexandri Aphrod. Problematibus 2, 30; in Apollonii Dyscoli Historia Comm. c. 27, et in vita Homeri Herodo-

ἢν ἄνευ Ὀπίου κέρως τῆλεσταυτοῦ.
 « Ἦ ἄνδρες » ἔπει, « ἄλλε Ἀρκάδες, ἔρχεσθε » 125
 Ὄ δ' ἰπποπότα κτῆ τετράπτερος ἀκρόατος
 « Τὸς οὐκ ἔδωκεν ἄριστος ἐπὶ ἔργῳ ἐστί.
 « Ἦσθε δ' οὐκ ἀκρόατος ἔρχεσθε ἄλλοι ποταῖοι »
 Ὁ μὲν γὰρ Ὀπίου ἰπποπότα κέρως.
 πρὸς τὸ τετράπτερον ἄριστον ἄλλοι. 130
 πρὸ δ' ἦσθε ἄκρόατος, κτῆ, κέρως ἐπὶ ἔργῳ,
 κτῆ τετράπτερος, κτῆ τῆλεσταυτοῦ.
 Ἐπι ἰπποπότα κέρως κτῆ ἄριστον Ὀπίου.
 μαθήσθε τὸ τετράπτερον τῆς ἐπὶ ἄλλοι.
 Οἱ μὲν ἠρμασπασταὶ γαστροὶ κτῆ χόρως 135
 γαστροὶ Πύλλου ἰσχυροὶ κτῆ θεοὶ γαστροὶ,
 κτῆ συμπάρεσθαι τὸς θεοὶ τῆς γαστροὶ ἐπὶ Πύλλου.
 κτῆ τὸν ἀκρόατος κτῆ τῆς θεοὶ, κτῆ ἔρχεσθε δε τῆς θεοὶ,
 Ἦσθε ἄλλοι κτῆ Ἀρκάδες, κτῆ γε τῆς Ἀρκάδων
 τῆν δ' ἔρχεσθε ἄριστον κτῆ τῆλεσταυτοῦ 140

tea 35, ubi de piscatoribus illis pediculis
 narratur: ὄσους μὲν ἔλαβον τῶν
 φθειρῶν. Vide moi n. 123. Addam in
 transcurso, quod minimi, nallius imo mo-
 menti est, notatis ad Pselianum opuscu-
 lum, J. B. Ursinum scripsisse Pagnon
 de laude pediculi.

(125) C, ὦ ἄνδρες ἦσαν ἄλλ. Homeri
 ipsa verba, inter ejus fragmenta: Ἄνδρες
 ἀπ' Ἀρκάδης ἀλιήτορες, ἦ β' ἔχο-
 μέν τι;

(128) A, τούτων. Ex ultima pagina
 codicis Odysseæ in Vindobonensi biblio-
 theca asseruati excerptis similem de pi-
 scatoribus Arcadibus cum Homero collo-
 quentibus historiolum Nœlidenius, quam
 Classico Diario inseruit t. 23, p. 63. Ibi
 recitata Homeri quæstione, sic pergit
 narrator: ὁ νοῦς τῆς ἐρωτήσεως οὗτος·
 « ὦ ἄνδρες Ἀρκάδες, ἀλιεῖς τὴν τε-
 χνὴν, ἀρ' ἐθηρεύσαμεν τι; οἱ δὲ ἄλιες
 ἀπεκρίναντο τοῦτο τὸ ἔπος· « Οὐ;

ἔρχεσθε ἰπποπότα, οὐκ δ' οὐκ ἔλαβον,
 φειρῶν. » Ὁ δὲ νοῦς τοῦδε τοῦ ἔπος
 τοῦτον· οὐκ φειρῶν· ἐθηρεύσαμεν
 ἀπεκτενωμένον ἐνταῦθα, οὐκ δ' οὐκ
 ἰσχυροὶσιν ἐθηρεύσαι, φειρῶν ἐν τοῖς
 ἐργασίῳ.... Ad οὐκ ἔλαβον coniecit
 Nœlidenius legendam εἰλομεν. Sed qui
 sic mutatum incedet τοῦτο τὸ ἔπος?
 Debuisset potius proponere mutandum
 φειρῶν in φειρῶμεσθα, quod legitur in
 edicis Homeri fragmentis. Statim pro
 χρησμοὶν τὸν χρησμοδηθέντα propo-
 nit N. χρησμοδοτηθέντα. Cui bene?

(129) B. ἄ μῆ.

(130) Sic codices.

(132) Bg., κλα την κλ. A B C et
 Chil. 13,665 κλάται κλ.,

(135) Schol. in C., ἰδιωτικώτερον,
 ad ἀγορικώτερον, puto. — C. χυ-
 δέως.

(140) Bg., την Ἐριν δ' ουσαν. A,
 φιλονεκωτάτην. Melius idem v. 268,

τούτων ἀπειναί λέγουσι τῶν γάμων μὴ κληθεῖσαν.
 Αὕτη δὲ, ζέσασα θυμῷ καὶ λύπη βεβλημένη,
 μῆλον ἐσκεύασε χρυσοῦν, ἔγραψε δὲ τῷ μῆλῳ·
 « Λάβε, καλὴ τῶν θεαινῶν, λάβε, καλὴ, τὸ μῆλον·
 « Σοὶ τῇ καλῇ τῶν θεαινῶν ἔστω τὸ μῆλον δῶρον. » 145
 Οὕτως ἡ Ἔρις, ὡς φασι, ποιήσασα τὸ μῆλον,
 ἀπὸ τοῦ στέγους ἔρριψε μέσον τοῦ γάμου τούτου.
 Εὐθύς δὲ ἦρα, Ἀθηναῖα, μετὰ τῆς Ἀφροδίτης,
 τὴν γαμικὴν τὴν τράπεζαν ἀφείσαι καὶ τὸν πότον,
 περὶ τοῦ μῆλου μάλιστα τὴν μάχην συνεκρότου, 150
 ἐκάστη τούτων λέγουσα κάλλει νικᾶν τὰς ἄλλας.
 Τέλος λαβόντα τὸν Ἑρμῆν ταύτας ὁ Ζεὺς κελεύει
 πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον αὐτὸν ἀπαγαγεῖν εἰς Ἴδην·
 ἢν δ' ἂν αὐτῶν Ἀλέξανδρος ὠραιότεραν κρίνη,
 ταύτην τὸ μῆλον ἔπαθλον λαμβάνειν εὐμορφίας. 155
 Ὡς δὲ ταχέως πρὸς αὐτὴν ἐγένοντο τὴν Ἴδην,
 Ἦρα μὲν πρὸς Ἀλέξανδρον τάδε φησὶ κρυφίως·
 « Εἰ κρινεῖς ἐμὲ κρεῖττονα καὶ δώης μοι τὸ μῆλον,
 « ἄρχειν ἐγὼ ποιήσω σε δύσεως καὶ τῆς ἔω. »
 Ἦ δ' Ἀθηναῖα κατάρχοντι Φρυγῶν τῆς στρατηγίας 160
 Ἑλλάδα πᾶσαν ἔλεγε δούλην αὐτῷ ποιῆσαι.
 Ἦ δ' Ἀφροδίτη πρὸς αὐτὸν Ἀλέξανδρον εἰπούσα,
 « Εἰ κρινεῖς τούτων κρεῖττονα, δώσω σοὶ τὴν Ἑλένην, »
 λαμβάνειν νικητήριον καὶ ἔπαθλον τὸ μῆλον.

Ἔριδος τῆς φιλονεικοτάτης. Bg., φιλο-
νεικοτατον, violata lege accensius.

(143) A, αὐτή. B C, Bg., αὐτή.

(145) A, ἢ τῇ κ... ἔσται. B, σοὶ
τῇ... ἔσται. C, ἢ... ἔστω. Bg., καὶ
τῇ... ἔστω.

(146) Bg., οὕτως Ἔρις.

(147) Bg., στεγους... τουτου. A,
μέσον τὸ μῆλον κάτω.

(158) A B, εἰ κρινεῖς... καὶ δώης.
C, κρίνης... δώης. Bg., κρινεῖς...
δώης. Scripto κρινεῖς δώης, visum
est tempora non male sibi convenire,
quum aoristi δώης futura possit esse si-
gnificatio.

(160) Codices κατάρχοντα. Referen-
dum ad αὐτῷ scripsi κατάρχοντι.

(163) C, κρίνης e correctione.

- Ἄλεξανδρος, Φερέκλου δὲ πλοῖα πεποικηκός, 465
 εἰς τὴν Ἑλλάδα κατελθὼν, ἀρπάξει τὴν Ἑλένην
 ὄθεν ὁ μέγας πόλεμος ἐκείνος ἀνερράγη,
 καὶ πόλις ἢ περιβλεπτος ἢ Τροία κατεσκάφη,
 καὶ πάντες παρανάλωμα γεγόνασι τοῦ ξίφους.
 Ταῦτα φασὶν οἱ ἀμαθῶς λαλοῦντες καὶ νηπίως· 470
 τὸ δ' ἀληθὲς νῦν μάνθανε λεπτῶς ἠκριβωμένως.
 Ὁ Λαιομέδοντος υἱὸς Πρίαμος καὶ Λευκίππης,
 εἴτε Ῥοιοῦς κατὰ τινας, Στρυμοῦς δὲ καθ' ἑτέρους,
 γήμας Ἐκάβην Δύμαντος, κατὰ τινας Κισσέως,
 υἱοὺς ἐγέννησε πολλοὺς, καὶ μὴν καὶ θυγατέρας. 475
 Ἐπεὶ δὲ καὶ Ἄλεξανδρον ἔγκυος ἦν Ἐκάβη,
 γεννῆσαι φλέγοντα δαλὸν ἐδόκησεν ὄνειροις,
 ὃς πάσας ἐπυρπόλησε τὰς Τρώων περιχώρους.
 Οἱ τῶν ὄνειρων δὲ κριταὶ τοῦτο μαθόντες εἶπον·
 « Τὸ βρέφος ὅπερ ἔνδοθι φέρεις ἐν τῇ γαστρὶ σου 480
 « τῇ περιχώρῳ γίνεται πάση τῶν Τρώων βλάβη. »

(165) Ex Iliade 5, 62, de l'hereclo :
 Ὅς καὶ Ἄλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας
 ἔϊσας Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν
 Τρώεσσι γέγοντο, Οἱ τ' αὐτῶ. Adde
 Tzetiam Chil. 8, H. 168 : τὸν Φερέκλον
 ὁ Ὅμηρος ὡς τέκτονα τὴν τέχνην,
 Καὶ πλοῖα συναρμόττοντα καὶ θρόνους
 καὶ πᾶν ἄλλο. Codex 2644, θρήνους.
 Propono legendum θράνους. Est θράνος
 in nave nomen proprium sedilis τοῦ θρα-
 νίτου.

(169) Redibit nomen παρανάλωμα v.
 329. Gregorius Cyprius in meis Anecdo-
 tis Gr. t. 1, p. 345 de capta Urbe :
 γίνεται χειρῶν βαρβαρικῶν παρανά-
 λωμα. Vita Barlaami ibid. t. 4, p. 236 :
 τὰ σώματα ἡμῶν θηρίοις δώσω παρα-
 νόλωμα. Eumathius Hymn. 8, p. 282 :
 ὅσοι δ' ὑπερβεβήκασιν τούτοις, βαβαὶ
 τῆς τῶν βαρβάρων ἀμελιχίτου ψυχῆς!
 ξίφους γεγόνασιν παρανάλωμα. Scri-
 bendum τούτους e codice, et sine codice,

scilicet νεανίσκους, de quibus modo.
 Scholiastes Ajaxis ad v. 12 παρανάλωμα
 interpretatur πάρεργον ἀνάλωμα.

(171) A B, καλῶς ἤκρ. Vide v. 109.

(173) A, Burg., Στρυμνοῦς. B C,
 στρυμοῦς. Vide Thesaurum gr. V. Στρυ-
 μῶ; et Muelleram ad scholia Tzetæ in
 Lyc. v. 18.

(174) Burg., Δριμαντος.

(175) B, καὶ μὴν καὶ. Formulæ καὶ
 μὴν καὶ bonitatem asserui ad Choricium,
 p. 342. Adde n. ad Nicetam Eugen. p.
 387.

(176) C, ἐπειδὴ. Bg., Ἄλεξανδρον
 contra rhythmum. A, ἔγκυος. Exemplum
 vocis ἔγκυος cum accusativo tidesis libro
 T, 60; alia excitavit ex Tzetza Lud.
 Dindorf. in Thesuro Græco.

(177) Burg., γεννησάτι.

(180) C. et Bg. ἔνδοθι. Exempla Tsc-
 tzica ibidem appositus I., Dindorf, A B,
 ἔνδοθεν.

Οὕτω μὲν εἶπον οἱ κριταὶ τότε τῶν ὀνειράτων·
γεννήσασα τὸ βρέφος δὲ, Πάριν κατονομάζει.

Ὁ δὲ πατὴρ ὁ Πρίαμος τῷ φόβῳ τῶν ὀνειρῶν
μετὰ τὴν βρέφους γέννησιν ἦλθεν εἰς τὸ μαντεῖον, 185
ἀνερωτήσων ποταπὸν ἐκθήσεται τὸ βρέφος.

Ἐδόθη τούτῳ δὲ χρησμὸς τοιοιτοτρόπως λέγων.
« Πρίαμε Τρώων βασιλεῦ, σύζυγε τῆς Ἐκάβης,
« Δύσπαρις Πάρις σοι υἱὸς ἄρτι κακῶς ἐτέχθη,
« ὃν μὴ γεννῆσαι κρεῖττον ἦν ἢ συμφορὰν γεννῆσαι. 190
« Ὁ παῖς γὰρ οὗτος, γεγονὼς τριάκοντα τῶν χρόνων,
« ὀλέσει τὰ βασιλεία τῶν Τρώων καὶ τὰς πόλεις. »

Ὅπερ μαθὼν ὁ Πρίαμος τρόμῳ πολλῷ καὶ φρίκῃ
τὸν Πάριν μετεκάλεσεν Ἀλέξανδρον εὐθέως,
καὶ Ἀρχελάῳ δέδωκεν οἰκέτη τὸ παιδίον, 195
ὡς ἂν εἰς ὄρος που ῥίφην καταβρωθῆ θηρίαις.

Καὶ δὴ λαβὼν Ἀρχέλαος ἀπέρριψεν εἰς Ἴδην
ἄρκτος δ' ἐθήλαζεν αὐτὸν ξένως ἡμέρας πέντε.

Ἐν μέσῳ τούτων τελευτᾷ τὸ βρέφος Ἀρχελάου·
ὁ δὲ τὸ πᾶν τῇ γυναικὶ συμβουλευθεὶς ἐμφρόνως, 200

(186) B C, Bg., ποταπὸν. Recepti ex A ποταπὸν.

(189) Hector tertia Iliade Parim verbis prohorosis compellans: Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε. Similia collegit Potterus ad Lycophr. 1174. Olim ad Anecd. Gr. t. 3, comparabam compositum Κακοαλέξιος, quo usus est auctor Ἐπιδημίας Μάζαρι, non semel, scilicet pp. 130, 149, 166.

—A, καθῶς. B, κακός. C, Bg., κακῶς. (190) A, κρεῖττων. Et sic C prius; sed correctio facta fuit.

(191) γεγονὼς τριάκοντα τῶν χρόνων id est ἐτῶν, ἑνιαυτῶν, quæ nominis χρόνος significatio apud recentiores præsertim est passim obvia. Conf. v. 336, 360, 369, 391, 394, 419, etc. Malalas de hac ipsa re ante Tzetzam, Chron. 5, p. 116: τοῦ δοθέντος χρησμοῦ περὶ

τοῦ Πάριδος τῶν λ' ἑνιαυτῶν. Apud Eumathium 4, p. 226, duodecim mensibus allegorice pictis hæc est superimposita inscriptio: Τοὺς ἀνδρας ἀθρῶν τὸν χρόνον βλέπεις ὄλον, id est « annum totum », monente Ph. Basso. Gaultini interpretatio « omne tempus » a sententia est aliena. Vide Bernard. ad Nonnum medicastrum c. 213; Mo. er. ad Nonnum poetam p. 172; Bach. ad Critiam p. 63; meam ipsius notam ad Chummi epistolas p. 185.

(193) C, Bg., τρόμῳ π. A B, φόβῳ πολλῷ.

(194) A B, τὸν Πάριν. in C, τὸν Πάριν, superscripto τὸ βρέφος. Bg., τὸ βρ.

(198) Burg., C. ἡμέραις. (200) A, συμβουλευθεὶς τῇ γυναικί. Burg., ἢ γυν. συμβ.

τὸν μὲν νεκρὸν ἀπέρριψεν εἰς Ἴθην ἀνὶ ἑκείνου,
 τὸ βρέφος δὲ βασιλικὸν αὐτὸς ἀναλαμβάνει,
 καὶ ἀνατρέφει πατρικῶς παιμάνειν τε διδάσκει,
 ὡς περ τινὲς ἱστορικαὶ γράφουσι περὶ τούτου
 Ἔτεροι πάλιν λέγουσι πιθανωτέρας τὰχα, 205
 Πρίαμον τὸν Ἀλεξάνδρον μὲν δοῦναι Ἀρχελαῶ
 εἰς βρῶσιν ρίψαι τοῖς θηρσίν· ἀλλ' ἑλεῶν τὸ βρέφος,
 νομίζων οὕτω τε φυγεῖν καὶ τοῦ χρησμοῦ τοὺς λόγους
 τῷ Ἀρχελαῶ δέδωκεν τρέφειν ἐν τοῖς χωρίαις
 βασιλικαῖς ἀνατροφαῖς παιδεύσει τε παντοία. 210
 Ὁ δὲ λαβὼν εἰς Ἄμικον ἀπήγαγε χωρίον
 ἔπερ χωρίον Πρίαμος πόλιν παύσας τότε
 Πάριον μωτωνόμασεν εἰς ἔκμα τῷ βρέφους.
 Ἐκεῖ γούν ἐκτρέφόμενος Ἀλεξάνδρος, ὡς ἔφην,
 λέγεται κρῖναι τὰς θεάς ἐν γάμῳ τοῦ Πηλέως, 215
 καὶ δοῦναι νικητήριον τὸ μῦλον Ἀφροδίτῃ.
 Τοῦτο δ' ὅτι ψευδὲς ἐστὶ δῆλον ἐκ τῶν πραγμάτων.
 Τοῦ Ἀχιλλέως γὰρ πατὴρ ἦν ὁ Πηλεὺς, ὡς οἶδας,

(201) C. ἀνέρριψεν.
 (202) A B C, τὸ δὲ βασιλ. βρέφος,
 contra rhythmum.

(205) Burg., παιθανωτέρας.
 (211) Et v. 202 Ἄμικρον τι χω-
 ρίον, quod Malalas Chron. 5, p. 114,
 Ἄμικρον nuncupatur. Narrationis Tzet-
 zion de Paride Malalas fons est, omninoque
 confutendus; ipseque Tzetzes bona fide
 ac diligentius causa eum allegabit v. 246.
 Burg., κατωνόμασεν.

(217) Schol. in C. ψευδὲς τοῦτο μόνον
 ἐστὶν ὅτι Ἀλεξάνδρος ἐν τοῖς
 Ἀχιλλέως πατρὸς γάμοις Πηλέως ἔ-
 κρινε τὰς θεάς. Τὸ Ἀχιλλεύς δι' ἐνός
 λάμβδα ἐγὼ γράφω.

(218) B, Burg., Ἀχιλλέως. Et sic
 passim codices cum duobus lambda. Sed,
 quum ipse auctor modo significaverit se
 uno tantum lambda uti, parendum est. Cu-
 jus scripturæ rationes declarat ad 1. vco-

phorem 798: ὁ Τζέτζης τὸ Ἀχιλλεύς
 δι' ἐνός λ γράφει. Φησὶ γὰρ ὅτι ἡ ἀπὸ
 τοῦ ἄγος ἐμποιεῖν τοῖς Πιεῦσιν ἐτω-
 μολογεῖται, ἢ παρὰ τὸ ἄχη λυεῖν (λα-
 τρὸς γὰρ ἦν), ἢ παρὰ τὸ χεῖλος ἀμοι-
 ρος εἶναι, ἢ παρὰ τὸ ἄγειν τὸν λαόν,
 ὡς στρατηγός· καὶ πάντα δι' ἐνός λ
 γράφεται. Εἰ δὲ τις διὰ δύο λλ τοῦτο
 γράφει, καλεῖται μὴ κτηνωδῶς οὕτω
 γράφειν, χωρὶς ἐπιστήσης καὶ εἰδή-
 σεως, λέγειν δὲ τοῦτο ὅτι αἰολικόν
 ἐστίν. Οἱ γὰρ Αἰολεῖς δικλαστοῦσι τὰ
 σύμφωνα. Idem scholæ fortasse non in-
 tegro ad Chil. 6, 664, ubi Ἀχιλλεύς
 ceditur, at Ἀχιλλεύς in cod. 2644:
 Ἀχιλλεύς μόνον αἰολικῶς διὰ δύο
 λάμβδα γράφει. Adde eam et Excerpti
 p. 61, 3, atque inferius schol. ad v. 425.
 In allegandis etiam aforam locis hanc
 scripturam adhibet. Ad Chiliadem 2, 78:
 Ἀδριανός δ' Ἀδριανῶ τοῦ Ἄφρου

ὁ δ' Ἀχιλεὺς γεραίτερος ὑπῆρχεν Ἀλεξάνδρου.
 Καὶ γὰρ ὁ Νεοπτόλεμος υἱὸς τοῦ Ἀχιλῆως 220
 πολεμιστῆς ἦν τέλειος τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ,
 αὐτῷ σχεδὸν ἰσόχρονος ὑπάρχων Ἀλεξάνδρῳ.
 Καὶ πῶς οὐκ ἔστιν ἄλογον Ἀλέξανδρον δικαίξειν
 γάμοις τινὸς τοῖς ἑαυτοῦ πάπποις ἰσοχρονούντος;
 τοῦτο μὲν λῆρος καὶ ψευδές, τὰ δ' ἀληθῆς τοιοῦτον. 225
 Ὡς ἀπελθὼν ὁ Πριάμος ἤκουσεν ἐκ μαντείου
 τριάκοντα γενόμενον Ἀλέξανδρον τῶν χρόνων
 ὀλέσαι τὰ βασίλεια τῶν Τρώων καὶ τὰ πέριξ,
 ἅμα τὸ βρέφος ἐλεῶν μὴδ' ἀποκτεῖναι θέλων,
 καὶ γε τὴν ἄφυκτον φυγεῖν ἐλπίζων εἰμαρμένην, 230
 εἰ τὸ τριακοντάχρονον Ἀλέξανδρος ἐκδράμοι,
 τῷ Ἀρχελάῳ δέδωκεν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐκτρέφειν,
 εἰς τι χωρίον Ἀμανδρον καλούμενον τὴν κλῆσιν,
 ὃ νῦν καλεῖται Πάριον, πόλις ἀντι χωρίου,
 εἰς κλῆσιν τὴν τοῦ Πάριδος κτισθὲν ἐκ τοῦ Πριάμου. 235

παῖς ὑπάρχων, id apposuit scholium, quod describam ex Anecd. Oxon. t. 3, p. 354 collato bono codice 2644: πολλὰς βίβλους Ἀδριανὸς (cod. δ) αὐτοκράτωρ συνεγράψατο ὧν τί (potius τι vel τι) λέγειν ἑατέον· ῥητέον δὲ δι' ἐπῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Ἐκτορα ἐπιτάφιον. « Ἐκτορ, ἀρήϊον (sic cod.) αἶμα, κατὰ χθονός, εἶπου ἀκούεις, Στῆθι, καὶ ἄμπνευσον βαῖδὸν ὑπὲρ πατρίδος. Ἴλιον οἰκεῖται κλεινὴ πόλις, ἀνδρας ἔχουσα Σοῦ μὲν ἀφανωτέρους (cod. ἀφανωτέρους optime, ac fateor me suspicari Oxoniensem lectorem somniculose legisse), ἀλλ' ἔτι (cod. ἔτ') ἀρηϊφίλους, Μυρμιδόνες δ' ἀπόλοντο. Παρίστασα, καὶ λέγ' Ἀχιλλεῖ (cod. Ἀχιλεῖ, quod est ex usu Tzetze)· Φαρσάλος (potius Φάρσ.) κεῖται χερσὶν ἐπ' Αἰνεάδῃ. Hic ultimus versus perit in codice, lacera charta; supersunt tamen pauculae literae, κεῖται π' ἀι. Id epigramma reperitur et in Anth. 9, 387, cum lectione χάϊρε,

multo, me quidem iudice, praeferenda varietati Oxoniensi, στῆθι. Ac valde discrepat in Anthologia ultimus versus ita scriptus: Θεσσαλίην κείσθαι πᾶσαν ὑπ' Αἰνεάδαϊς. Varietas Oxoniensis sic reformari potest: χερσὶν ὑπ' Αἰνεάδου, vel Αἰνεαδῶν. Obiter monebo Chardonem in Miscellaneis t. 1, p. 277 id epigramma illustravisse appositione versionum quatuor metricarum, quibus potuisset addere quam fecit Morus: « Gradivi genus, Hector, ave... », aliamque Pauli Stephani, Henrici filii: « Si sonus it terris, Hector fortissime gaude... »

(222) A B, Bg., αὐτοσχεδόν. Ad rem cf. Tzetze Exegesi p. 41.

(230) A, ἀφυκτον. A, ἐκδραμεῖ. B, ἐκδράμη.

(233) A, τῇ κλήσει.

(234) Tzetze Antehom. 59: Δείματο δ' αὐ Πάριον τιμῆ Πάριδος ἔο παιδός. Ibi de Pario Jacobsius.

Ὁ Πάρις οὖν Ἀλέξανδρος ἐκείσε διατριβῶν,
 μέχρι τῆς παρελεύσεως τῆς τριακοντούτιας,
 πάσας ἐξεπαιδεύετο βασιλικὰς παιδεύσεις,
 ἱππεύειν, ἀκοντίζειν τε, τοξεύειν, σφαίραν παίζειν,
 καὶ πᾶσαν ἄλλην παιδευσιν πρέπουσαν βασιλεῦσι. 240
 Καὶ ῥήτωρ μὲν γενόμενος γράφει πολλὰ μὲν ἄλλα,
 εἰς ἐν δὲ τούτου σύγγραμμα τὰς τρεῖς θεάς συγκρίνει,
 τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν φρόνησιν, τὴν Ἥραν, τὴν ἀνδρείαν,
 καὶ τὴν ἐπιθυμίαν δε, φημί, τὴν Ἀφροδίτην,
 ἧ καὶ τὸ μῆλον δέδωκε, τὴν νίκην, τὰ πρωτεῖα, 245
 ὡς Ἰωάννης χρονικὸς Ἀντιοχεύς που γράφει,
 αὐτὸ μόνον ἀλληγορῶν, τᾶλλα παραλιμπάνων,
 γάμον Πηλέως Θετίδος, Ἑρμῆν τε καὶ τὸν Δία,
 τὴν Ἴδην, οὐπερ ἔκρινε θεὰς τὰς θρυλλουμένας·
 ὁ Τζέτζης δ' ἅπαντα λεπτῶς ἀλληγορεῖ. Καὶ πρόσχες. 250

(236) Bg., γουν. Rem narrat Tzetzes Exegesi p. 40 : οὗς δὴπερ ἀγροῦς Ἀλέξανδρος ἐκτρεφόμενος. Fortasse, καθ' οὗς.

(237) B, τριακονταετίας. Et 250 B, τριακονταετίαν, utroque versu longiore, quum sint in hemistichio posteriore octo syllabæ, quod debeat constare septenis. Modo incidi in hosce iambicos politicos grammaticastri nescio cuius : Ὡ Τριάς τριφῶτε, τρισαιδίον φάος, Τρία πάρεσχε τῷ σχεδογράφῳ νέψ, Γνώσιν, μάθησιν καὶ λόγων εὐκοσμίαν. In primo tollendum ὦ.

(238) Burg., ἐξεπαιδεύσατο.

(240) Bg., βασιλευσιν.

(241) Bg., ὅς ῥήτωρ δε. C, καὶ β. δέ. A, πολλὰ καὶ ἄλλα.

(242) A, τούτοις. BC, Bg, τούτου, quod est pro αὐτοῦ. Magna est in usu pronominum negligentia recentiorum. Monere memini ad Pachymetrem. Tzetzes de Paride Exegesi p. 41 : καὶ ῥήτορα τέχνην μεμαθηκὼς πολλὰ μὲν ἕτερα συγγεγράφηκεν, ἐνὶ (ἴμο ἐνὶ) δὲ τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων φρονήσεως ἐπι-

θυμίας τε καὶ ἀνδρείας σύγκρισιν ἐποιήσατο.

(243) A, φησί. Tzetzes Antehom. 63 : Εἶν ἐνὶ δ' αὐτὴ θεᾶν, ἐπιθυμίαν, Ἀφροδίτην Κρίνων.

(246) Ἰωάννης] Schol. in C : τοῦ ἐπίκλην ὁ Μαλέλης. Est in Anecd. Oxon. 3, p. 376 cum lectione ἐπίκλησιν. Vide n. 211.

(247) A B C, τᾶλλα. C, τᾶλλα ν. 267. Præferunt τᾶλλα Wolfius Præf. Hom. p. 55, Friedemann. De media Syll. p. 332, Schæfero auctore ad Æsopum p. 132; Reitz. ad Luciani Phal.; Erfurdt. et Hermann. in Sophocle; Miller. Catalogo Scorial. p. 35, qui et mei meminit, ut est vir diligentissimus ac capax memorie. Jacobitzio tamen viro d. magis placuit τᾶλλα ad Toxarim. Omnino legendus est Wolf. in Litterariis Analectis t. 1, p. 434, ad quem et olim lectorem amandabam, quum erudite rationes cur τᾶλλα præferat exposuerit. Ceterum in ista re minima minime peccabitur.

(248) C, Bg., ἐρμῆ.

Μέχρι τοῦ παρελθεῖν, φησί, τὴν τριακοντούτιαν
 Ἀλέξανδρος, ὡς ἔμαθε διάγων ἐν Παρίῳ,
 πάσας καλὰς βασιλικὰς μετῆρχετο παιδεύσεις·
 καὶ δὴ καὶ λόγιος ἀνὴρ γενόμενος συγγράφει
 βιβλίον, τοῦ κόσμου γένεσιν αἰρέσει τῇ Ἑλλήνων· 255
 πῶς ἐν ἀρχῇ τὸ Ἐρεβος ὑπῆρχε καὶ τὸ χάος,
 καὶ σκότωσις καὶ σύγχυσις τὰ σύμπαντα κατεῖχε·
 ῥαγέντος τοῦ Ἐρέβου δὲ καὶ βαθυτάτου σκότους,
 ἐφάνη γῆ καὶ θάλασσα, ῥυθμῶ διηρθρωμένα,
 ὅπερ φασὶ τῆς Θετίδος γάμου καὶ τοῦ Πηλέως· 260
 χαύνη πηλώδη γὰρ ἡ γῆ τὸ πρῶτον ἀνεφάνη,
 ὡς ἐν τοῖς φυσικοῖς αὐτοῦ φησὶν Ἀναξαγόρας.
 Ἐν τῷ Πηλίῳ δὲ φασὶ τὸν γάμον γεγενῆσθαι,
 ἐν κόσμῳ, οὗ τὸ πῆλινον ἀνθρώπων ἐσμέν γένος.
 Τοῖς γάμοις τοῦ Πηλέως δὲ καὶ Θετίδος τῷ τότε, 265
 ἤγουν ταῖς διαρθρώσεσι τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
 παρήσαν πάντες οἱ θεοὶ, ἤγουν στοιχεῖα τάλλα,
 χωρὶς μόνης τῆς Ἐριδος τῆς φιλονεικοτάτης·
 διαρθρωθείσης γὰρ τῆς γῆς ὁμοῦ καὶ τῆς θαλάσσης,
 καὶ τὰ λοιπὰ συνέδραμε πάντα καλῶς στοιχεῖα· 270
 ἡ Ἀθηνᾶ, ὁ πρόσειος ἀήρ καὶ ὑδατώδης,
 ἡ Ἥρα τὸ λεπτότερον κατάστημα αἰθέρος,

252) διάγων ἐν Παρίῳ]. A, Παρεῖω. Sequitur Malalam Chron. 5, p. 115: ἐν αὐτῷ διάγων, scilicet τῷ Παρίῳ. In hoc versu Burgessius interruptit descriptionem sui codicis, repetendam v. 334.

(253) C, καλῶς βασιλικῶς. Nec male; cf. v. 171. Sunt tria adverbia v. 505.

(255) A, βιβλίον... αἰρέσει τῶν.

(256) Post hunc versum A addit huncce; qui abest ab B C: Σελήνην ἥλιον ὁμοῦ καὶ τοὺς λοιποὺς ἀστέρας. Et ipse illum omitto, rectius adfuturum inferius post v. 275.

(259) διηρθρωμένα, duali numero.

(264) A, πῆλινον. Tzetzes Exegesi p. 42: ἐν τῷ Πηλίῳ δὲ τῷ κόσμῳ, καθ' ὅν οἱ πῆλιννοι καὶ γεωδεῖς ἀναστρεφόμεθα.

(269) B, διαρθρωσάσης. A C, ὁμοῦ τῆς γῆς.

(270) A, συνέδραμον. B, καλὰ, superscripto ὡς.

(271) Tzetzes Exegesi, p. 55, 9: τὸ Ἀθηνᾶ πάλιν ὁμοίως ἐπὶ τῶν στοιχειακῶν ὁ πρόσειος καὶ παχυμερὴς νοεῖται ἀήρ. Legendum, πρόσειος.

ὁμόχρονον τὸν Ὅμηρον λέγουσιν Ἡσιόδου, 90
 ἐπὶ τῷ Ἀμφιδάμαντος τάφῳ δοκιμασθέντας.
 Ἄλλ' οὗτοι μὲν ἠγνόησαν εἶναι πολλοὺς Ὀμήρους,
 Ὅμηρον τὸν Βυζάντιον, υἱὸν τὸν Ἀνδρομάχου,
 καὶ τὸν τοῦ Εὐφρονος υἱὸν Ὅμηρον τὸν Φωκέα.
 Κἄν περ τι παρεσφάλησαν, οὕτω συμπαθητέον, 95
 ὡς καὶ οἱ ὕστερον αὐτὸν εἰπόντες Ἡσιόδου.
 Ἐπὶ τῆς βασιλείας γὰρ λέγουσι τῆς Ἀρξίππου
 Ἡσιόδου καὶ Ὅμηρον ὑπάρχειν ἀμφοτέρους·
 ἀλλὰ τὸν μὲν Ἡσιόδον ἀρχῇ τῆς βασιλείας,
 τὸν Ὅμηρον πρὸς τέλος δὲ τοῦ κράτους τοῦ Ἀρξίππου 100
 χρόνοις ὁμοῦ τριάκοντα κρατήσαντος καὶ πέντε
 τῆς βασιλείας Ἀθηνῶν. Ἄλλ' ἀγνοοῦσιν οὗτοι
 ποῖος ὑπῆρχεν Ὅμηρος τοῖς χρόνοις τοῦ Ἀρξίππου.
 Κατὰ δ' ἡμᾶς ὁ Ὅμηρος χρόνοις τετρακοσίοις
 τοῦ Ἡσιόδου πρότερος. Καὶ σκόπει μοι, καὶ μάθε. 105
 Ἐπὶ τῶν δύο στρατειῶν ὁ Ὅμηρος ὑπῆρχε,
 Θηβαϊκῆς καὶ Τρωϊκῆς· οἶδας ἐκ Προναπίδου,

(90) Schol. in C, ὁ δοκῶν χρόνος ὅτε ἦν Ὅμηρος ἐξ ἀπάτης τῆς τῶν Ὀμηρῶν ὁμωνυμίας· καὶ πόσοι Ὅμηροὶ ποιηταί.

(91) A, τὸν ἄ. τάφον. Bg., δοκιμασθέντες De illo Homeri et Hesiodi certamine antiqua superest narratio, quam modo allegavi non semel.

(92) Bg., π. τους Ὀμ., hemistichio longiore.

(93) Disputat erudite de Homeri ætate et Hesiodi Prolegomenis in Hesiodum, p. 15. Vide et de variis Homeris Biblioth. Gr., t. 1, p. 566.

(95) A B, οὕτω συμπ. C, Bg., τούτω συμπαθητέοι.

(96) Sch. in C; ἕτερος χρόνος ὅτε ἦν Ὅμηρος, ἐξ ἀπάτης καὶ ὁδτος τῆς τῶν Ὀμηρῶν ὁμωνυμίας.

(97) Vide Tzetze Prolegomena Hesiodæ, p. 14. Arxippus, aliis Archippus,

Atheniensium fuit Archon perpetuus.

(99) A, ἀρχῆν.

(100) B, πρὸ τέλους δέ. Bg., κρατους Ἀρξίππου.

(101) A, Bg., χρόνους.

(102) A, ἀγνοοῦσιν ἔτι.

(105-107) A B, πρότερον. Scholia in C et partim in Anecd. Oxon., t. 3, p. 376: ἀληθῆς χρόνος ὅτε ἦν Ὅμηρος. — Τουτέστιν ἀπὸ τοῦ χρόνου τοῦ Προναπίδου τοῦ Ὀμήρου διδασκάλου· τρίτος γὰρ ἦν ἀπὸ Κᾶδμου Προναπίδης, Ὅμηρος δὲ τέταρτος, ἦγον ἐπὶ λαίου καὶ Οἰδίποδος ἐξαρκέσας μέχρι τῶν Τρωϊκῶν καὶ κατωτέρω. — Τὸ ὅτι ἐπὶ τῶν δύο ἦν στρατειῶν· τὸ γὰρ περὶ Προναπίδου ὁ Σικελὸς Διόδωρος ἱστορεῖ. Vide Diodorus Sic. 3, 66. — A B, στρατιῶν. B, στρατειῶν, et sic Tzetzes Chil. 12, 185, loco conferendo, et 13, 645.

καὶ Διονύσιος φησὶν ὁ κυκλογράφος τοῦτο.

Μάθε καὶ ἄλλοθε καλῶς ἀκριβεστέρως τοῦτο.

Ὁ ποιητὴς Στησίχορος υἱὸς ἦν Ἡσιόδου, 440

ἐν χρόνοις τοῦ Φαλάριδος ἂν καὶ τοῦ Πυθαγόρου·

οὗτοι δ' Ὁμήρου ὕστεροι χρόνοις τετρακοσίοις.

Ἐπεὶ γοῦν ἔγνωκας καλῶς καὶ χρόνον τοῦ Ὁμήρου,

τὴν τούτου μάθε τελευταίην ποίω συνέδη τρόπῳ.

Πένης ὑπάρχων, καὶ τυφλὸς γενόμενος ἐκ γήρωος, 445

ἀπανταχοῦ διήρχετο τὰς χώρας τῆς Ἑλλάδος,

λέγων αὐτοῦ ποιήματα, δεχόμενος ἐντίμως.

Ὡς δ' ἦλθε παρερχόμενος περὶ τὴν Ἀρκαδίαν,

ξενίζεται παρὰ τινι καίεισε Κρεωφύλῳ,

ἐν ᾧπερ μένων φιλικῶς ἡμέρας ἐπὶ πλείστας, 420

περιπατήσων ἔρχεται παρὰ τὴν παραλίαν.

Ἦσαν δ' ἐκείσε ἀλιεῖς ἄγραν οὐκ ἠγρευκότες,

μόνον δὲ φθειρίζομενοι καὶ κτείνοντες τοὺς φθειράς·

ζ (108) A, φησί. De Dionysio Cyclographo vide Thesaurum Græc. V. Κυκλογράφος. Conferatur ipse Tzetzes Chil., 12, 184. Jam facillima restitutio Tzetze ad Exegesis p. 150, hocce scilicet modo: Διονύσιος ὁ κυκλογράφος τὸν Ὁμηρον ἐπ' ἀμφοτέρων φησὶν εἶναι τῶν στρατειῶν, Θηβαϊκῆς καὶ Τρωικῆς.

(109) C, ἄλλοθε, et sic Burg. Vide n. ad librum A, 8. Hunc Stesichori Phalaridis Pythagoræ synchronismum tradit et Proclus ad Hesiodum, p. 7. Sed talia nunc vitanda.

(111) A, πιθαγόρου.

(112) B, οὗτος δ' ὄμ. ὕστερος.

(114) B, τὴν τελευταίην.

(115) Cf. de morte Homeri narrationem Tzetze Chil. 13, 654, cujus plurimi versus hinc desumpti sunt.

(119) A B C, παρὰ τινι καίεισε παραμένων, περιπατήσων ἔρχ. περὶ τ. παραλ. Et περὶ Chil. 13, 659 in codice, quum sit ἐπὶ in editione. In C, super tivē scriptum est pro scholio τῷ Κρεωφύλῳ. Sequutus sum Burgessianam uno

versu ampliorem. Ad ἐν ᾧ conicerem ἐν οὗ, scilicet οἴκῳ, nisi libro O, 62 legeretur ἐν αἴς pro παρ' αἴς, ἐν ὧν οἴκοις. Glycera Alciphronis 2, 43, Menandro: ὡς διεπέμψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολάς, εὐθὺς ἀνέγνων· μὰ τὴν Καλλιγένειαν, ἐν ἧς νῦν εἶμι, κατέχαιρον. Codices quos vidi duo: ἄς διεπ. μοι τ. βασιλέως ἐπιστολάς... ἐν ἧ νῦν... Est ἐν ἧς conjectura Bergleri, recepta calidius fortasse a Wagnero. — Ad Tzetze redeo. Burg., παρὰ τὴν παρ. quod sumsi. Sapius περὶ παρὰ permutatas videbimus. Ac modo malim fere, παρὰ τὴν Ἀρκαδίαν, et παρὰ restituendum in loco Chliados 13.

(123) A, τοὺς φθειράς, quod prætili ob vv. 127 128. B C, Bg., τὰς φθειράς. Psellus Encomio pediculi p. 85: ἀλλ' ἡ φθεῖρ ἴσως τῇ ψύλλῃ τῆς εὐφημίας ἐπιθασκῆνειεν. Sed variatur et ibi, ὁ φθεῖρ. Scriptum reperi masculino genere οἱ φθειρές in Alexandri Aphrod. Problematis 2, 30; in Apollonii Dyscoli Historia Comm. c. 27, et in vita Homeri Herodo-

- ὦν ἀλιέων Ὅμηρος ἀκούσας συλλαλούντων,
 « Ὡ ἄνδρες » εἶπεν, « ἀλιεῖς Ἀρκάδες, ἔχομέν τι; » 425
 Οἱ δ' ἀπεκρίναντο αὐτῷ περι φθειρῶν λαλοῦντες·
 « Τοὺς οὐς μὲν ἐκρατήσαμεν οὐκ ἔχομεν εἰσέτι,
 « οὐσπερ δ' οὐκ ἐκρατήσαμεν ἔχμεν μᾶλλον τούτους. »
 Ὁ μὴ ψόησας Ὅμηρος, λυπούμενος ἀμέτρως,
 πρὸς ἣν τότε κατέμενεν ὑπέστρεφεν οἰκίαν, 430
 πηλοῦ δ' ὄντος ὠλίσθησε, καί, κεκρουκῶς εἰς πέτραν,
 κλάται πλευρᾶν τὴν δεξιᾶν, καὶ τελευτᾷ τριταῖος.
 Ἐπεὶ λοιπὸν μεμάθηκας καὶ θάνατον Ὀμήρου,
 μάνθανε τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὅλης Ἰλιάδος.
 Οἱ μὲν ἀγροικικώτερον γράφοντες καὶ χυδαίως 435
 γάμους Πηλέως λέγουσι καὶ Θέτιδος γενέσθαι,
 καὶ συμπαρεῖναι τοὺς θεοὺς τοῖς γάμοις ἐν Πηλῷ,
 καὶ σὺν αὐτοῖς καὶ τὰς θεάς, κατ' ἐξοχὴν δὲ ταύτας,
 Ἥραν ὁμοῦ καὶ Ἀθηναῖν, καὶ γε τὴν Ἀφροδίτην·
 τὴν δ' Ἐριν οὐσαν μάχιμον καὶ φιλονεικοτάτην 440

tea 35, ubi de piscatoribus illis pediculis narratur: ὅσους μὲν ἔλαβον τῶν φθειρῶν. Vide mox n. 128. Addam in transcurso, quod mihi nullius imo momenti est, notatis ad Psellianum opusculum, J. H. Ursinum scripsisse Pægnion de laude pediculi.

(125) C, ὦ ἄνδρες ἦσαν ἄλ. Homeri ipsa verba, inter ejus fragmenta: Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδῆς ἀλιήτορες, ἧ δ' ἔχομέν τι;

(128) A, τούτων. Ex ultima pagina codicis Odysseæ in Vindobonensi bibliotheca asservati excerpit similem de piscatoribus Arcadibus cum Homero colloquentibus historiolum Næhdenius, quam Classico Diario inseruit t. 23, p. 63. Ibi recitata Homeri quæstione, sic pergit narrat: ὁ νοῦς τῆς ἐρωτήσεως οὗτος· « ὦ ἄνδρες Ἀρκάδες, ἀλιεῖς τὴν τέχνην, ἀρ' ἐθηρεύσαμεν τι; » οἱ δὲ ἀλιεῖς ἀπεκρίναντο τοῦτο τὸ ἔπος· « Οὐ;

ἔλομεν λιτόμεσθ', οὐς δ' οὐχ ἔλομεν, φέρομεν. » Ὁ δὲ νοῦς τοῦδε τοῦ ἔπους τοιοῦτος· οὐς φθειρας ἐθηρεύσαμεν ἀπεκτείνουμεν ἐνταῦθα, οὐς δ' οὐκ ἰσχύσαμεν θηρεῦσαι, φέρομεν ἐν τοῖς εἴμασιν.... Ad οὐς ἔλομεν conjecit Næhdenius legendum εἶλομεν. Sed qui sic mutatum incidet τοῦτο τὸ ἔπος? Debuisset potius proponere mutandum φέρομεν in φερόμεσθα, quod legitur in editis Homeri fragmentis. Statim pro χρησμὸν τὸν χρησμοδοτηθέντα proponit N. χρησμοδοτηθέντα. Cui bono?

(129) B. ἄ μῃ.

(130) Sic codices.

(132) Bg., κλα τὴν πλ. A B C et Chil. 13,665 κλάται πλ.,

(135) Schol. in C., ἰδιωτικώτερον, ad ἀγροικικώτερον, puto. — C. χυδαίως.

(140) Bg., τὴν Ἐριν δ' οὔσαν. A, φιλονεικωτάτην. Melius idem v. 268,

τούτων ἀπεινὰ λέγουσι τῶν γάμων μὴ κληθεῖσαν.
 Αὕτη δὲ, ζέσασα θυμῷ καὶ λύπη βεβλημένη,
 μῆλον ἐσκεύασε χρυσοῦν, ἔγραψε δὲ τῷ μῆλῳ·
 « Λάβε, καλὴ τῶν θεαινῶν, λάβε, καλὴ, τὸ μῆλον·
 « Σοὶ τῇ καλῇ τῶν θεαινῶν ἔστω τὸ μῆλον δῶρον. » 145

Οὕτως ἡ Ἔρις, ὡς φασί, ποιήσασα τὸ μῆλον,
 ἀπὸ τοῦ στέγους ἔρριψε μέσον τοῦ γάμου τοῦτο.
 Εὐθύς δὲ Ἡρα, Ἀθηναῖα, μετὰ τῆς Ἀφροδίτης,
 τὴν γαμικὴν τὴν τράπεζαν ἀφείσαι καὶ τὸν πότον,
 περὶ τοῦ μῆλου μάλιστα τὴν μάχην συνεκρότου, 150
 ἐκάστη τούτων λέγουσα κάλλι νικᾶν τὰς ἄλλας.
 Τέλος λαθόντα τὸν Ἑρμῆν ταύτας ὁ Ζεὺς κελεύει
 πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον αὐτὸν ἀπαγαγεῖν εἰς Ἴδην·
 ἦν δ' ἂν αὐτῶν Ἀλέξανδρος ὠραιότεραν κρίνη,
 ταύτην τὸ μῆλον ἔπαθλον λαμβάνειν εὐμορφίας. 155
 Ὡς δὲ ταχέως πρὸς αὐτὴν ἐγένοντο τὴν Ἴδην,
 Ἡρα μὲν πρὸς Ἀλέξανδρον τάδε φησὶ κρυφίως·
 « Εἰ κρινεῖς ἐμὲ κρεῖττονα καὶ δώης μοι τὸ μῆλον,
 « ἄρχειν ἐγὼ ποιήσω σε δύσεως καὶ τῆς ἔω. »

Ἡ δ' Ἀθηναῖα κατάρχοντι Φρυγῶν τῆς στρατηγίας 160
 Ἑλλάδα πᾶσαν ἔλεγε δούλην αὐτῷ ποιῆσαι.
 Ἡ δ' Ἀφροδίτη τρὸς αὐτὸν Ἀλέξανδρον εἰπούσα,
 « Εἰ κρινεῖς τούτων κρεῖττονα, δώσω σοὶ τὴν Ἑλένην, »
 λαμβάνει νικητήριον καὶ ἔπαθλον τὸ μῆλον.

Ἐριδος τῆς φιλονεικοτάτης. Bg., φιλο-
 νεικοτατον, violata lege accentus.

(142) A, αὐτή. B C, Bg., αὐτή.

(145) A, ἡ τῇ κ... ἔσται. B, σοὶ
 τῇ... ἔσται. C, ἡ... ἔστω. Bg., καὶ
 τῇ... ἔστω.

(146) Bg., οὕτως Ἐρις.

(147) Bg., στεγους... τουτου. A,
 μέσον τὸ μῆλον κάτω. :

(158) A B, εἰ κρινεῖς... καὶ δώης.
 C, κρίνης... δώης. Bg., κρινεῖς...
 δώης. Scripto κρινεῖς δώης, visum
 est tempora non male sibi convenire,
 quum aoristū δώης futura possit esse si-
 gnificatio.

(160) Codices κατάρχοντα. Referen-
 dum ad αὐτῷ scripsi κατάρχοντι.

(163) C, κρίνης e correctione.

Ἄλεξανδρος, Φερέκλου δὲ πλοῖα πεποιηκότες, 465
 εἰς τὴν Ἑλλάδα κατελθὼν, ἀρπάζει τὴν Ἑλένην
 ὄθεν ὁ μέγας πόλεμος ἐκεῖνος ἀνερράγη,
 καὶ πόλις ἡ περιβλεπτος ἡ Τροία κατεσκάφη,
 καὶ πάντες παρανάλωμα γεγόνασι τοῦ ξίφους.

Ταῦτα φασιν οἱ ἀμαθῶς λαλοῦντες καὶ νηπιῶς· 470
 τὸ δ' ἀληθές νῦν μάνθανε λεπτῶς ἡκριβωμένως.

Ὁ Λαομέδοντος υἱὸς Πρίαμος καὶ Λευκίππης,
 εἶτε Ῥοιοῦς κατὰ τινάς, Στρυμοῦς δὲ καθ' ἑτέρους,
 γήμας Ἐκάβην Δύμαντος, κατὰ τινάς Κισσείως,
 υἱοὺς ἐγέννησε πολλοὺς, ναὶ μὴν καὶ θυγατέρας. 475

Ἐπεὶ δὲ καὶ Ἄλεξανδρον ἔγκυος ἦν Ἐκάβη,
 γεννησάμενος φλέγοντα δαλὸν ἐδόκησεν ὄνειρις,
 ὅς πάσας ἐπυρπόλησε τὰς Τρώων περιχώρους.

Οἱ τῶν ὄνειρων δὲ κριταὶ τοῦτο μαθόντες εἶπον·

« Τὸ βρέφος ὅπερ ἔνδοθι φέρεις ἐν τῇ γαστρὶ σου 480
 « τῇ περιχώρῳ γίνεται πάση τῶν Τρώων βλάβῃ. »

(165) Ex Iliade 5, 62, de Phereclo :
 Ὅς καὶ Ἄλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας
 ἔϊσας Ἀρχεάκου, αἱ πᾶσι κακὸν
 Τρώεσσι γέγοντο, Οἱ τ' αὐτῶ. Adde
 Tzetzae Chil. 8, H. 168 : τὸν Φερέκλον
 ὁ Ὀμηρος ὡς τέκτονα τὴν τέχνην,
 Καὶ πλοῖα συναρμόττοντα καὶ θρόνους
 καὶ πᾶν ἄλλο. Codex 2644, θρήνους.
 Propono legendum θράνους. Est θράνος
 in nave nomen proprium sedilis τοῦ θρα-
 νίτου.

(169) Redibit nomen παρανάλωμα v.
 329. Gregorius Cyprius in meis Anecdoto-
 is Gr. t. 1, p. 345 de capta Urbe :
 γίνεται χειρῶν βαρβαρικῶν παρανά-
 λωμα. Vita Barlaami ibid. t. 4, p. 236 :
 τὰ σώματα ὑμῶν θηρίοις δώσω παρα-
 νόλωμα. Eumathius Hymn. 8, p. 282 :
 ὅσοι δ' υπερβεθήκασιν τούτοις, βαβαὶ
 τῆς τῶν βαρβάρων ἀμειλίχτου ψυχῆς!
 ξίφους γεγόνασι παρανάλωμα. Scri-
 bendum τούτους e codice, et sine codice,

scilicet νεανίσκους, de quibus modo.
 Scholiastes Ajacis ad v. 12 παρανάλωμα
 interpretatur πάρεργον ἀνάλωμα.

(171) A B, καλῶς ἤκρ. Vide v. 109.

(173) A, Burg., Στρυμνοῦς. B C,
 στρυμοῦς. Vide Thesaurum gr. V. Στρυ-
 μῶ; et Muellerum ad scholia Tzetzae in
 Lyc. v. 18.

(174) Burg., Δριμαντος.

(175) B, καὶ μὴν καί. Formulæ ναὶ
 μὴν καὶ bonitatem asserui ad Choricium,
 p. 342. Adde n. ad Nicetam Eugen. p.
 387.

(176) C, ἐπειδὴ. Bg., Ἄλεξανδρον
 contra rhythmum. A, ἔγκυος. Exemplum
 vocis ἔγκυος cum accusativo videtis libro
 T, 60; alia excitavit ex Tzetzae Iud.
 Dindorf. in Thesaurο Græco.

(177) Burg., γεινησάμενος.

(180) C. et Bg. ἔνδοθι. Exempla Tze-
 tzica ibidem apposuit L. Dindorf. A B,
 ἔνδοθεν.

Οὕτω μὲν εἶπον οἱ κριταὶ τότε τῶν ὄνειράτων·
 γεννήσασα τὸ βρέφος δὲ, Πάριν κατονομάζει.
 Ὁ δὲ πατὴρ ὁ Πριάμος τῷ φόβῳ τῶν ὄνειρων
 μετὰ τὴν βρέφους γέννησιν ἦλθεν εἰς τὸ μακτεῖον,
 ἀνερωτήσων ποταπὸν ἐκθήσεται τὸ βρέφος. 185
 Ἐδόθη τούτῳ δὲ χρῆσμός τοιουτοτρόπως λέγων.
 « Πριάμε Τρώων βασιλεῦ, σύζυγε τῆς Ἐκάβης,
 « Δύσπαρις Πάρις σοι υἱὸς ἄρτι κακῶς ἐτέχθη,
 « ὃν μὴ γεννῆσαι κρεῖττον ἦν ἢ συμφορὰν γεννῆσαι. 190
 « Ὁ παῖς γὰρ οὗτος, γεγονὼς τριάκοντα τῶν χρόνους,
 « ἔλσει τὰ βασίλεια τῶν Τρώων καὶ τὰς πόλεις. »
 Ὅπερ μαθὼν ὁ Πριάμος τρόμῳ πολλῷ καὶ φρίκῃ
 τὸν Πάριν μετεκάλεσεν Ἀλέξανδρον εὐθέως,
 καὶ Ἀρχελάῳ δέδωκεν οἰκέτη τὸ παιδίον, 195
 ὡς ἂν εἰς ὄρος που ῥιφὲν καταβρωθῇ θηρίαις.
 Καὶ δὴ λαθὼν Ἀρχελαὸς ἀπέρριψεν εἰς Ἴδην·
 ἄρκτος δ' ἐθήλαξεν αὐτὸν ξένως ἡμέρας πέντε.
 Ἐν μέσῳ τούτων τελευτᾷ τὸ βρέφος Ἀρχελάου·
 ὁ δὲ τὸ πᾶν τῇ γυναικὶ συμβουλευθεὶς ἐμφρόνως, 200

(186) B C, Bg., ποδαπὸν. Recerpi ex A ποταπὸν.

(189) Hector tertia Iliade Parim verbis prothesis compellans : Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε. Similia collegit Potterus ad Lycophr. 1174. Olim ad Anecd. Gr. t. 3, comparabam compositum Κακοαλέξιος, quo usus est anctor Ἐπιδημίας Μάζαρι, non semel, scilicet pp. 130, 149, 166. —A, καθῶς. B, κακός. C, Bg., κακῶς.

(190) A, κρεῖττων. Et sic C prius; sed correctio facta fuit.

(191) γεγονὼς τριάκοντα τῶν χρόνων) id est ἐτῶν, ἑνιαυτῶν, quæ nominis χρόνος; significatio apud recentiores præsertim est passim obvia. Conf. v. 336, 360, 369, 391, 394, 419, etc. Malalas de hac ipsa re ante Tzetzam, Chron. 5, p. 116 : τοῦ δοθέντος χρησμοῦ περὶ

τοῦ Πάριδος τῶν λ' ἑνιαυτῶν. Apud Eumathium 4, p. 326, duodecim mensibus allegorice pictis hæc est superimposita inscriptio : Τοὺς ἀνδρας ἀθρῶν τὸν χρόνον βλέπεις ὄλον, id est « annum totum », monente Ph. Basso. Gaullini interpretatio « omne tempus » a sententia est aliena. Vide Bernard. ad Nonnum medicastrum c. 213; Moer. ad Nonnum poetam p. 172; Bach. ad Critiam p. 63; meam ipsius notam ad Chumni epistolas p. 185.

(193) C, Bg., τρόμῳ π. A B, φόβῳ πολλῷ.

(194) A B, τὸν Πάριν. in C, τὸν Πάριν, superscripto τὸ βρέφος. Bg., τὸ βρ.

(198) Burg., C, ἡμέραις.

(200) A, συμβουλευθεὶς τῇ γυναικί. Burg., ἡ γυν. συμβ.

τὸν μὲν νεκρὸν ἀπέρριψεν εἰς Ἴδην ἀπὶ ἑκείνου,
 τὸ βρέφος δὲ βασιλικὸν αὐτὸς ἀναλαμβάνει,
 καὶ ἀνατρέφει πατρικῶς παιμαίνειν τε διδάσκει,
 ὥσπερ τινὲς ἱστορικοὶ γράφουσι περὶ τούτου
 Ἔτεροι πάλιν λέγουσι πιθανωτέρως τάχα, 205
 Πρίαμον τὸν Ἀλέξανδρον μὴ δοῦναι Ἀρχελαῶ
 εἰς βρῶσιν ρίψαι τοῖς θηρσίν· ἀλλ' ἐλεῶν τὸ βρέφος,
 νομίζων οὕτω τε φυγεῖν καὶ τοῦ χρησμοῦ τοὺς λόγους
 τῷ Ἀρχελαῶ δέδωκεν τρέφειν ἐν τοῖς χωρίοις
 βασιλικαῖς ἀνατροφαῖς παιδεύσει τε παντοία. 210
 Ὁ δὲ λαβὼν εἰς Ἄμανδρον ἀπήγαγε χωρίον·
 ἔπερ χωρίον Πρίαμος πόλιν ποιήσας τότε
 Πάριον μετωνόμασεν εἰς ἕνομα τοῦ βρέφους.
 Ἐκεῖ γούν ἐκτρεφόμενος Ἀλέξανδρος, ὡς ἔφην,
 λέγεται κρῖναι τὰς θεάς ἐν γάμῳ τοῦ Πηλέως, 215
 καὶ δοῦναι νικητήριον τὸ μῆλον Ἀφροδίτῃ.
 Τοῦτο δ' ὅτι ψευδὲς ἐστὶ δῆλον ἐκ τῶν πραγμάτων.
 Τοῦ Ἀχιλλέως γὰρ πατὴρ ἦν ὁ Πηλεὺς, ὡς οἶδας,

(201) C. ἀνέρριψεν.

(202) A B C, τὸ δὲ βασιλ. βρέφος, contra rhythmum.

(205) Burg., πιθανωτέρως.

(211) Et v. 202 Ἄμανδρον τι χωρίον, quod Malalæ, Chron. 5, p. 114, Ἄμανδρα nuncupatur. Narrationis Tzetze de Paride Malalæ fons est, omninoque conferendus; ipseque Tzetzes bona fide ad diligentiam causam allegabit v. 246. Burg., κατωνόμασεν.

(217) Schol. in C. ψευδὲς τοῦτο μόνον ἴστιν ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς Ἀχιλλέως πατρὸς γάμοις Πηλέως ἔκρινε τὰς θεάς. Τὸ Ἀχιλλεύς δι' ἑνὸς λάμβδα ἐγὼ γράφω.

(218) B, Burg., Ἀχιλλέως. Et sic passim codices cum duobus lambda. Sed, quum ipse auctor modo significaverit se uno tantum lambda uti, parandum est. Cuius scripturæ rationes declarat ad Lyc-

phronem 798: ὁ Τζέτζης τὸ Ἀχιλλεύς δι' ἑνὸς λ γράφει. Φησὶ γὰρ ὅτι ἡ ἀπὸ τοῦ ἄχος ἐμποιεῖν τοῖς Τιεύσιν ἐτυμολογεῖται, ἢ παρὰ τὸ ἄχη λύειν (ἰατρὸς γὰρ ἦν), ἢ παρὰ τὸ χεῖλος ἀμειρος εἶναι, ἢ παρὰ τὸ ἀγιν τὸν λαόν, ὡς στρατηγός· καὶ πάντα δι' ἑνὸς λ γράφεται. Εἰ δὲ τις διὰ δύο λλ τοῦτο γράφει, κελεύει μὴ κτηνωδῶς οὕτω γράφειν, χωρὶς ἐπιστήμης καὶ εἰδησεως, λέγειν δὲ τοῦτο ὅτι αἰολικὸν ἐστίν. Οἱ γὰρ Αἰολεῖς διπλασιοῦσι τὰ σύμφωνα. Idem scholio fortasse non integro ad Chil. 6, 664, ubi Ἀχιλλεύς editum, at Ἀχιλλεύς in cod. 2644: Ἀχιλλεύς μόνον αἰολικῶς διὰ δύο λάμβδα γράφει. Adde eum et Exegesi p. 61, 3, atque inferius schol. ad v. 425. In allegandis etiam aliorum locis hanc scripturam adhibet. Ad Chiliadem 2, 78: Ἀδριανός δ' Ἀδριανοῦ τοῦ Ἄφρου

ὁ δ' Ἀχιλεὺς γεραίτερος ὑπῆρχεν Ἀλεξάνδρου.
 Καὶ γὰρ ὁ Νεοπτόλεμος υἱὸς τοῦ Ἀχιλῆως 220
 πολεμιστῆς ἦν τέλειος τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ,
 αὐτῷ σχεδὸν ἰσόχρονος ὑπάρχων Ἀλεξάνδρῳ.
 Καὶ πῶς οὐκ ἔστιν ἄλογον Ἀλέξανδρον δικάζειν
 γάμοις τινὸς τοῖς ἑαυτοῦ πάπποις ἰσοχρονούντος;
 τοῦτο μὲν λῆρος καὶ ψευδές, τὰ δ' ἀληθῆς τοιοῦτον. 225
 Ὡς ἀπελθὼν ὁ Πριάμος ἤκουσεν ἐκ μαντείου
 τριάκοντα γενόμενον Ἀλέξανδρον τῶν χρόνων
 ὀλέσαι τὰ βασιλεία τῶν Τρώων καὶ τὰ περίξ,
 ἅμα τὸ βρέφος ἐλεῶν μηδ' ἀποκτεῖναι θέλων,
 καὶ γε τὴν ἀφυκτον φυγεῖν ἐλπίζων εἰμαρμένην, 230
 εἰ τὸ τριακοντάχρονον Ἀλέξανδρος ἐκδράμει,
 τῷ Ἀρχελάῳ δέδωκεν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐκτρέφειν,
 εἷς τι χωρίον Ἀμάνδρον καλούμενον τὴν κλῆσιν,
 ὃ νῦν καλεῖται Πάριον, πόλις ἀντὶ χωρίου,
 εἷς κλῆσιν τὴν τοῦ Πάριδος κτισθὲν ἐκ τοῦ Πριάμου. 235

παῖς ὑπάρχων, id apposuit scholium, quod describam ex Anecd. Oxon. t. 3, p. 354 collato bono codice 2644: πολλὰς βίβλους Ἀδριανὸς (cod. δ) αὐτοκράτωρ συνεγράψατο ὧν τί (potius τι vel τι) λέγειν ἑατέον· ῥητέον δὲ δι' ἐπιῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Ἐκτορα ἐπιτάφιον. « Ἐκτορ, ἀρῆιον (sic cod.) αἶμα, κατὰ χρόνος, εἶπου ἀκούεις, Στῆθι, καὶ ἀμπνευσον βαιὸν ὑπὲρ πατρίδος. ἴλιον οἰκεῖται κλεινὴ πόλις, ἄνδρας ἔχουσα Σοῦ μὲν ἀφανωτέρους (cod. ἀφανωτέρους optime, ac lateor me suspicari Oxoniensem lectorem somniculose legisse), ἀλλ' ἔτι (cod. ἔτ') ἀρηϊφίλους, Μυρμιδόνες δ' ἀπόλοντο. Παρίστασο, καὶ λέγ' Ἀχιλλεῖ (cod. Ἀχιλεῖ, quod est ex usu Tzetzae)· Φαρσάλος (potius Φάρσ.) κείται χερσίν ἐπ' Αἰνεάδη. Hic ultimus versus perit in codice, lacera charta supersunt tamen pauculae literae, κείται π' αἰ. Id epigramma reperitur et in Anth. 9, 387, cum lectione χαῖρε,

multo, me quidem iudice, praeferenda varietati Oxoniensi, στῆθι. Ac valde discrepat in Anthologia ultimus versus ita scriptus: Θεσσαλίην κείσθαι πᾶσαν ὑπ' Αἰνεάδαϊς. Varietas Oxoniensis sic reformari potest: χερσίν ὑπ' Αἰνεάδου, vel Αἰνεαδῶν. Obiter monebo Chardonem in Miscellaneis t. 1, p. 277 id epigramma illustravisse appositione versionum quatuor metricarum, quibus potuisset addere quam fecit Morus: « Gradivi genus, Hector, ave... », aliamque Pauli Stephani, Henrici filii: « Si sonus it terris, Hector fortissime gaude... »

(222) A B, Bg., αὐτοσχεδόν. Ad rem cf. Tzetzae Exegesi p. 41.

(230) A, ἀφυκτον. A, ἐκδραμεῖ. B, ἐκδράμη.

(233) A, τῆ κλῆσις.

(234) Tzetzae Antehom. 59: Δείματο δ' αὖ Πάριον τιμῆ Πάριδος ἔο παιδός. Ibi de Pario Jacobsius.

Ὁ Πάρις οὖν Ἀλέξανδρος ἐκείσε διατρίβων,
 μέχρι τῆς παρελεύσεως τῆς τριακοντουτίας,
 πάσας ἐξεπαιδεύετο βασιλικὰς παιδεύσεις,
 ἵππεύειν, ἀκοντίζειν τε, τοξεύειν, σφαῖραν παίζειν,
 καὶ πᾶσαν ἄλλην παιδευσιν πρέπουσιν βασιλεῦσι. 240

Καὶ ῥήτωρ μὲν γενόμενος γράφει πολλὰ μὲν ἄλλα,
 εἰς ἓν δὲ τούτου σύγγραμμα τὰς τρεῖς θεὰς συγκρίνει,
 τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν φρόνησιν, τὴν Ἥραν, τὴν ἀνδρείαν,
 καὶ τὴν ἐπιθυμίαν δε, φημί, τὴν Ἀφροδίτην,
 ἧ καὶ τὸ μῆλον δέδωκε, τὴν νίκην, τὰ πρωτεία, 245
 ὡς Ἰωάννης χρονικὸς Ἀντιοχεύς που γράφει,
 αὐτὸ μόνον ἀλληγορῶν, τᾶλλα παραλιμπάνων,
 γάμιν Πηλέως Θετίδος, Ἐρμῆν τε καὶ τὸν Δία,
 τὴν Ἴδην, οὐπερ ἔκρινε θεὰς τὰς θρυλλουμένας·
 ὁ Τζέτζης δ' ἅπαντα λεπτῶς ἀλληγορεῖ. Καὶ πρόσχες. 250

(236) Bg., γουν. Rem narrat Tzetzes Exegesi p. 40: οὗς δὴπερ ἀγροῦς Ἀλέξανδρος ἐκτρεπόμενος. Fortasse, καθ' οὗς.

(237) B, τριακονταετίας. Et 250 B, τριακονταετίαν, utroque versu longiore, quum sint in hemistichio posteriore octo syllabæ, quod debeat constare septenis. Modo incidi in hosce iambicos politicos grammasticatri nescio cuius: ὦ Τριάς τρίφωτε, τρισαίδιον φάος, Τρία πάρεσχε τῷ σχεδογράφῳ νέω, Γνώσιν, μάθησιν καὶ λόγων εὐκοσμίαν. In primo tollendum ὦ.

(238) Burg., ἐξεπαιδεύσατο.

(240) Bg., βασιλευσιν.

(241) Bg., ὅς ῥήτωρ δε. C, καὶ β. δέ. A, πολλὰ καὶ ἄλλα.

(242) A, τούτοις. BC, Bg. τούτου, quod est pro αὐτοῦ. Magna est in usu pronominum negligentia recentiorum. Monere memini ad Pachymyrem. Tzetzes de Paride Exegesi p. 41: καὶ ῥήτορα τέχνην μεμαθηκῶς πολλὰ μὲν ἕτερα συγγεγράφηκεν, ἐνὶ (imo ἐνὶ) δὲ τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων φρονήσεως ἐπι-

θυμίας τε καὶ ἀνδρείας σύγκρισιν ἐποιήσατο.

(243) A, φησί. Tzetzes Antehom. 63: Εἶν ἐνὶ δ' αὐτε θεᾶν, ἐπιθυμίαν, Ἀφροδίτην Κρίνων.

(246) Ἰωάννης] Schol. in C: τοῦ ἐπίκλην ὁ Μαλέλης. Est in Anecd. Oxon. 3, p. 376 cum lectione ἐπίκλησιν. Vide n. 211.

(247) A B C, τᾶλλα. C, τᾶλλα v. 267. Præferunt τᾶλλα Wolfius Præf. Hom. p. 55, Friedemann. De media Syll. p. 332, Schæfero auctore ad Æsopum p. 132; Reitz. ad Luciani Phal.; Erfurd. et Hermann. in Sophocle; Miller. Catalogo Scoral. p. 35, qui et mei meminit, ut est vir diligentissimus ac capacis memorie. Jacobitzio tamen viro d. magis placuit τᾶλλα ad Toxarim. Omnino legendus est Wolf. in Litterariis Analectis t. 1, p. 434, ad quem et olim lectorem amandabam, quum erudite rationes cur τᾶλλα præferat exposuerit. Ceterum in ista re minima minime peccabitur.

(248) C, Bg., ἐρμῆ.

Μέχρι τοῦ παρελθεῖν, φησί, τὴν τριακοντοῦσιαν
 Ἀλέξανδρος, ὡς ἔμαθε διάγων ἐν Παρίῳ,
 πάσας καλὰς βασιλικὰς μετῆρχετο παιδεύσεις·
 καὶ δὴ καὶ λόγιος ἀνὴρ γενόμενος συγγράφει
 βιβλίον, τοῦ κόσμου γένεσιν αἰρέσει τῇ Ἑλλήνων· 253
 πῶς ἐν ἀρχῇ τὸ Ἐρεβος ὑπῆρχε καὶ τὸ χάος,
 καὶ σκότωσις καὶ σύγχυσις τὰ σύμπαντα κατεῖχε·
 ῥαγέντος τοῦ Ἐρέβου δὲ καὶ βαθυτάτου σκότους,
 ἐφάνη γῆ καὶ θάλασσα, ῥυθμῶ διηρθρωμένα,
 ὅπερ φασὶ τῆς Θέτιδος γάμου καὶ τοῦ Πηλέως· 260
 χαύνη πληῶδη γὰρ ἡ γῆ τὸ πρῶτον ἀνεφάνη,
 ὡς ἐν τοῖς φυσικοῖς αὐτοῦ φησὶν Ἀναξαγόρας.
 Ἐν τῷ Πηλίῳ δὲ φασὶ τὸν γάμον γεγενῆσθαι,
 ἐν κόσμῳ, οὗ τὸ πῆλινον ἀνθρώπων ἐσμέν γένος.
 Τοῖς γάμοις τοῦ Πηλέως δὲ καὶ Θέτιδος τῷ τότε, 265
 ἤγουν ταῖς διαρθρώσεσι τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
 παρῆσαν πάντες οἱ θεοὶ, ἤγουν στοιχεῖα ἄλλα,
 χωρὶς μόνης τῆς Ἐριδος τῆς φιλονεικοτάτης·
 διαρθρωθείσης γὰρ τῆς γῆς ὁμοῦ καὶ τῆς θαλάσσης,
 καὶ τὰ λοιπὰ συνέδραμε πάντα καλῶς στοιχεῖα· 270
 ἡ Ἀθηνᾶ, ὁ πρόσειος ἀήρ καὶ ὑδατώδης,
 ἡ Ἥρα τὸ λεπτότερον κατάστημα αἰθέρος,

(253) διάγων ἐν Παρίῳ]. A, Παρεῖφ. Sequitur Malalam Chron. 5, p. 115 : ἐν αὐτῷ διάγων, scilicet τῷ Παρίῳ. In hoc versu Burgessius interruptit descriptionem sui codicis, repetendam v. 334.

(253) C, καλῶς βασιλικῶς. Nec males; cf. v. 171. Sunt tria adverbia v. 505.

(255) A, βιβλίον... αἰρέσει τῶν.

(256) Post hunc versum A addit huncce; qui abest ab B C : Σελήνην ἥλιον ὁμοῦ καὶ τοὺς λοιποὺς ἀστέρας. Et ipse illum omitto, rectius adiuturum inferius post v. 275.

(259) διηρθρωμένα, duali numero.

(264) A, πῆλινον. Tzetzes Exegesi p. 42 : ἐν τῷ Πηλίῳ δὲ τῷ κόσμῳ, καθ ὅν οἱ πῆλινοι καὶ γεωδεῖς ἀναστρεφόμεθα.

(269) B, διαρθρωσάσης. A C, ὁμοῦ τῆς γῆς.

(270) A, συνέδραμον. B, καλὰ, superscripto ὡς.

(271) Tzetzes Exegesi, p. 55, 9 : τὸ Ἀθηνᾶ πάλιν ὁμοίως ἐπὶ τῶν στοιχεακῶν ὁ πρόσειος καὶ παχυμερὴς νοεῖται ἀήρ. Legendum, πρόσειος.

ἢ τοῦ πυρός οὐσία τε, ταύτης ἢ λεπτοτέρα,
 ἦν λέγουσιν υἱὸν αὐτῆς, Ἡφαιστον παντεργάτην.
 Ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πυρός φασὶ γὰρ γεγενῆσθαι
 275
 σελήνην, ἥλιον, ὁμοῦ καὶ τοὺς λοιποὺς ἀστέρας.
 Οὕτω τὰ πάντα γαμικῶς ἐν τῇ κοσμογενεῖᾳ
 εὐρύθμως παρυπέστησαν φαιδρῶς ὠραϊτμένα.
 Ἡ Ἀφροδίτη γὰρ παρῆν τούτοις ἐστιωμένη,
 ἢ εὐκρασία τοῦ παντός συνδέσμου τῶν στοιχείων. 280
 Μόνη δ' ἢ Ἔρις οὐ παρῆν, ἢ σύγχυσις καὶ ζάλη·
 πᾶσα φαιδρότης γὰρ, ὁμοῦ πᾶσα συναρμοστικά
 κατεῖχε τὸν περίγειον τοῦτον ὑλαῖον κόσμον·
 τοῦ πρωτογόνου ζοφεροῦ, χαοῦς, εἰς γῆν βραγέντος,
 285
 ὃ Κρόνον λέγουσι σοφοὶ Διὶ ταρταρωθέντα·
 αἶρος φάναντος λαμπροῦ, τὸ σκότος γὰρ ἐκρύβη.
 Τὸ μῆλον τὸ τῆς Ἔριδος ὅπερ ἐστὶ νῦν μάθε.
 Μετὰ τὴν κοσμογένειαν καὶ τὴν εὐαρμοστίαν,
 ἦνπερ καὶ γάμους εἶπομεν Θέτιδος καὶ Πηλέως,
 290
 ὡς ἔγραψεν Ἀλέξανδρος ἐν τῷ αὐτοῦ βιβλίῳ,
 ζάλη δεινὴ καὶ σύγχυσις γέγονε τῶν στοιχείων,
 ὡς καὶ ὁ φυσικὸς φησὶν Ἐμπεδοκλῆς ἐκεῖνος·
 ποτὲ μὲν γὰρ ὁ κάθυγρος ἀήρ ὑπερενίκα,
 ὁ ζοφερός, ὁ πρόσγειος, ὁ συντεθλωμένος,

(274) Schol. in C. et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 376 : ὡς Τριφιόδωρος ἐν τῇ Ἄλωσει φησὶν · « Μήτηρ ἀθανάτοιο πυρός φασιμβροτος Ἡρη. » Versus et Tryphiodori 234, ad quem Wernic-kius citat opportune Tzetsum Exeg. p. 52. Scripsi Τριφιόδωρος pro reperto Τρυφιόδωρος. Nam demonstravit Letronnius, Sylloge inscriptionum t. 1, p. 232, nomen, quod passim scriptum est, Τρυφιόδωρος, deducendum esse non a τρυφή, sed a dea Egyptia, quæ in saxis litteratis Τρίφις et Θρίφις nuncupatur.

Vide etiam viri doct. Dissertationem eruditissimam de nominibus propriis pp. 40, 41.

(279) C, τούτοις ἐστιωμένη, superscripto ἐκεῖνοις συνημμένη. B, ἐσθιωμένη. Tzetzes Exegesi p. 39 : γάμων δὲ τελουμένων συνεισιτῶντο οἱ θεοί.

(285) Fort. ταρταρωθέντος. In C ad verba Κρόνον Διὶ longissimum adscriptum est scholium, quod ad calcem libri rejicio.

(290) Alexander, Paris scilicet, conf. v. 310.

ὃν Ἀθηνᾶν εἰρήκειμεν, ὅτε δὲ ὁ πυρώδης 295
 ὑπερνικῶν τὰ σύμπαντα καὶ μέλλων καταφλέγειν,
 ὄνπερ καὶ Ἦραν εἶπαμεν μητέρα τοῦ Ἥφαιστου·
 ποτὲ δὲ εὐκρατος ἀήρ ὑπέλαμπε βραχὺ τι.
 Ἐν οὖν τοιούτῳ κλύδωνι καὶ ζάλῃ τῶν στοιχείων,
 ὁ κόσμος οὗτος, τὸ χρυσοῦν τὸ μῆλον, τὸ ὠραῖον, 300
 ἔπαθλον τοῦ κρατήσαντος ὑπέκειτο στοιχείου.
 Εἰ γὰρ ὁ πρόσγειος ἀήρ ἐνίκησε τελῶς,
 σκότος ἂν τοῦτον τὸν λαμπρὸν πάλιν κατέσχε κόσμον·
 εἰ δὲ λεπτομερέστερος ἐκράτησε πυρώδης,
 πῦρ ἂν τὸν κόσμον ἅπαντα κατέσχε καταφλέγον. 305
 Ἐπεὶ δ' ὑπερενίκησε σύγκρασις Ἀφροδίτης,
 ἔπαθλον νίκης ἔσχηκε, καὶ νῦν ἔτι κατέχει
 τὸν κόσμον τοῦτον τὸ χρυσοῦν τὸ μῆλον, τὸ ὠραῖον,
 συγκεκριμένον εὐρυθμον θεοῦ τῇ κυβερνήσει.
 Τοιαῦτα μὲν Ἀλέξανδρος περὶ κοσμογενείας 310
 ἐκείσε συνεγράψατο τελῶν ἐν τῷ Παρίῳ·
 ὅπερ ἐστὶ τῶν θεαινῶν ἡ κρίσις ἡ μυθώδης
 ἐκ τῆς κελεύσεως Διὸς Ἑρμῆ προστεταγμένη
 παρ' Ἀλεξάνδρου Πάριδος ἐν Ἰδῇ γεγρονέναι.
 Ὁ Ζεὺς γὰρ, νοῦς ἐκέλευσε τοῦ Ἀλεξάνδρου πάντως 315
 Ἑρμῆ, λόγῳ προφορικῷ, καὶ γέγονεν ἡ κρίσις·
 οἶον, ἵνα σαφέστερον πᾶν σοι διαρθρώσω,
 πεισθεὶς εἰκείους λογισμοῖς Ἀλέξανδρος ὁ Πάρις

(295) εἰρήκειμεν] v. 271. A, εἰρή-
 καμεν. Sæpe utitur tempore εἰρήκειν.
 Vide ad II, 124.

(297) B, ἦνπερ. Cf. v. 272.

(299) A, γοῦν.

(301) A, κρατήσαντος.

(302) A, ἀνήρ.

(309) A B, προαιρέσει. C, κυβερ-
 νήσει. Cf. v. 333.

(310) Tzetzes Elegeisi p. 43, 6:
 Τοιαῦτα, οἶμαι, περὶ τῆς ἀρχαιογονίας
 Ἀλεξάνδρος συνεγράψατο, τοῦ Διὸς,
 ἦτοι νοῦς, Ἑρμῆ κελεύσαντος, του-
 τέστι τῷ προφορικῷ λόγῳ...

(313) In B hic versus cum genitivo
 συντεταγμένης interpositus est inter
 versus Ἐκείσε... et Ὅπερ..., et in
 sequente exhibit γεγρονένη.

λόγοις γραπτοῖς καὶ συλλαβαῖς, καὶ λέξει μετρουμένῃ,
 ἐν Ἰθῇ ταύτας ἔκρινε τὰς τρεῖς θεὰς ἄς ἔφην, 320
 τουτέστι συνεγράψατο, δηλοποιῶν βιβλίαις
 τοῖς φανεροῦσι σύμπαντα τὰ παλαιὰ καὶ νέα,
 ὅπως, μετὰ διάρθρωσιν γῆς ἅμα καὶ θαλάσσης,
 καὶ εὐκρασίας τῶν λοιπῶν, ὡς ἔφημεν, στοιχειῶν,
 παλιντροπία γέγονε καὶ σύγχυσις ἐκείνων, 325
 ποτὲ μὲν λάβρων ὄμβρων τε καὶ σκότους γενομένων,
 ποτὲ δ' ἀτάκτων κεραιῶν καὶ χύσεως πυρώδους,
 ὑφ' ὧν ἐκλυδωνίζετο πάλιν δεινῶς ὁ κόσμος,
 ἢ σκότους παρανάλωμα γενέσθαι καὶ τῶν ὄμβρων,
 εἴτε πυρὸς ἐκχύσει σφοδραῖς πυροποληθῆναι, 330
 εἰ μὴ που τοῦτον ἔπαθλον ἔλαβεν Ἀφροδίτη,
 τουτέστι κατεκράτησεν ἢ νῦν εὐαρμυστία,
 καλῶς αὐτὸν κατέχουσα θεοῦ τῇ κυβερνήσει.

Τοιαῦτα μὲν Ἀλέξανδρος ἔπραττεν ἐν Παρίῳ
 μέχρι τῆς παρελεύσεως τῆς τριακοντούτιας· 335
 ὡς δὲ μετὰ τριάκοντα δύο παρήλθον χρόνοι,
 νομίσαν τὸ γερόντιον, ὁ Πρίαμος ἐκεῖνος,
 ὡς ὁ χρησμός παρέδραμεν, ὁ χρόνος παρερρήν,
 βλάβη λοιπὸν οὐ γίνεται Τρωσὶ παρ' Ἀλεξάνδρου,
 τὴν γερούσιαν, τὸ κοινὸν ἅπαν λαδῶν τῶν Τρώων, 340
 μετὰ θυμέλης καὶ χορῶν καὶ μουσικῶν ὀργάνων

(320) C, ἄς ἔφην. A B, ὡς ἔφην.

(321) A C, δηλοποιεῖ, quod cum συνεγράψατο male convenit. B, δηλοποιῶν, unde scripsi participium δηλοποιῶν. Ab hoc versu in B fit saltus ad versum 361, folio uno absente, quod fuit numero 9 signatum, quum præcedat folium 8, sequatur folium 10. Avulsam ergo fuit post appositos foliis rectis numeros, quorum non vetus atramentum ac forma recens.

(324) Ccfer. v. 280.

(326) C, ὄμβρων λάβρων τε κ. σκ. γινομένου.

(327) A, ἀτάκτως.

(334) Iterum Burgessina describit codicem Oxoniensem hinc ad v. 340, tum saltum facit ad v. 347; itaque deinceps selectos versus apponit. Bg., τοιοῦτο.

(336) Tzetzes Exegesi p. 43: τριάκοντα δὲ χρόνων παραδραμόντων τῆς γεννήσεως Πάριδος, et reliqua, quæ sunt conferenda. Fortasse excidit ex vel ἀπὸ ante τῆς γεννήσεως.

τὴν Τρωϊκὴν τὴν συμφορὰν ἐπὶ τὴν Τροίαν φέρει,
τοῦ ἀπριλλίου τοῦ μηνὸς ἐν εἰκοστῇ δευτέρᾳ.

Τότε θυσίαι πανταχοῦ θεῶν τῶν ἐγχωρίων,
ἀπανταχοῦ δὲ τράπεζαι, θεαὶ καὶ πανηγύρεις.

345

Τῇ ἑκτωκαιδεκάτῃ δὲ μηνὸς τοῦ ἰουνίου
κελεύει τοῦτον ὁ πατήρ πλεῦσαι πρὸς τὴν Ἑλλάδα,
καὶ θῦσαι λύσιν συμφορῶν Ἀπόλλωνι Δαφναίῳ,
δοῦς ἄνδρας Φρύγας ἑκατὸν, καὶ γράμματα καὶ δῶρα
πρὸς τοὺς Ἑλλάδος βασιλεῖς καὶ πρὸς τοὺς τοπαρχοῦντας, 350
ἄπερ λαβῶν Ἀλέξανδρος ἔπλει πρὸς τὴν Ἑλλάδα,
διδοὺς ταῦτα πρὸς ἅπαντας χωρῶν τοὺς τοπαρχοῦντας.

Ὡς δὲ καὶ πρὸς Μενέλαον κατέπλευσεν εἰς Σπάρτην,

εὔρηκε τοῦτον μέλλοντα πρὸς Κρήτην ἀποπλεῦν·

θῦσαι γὰρ ἔμελλεν ἐκεῖ τῷ πάππῳ τῷ Κατρείῳ,

355

(342) συμφορὰν) Schol. in C. ἤγουν τὸν Ἀλέξανδρον ἀπὸ Παρίου. Displicet duplex quidem articulatus; sed ita v. 357 : τὰ δύσδωρα τὰ δῶρα. Cf. v. 300.

(343) Sch. in C : ὅποτε εἰσῆχθη Ἀλέξανδρος ἀπὸ Παρίου ἐν τῇ Τροίᾳ. A, δευτέρῃ. In Exegesi loco laudato non minus indubitanter mensis et dies significantur a Tzetza homine diligentissimo, accuratissimo, memorata etiam synonymia τοῦ ξανθικοῦ ἀπριλλίου μηνὸς, ac δεστίου 8; νῦν ἐπιχωρίως ἰούνιος λέγεται. Burgessius qui dierum notationem non descripsit, sed cum admiratione memorat, lapsu, puto, calami aprilis die 21 ait Paridem redisse Trojam. Et Hodius Appendice ad Malalæ pag. 16, unde tantam eruditionem hausit Tzetzes, quem ipse in codice Oxoniensi legebat, stupet ad incredibem illam in diebus notandis diligentiam et exclamat : « Præcise ! si superis placet ».

(345) C, χοροί. A, θεοί. Scripsi θεαί.

(346) Schol. in C : μεθ' ὅποσον καιρὸν τῆς αὐτοῦ εἰσελεύσεως ἀπεστάλη παρὰ τοῦ πατρὸς εἰς Ἑλλάδα, θῦσαι μέλλων Δαρναίῳ Ἀπόλλωνι. Tzetzes Exegesi l. 1. : ὀγδόῃ δὲ πρὸς ταῖς δέκα

τοῦ δεστίου μηνὸς, 8; νῦν ἐπιχωρίως ἰούνιος λέγεται καὶ ἐς Ἑλλάδα. Corrigendum videtur δεστίου vel δαισίου.

(349) Schol. in C : μεθ' ὅποσον ἀνδρῶν Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ἑλλάδα κατέπλευσεν.

(351, 352) Desunt in C, quos in B adfuisse rcor. Nam saltus fit a 321 ad 361, absentibus igitur versibus quadraginta, vel folio integro, quum utraque folii cujusque pagina versus viginti plerumque contineat. Vide n. ad 321.

(355) Schol. in C et Anecd. Oxon. t. 3, p. 376 : τῆς Μενελάου γὰρ (An. sine γὰρ) καὶ Ἀγαμέμνονος μητρὸς Ἀερόπτης καὶ Κλυμένης (C, κεκλυμένης) τῆς μητρὸς Παλαμῆδους πατῆρ ἦν ὁ Κρατρεὺς ἐκ Κρήτης τῆς νήσου. Vide Schol. ad v. 967. A, κρατέτ. C, κατρέτ. Quæ vera est nominis lectio. Sic variatur κατρέως et κρατέως in Scholiis Tzetze ad Lyc. 383. Tzetzes Exegesi. l. 1. : οὗτος δ' ἐς Κρήτην ἐκπλεῶν ἐπὶ θυσίᾳ τοῦ Κατρέως Διὸς, προγόνου ἰδίου τυγχάνοντος. Ad nomen Διὸς offendo. Fortasse Κατρέως τοῦ Μίνωος τοῦ Διὸς. Potuit nomen ἰδίου bis scriptum menidum parere.

καὶ τούτῳ δὲ τὰ γράμματα παρέσχε καὶ τὰ δῶρα.

Ὁ δὲ Μενέλαος, λαβὼν τὰ δῦσδωρα ταδῶρα,
 Αὐτὸς πρὸς Κρήτην ἐπλευσεν ἕνεκα τῆς θυσίας,
 Ἀλέξανδρον τὸν Πάριον δὲ κατέλειψε τρεῖς οἴκοις,
 360
 τριάκοντά καὶ δύο μὲν ὑπάρχοντα τῶν χρόνων,
 ὠραῖον πάνυ καὶ λευκόν, εἰς ἡλικίαν οἶον,
 χρυσότριχα, δασύτριχα, καὶ τῶν ἀδροβοστρύχων,
 χαροποπρόσωπον πολὺ, καὶ ὑπομειδιῶντα,
 συντομολόγον, εὖλαλον, τῷ τάχει δὲ τῶν λόγων,
 365
 πολλάκις ἀποπτύοντα λεπτότατον σιέλου,
 - κατὰ τὰς ὄρνεις ἄς φαμέν κλήσιν ἀκανθυλλίδας·
 ὅς τὴν Ἑλένην κατιδῶν - τὸ θειλιῶν ἐν κήπῳ
 μετὰ δουλίδων τῶν αὐτῆς καὶ γυναικῶν ἐτέρων,
 εἰκοσιῆ ὑπάρχουσαν χρόνων τὴν ἡλικίαν
 κάλλος οὔσαν ἀμίμητον, ξένην τὴν ἡλικίαν,
 370
 ὑπὲρ χιόνα δὲ λευκὴν, καὶ τρυφεράν τὸ σῶμα,
 εὐπρόσωπον καὶ εὐρυα, καὶ τῶν καλλιοφρύων,

(357) Abest ab A. In C est additus ad marginem et a prima manu. Exstat in Excerptis Burgessii p. 74, cum eodem numero 357. De duplici articulo ad 342.

(362) ἀδροβοστρύχων] Tzetzes Chil. 1, 230, de Orpheo: ἔρασιπλόκαμος, ὧν τῶν ἀδροβοστρύχων. Conf. 372.

(363) A B, καὶ ὡς ὑπ. C. et Burg. sine ὡς, quod metro nocet.

(364) A B C, τάχει τῷ. Burg., ταχει δε.

(365) A B, λεπτότητα. C et Burg. λεπτότατον.

(366) ἀκανθυλλίδας] Schol. in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 377: τοὺς στραγγαλίνοισι, παρὰ τὸ ἐν ἀκάνθαισι διαγεῖν. Στραγγαλίνοι δὲ διὰ τὸ ποικίλον λέγονται ἀπὸ ῥωμαϊκῆς ἐσθῆτος λεγομένης στραγγαλίας, ἣ μᾶλλον τουναντίον ἢ ἐσθῆς ἀπὸ τῶν ζῶων ἐκλήθη. In Anecd. est στραγγαλίνοισι, στραναλίνοι. Et Corayus qui-

dem Atactis 4, p. 77 scribit στραγαλίνοισι; post Bellonium et Cangium. Bellonius enim Observ. 1, c. 11, p. 31 versionis latinæ: « veterum pikilis [ποικιλίς « scilicet], sive Latinorum cardnelis et « Gallorum chardonneret, ab illis caræ dueli [fortasse καρδέλι] aut straga- « lino [στραγαλίνο, omisso sigmate finali « ex usu vulgari] ». Ζαλύκης Lexico gallicum nomen chardonneret convertit στραγαλιανός. De carduelibus salivam jaculantibus nondum audiveram. Tzetzes quæ dicitur ῥωμαϊκῆ ἐσθῆς; esse videtur stragulum.

(367) Burg. ὡς.

(369) B εἰκοσιν ἐξυπ. Burg. εἰκοσι ἔξ; ὑπ. Addo nunc Burgessianælectioni accentus, quos pessima incuria neglexit vir d. vide p. 1. A, ὑπάρχοντα.

(370) B, ε. τῆ ἡλικία. A, ε. τὴν ἡλικίαν. C et Burg., τῆ διαπλάσει.

(372, 373) transpositi sunt in B, A B,

εὐφθαλμον, ὑγρόφθαλμον, χαρσοπροσωποῦσαν,
 εὐχείλον, ἀνθηρόχείλον, καὶ μελιτοφωνοῦσαν,
 εὐμαστον, πυρρακίζουσαν, καὶ καλλιτραχηλοῦσαν, 375
 πᾶσι τερπνοῖς πᾶσι καλοῖς πιασῶν ὑπερτεροῦσαν,
 ὅσον ἢ πληροσέληνος φαιδρόκυκλος σελήνη
 ὑπερτερεῖ τῶν ἀμυδρῶν νυκτερινῶν ἀστέρων.
 Τοιαύτην οὔσαν κατιδῶν Ἀλέξανδρος Ἑλένην,
 ἐπλήγη ταύτης ἔρωτι, καὶ ταύτην ἀφαρπάξας, 380
 ἀντερασθείσης καὶ αὐτῆς, τῆς Αἴθρας συνεργούσης,
 σὺν χρήμασι, ποσότητι τριῶν κεντηναρίων,
 καὶ διαφόροις εἶδεσιν ἐτέρων κοσμημάτων,
 καὶ σὺν δουλίᾳ τῆς αὐτῆς Ἑλένης πρώταις πέντε,
 καὶ σὺν αὐτῇ τῇ Αἴθρᾳ δε τῇ συνεργῶ μοιχείας, 385
 ἐμβὰς εἰς πλοῖον, ἔφευγεν, οὐχὶ τὸν πλοῦν ὃν ἦλθεν,
 ὑπάρχοντα τριήμερον ἢ καὶ βραχὺ τι πλεον,
 ἀλλὰ διὰ Σιδῶνος τε καὶ Τύρου τοῦ πελάγους,
 ὅθε καὶ ἤρπαξέ τινας γυναῖκας Σιδωνίας

εὐρινον. C et Burg. εὔρινα, quod præ-
 tuli. Alia est significatio adjectivi εὐρι-
 νος, quod hic minus convenit, quum de
 vultu agatur, in quo laudantur nasus,
 labia, oculi. Infra Ajax dicitur εὔριν, 666.

(375) A, πυρακίζουσαν.
 (376) C et Burg., π. καλοῖς, π.
 τερπνοῖς.

(377) Conf. p. 2.
 (380) A C, ἀφαρπάξας. In B syllaba
 finalis est evanida. Burgessiani fragmenti
 versus est ultimus, ὑπερτερεῖ... Mon-
 strant loci alii literam ξ in verbi ἀρπάξω
 futuro et aoristo Tzetze placuisse. Legi-
 tur ἀρπάξαντος in scholio ad v. 381;
 ἤρπαξε 389, 430 etc. Cf. n. ad Γ, 12.

(381) Schol. in C. et Aneid. Oxon.
 t. 3, p. 377: ἡ Αἴθρα τοῦ Θησέως ἦν
 μήτηρ, τοῦ πρώτου ἑπταετῆ τὴν
 Ἑλένην ἀρπάξαντος. Ὅτε δὲ Κά-
 στωρ καὶ Πολυδεύκης οἱ τῆς Ἑλένης
 ἐστράτευσαν ἀδελφοὶ κατὰ Θησέως,
 οὐδένα τῶν Ἀθηναίων ἐλυμήναντο,

μόνην δὲ τὴν ἑαυτῶν ἀδελφὴν Ἑλέ-
 νην ἐπανεσώσαντο, καὶ ταύτην τὴν
 Αἴθραν σὺν αὐτῇ ἠγματοῦσαν ἦτις
 Αἴθρα τὴν μετ' Ἀλεξάνδρου φυγὴν τῆς
 Ἑλένης εἰς Τροίαν ἐπραγματεύσατο.

(382) B, ποσότητος. A C, ποσότητι,
 et sic cod. Oxon. in Hodii Appendice ad
 Molalæ, p. 120.

(384) A, αὐτῆς ἐτέραις. B, πρώτως.

(385) A B, 5έ. C, δε. Hoc prætuli,
 quum particula sit nunc prosus invalida
 et enclitica. Accentus antepenultimus in
 Αἴθρᾳ δε rhythmico plane sufficit. Et sic
 mox prætuli ex C Σιδῶνος τε, lectione
 A B Σιδῶνος τέ. Accentus circum-
 flexus, quamvis in illa sede, ferendus est.
 Nam est sono acutus, nilque amplius
 postulatur. Atque passim ita faciam, nec
 monebo. Cf. v. 381.

(389) A B, 8θεν. C, 8ος. Hoc recepi,
 quum valde placuerit Tzetze, ut patet
 ex plurimis exemplis in Thesaurο græco
 nuper collectis. Cf. v. 747; scholium

τεχνίτιδας, ἐργάτιδας καλλίστων ὑφασμάτων, 390
 μόλις εἰς Τροίαν πεφθακώς ἐν ὀλοκλήρῳ χρόνῳ.
 Ὁ δὲ Μενέλαος, ἐλθὼν εὐθέως ἀπὸ Κρήτης,
 εἰς μάτῃ κατεθίωξεν, ἐκείνων διὰ Τύρου
 ἐν ἄλλῳ χρόνῳ πρὸς αὐτὴν τὴν Τροίαν πεφθακότων.
 Οἱ Τρῶες δὲ, καὶ σύμπασαι τῶν Τρώων αἱ γυναῖκες 395
 ἰδοῦσαι κατεπλάγησαν τὸ κάλλος τῆς Ἑλένης.
 Ἐκάδῃ κατεφίλει δὲ ταύτῃ περιβαλοῦσα,
 ἄρρητον σχοῦσα τὴν στοργὴν καὶ σέβας πρὸς ἐκείνην.
 Οἱ δ' Ἕλληνες ὡς ἔμαθον οὔσαν Ἑλένην Τροία,
 ἐν διαφοροῖς τοῖς χρόνοις καὶ γράμματα καὶ πρέσβεις 400
 ὡς πρὸς τοὺς Τρῶας ἔπεμπον, Ἑλένην ἀπαιτοῦντες.
 Πρῶτον μὲν τὸν Ἀκάμαντα μετὰ τοῦ Διομήδους,
 τὸν Παλαμῆδην τὸν σοφὸν ἐξέπεμψαν δευτέρως,
 αὐτὸν δὲ τὸν Μενέλαον, μετὰ τοῦ Ὀδυσσεύς,
 τῆς Κλυταιμνήστρας γράμματα φέροντας πρὸς ἐκείνην. 405
 οὗς τις Ἀντίμαχος ἀνὴρ ἔμελλεν ἀποκτείνειν,
 ὑπ' Ἀλεξάνδρου προτραπείς ἐν χρήμασιν εἰς τοῦτο,

ad librum Δ, 37; E 67; H, 119; Θ, 80, 155.—Schol. in C et Anecd. Oxon. t. 3, p. 377: οἱ ἤρπαξεν Ἀλέξανδρος καὶ ἀπὸ Σιδωνος γυναῖκας περιδὼν Ὀμηρος ἐν Ζ βραψωδία λόγον ποιεῖται, λέγων [v. 289]· «Ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα ἄ γυναικῶν Σιδονίων τὰς αὐτὰς· Ἀλέξανδρος θεοσειδῆς ἤγαγε Σιδωνίην ἐπιπλῶς εὐρέα πόντον, «τὴν ὁδὸν ἦν Ἑλένην περ' ἀνήγαγεν ἄ εὐπατέριαν.»

(393) A B, ἐκείνον. C, ἐκείνων.

(395) A B, ζύμπασαι.

(397) A B, περιλαβοῦσα. C, περιβαλοῦσα, quod alteri praestat. Cf. n. ad v. 1120.

(399) A, τρῶαν.

(400) Schol. in C: ποσάκις πρὸ τοῦ πολέμου παρ' Ἑλλήνων Τρωσίν

ἔστάλησαν γράμματα, καὶ τίνες ἦσαν οἱ πρεσβευταί.

(405) B, Κληταιμνήστρας. A B, φέροντες. C, φέροντα.

(406) A C, οὗς. B, ὄν. Schol. in C: σημείωσαι πῶς οἱ μετὰ Μενελάου (eod. Μενέλαον) πρεσβεύοντες τοῖς Τρωσίν ὑπ' Ἀντιμάχου ἔμελλον ἀναιρεθῆναι· ὡς καὶ Ὀμηρος ἐν τῇ λάβῃ μὲνηται βραψωδία, λέγων [v. 138]· «Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο ἄ δαίφρονος υἱέες ἐστὸν, Ὅς πάτ' ἐνὶ «Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν «Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ «Ὀδυσῆϊ Ἀῖθι κατακτείνειν, μηδ' «ἐξέμεν ἄψ ἐς Ἄγαιού; Νῦν μὲν δὴ «τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λῶθην.» Qui locus monstrat eligendam esse lectionem οὗς. Adde schol. Ven. v. 138.

(407) Facilis conjectura προτραπείς

εἶπερ μὴ ὑπεδέξατο τούτους Ἀντήνωρ τότε,
 ὅστις ὑστέρωσ ἔλαβε καὶ δωρεάς πρεπούσας·
 τῆς Τροίας πορθουμένης γὰρ ἔσωσαν πάντα τούτου, 410
 καὶ πλεῖστα δῶρα καὶ τερπνὰ δεδώκασιν ἐκείνῳ.
 Ἀλλὰ μετὰ τὴν πόρθησιν ταῦτα συνέβη τούτῳ.
 Τότε δ' οὗτοι, τὸν θάνατον μόλις ἐκπεφευγότες
 ὄνπερ αὐτοῖς Ἀντίμαχος ἐσκέυασεν ἐν δόλοις,
 τοῖς Ἑλλήσιν ἀπήγγειλαν ἅπαντα τὰ πραχθέντα. 415
 Καὶ τότε πᾶν τὸ στράτευμα, διὰ τοὺς πρόων ἔρκους,
 ἀπὸ θαλάσσης καὶ δυσμῶν, ἀπὸ βορᾶ καὶ νότου,
 εἰς ἐν πάντες ἠθροίζοντο πρὸς πόλεμον τῶν Τρώων.
 Δέκα μὲν οὖν παρέδραμον χρόνοι τῶν ὀλοκλήρων,
 ἀφ' οὗ καιροῦ παρήρπαξεν Ἀλέξανδρος Ἑλένην, 420
 εἰς τὴν ἀπόπλευσιν αὐτῶν τὴν διὰ τῆς Σιδῶνος,
 εἰς τὰ Τρωσὶ στελλόμενα γράμματα παρ' Ἑλλήνων,

ὄν χρήμασι, praesertim si cogitetur de frequenti praepositionum ἐν συν confusione, praecedente syllaba quam sigma claudit, de quo monui ad Pachymerem p. 255. Sed retinere correctorem debet libri A v. 99; παραινῶν ἱκετικοῖς ἐν λόγῳ. Cf. v. 172; liber B, 46, 47; M. 91. (408) Schol. in C, et partim in Anecd. Oxon. t. 3, p. 477: ὅτι Ἀντήνωρ τοὺς μετὰ Μενελάου [cod. Μενέλαον] πρέσβεις ἐδέξατο, καὶ Ὀμηροῦ ἐν γάμμα ραψῳδία φησὶν [v. 203]: « Τὴν δ' αὐτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον « ἦ ὕδα · ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο « ἔπος νημερτὲς ἔειπε: Ἥδη γὰρ « καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεὺς Σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν ἀρητι- « φίλῳ Μενελάῳ. Τοὺς δ' ἐγὼ ἐξεί- « νισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα ». Οὕτως δ' ἐγὼ [Oxon sine δ'] ἀπὸ στήθους πάντα εἰλῶς, καὶ τὰ διεσπαρμένα διαφόροις τόποις συναγων καὶ τοῖς οἰκειοῖς προσφῶς προσκολλῶν, καὶ εὐχρινῆ τὸν λόγον ποιῶν, τοὺς ἀπροαγὰς οὐ συγγέω, καθάπερ τινὲς τὰ πρῶτα ὑστέρωσ, καὶ πρῶτως

τὰ ὑστερα λέγοντες, τινὰ δὲ μόνον ἀπορθεγγόμενοι ἀμυδρῶσ καθάπερ αἰνίγματα. (410) Codices A B, ἔσωσε. Codex C, ἔσωσαν.

(411) Schol. inter versus in C et An. Oxon. t. 3 p. 378; τούτου μὲνμηται Πίνδαρος. Respicitur P'yth. 5, 109: χαλκοχάρμαι ξένοι Τρῶες; Ἀντανορίδαι.

(416) Schol. in B C: ἔρκοι γὰρ προέβησαν τῶν Ἑλλήνων μνηστευομένων τὴν Ἑλένην, πρὸς Τυνδαρεῶν τὸν αὐτῆς πατέρα, ἐκστρατεύειν πάντας, εἰ ἀδικοῦτο παρὰ τινος ὁ ταύτην λαβῶν γαμέτην.

(417) A B, βορᾶ. C, βορᾶ. Schol. in C. et in Anecd. Oxon. t. 3 p. 377: βορᾶσ τινὲσ διὰ δύο ρρ, τὸ δὲ βορᾶσ δι' ἐνόσ. Ἐγὼ δὲ, ἀπὸ τοῦ βορᾶσ βορᾶσ εἰδῶσ τοῦτο γεγονὸσ, ὡσ τὸ βορᾶσ, δι' ἐνόσ ρ καὶ τοῦτο γράφω, καὶ γράφειν οὐ παύσομαι. Vide Thesaurum Graecum.

(420) A C, καιροῦ περ ἦρπ. B v. παρήρπ.

εις στατευμάτων συλλογήν, εις κίνησιν τῆς μάχης.

Και τότε πάντες σὺν ναυσὶν ἤλθον εἰς τὴν Αὐλίδα, 425
 και Ἀχιλεὺς δὲ σὺν αὐταῖς, υἱὸς ὢν τοῦ Πηλέως
 και Θέτιδος τῆς θυγατρὸς Χείρωνος φιλοσόφου,
 Οὔνων Βουλγάρων στρατεύμα και Μυρμιδόνων ἄγων
 πεντακοσίους ἀριθμῷ μετὰ και δισχιλίων,
 στόλον νηῶν πενήκοντα, στρατοπεδάρχην ἔχων,
 τὸν Μεινοίτιου Πάτροκλον υἱὸν και Φιλομήλας· 430
 σύμβουλον δὲ και παιδευτὴν εἶχεν αὐτοῦ τροφέα
 Φοῖνικα, τὸν Ἀμύντορος υἱὸν και Κλεοβούλης,

(425) Sch. in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 377 : Ἐν τοῖς φρανοῦσι μᾶλλον ἀρμόζει [Οξ. ἀρμόζειν] γράφειν Ἐἶτον τροφῆς ἀμύρος, ὡς Εὐφορίων [quem citat in Ezegeai p. 61]. Και πῶς [Οξ. και πῶς] διπλοῖς γράφοντο τοῖς λάμδα λέγε. Vide n. ad v. 218 et Meinek. ad Euphorionem p. 98.

(426) Sch. in C, et partim in Anecd. Oxon. t. 3, p. 377 : Θέτις, ἡ θάλασσα, τοῦ Νηρέως θυγάτηρ ἐτύγχανε. Θέτις δὲ ἡ σοφὴ και λεκανόμαντις, ἡ μήτηρ Ἀχιλῆως, θυγάτηρ ἦν Χείρωνος φιλοσόφου. Ἀλλὰ και ἡ Θέτις, θάλασσα, μήτηρ τοῦ Ἀχιλῆως εἶναι λέγεται, ὡς θυμικοῦ και δυσόργου ὄντος τοῦ ἥρωος, ὡς και Ὅμηρος γράφει « Σχέλιε [Il. 16, 34. Editi, α Νηλεΐς] οὐκ ἄρα σοίγε πατήρ ἦν α ἱκποτα Πηλεὺς, Οὐδὲ Θέτις μήτηρ· α γλαυκὴ δὲ σε τίκτη θάλασσα, Πέτραι τ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν α ἀπήνης. » Incipit Sch. in Anecd. : τοῦ Νηρέως· ἐτύγχανε Θέτις δὲ ἡ... Quorum syntaxis est impedita ob ἐτύγχανε et ἦν. In C nomen θυγάτηρ inter Νηρέως et ἐτύγχανε est fere evanidum; sed vestigia supersunt compendii ejusque brevissimi, quod legi, si id est legere, adjutus et re ipsa, et compendio nominis θυγάτηρ proximi. Conf. liber A, 185...

(427) Hodius Appendice ad Malalæ p. 122, hunc versum e codice Oxon. recitans pro Οὔνων conjecit legendum

τῶν νῦν. Hanni quidem supervenient non exspectati. A, και μυρμ. B, μυρμιγόνων C, τῶν μυρμ. Hodius, μυρμηδ.

(428) A, στόλον. B, στόλων. C, στόλω. A, στρατοπεδαρχῶν, ut videtur. B, στρατοπεδάρχων, incerta tamen syllaba χων. A, ἄγων. BC, ἔχων.

(430) A B, φιλομήλης. C, φιλομήλας, superscripto, γρ. και τῆς Σθενέλης. Tzetzes ipse monstrat quod hic eligendum sit, Ezegeai, p. 59; ἀπὸ μητέρων σπαρτιάκις τὰ πατρωνυμικά σχηματίζει ὁ Ὅμηρος, ὡς τὸ Φιλομηλίδης υἱὸς γὰρ Φιλομήλας ὁ Πάτροκλος. Consensit Scholiastes Odysseæ 4, 343, qui Φιλομηλίδης intelligit de Patroclio filio Philomela. Sed est difficultas non parva in diphthongo ei, quam tangit Eustathius, quamque non praevidebat Tzetzes scribens Φιλομηλίδης. Conf. v. 525. A nomine υἱὸν in A fit saltus a folio verso 43 ad folii 44 recti versus primum Ὁ προβοήνωρ, quibus verbis incipit v. 535.

(432) Και Κλεοβούλης] superscriptum in C : γρ. και Εὐροδίκης. Tzetzes ad Lycophr. 421 : Φοῖνιξ ὁ Ἀμύντορος ταῖς τῆς μητρὸς αὐτοῦ Κλεοβούλης ἱεσσίας. Poeta Anthologiae describenti tabulam Cyzicenam, 4, 3, Amyntoris uxor dicitur Alcimedea : Ἀλκιμέδη ζύνευον Ἀμύντορα παιδὸς ἐρύκει, Φοῖνικος δ' ἐθέλει παῦσαι χόλον γενέτου. Sic editum e conjectura virorum doctorum.

Πολλαῖς δὲ παρακλήσεσιν ἦλθεν εἰς συμμαχίαν·
 ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ γὰρ μετὰ τοῦ Παλαμῆδους
 μόλις ἐξέπεισαν αὐτοῦ πατέρα τὸν Πηλέα 435
 τοῦτον προπέμψαι σύμμαχον τῷ πλήθει τῶν Ἑλλήνων.
 Ἄπερ δὲ πεφλυάρηνται περὶ τοῦ Ἀχιλῆως,
 ὡς φοβηθεὶς τὸν πόλεμον ἐφόρει γυναικεῖα
 καὶ σὺν παρθένους ἱστοουργῶν κρυπτόμενος ὑπῆρχε,
 τοῦ Ὀδυσσεὺς ξίφη δὲ ῥίψαντος σὺν ἀτράκτοις, 440
 κατάδηλος ἐγένετο τὸ ξίφος προτιμήσας,
 τοιαύτην ἔχουσί τινα σοφὴν ἀλληγορίαν.
 Ὁ Χεῖρων ὁ φιλόσοφος πάππος τοῦ Ἀχιλῆως
 ἐκ λεκανομαντείας τε καὶ σκέψεως ἀστέρων
 τοῦ Ἀχιλῆως τῇ μητρὶ τῇ Θέτιδι προεῖπε· 445
 « Θέτι, θυγάτριον ἐμὸν, μάθε πατρός σου λόγους·
 « ὁ σὸς υἱὸς ὁ Ἀχιλεὺς, μένων ἐν τῇ πατρίδι,
 « ἔσεται πολυχρόνιος, πλὴν ἐκ τῶν ἀδοξούντων·
 « εἰ μετὰ τῶν Ἑλλήνων δὲ κατὰ τῶν Τρώων πλεύσει,
 « ἔνδοξος ἔσται καὶ λαμπρὸς, ἀλλὰ συντόμως θνήσκει. » 450
 Τοῦτο μαθοῦσα τοιγαροῦν ἐκ τοῦ πατρὸς ἡ Θέτις,
 ἄδοξον πολυχρόνιον θέλουσα τοῦτον ἔχειν,
 εἰς ἐκστρατεῖαν οὐδαμῶς ἤθελεν ἀποτέμπειν,

Codex ἡ δ' ἐθέλει. Nil mutandum erat. Jankerim ἐρύκει Φοίνικος ἡ δ' ἐθέλει... « Alcimedede sponsum Amyntora » Phœnicie inhibet filio; vult autem patris » iram placare ». Potuisse videtur epigrammaticus, cui fuit παῦσαι pro τροχῶ, Φοίνικος, usu despecto, facere dactylum.

(433) Schol. in C: νέος γὰρ ὢν Ἀχιλεὺς οὐκ ἦν καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς πρώτοις ὄρκοις ὀρκωμότησας.

(435) B, ἐξέπεισεν. C, ἐξέπεισαν.

(441) Posteriori hemistichio superscriptum in C, δεκάμενος τὸ ξίφος. Schol. in C, ἀλληγορία τοῦ ὅτι Ἀχιλεὺς ἐνε-

δέδυτο γυναικεῖα, ἐξηλέγχθη δὲ παρ' Ὀδυσσεὺς, ξίφη καὶ ἀτράκτους ἐπῆρψαντος ἐν τῷ παρθενῶνι, λαβὼν αὐτὸς ξίφος, καὶ οὐκ ἀτράκτους ὡς αἱ παρθένοι καὶ λοιπαὶ γυναῖκες. Rursus alio loco: ἀλληγορία τοῦ ὅτι αἱ γυναῖκες ἀτράκτους ἐπελέγοντο, Ἀχιλεὺς δὲ τὸ ξίφος. Quam allegoriam Achilles historiae memorat Chil. 5, 6: Ταῦτα μὲν οἱ νεώτεροι περὶ τοῦ Ἀχιλλῆως (Cod, Ἀχιλῆως, ipso Tzetza iuhente). Ἐγὼ δὲ ἠλληγόρησα τῇ βίβλῳ τῆς Αὐγούστης· hocce videlicet Allegoriarum libro jussu Irenes imperatricis composito. (449) C, πλεύσει.

ἀλλὰ κατείχε μητρικῶ καὶ διαπύρρῳ πόθῳ·
 ὁ γυναικείαν ἔνδυσιν ὠνόμασεν οἱ μῦθοι. 455

᾽Ως ᾽Οδυσσεὺς καὶ Νέστωρ δὲ μετὰ τοῦ Παλαμῆδους
 ἀπανταχοῦ διήρχοντο πάντας στρατολογοῦντες,
 οἱ μὲν γυναικωδέστεροι καὶ τῶν δειλῶν ἀνθρώπων,
 οἷος ὁ Σικυώνιος Ἐχέπωλος ἐκεῖνος,
 ὁ Κύπριος Κινύρης δὲ, καὶ τινες τῶν ἐτέρων, 460
 ἀτράκτους ἐπελέγοντο, ἦγουν τὴν οἰκουρίαν.
 Καὶ γὰρ ὁ μὲν Ἐχέπωλος διὰ τὸ μὴ στρατεῦσαι
 Αἴθην ἵππον ἐξαιρετον τῷ βασιλεῖ δωρεῖται,
 ὁ Κύπριος Κινύρης δὲ θώρακα, θαῦμα ξένον.
 Ὅ δ' Ἀχιλεὺς, ὡς ἤκουσε δι' ἐκστρατείαν λόγους, 465
 ἥρωικόν ἀναπῆδ' αἰ καὶ τρέχει πρὸς τὴν μάχην,
 ἀφροντιστήσας καὶ μητρὸς καὶ ταύτης μαντευμάτων.
 Οὕτω μὲν πᾶν τὸ στρατεύμα συνήχθη πρὸς Αὐλίδα,
 εἰς δισχιλίαις ἀριθμῶ προβαίνων χιλιάδας,

(454) B, μητρικῶς.

(455) B C, γυναικείαν.

(457) B, παντα. C, πάντας.

(459) B, οἷον ὁ σικεώνιος ἐχέπολος.

C, οἷον et quod scripsi, sequitur Homerum II. 23. 296, 299. Scholium in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 378: Σικυῶν ἐστὶν ἡ χώρα τῶν Ἑλλαδικῶν Βλάχων. Nota res est ex Malala Chron. 4, init. Sicyonius senioribus temporibus dictos fuisse Ἑλλαδικούς τῶν Σικυωνίων, τῶν νυνὶ λεγομένων Ἑλλαδικῶν. Sed in nomine Βλάχων hæreo.

(460) B, Κυνήρης, ut et 464; nunc tamen recte superscripto κτ. Cf. II. 11, 20.

(461) B, ἀπράκτους. C, ἀτράκτους.

(463) B C, γαρίζει, sed C superscripto δωρεῖται quod recepi. Nam γαρίζω non convenit Tzetzicæ orationi.

(464) B, τε. C, δε. Accentum imposui, quum sit δὲ oppositum conjunctioni μὲν v. 462.

(465) B, δι' ἐκστρατείας. C, δι' ἐκστρατείαν.

(469) Schol. in C: πόσαι χιλιάδες. Σημείωσαι πόσος ἦν ὁ ἀριθμὸς τῆς Ἑλλήνων στρατιάς. Φέρεται ποῦ [Cod. τοῦ] τῶν Ὀμηρικῶν βίβλων ἡ τῆς στρατιάς ἀπαριθμησις οὕτω κατ' ἔπος ἔγουσα [Certamine Homeri, § 9]: « Πεν- » τήχοντ' ἦσαν πυρὸς ἐσχάραι. ἐν δὲ » ἐκάστη Πεντήχοντ' ὄβλοί [Cod. » ὄβλοί], περὶ δὲ κρέα πεντήχοντα. » Τρις δὲ τριηκόσται περὶ ἓν κρέας » ἦσαν Ἀχαιοί ». Sunt illi versus et in Anthologia 14, 147. Vide Mesiriacum ad Ovid. t. 2, p. 323.—Principio Scholii nomen χιλιάδες in codice non totis est scriptum literis, sed compendio ἄ, quod non difficile est nec rarum puto; sed notandum mihi videtur, quia est omisum in Hodgkini tabulis palæographicis. Omissa sunt et alia plurima, verbi gratia compendium nominis θυγάτηρ, de quo n. ad 426, typis non representandum, et nominis μοναχός, quod sic exarant Χ', χῦ. In Anecdosis Oxon. t. 3, p. 364: ὁ καθη-

διακοσίας ἄλλας τε πεντηκοντα πρὸς ταύταις ·

470

ὁ πᾶς δὲ στόλος ἦν αὐτῶν ἐκ μακροτάτων πλοίων

ἐξ τε καὶ ὀγδοήκοντα χιλίων ἑκατὸν τε.

Οἱ βασιλεῖς καὶ ναύαρχοι καὶ στρατηγοὶ δὲ τούτων

ἦσαν ὡσεὶ πενήκοντα καὶ πλείονες ὀλίγων,

κἂν Ὅμηρος ἐλάττωσας καὶ τούτων διαγράφη.

473

Μάθε τὰς τούτων κλήσεις δὲ πρῶτον καὶ ναυαρχίας

καὶ τὰς μορφὰς εἰσέπειτα τὰς τῶν ἀριστοτέρων ·

εἶτα λοιπὸν μοι μετ' αὐτὰ μάθης τὰ τοῦ πολέμου

κατὰ λεπτόν τὰ σύμπαντα στενωῶς πεπλατυσμένως,

οὕτως ὡς ἂν ἀνέγνωσας Ὅμηρος, Στπσιχόρους,

480

γούμενος τῆς μονῆς τοῦ Παντοκράτορος Χ' Ἰωσήφ. legendum μοναχὸς α, Ἰωσήφ. Potuit herere alio loco Cramerus p. 370. Ad Tzetam Chil. 7, 988 dicentem, Ἰπποκράτης... Ἠλεγγεν (mendosa K. correctio pro vulgato mendo ἔλεγγεν. Qui non sum OEdipus ego divinabam ἔλεγγεν ante inspectum codicem), ἐγνωμάτευε τῶν ἰατρῶν τὰ γένη· Ἐπ' ἄλλοτρίαις θυμοραῖς ἰδίας τρυγᾶν λύπας· hoc apponit scholium : οἱ ἰατροὶ θεωροῦντες τήν (Cod. sine τήν) τὰς νόσους τὰ πᾶ τὰς λύπας, τὰς πληγὰς, ἰδίας λύπας αὐτοὶ αὐτῶν κερδαίνουσι. Compendium ipsium codicis 2644 exhibet folio 154, figuram literæ π valde similem, nihilque opis præbet ipse Hippocratis locus, qui exstat initio libelli De flatibus. Legendum esse videtur τὰ πάθη. Licet addere pauca quæ sunt ad manum. In lectione scholii ad Chil. 6, 707, dissentiam a Cramero Anecd. Oxon. t. 3, p. 369 : ἡμεῖς δὲ νοοῦμεν λωτὸν λέγειν τὸ γλυκοκάλαμον ὃ ποιεῖ τὴν ζάχαριν. Infinitivas λέγειν me non primum impediabat, ac consului codicem 2644, in quod est compendium λγέ, quod hic loci interpretor λέγοντες· id est : α nos autem hodie λωτὸν dicentes intelligimus τὸ γλυκοκάλαμον. Lexicon in meis Anecdotis Gr. t. 4, p. 391, et Basilii Exercitatione

grammatica p. 54 : λῶτος τὸ γλυκοκάλαμον. Addam codicem exhibere σημείωσαι· ἡμεῖς. et in fine β ποιεῖ τὸ σάχαρ. Omissum etiam σημείωσαι in scholio Anecd. Oxon. t. 3, p. 367, ad Chil. 7, 255, de βασάνοις λίθοις· Λεῖται Tzetzes ait, λίθοι στιλπνότεται καὶ μέλαινα εἰς ἄκρον, Ὅμοιοι καλοαίγιον (Cod. καλοαίξιον) αἷς παίζουσιν αἱ κόραι· et ad καλοαίξιον apposuit notulam : σημείωσαι πὼς λέγεται τὰ παρὰ τοῖς παισὶ λεγόμενα καλαάτζια. Omissio verbi σημείωσαι nocet sententiæ. Similis iursus ommissio initio scholii in Anecd. Oxon. t. 3, p. 372, ad Chiliadem 11, 393 : σημείωσαι χρησμοὶ ψευδεῖς δοκοῦσι τῷ Τζέτζη οἱ ἐξ ἰάμβων χρησμοὶ, ὅπου γε καὶ τινες τῶν ἠρώων.

(471) B, αὐτῶν τῶν μ. C, αὐτῶν ἐξ μ.

(472) B, χιλιάς. Lemma in C : πόσα κάτερρα. Vide notam ad Philostrati Her. p. 556.

(473) Lemma in C : τὸ πόσον τῶν βασιλείων καὶ στρατηγῶν τῶν Ἑλλήνων.

(478) B, μαθε. C, μάθοις, et sic Burgessius, qui versus 476, 477, 478, Initium Homericis inseruit p. 75. Malui μάθης ex v. 661.

(479) B, καταλεπτόν.

(480) B, ὡς ἂν. C, ὡσάν).

Εὐριπίδας, Λυκόφρονας, Κολλούθους τε καὶ Λέσχας,
καὶ Δίκτυν ὀνυγραψάμενον καλῶς τὴν Ἰλιάδα,
Τριφιδῶρους, Κόντον, καὶ ἑκατὸν βιβλία,
οὐκ ἂν λεπτομερέστερον οὕτως ἐξηκριβῶσω·
καὶ τότε τμήματι βραχεῖ πάντα συγκεκλεισμένα, 485
ὅπως πᾶς ὁ βουλόμενος ἐν πόνῳ βραχυτάτῳ
ἀνεγνωκέναι τοῖς πολλοῖς δοκῆ βιβλιοθήκας.
Οὕτω θαρρῶν σὺν τῷ θεῷ προσφθέγγομαι σὺ Κράτει.
Ἄν οὖν σκοπήσης ἀκριβῶς τὸν δουλικὸν μου τρόπον
ὅτι μοχθήσας περισσά, χάριν σοῦ θείου Κράτους, 490
καὶ μὴ μοχθηρευσάμενος ἐκ τοῦ πολλά συγγράφειν,
ὡς ἄλλος ἂν ἐποίησε πολλὰ λαμβάνων δῶρα,
τὰ πάντα περιέκλεισα τμήματι βραχυτάτῳ,
ὅποσα οὐχ εὐρήσει τις οὐδ' ἑκατὸν βιβλίοις,
καὶ ἀρκεσθῆ τὸ Κράτος σου τοῖς οἷσπερ διαγράφῳ, 495
μικροῖς, μεγάλοις τμήμασι, στενοῖς, πεπλατυσμένοις,
καὶ μᾶλλον ἔνεκεν αὐτοῦ καὶ δωρεὰ δοθῆ μοι

(481) B C, Ευριπιδολυκόφρονας. Et in Etegeai scriptum est Κόλλουθος.

(483) B C, Τριφιδῶρους. Vide n. 274.

(487) C, ἂν ἐγνωκέναι. Versus 485, 490, 497, inseruit Burgess. Initia Homericis p. 75.

(488) Quindecim inde versuum magna est varietas in B, quos integros describam: Οὕτω θαρρῶν σὺν τῷ θεῷ προσφθέγγομαι σὺ δόξῃ, Μὴδ' ὅπως οὖν ἀποκαμῶν ἐκ τοῦ πολλά συγγράφειν. Τὰ πάντα γὰρ συνέκλεισα τμήματι βραχυτάτῳ, ὅποσα οὐχ εὐρήσει τις οὐδ' ἑκατὸν βιβλίοις. Ἄν οὖν σκοπήσης ἀκριβῶς τὸν δουλικὸν μου τρόπον, καὶ ἀρκεσθῆς ἄλοχαρῶς τοῖς οἷσπερ διαγράφῳ, μικροῖς μεγάλοις τμήμασι, στενοῖς, πεπλατυσμένοις, καὶ μᾶλλον ἔνεκεν αὐτοῦ καὶ δωρεὰ δοθῆ μοι τῆς σῆς ἐπιθέτιος ψυχῆς τῆς βασιλικωτάτης; Ἔστω καὶ χάρις τῷ

θεῷ καὶ χάρις σοῦ τῇ δόξῃ. Εἰ μέχρι δ' οὐπερ ἔγραψα τμήματος μικροτάτου Ἡ θεία καὶ φιλόανθρωπος οὐκ ἀρκεσθῆ (cod. ἀρκεσθεῖ) σοῦ γνώμη θελήσει δὲ μακάρισσιν καὶ στίχους τοῦ Ὀμήρου, Ὡς Ἡρακλῆς τὸν ἀέθλον καί...

(496) Schol. in C: παραδοξολογία τὸ σῆμα.

(497) Editor Anecdotorum Oxon. 3, p. 378, 8, hoc versu usus, habet ἔνεκα et δόθῃ. Sed in ἔνεκα αὐτοῦ hiatus est intolerabilis, et δόθῃ peccat vel contra usum Tractat qui augmentum non negligit, vel contra metricum accentum penultimae. Fortasse scribendum καὶν pro καὶ, saltem ἂν mente repetendum: « et praesertim si propter hoc donum datum fuerit mihi ». Ex Chiliodum Historia 264 discere est quod acceperit ab Augusta pro metaphrasi manus, et plura huic illustrantia locum.

τῆς σῆς ψυχῆς ἐπάξιός τῆς βασιλικωτάτης,
 ἔστω καὶ χάρις τῷ θεῷ, καὶ χάρις σου τῷ Κράτει.
 Εἰ μέχρι δ' οὔπερ γράψαιμεν τμήματος σμικροτάτου 500
 τὸ θεῖον καὶ φιλόανθρωπον οὐκ ἀρκεσθῆ σου Κράτος,
 θελήσει δὲ μετάφρασιν καὶ στίχων τῶν Ὀμήρου,
 καθὰ προεῖπόν μοι τινες, ὡς ἐκ τοῦ σοῦ τοῦ Κράτους,
 ὡς Ἑρακλῆς, τὸν ἄεθλον καὶ τούτον ἐκτελέσω.
 Νῦν δὲ μοι μάθανε καλῶς λεπτῶς ἠκριβωμένως 505
 τὰ στρατηγῶν ὀνόματα, τὰς τούτων ναυαρχίας,
 καὶ καθεξῆς καὶ τὰ λοιπὰ μέχρι τοῦ τέλους πάντα.
 Δύο μὲν ἦσαν βασιλεῖς Ἑλλήνων οἱ κρατοῦντες,
 ὁ Ἀγαμέμνων ὁ κλεινὸς μετὰ τοῦ Μενελάου,
 υἱοί, κατὰ τοὺς πλείους, Ἀτρέως, Ἀερόπης· 510
 Πλεισθένης καθ' ἑτέρους δὲ παῖδες καὶ τῆς Κλεόλας.
 Ὁ Ἀγαμέμνων ναυαρχῶν ἦν ἑκατὸν ὀλκάδων,
 τοὺς Κορινθίους ἤγε δὲ μετὰ τῶν Μυκηναίων.
 Ἐξήκοντα Μενέλαος ἦν ναύαρχος ὀλκάδων,
 τοὺς Σπαρτιάτας, Λάκωνας, καὶ Ἀμυκλαίους ἄγων. 515

(504) B, τὸ ἀέθλον. B C, πληροῦν οὐ κατοκνήσω. Sed est in C superscripta altera lectio, quam prætulī, quia displicebat quæ est in ἄθλον πληροῦν metaphora. De illa jam dixi ad Choriciana ἐπλήρου τὸν σκοπὸν p. 57, collata etiam vernacula dictione, *remplir un but*, quam multi repudiant. Commentatores Moliere sic nonnunquam loquentes deprehendi et reprehendo: « Molière remplit « ici un double but; c'était le but de « Molière, et il l'a rempli; pour remplir « ce but, il lui suffit de...; ici Molière « remplit un double but ». Nec bona oratione usi sunt, nec varia. Condorcetas Vita Voltairii: « Voltaire donna Eriphyle, « qui ne remplit point son but ».

(511) Schol. in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 378: Ὀμηρος καὶ οἱ πλείους Ἀτρέως φασὶ τούτους Ἡσίοδος δὲ Πλεισθένης, καὶ Αἰσχύλος λέγων

[Ag. 1593]. « Ἀρᾶτ' ὀλέσθαι πᾶν τὸ Πλεισθένης γένος. Firmatur Porsoni conjectura ὀλέσθαι pro ὀλέσθη. Vide Matthiæ Gramm. de verbo defectivo ἄλλομι. Ἀρᾶται est lectio Tzetze ficta, ut sententia uno contineretur versa. Hesiodi locus ipse nunc non existare videtur. Ejus meminit et in Exegesi Tzetzes pp. 68, 69. Adde Lehmann de Hesiodi carminibus perditis p. 56; Meziriac. ad Ovid. t. 2, p. 351, 352. — Κλεόλας scriptum est in Exegesi Tzetze p. 69; Mezir. loco laudato p. 253.

(515) Sch. in C: Ἀμυκλαὶ πόλις (cod. πόλις) Ἑλλάδος, τὸ παρ' ἰδιώταις λεγόμενον (C. λεγόμενα) Νίκλιν. In Bachonis indice ad Chronicon Peloponnesiacum Νίκλιν et Amyclæ non idem sunt oppidum. Niclii vestigia existat in loco dicto Μουκλι antiquam prope Tegeam. Et Commanvillius *Muchliam*

Νέστωρ υἱὸς Νηλέως τε καὶ Χλωρίδος ὑπάρχει,
κατὰ τινὰς ἐτέρους δέ, Νηλέως Πολυμήδης.
Ἦν ἐνενήκοντα νηῶν ναύαρχος στρατηλάτης,
Πυλίου ἔχων ὑπ' αὐτὸν καὶ τινὰς τῶν ἐτέρων.

Ἦν Ἀχιλεὺς τῆς Θέτιδος υἱὸς καὶ τοῦ Πηλέως, 520
στόλου πενήκοντα νηῶν ἄρχων τῶν Μυρμηδόνων,
καὶ τοῦ Πελασγικοῦ παντὸς Ἄργους ἡγεμονεύων,
ἔχων τροφέα Φοῖνικα, Πάτροκλον στρατηλάτην,
τὸν μὲν υἱὸν Ἀμύντορος, μητρὸς δὲ Κλεοβούλης,
τὸν δὲ τοῦ Μενoitίου δὲ παῖδα καὶ Φιλομήλας. 525

Ἦν Αἴας Τελαμώνιος, ὁ παῖς τῆς Ἐριβοίας,
ναύαρχος δώδεκα νηῶν ἐκ νήσου Σαλαμῖνος.

Πηνέλεως καὶ Λήϊτος σὺν τῷ Ἀρκεσιλάῳ
καὶ Προβοήνωρ, Κλόσιος, οἱ πέντε ναυαρχοῦντες,
πλοίων ἤρχον πενήκοντα τῆς χώρας τῶν Θηβαίων. 530
Υἱὸς ἦν ὁ Πηνέλεως Ἰππάλκμου Ἀστερόπης,

ponit ubi Tegea fuit. Raquevillius Buchonem sequitur.

(516) B, δέ. C, τε.

(518) B, ὅν ἐνεν. νεῶν v. στρατηγέτης.

(521) C, νεῶν. B, μυρμηδόνων. Et sic sæpius peccatur, vide n. ad Pachymeris Declamationes p. 242. Scholium in C et partim in Anecdosis Oxon. t. 3, p. 378: τὸν Ἀχιλεῖα ληροῦσί τινες πεντεκαίδεκα ἐτῶν ὄντα ναυαρχεῖν. Φαίνεται δὲ καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ ἰ βραψωδία [v. 437] τούτοις συνάδων. Φησὶ γὰρ ὡς ἀπὸ τοῦ Φοῖνικος: « Πῶς ἂν ἐπαίτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον » τέκος, αὐθι λιποῖμην Οἴος; σοὶ » δέ μ' ἔπεμπε γέρον ἰππῆλατα Πηλεὺς, Ἥματι τῷ ὅτε σ' ἐκ Φθίης » Ἀγαμέμνονι πέμπε Νήπιον, οὐπω » εἰδὸθ' ὁμοίου πολέμοιο, Οὐδ' ἄγορεύων ἴνα τάνδρες ἀριπρεπέες τε » λέθουσιν ».

(523) B, στρατηγέτην.

(524) B, ἀμύντορος... Κλεοβούλης.

C, Κλεοβούλης superscripto, γρ. τῆς Εὐρυδίκης. Eadem varietetas v. 431. ubi n. — Sch. in C: τὸν μὲν] τὸν Φοῖνικα.

(524) B C, Φιλομήλας, superscripto in C, τῆς σθενέλης. Et sic v. 430, ubi n.

(526) C, Ἐριβοίας, superscripto περι. Etenim mater Ajacis Telamonijs utraque nominis forma dicta fuit; dicta etiam Melibœia. Vide Meziriacum ad Ovidij Epist. t. 1, p. 246.

(527) Schol. in C: Σαλαμῖς πλησίον Ἀθηνῶν ἐστίν.

(528) B, λάϊτος, sed λήϊτος 538, et sic Homerus Catalogo 494.

(529) Non consentiunt grammatici de accentu, utrum sit ponendus in Κλό. an in νί. Manifestum est ex sede versus Tzetiam pronuntiasse Κλόσιος.

(530) Sch. in C: αἱ Θῆβαι γὰρ τότε ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἐπορθήθησαν ἤρχον δὲ οὗτοι Βωιωτῶν τῶν ἐκ χωρίων Θηβαϊκῶν.

(531) B, ὁ πάλλης Codex C, ἰπάλ-

οἱ δ' ἄλλοι πάντες ἀδελφοί, πλὴν τῶν ἀμφιμητριῶν·
 Λήϊτος παῖς Ἀλέκτορος ἅμα καὶ Πολυβούλης·
 τούτου καὶ Ἀρκεσίλαος, μητρός δὲ Κλεοβούλης·
 ὁ Προθοήνωρ δὲ μητρός ἐξ Ἀρτηίδος ἔφυ·
 ὁ Κλόνιος γεννᾶται δὲ μητρός ἐξ Ἀκτιίδος.

535

Ἀσκάλαφος, Ἰάλμενος ἤρχον Ὀρχομενίων,
 υἱοὶ μὲν ἔντες Ἄρεος μητρός ἐξ Ἀστυόχης,
 στόλου νηῶν τριάκοντα κατάρχοντες οἱ δύο.

Σχέδιος καὶ Ἐπίτροφος ἤρχον δὲ τῶν Φωκέων,
 τῆς Θρασσοβούλης παῖδες μὲν ὄντες καὶ τοῦ Ἰφίτου,
 στόλου δὲ τεσσαράκοντα δεσπύζοντες ὀκκάδων.

540

κμου. Scripsi Ἰππάλκμου, sequutus En-
 stathium ad Catalogum. Proponit Heynius
 Ἰππάλκιμος ad Apollod. t. 1, p. 322,
 t. 2, p. 75, formam bene græcam, sed
 quam metrum Tzetziæ non admittit.

(532) Schol. in C, et partim in Anecd.
 Oxon. t. 3, p. 378: ἕτεροι δὲ Ἀρκεσι-
 λάου Προθοήνωρα καὶ Κλόνιον μόν-
 ούς φασὶν εἶναι ἀδελφοῦς, υἱοὺς
 Ἀστερόπης καὶ Ἀρηιλύκου, ὡς καὶ
 ἡμεῖς ἐν ἑτέρᾳ γυναικείᾳ βίβλῳ ἐγρά-
 ψαμεν· α Καὶ Προθοήνωρ, Κλόνιος σὺν
 α τῷ Ἀρκεσίλῳ. Οἱ τῆς Ἀστερόπης
 α υἱοὶ καὶ τοῦ Ἀρηιλύκου ». Videtur
 γυναικείᾳ βίβλῳ opus quoddam fuisse
 in Augustæ, mulieris doctæ, usum, ejus-
 que jussu compositum. Addidi οἱ ante τῆς,
 ne prius hemistichium syllaba careret. Ver-
 sum modo Tzetæ legebam in Anecd. Oxon.
 t. 3, 334, 23, quem lapsus calami vel
 error tyrothetæ superflua syllaba onera-
 vit: Τοῦ λυρικοῦ κύκλου δὲ δὲ σύσ-
 τημα τῶδε. Corrigan obiter mundum
 versus proximi: Ὅθεν παρ' αὐτοῦς τις
 καλεῖ ταυροσφάγους. Lege e codice
 2644, ὅθεν παρ' αὐτοῦς. Gravius aliud
 est in versu 16, p. 335· Κώμοις παρ'
 αὐτοῖς καὶ πρὸ τοῖς Διονύσου. Bene
 codex, καὶ πότοις Διον., qui versus
 redit p. 338. Rursus p. 336, ad recita-
 tum Susarionis illius antiquissimi versum,
 Ἰλῶς Φιλίνου, Μεγαρόθεν Τριποδι-
 σκίος, apposuit est scholium: ἡ δὲ
 λέξις ἡ λέγουσα Τριποδισκίου, τοῦ

φησὶν ἀπὸ πόλεως Τριποδισκῆς μιᾶς
 τῶν Μεγαρικῶν πόλεων. Sed in versu
 ipso et in scholio codex exhibet Τριπο-
 δισκίος. Legerim ergo, τούτο φησὶν.
 Nominatis antiquis tragicis addidit Tze-
 tæz p. 337: Ἰστατος αὐτὸς Εὐρυπι-
 δῆς Μησαρχοῦ. Codex recte αὐτῶν.

(533) Ἀλέκτορος] Sch. in C et
 Anecd. Oxon. t. 3, p. 378: Ὀμηρος
 δὲ Ἀλεκτρούνοος τούτον φησὶ λέγων
 [Il. 17, 601] α Λήϊτον αὐθ' Ἐκτωρ
 σχεδὸν οὐτα χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ, Ἰλῶν
 Ἀλεκτρούνοος μεγαθύμου, παῦσε δὲ
 χάρμης. Addidi μεγαθύμου ex Poetæ
 loco, ubi editum est Ἀλεκτρούνοος.
 Scribebat Tzetæz Ἀλεκτροῦν, ὕνοος,
 de homine.

(534) Abest a B. C, Κλεοβούλης, su-
 perscripto ἢ Θεοσοῦλης. Schol. τούτου]
 τοῦ Ἀλέκτορος.

(535) Β. ἀρτηίδος. AC, ἀρτηίδος.

(538) AC, ἀρηος, quod habet Home-
 rus II. 2, 513. C, ἀρεος, quod præstali
 ut in narratione Tzetæ. A, ἀχιόλης; B,
 ἀχιόλης; C, ἀτιόλης, superscripto στ,
 ut sit ἀστιόλης; imo Ἀστυόχης, quod
 scripsi ex Iliade.

(540) A, σχέων καὶ ὁ ἐπίστρ, B,
 χέτιος, omitta littera rubricanda; sic
 542, σκάλαφος. C, σχέδιος. Est in
 Iliade 517. Σχεδιός. Servavi codicis ac-
 centum, qui in nomine proprio reperitur
 et alibi. Vide Heyniam.

(541) B, Ἰφίλου.

Καὶ Αἴας τεσσαράκοντα πλοίων Λακρῶν κατήρχε,
παῖς ὢν τῆς Ἐριώπιδος ἄμα καὶ Ὀϊλέως,
κατ' ἄλλους Ἀστύχης δὲ τῆς θυγατρὸς Ἴτύλου, 545
ἢ Ἀλκιμάχης, ὡς φασί τινες, τῆς τοῦ Φυλάκου.

Τῶν Εὐβοέων ἦρχε δὲ τῆς νήσου Ἐλεφήνωρ
ὁ παῖς ὁ τοῦ Χαλκώδοντος ἄμα καὶ Ἀλκυόνης,
εἶθ' ὡς οἱ πλείονες φασίν, υἱὸς τῆς Μελανίππης,
σὺν ᾧπερ συνεσράτευσαν καὶ συμπαρήσαν τότε 550
Ἀκάμας τε καὶ Δημοφῶν, οἱ παῖδε τοῦ Θησέως,
δεσπότησθαι μὴ θέλοντες παρὰ τοῦ Μενευσθέως.
Εἶχε δὲ τεσσαράκοντα τὰς ναῦς ὁ Ἐλεφήνωρ.

Ὁ Πετewὸ Μενεσθεὺς υἱὸς καὶ Πολυξένης,
ἢ Μνησιμάχης, ὡς τισιν ἱστορικοῖς ἀρέσκει, 555
ἦν Ἀθηναίων καύαρχος πλοίων πεντηκοντάδος.

Ὁ Διομήδης ὢν υἱὸς Τυδέως, Δηϊπύλης,
εἶτε, κατὰ Θεόκριτον, Τυδέως καὶ Ἀργείας,
δὶς τεσσαράκοντα ναυσὶν Ἀργείων ἐναυάρχει,
Εὐρύαλον καὶ Σθένηλον ἔχων συνναυαρχοῦντας, 560
Σθένηλον Καπανέως μὲν καὶ τῆς Εὐάδνης παῖδα,

(543) Αἴας] Sch. : Ζήτηι ἔμπροσθεν scilicet ut 526, ubi de altero Ajace Telamonio.

(544) Schol. in C : Ἐριώπις, θυγάτηρ ἦν Φέρητος, ἀδελφὴ δὲ Ἀδμήτου.

(545) A, Ἴτύλου.

(546) A, φυλλάκου. B, φιλάκου. C, φυλάκου.

(548) A B, χαλκῶδ. C, χαλκῶδ., ut II. 2, 541.

(551) B, ἀλκίμας.

(552) Ahest a B.

(554) B, πετewός, omisso ὁ rubricando. A, ὁ πετewόνος. C, πετewός, ut II. 2, 552, quod sumsi. Ex varietate A B fere suspicabar Tzetzam voluisse mutare formam insolitam πετewός, et πετewόνος placebat, ut supra Ἀρεος pro Ἄρηος; sed est urbs Πετewών, Πετewόνος II. 2, 500, et servavi Πετewός. Prima

syllaba pet, quae saepius occurrit in nominibus Aegyptiis, fecit ut pater Menesthei ex Aegypto oriundus putaretur, qua de opinione vide Letronnium De Memnonio Colosso p. 82, et Memoribus Acad. Inscript. a. 1833, t. 10, p. 330.

(557) A, Δηϊπύλην : Schol. ad Phœnissas 135 : Δηϊπύλη δὲ ἡ τοῦ Τυδέως, ἀπ' ἧς Διομήδης.

(558) Schol. in Cet Anecd. Oxon. t. 3, p. 378 : Οὕτω γάρ φησιν. [Id. 17, 53] : « Ἀργεῖα κυάνοφρου, σὺ λαοφόνον Διομήδεα Μισογομένη Τυδῆι τέκες Καλυδώνιον ἀνδρα ». Post sive codex male addit δέ. Scholiastes Theocriti : Ἀργεῖαν εἶπε τὴν τοῦ Διομήδους μητέρα Δηϊπύλην, καθὰ ἐξ Ἀργους ἦν Ἀδράστου θυγάτηρ ἦν δὲ ὀνομαστικῶς καὶ Ἀργεῖα καλουμένη. Hinc patet erravisse Tzetzam, qui distinguebatur ab Argia, Diipylea.

τὸν δὲ τῆς Ἀστυόχης τε καὶ Μηκιστέως παῖδα,
τοῦ Μηκιστέως ἀδελφοῦ Ἀδράστου βασιλέως.

Ὁ Ἀγαπήνωρ ὁ υἱὸς Ἀγκαίου, Διομήδης,
Τεγεατῶν Ἀρκάδων τε καὶ Μαντινέων ἄρχων 565
ἦν στραταρχῶν καὶ ναυαρχῶν νηῶν ἐξηκοντάδος.

Τῶν Ἐπειῶν Ἠλείων δὲ τέσσαρες ἐναύαρχουν,
Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος, Πολύξενος, Διώρης·
Ἀμφίμαχος Κτεάτου μὲν παῖς καὶ τῆς Κλοδοούλης,
ὁ Θάλπιος Εὐρύτου δὲ υἱὸς καὶ τῆς Κλυτίας, 570
Πολύξενος δὲ Μάριδος υἱὸς καὶ Ἀγασθένης,
ὃς Ἀγασθένης ἦν υἱὸς Αὐγείου βασιλέως·
ὁ τέταρτος δὲ ναύαρχος Ἠλείων ὁ Διώρης
παῖς ἦν τῆς Μνησιμάχης τε καὶ τοῦ Ἀμαρυγκέως·
πλοῖα δὲ τεσσαράκοντα τοῖς τέσσαρσιν ὑπῆρχον. 575

Ὁ Μέγης τοῦ Φυλέως δὲ υἱὸς καὶ τῆς Ἀγνήτης,
Κτημένης καθ' ἐτέρους δὲ, κατ' ἄλλους Κτησιμάχης,
νηῶν ἦν τεσσαράκοντα ναύαρχος στρατηλάτης,
ἄρχων τοῦ Δολιχίου τε καὶ νήσων Ἐχινάδων,
περὶ τὸν Ἀχελῷον τε καὶ τόπους τοὺς ἐκεῖσε. 580

Ὁ τοῦ Λαέρτου Ὀδυσσεὺς παῖς καὶ τῆς Ἀντικλείας
δώδεκα πλοίων ναύαρχος ὑπῆρχε Ζακυνθίων.

Ὁ Θάας τοῦ Ἀνδραίμενος καὶ Γόργης τῆς Οἰνέως

(562) Τὸν δὲ Schol., τὸν Εὐρύαλον.

(563) A, ἀστράτου.

(564) A B, ἄλκαίου. C, ἀγκαίου, ut in Il. 2, 609.

(566) B, στρατηγῶν. Conf. v. 604, 607, 610.

(568) Deest in A B, omisissus ob simile initium versus 569. Conferatur Ilias 2, 620.

(570) B, λυτίας. C, κλυτίας.

(571) B, μάδιρος.

(576) A, φιλέως... ἀγνήτης. B C, ἀγνήτης.

(577) A, ἄλλους κτησιμάχης. B C, τῆς συμμαχίας.

(579) C, δολιχίου, ut est in Il. 2, 625, 629. A B, δολιχίου. Strabo de Echinadibus 10, p. 48: ὧν τὸ Δουλίχιόν ἐστι, καλοῦσι δὲ νῦν Δολίχαν. Meletius Geographus de eisdem insulis: ἐκ τῶν ἄνωθεν Νησιῶν τινὰ ἔχουσιν ἴδια ὀνόματα, οἷον... τὸ Δολίχειον, κοινῶς Μέγα Νησί. Credo prætulisse Tzetam nomen notius.

(580) B, τόπον τόν.

(582) B, ὑπῆρχε Ζακινθ.

ἀρχὸς ἦν τεσσαράκοντα νηῶν ἐξ Αἰτωλίδος.

Τῶν Κρητικῶν δὲ πόλεων τῶν ἑκατὸν ἐκράτου 585

Ἴδομενεὺς σύναμα δὲ τούτῳ καὶ Μηριόνης ·

ὁ μὲν τοῦ Δευκαλίωνος υἱὸς καὶ Κλεοπάτρας,

ὁ Μηριόνης δὲ υἱὸς Εὐίππης καὶ τοῦ Μόλου,

εἰς πλοίων ὀγδοήκοντα συμπαρυπῆρχε στόλος.

Ὁ Ἡρακλέος δὲ υἱὸς ἄμα καὶ Ἀστυόχης 590

Τληπόλεμος Ῥοδίων ἦν πλοίων ἄρχος ἐννεά.

Νιρεὺς ὁ τοῦ Χαρόπου δὲ υἱὸς καὶ Ἀγλαΐας,

ὁ πάντων ὠραιότερος μετὰ τὸν Ἀχιλεά,

καὶ πάντων ἀσθενέστερος στρατηλατῶν Ἑλλήνων

τῶν ἐκ τῆς Σύμης ναύαρχος τριῶν ὑπῆρχε πλοίων. 595

Ὁ Φεΐδιππος καὶ Ἀντιφος τοῦ Θεσσαλοῦ οἱ παῖδες,

ὅστις ὑπῆρχε Θεσσαλὸς υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους,

(584) In C superscripta nomini Αἰτωλίδος varietas quam non potui legere integram, τῆς ναπ.

(585) A, κρητικῶν, iteram pro ἑκατόν.

(586) C, σύναμα. A B, σὺν ἄμα. Eadem varietas in Luciano Piscatore c. 51.

(587) ὁ μὲν] Sch. ὁ Ἴδομενεύς.

(588) C, μυριόνης, qui modo exhibuit μηρ.

(589) A, εἰς πλ. — στόλων.

(591) B, ἄρχων.

(592) B, ὁ νιρεὺς ὁ τ. γ. δέ, versu longiore. Longior versus Tzetzae in Anecdosis Oxon. p. 341, 9, Ἡ πάροδος ἐλη χοροῦ δὲ παράθασις, justo constabit numero syllabarum, δὲ si tolletur. Monet editor esse in codice quo utitur, ὡ παράθασις. Vocativus ὦ παρ. prorsus est alienus. In codice 2644 quo utor, lego tantum δὲ παρ.; sed interlinearis est ante παρ. figura rotunda quam mediam lineola secat, et quae literae ω non valde dissimilis est; illam pro signo habeo quod ad marginem amandet oculos, ubi scholium: τί ἡ παράθασις. Alium obiter Tzetzae versum tangam ibid. p. 337,

12: Ὅμηρός ἐστι καὶ πατὴρ κωμῶδίας, καὶ σατυρικῆς ὁμοῦ καὶ τραγῳδίας. Vel in isto liberrimo roesens genere tamen plerumque iambus sedum parium retinetur, saltē pes δίχρονος. Atqui me morabatur ὁμοῦ καὶ, quod in aspectu codice, corrigam, rescripto ἄμα καὶ. A nomine Aglaiae matris designatur Nireus in Luciano Charidemo 24: εἴαν τε τὸν Ἀγλαΐης... κάλλει νικῶμεν. Homerus II. 2, 672: Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς Χαρόποιό τ' ἀνακτος.

(593) Nirei eximia pulcritudo fuit ab Homero praedicata loco nobilissimo Iliadis 2, 673: Νιρεὺς ὅς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Διὸν ἦλθε τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. Tzetzes Chil. 1, 239: ὠραιὸς ἦν τῷ κάλλει Πάντων Ἑλλήνων τῶν λοιπῶν. Ibi scholium in Cod. 2644: ἀντὶ τοῦ ὠραιότερος· τὸ ἀπλοῦν ἀντὶ τοῦ συγκριτικοῦ. Lepide Dialogo Mort. 25 Lucianus colloquentes facit formosissimum Graecorum ac turpissimum, Nirea et Thersitem. Remitto, si sit tanti, lectorem ad notam in Manassis mythistoriam 8, 10.

(596) Codices A et B, πλοίων τριῶν ὑπῆρχεν.

Κρών και Νισυρίων τε και Κραπαθίων ἤρχον·
τριακοντάς ὑπῆρχε δὲ τούτοις τῶν πλοίων στόλος.

Ὁ πρῶτος πάντων δὲ πεσὼν τῇ συμβολῇ πολέμου, 600
ὁ ἥρωσ Πρωτεσίλαος, ἀνὴρ Λαοδαμείας,
Ἰφίκλου Διομήδης τε τερπνὸς υἱὸς ὑπάρχων,
τῶν ἐκ Φυλάκης, Ἴτωνος, και τῶν ἐξ Ἀντρωνείας
ἦν στρατηγὸς και ναύαρχος σὺν ἀδελφῷ Ποδάρκει·
ὀκτάδες τεσσαράκοντα τούτων ὑπῆρχε στόλος. 605

Εὐμηλος τῆς Ἀλκήστιδος υἱὸς και τοῦ Ἀδμήτου
ἐνδεκα πλοίων ναύαρχος ὑπῆρχε και στρατάρχης,
Βοίθης, Φερῶν και Γλαφυρῶν και Ἰολκοῦ κατάρχων

Ὁ Φιλοκτῆτης Ποίαντος υἱὸς και Δημωνάσσης 640
ἐπτά νηῶν ἦν στρατηγὸς τῶν ἀπὸ τῆς Μεθώνης·
ὡς δὲ δηχθεὶς ὑπ' ὄφραος ἦν ἐκριφεὶς ἐν Λήμνῳ,
τούτου τὸ στρατεύμα λαβὼν παρέταττεν ὁ Μείδων,
ὄστις ἐκ Ῥήνης ἦν υἱὸς νόθος τοῦ Ὀιλέως.

Ὁ Ποδαλείριος ὁμοῦ πάλιν δὲ και Μαχάων 645
οἱ τῶν Ἑλλήνων ἰατροὶ και στρατηγοὶ γενναῖοι,
Ἀσκληπιοῦ και Ξάνθης τε ἡ Ἴππονόης παῖδες,
κατ' ἄλλους Ἠπιόνης δὲ, κατῆρχον τῶν Τρικκαίων,
στόλον ἐκ πλοίων ἔχοντες μᾶς τριακοντάδος.

Εὐρύπυλος Εὐαίμονος παῖς και τῆς Δηϊτύχης. 620
εἶτε, καθὼς συγγράφουσι τινές, τῆς Δηϊπύλης,

(598) A, κρών... κραπαθίων.
(602) B, ὀφίκλου. In C supra διομή-
δης est scripta varietas quam non sum
assequutus totam, tantum, γρ. και διωρ.
Nomen Διομήδη firmatur Hygino Fabula
103 : « Iolaus Iphicli et Diomedæ fi-
» lius... quem cuncti adpellarunt Protesilaum »
(603) A, ἦττονος.
(607) C, και στρατηγὸς ὑπῆρχε.
(608) B, φοίθης. C, φοίβοις. A, βοί-

θης. In C supra γλαφυρῶν nomen σερ-
ρῶν, scriptum est, parum nitide. B,
ὀίλκοῦ.
(611) A B, λίμνη.
(613) A, ἀχιλλέως. Dicitur II. 2,
727 ; Ὀϊλῆος νόθος υἱός. Rhene igitur
non fuit Oilei uxor legitima, quod nuper
dictum est.
(617) A, ἰπιόνης. B C, ἡπιόνης.
(619) B, συρύπυλος. A, διπύλης.
B C, δηϊτύχης.

ἦρχε τῶν Ὀρμενίων τε καὶ τῶν ἐξ Ὑπερείας,
ἐλκάδας τεσσαράκοντα τὸν στόλον κεκτημένος.

Δύο τῶν ἐκ Γορτύνης δὲ ἦσαν οἱ στρατηλάται,
ὁ Πολυποίτης δισκευτῆς μετὰ τοῦ Λεοντέως·
ὧν ὁ μὲν παῖς Πειρίθου τε καὶ τῆς Ἴπποδαμείας, 625
ὁ Λεοντεὺς Κορώνου δὲ υἱὸς καὶ Κλεοβούλης·
Κόρωνος τοῦ Καινέως δὲ φίλος υἱὸς ὑπῆρχε·
καὶ τούτοις τεσσαράκοντα στόλος ὑπῆρχε πλοίων.

Γουνεὺς ὁ τοῦ Ὠκύτου δὲ καὶ τῆς Ταυροπολείας,
εἶτουν, ὡς γράφουσι τινες, ὁ τῆς Ἴπποδαμείας, 630
τῶν Αἰνιάνων, Περραιβῶν, καὶ τῶν Κυφαίων ἦρχεν,
ὀλκάδων στόλον εἴκοσι καὶ δύο κεκτημένος.

Μαγνήτων δὲ ὁ Πρόθοος κατάρχων ἐναυάρχει,
τοῦ Τενθρηδῶνος ὧν υἱὸς μητρός ἐξ Εὐρυμάχης,
εἶτε τῆς Κλεοβούλης δὲ παιδὸς τῆς τοῦ Εὐρύτου 635
στόλος δὲ τεσσαράκοντα τούτῳ παρῆσαν πλοῖα.

Οὗτοι καθ' Ὅμηρον εἰσὶν Ἑλλήνων ἡγεμόνες·
τούς δ' ἄλλους παραλείπειν εἰπεῖν τῇ ναυαρχίᾳ.
Τὸν Κάλχαντα τὸν Θέστορος υἱὸν καὶ Πολυμήλας
τῷ καταλόγῳ μὲν εἰπεῖν παρέλειψε καὶ μόνῳ· 640

† (621) B, Ὀρμενίων. Cf. II, 2, 734.

(623) A B C, γορτύνης. Homero dicitur Γορτύων II, 2, 738. A B, τε. C, δε. — Sequitur in A versus: οὐχὶ τῶν ἐκ Γορτύνης Κρητῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Ἀργείας. In B autem sic procedit: οὐχὶ τῶν ἐκ Γορτύνης τῶν Κρητῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Ἀργείας. In C hæc sententia, quæ metro non ligatur, merito margini adscripta est pro scholio: οὐχὶ τῶν ἐκ Γορτύνης τῆς Κρητικῆς, ἀλλὰ τῆς Ἀργείας.

(625) B, ἦν ὁ μὲν. Est η rubricatum, accentus et spiritus monstrant rubricationem pro ω scripsisse η. — Sch. in C, ὁ πολυποίτης super ὁ μὲν.

(627) B, Νόρωνος (N est rubricatum; K fuit scribendum) τ. K. δὲ καὶ τῆς ταυροπολείας, miscens v. 627 et 629.

Recepi lectionem C. Non est in cod. A.

(628, 629) Non in B.

(631) A, αἰνειάντων περαι... κωφέων. B, αἰνειάντων, περαι... C, αἰνιάντων περρ. Homerus II, 2, 749; τῷ δ' Ἐνιήγεος ἔποντο μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί. Sed in Tzetze narratione prætuli lectionem περραιβ.

(636) B, τούτων. A B, πλοίων.

(638) C, τῷ καταλόγῳ, et supra τῇ ναυαρχίᾳ. Hoc recepi, quum statim redeat τῷ καταλόγῳ. Nomine ναυαρχία utetur v. 659; usus est v. 476, 506; et in lemmatibus sectionum marginalibus, quæ, ut alia plurima, omisi, quippe inutilia: ναυαρχία Αγαμέμνονος, Ἀχιλῆως ναυαρχία.

(640) Abest ex A B. Καὶ μόνῳ,

τὸν Εὐβοέα τὸν υἱὸν Ναυπλίου καὶ Κλυμένης,
καὶ παντελῶς ἀπέρριψεν ἔξω τῆς Ἰλιάδος.
Τὸν Τεῦθιν παραλέλοιπεν ἐκ τῆς Αὐλίδος, αὔθις,
ὑποστραφέντα καὶ αὐτὸν κτείναντα τῇ πατρίδι·
ὁμοίως καὶ Μενέδημον τρωθέντα τῇ Αὐλίδι, 645
στραφέντα καὶ θανόντα δὲ τῇ γῇ τῇ τῆς πατρίδος,
καὶ τὸν Ὀρμένιον αὐτὸν Αὐλίδι τεθνηκότα·
ἔπειθε γὰρ τοὺς Ἕλληνας μὴ πλεῖν ὡς πρὸς τὴν Τροίαν.
Θερσίτην τὸν τῆς Δίας δὲ υἱὸν καὶ τοῦ Ἀγρίου,
πανευγενῆ μὲν ἔλκοντα τοῦ γένους ρίζουχίαν, 650
εἰ καὶ χωλὸς καὶ παραβλῶψ, φοξὸς, κυρτὸς, ψεδνόθριξ,
τοῦ καταλόγου τῶν λοιπῶν ὠστράκισεν Ἑλλήνων.
Ἄλλους πολλοὺς καὶ θαυμαστοὺς παρήκεν ἡγεμόνας,
τὸν Πολυνείκους Θέρσανδρον ὃν Τήλεφος ἀνεῖλε,
καὶ σὺν αὐτῇ τὸν Ἐπειὸν, υἱὸν τοῦ Πανοπέως, 655
τὸν μέγαν ἀρχιτέκτονα γενναῖόν τε πυγμαχόν,
ὄσπερ, μηχανησάμενος τὸν Δούρειον τὸν ἵππον,
τὴν Τροίαν ἐξεπόρθησεν, ὡς καθεξῆς διδάξω.
Ἄλλ', ἐπειδὴ μεμάρθηκας κλήσεις καὶ ναυαρχίας,

quod scilicet ejus aliis locis meminerit.
(641) B, εὐβοέα. Glossa in C, τὸν ἐξ
εὐρύπου. Debuit scribi τὸν ἐξ Εὐρίπου.
Superius ad v. 547, τῶν Εὐβοέων, glossa
est marginalis : εὐβοα (l. Εὐβοια) ὁ Εὐ-
ριπὸς ἐστίν. Meletius Geographia : Εὐ-
βοια· ἡ ὁποία καὶ Εὐριπος καλεῖται.
Nominē Εὐριπος ἀντὶ τοῦ Εὐβοια pas-
sim utitur scriptor Chronicorum Roma-
niae ac Moreae. Τὸν Εὐβοέα, videlicet
Palamedem, Conf. 867, 895; lib. Δ, 24.
Causam cur Homerus de Palamede si-
luerit, commentus est Philostratus Heroicis
p. 728, sed non seriam. Vide et Tzetzae
Ekegesin, pp. 20, 148.
(644) B, ἀποστρ. In κτείναντα con-
sentiant A B C. Forsan αὐτόν.
(645) A, μενέδημον.
(646) A, θανέντα.

(647) B, ὀρμένιον.
(650) Tzetzae Chil. 7, 888, de Ther-
site : Γένους τυγγάνων, εὐγενοῦς, πα-
τρίδος Αἰτωλίας, Ἄνεψιός ἐξάδελ-
φος ὑπάρχων Μελεάγρου. In codice
2644 superscriptum est ὑπήρχε, adscri-
ptumque scholium ad ἀνεψιός, ἐξάδελ-
φος· τὸ σῆγμα ἐφερμηνευτικόν· ἀνε-
ψιός γὰρ ὁ ἐξάδελφος.
(651) B, εἰ καί. A C, κἂν ἦν. C,
φοξὸς κ. πάρ. χωλὸς, κυρτὸς, ψεδρό-
θριξ. A, ψεδνόθριξ. Cf. Tzetzae Chil. 7,
891; et infra libro B, 50.
(652) A, ὄστράκῃσαν. B, ὠστρά-
κῃσαν. C, ὠστράκισεν.
(653) A B, παρήκεν.
(654) B, πελυνείκους.
(656) Conf. v. 743.
(657) B, ὄπερ. A B, δούριον.

- καὶ τὰς μορφάς μοι μάνθανε τὰς τῶν ἀριστοτέρων, 660
καὶ τότε πᾶσαν τὴν ὑφήν μέχρι τοῦ τέλους μάθης.
Ὁ Ἀγαμέμνων, βασιλεὺς ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων,
ἦν μέγας, δασυγένειος, λευκός, ἀλλὰ μελάνθριξ,
εὐπαιδευτός, εὐόμιλος αὐτοῦ τοῖς διαλόγοις.
Ὁ δὲ Μενέλαος κοντός, ὑπόπλατυς ὑπῆρχε 665
πυρρόθριξ, δασυγένειος, ξανθόθριξ καὶ θασύθριξ.,
Ὁ Νέστωρ μέγας καὶ γλαυκός, ὑπόπυρος ὑπῆρχε
μακρόρριν, μακροπρόσωπος, παμφρόνιμος, λευκόθριξ.
Ὁ τούτου παῖς Ἀντίλοχος νεώτερος ἦν πάντων,
λευκός, μακρόρριν καὶ γλαυκός, εὐτράχηνλος, εὐήλιξ, 670
ξανθός, καλλιθριξ, δρομικός, καὶ τῶν γρηγοροφθαλμῶν,
εὐσχυλτος, εὐανάτρεπτος, ἐρυθριῶν συντόμως.
Ὁ Ἀχιλεὺς μακροσκελής, ὑπόσπανος ὑπῆρχε,
λευκός, ξανθόθριξ καὶ σγουρός, θασύθριξ καὶ μακρόρριν,

(660) ἀριστοτέρων jam v. 477.

(661) A B, μάθοις. C, μάθης, quod malui. Ille aoristus recentioribus passim in sensu futuri. Tzetzes Chil. 5, Hist. 32, de Archimede, qui Hieroni ὑπῆρχεν Σύμβουλος (melius codex ὑπῆρχε) remittit lectorem ad locum superiorem, ubi, inquit εὐρης τὰ Ἀρχιμήδους μοι πρὸς πλάτος γεγραμμένον. Bene habet εὐρης editionis, male codicis 2644 εὔροις. Cf. n. ad 478, 934.

(663) Isaacio Porphyrog. μελάνθριξ dictus est Agamemnon p. 305. Eidem p. 317, Hector est οὐλόθριξ, adde μελάνθριξ e codice. Cf. v. 708, 793.

(665) Isaacius Porphyg. in descriptione Menelai: ὁ Μενέλαος ὁ τούτου (Agamemnonis) ἀδελφός (cod. 817 αὐτάδελφος) βραχύς (cod. κοντός). Non differunt sensu nec sono κοντός et κοντός. Quid sit κοντός explicuit Mauropus in meis Anecdotis gr. t. 3, p. 475: ἄνθρωπος κοντός, ... αἰτιολόγος ἐστίν... ἄνθρωπος κοντός, ἤγουν τὴν ἡλικίαν μικρός. Isaacio pariter p. 309 Meriones est βραχύς, in codice κοντός. Cassandra βραχεῖα p. 316, in codice κονδή. Dio-

medes βραχυτράχηνλος p. 307, in codice κονδοτράχηνλος. Justinianus Malala teste ἦν τῇ ἰδέᾳ κοντοειδής, ubi Chilmead. Tzetzae posthomerici 664, ut et inferius v. 711, Diomedes esse fertur κονδόθριξ, quod in scholio reddit per βραχυῆλιξ, multa de etymo addens. Zalyci gallicum *bref* vertitur βραχύς, κοντός. — A B, ὑπόπλατος. C, ὑπόπλατυς, quo epitheto utitur Tzetzes ad Lyc. 644.

(666) B, εὐρρόθριξ. Non valde discrepant πυρρόθριξ et ξανθόθριξ: at de eodem Menelas dicta minus convenire videntur. Isaacio Menelaus, esse πυρρόθριξ dicitur.

(669) C, ἀντίοχος.

(672) Pyrrhus, Achilles, filius Isaacio Porphyg. εὐσχυλτος fuisse praedicatur p. 310.

(673) Cangio σπανός significat eum cui rara est barba. Fuit ergo Achilles malibarbis. Consentit in descriptione Isaacius p. 305: ὁ Ἀχιλλεύς... μακροσκελός, σπανός, vertente Allatio, cui haec recentiorum lingua fuit notissima, « barba rara ».

(674) A B, πυρός, scilicet πυρρός,

- γυναικοπρόσωπος, φαιδρός, και τῶν γρηγοροφθάλμων, 675
ταχυδρομῶν, γλυκύφωνος, πικρόθυμος, ὀργίλος.
- Ὁ Φοῖνιξ γέρων, φρόνιμος, μέσος τὴν ἡλικίαν,
μακρόθριξ, εὐχαράκτηρος, μελίχρους τὴν ιδέα,ν,
τὴν φύσιν συντομόδακρυς και τῶν θλιβεροψύχων.
- Ὁ Πάτροκλος μεσηλιξ ἦν, ὑπόπυρρος, ξανθόθριξ, 680
εὐπάγων και προκοίλιος, πλήν εὐειδῆς τὴν θέαν
- Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ὁ πύργος τῶν Ἑλλήνων,
ἦν μέγας, ἀλλ' εὐσύνθετος, εὔριον, σγουρός, μελάνθριξ,
τὴν γενειάδα κάλλιστος, ὀργίλον ὑποδλέπων,
κάλλιει νικῶν τοὺς σύμπαντας πλήν Ἀχιλέως μόνου. 685
- Ὁ δὲ Λοκρός ὁ Αἴας ἦν μακρός τε και μελίχρους,
σγουρομελάνθριξ και στραβός, και τῶν μακροπροσώπων,
πηδητικός, ἐρηγορώς, και τῶν εὐπεριστρέπτων.
- Ὁ Μενεσθεὺς μεσηλιξ ἦν, ὑπόλεπτος, μελάνθριξ,
ἐρηγορώς, εὐπαίδευτος, ἔμπειρος στρατηγίας, 690
ἰπότης ἀπαράμιλλος ἄχρι τοῦ νῦν τοῦ χρόνου.
- Ὁ δὲ γε Διομήδης ἦν τετράγωνος τό σῶμα,
σιμός και σιμοτράχηλος, ξανθός τὴν γενειάδα,
και βραχυηλιξ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἥρωας οὐς γράφω·
ἐπεὶ τούτου λωρικόιον ὕστερον ἐφευρέθη 695

quod post ξανθόθριξ displicet, ut v. 666. Opportune C obtulit σγουρός, quod et ex Oxoniensi libro citat Hodius Appendice ad Malalæ p. 129. Id epithetum redibit v. 683, 687, 707, 709, 711, 798, et c. Vocatur σγουρός is cui sunt capilli crispī, φύσει βοστρυχίζομενος. Vide Corayī Atacta t. 1, p. 56. Zalyci *frisure* vertitur κτένισμα σγουρόν. Inferius v. 948 σγουρή est glossa epitheti οὐλόθριξ.

(676) A B, γλυκύφωνος. C, γλυκύ-
φωνος. Cf. lib. A, 97.

(677) B, φοῖνιξ. A C, φοῖνιξ.

(682) Homerus de Ajace illo Telamonio,

verbis Ulyssis Ajacem compellantis apud inferos Od. 11, 555: Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο. Et infra Tzetza libro O, 152 Ajax πύργος Ἑλλήνων dicitur. Nestor infra libro A Achillem dicit esse πύργον Ἑλλήνων. Nonnihil illustratio-
nis dedi ad Theocritum 22, 220 edit. sec. (691) A, μέχρι.

(693) Verbis σιμός και σιμοτράχη-
λος, superscriptum in C, πατζός, κονδο-
τράχηλος. Conf. n. 665. De πατζός
Corayus Atactis 5, p. 280. Zalyces galli-
cum *canus* vertit σιμός.

(695) A B, ἐκ τούτου λωρικός. C,

ἔσωθε λάρνακός τινος ἐν τῇ Λογγιβαρδίᾳ,
 ἀνδρὸς μεγάλου μέγεθος, οὗ τῶν ζαβῶν τὸ πάχος
 εἰς ὄγκον ἦν ἰσόμετρον κονδύλου μεσαιτάτου,
 ὃ ἱερῶ τῆς Ἀθηναίς ἐκρέμασαν ὡς θαῦμα.

Εὐρύαλος πλατύτατος, κατάσαρκος ἦν, μέγας, 700
 μακρόθριξ, εὐχαράκτηρος, εὐπρόσωπος, τῶν μέσων.

Ὁ Σθένης εὐήλιξ ἦν, εὐθετος, εὐχαράκτηρ,
 δειλός, ὑβρίζων, ἀναιδής, ἀστήρικτος τὰς φρένας.

Ὁ Ὀδυσσεὺς μεσηλιξ ἦν, λευκός τε καὶ προγιάστωρ,
 ἀπλόθριξ, στρεβλογνώμων δέ, πικρός τε καὶ μακρόρριυ. 705

Ὁ Θόας ἦν περιγοργος, λεπτός τε καὶ μεσηλιξ,
 λευκός, σγουρός, ὑπόγλαυκος, εὐσύμβουλος καὶ νέος.

Ἰδομενεὺς μεσέγηρως, μέτος τὴν ἡλικίαν,
 μέλας ἐμοῦ τε καὶ σγουρός, κονδόθριξ, δαυτώγων.

Ὁ Μηρόνης δέ στρεβλήν ἐκέκτητο τὴν ῥίνα, 710
 κονδὸς ὑπάρχων καὶ πλατύς, εὐθριξ, σγουρός, εὐπώγων.

Ὁ Πρωτεσίλαος, ἀνὴρ ὁ τῆς Λαοδαμείας,
 καλός, μακρός, εὐσύνθετος, οὐλόθριξ καὶ μελάνθριξ,

τούτου λωρίκιον. Et sic codex Hodii loco eitato; qui tamen errore calami vel typonum exhibuit χωρίκιον.

(696) A B, ἔσωθεν. C, ἔσωθε. Reperit Diomedes fuisse loricae ἐν Λογγιβαρδίᾳ iterum narrabit scholio ad librum II, 88. Quum Italiam post Trojanum bellum petere coactus Diomedes fuerit, ibique Argos, Hippium aliasque urbes condiderit, factum ipsum non caret probabilitate. De adiunctis fides inlibenda.

(697) Ζάβα ἢ λωρίκιον in lexicis. Vide Chilmead, ad Malalæ verba de Juliano p. 20: εἶδεν ἐν ὀράματι τινα τέλειον ἄνδρα ἐνδεδυμένον ζάβαν. Sed hic loci ζάβαι manifesto sunt, non lorica, sed partes loricae; ὃ scilicet λωρίκιου, non ἀνδρός, ζάβαι æquabant crassitudine pugnum dimidium. Sed Hodius l. cit., οὗ τῶν κομῶν.

(698) In C ad ἰσόμετρον glossa ἰσο-

παχές. Hodius ἰσόμερον κονδύλῳ μεσαιτάτω.

(704) A, εὐπροσωπῶν. B C, εὐπρόσωπος.

(702) In C additum os in fine vocis εὐχαράκτηρ, sed a manu altera et atramento dilutiore, ut non habeatur pro varietate, sed sit loco glossæ, monentis esse εὐχαράκτηρ ἀντὶ τοῦ εὐχαράκτηρος. Est varietas λεπτοχαρακτήρα in A v. 884.

(703) A B, εὐστήρικτος. C, ἀστήρ.

(707) A, εὐσύμβουλος. B C, εὐσύμβουλος. — Hodius Appendice ad Malalæ p. 429, invenit λεπτός σγουρός, ni potius erraverint oculi ad versum præcedentem. De σγουρός ad v. 674.

(709) Ad κονδόθριξ et quod proxime sequitur κονδὸς vide n. 665.

(711) B, εὐθριξ δαυτώγων.

(713) B C, καὶ ξανδόθριξ.

- ῥαίος, νέος, τολμηρός και τῶν εὐκαταστάτων.
 Λιπῶν δὲ Λαοδάμειαν νύμφην ἐν τῷ θαλάμῳ, 715
 σὺν τοῖς λοιποῖς ἐστράτευσε τοῖς Ἑλλησιν εἰς Τροίαν,
 πρῶτος δὲ πίπτει τῶν λοιπῶν, ὡς προπηθήσας πρῶτος.
 Εὖμηλος τῆς Ἀλκήστιδος μητρός τῆς παναρίστης,
 ἣτις αὐτὴν ἐπέδωκε θανεῖν ὑπὲρ συζύγου,
 ῥαίος και εὐήλιξ ἦν, εὐπαιδευτος, ξανθόθριξ. 720
 Εὐμήκης, μέλας, σύνοφρυς, ὑπῆρχε Φιλοκτῆτης.
 Ὁ Κάλχας ὀλοπόλιος, μικρὸς τὴν ἡλικίαν,
 λεπτός τὸ σῶμα και λευκός, και δασυχαίτης ἄμα.
 Ὁ Παλαμῆδης, Κάτων τε ὁ πρῶτος, και ὁ Τζέτζης,
 εὐήλικες, εὐτράχηλοι, μακρόρρινες συμμετρώς, 725
 συμμετρώς μακροπρόσωποι, γοργοί, τῶν αἰδημόνων,
 λεπτοί, γλαυκοί, χρυσοχρῶες, πυρρότριχες και οὔλοι,
 σωματικοῖς και ψυχικοῖς ὅμοιοι πᾶσιν ὄντες,
 ὡς και τὴν κόμην ἀχμηρὰν ἐξ ἀλουσίας ἔχειν,
 και συμπεσεῖν τὴν πλείονα και διερρηκέναι. 730
 Ἐμοῦ δ' οὔτοι διέφερον τῷ μὴ θυμοῦσθαι μόνον,
 εἰ τέως οὐχὶ ψεύδονται τῶν συγγραφέων βίβλοι.
 αἱ κράσεις αἱ τοιαῦται γὰρ θερμαί τε και θυμώδεις,
 εἰ μὴ που περισσότερον εἶχον ἐμοῦ τὸ φλέγμα.

(714) Εὐκαταστάτων] Tzetze Chil. 3, 264, Ajax Telamonius dicitur Ὁ νοῦνεχῆς, ὁ συνετός, ὁ τῶν εὐκαταστάτων.

(717) Προπηθήσας] Tzetzes ad Lycophr. 245 : προπηθήσαντος δὲ τοῦ Πρωτεσιλάου και ἀνααιρεθέντος. Idem videndus Chil. 3, 762. Cf. infra v. 823, 836.

(718) Α, ἀλκίστιδος.

(723) Β, λευκός τὸ σ. κ. λεπτός. Cf. Tzetzes Posthomerica v. 666, de Calchante vate.

(725) Α, σύμμετροι.

(727) C, οὔλοι, cum glossa σγουροί. Vide n. ad 674.

(731) Β, ὁμοῦ, sed O rubricato, et τό.

(732) Α Β, βίβλοι. C, λόγοι, et sic Chil. 3, 183, ubi Tzetzes hocce versa et aliis est usus, se Catoni Palamedique comparans. Atque Chil. 11, 20, de se homo in sui laudes proclivior : Ὁ Τζέτζης ἀδωρότατος ἦν παλαιῶν τῷ ζήλῳ. Ἐπαμεινώνδου, Κάτωνος και ἄλλων τῶν τοιούτων. Monet Kiesseling inseruisse se ἄλλων, cogitasse et de πάντων. Codex 2644 : και τῶν τοιούτων πάντων. Ibi Tzetzes narrat oblata sibi dona sepius recusavisse : Ὡς και μεγίστη τῆ λιμῷ, ἀρχοντος τῶν ἐνδόξων Θέλοντος σιτηρέσιον (codex, σιτηρέστα) τούτῳ και δούλοι; φέρειν, κ. τ. λ.

Και τῷ φιλοκερδέστατος και φειδωλός ὑπάρχειν, 738
 ἐμοῦ Κάτων διέφερον, ὅμοιος ὢν τοῖς ἄλλοις·
 ἐμοὶ δὲ πλεον τοῦ ἀνδρὸς τοῦ Κάτωνος ὑπάρχει
 τὸ μὴ κρατεῖσθαι χρήμασι· θυμὸς ἐπὶ δίκαιοις
 πῦρ πνέων, ὥσπερ Κάτωνι δευτέρῳ, παρυπῆρχε.

Τον Ἐπειὸν μοι μάνθανε τίς ἦν κατὰ τὴν θέαν· 740
 λευκός, ὠραῖος, εὐχαρις, μέγας εἰς ἡλικίαν,
 νέος, δασύθριξ και ξανθός, δειλὸς ὑπὲρ ἐλάφους,
 μηχαμητὴς πανάριστος, πυγμαίχος τε γενναῖος.

Ἐπεὶ σοι νῦν κατέλεξα και τὰς μορφὰς ἡρώων,
 πάλιν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τὸν λόγον ἀνακτέον. 745

Ὡς πᾶν οὕτω τὸ στρατεύμα συνήχθη πρὸς Αὐλίδα,
 εἰς ἀριθμὸν ποσούμενον ὢν ἔφην χιλιάδων,
 εἰς στόλον και ναυάρχους τε τοὺς ἄνω λελεγμένους,
 ἀνέμοις κατεσχέθησαν ἐκεῖσε χειμερίοις,
 ἀνθ' ὧν, ὡς γράφουσι τινες ἐκ τῶν μυθογραφούντων, 750
 ὁ Ἀγαμέμνων ἔλαφον Ἀρτέμιδος τζεῦει.

Ὅθε τὴν Ἰφιγένειαν αὐτοῦ τὴν θυγατέρα,
 ἐκ τῆς Μυκῆνης ἀξαντες, ἔμελλον θύειν τότε,

(738) A, τὸ φιλοκερδέστερον και φειδωλόν. B, τῷ φιλοκερδέστερος και φειδωλός. Kahibeo lectionem C, similem versusi 186 Chiliadis 3. Sed ibi in scholio se corrigi, quod exhibitur in Anecdotis Cramerii Oxoniensibus t. 3, p. 351: φιλοκερδέστατος] ἀφιλορηματώτατον [monet Cramerius esse in A ἀφιλορηματώτατος. Sed quum ex ejus Praefatione didicerim ipsi vocari A codicem Parisiensem 2644, ibi nitidissime scriptum esse video ἀφιλορηματώτατον] τὸν ἀνδρα εἰδώς ἐκ τῶν σταλέντων ἐκ Βρεττανίας χρημάτων αὐτῷ, ἐπίεσθην τοῖς ἀσκόπως ληροῦσι φιλορήματον τούτον εἰπεῖν, οἰκονομικῶς τοὺς γεγηρακότας τῶν αὐτοῦ ἀπεμπολοῦντα βοῶν. Ceterum mendum esse videtur in βοῶν vel calami, vel memoriae Tzetze quamvis μνημονεστάτου. Plutarchus enim Catone

c. 4: πρεσβυτέρους γενομένους (τοὺς δούλους) ὤπετο δεῖν ἀποδιδόσθαι και μὴ βόσκειν ἀχρήστους.

(738) C, θυμός, ut in Chiliadibus. A B, θυμόν, Distincti plene post χρήμασι.

(739) De est in B.

(743) Conf. v. 656.

(745) B, ἀνατείνω. A, ἀνεκτέον. C, ἀνακτέον.

(747) Conf. v. 469.

(752) A B, ὄθεν. C, ὄθε, superscripto δι' ὄ. Conf. n. 389. Hyginus F. 98: « in Aulide tempestas eos ira Dianae retinebat, quod Agamemnon in venando » cervam ejus violavit, superbiusque in » Dianam est locutus ». Ibi interpretet, addito Rulezio ad Ptolemeum Nephæstionem p. 142.

(753) Ἐκ τῆς Μυκῆνης ἀξαντες.]

διαδραμούσαν δ' ἔλαφον σφάττουσιν ἀντ' ἐκείνης,
 ἐκείνην δὲ ἱέρειαν Ἀρτέμιδος παιούσιν. 755

Ἡ δ' Ἄρτεμις οὐκ ἄλλη τις ἐστὶν ἀλλ' ἡ σελήνη.
 Ἄνέμων δ' ἔπειτα φοροῦν πνευσάντων καὶ πομπίμων,
 Διὶ θυσίας ἔθουον πρὸς κρήνην ἐν Αὐλίδι,
 πρὸς ἣνπερ κρήνην δράκων τις εἰς πλάτανον ἐρπίσας
 μέσον παντός Ἑλληνικοῦ, πάντων ὀρώντων τούτου, 760
 ὀκτῶ στρουθοῦ νεόττια νήπια κατατρώγει,
 καὶ τὴν μητέρα τῶν στρουθῶν κατέφαγεν ἐνάτην.
 εἶτα πρὸς λίθων που σωρὸν κρυβεῖς ἐξηφανίσθη,
 ὅπερ καὶ ἀπολίθωσιν τοῦ δράκοντος καλοῦσι.
 Τοῦ μάντεως δὲ κρίναντος τοῖς Ἑλλήσι τὸ τέρας, 765
 ὅτι « Καθάπερ βέβρωκεν ὀκτῶ στρουθοῦς ὁ δράκων
 « ἐνάτην δὲ κατέφαγε σὺν τούτοις τὴν μητέρα,
 « ἔπειτα παρεισέδραμεν εἰς τὴν λιθωσσειάν,
 « οὕτως ὑμεῖς, ὀκταστῶς τοὺς Τρῶας ἀναιροῦντες,
 « ἐνάτῳ καὶ τὸν Ἑκτορα σὺν τούτοις ἀναιρεῖτε, 770
 « δεκάτῳ καθελεῖτε δὲ καὶ τείχη τὰ τῆς Τροίας ».
 Οὕτως εἰπόντος μαντικῶς τοῦ Κάλχαντος τὸ μέλλον,
 δευτέρους ὄρκους Ἑλληνες ὁμόσαντες φρικώδεις
 μηδένα πρό πορθήσεως τῆς Τροίας ὑποστρέφειν,

vide scholium Tzetæ ad sua Antehomericam 194.

(756) B, τις ἦν, ἀλλ' ἡ φαιδρά σελήνη. A, τις ἦν ἄλλη ἡ σελήνη. C, quod recepi.

(757) AC sine δ'.

(758) A, κρήνην, sed 759 κρήνην.

(760) B, παντός τοῦ στρατοῦ. C, π. στρατεύματος. A, π. Ἑλληνικοῦ.

(761) A B, τρώγει τέκνα. C, κατατρώγει.

(763) C, ποῦ. Memini, in Tzetæ opusculis de poetis quæ Cramerus tertio Anecdotorum Oxon. volumini inseruit, ærip-

sime offendere ad πῶς, quod sine accentu scribendum fuerat.

(764) B, καλοῦσιν.

(765) In C super μάντεως scriptum δὲ κρίναντος, quod recepi pro εἰπόντος δὲ codd. A B. Lemma in codice C: μάντευμα τοῦ Κάλχαντος πρὸς τοὺς Ἑλληνας ἐκ τῶν στρουθῶν καὶ τοῦ δράκοντος.

(769) A; ἡμεῖς C miscuit u et η, electione lectori permissa. B, ὑμεῖς, quod καθελεῖτε postulat.

(770) C, ἐνάτῳ. Ac modo sic scripsit ἐνάτην.

- λύσαντες τὰ πρυμνήσια, πετάσαντες ἰστία, 775
 ἤδη λοιπὸν ὡς πρὸς αὐτὴν ἀπέπλεον τὴν Τροίαν.
 Ἴριδων φαινομένων δὲ, τόξων τῶν οὐρανόων,
 οἱ Τρῶες, καίπερ ἔχοντες φύλακας προσκοπούντας
 καὶ τὸν Πολίτην σὺν αὐτοῖς υἱὸν τοῦ Πριάμου,
 πρὸ τῶν φυλάκων τῶν αὐτῶν καὶ πρὸ τῶν μνηυμάτων, 780
 ἐκ τῶν σημείων ἔγνωσαν ζάλην δεινοῦ πολέμου,
 καὶ περὶ πόλιν Μύριαν εὔσαν πλῆσιον Τροίας
 ἐλθόντες καθωπλίσθησαν καὶ στρατοπεδαρχοῦνται,
 καὶ πάντες παρὰ θάλασσαν ἔνοπλοι συνδραμόντες
 τοὺς Ἑλληνας ἐκώλυον ἐκβαίνειν τῶν ἐλκᾶδων. 785
 Ἄλλὰ λεκτέον πρῶτόν μοι καὶ τούτων ἡγεμόνας,
 καὶ τότε προχωρήσομεν πρεπόντως πρὸς τὴν μάχην.
 Οἱ τότε Τρώων στρατηγοὶ παρευρημένοι Τροία
 ἦσαν ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν, οὐ πλείους,
 χωρὶς τῶν συνεχέστερον ὑστέρως ἐρχομένων, 790
 Ῥήσου καὶ Ἴπποκόωντος καὶ τοῦ Ὀθρυονέως,
 Πενθεσιλείας, Μέμνονος κρατοῦντος Αἰθιοπίων,
 καὶ Πολυδάμαντος, Ἰνδοῦ, Μυσοῦ τε Εὐρυπύλου,
 καὶ τῶν λοιπῶν τῶν συνεχῶς εἰς Τροίαν ἐρχομένων.
 Καὶ σκόπει μοι καὶ μάνθανε καὶ τούτων νῦν τὰς κλήσεις. 795
 Ὁ Ἐκτωρ ἦν Πριάμου τε υἱὸς καὶ τῆς Ἐκάβης,

(775) A B, ἔλυσαν. C, λύσαντες.

(777) B, φαιν. τε. C, δε. Sed nunc oportuit dē cum vi scribi. Nam iridium phaenomena ad Trojanorum res spectant. Tzetzes Antehom. 212: Τρωσι δ' ἄρ' Ἴρις ἔφαινεν, Ἄρηος σῆμα κακοῦ Οὐρανόθεν πυκινῶς φαινομένη πολύχροιος. Ibi Jacobsius.

(783) C, στρατοπαιδαρχοῦνται. Cf. n. 867.

(784) A B, περὶ. C, παρὰ. Frequens permutatio. Redibit 833. Cyrillus Cate-

cheseon praefatione statim ab initio: ἤδη περὶ τὴν πρόαυλιν τῶν βασιλείων γέγονατε. Malim παρὰ. Cf. lib. A, 139. Γ, 116.

(788) C, τρία.

(789) A B, καὶ πλείους. C, οὐ πλ.

(791) A, δημηκόωντος. B C, Ἴπποκ.

Fuit Hippocoön Thrac Rhesi consobrinus ac socius.

(792) B, μενθεσιλείας.

(793) B, πολ. ἰνδοῦ. C, πολ., ἰνδοῦ. A, ὀμοῦ μισοῦ. Cf. Tzetz. Posthom. 236.

πάνυ μακρὸς καὶ εὖογκος, μελάγχρους τὴν ἰδέαν
 σγουρομελάνθριξ, εὐρριν τε, κονδόθριξ καὶ εὐπάγων,
 στραδός, ψελλός, βαρύφωνος, καὶ σθENAρὸς ἰσχυί,
 καὶ φοβερός πολεμιστής, κᾶνπερ ἐγὼ σιγήσω· 800
 Ὅμηρος δὲ καὶ τὴν μορφήν τούτου ὠραῖον λέγει.
 Οὗτος τῶν Τρώων βασιλεὺς καὶ στρατηγὸς ἦν τότε.

Αἰνείας ὁ Ἀγχίσου δὲ υἱὸς καὶ Ἀφροδίτης,
 κονδός, παχύς, πυρράκης τε, λευκός, γλαυκός καὶ εὐρριν,
 εὐπάγων, πλατυπρόσωπος, φρόνιμος, ἀναφάλας. 805
 Οὗτος, σὺν τῷ Ἀκάμαντι καὶ σὺν τῷ Ἀρχελόχῳ,
 υἱοῖς τοῖς τοῦ Ἀντήνορος, ἦρχε τῶν Δαρδανίων.

Πάνδαρος ὁ Λυκάονος υἱὸς καὶ τῆς Ἰδαίας,
 λεπτός, εὐπρόσωπος, γοργός, μέσος τὴν ἡλικίαν,
 τοξότης εὐστοχώτατος, μελίχρους καὶ μελάνθριξ,
 ἦν στρατηγὸς Ζηλειωτῶν ἔντων ἐγγὺς τῆς Ἰδης. 810

Λαμψακηνῶν ὁ Ἀδραστος καὶ Ἀμφιος κατῆρχον,
 ἐκ τῆς Περκοῦς τῆς πόλεως, Μέροπος ἔντες παῖδες.

Ἄσιος, ὁ Ὑρτάκου δὲ υἱὸς καὶ τῆς Ἀρίθης,
 Ἄβυθηνῶν Σησιῶν τε καὶ Περκωσίων ἦρχεν. 815

Ἰππόθοος καὶ Πύλαιος ἔντες υἱοὶ τοῦ Λήθου,
 τῶν Λαρισσαίων Πελασγῶν εἶχον τὴν στραταρχίαν·

(797) A B, εὖογγος.

(798) Σγουρομελάνθριξ] Conferatur n. 674, et ad κονδόθριξ, n. 665.

(799) Similia de Hectore libro Γ, 53.

(804) A C, κοντός. B, κοντός. Hoc recepi, quod est accuratius scriptum. Cf. n. 943. Alibi recepi κονδός ac modo κονδόθριξ. in libris omnibus inventum. Auctorem ipsum puto sibi constitisse; sed qui ejus manum quæ fuerit divinam? Exhibeo codicum lectionem, et in varietate probabiliorē. — B, παχός. C, πυρράκις. Isaacio etiam Porphyrogenneto p. 344, Dicitur Æneas fuisse πυρράκης, non in editione quidem p. 314, sed a me sup-

pletus ad Choric. p. 346. Conf. Malalas Chron. in Æneæ caractere p. 433.

(805) Malalæ l. I. Æneas est ἀναφάλας, et Justinianus; de hoc plus quam de illo fidei chronographo tribuam.

(808) B, λυκάονος. C, ἰδαίας, literis turbatis. A B, ἰδέας.

(810) B, μελάνθριξ. C, μελίθριξ. Cf. n. 884, 885.

(811) A, ζελιωτῶν.

(812) A, ὀπῆρχεν.

(813) Urbs Περκῶν, aliis dicta Περκώτη. C, περκώτης πόλ.

(814) A, ἀρίχης.

(815) A, ἀβυθιδίων, σηστειῶν.

ἢ Πείρωσ καὶ Ἀκάμασ δὲ Θρακῶν Ἑλλησποντιῶν,
 Μαρωνειτῶν ὁ Εὐφημοσ, υἱὸσ ὁ τοῦ Τροιζήνου·
 Πυραίχμησ τῶν Παιόνων δὲ, τουτέστι τῶν Βουλγάρων, 820
 τῶν ἐξ Ἀξίου ποταμοῦ, τουτέστι τοῦ Βαρδάρη.
 Τῶν Παφλαγόνων στρατηγὸσ ὑπῆρχε Πυλαιμένησ.
 Δίωσ καὶ ὁ Ἐπίστροφωσ τῶν Βιθυνῶν ἐκράτουν.
 Ὁ Χρόμισ καὶ ὁ Ἐννομοσ πάντων Μυσῶν ἐκράτουν.
 Ὀλυμπηνῶν καὶ Προυσηνῶν, καὶ τῶν ἐντὸσ Καίκοσ 825
 ὁ Φόρκυσ καὶ Ἀσκάμιωσ Φρυγῶν ἐστρατηλάτουν.
 Φρύγεσ δ' εἰσιν οἱ Νικαεῖσ ὧν Ἀσκανία λίμνη.
 Ὁ Μέσθλησ δὲ καὶ Ἀντιφοσ Μηόνων στρατηλάται.
 Οἱ Μηόνεσ Λυδοὶ εἰσιν ὧν πόλισ αἰ νῦν Σάρδεισ·
 Ὁ Νάστυσ καὶ Ἀμφίμαχοσ Καρῶν καὶ Μιλησιῶν, 830
 Ὁ Σαρτηδῶν καὶ Γλαῦκοσ δὲ τῶν Παταρῶν ἤρχου.
 Οὗτοι μὲν ἦσαν στρατηγοὶ τότε τῶν Τρώων ὄντεσ,

(820) A. B, Εὐραίχμησ. In B e rubricatur. Rubricatio litterarum multorum fuit causa mendorum. Πυραίχμησ nominatur in Catalogo Iliadis v. 848 et libro 16, 287, et Tzetze Chil. 10, 490, cuius loci miror Heynium non meminisse ad Catalogum. Et Hodijs, qui, Appendice ad Malalæ p. 122. distichon de Pyraechma e codice Oxoniensi profert, πυραίχμησ exhibet.

(821) Exhibet Hodijs ibidem Ἀσίου ποταμοῦ, conniventibus oculis, opinor. Rectius A B C, ἀξίου, atque ita libro II, 23. Quo posteriore loco in clausula versus hunc poscit accentum. Tzetzes omnino voluit scribi Ἀξίωσ, de confusione videlicet nominis proprii cum appellativo non sollicitus. Acerbe, Chiliade 10, 185, eos tangit qui Bulgaros a Pæonibus distinguebant, et credebant Ἀξίον ἕτερον τοῦ Βαρδάρη, Ἀξείον que pronunciabant. Equidem in Ἀξείον repudiaverim diphthongum, non accentum. Olim ad Planudæ Ovidianas Metamorphoses pp. 127, 143, id nomen tractans, in Plethoue pro Ἀξείον corrigebam Ἀξίον, et pro Ἀξείον in fluviorum quodam Catalogo. Eodem ac-

centu usos esse in Homero et Herodoto viros video doctrina insignes et diligentia, faventibus etiam grammaticis ac codicibus. Allatus quidem ad G. Acropolitam Tzetze assentiri videtur, sed parum hac in re ipsi tribuere licitum sit. In Antonino Liberali c. 8, libenter rescriberem γένωσ ἔχων Ἀξίου τοῦ ποταμοῦ, pro Ἀξίωσ.

(822) A, πυλεώνησ.

(823) A, εἰ' οὐ. C sine ó,

(824) B sine prioro ó. A B, χρόμησ. In C omissus versus, sed restitutus inter lineas, ac rursus in margine imo cum meliore scriptura χρόμισ, que Homericæ est. Cf. Catalogus v. 858.

(825) A, ὀλυπηνῶν.

(828) A, μέσθησ. B, μέσθησ. C, μέσθλησ. Sic in II, 2, 864. — C, Μηόνων, superscripto μαι, et sic mox. A B, στρατηλάται. C, στρατηλάτα. Hoc minus placuit quod eo numero Tzetzes non utatur.

(829) C, πόλιεσ.

(830) A, μηλισιῶν.

(83) ἦσαν... ὄντεσ. Junctura non insolens. Demosthenes Olynth. 1, § 4: τὸ γὰρ εἶναι πάντων ἐκείνων ἓνα ὄντα

εἵτινες, παρὰ θάλασσαν ἔνοπλοι συνδραμόντες
 σὺν τοῖς αὐτῶν στρατεύμασι καὶ στρατοπεδάρχαις,
 ἐκώλυον τοὺς Ἕλληνας ἐκβαίνειν κατὰ Τρώων. 835

Ὡς δ' ἄμφω τὰ στρατεύματα τῶν Τρώων, τῶν Ἑλλήνων,
 ἴσταντο μὴ μαχόμενα φόβῳ χρησιμωδημάτων
 (ἦν γὰρ χρησιμὸς τὸν ἄρξαντα πρῶτον θανεῖν τῶν ἄλλων),
 ἰδῶν ὁ Πρωτεσίλαος ἀπάντων τὴν δειλίαν,
 ζωῆς ἀδόξου θάνατον ἔνδοξον προτιμήσας, 840
 πολὺ πρὸ πάντων προπηθᾶ κατὰ τῶν Τρώων μόνος,
 καὶ τῷ δοκεῖν μὲν σφάττεται, ζῆ δὲ τῇ μνήμῃ πλέον·
 Ἐκτωρ γὰρ τοῦτον, Εὐφροβος, Ἀχάτης ἀναιροῦσιν.

Ἡ δὲ σφαγὴ τοῖς Ἑλλησι λυτήριος θυσία,
 καὶ νίκη γίνεται λαμπρά καὶ παροχεύς βραβείων. 845

Αὐτίκα γὰρ θαρρήσαντες ἐξέδραμον τῶν πλοίων,
 καὶ συμβαλόντες τρέπουσι τοὺς Τρώας κατὰ κράτος.
 Χείμαρροι γὰρ ἔρρῆσαν αἱμάτων τῷ πολέμῳ
 περὶ τὴν νύκτα δὲ λοιπὸν ἀπάντων Τρώων πλήθος
 ὡς πρὸς τὴν Τροίαν προσδραμὸν κλείει τὰς ταύτης πύλας. 850

Ἡ τοῦ Πρωτεσιλάου δὲ σύζυγος ἡ καλλίστη
 μαθοῦσα τὴν ἀναίρεσιν τοῦ νεαροῦ συζύγου,
 τὸν στολισμὸν τὸν νυμφικὸν εὐθύς ἐνδεδυμένη,
 αὐτὴν μαχαίρα πλήξασα κατέβη πρὸς τὸν ἄδην,
 νύμφη νυμφίῳ τῷ καλῷ θέλουσα συμπαρεῖναι. 855

κύριον. Psepius 1, c. 8 : μικρὰ δὲ ἦν
 ἔτι τὰ τῆς δυνάμεως ὄντα. Alia dedi
 notis ad Eunap. p. 357, 598; ad Anec-
 dota Nova p. 182.

(833) A B, περί. C, παρά. Vide
 n. 784.

(838) A, πρώτως. B, πρώτος. C,
 πρώτον. De oraculo Tzetzes ad Lyc. 245.
 In codicis C margine e regione hujus loci
 exstat ab altera manu scripta notula quam
 non potuisse legere valde me tædet.

(842) A, τό.

(843) Tzetzes Euphorbus, Achilles, He-
 ctor nominantur Antehom. 232. Ibi nota
 Jacobsii.

(846) A B, δέ.

(851) σύζυγος] in C glossa : ἡ Λαο-
 δάμεια.

(854) B C, κατάγει. A, κατέβη. Εἰς
 ἄδην κατέβαινε, Tzetzes ait Antehom.
 235.

(855) B, συμπαρῆναι.

Οἱ Ἕλληνες, τῶν Τρώων δὲ κλεισθέντων ἐν τῇ Τροίᾳ,
ταῖς περιχώροις οὐδαμῶς ἦσαν τῶν Τρώων βλάβη,
ἔστ' ἂν ἐκ τῆς Τενέδου τε καὶ πόλεως Τενάνδρου
Κύκνος ὁ Ποσειδῶνος τε καὶ τῆς Σκαμανδροδίκης
νυκτερινὸν τὸν πόλεμον συνήρραξεν ἐκείνοις. 860
Εὐθύς γὰρ τοῦτον Ἀχιλεὺς ἀπέκτεινε τῇ μάχῃ,
καὶ πᾶν τὸ τοῦτου στράτευμα θερίζεται τελέως.
Ὅρκοι λοιπὸν ἐγένοντο πορθεῖν τὰς περιχώρους,
ὅτι, μηδὲν τι δυσχερὲς πρὸς τινα τούτων δρώντες,
ἐκ τούτων ἠδικήθησαν, κατάρξαντος τοῦ Κύκνου. 865
Καὶ τότε τεύξαντες σκηνὰς πλεκτάς τε κατοικίας,
οἱ μὲν αὐτοῦ παρέμενον ἑστρατοπεδευκότες·
ἄλλοι δὲ τὰ περίχωρα τῶν Τρώων ἐξεπόρθουν,
φρικώδεις ὄρκους θέμενοι μηδὲν παραποκρύπτειν.
Ὁ Ἀχιλεὺς δὲ μάλιστα τὰς πόλεις ἐξεπόρθει, 870
τοῦ Παλαμήδους σὺν αὐτῷ συστρατηγούντος τότε
τοῦ Εὐβοέως, τοῦ σοφοῦ, τοῦ μηχανικωτάτου,
τοῦ ἀριθμούς καὶ γράμματα, καὶ τὸν πεσσὸν εὐρόντος,
ζυγούς καὶ παρατάξεις τε, σὺν τούτοις ἄλλα πόσα.
Καὶ Διομήδης μὲν πορθεῖ τὴν πόλιν τὴν τοῦ Κύκνου, 875
καὶ Κόμον τε καὶ Κόκαρτον παῖδας ἀνείλε τούτου,
καὶ Γλαύκην χρόνων ἑνδεκα τούτου τὴν θυγατέρα,

(858) A B, τενάνδης. C, τενάνδρου, quod est recentius nomen τῆς Λυρνήσου. Vid. n. 897.

(860) A B, συνήρραξαν.

(861) A B, δέ.

(864) A B, μηδέ. A, τούτον.

(865) B, κατάρξαντες.

(866) B C, πλεκτάς σκηνὰς καὶ κατ. Cf. Tzet. Anteh. 262.

(867) A, αὐτούς. A B, παρέδραμον. A, ἑστρατοπαίδ. Eadem permutatio n. 783.

(868) A B, ἄλλοι τε.

(869) A, φρικώδους. C, παραποκρύπτειν.

(870) A, πόλεις. B C, χώρας. Conf. v. 891.

(871) A, συστρ. σὺν αὐτῷ τ. παλ. τότε, τοῦ εὐβοέως.

(872) A B, καὶ μηχαν.

(874) Super ζυγούς glossa in C, καὶ ζύγια. Nam ζύγιον est recentioribus usitatus quam ζυγός.

(876) C, κόμη... κόκαρπον.

ἢ Λαοδίκην, ὡς τινες γράφουσι τῶν ἐτέρων,
 εὐπρεπεστάτην ἤγαγε σὺν τοῖς λοιποῖς λαφύροις
 εἰς μέσον τοῦ στρατεύματος παντός τοῦ τῶν Ἑλλήνων. 880

Αἴας ὁ μέγας δὲ πορθεῖ Θυράκην καὶ Τευθρανίαν,
 καὶ θυγατέρα Τεύθραντος αἰχμάλωτον λαμβάνει
 Τέκμησσαν ἑπτακαίδεκα τῶν χρόνων ὑπεργμένην.
 μακράν, λεπτοχαρακτήηρον, λεπτόρρινα, μελάγχρουν,
 εὐόφθαλμον, ἀπλότριχα, μελάντριχα, δριμεῖαν, 885
 εἰς ἡλικίαν εὖστολον, τελείαν καὶ παρθένον.

Καὶ πάντα μέσον τοῦ στρατοῦ παρέθετο καὶ οὗτος.

Ὁ δ' Ἀχιλεὺς, ὡς ἔφημεν, μετὰ τοῦ Παλαμῆδους
 λεηλατῶν τὰς χώρας μὲν, τὰς πόλεις κατασκάπτων,
 οἰκεία ῥώμη χρώμενος, βουλαῖς δὲ Παλαμῆδους, 890
 εἴκοσι τρεῖς ἐπόρθησε πόλεις συμμάχους Τρώων.

Αἱ πόλεις δ' ἄσπερ Ἀχιλεὺς εἶλε τὴν Παλαμῆδει
 κατὰ ῥητὸν ὑπάρχουσι τάσδ' ἔχουσαι τὰς κλήσεις·
 Λέσβος, Φωκέαι, Κολοφῶν, Κλαζομεναὶ καὶ Σμύρνη,
 Κύμη, Τήνος, Αἰγιαλός, αἱ Ἑκατὸν αἱ Πόλεις, 895
 Σίδη καὶ Ἀτραμύτειον, Λίλαιον καὶ Κορώνη,
 Ἐνδιον, Κίλλα, Λυρνησσός, Τένεδος σὺν Λαρίσση,
 Θήβη, Χρύσα, καὶ Πήδασος, Αἰνεόν τε καὶ Πῖνος.

(878) A B, τὴν λαοδ.

(881) Lemma in C: τῖνας χώρας πορθεῖ Αἴας ὁ Τελαμώνιος. Philostratus Heroicis p. 718: Αἴαντα τὸν Τελαμώνιον ἐκάλουον οἱ Ἀχαιοὶ μέγαν, οὐκ ἀπὸ τοῦ μεγέθους, οὐδ' ἐπειδὴ μείων ὁ ἕτερος, ἀλλ' ἀφ' ὧν ἔπραττε. In C super Τευθρανίαν scriptum τὴν ἀρίστην, quæ varians est lectio, non glossa. Nam urbes sunt diversæ Teuthrania et Arisbe.

(884) A, λεπτοχαρακτήηρα. Cf. n. 702. A B, μελάχρουν. Infra 953 est varietas μελάθριξ pro μελάνθριξ. Confer. n. 810.

(885) A B, μελότριχα, C, μελαντριχα.

(888) Conf. v. 871.

(890) A, οικείως ἄρα χρ.

(891) B sine πόλεις.

(892) A, εἶχε.

(893) A B, ὑπάρχουσαι τ. ἔχουσαι.

(894) B, Κλαζομενίς. A, Κλαζομενή.

(895) αἱ ἑκατὸν αἱ πόλεις] de quo repetito articulo cf n. 342.

(896) A, ἀτραμίτειον. B C, ἀτραμ. Vulgatior est scriptura per δ, et τt Strabo etiam sine diphthongo, Ἀδραμύττιον.

(897) A, λύρνησος κύλλα. Et alibi A λύρνησος. In C super Λύρνησος glossa, ἢ νῦν τένανδρος. Conf. n. 858.

Ταύτας κατέσχευεν Ἀχιλεὺς πόλεις σὺν Παλαμῆδει,
 τῷ σοφωτάτῳ Εὐβοεῖ καὶ στρατηγικωτάτῳ, 900
 υἱῷ Ναυπλίου τοῦ σοφοῦ, μητρὸς δὲ τῆς Κλυμένης.
 Ἐκ τούτων λάφυρα πολλὰ τοῖς Ἕλλησιν εἰσφέρει·
 καὶ αἰχμαλώτους σὺν αὐτοῖς τρεῖς ἤγαγε γυναῖκας,
 ἐκ μὲν τῆς Λέσβου Φόρβαντος κέρην τὴν Διομήδην,
 ἐκ τῶν Θηβῶν ἐτέραν δὲ, Θηβῶν Ἵποπλακίων, 905
 γυναῖκα Ἡετίωνος Κιλικῶν βασιλέως,
 κτείνας τὸν Ἡετίωνα καὶ τὸν στρατὸν Κιλικῶν,
 ἣν ἐξωνήσαντό τινες τῶν συγγενῶν ὑστέρωσ·
 ἐκ Χρύσης Χρυσίδα τε τὴν Χρύσου θυγατέρα,
 κατὰ τὸ πατρωνύμιον ταύτην λαβοῦσαν κλῆσιν 910
 ταύτης γὰρ ἦν τὸ ὄνομα τὴν κλῆσιν Ἀστυνόμη.
 Καὶ ταύτας μὲν εἰς τὸ κοινὸν σὺν τοῖς λοιποῖς λαφύροις,
 ὡς οἱ λοιποὶ τῶν στρατηγῶν, παρέθετο καὶ οὗτος.
 Τὴν Λυρνησσὸν πορθήσας δὲ, τὴν πόλιν τοῦ Βρισέως,
 καὶ κτείνας καὶ τὸν Μύνητα σύζυγον Βρισσίδος, 915
 λαβὼν τὴν Ἴπποδάμειαν, αὐτὴν τὴν Βρισσίδα,
 θελχθεὶς αὐτῆς τῷ ἔρωτι, καταφρονεῖ τῶν ὀρκων,
 παρασπονδεῖ πρὸς Ἕλληνας, συνθήκας παραβαίνει,
 καὶ κρύπτει ταύτην ἔνδοθεν αὐτοῦ τῆς κατοικίας,
 χωρὶς βουλῆς τῶν στρατηγῶν, χωρὶς τῶν στρατευμάτων, 920
 λαβὼν δῶρον ἐξάαιρετον ὅπερ αὐτὸς ἐπόθει.
 Τοῦτο μαθὼν τὸ στράτευμα μεγάλως ἐταράχθη,
 καὶ θόρυβος ἐγένετο, καὶ σκέψις περὶ τούτου
 ὁποῖω τρόπῳ τε καὶ πῶς οὕτως αὐτεξουσίως

(900) A, καὶ τῷ στρατ. B C, καὶ στρ. Cf. 871.

(909) Glossa marginalis in C: σχῆμα παρήχησις. A B, τοῦ χρ.

(911) A, ταύτης δέ. B, ἀστρονόμη, et sic v. 946. C, Ἀστυνόμη εἰ v. 946.

(915) Abest ab A. B, μύνητα. C, μύνητα, quæ forma nominis legitur Il. 2, 692, Cf. v. 950.

(916) B, ὑποδαμείαν.

(922) A C, μαθὼν τὸ. Sic v. 999.

(924) A, οὕτως.

αὐτὴν ἐξέκρινεν αὐτῷ καταφρονῶν τῶν ἔρκων. 925
 Ἔδοξε πᾶσι τοῦ λοιποῦ μὴ στρατηγεῖν ἐκείνον.
 Ὁ Ὀδυσσεὺς ἀνῆπτε δὲ μάλλον τοὺς λόγους πλέον·
 τῷ Παλαμῆδει γὰρ ἐχθρὸς ὑπάρχων τῷ πανσόφῳ
 τοῖς βασιλεύσιν ἔλεγε· « Θηρᾶ τὴν βασιλείαν,
 « τῷ Παλαμῆδει συνεργῷ τοῖς πᾶσι κεκρημένος. 930
 « Ἦρπετι φονεῦσαι τοιγαροῦν αὐτὸν τὸν Παλαμῆδην,
 « τὴν κόρην ταύτην δὲ λαβεῖν εἰς τὸ κοινὸν ὡς τᾶλλα ».
 Ἄλλὰ σοι πρῶτων φθέγξομαι καὶ τὰς μορφὰς τὰς τούτων
 τῶν αἰχμαλώτων γυναικῶν, ὧν εἶπον ἀνωτέρω·
 καὶ τότε καὶ τὸν θάνατον ἔρω τοῦ Παλαμῆδους 935
 καὶ κόρης τὴν ἀφαίρεσιν καὶ μῆνιν Ἀχιλῆως,
 καὶ πῶς ἐτέρως Ὀμηρος ταύτην τὴν μῆνιν γράφει.

(925) A, αὐτὸς ἐξ. αὐτοῦ καταφρο-
 νεῖν, et sic B cum καταφρονῶν. C, αὐ-
 τὴν ἐξ. αὐτῷ καταφρονῶν, quod recepi
 scripto αὐτῷ.

(926) A, στρ. ἑλλήνων.
 (927) Duplex comparativus μάλλον
 πλέον redibit et infra, si bene memini.
 Sophocles Antigona 1188 : ἔρποντι μά-
 λον ἄσσον. Tzetzes in Cramerii Anecdota
 Oxon. 3, p. 367, scholio non refe-
 rendo ad Chiliadis sextæ historiæ 38 titu-
 lum, ut Cramero videbatur, sed ad Chi-
 liadem 2, v. 282 : τὸν Ἀλφειὸν τὸν
 ποταμὸν τρέψας πρὸς τὰς ἐπαύλεις.
 In codice 2644, et Oxoniensibus quibus
 Cramerus utebatur, a loco suo errore nes-
 cio quo semotum est et positum e regione
 v. 171, Chiliados sextæ. Incipit scho-
 lium : Ὡ Τζέτζης [Bene codex 2644,
 ὦ Τζέτζη], Τὸν Ἀλφειὸν [Cram. et
 cod. Ἀλφειὸν] τὸν ποταμὸν τὸν ἐκ
 Πελοποννήσου [melius codex, Πελοπον-
 νήσου], Πῶς οὐκ ἐμνήσθης πώποτε
 ἱστορικῶς συγγράψαι, Ὅπερ καὶ
 μάλλον ἐμελλεν ὑπὲρ τῶν ἄλλων [sic
 Cramerus hemistichio altero brevior; co-
 dex plenius : ἐμελλεν πλέον ὑπ.] Ἰλι-
 βασιλεὺς τῶν [cod. ὦν] ποταμῶν....
 Οὐκ ἤκουσας, οὐκ ἔμαθες τὸ ἀμικτον

τὸ τούτου, τὸ τῆς θαλάσσης ὕδατος
 ὡς ἄλμυρόν τῆ φύσει φυλάττειν [co-
 dex, φυλάττων. Fortasse φυλάττει, vel
 φυλάττων] τὸ γλυκύερρον εἰς Σικελ-
 λούς χωροῦντα Ἀρεθουσίᾳ τῆ πηγῇ
 [codex εἰς συκελλούς. Cramerus ait
 esse in A, qui est idem codici 2644,
 χοροῦντα. Equidem aio esse χωροῦντά,
 et alpha illud finale posse pro e haberi,
 liberius ludente calamo. Correxerim igitur
 : εἰς Σικελούς χωροῦν τε. Ignavius
 Tzetzes sæpissime versus encliticis claudit
 δε, τε, γαρ] ἡγαπηκῶς, ὡς λέγουσιν
 hemistichio longiore. In codice post ὡς
 quod fuit scriptum periit a bibliopego re-
 sectum. Vox fuit omnino bisyllaba et pa-
 roxytona, λόγος ρυτο, φάτις, μῦθος.
 Fortasse etiam, ἡγαπηκός.

(929) A B, ἔλεγε θηρᾶν. C. θηρᾶ cum
 glossa : δηλονότι ὁ Ἀχιλῆεύς. De Pa-
 lamede statim lector cogitabit, sed obstat
 sequens versus. Cf. v. 4065.

(930) B, κεκρημένη. C, κεκρημένος.
 A, συνεργός ὑπάρχων τῷ πανσόφῳ,
 quod male repetitum est ex v. 928.

(932) A, τᾶλλα. Vide n. ad v. 247.

(933) A, λέξωμεν. C, λέξαμεν.

(934) Conf. v. 903.

(937) A, μῆθιν.

Και τότε παρελάσαντες τρίβους πολλοῖς ἀγνώστους
πρὸς τὴν πλατεῖαν ἔλθωμεν Ὀμήρου λεωφόρον,
ἀμαξιτὸν βαδίζοντες τὴν γνώριμον τοῖς πᾶσι.

940

Και δὴ τὴν θεᾶν μάνθανε τῶνδε τῶν αἰχμαλώτων.

Ἡ Φόρβαντος θυγάτηρ μὲν ὑπῆρχε Διομήδη,
παρθένος εἰκοσάχρονος, καλὴ τὴν ἡλικίαν,
λευκὴ, γλαυκὴ, μεσόπαχος, ὑπόσιμος, ξανθόθριξ,
σὺν οἷς στοργυλοπρόσωπος καὶ τῶν μεγαλοφθάλμων.

945

Ἡ Ἄστυνόμη Χρυσῆς, θυγάτηρ ἡ τοῦ Χρύσου,
χρόνων ἔννεακαίδεκα, παρθένος οὔσα τότε,
κοντὴ, λεπτὴ τε καὶ λευκὴ, ξανθότριχος ὑπῆρχεν,
εὐπρόσωπος, εὐόφθαλμος, μικρόμαστος καὶ εὐριν.

Ἡ δὲ γέ Ἴπποδάμεια θυγάτηρ τοῦ Βρισέως,
εἴκοσι χρόνων καὶ ἐνὸς οὔσα τὴν ἡλικίαν,
γυνὴ μὲν ἦν τοῦ Μύνητος Αελέγων βασιλέως,
μακρὰ, λευκὴ, καλλιμαστος, οὐλόθριξ καὶ μελάνθριξ,

950

(938) B, παρέλασαν.

(939) A B, ἔλθωμεν. C, ἔλθοιμεν. Scripsi ἔλθωμεν vi futuri. Vide notata ad v. 661.

(940) A, ἀμαξιτὴν. B C, ἀμαξιτόν. A B, βαδίζοντες. C, βαδίσαντες. Fortasse βαδίσοντες.

(942) B, διομήδους. A C, διομήδη. Cf. v. 904.

(946) B, ἀστυνόμη, omisso ἡ. A C, ἀστυνόμη. Cf. n. 911, 1133. Lemma in C: ἔκφρασις μορφῆς τῆς Χρυσῆδος, τῆς καὶ Ἄστυνόμης, Χρύσου μὲν θυγατρὸς, παλλακῆς δὲ Ἀγαμέμνονος.

(948) B, κοντὴ. A C, κονδὴ. Cf. n. 804. Ad ξανθότριχος Schol. in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 378: ἔστι καὶ ἡ ξανθόθριξ καὶ ξανθότριχος, ὡς παρὰ Πινδάρῳ· οὐ μὲν χαλκάρματος οὗτος· εἰ μὴ γὰρ ἦν, εἶπεν ἂν χαλκάρμας καὶ οὐ χαλκάρματος. Post οὗτος est vocula quam Cramerus vel non invenit, vel omisit, quum de sensu, praesertim de le-

ctione dubitaret. Jam n. 426 omisisse videtur vocabulum fere evanidum. Illa vocula negligentissime exarata legenda est omnino Ἄρης, duce etiam ipsa fragmenti sententia. Nam ille Iyrici locus, quo Tzetzes usus, sumtus est e Pythica 4, 87, sed quem memoriter scripserit, substituens nomen Ἄρης Pindaricæ periphraσι πόσις Ἀφροδίτης.

(949) A B, μικρόμαστος. C, μικρόμαστος.

(950) C, δέ γε, omisso ἡ, mendum raram, quum initia non sint rubricata. Lemma in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 379: ἔκφρασις μορφῆς Βρισῆδος τῆς καὶ Ἴπποδαμείας, θυγατρὸς μὲν Βρισέως, γυναικὸς Μύνητος βασιλέως Αελέγων, ὃν ἀνελὼν Ἀχιλεὺς ἔσχε καὶ ταύτην παλλακὴν, παραβάς τοὺς πρὸς Ἑλλήνας ὄρκους. Cramerus ἔσχε ταύτην. Adde n. 1133.

(953) B, οὐρόθριξ. in C super οὐλόθριξ glossa σγουρή. Cf. p. 41.

εὔστολος, καλλιπάρης, φιλόγελως καὶ εὔριν,
 κεχλοῖσμενοβλέφαρος, ὄφρῦς συνδεδεμένη, 955
 ἦν ἀποκρύψας Ἄχιλεύς, ὡς ἔφην ἀνωτέρω,
 ἐποίησε τὸ στράτευμα μεγάλως ταραχθῆναι,
 καὶ παραστῆναι καὶ αὐτὸν μὴ στρατηγεῖν Ἑλλήνων,
 ὡς ἄπιστον, ὡς ἄσπονδον, ὡς ὄρκων παραβάτην,
 καὶ Παλαμῆδην τὸν σοφὸν ὡς δι' αὐτὸν φονεῦσαι. 960
 Ὁ Ὀδυσσεὺς γὰρ, ὣν ἐχθρὸς ἄσπονδος Παλαμῆδει,
 τῷ λέγειν τοῦτου αἴτιον εἶναι κακῶν ἀπάντων
 τοὺς βασιλεῖς ὡς πρὸς θυμὸν ἀμέτρητον κινήσας,
 ἔπεισεν ἄνδρα ποταπὸν ἀποθανεῖν ἀδίκως.
 Καὶ γὰρ ἐρίζων πρὸς αὐτὸν σοφαῖς μηχανουργίας, 965
 σκότος ἵπηρχεν ὡς πρὸς φῶς, νόσος ὡς πρὸς ὑγίαιαν,
 πρὸς Ἰνδικὸν ὄσφραδιον κόπρος δυσωδεστάτη.
 Ὁ Παλαμῆδης γὰρ αὐτὸς, ἡ πάνσοφος καρδία,
 πραῦς ὢν καὶ εὐόμιλος, καὶ ταπεινὸς τοῖς πᾶσι,
 πάντας φιλῶν ὡς ἑαυτὸν, τοῖς πᾶσιν ἐποθεῖτο, 970
 καὶ ἐτιμᾶτο σύμπασιν κατὰ πολλοὺς τοὺς τρόπους,
 ὡς εὐγενῆς, ὡς στρατηγὸς, ὡς ἰατρός, ὡς μάντις,

(954) Epithetum φιλόγελως aperiet mihi viam ad digressionem de opusculo Hieroclis et Philagrii nuper a me edito cum lemmate Φιλόγελως. Ibi p. 269 ponit Philistionem comicum libello cuiusdam suo idem (male typhotheta « eidem ») nomen præscripsisse. Tunc Tzetæ non memini, qui Philistionis vel Hieroclis Φιλόγελων legebat meis codicibus amplioreni, et inde historiolum hanc excerpserit Chilia dum libro octavo 978 : Γέγραφέ που Φιλόγελως τῷ ἑαυτοῦ βιβλίῳ Ἄβρωστον ἐπισκέψασθαι παρέβαλέ τις φίλος Ὡς οὖν οὐκ ἐξανίστατο καὶ ὑπεχώρει ῥᾶστα, Ἄγανακτήσας ὁ νοσῶν ἀνίστατο τῆς κλίνης, Κάκεινω « Ἐβρώσο » εἰπὼν ἀπῆλθε τῆς οἰκίας. Qui post me ad istas Facetias recuden-

das accedent, Tzetæ locum ne negligent.

(955) Sic B C, κεχλοῖσμενοβλέφαρος. A, κεχλοῖσμένη βλέφαρον. A nomine χλοῖζω formatum fuerit verbum χλοῖζω, quod vix placere potest. Malim, usus frequentissima illa litterarum λρ permutatione, legere κεχροῖσμενοβλέφαρος, « palpebris suave coloratis. » Fortasse, κεκλεισμενοβλέφαρος.

(956) Ἐφην scilicet v. 919. Scholium in C : δι' ἦν αἰτίαν ἐπαύθη Ἄχιλεύς τοῦ στρατηγεῖν καὶ πολεμεῖν (inverteda verba, τοῦ πολ., κ. στρατ.) Ἑλλήνων, ὡς ἔχει τὸ ἀληθές.

(958) B, παραστῆναι.

(960) A, παλαμῆδους.

(964) A B C, ποδαπὸν. Cf. v. 186.

(972) Schol. in C : Ἀερότη γὰρ ἡ

ὡς μηχανὰς δυνάμενος ποιεῖν πορθητηρίους,
ὡς ἐφευρῶν τὰ γράμματα, τὰς ψήφους, τὸ ταβλίζειν,
τὸ παρατάσσειν τὸν στρατὸν ἐν συμβολαῖς πολέμου, 975
ἀπλῶς εἰπεῖν, ὡς εὐρετῆς βιωφελῶν παντοίων.

Καὶ γὰρ τὸ πρὶν ἐκπλέουσι τοῖς Ἑλλησιν εἰς Τροίαν,
σημεῖα κατεφαίνετο καὶ τέρατα φρικώδη,
ὑπερφυεῖς μὲν ἀστραπαὶ, βρονταὶ τῶν βαρυκτύπων,
λείψεις ἠλιοσέληνοι, ὄμβροι βροχῆς αἰμάτων, 980
ἄλλα μυρία τέρατα τῶν φοβερῶν τὴν θέαν·

τοῦ δὲ στρατοῦ τοῦ σύμπαντος μεγάλως πτοουμένου,
πρῶτος αὐτοὺς ἐρρύσατο τοῦ φόβου Παλαμῆδης,
« ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, » εἰπὼν, « ταῦτα τῶν Τρώων βλάβη·
« πάντα γὰρ πρὸς ἀνατολὰς ἐφάνη τὰ σημεῖα ». 985

Εἶπε καὶ Κάλχας ἀληθῆ λέγειν τὸν Παλαμῆδην.
Πρῶτον πρὸς Ἑλληνας αὐτὸ τοῦ Παλαμῆδους ἔργον.
Δεύτερον ἀποπλεύσασιν αὐτοῖς ὡς πρὸς τὴν Τροίαν,
καὶ λυπουμένοις ἄμετρα τῷ πόθῳ τῆς πατρίδος,
ἐφεύρηκε τὰ γράμματα, σὺν τούτοις τὸ ταβλίζειν. 990

Καὶ γράμμασιν ἐχρῶντο μὲν γράφοντες τοῖς οικείοις,
ταβλίζοντες δ' ελάμβανον παραψυχὴν ὀλίγην
τῆς λύπης τε καὶ τοῦ λιμοῦ τοῦ τότε γενομένου·
τροφὰς γὰρ μόλις εὕρισκον ὄντες ἐν ξένη χώρᾳ·

τῶν βασιλείων μήτηρ Ἀγαμέμνωνος καὶ Μενελάου, καὶ ἡ τοῦ Παλαμῆδους μήτηρ Κλυμένη ἀδελφαὶ ἦσαν, θυγατέρες οὖσαι Κατρέως τοῦ Κρητῶν βασιλέως. Cf. n. ad v. 355.

(974) A B, τὸς ψ, A B C, ταυβλίζειν, et sic 990, 992. Cf. n. ad Z, 24.

(977) B, τοπρίν. Sic et alibi variatur inter τὸ λοιπὸν, τὸ πρῶτον, τὰ νῦν, et τολοιπὸν τοπρῶτον, τανῦν, aliaque similia. In C plerumque vocabula separantur. Res est parvi quidem momenti, sed Tzetzes significavit disertè quo talia scriberet ipse modo. Ad Chiliados 2 v. 307,

Πρὸς Εὐρυσθέα τὸ λοιπὸν ἐκόμισε τοὺς ἵππους, hoc apposuit scholium, receptum in Anecdota Oxon, t. 3, p. 354: τολοιπὸν οἱ νῦν σοφοὶ ὡς καὶ τὰ ἄλλα τούτῳ οὐ βαρύνουσι (cod. 2644 videtur ferre βαρύνουσι)· ἐγὼ δὲ οὐδέποτε ἐφευρῶν τὸ τολοιπὸν, τοῦ τολοιποῦ, τὸ λοιπὸν βαρύνω καὶ τὰ ἄλλα τούτῳ.

(978) A B, κατεφαίνοντο.

(983) A B, αὐτός.

(986) C, παλαμῆδη. Sic C, 1077, 1109, 1134; et supra 931, 960.....

(993) A B, λοιμοῦ.

(994) B, εἰς ξένην χώραν.

- ὄθεν ὁ πόθος πύξανε πάντων πρὸς Παλαμήδην,
 ὁ φθόνος δ' ἀνετάρασε τὸν Ὀδυσσεά πλέον. 995
 Ἐπεὶ δὲ καὶ κατήρξαντο πορθεῖν τὰς περιχώρους,
 ἀνθ' ὧν ὁ Κύκνος πόλεμον τοῖς Ἑλλησι συνῆψεν,
 ἅπαν ἔλθον τὸ στρατεύμα πρῶτον κατὰ Μυσίαν
 συνῆψε πόλεμον βαρὺν ἐν ποταμῷ Καίκῳ, 1000
 οὔπερ καὶ φόνος πάμπολυς Μυσῶν τε καὶ Ἑλλήνων.
 Πολλοὶ γὰρ ἔπεσον ἐκεῖ γενναῖοι στρατηλάται,
 καὶ σὺν αὐτοῖς ὁ Θέρσανδρος υἱὸς τοῦ Πολυνείκους,
 τῆς θυγατρὸς ὑπάρχων παῖς Ἀδράστου βασιλέως·
 οὗ καὶ τροπὴ καθολικὴ γέγονεν ἂν Ἑλλήνων, 1005
 εἰ μὴ τὸν Τηλέφον αὐτὸν Μυσῶν τὸν βασιλέα,
 τοῦ Ἡρακλέος τὸν υἱὸν καὶ Αὔγης τῆς Ἀλέου,
 ὁ Ἀχιλεὺς εἰς τὸν μηρὸν ἔτρωσε δορατίσας·
 εἰ μὴ Νιρεὺς ἀπέκτεινε τὴν σύζυγον Τηλέφου,
 τὴν καλουμένην Ἰεράν ἄρματι μαχομένην, 1010
 ἥτις τοσοῦτον καλλοναῖς ἐνίκα τὴν Ἑλένην,
 ὅσον ἐκείνη τὰς λοιπὰς γυναῖκας ἐξενίκα.
 Εἰ μὴ Νιρεὺς καὶ Ἀχιλεὺς ἠρίστευσαν, ὡς εἶπον,
 οὐδὲν ἦν τότε κώλυμα τοὺς Ἑλληνας φθαρῆναι.
 Ἐλωρος καὶ Ἀκταῖος γὰρ οἱ παῖδες οἱ τοῦ Ἰστρου, 1015

(999) A B C, ἐλθών. In B o superscripto. Conf. n. 922.

(1000) A B, καθύψ. Schol. in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 379 : μέμνηται τούτου Πίνδαρος οὕτω γράρων [l. 5, 51] : τίς γὰρ ἐσλὸν Τηλέφον τρώσε δορὶ Καίκου παρ' ὄχθαις. Cod. ἐσλὸν T. τρώσαι δωρί. Cf. Tzet. ad Lyc. 206.

(1001) A B, φόθος, C, φθόνος, quod mutavi leviter scripto φόνος; qua de permutatione monui ad Eunap. p. 586. Libanius t. 1, p. 525 : πρὸς ἄλλοις μάλλον ἢ λόγοις, νομίζων ἤτιόν γε ταύτην πειράσασθαι τοῦ φθόνου. In cod. 963 errore calami, φόνου.

(1003) Sch. in C, et Anecdosis Oxon.

t. 3, p. 379 : ἤπ' (ex correctione Cramerii pro ὑπ') αὐτοῦ Τηλέφου Θέρσανδρος ἀνηρέθη.

(1005) B, οἷς.

(1007) Apollodorus Bibl. 2, 7, 4 : Αὐγὴν Ἀλεοῦ θυγατέρα. Manifestum, ex sede nominis Ἀλέου, in versu Tzetze vitiosam esse scripturam Ἀλεοῦ. Rectius Ἄλεον Ἀλέου Apollodorus 3, 9, 1. Apud alios scriptores nomen Ἀλεός erit corrigendum.

(1008) A, δορακτίσας.

(1010) Interfectam a Nireo Hieram de curru dimicantem narrat Tzetzes et Antehomericeis 278, ubi Jacobsii notæ.

(1015) A B, Ἐλωρος. C, ἔλωρος, et

καὶ Αἶμος ὁ τοῦ Ἄρεως Τηλέφῳ συνεμάχουν·
καὶ αἱ γυναῖκες τῶν Μυσῶν ἐπὶ δρεπανηφόρων
ἀρμάτων ἐφιστάμεναι τὴν μάχην συνεκρότου,
σὺν τῇ δεσποίνῃ τῇ αὐτῶν πρὸ πάντων προτρεχούσῃ,
τὴν ἀποσφάζας ὁ Νιρεὺς κατέλυσε τὴν μάχην. 1020
Εὐθύς γὰρ θρήνος καὶ βοή Μυσῶν τε καὶ Ἑλλήνων,
ὡς εἶδον κάλλος ἄρρητον ἐκθερισθὲν ἀθρόως·
καὶ λύουσι τὸν πόλεμον σπεισάμενοι Τηλέφῳ,
σὺν τούτῳ κλαύσαντες πικρῶς τὴν συμφορὰν ἐκείνην.
Ὡς δὲ μετὰ τὸν πόλεμον τούτον τὸν τοῦ Τηλέφου, 1025
μόλις νικήσαντες Μυσοὺς, ὡς εἶπον ἀνωτέρω,
πρὸς τὸ στρατόπεδον αὐτῶν οἱ Ἕλληνες κατήλθον,
λύκoi ποθὲν ἐρχόμενοι πρὸς τὰς σκηνάς Ἑλλήνων,
ἐκ μέσου πάντων ἤρπαζον ἀνθρώπους τε καὶ κτήνη·
ὁ Ὀδυσσεὺς ἐρίζων δὲ τάχα τῷ Παλαμῆδει 1030
καὶ θέλων ὄφελος ποιεῖν, ὡς ὁ σοφὸς ἐκεῖνος,
λαβὼν τοξότας περισσοὺς, ἐχώρει πρὸς τὰ ὄρη
ὡς ἂν τοξεύων φθεῖρειε τὸ γένος τὸ τῶν λύκων.
Ὁ Παλαμῆδης δὲ σοφὸς ἐν ἅπασιν ὑπάρχων,
καὶ τὴν τοσαύτην πρὸς αὐτοὺς λύκων ἀναισχυντίαν 1035
σημεῖον εἶναι λοιμικῆς καλῶς ὑπονόησας,
γελῶν ἐλάλει πρὸς αὐτὸν τότε τὸν Ὀδυσσεῖα·

sic Tzetzes Antehom. 273, et Philostratus. Vide Jacobs, et Thesaurum Gr.

(1017) Schol. in C: σημειῶσαι ὅτι ἐπὶ δρεπανηφόρων ἐστῶσαι ἀρμάτων ἐμάχοντο αἱ τῶν Μυσῶν γυναῖκες, καὶ ἡ βασιλισσα αὐτῶν (est dittographia αὐτῇ) ἡ Ἰερά. Cf. Tzetzes Chil. 12, llist. 454.

(1022) C, ἀθρόως A B, ἀθρόον.

(1024) A, ἐκείνην. B C, ἐκείνου.

(1026) Conf. v. 1005.

(1027) A B C, τὰς σκηνὰς τὰς ἑαυτῶν. Superscriptum in C: τὸ στρατόπεδον αὐτῶν, quod praeluli, id habens

pro variante, propter sequens σκηνάς.

(1032) A B, πρὸς ἐκεῖνος.

(1036) Λοιμικῆς, ellipsi nominis νόσου, et sic 1137, 1140, 1193. Μοχ λοιμικὴν νόσον v. 1048.

(1037) B, ἐκάλει. Permutata saepe verba λαλεῖν, καλεῖν. Videtis meam notulam ad Moschum, Id. 3, 118, edit. sec., ubi recepi καλέοντι pro λαλέοντι. In Andromacha 919 variant λαλημάτων, καλημάτων; in Andreopuli Syntipa p. 124 καλήσας, λαλήσας. Syntaxi λαλεῖν πρὸς usum est Chariton 3, 8: ἐθέλησε πρὸς τὴν Ἀφροδίτην λαλήσαι.

- « Τί μετὰ τόξων, Ὀδυσσεῦ, σφάπτειν τοὺς λύκους σπεύδεις;
 » οὐκ εἰς τὸν ἅπαντα καιρὸν ἐν ἔρεσιν οἱ λύκοι;
 » εἶδες δ' οὕτως ἀναίσχυντα τρέχοντας εἰς ἀνθρώπους; 1040
 » τί ματαιαίσεις, ἄνθρωπε, μετὰ τῶν τοξοτῶν σου;
 » νόσημα μέγα λοιμικὸν ἄρτι γενέσθαι μέλλει.
 » * Ἄν καταλείψης τοιγαροῦν τόξα καὶ τοὺς τοξότας,
 » ἂν παρεάσης καὶ αὐτὴν νῦν τῶν κρεῶν τὴν βρώσιν,
 » καὶ τρώγειν ἄρξῃ λάχανα, πεισθεὶς ἐμοῦ τοῖς λόγοις, 1045
 » φλεβοτομίαις χρῆση δὲ καὶ πλείοις ἐν θαλάσσῃ,
 » φανήσῃ φρονημώτερος, καὶ λύκους ἀναιρήσεις,
 » τὴν λοιμικὴν τὴν μέλλουσαν ἄρτι γενέσθαι νόσον ».
 Οὕτως εἰπόντος τοῦ ἀνδρὸς, πάντες ἐποίουν οὕτως,
 καὶ, πανταχοῦ μετὰ μικρὸν τῆς νόσου γενομένης, 1050
 ἄνοσον πᾶν τὸ στράτευμα διέβη τῶν Ἑλλήνων,
 καὶ ὡς θεὸν οἱ σύμπαντες εἶχον τὸν Παλαμῆδην.
 Ὁ Ὀδυσσεὺς δὲ, τὸν θυμὸν αὖξων καὶ τὴν κακίαν,
 αἶε τὸν θάνατον αὐτοῦ παντοίως ἐμελέτα, 1055
 καὶ δὴ καὶ κατεσκευάσεν αὐτὸν ἀναιρεθῆναι.
 Ὡς γὰρ μετὰ τὸν πόλεμον τὸν πρῶτον τῆς Μυστίας
 σὺν Ἀχιλεῖ τὸ δεῦτερον ἐπέρθει τὰ τῶν Τρώων
 ὁ Παλαμῆδης ὁ σοφός, ὁ στρατηγός, ὁ μέγας,
 καὶ πόλεις ἐξεπόρθησαν εἰκοσιτρεῖς, ὡς εἶπον,
 σκυλμὸς δὲ γέγονε πολὺς διὰ τὸν Ἀχιλεῦ 1060
 ὅτι τὴν κόρην ἔλαβε δίχα βουλῆς ἀπάντων,
 ὁ δολερὸς, ὡς ἐφευρῶν ὄνπερ καιρὸν ἐπέθει,
 τοὺς βασιλεῖς ἐκίνησεν εἰς φόνον Παλαμῆδους,

(1038) A B C, θέλεις, superscripto in C σπεύδεις.

(1042) A B, θέλει. C, μέλλει.

(1043) A, καταλείψεις. B, τόξας.

(1046) A B, πλείειν.

(1048) Fort. λοιμικὴν τε μ.

(1059) Conf. v. 886.

(1060) A, prius σκυλμὸς, et e correctione στυχυμὸς. Voluitne scribere corrector συγχυσμὸς?

(1062) In C supra ὁ δολερὸς glossa ὁ Ὀδυσσεύς. Cf. v. 4072.

- θανάτου τούτου ἄξιον τὸν ἄνθρωπον δεικνύων·
 σὺν Ἀχιλεῖ γὰρ ἔλεγε θηράν τὴν βασιλείαν. 4065
- Ὡς δ' εἶπον τότε πρὸς αὐτὸν οἱ βασιλεῖς Ἑλλήνων,
 « Καὶ πῶς εὐκόλως γένοιτο φονεῦσαι Παλαμῆδην ;
 » τὸν Ἀχιλεῖα συνεργὸν καὶ φίλον κεκτημένον,
 » τοὺς ἀμφοτέρους Αἴαντας, τὸν Νέστορα τὸν μέγαν,
 » τὸν Ἀθηναίων στρατηγὸν σὺν τούτοις Μενεσθέα, 4070
 » τοῖς ἅπασι ποθούμενον Ἑλλήνων στρατηλάταις » ;
 οὕτως ὁ δόλιος ἀνὴρ ὡς πρὸς αὐτοὺς εἰρήκει·
 « Ἐγὼ φροντίσω μηχαναῖς αἴσπερ αὐτὸν αἰρήσω ».
 Καὶ δὴ τινα κρατήσαντες ἄνθρωπον ἐκ τῶν Τρώων
 τῷ Σαρπηθῶνι χρήματα κομίζοντα πρὸς Τροίαν, 4075
 πειθουσι γράψαι Τρωϊκὰ γράμματα πρὸς χαρτίον
 ὡς ἐκ Πριάμου πρὸς αὐτὸν τάχα τὸν Παλαμῆδην,
 καὶ τὸν μὲν ἄνθρωπον αὐτὸν ἀπέσφαξαν εὐθέως,
 ὁμόσαντες ἐλεύθερον, ἂν γράψῃ, καταλείψειν,
 τὰ χρήματα δ' ἀφείλοντο καὶ χάρτην τὸν γραφέντα· 4080
 καὶ τὸν μὲν χάρτην πρὸς τινα δούλον τοῦ Παλαμῆδους,
 ἐν τῷ στρατῷ φυλάσσοντα σκηνᾶς τοῦ Παλαμῆδους,
 ἐκείνου διατρίβοντος ἔτι περὶ τὴν Λέσβον,
 δεδώκασι, καὶ χρήματα βραχύτατα, εἰπόντες·
 » Ἄν θήσεις τούτου εἰς αὐτὴν τὴν κλίνην Παλαμῆδους, 4085
 » ἄλλα σοι δῶρα δώσομεν πλείονα τῶν δοθέντων ».
 Τὰ δ' ἄλλα πάντα χρήματα λαμβάνουσιν ἐκεῖνοι.

(1065) Conf. v. 929.

(1073) A, οὕτως. B C, οὕτος.

(1073) In C super αἴσπερ scriptum οἴαις. Pro μηχαναῖς fortasse μηχανᾶς vel μηχανῶν.

(1080) A, ἀφείλαντο, B C, ἀφείλοντο. Electio est anceps. Duo codices plus uno valuerunt. De formā ἀφειλάμην dixi ad Babrium Fab. 105.

! (1083) Abest a B C, φυλάττοντα.

(1083) Schol. in C: ἀκμὴν γὰρ οὐπω τελείως αἱ εἴκοσι τρεῖς ἐπορθῆθησαν πόλεις· ἄλλ' ἔτι περὶ τὴν τούτων διέτριβον πόρθησιν.

(1085) Noluit Tzetzes scribere aoristum illegitimum θήσης, et non timuit solacismum ἂν θήσεις, pro εἰ θήσεις. In C videtur esse τὴν κόρυν.

Και δούλος μὲν ὁ δόλιος οὗτος τοῦ Παλαμῆδους
ἐπὶ τὴν κλίνην ἔθετο τοῦ δόλου τὸ χαρτίον·
αὐτοὶ δὲ συντομώτατα πέμπουσι πρὸς τὴν Λέσβον, 1090
κατὰ μὲν τὸ φαινόμενον καὶ τὸ δοκοῦν τοῖς πᾶσιν
ἐπὶ ποιήσει μηχανῶν καλοῦντες Παλαμῆδην,
κατὰ δὲ τὴν ἀλήθειαν χωρίζοντες τῶν φίλων
ὅπως ἂν ἀβοήθητον φονεύσωσιν ἐκεῖνον.
Οὕτως ἐχώρισαν αὐτὸν ἐξ Ἀχιλέως τότε. 1095
Ὡς δ' ἦλθε πρὸς τὸ στράτευμα καὶ πρὸς τὴν γερουσίαν,
τάξει καὶ κοσμιότητι λέγει τοῖς βασιλεῦσιν·
« Ὡς στρατηγοὶ καὶ βασιλεῖς, τί μηχανὰς ζητεῖτε;
« ἔχετε ζώσας μηχανὰς τοὺς Αἴαντας τοὺς δύο,
« οἵπερ πορθεῖν ἐπίστανται πόλεις τῶν πολεμίων. 1100
« Εἰ δέ γε χρεῖαν ἔχετε καὶ μηχανῶν ἀψύχων,
« ἄσπερ αἱ χεῖρες αἱ ἐμαὶ δημιουργοῦσι τέχναις,
« ἔτοιμον ἔχετε πεσεῖν ὡς πρὸς τὴν γῆν τὴν Τροίαν ».
Τοιαῦτα μὲν ὁ πάνσοφος εἶπεν ἀνὴρ ἐκεῖνος·
τοῦ φθόνου καὶ τοῦ φόβου δὲ τὸ ὄργανον τὸ μέγα 1105
λόγον ἐκ λόγου συγκινῶν εἰς ὕβρεις ἐξετράπη,
καὶ τοῦ στρατεύματος αὐτὸν προδότην ἀπεκάλει.
Ὡς δ' ἐκ τῆς κλίνης ἤγαγε καὶ τὸν πλαστὸν τὸν χάρτην
λίθους ὡς κίνα τὸν σοφὸν ἀνεῖλον Παλαμῆδην,
Ζακύνθιοι λιθαῖζοντες μόνει καὶ Μυκηναῖοι, 1110

(1088) B, μὲν οὖν δόλ.

(1092) A B, ἄγοντες.

(1105) B, τοῦ φόβ. κ. τ. φθ. In C ad ὄργανον glossa, ὁ Ὀδυσσεύς.

(1108) A, ἤγαγε. B C, ἤγαγον, superscripto in C ἔφερον, varietate parvi pretii, vel glossa inutili. Verba enim ἀγειν et φέρειν saepe adhibentur cum quadam impropriate, usn id tolerante. Dicunt φέρειν ἄρμα, φέρειν ἵππον, ἀγειν ὕδωρ, ac similia. Choricus p. 98 : ὕδωρ αὐτῶ τὸν

οικέτην ἀγειν κελύσας, ἐναποκρίει τῶ χεῖρε. Euripides Helena 1179 : ἐκκομίζεθ' ἄρματα. Planudes Metam. p. 294 : λαίῃ δύο τὴν ἡλικίαν ἤττους μείζων αὐτὸς φέρων, scilicet ἄγων, « habens, tenens. » Περδικάρης Ἑρμῆ-λῳ p. 5 : τὸν φέρω εἰς τὸν οἶκον, scilicet ὄνον. Et Angli non aliter. Hookius : « Then bring the horses immediately, said « miss Jilks, and by the time Tim brought « them... »

τοῦτο μόνον τὸ λόγιον κτεινόμενον εἰπόντα ·

« Χαῖρε, ἀλήθεια κλεινή · προσεθεθήκεις γάρ μου ».

Οὕτως ἀδίκως τοῦ σοφοῦ θανόντος Παλαμήδους,
ἅπας Ἑλλήνων ὁ στρατὸς ἐδάκρυε κρυφίως
τοῦ βασιλέως τὴν ὄργην πτοούμενος μεγάλως. 4415

Οὐ παρεχάρει θάπτειν γάρ, ἀλλ' οὐδὲ κλαίειν τοῦτον,
κηρύξας τὸν τολμήσαντα θάψαι τὸν Παλαμήδην
γενέσθαι νέκυν ἄθραπτον καὶ βρῶμα τῶν θηρίων.

Αἴας δ' ὁ μέγας, ἐκμαθὼν τὴν συμφορὰν ἐκείνην,
λεοντικὸν καὶ βρύχιον στεναῖξας ἐκ καρδίας,
ὄρμα πρὸς τοὺς λιθάζοντας ἔνοπλος, ξιφηφόρος,
καὶ τούτους μὲν ἐσκόρπισεν, ἅπαντας ἐκπτόησας,

4420

αὐτὸς δὲ κόμπην ἀνασπῶν σύρριζον τὴν ἰδίαν
καὶ γενειάδος τρίχωσιν, τὸ πρόσωπον ἐκξέων,
πίπτει πρὸς γῆν εἰς τὸν νεκρὸν, περιβαλὼν ἐκείνον ·

4425

καὶ κατηφῆ τὸν ἥλιον τοῖς δάκρυσιν ποιήσας,
πηλοποιήσας καὶ τὴν γῆν ἐκ τῶν πολλῶν δακρύων,
ἀναλαβόμενος αὐτὸν, κοσμεῖ τοῖς ἐνταφίσις,
καὶ θάπτει πρὸς Λεπέτυμνον ὄρος τὸ τῆς Μηθύμνης.

Οἴας δ' ἐφεῦρον συμφορὰς Ἕλληνες ἐκ Ναυπλίου,
ὅς Παλαμήδους ἦν πατήρ, μακρὸν δοκεῖ μοι γράφειν.

4430

Ὁ δ' Ἀχιλεὺς, ὡς ἔμαθε τὸν φόνον Παλαμήδους
διὰ τὴν Ἴπποδάμειαν Βρισέως θυγατέρα,
τὸν Παλαμήδην μὲν αὐτὸς περιπαθῶς ἐθρήνηει,
τὴν κόρην δὲ τοῖς Ἕλλησιν ἀπέπεμψεν εὐθέως,
καὶ ὀργισθεὶς ἐπάύσατο συμπολεμεῖν ἐκείνοις.

4435

(1415) A B, πτοούμενοι. C, πτοούμενος. Recerissem participium plurale, si modo ἐδάκρυον pro ἐδάκρυε reperissem.

(1416) C, κλέειν.

(1417) A B C, χῶρει. C, καὶ ὄρμα.

(1422) A B, διαφθείρας. C, διασπείρας, superscripto ἐκπτόησας.

(1425) A, περιλαβῶν. Conf. n. 397.

(1433) Schol. in C : πατρωνυμικῶς Βρισηὶς ἐκαλεῖτο, κυρίως δὲ Ἴπποδάμεια, ὡς καὶ ἡ Χρυσῆς Ἀστυνόμη.

Καὶ λοιμικὴ δὲ γέγονεν εἰς τὸν στρατὸν Ἑλλήνων·
ὁ Παλαμῆδης γὰρ οὐκ ἦν προλέγειν θεραπείας.
Ἄλλοι μετὰ τὸν θάνατον φασι τοῦ Παλαμῆδους·
εἰς τὸ κοινὸν οἱ Ἕλληνες ἔλαβον καὶ τὴν κόρην, 4140
τοῦ Ἀχιλλέως ἄκοντος, οὐ θελουσία γνώμη,
καὶ τοῦτον εἶναι στρατηγὸν ἀπέπαυσαν Ἑλλήνων,
ὄθεν ὠργίζετο σφοδρῶς τοῖς Ἕλλησιν ὁ ἦρωσ.
Ὡς ἔμαθον οἱ Τρώες δὲ τὴν μῆνιν Ἀχιλλέως
καὶ λοιμικὴν θαμάζουσαν τοὺς Ἕλληνας ἀμέτρως, 4145
θαρρήσαντες ἀνέωξαν τὰς πύλας τὰς τῆς Τροίας,
καὶ πολεμεῖν ἀπήρξαντο τοὺς Ἕλληνας γενναίως.
Ὁ δ' Ὀμηρος δεινότατος ὑπάρχων λογογράφος
τὰ μέχρι τούτων σύμπαντα πανσόφως παρατρέχει,
καὶ Παλαμῆδην οὐδαμῶς ἔγραψε τῆ ποιήσει, 4150
ἵνα τὸν Ἀχιλέα μὲν ἐπίορκον μὴ δείξῃ,
τὸ κράτιστον κεφάλαιον αὐτοῦ τῶν ἐγκωμίων,
διὰ γυναῖκα ποταπὴν τοὺς ὄρκους παραβάντα·
καὶ πάντας δὲ τοὺς ἦρωας, μᾶλλον τὸν Ὀδυσσεά,
ὅπως μὴ δείξῃ μισαροὺς ἀνθρώπους, ἀνοσίους, 4155
ἄνδρα τιοῦτον κτείναντας, ἰσόθεον τοῖς τρόποις.
Ὅθεν οὐδὲ τὴν πόρθησιν τῆς Τροίας ἀφηγεῖται,
σιγᾷ δὲ μέχρι τῆς σφαγῆς Ἐκτορος βραψυδήσας.
Τὴν πόρθησιν τῆς Τροίας δὲ παρέδραμε πανσόφως·
πρὸ γὰρ αὐτῆς ὁ Ἀχιλεὺς γυναικωδῶς ἐσφάγη. 4160
Οὕτω πανσόφως καὶ δεινῶς ῥητορικῶ τῷ τρόπῳ
πρὸς μὲν τὸ τέλος εἶασε τὴν πόρθησιν τῆς Τροίας,

(1141) B, ἐθελουσία.

(1147) A B C, τοὺς Ἕλληνας, superscripto in C, τοῖς Ἕλλησιν. Utraque syntaxis usitata est.

(1149) A B, τούτων. C, τούτου superscripto τούτων.

(1152) A C, τῶν ἐγκωμίων, superscripto in C, τῆς βραψυδίας. B, τοῦ ἐγκωμίου.

(1153) A B C, ποδαπὴν. C, in margine C: αἰχμάλωτον τάχα. Conteratur v. 964.

ἐκ τῆς ἀρχῆς δὲ μέχρι νῦν τοῦ χρόνου τοῦ δεκάτου
 τὰ πάντα παρετρόχασε δεινὸς ὢν λογογράφος,
 ἄρχεται δ' ἐκ τῆς μῆνιδος δεινότητος μεθόδῳ, 4165
 γράφων αὐτὴν ὡς βούλεται, καὶ γράφει γεγονέναι
 διὰ γυναϊκας καὶ αὐτὸς λέγων αὐτὴν γενέσθαι,
 τὴν Βρισηίδα τε ὁμοῦ λέγων καὶ Χρυσήϊδα,
 τὰς ἄσπερ εἶπον καὶ αὐτὸς γυναϊκας ἀνωτέρω.
 Πλὴν παρεκκλίνει τὸν εἰρμὸν πρὸς τὸ αὐτῷ συμφέρον. 4170
 Λέγων γὰρ ταύτας ἐκ Θηβῶν εἶναι δοριαλάτους
 καὶ δι' αὐτάς καὶ τὴν ὄργην γενέσθαι Ἀχιλέως,
 ὡσπερ καὶ πᾶς ἱστορικὸς συγγράφων περὶ τούτων,
 οὐχ ὡσπερ εἶπόν μοι τινες ἐκ τῶν συγγραψαμένων,
 λέγει καὶ οὗτος τὴν ὄργην διὰ τὴν Βρισηίδα, 4175
 μᾶλλον τῇ Χρυσήϊδι δὲ προσάπτει τὴν αἰτίαν.
 Ἀνερωτῶν τὴν Μοῦσαν γάρ, τὴν γνῶσιν τὴν οἰκείαν,
 δι' ἣν αἰτίαν γέγονεν ἡ μῆνις Ἀχιλέως,

(1163) B, ἐκ τῆς ἄχρι.

(1164) A B, παρετρόχασε.

(1165) F, δεινότητα.

(1166-69) Quatuor hi versus sunt pessime tornati, repetitis vocabulis horridi. Varietates λέγω ex B C v. 1167, αὐτάς ex C, ἀνωτέρως ex B v. 1169 nil præbent auxilii.

(1170) B, παρακλίνει. A, παρεκλίνει. C, παρεκκλίνει. B C, συμφ. τούτῳ. A, αὐτῷ συμφ. Schol. in C: πῶς Ὀμηρος ὁμολογῶν τὴν μῆνιν διὰ γυναϊκας τὰς αὐτάς γενέσθαι, ἄσπερ πάντες φασί, μετατρέπει πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῷ τὸν λόγον.

(1171) A B C, δοριαλάτους, quod mutavi, natum ex pronunciatione. Nuper didici virum eximium illam scripturam defendere a conatum fuisse », quibus argumentis non didici. Sequor iudicium criticorum diligentissimorum, Schweighæuseri ad Appian. p. 159; qui dativum in composito adjectivo tuetur analogia Appianicorum exemplorum, δορι λαβῶν, δορι ἐλά-

βομεν, quibus addo Thucydidea 1, 128, δορι ἐλῶν, 4, 98, δορι ἐκτίσαντο; Lobeckii, qui, ad Ajacem 210, edit. prioris, rationem ait dicitare scribendum ρι, citatque Wesselingium, « affirmantem » ad Diodorum 12, 83, 16, 20, syllabam ρυ « optimorum librorum consensu semper præhaberi, » quum Wesselingius, discordiam librorum significare contentus, ipse ρι eligerit; Krabingeri ad Synesii Calvitiem p. 239; Bekkeri ad Procopiana Anecdota p. 23, 34, 78. Diligentia tantum causa post doctissimos illos viros meas indicabo notas ad Choricium p. 224, 346.

(1173) A, συγγράφει.

(1174) B, εἰπομεν ἡμεῖς ἐκ τῶν συγγραμμένων. C, συγγραψαμένων. A, quod dedi.

(1175) C, οὗτος e correctione pro οὕτως.

(1177) Homerus enim: Μῆνιν ἄειδε, Θεά. Cf. mox liber A, 4.

(1178) B, δι' ἣν αὐτὴ γέγ., hemistichio brevior.

καὶ συμφορὰς ἐπήγαγε τοῖς Ἕλλησι μυρίας,
 παράγει ταύτην λέγουσαν ὡς ἀποκρινομένην, 4180
 ὡς ἐκ Θηβῶν ἐκράτησαν τάχα γυναῖκας δύο,
 τὴν Χρυσίδα τε αὐτὴν καὶ γε τὴν Βρισηίδα,
 καὶ Βρισηίδα δωρεάν τῷ Ἀχιλεῖ παρέσχεν,
 τὴν Χρυσίδα δὲ αὐτὴν ἔλαβεν Ἀγαμέμνων,
 παῖδα Χρύσου τυγχάνουσαν, Χρύσου τοῦ ἱερέως. 4185
 Ὅστις περ Χρύσης, ἱερεὺς Ἀπόλλωνος ὑπάρχων,
 λαβὼν τὸ στέφος τοῦ θεοῦ δάφνηνον ὑπηργμένον
 καὶ τὸ χρυσοῦν τὸ μαντικὸν σκῆπτρον, μετὰ καὶ δῶρων,
 ἦλθεν ἐξωνησόμενος αὐτοῦ τὴν θυγατέρα·
 τοῦ Ἀγαμέμνονος δ' αὐτὸν διώξαντος ὀργίλως, 4190
 πύξατο τῷ Ἀπόλλωνι ὁ Χρύσης καθ' Ἕλληνων.
 Ὁ δὲ λοιμὸν βαρύτατον Ἕλλησιν ἐπιπέμπει.
 Τῇ λοιμικῇ δὲ τοῦ στρατοῦ παντός συμφθειρομένου,
 τοῦ Ἀγαμέμνονος αὐτοῦ ὁ Ἀχιλεὺς εἰδεῖτο
 τὴν Χρυσίδα τῷ πατρὶ Χρῦση πεμφθῆναι τότε, 4195
 ὡς μὴ φθαρῇ τὸ στρατεύμα νόσω τῇ βαρυτάτῃ.
 Ὁ δ' Ἀγαμέμνων ὀργισθεὶς τὴν Χρυσίδα πέμπει
 μετὰ στεφάνων καὶ τιμῆς πρὸς τὸν αὐτῆς πατέρα,
 αὐτὸς δὲ, τὸν Ταλθύβιον πέμφας καὶ Εὐρυβάτην,
 τοῦ Ἀχιλέως ἔλαβε γυναῖκα Βρισηίδα· 4200
 ἔθεν ὁ ἦρω· Ἀχιλεὺς τοῖς Ἕλλησιν ὠργίσθη,
 καὶ παντελῶς ἀπέπαυσε τῆς μάχης καὶ πολέμου·

(1180) C, καὶ ἀποκρ., superscripto ὡς. Cf. p. 71, n. 75.

(1182-83) Absunt ab B. Causa omissionis initium v. 1184.

(1184) A B, τε.

(1186) Versus 1186-89 inseruit Bur-gess. Initium Homer. p. 76. A B, τυγχάνων.

(1187) Burg. δάφνηνον et sic libro A, 15. C, δάφνηνον, sed δάφνηνον recte libro A, 15.

(1189) Codd. αὐτοῦ, et sic libro A 17, versu repetito.

(1192) B, λοιμὸν τοῖς Ἕλλησι βαρ. ἐκπέμπει.

οὐ Τρῶες δὲ θαρρήσαντες ἀνέφρασαν τὰς πύλας.

Τὰ δὲ λοιπὰ συνάδουσιν Ὀμήρου καὶ τῶν ἄλλων.

Καὶ τοῦ Ὀμήρου μὲν ἐστὶν ἡ Ἄλφα ῥαψωδία 4205

τὴν μῆνιν περιέχουσα ταύτην τοῦ Ἀχιλλέως·

ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα τὸν σκοπὸν τῶν σῶν ἐνθυμημάτων,

εἴτε συντόμως παντελῶς βούλει με ταῦτα γράφειν,

εἴτε πρὸς πλάτος, μερικῶς, κεφαλαιωδестέρως,

τοῦ Ἄλφα καὶ τοῦ Βῆτά σοι καὶ τῶν λοιπῶν γραμμμάτων 4210

τὰς ὑποθέσεις γράφειν με τὰς ἀναγκαιοτέρας,

τὸ τί, καὶ τίς τίνος, παρὰ καὶ τίνος ἐφονεύθη,

καὶ μερικῶς ἀλληγορεῖν ὀλίγα τῶν χρησίμων.

Ταχέως δηλωθήτω μοι· διαφορῶ γὰρ πάνυ.

(1205) A, ἡ πρώτη ῥαψ.

(1212) A B, τὸ τίς. A B C, παρὰ τι-
νος. Sed quum τίνος sit omnino scriben-

dum, quem accentum hæc versus sedes
non admittit, exhibeo τίνος παρὰ, accen-
tu qui metro aptus sit.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Α (*).

Τῆς Ἄλφα ἢ ὑπόθεσις Ὀμήρου ῥαψωδίας,
 ἵνα πρὸς σὴν ὠφέλειαν πάλιν ἐπαναλάβω,
 ταῦτε δηλοῖ κατὰ λεπτόν ἄπερ ἐνθάδε φράσω.

Ὁ Ὀμηρος ὁ πάνσοφος τὴν γνῶσιν τὴν οἰκείαν
 ὡς Καλλιόπην, ὡς θεάν, ὡς Μοῦσαν παρεισάγων,
 ἀνερωτᾷ τὸ αἴτιον ὀργῆς τῆς Ἀχιλῆως,
 ἀφ' οὗ πρὸς Ἀγαμέμνονα διτήχθρευσεν ἐρίσας.

Ἡ δὲ φησιν, ὡς πρὸς αὐτὸν δῆθε, πᾶν τὸ βιβλίον,
 οὕτως ἐντεῦθε τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου ποιουμένη.

Ὁ τῆς Λητούς καὶ τοῦ Διὸς Ἥλιος παῖς Ἀπόλλων 40
 τῆς ἔχθρας καὶ τῆς μὴνιδος αἴτιος ἐγεγόνει·
 ὁ Χρύσης γάρ ἦν ἱερεὺς Ἀπόλλωνος Ἠλίου,

(*) Addidi lemma, simile additurus sequentium librorum unicuique. Lemma est in A: ὑπόθεσις τῆς ἄλφα Ὀμήρου ῥαψωδίας. In B, ἀρχὴ τῆς Α Ὀμήρου ῥαψωδίας. Sic A B in reliquis rhapsodiis. In C pro lemmate est tantum in margine A rubricatum.

(1) Consentit codex Burgessii qui inter Initia Homericæ versus primos 43 huius libri descripsit p. 62.

(2, 3) Desunt in A.

(5) Burg. γνῶμην. Schol. in C: σημειῶσαι τί ἐστὶν ἡ Μοῦσα. Conf. Proleg. 1172, lib. 2, 113.

(6) Burg. τί.

(8) A B, Burg. δῆθεν. C, δῆθε. Exemplum quidem in Thesaurο adlatum est ex Tzetze (hiliadibus 1, 892 formæ δῆθε. Sed est in Basileensi editione δῆθεν, quod et ipse reperi in bono codice 2644. At

reperio δῆθε mox v. 121; cui favet δε frequentissimum (vide ad Proleg. 389); favet et proximum ἐντεῦθε codicis C; δπισθε Γ, 145; ἔσωθε Prol. 691 in C. Multa alia similia non congeram, modo monere liceat in Tzetze epistola post Chiliadas p. 523, pro πατροθεϊόθεν legi πατροθεϊόθε in optimo codice 2644. Cf. librum O, 179, 240.

(9) Burg., ἐνταῦθα. C, ἐντεῦθε. A B, ἐντεῦθεν.

(10) Schol. in C. Λητὸ τὸ σκότος τὸ ἀργέγονον καὶ ἡ νύξ. Ζεὺς νῦν ὁ οὐρανός. Ἐκ γάσους ἐκείνου γάρ βραγέντος ὁ ἥλιος ἐν οὐρανῷ ἐράνη. Bibliopagus particulam scholii rescuit. Reliquit ὡς primæ vocis, secundæ ἀρχέ; ἐκ perit; ex participio βραγέντος superest βρα ἄντος, et φάνη verbi ultimi.

(12) Burg., C. ἦν γάρ.

- ἦγουν σοφός και ἐπωδός, ἀστρονομῶν και μάγος,
 ἐκ τοῦ ἡλίου σύμπαντα ποιῶν και σὺν ἡλίῳ.
 Οὗτος τὸ στέφος τοῦ θεοῦ τὸ δάφνινον κατέχων 15
 και σκηπτρον τούτου τὸ χρυσοῦν, και περισσά δὲ δῶρα,
 ἦλθεν ἐξωνησόμενος αὐτοῦ τὴν θυγατέρα.
 Οἶον, ἵνα σαφέστερον τὸ πᾶν σοι διαρθρώσω,
 ὁ Χρῦσης, ὄνπερ εἶπομεν ἀστρολογοῦντα μάγον,
 ἐστολισμένος μαντικῶς και μαγικῶς εἰσηλθε, 20
 χερσὶ κατέχων στέφανον Ἀπόλλωνος Ἡλίου,
 τουτέστιν εὐωδέστατον θάλλοντα κλάδον δάφνης,
 ἦν, περιτρέχων ἡλιος τὸν κύκλον τὸν τοῦ χρόνου,
 θάλλουσαν δέδορκεν αἰεὶ, μὴ χέουσαν τὰ φύλλα·
 και σὺν αὐτῷ κατεῖχε δὲ και τὸ χρυσοῦν τὸ σκηπτρον, 25
 τιμίαν ῥάβδον μαντικὴν· χρυσῆ γὰρ οὐχ ὑπῆρχεν,
 ἀλλὰ ξυλινὴ και κυρτὴ, χρήσιμος δὲ μαντείας·
 κατὰ τῆς γῆς γὰρ χέοντες ἑσφραν ἐκ τῆς ἐστίας
 τῆ ῥάβδῳ ταύτῃ τεχνικῶς ἔγραφον τὰς μαντείας,
 βλέποντες πρὸς τὸν ἡλιον και λέγοντες τὸ μέλλον· 30
 ταύτην τὴν ῥάβδον Πλούταρχος λίτυον ὀνομάζει,

(15) Burg, δάφνιον. Cf. p. 65, 1187.

(18) A, ὁμοίως ἵνα. B. Bg., οἶον ἵνα τὸ π. σοι σαφ. διαρθρώσω.

(19) A, τὸν Χρῦσιν. C, Χρῦσης...

B. Bg., ὁ χρ... μάγον και ἀστρολόγον.

(20) A, ἐστολισμένος. B C, μαγικῶς

x. μαντ. Bg., x. μανικῶς.

(21) C, στέφανος.

(22) Bg., περιέχων.

(23) Bg., κατεῖχεν.... χρῦσειον τὸ σκηπτρον.

(26-32) protulit Hodius Appendice ad Malak p. 132 ex codice Oxoniensi, intellexitque male de Calchante. Inspexerat codicem proferantius. Bg. et Hod. τὴν μίαν. B, χρυσοῦν. A, ὑπῆρχε.

(27) A, χρῦσιμη.

(28) A, ἐκ τῆς μαντείας.

(29) A βραῦδω, et βραῦδον 31. Vid. n. ad Z. 24.

(31) B, Hodius, λῦτιον. A, λίτιον. C, Bg., Tzetzes Exegesi pp. 76, 84, λίτυον. Plutarchus Romulo 22, λίτυον. Corrupta lectio lemmatis in C: πῶς ἐμαντεύοντο μετὰ τοῦ λῆτιου (ἴμο λίτυου), ὅπερ ἦν καμπύλη (cod. καμπίλη) βακτηρία. Tzetzes Exegesi p. 76, καμπέλη βακτηρία; mendum codicis recentis representante accuratissime ipsa in editione Hermanno illo Godofredo, non facturo aliter si papyrus horrenda vetustate sacrum, Æschyli sui manum heroisve alius tractasset. Scipionem illum comparant, Corvus ait ad Plutarchum, cum episcoporum incurvo baculo, vernacule « crosse », quem nunc Græci πατερίτζαν vocant, ὑπομι-

λίτους δὲ Κοκκιανὸς Κάσσιος Δίων λέγει.

Οὕτως ὁ Χρύσης μαντικῶς ἐστολισμένος ἦλθε
σὺν δῶροις ὠνησόμενος αὐτοῦ τὴν θυγατέρα.

Ὡς δ' Ἀγαμέμνων μετ' ὀργῆς ἐξήλασεν ἐκεῖνον, 35
ἤϊξατο τῷ Ἀπόλλωνι ὁ Χρύσης καθ' Ἑλλήνων,
ἦγουν ἐπῆύξατο σφοδρὸν τὸν ἥλιον γενέσθαι.

Ὁ δὲ σφοδρὸς γενόμενος μετὰ πολλοὺς τοὺς ἔμβρους
εἰς στρατεύμα, πολυπληθὲς πύκνωμα σκηνωμάτων, 40
αἶμους δυσώδεις ἀνιμῶν καὶ κόπρων καὶ πτωμάτων,

μιάνας δυσκρατώσας τε σύμπαντα τὸν ἀέρα,
καὶ συνεργῶντος καὶ αὐτοῦ ταῖς μαγικαῖς ταῖς τέχναις,
λοιμοὺς ἐπήγαγε δεινοὺς, φθειρῶν ἀνθρώπους, κτήνη.

Καὶ πρῶτον μὲν ἀπήρξατο τὰ κτήνη διαφθεῖρειν, 45
ὡς κεκυφῶτα πρὸς τὴν γῆν, ἧς ὁ λοιμὸς ἐκτρέχει,
καὶ ὡς εὐοσφραντότερα κατὰ πολὺ ἀνθρώπων·

μετὰ μικρὸν δ' ἀπήρξατο κτείνειν καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐννέα μὲν ἐκράτησε τὸ νόσημα ἡμέραις

καὶ τῶν νεκρῶν ἀπανταχοῦ συνήγυντο σωρεῖαι·

δεκάτῃ δὲ συνέδριον ὁ Ἀχιλεὺς ποιήσας, 50

ἠρώτα τί τὸ αἴτιον τῆς νόσου τῆς λοιμώδους·

ὁ Κάλχας δ' ὁ τοῦ Θέστορος υἱὸς καὶ Πολυμήλας,

« Οἶδα μὲν » εἶπεν, « Ἀχιλεῦ, τῆς νόσου τὴν αἰτίαν·

« τὸν βασιλέα φρίττω δέ· τούτου γὰρ ἡ αἰτία. »

Τοῦ δὲ θαρρύναντος αὐτὸν, ἄρχεται λέγειν οὕτω· 55

μνήσκουσιν δηλονότι τοὺς φέροντας
ὅτι πατέρες, οὐ δεσπότες, τοῦ πλή-
θους εἰσί.

(32) A, λιτουτικὸν Κοκκιανὸς κά-
σιον. B, λίτους δὲ K. Bg., λιτύους. C,
λίτους, bene. Melius Tzetzes Exegesi p.
76, λίτους. Hodius, λιτούους... Δίος·
et corrigit Δίων.

• (34) Bg., ὠνησόμενος.

(40) B, ἐσμους. Bg., ανεμων.

(41) A, δέ.

(42) A B C, Burg., ὡς συν. In C va-
rietas καί.

(45) A, οἷς ὁ λ. εἰστρέχει. Illas opi-
nationes sunt Tzetza antiquiores. Sequi-
tur veteres commentatores. Vide Scholia
ad Il. 1, 50.

(47) B C, sine δ'.

« Τὸ λοιμικὸν ἐνέσκηψε νόσημα στρατοπέδῳ,
 « ἀνθ' ὧν ἀτίμως ἤλασε τὸν Χρῦσῆν Ἀγαμέμνων,
 « ἀνθρωπον μάγον, καὶ δεινὸν εἰς τὸ μεγάλη βλάβτειν,
 « ἐλθόντα πρὸς ἐξώνησιν παιδὸς τῆς Χρυσίδος.
 « Οὗτος γὰρ ἄκρωσ λυπηθεῖς, ἐν μαγικαῖς ταῖς τέχναις 60
 « εὐρών καὶ τὴν ἐκφλόγῳσιν ἡλίου συνεργῶσαν,
 « ἐπήγαγε τὸ νόσημα, καὶ παύσις οὐκ ἐσείται
 « πρὶν ἂν ἀποκομίσαιμεν αὐτῷ τὴν θυγατέρα,
 « μετὰ καὶ δῶρων καὶ τιμῆς αὐτὸν ἐξιλεοῦντες·
 « καὶ τότε τρέψει τὸν λοιμὸν ἐν ἐπωδαῖς ἐτέραις. » 65
 Οὕτω τότε τοῦ Κάλχαντος εἰπόντος τὴν αἰτίαν,
 ὁ Ἀγαμέμνων μετ' ὀργῆς ὁ βασιλεὺς ἀνέστη,
 καὶ πέμπων πῦρ ἐξ ὀφθαλμῶν κακολογεῖ τὸν μάντιν·
 ὁ δ' Ἀχιλεὺς ὑπερμαχῶν τοῦ μαντέως ἀνέστη,
 καὶ πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα φησὶ τὸν βασιλέα· 70
 « Πέμψον τὴν κόρην, βασιλεῦ, τὴν Χρύσου θυγατέρα
 « ὑπὲρ παντός σου τοῦ στρατοῦ καὶ τούτου σωτηρίας·
 « ἡμεῖς δ' ἄνπερ πορθήσωμεν τὴν Τρωϊκὴν τὴν πόλιν,
 « διπλᾶ, τριπλᾶ σοι, τετραπλᾶ δώσομεν ὑπὲρ ταύτης. »

(62) Futuri ea forma ἐσείττι frequentissima est in scriptoribus ætatis recentioris, ceterum accuratis.

(65) Schol. in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 379: ἀποτροπιασμοῖς καὶ ἐπωδαῖς ἠδύναντο οἱ μάγοι καὶ λοιμικὰ καὶ ἕτερα μετατρέπειν νοσήματα, ὡς Ὀρφεὺς γράφων παραδεικνύει. Πυθαγόρας τε καὶ Ἐμπεδοκλῆς πολλὰ τοιαῦτα μετατρέψαντες καὶ αὐτοὶ (cod. αὐτῆ). Ὡσπερ καὶ ἐν τοῖς (cod. τῆς) Ἀντιόχου χρόνοις ἐν Ἀντιοχείᾳ (C et Gram. ἀντιοχία) ὁ Λαίτιος νόσημα λοιμικὸν ἐξελάσας· οὐ καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἐν Ἐπιταφίῳ ἐμνήσθην εἰπών. « Οὐκ ἦν σοφιστὴς ἱκανὸς τις ἐν λόγοις, « Οὐκ ἦν τελεσθεὶς μυστικῶν τελεσμάτων, Ὡς ἄκο· εὐρεῖν μυστικωτά-

« ταις τέχναις εἰς ἐξέλασιν λοιμικῶν « τοξευμάτων, Ὡς πρὶν Λαίτιος ἐν χρό- « νοῖς Ἀντιόχου, Χαρόνιον πρόσωπον « ἐγγλύψας πέτραις. » Τοιαῦτα πολλὰ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς ἐν ἐπω- « δαῖς ἀνέπαυσεν ἐν τοῖς Δομιτιανοῦ χρόνοις ὑπάρχων. Orphei locum ipse Tzetzes recitat Exegesi p. 92, sumtum e Lithicis v. 48-53. De Læzio vide L. Dindorfium, in Thesaurο Græco. Codex πέ- « τρας, pro quo scripsi πέτραις, sequuntur Tzetzam ipsum, tres ultimos Epitaphii versiculos proæ suæ immiscens Exegesi p. 93. De Apollonii Tyanensis incantamentis ac telesmatibus multa refert Malalas p. 342, multa Tzetzes chil. 2, Hist. 60; cf. inferius libro Ἰώτα, 89.
 (72) B C, παντός σου.

- Ὁ δὲ φησὶ καὶ πρὸς αὐτὸν οὕτω τὸν Ἀχιλλεῖα· 75
- « Ἐγὼ μὲν ἔτοιμος εἰμὶ τὴν Χρυσίδα πέμπειν,
 « τὴν Βρισηίδα δὲ τὴν σὴν αἰχμάλωτον λαμβάνω. »
 Τούτων ἀκούσας Ἀχιλλεὺς τῶν λόγων ἐθυμώθη,
 διπλᾶ δὲ λογιζόμενος ὑπῆρχε τῇ καρδίᾳ,
 ἢ ξίφος ἔλκυσάμενος κτείνειν τὸν βασιλέα, 80
 ἢ καταπαῦσαι τὴν ὄργην, ὥσπερ ἀνὴρ ἐχέφρων.
 Ἐν τούτοις ὄντος τοῦ ἀνδρὸς τοῖς λογισμοῖς, ὡς εἶπον,
 ἤγουν ὄργης καὶ λογισμοῦ μέσον καθεστηκότος,
 καὶ τῆς ὄργης ὡς πρὸς σφαγᾶς τὸν ἥρωα κινούσης,
 τοῦ λογισμοῦ δὲ θέλοντος παῦειν θυμοῦ τὸ ζέον, 85
 παρὰ τῆς Ἥρας Ἀθηνᾶ ἐξ οὐρανοῦ ἐπέμφθη,
 ἐκ τῆς ψυχῆς ἢ φρόνησις, ἐκ κεφαλῆς ἐλθοῦσα,
 ἥτις ἐστὶ σφαιροειδῆς εἰς οὐρανοῦ τὸ σχῆμα·
 ἔπεισε τοῦτον παῦσαι μὲν τὸ ξίφος καθελκύνει·
 λόγοις λοιδοροῖς δὲ πολλοῖς πλύνει τὸν βασιλέα 90

(75) Quam conjunctio καὶ vim non habeat magnam hic loci, suspicor scripsisse Tzetza ipsam ὡς πρὸς αὐτόν. Est formula ὡς πρὸς valde frequens in Tzetza versibus. Exempla sunt in Proleg. 648, 850, 963, 966, 988, etc.; in hoc primo libro v. 84, 120, 296, 310, etc.; multa deinceps occurrent; multa etiam in Chiliadibus. Ac quandoque variatur inter ὡς et καὶ, quod monstrabunt notae ad librum Γ, 136, 157; Δ, 73; Ε, 43; Ζ, 34, 64; Η, 103, 112, 140; Θ, 88, 177, 195; Ι, 91, 109; Λ, 48, 52, 54, 82, 158; Μ, 35, 51; Ξ, 27; Ο, 105, 158, 162; Π, 88, 394; Ρ, 88; Σ, 78, 287, 316, 439; Ω, 69, 146, 188.

(84) Non est in B.

(88) Zacharias Mitylenæus. De immortalitate animi p. 121 : τελευταίωτον σχημαζτων τὸ σφαιρικὸν εἶναι γεωμετρία φησίν... τούτου δὲ τόνδε τὸν κόσμον μεταλαγχανεὶν ἢ ὄψις δείκνυσιν. Ibi nota, Athenagoras Legat. § 16 : καλὸς μὲν ὁ

κόσμος... καὶ τῷ σχήματι σφαιρικῷ ὄντι.

(90) B, πλύνει. Præstat quidem πλύνει ob symmetriam, παῦσαι μὲν, πλύναι δέ· sed non valde placet φρόνησις male-suada, φρόνησις quæ Achilli persuadet ut regem regum, exercitusque ducenti procacissimis insectetur conviciis. Redit πλύνειν libro Γ, 15. Gregorius Laudatione Bessarionis in meis Anecdotis Gr. t. 3, p. 454 : βάλλων αὐτὸν ἀπειδῶς τοῖς ὄνειδεσι καὶ ταῖς ἐκ τοῦ Κόιου πλύνων λοιδορίαῖς. Vide Brodæum Misc. 4, 32; Reiff. ad Artemid. 2, 4. Ipse nonnulla apposui ad Anecd. l. 1, ubi et contuli vernaculam humilemque dicendi formulam « laver la tête à quelqu'un. » Voltarius : « on lavera la tête au président; » « je lui parlerai, je lui parlerai et du bon « ton. » Et Filio prodigo : « Lavons la « tête à ce large visage. » Bursus Sequestro : « Ohi ! je vais de ce pas laver sa « tête aînée. » Destuchius : « Ohi parbleu !

καὶ τέλος ἐξωμόσατο μὴ συμμαχεῖν ἐκείνῳ,
μηδὲ βοήθειάν τινα τοῖς Ἕλλησι παρέχειν.

Ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους δὲ πάλιν τοῦ βασιλέως

ὀργιζομένου χαλεπῶς καὶ μνηϊῶντος ἄγαν,

ὁ Νέστωρ ὁ τῆς Χλώριδος υἱὸς καὶ τοῦ Νηλέως,

95

κατὰ τινὰς ἐτέρους δὲ Νηλέως, Πολυμήδης,

τριγέρον ὦν καὶ βασιλεὺς Πυλίων γλυκυλόγος,

ὡς πρὸς σύμβασεις ἔσπευδε συναγαγεῖν τοὺς δύο,

τὸν βασιλέα παραιῶν ἰκετικoῖς ἐν λόγοις

καταλιπεῖν τῷ Ἀχιλεὶ κεκτῆσθαι Βρισηίδα,

400

πύργον τὸν ἄνδρα τοῦ στρατοῦ λέγων Ἕλλήνων εἶναι,

τὸν δ' Ἀχιλέα νοθετῶν παύειν τὰς αὐθαδεΐας,

τῷ βασιλεὶ δὲ μηδαμῶς ἐθέλειν ἀντερίζειν,

λέγων πρὸς τοῦτον· « Ὁ κρατῶν ἐκ τοῦ Διὸς τὸ σκῆπτρον

« οὐκ ἔστι σοι ὀμότιμος, ὦ Ἀχιλεῦ, οὐκ ἔστιν·

405

« εἰ ῥωμαλέος ἔφης δὲ καὶ παῖς θεᾶς ὑπάρχεις,

« τοῦτ' ἔστιν ἔχεις ἀρετὴν τὴν πρακτικὴν ἐν μάχαις,

« ἀλλ' οὗτος κρείστων σοῦ πολὺ· πολλῶν γὰρ βασιλεύει. »

Οὕτω τοῦ Νέστωρος αὐτοὺς ἄγοντος πρὸς συμβάσεις,

ἀσύμβατοι διέμειναν. Ἐκστάντες δ' ἀπ' ἀλλήλων,

410

ἦλθεν αὐτῶν ἐκάτερος σκηνώμασιν ἰδίους.

« ma princesse, Je m'en vais vous laver la
« tête comme il faut. » Hamiltonem, qui, ex
hibernia oriundus, gallice tamen scripsit
summa cum elegantia, memini alicubi in
Memoriis Grammontianis illo uti idiotismo.

(93) Abest ab A C.

(97) B, γλυκυλόγος. Cf. Proleg. 676.

(98) A, σύμβασιν. C, συμβάσεις, superscripto εἰρήνη. B, εἰρήνην. Cferatur v. 109.

(99) Conf. Proleg. n. 407.

(101) Conf. Prol. n. 682.

(102) B, τῆς ἀναιδείας. C, τῆς αὐθ.

(104) Διός, Glossa in C, τῆς εἰμαρμένης. Cf. liber B, 18 83; Γ, 134.

(106) Schol. in C : τί δηλοῖ (perit nonnihil sub cultro biblioepi, τί fortasse, quod addidi,) τὸ θεᾶς παῖς ὑπάρχεις; ὅτι τὴν πρακτικὴν ἔχεις ἀρετὴν. Ὅποσοι γὰρ ἦρωες, ἦγουν ἀρετὴν ἔχοντες ἄνδρες ἡμίθεοι, τεθνήκασι μὲν τοῖς σώμασι, ζῶσι δὲ ταῖς ἀρεταῖς, τὴν πρακτικὴν μὲν ἔχοντες ἀρετὴν, ἦγουν τὴν (addo τὴν, resectum uti videtur) διὰ χειρῶν, θεαινῶν παιδες λέγονται· εἰ δὲ τὴν θεωρητικὴν ἔχουσιν ἀρετὴν, ἦγουν τὴν διὰ λογισμοῦ καὶ (addo καὶ) φρονήσεως, θεοὺς ἔχειν πατέρας λέγονται (cod. λέγοντες).

(111) Glossa superscripta in C, σκηναῖς.

Ὁ Ἀγαμέμνων μὲν εὐθύς πέμπει τὴν Χρυσίδα
 πρὸς τὸν πατέρα τὸν αὐτῆς σὺν δῶροις καὶ θυσίαις,
 τοῦ Ὀδυσσεύς σὺν νηϊ κομίζοντος ἐκείνην·
 αὐτὸς δὲ, τὸν Ταλθύβιον καὶ Εὐρυβάτην πέμψας, 115
 τὸ Ἀχιλῆως ἔλαβε γέρας τὴν Βρισηίδα.
 Ὁ δ' Ἀχιλεὺς, ὑπέραντλος γενόμενος ἐκ λύπης,
 εὐθέως πάντων χωρισθεὶς τῶν φίλων, τῶν οἰκειῶν,
 ἐλθὼν παρὰ τὴν θάλασσαν ἐκάθητο δακρύων,
 βλέπων ὡς πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ τῇ μητρὶ προσλέγων, 120
 τῇ τοῦ Νηρέως, Θέτιδι δῆθε τῇ Νηρηίδι·
 « Μητέρα, ἐπεὶ με ἔτεκες ὄντα τῶν βραχυδίων,
 « ὁ Ζεὺς ὀφείλων μοι τιμὴν ὑπῆρχε διὰ τοῦτο·
 « νῦν δὲ καὶ βραχυχρόνιος καὶ ἄτιμος ὑπάρχω·
 « ὁ Ἀγαμέμνων γὰρ αὐτὸς ἔλαβε τὴν τιμὴν μου, 125
 « τὴν κόρην τὴν αἰχμάλωτον ἣν εἶχον Βρισηίδα. »
 Οὕτως αὐτοῦ δακρύοντος, ἀνέδραμεν ἡ Θέτις
 ἐκ τῆς θαλάσσης τοῦ βυθοῦ, καθάπερ ἡ ὀμίχλη,
 χειρὶ τε ὀμαλίσασα, ἠρώτα τὴν αἰτίαν.
 Ὁ δὲ τὰ σύμπαντα λεπτῶς ἐκείνη διηγεῖται 130
 μέχρι τῆς ἀφαιρέσεως τῆς κόρης Βρισηίδος,
 καὶ ἰκετεύει ἀνελθεῖν εἰς οὐρανὸν πρὸς Δία,
 καὶ ἰκετεῦσαι βοηθὸν τοῖς Τρώεσσι γενέσθαι,
 τοὺς Ἕλληνας συγκλείσαι δὲ καὶ τρέπειν πρὸς τὰ πλοῖα
 φονευομένους ὑπ' αὐτῶν τῶν Τρώων ἐν τῇ μάχῃ, 125
 « εἴ ποτε Δία ἔσωσας μέλλοντα δεσμηθῆναι

(112) A C, δὲ εὐθύς.

(115) A, εὐθύς δέ.

(116) A, δῶρον. Cf. v. 125.

(117) A, ὑπέραλγος.

(121) B, νιρέως. A B, δῆθεν. C, δῆθε.
 Conf. n. ad. v. 8.

(122) B C, βραχυχρόνων. A, βραχυ-

δίων. In loco suspecto Chil. 1, 941, Co-
 dex C mutilus est.

(129) B, ὀμιλήσασα. Verbo ὀμαλί-
 ζειν Tzetzes reddit Homericum Il. 1,
 361, κατέρεξεν. Conf. v. 217.

(134) A, βλέπειν πρὸς. Cf. Il. 1, 409.

(136) A, ὅποτε. A C, ἔσωσε. B, ἔσω-

- « ἐκ Ποσειδῶνος, Ἀθηνᾶς, καὶ σὺν αὐτοῖς ἐξ Ἥρας. »
 Ἡ Θέτις δ' εἶπε πρὸς αὐτὸν πάλιν τὸν Ἀχιλεῖα·
 « Ὁ Ζεὺς παρὰ Αἰθίοπας νῦν πότοις δεξιούται,
 « μετὰ δ' ἡμέρας δώδεκα ἐλεύσεται Ὀλύμπῳ· 140
 « κὼγὼ δὲ τότε πρὸς αὐτὸν εἰς Ὀλυμπον ἀνέλθω,
 « καὶ παρακλήσεσιν αὐτὸν, δοκεῖ μοι, καταπέισω. »
 Τοιαῦτα μὲν ὑπέσχετο τῷ Ἀχιλεῖ ἡ Θέτις.
 Καὶ δὴ Διὸς εἰς Ὀλυμπον ἐλθόντος δωδεκάτῃ
 καὶ σὺν αὐτῷ καὶ τῶν θεῶν, ἀνῆλθε καὶ ἡ Θέτις, 145
 καὶ τῇ σκαῖᾳ μὲν ἤψατο γονάτων τῶν ἐκείνου,
 τῇ δεξιᾷ γενείου δὲ, τοῦ καὶ ἀνθερεῶνος,
 παρακαλοῦσα τὸν υἱὸν τιμῆσαι Ἀχιλεῖα.
 Οὗτος δ' ἐστὶγα, μὴ λαλῶν τῇ Θέτιδι μηδ' ὄλωσ.
 Ὡς δ' ἠνωχλείτο, στεναγμὸν ἐξέπεμψεν ἐκ βράχους 150
 ἐκείνην προτρεψάμενος πάλιν ἀποδημηῆσαι,
 τῇ κεφαλῇ δ' ἐπένευσεν ἐκείνη βοηθηῆσαι.
 Καὶ ἡ μὲν Θέτις πρὸς αὐτὴν τὴν θάλασσαν κατῆλθεν·
 ὁ Ζεὺς δὲ πρὸς τὸν ἴδιον οἶκον εἰσῆλθε τότε,
 πάντες δ' ἀνέστησαν θεοὶ ἐκ τῶν καθιδρυμάτων. 155
 Ἡ δ' Ἥρα ὀργιλώτερον πρὸς Δία διετέθη
 ὅτι συνδιελέγετο Θέτιδι τῇ Νηρέως·
 τοῦτου δὲ τὸ ἐμβρίμημα μεγάλως πτόσηθῆσα
 ἐκάθισε περίφοβος, ἀμέτρως λυπούμενη,
 καὶ πάντες ἀνεστέναζαν θεοὶ οἱ οὐρανόιδαι. 160
 Ὁ παντεργάτης δ' Ἥφαιστος παρηγορῶν τὴν Ἥραν

σας. Quod visum est narrationem facere
 vindiorem. A. δεσμευθῆναι. B C, δε-
 σμηθῆναι. Verbo δεσμέω nonnunquam
 Tzetzes utitur.

(139) A B C, περί. Scripsi παρά. A,
 τὸς Αἰῶ. Vid. p. 46, 78 i.

(142) A, καταπέισαι.

(147) A, καὶ τοῦ ἀνθ.

(153) B, κατῆλθε.

(156) B C, ἡ Ἥρα δ'. B, ὀλιγώτερον.

(158) A, εὐβρίμημα. B, non potest le-
 gi. C, ἐμβρίμημα.

διπλοειδές ποτήριον ἐδίδου συγκεράσας,
 και πρὸς αὐτὴν ἃ πέπονθεν ἐκ τοῦ Διὸς ἐλάλει,
 εἰπὼν πῶς ἔρριψεν αὐτὸν ἐξ οὐρανοῦ πρὸς Ἀῆμον,
 και πῶς αὐτὸν οἱ Σίντιες ἀνέλαβον πεσόντα. 166
 Οὕτως Ἥφαιστου λέγοντες ἐγέλασεν ἡ Ἥρα,
 και τὸν ποτῆρα δέχεται χειρὸς ἐξ Ἥφαιστείας.
 Ὅ δὲ και πᾶσι τοῖς θεοῖς ἐκίρνα κατ' ἀξίαν,
 οἱ και πολὺν ἀνήγειραν δι' Ἥφαιστον τὸν γέλων.
 Οὕτω πανημερίως μὲν ἐδαινύντο τῷ τότε, 170
 τέρποντος τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκεῖνους τῇ κιθάρα,
 και τῶν Μουσῶν τραγουδουσῶν φωναῖς ἐν γλυκυτάταις.
 Ἐσπέρα δ' ἕκαστος αὐτῶν ἤλθε πρὸς τὴν οἰκίαν,
 ἦνπερ ἐκάστῳ Ἥφαιστος ἐποίησεν ἐντέχνως.
 Ζεὺς δ' ὁ ποιῶν τὰς ἀστραπάς ἤλθεν αὐτοῦ τῇ κλίνῃ, 175
 ἐνθα πεσὼν ἀφύπνωσε μικρὸν μετὰ τῆς Ἥρας.
 Ταῦτα μὲν εἶπον μυθικῶς ὡς κεῖνται τῷ κειμένῳ
 τὸ δ' ἀληθές νῦν μάνθανε και τὴν ἀλληγορίαν.
 Ὅ Ἀχιλεὺς, ὡς εἶπον πρὶν, υἱὸς ἦν τοῦ Πηλέως
 και Θέτιδος τῆς θυγατρὸς Χείρωνος φιλοσόφου. 180

(162) Διπλοειδές ποτήριον reddit Homericum δέπας ἀμφικύπελλον. II. I, 584. Cf. v. 827.

(163) A, πρὸς τ. Διός.

(164) A, εἰς Ἀῆμον.

(167) B, ἡφαιστίου. Non displiceret Ἥφαιστείου, quod formas masculinas adjectivorum Tzetzes usurpet saepius.

(169) A, διήγειραν. B C, ἀνήγ.

(170) C, πανημερίως.

(173) Τραγουδουσῶν, « canentium ». Verbo τραγουδῶ fere semper utuntur recentiores ἀντὶ τοῦ ἄδω veterum, et nomine τραγούδιον, τραγούδι ἀντὶ τοῦ ἄσμα, atque etiam τῷ τραγωδία. Infra v. 326, 352, Μουσῶν τραγωδία. Respicitur utroque versu locus II. I, 602: αὐδέ τι θυμὸς ἰδέετο... φόρμιγγος

περικαλλέος ἦν ἔγ' Ἀπόλλων, Μουσῶν θ' αἰ ἀείδον ἀμειβόμενοι ὅτι καλῆ. De hoc sensu monuit Corayus ad Isocratem. Christophulus: καὶ μ' ἤυρε ποῦ τραγουδοῦσα, « et me reperit qui cantabam. » Scholiastes Oppiani Cyn. I. 4, ἀεῖδω vertit τραγωδῶ. Hinc ὑποτραγωδῶ. Theodoros Amaranto in Notitiis mann. t. 8, p. 125, recepta optima codicis II. Stephani lectione, quam miror non fuisse a Dutheilio receptam: ἐγὼ δὲ τὴν Ἀνακρέοντος μούσης ὡς ἐν κατευναστικοῦ μοίρα ὑποτραγωδῆσω τῇ ἑορτῇ.

(173) A B, ἤλθεν εἰς.

(174) A B, ἐν τέχναις.

(175) C, κοίτη.

(179) Cf. Proleg. 425, 443, et notae.

ὅς Χείρων ὁ φιλόσοφος, πάππος τοῦ Ἀχιλῆως,
 ἐκ λεκανομαντείας τε καὶ σκέψεως ἀστέρων
 τὰ μέλλοντα συμῆσθαι τῷ Ἀχιλεῖ προεῖπε.
Καὶ Θέτις μὲν ἡ Χείρωνος, μήτηρ τοῦ Ἀχιλῆως,
 καὶ Θέτις δὲ ἡ θάλασσα τοῦ Ἀχιλῆως μήτηρ 185
 διὰ τὸ ἄγριον αὐτοῦ καὶ θυμικὸν καλεῖται·
 καὶ ὅτι, τὸ γενέθλιον ἔχων ἐν ὑδροχόῳ,
 ἐν ταῖς παρύγοις μάχαις τε καὶ ταῖς διαποντίαις
 καὶ τοῖς χειμῶνος δὲ καιροῖς μεγάλως συνηργεῖτο·
 καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὕδατος καὶ λεκανομαντείας, 190
 ὡς ἐκ μητρὸς, ἐμάνθανε τὰ μέλλοντα γενέσθαι·
 καὶ ὅτι μετὰ θάνατον αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλῆως
 νεκροῦ τούτου τοῦ σώματος εἰσέτι προκειμένου,
 ἡ θάλασσα, ταράξασα κύμα φρικτὸν καὶ μέγα,
 ἐξῆλθε μέχρι τοῦ νεκροῦ περὶ Σιγείου τόπον, 195
 ὡς πᾶν τὸ στράτευμα φυγεῖν κατακλυσμὸν δοκοῦντας·
 ἡ δὲ, θρηνώδες γοερὸν ὡσπερ ἐκμυκωμένη
 πάλιν εἰς κείτην τὴν αὐτῆς εὐθέως ὑπεστράφη·
 ὅπερ καὶ θρήνον Θέτιδος φησὶ καὶ Νηρηίδων·
 καὶ ὅτι κατὰ Ὅμηρον πρῶτον στοιχεῖον ὕδωρ, 200

(182) C, λεκανομαντείας e correctione; olim τέτας. Cf. ad P, 85.

(185) Hic locus repetitur libro Σ, 45, seqq., paucis mutatis.

(188) AB, πανύγοις. C, παρύγοις hic et Σ, 55. Quod prætuli, quum videatur Theaurum Græcum, unde disco in Manethone fuisse πάνυγρος pro πάρυγρος rescriptum, fortasse citra necessitatem.

(193) C, τοῦ τούτου.

(195) B, τόπου. De re Philostratus. Her. p. 738; Tzetzes Posthom. 450, et n. Jacobii.

(196) Φυγεῖν.] Cf. Homerus Od. 24, 49, 57.

(197) A, μυκησαμένη.

(199) Homerus scilicet φησὶ. Non tamen in narratione Odys. 24, 47 seqq. ipsum reperitur nomen θρήνος. Ceterum apte recensuit Tzetzes Thetidis dolorem ac luctum in funere Achillis inter argumenta quæ ipsam herois huius matrem confirmarent. Καὶ τότε μάλιστα, Philostratus ait l. l., καὶ Ἄγαιοι ξυνῆκαν ὅτι τέκοι τὸν Ἀχιλλῆα ἡ Θέτις, οὐδὲ ἄλλως ἀπιστοῦντες.

(200) Plato Theæteto 525: Ὅμηρος ὅς εἰπὼν [ll. 14, 201]: « Ὀκεανὸν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύων », πάντα εἶρηκεν ἔχονα βροτῶν τε καὶ κινήσεως. Vide Heyn. ad Hom.

ἐκ τούτου δὲ καὶ τὰ λοιπὰ γενέθλια στοιχεῖα.

Κατὰ τοσοῦτους λέγεται ἡ θάλασσα τοὺς τρόπους
μήτηρ εἶναι τοῦ ἥρωος ἐκείνου Ἀχιλέως.

Ὡς οὖν ἐξ Ἀγαμέμνονος τὴν κέρην ἀφηρέθη,
ἔνθακρυς πρὸς γενέθλιον ὕδωρ θαλάσσης βλέπων, 205

αὐτὸς ἐλάλει πρὸς αὐτόν· « Ποῦ μοι τὰ τῆς μαντείας,

« ἄπερ ὁ Χείρων ἔλεγεν ὁ πάππος μοι γενέσθαι,·

« ἐκ τῆς παρύδρου μαντικῆς καὶ λεκανομαντείας;

« ἰδοὺ καὶ βραχυχρόνιος καὶ ἄτιμος ὑπάρχω.

« Ὁ Ἀγαμέμνων γὰρ λαβῶν ἔχει τὴν Βρισηίδα. 210

« Ποῦ τοῦ Διὸς μοι ἡ τιμὴ » ; ἦτοι τῆς εἰμαρμένης.

Τῆς ὀμιχλώδους Θέτιδος τὰς ἀνελεύσεις μάθε.

Περίλυπος καὶ ἔνθακρυς καθήμενος ἐ ἥρωσ,

καὶ ταῦτα λογιζόμενος περὶ αὐτοῦ φρονίμως,

ἀναθυμίασιν ὄρα θαλάσσης ὀμιχλώδη 215

περὶ ὄρων τοὺς πρόποδας, προλέγουσαν χειμῶνα·

ὅπερ ὀμάλισις ἐστὶ χειρὸς πρακτικωτάτη,

καὶ μήτηρ τούτου ὁ χειμῶν λυσιτελῶν ἐκείνῳ·

ἢ γὰρ ἡμέρα πέφυκε καὶ μητρικὰ καὶ μήτηρ,

τοῖς δυστυχοῦσι μητρικὰ, τοῖς δ' εὐτυχοῦσι μήτηρ. 220

Ἴδὼν οὖν τὸ κατάστημα τὸ ὀμιχλώδες τότε,

πρὸς ἑαυτὸν τὰ σύμπαντα λέγων τὰ πεπραγμένα,

εἰς τοῦτο τὸ χειμέριον κατάστημα ὀμίγλης

εὔχεται τὸν οὐράνιον αἶρα μεταβῆναι,

ὅπως κακῶς οἱ Ἕλληνες πάσχοντες ἐκ τῶν Τρώων 225

εἰς παρακλήσεις ἔλθωσι τοῦ ἥρωος ἐκείνου.

(206) B C, αὐτόν. A, αὐτόν.

(208) B C, παρ' ὕδωρ μαντ. C^f. 188.

(213) B, περιθακρυς superscripto ἐν, περιλυπος. A, γενόμενος.

(214) A B C, αὐτοῦ.

(215) B, ὀμιγλ. et sic 212, et passim.

Sed spiritus tenuitas est Ionica, non habet nunc locum. Respicitur versus de Thetide, Il. 1, 359 : Καρκαλίμως δ' ἀνέδου πολιτῆς ἄλδος, ἦσ' ὀμίγλη.

(216) B, περιτορῶν.

(217) Conf. hujus libri n. 129.

Ἡ δὲ Διὸς βοήθεια ἐκ Θέτιδος ὑπάρχει,
 ὅτε τοῦτον ἐξέσωσε τῶν ἐπιβουλεύοντων·
 ὅπερ ἠλληγορήσαμεν ἐν κρίσει τῆ τοῦ μήλου,
 ὅτι μετὰ διάρθρωσιν ἀέρος ἐκ τοῦ χάους 230
 παλιντροπία γέγονε καὶ σύγχυσις μεγάλη
 Ἦρας, τοῦ καταστήματος, ὡς εἶπον, τοῦ πυρώδους,
 τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ ὑγροῦ φημι καὶ τῶν ὑδάτων,
 καὶ Ἀθηναῆς, τοῦ ζοφεροῦ ἀέρος καὶ προσγείου;
 ὑφ' ὧν περ ἐκινδύνευε τὸ καθαρὸν ἀέρος, 235
 τὸ χλιαρὸν καὶ ἔνυγρον καὶ κατηκυκρατωμένον,
 ὃ Ζεὺς αὐτὸς ὁ μυθικός, δεθῆναι καὶ κρυθῆναι,
 εἰ μὴ τὸν ἑκατόχειρον ἥλιον ἐκ θαλάσσης,
 τὸν εἰς πολλὰς ὑπάρχοντα λυσιτελῆ τὰς πράξεις,
 συνέβη σὺν ὑγρότητι φανῆναι θαλάσσια, 240
 τὰ μὲν ὑγρά καθάριοντα τῆ ζέσει τῆ πυρφόρω,
 ὑγρότητι συμμέτρῳ δὲ κινῶντα τὸ φλογώδες,
 ὅπερ ἐκεῖ γοῦν ἔφημεν ὑπάρχειν Ἀφροδίτην
 τὸ μῆλον σχοῦσαν ἔπαθλον, τὸν κόσμον τὸν ὤραϊον.
 Νῦν τοῦτον Ἐκατόχειρον Βριάρεών τε λέγει 245
 Διὶ παρά τῆς Θέτιδος σύμμαχον ἀναχθέντα.
 Ἐπεὶ δὲ σεπτεμβρίου μὲν ἦν ὀκτωκαιδεκάτη
 ὅτε ταῦτα κατηύχετο ὁ Ἀχιλεὺς γενέσθαι,
 κατὰ δὲ τὸν ὀκτώβριον ἔμελλε γεγενῆσθαι
 τὸ ὄμβριον κατὰστημα καὶ ψύξις τοῦ ἀέρος, 250
 ὃ Ὀμηρος, ὡν πάνσοφος ἐν τῷ τοὺς μύθους γράφειν,

(228) Conf. Il. 1, 402.

(229) C, ἠλληγορήσαμεν. Conf. Proleg. 291.

(231) B, σύγχ. καὶ ζάλη. Cf. Prol. 291.

(232) εἶπον, scilicet Proleg. 272, 273.

(234) Conf. Proleg. 271, 2.

(235) B, ἀφ' ὧν.

(241) A, καθέλκοντα. B deletus.

(243) ἐκέτ', scilicet Proleg. 279.

(244) Conf. Proleg. 300.

(245) Il. 1, 402, 403.

(247) B, σεπτεβρίου, et sic infra.

καὶ περὶ ἀναβάσεως θέλων τοῦ Νείλου λέγειν,
 παιεῖ τὴν Θέτιν τὸ ὑγρὸν κατάστημα λαχοῦσαν·
 ὁ Ζεὺς δὲ πρὸς τὴν Αἴγυπτον δαίτα μεγάλην ἔχει,
 ἤγουν ἀήρ ὁ κάθυγρος ἔστιν ἐν τῇ Αἰγύπτῳ. 255
 Ἔστι γὰρ ἡ ἀνάβασις τοῦ Νείλου Αἰγυπτίους·
 ἐκ τέλους ἰουλίου γὰρ δι' ἔλου σепτεμβρίου
 γίνεται ἡ ἀνάβασις, τῷ δ' ὀκτωβρίῳ λήγει,
 καὶ γίνεται κατάστημα χειμέριον ἐνθάδε.
 « Μετὰ δ' ἡμέρας δώδεκα ἐλεύσεται ἐνθάδε 260
 « ὁ Ζεὺς, » οἶόνπερ σὺ ποθεῖς ἀέρα τῶν ἐνύγρων,
 ὄνπερ ἡ Θέτις, τὸ ὑγρὸν, δύναται καταπίθειν.
 Ἐξ ὀκτωκαιδεκάτης γὰρ μηνὸς τοῦ σепτεμβρίου
 ἡμέραι δώδεκα εἰσιν εἰς πρώτην ὀκτωβρίου.
 Ὡς γοῦν μετὰ τὰς δώδεκα, ἤγουν τῷ ὀκτωβρίῳ, 265
 χειμέριον κατάστημα συνέβη γεγονέαι,
 ὅπερ πρὸς Ὀλυμπον Διὸς ἔλευσιν ὀνομάζει
 καὶ τῶν ἐτέρων τῶν θεῶν, ἤγουν λοιπῶν στοιχείων·
 Οὐ γὰρ ἀήρ ὁ ἐνυγρὸς καὶ κατηνκρατωμένος,
 ἐκεῖ καὶ ὕδωρ τε καὶ πῦρ ἐστὶ καὶ γῆς τι μέρος. 270
 Αἰὲν ἐόντα λέγων δὲ Ὅμηρος τὰ στοιχεῖα
 τὸν κόσμον τοῦτον ἀφθαρτον φαίνεται δογματίζων.
 Τοιοῦτου καταστήματος τῷ τότε γενομένου
 ὅπερ Διὸς πρὸς Ὀλυμπον ἔλευσιν ὀνομάζει,
 ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς αὐτὸν ἀνήλθε καὶ ἡ Θέτις, 275
 νέφος παχὺ καὶ ἐνυδρον, μεμεστωμένον ἔμβρου.
 Καὶ τὸ μὲν λίαν πάχιστον καὶ τὸ βαρὺ τοῦ νέφους,

(253) A B, λαλοῦσαν. (271) Il. 1, 494: θεοὶ αἰὲν ἐόντες, Allegoristæ θεοὶ sunt στοιχεῖα. Cf. infra v. 307; liber B. 1.
 (254) C, Z. vñv. A, μεγάλην δαίταν ἔχει. Cf. Il. 1, 424. (272) B, δογματίζων.
 (260) Verba Thetidos post Homerum Il. 1, 425. (275) Il. 1, 495.
 (265) A, τοῦ ὀκτωβρίου. (276) A, ἐνυγρον.

ὁ καὶ σκαιὰν τῆς Θέτιδος χεῖρα κατονομάζει,
 τῶν κατωτάτων ἤπτετο μερῶν τῶν τοῦ αἴρος,
 ἄπερ αὐτὸς καὶ γόνατα Διὸς κατονομάζει. 280
 τὸ δ' αὖ λεπτομερέστερον, χεῖρ ἢ δεξιωτάτη,
 τῶν ἀνωτέρων ἤπτετο μερῶν τῶν τοῦ αἴρος,
 ἄπερ πανσόφως κέκληκε πάντως ἀνθερεῶνα·
 ἐκεῖ γὰρ ἀναθρόσκοντα τὰ νέφη πνευματοῦται.
 Ἄναξαγόρας δ' ἐκ τῆς γῆς λεγέτω τοὺς ἀνέμους, 285
 Ὀμήρου προδιδάξαντος πρὸ τοῦ Ἄναξαγόρου,
 πρὸ γε τετρακοσίων τε τῶν χρόνων καὶ πλειόνων,
 τὸ ὑλικὸν μὲν αἴτιον γίνεσθαι τῶν πνευμάτων
 ἐκ γῆς τε καὶ τοῦ ὕδατος, ὡσπερ Ἄναξαγόρας·
 τὸ τελικὸν καὶ πρακτικὸν πάλιν τοῖς ἄνω τόποις 290
 ὡς νῦν διδάσκει συνετῶς μύθους δοκῶν συγγράφειν.
 Τοιοῦτου νέφους πανταχοῦ τῷ τότε συναχθέντος
 συνέβη πάντα ζοφερὸν ὑπάρχειν τὸν αἴρα
 ἄλυτον, ὅπερ καὶ σιγὴν Διὸς κατονομάζει.
 Ὁ στεναγμὸς δὲ τοῦ Διὸς, ἡ κίνησις ὄφρυών,
 ἡ Θέτιδος κατέλευσις ὡς πρὸς θαλάσσης τόπους,
 Ἦρας τὸ φιλονεικίημα, ἡ κέρασις Ἡφαίστου,
 μέχρι τοῦ τέλους ἔχουσι τοιαύτῃ ἀλληγορίαν. 295.

(278) A, συμβάν pro σκαιάν. De
 σκαιᾷ Thetidos et dextra cf. Il. 1,501.

(279) B, κατωτάτω.

(280) A B, ὅπερ. Ad γόνατα Cf.
 1,500.

(282) B, ἀνωτέρω.

(283) κέκληκε Il. 1,501. B, ἀνθερεῶ-
 νας.

(284) A B, πνευματοῦνται.

(285) Dicebat Anaxagoras, teste Dio-
 gene Laertio 2, 9, ἀνέμους γενέσθαι
 λεπτυνομένου τοῦ αἴρος ὑπὸ τοῦ
 ἡλίου.

(286) C, προσδ. A, προδιδάξαντος.

(293) A, γενέσθαι.

(294) A, ὄνπερ. Respicitur Homerus
 Il. 1, 511 : τὴν δ' οὔτι προσέφη νε-
 φηληγερέτα Ζεὺς, Ἄλλ' ἄκείων δὴν
 ἦστο.

(295) Respicitur nomine στεναγμὸς
 ad Il. 1, 517 : Τὴν δὲ μέγ' ὀγθήσας
 προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς. Κίνησις
 ὀφθαλμῶν indicat nobilissimum locum :
 Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρυσιν νεῦσε
 Κρονίων.

(296) Il. 1, 531 : ἡ μὲν ἔπειτα Εἰς
 ἄλα ἄλτο βυθείαν.

(297) Il. 1, 537 : οὐδέ μιν Ἦρα
 Ἠγνοίησεν ἰδοῦσ'... De Vulcani κερά-
 σει cf. ibid. v. 584.

Ὁ στεναγμός ὁ τοῦ Διὸς ἀνέμου δηλοῖ πνεῦμα
κινήσαν τούτου τὰς ὄφρῦς, ἤγουν νεφῶν τὸ πάχος· 300

ἢ Θετίδος κατέλευσις ὄμβρον δηλοῖ γενέσθαι,
ὅστις καὶ συγκατάνευσις ἐστὶ τῆς βοηθείας·
ἢ τοῦ Διὸς δὲ ἔλευσις πρὸς οἶκον τὸν οἰκεῖον
τὸ πάλιν εἶναι καθ' αὐτὸν ὡς πρώην τὸν αἆρα,
εἰς ὄμβρον ἐκλεπτύνοντα τὸ πάχος τὸ τοῦ νέφους. 305

Ἡ τῶν θεῶν ἀνάστασις ἐκ τῶν καθιδρυμάτων
ἢ τῶν στοιχείων σύγχυσις καὶ τάραξις ὑπάρχει,
ἢ ἐκ τῆς συγκλονήσεως νεφῶν ἐγγινομένη
ἄπερ σφοδρότερον αἰθῆρ, ἢ Ἥρα, συνεκλόνει·
ὅπερ καὶ ἔχθρα λέγεται Ἥρας ὡς πρὸς τὸν Δία· 310
αὕτη καθαίρει γὰρ αἶε τὸ κάθυγρον αἆρος·
τὸ πτῆξαι δὲ καθίσασαν περίφοδον ἐκείνην
τὸ πάλιν τὸν αἆρα δε νεφῶν συμπληρωθῆναι.

Ὁ στεναγμός δὲ τῶν θεῶν, κτύπος βροντῆς ὑπάρχει.
Εἰ γὰρ καὶ Δία λέγουσιν αἴτιον βροντημάτων, 315

ἀλλ' εἰ μὴ νέφος κάθυγρον, ἔχον ξηρὸν αἆρα,
τῷ βάρει μὲν συμπέσειε πρὸς ἄλλο πάλιν νέφος,
τῷ δὲ ξηρῷ κροτήσειεν, οὐκ ἂν βροντὴ συσταίη·
ἀλλ' οὐδὲ σέλας ἀστραπῆς τὸ σύνολον φανεῖη,
εἰ μὴ τὸ πνεῦμα λεπτυνθὲν ἐκδράμη τῇ συντρίψει. 320

Ὁ παντεργάτης δ' Ἡφαιστος, πῦρ τὸ θερμὸν αἆρος,
μεταποιῶν ἀπήρξατο τὸ νέφος ἐρυθραίνειν,

(300) B, κινήσαι.

(303) Il. 1, 609 : Ζεὺς δὲ πρὸς ὄν
λέχος ἦε.

(305) B, ὡς ὄμβρον ἐκλεπτύνοντα...
αἆρος. A, ἐκλεπτύνοντα.

(306) Cf. Il. 1, 606.

(310) A, ἤπερ.

(311) A, αὕτη. B, αὕτη καθαίρει
ἀήρ.

(312) Il. 1, 568 : ἔδδειςεν δὲ βοῶπις
πότνια Ἥρη, Καί ῥ' ἀκέουσα κα-
θῆστο.

(314) Il. 1, 570 : Ὀχθησαν δ' ἀνὰ
δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανόωνες. A, βροντῶν
ὑπάρχων.

(317) B, πάλιν πρὸς ἄλλο.

(318) A, κροτήσειεν. B, κοιτήσειεν.
(322) A, ἀπήρξατο.

ἔπερ τῆς Ἡρας λέγεται κρατὴρ παρηγορία·
 ἡ παντελής δὲ κάθαρσις, ἡ κατνηκρατωμένη,
 γέλωσ θεῶν καὶ τράπεζα, κρατὴρ καὶ πανδαισία, 325
 καὶ μουσικὴ Ἀπόλλωνος, Μουσῶν τε τραγωδία·
 διπλοειδὲς ποτήριον νεφῶν ἢ ἐρυθρότης,
 ἥτις ποτὲ μὲν ὄμβρους τε καὶ πνεύματα σημαίνει,
 ποτὲ δὲ πάλιν γίνεται σημεῖον τῆς εὐδίας.

Βλέπε πῶς παίζων Ὀμηρος σπουδαία περιπλέκει,
 θέλων καὶ περὶ ρίψεως τῶν κεραυνῶν συγγράφειν,
 ἐξ ὧν τὸ πῦρ ἐφεύρηται τοῖς πρότερον ἀνθρώποις
 ἐν Λήμνῳ, κόσμῳ σύμπαντι οὗ μένουσιν οἱ ὄχλοι,
 οὐσπερ καλεῖ καὶ Σίντιας τοὺς εὐρετάς τοὺς πρώτους.
 Εὐρόντες πᾶσαν τέχνην γὰρ ἐκ τοῦ πυρός ἐκείνοι 330
 πάντα τὸν βίον ἔβλαψαν καὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους·
 πρὸ γὰρ τεχνῶν οὐ πόλεμος, οὐ δούλος, οὐ δεσπότης,
 ἀλλ' ἐλευθέρως ἅπαντες ἔζων ἐν ὁμοιοῖα.

Ἄλλοι δὲ Σίντιας φασὶ καλεῖσθαι τοὺς Λημνίους,
 ὡς πρώτους πρὸς τὸν πόλεμον εὐρόντας ὄπλουργίαν. 340

Τέως βλέπε τὸν Ὀμηρον πῶς παίζων καὶ σπουδάξει.

Θέλων γὰρ περὶ ρίψεως τῶν κεραυνῶν συγγράφειν
 πῶς ὄν τὸ πῦρ ἀνωφερὲς κάτω πρὸς γῆν ἐκρέει,

(323) Il. 1, 597 : Μειδήσασα δὲ
 παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.

(325) Il. 1, 599 : Ἄσβεστος δ' ἄρ'
 ἐνώρτο γέλωσ μακάρεσσι θεοῖσιν. Ad
 sequentia Il. 1, 602, 603, 604.

(326) De τραγωδία n. 172, supra
 pag. 75.

(327) Ad διπλοειδὲς ποτήριον· Vide
 n. 162 hujus libri.

(328) Plinius H. N. 18, c. 78, 2 :
 « Prædicat idem (sol) ventos, quum ante
 « exorientem eum nubes rubescunt.....
 « Quod si in exortu fiet ita ut rubescant
 « nubes, maxima ostendetur tempestas. »
 (330) A, σπουδαίως παραπλέκει.

(331) B C, κεραυνῶν γὰρ γράφειν.
 A, συγγράφειν Cf. v. 342.

(333) Cf. v. 348.

(334) καλεῖ Σίντιας Il. 1, 594.

(335) B, τέχνην πᾶσαν.

(336-339) Iudit in nomine Σίντιες.
 Eustathius ad Il. : χαλκεὺς ἀνδρας ἤνεγ-
 κέ ποτε ἢ νῆσος, οἱ πρῶτοι γαλκυσά-
 μενοι βέλη, διὰ τοῦτο Σίντιες ἐπεκλή-
 θησαν, διὰ τὸ σίνεσθαι ἤτοι βλάπτειν
 τῇ εὐρέσει τῶν ὄπλων.—B, πάντως τὸν
 βίον. B, λημναίους, A, λημνείους.

(340) B, πρώτως

(341) A παίζει. B, σπουδάξει παί-
 ζων.

φέρει, τὸ πῦρ, τὸν Ἥφαιστον λέγοντα πρὸς τὴν Ἥραν·
 « Πείθου, μὴ μάχου τῷ Δίῃ· δύναται γὰρ μεγάλα· 345
 « καίμῃ γὰρ πρὶν βουλόμενον σοὶ συνεργῆσαι, μήτηρ,
 « ἐν τῇ τοῦ κόσμου δηλαδὴ πρωτίστῃ διαρθρώσει,
 « κάθυγρος ὡν ἀπέρριψεν πρὸς Ἀἴμον, ἦγον ἅσασιν,
 « ἀπὸ πρωΐας τῶν καιρῶν μέχρι δυσμῶν ἡλίου,
 « ἐξ οὗ τὸ πῦρ ἐφεύρηται, καὶ τέχνηαι τοῖς ἀνθρώποις. » 350
 Τὸ κροῦμα νῦν τῆς μουσικῆς Ἀπόλλωνος μάθε
 καὶ τραγωδίαν τῶν Μουσῶν, μέχρι τοῦ τέλους πάντα.
 Ὁ μὲν Ἀπόλλων, ἥλιος, ἀστὴρ εἰς τῶν πλανητῶν,
 Μοῦσαι δ' ἀστέρες οἱ λοιποὶ τῶν συμπλανητῶν τούτου·
 ἑπτὰ δ' εἰσὶν οἱ σύμπαντες, ὧν περ αἱ κλήσεις αὐταί· 355
 Κρόνος πάντων ἀνώτερος, ὁ Ζεὺς δὲ δευτερεύων,
 Ἄρης τρίτος, ὁ Ἥλιος τέταρτος μέσος πάντων,
 ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἑρμῆς, ὑστέρᾳ δ' ἡ Σελήνη.
 Οὗτοι γοῦν, δίκην μουσικῆς ἀρίστης ἑπταχόρδου,
 ἕκαστος σφαιραῖς ταῖς αὐτῶν κινούμενοι κροτοῦσι 360
 μέλος τι λιγυρώτατον ἀρίστης ἀρμονίας,
 καὶ μᾶλλον ἀνατέλλοντες, κατάρχοντες ἡλίου.
 Τοῦτο γοῦν βούλεται εἰπεῖν ὁ Ὅμηρος ἐνθάδε,
 ὅτι μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ νέφους ἦν εὐδία

(344) B, φέρειν... λέγεται.

(345) Conf. Il. I, 586. A B, μεγά-
 λως.

(346) A, γὰρ πῦρ β. Quum jam sit
 modo πῦρ τὸν Ἥφαιστον, non necesse
 videtur iterum se πῦρ esse prædicare
 Vulcanum. Prætulī prīn ex B C.

(348) B, ἀπέρριπται. C, ἀπέρριπτε.
 A, ἀπέρριψε, ut Il. I, 591: βίψε ποδῶς
 τεταγῶν. Jam Lemnum esse pro mundo
 dictum est v. 333.

(349) Il. I, 592, loco parallelo: Πᾶν
 δ' ἡμᾶρ φερόμεν, ἅμα δ' ἡελίῳ κα-
 ταδύνει Κᾶππεσον ἐν Ἀἴμον.

(350) Iterum B prīn, non πῦρ. Sed

cum adverbio prīn poscunt τέχνηαι pla-
 rare ἐφεύρηται.

(352) De τραγωδίᾳ «cantu» n. ad v.
 172 hujus libri. A, παντὸς τοῦ τέλους.

(353) A, εἰς ἀστὴρ.

(354) B, τούτων. A, τοῦτο.

(355) A, καὶ τῶνδε κλ. B.

(356) A B, δευτερεύει. De planetis
 cf. Tzetzes Exeg. p. 99.

(358) in C, ἐβδόμη super ὑστέρᾳ. A,
 δὲ σελήνη.

(359) B, γάρ. A, δίκης. B, ἑπταχό-
 ρου.

(361) A, λιγυρώτερον.

(362) B, κατάρχοντες.

εὐάρμοστος, ἀρκέσασα μέχρι δυσμῶν ἡλίου · 365
 μετὰ τὴν νύκτα δ' ἕκαστον ἡρέμει τῶν στοιχείων,
 οὔπερ αὐτοῖς ἐποίησε τὸ πῦρ τὰς κατοικίας,
 ὁ παντεργάτης Ἥφαιστος πάντα ποιῶν καὶ τρέφων.
 Τὸ πῦρ γάρ, κατὰ Ἕλληνας, ἐν τῇ κοσμογενεῖα
 ἐκάστῳ διενείματο τοὺς τόπους κατ' αἴζιαν · 370
 τὸ ὕδωρ ἐκλεπτῦναν γὰρ ἐποίησεν αἴερα ·
 ταῦτον λεπτῦναν πλέον δὲ ἐποίησεν αἰθέρα,
 καὶ τοὺς ἀστέρας μετ' αὐτὸν πυρώδεις τὴν οὐσίαν.
 Οὔτοι πάντες ἡρέμησαν ἐν τόποις τοῖς οικείοις,
 καὶ Ζεὺς αὐτὸς ἡρέμησεν εὐθὺς σὺν αἰθρίᾳ. 375

(366) A B, ἡρεμεῖ.

(368) Lemma in C: πῶς ὁ Ἥφαιστος παντεργάτης λέγεται. *Aeschylus Prom.* 7, πῦρ dicitur πάντεχνος· 110, διδάσκαλος τέχνης πάσης, ibi *Interpres*; 260, πῦρ ἔχουσι ἐφήμεροι, Ἄφ' οὗγε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας. *Solon Fragm.* 5, 49: Ἥφαιστου πολυτέχνου Ἔργα δασίς. *Plutarchus de inimicorum utilitate* c. 2: πῦρ... τέχνης ἀπάσης ὄργανόν ἐστι τοῖς χρῆσθαι μαθοῦσι. *Philo de septenario* § 7: πῦρ ἀρχὴ καὶ

σπέρμα τῶν περὶ βίον πραγματειῶν· ἐπειδὴ ἦπερ ἄνευ πυρός οὐδὲν ἐστι τῶν εἰς τὰς περὶ τὸ ζῆν ἀναγκαίαις χρεῖαις ἐργάσασθαι. *Diodorus Sic.* 1, 8: γνωσθέντος τοῦ πυρός καὶ ἄλλων χρησίμων, κατὰ μικρὸν καὶ τὰς τέχνας εὐρεθῆναι, καὶ τὰλλα τὰ δυνάμενα τὸν κοινὸν βίον ὠφελῆσαι.

(370) B, δὲ ἐνείματο. Cf. Σ, 475.

(372) A, τοῦτο.

(373) A, αὐτῶν.

(375) A C, σὺν αἰθίρι.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΔΙΑΔΟΣ Β (*).

Τοῦ Βῆτα ἡ ὑπόθεσις τὸν νοῦν ἔχει τοιόνδε.
 Οἱ ἄλλοι πάντες μὲν θεοί, τὰ σύμπαντα στοιχεῖα,
 ἐκάθειδον, ἡσύχαζον, ἦσαν ἡρεμικότα·
 ὁ Ζεὺς, ἀήρ, δ' ἐφρόντιζε τιμῆσαι Ἀχιλέα.
 Ὁ ὕπνος ἐξ ἀέρος γὰρ ὑγρότητος ὑπάρχει, 5
 ἐξ ὕπνου δὲ οἱ ὄνειροι γίνονται τοῖς ἀνθρώποις·
 ὁ ὄνειρος ἐδήλου δὲ τιμᾶν τὸν Ἀχιλέα.
 Τῷ Ἀγαμέμνονι καὶ γὰρ ὄναρ ἐφάνη τότε·
 ἐδόκησε τὸν Νέστορα τῇ κλίνῃ παραστάνα
 λέγειν· « Καθεύδεις, βασιλεῦ· οὐ πρέπει σοι καθεύδειν. 10
 « Ἄκουσον λόγων τῶν ἐμῶν· τὰ τοῦ Διὸς ἀγγέλλω,
 « τὰ εἰμαρμένα λέγω σοι, τὰ μέλλοντα συμβῆναι.
 « Καθόπισον τοὺς Ἀχαιοὺς πανστρατιᾷ τοὺς πάντας,
 « δῆλον τὸ πᾶν σου στράτευμα μετὰ τοῦ Ἀχιλῆως·
 « νῦν γὰρ καιρὸς πορθῆσαι σε τὴν Τρωϊκὴν τὴν πόλιν. 15

(*) Lemma in A B: ὑπόθεσις τῆς Β Ὀμήρου ῥαψωδίας. Et sic C in margine.

(1) AB, ἔχει τὸν νοῦν.

(2) Cf. n. ad librum A, 270.

(4) B, δ' ἀήρ ἐφρόντισε. C, δ' ἀήρ ἐφρόντιζε.

(5, 6, 7) C omisit in contextu, exhibet ad marginem et a prima manu, cum scholio, quod est et in Anecd. Oxon. t. 3 p. 379: σχῆμα κατ' ἄλλους μὲν κλιμακωτὸν, κατὰ ἐμὲ δὲ κλίμαξ. Διαφέρει γὰρ κλίμαξ καὶ κλιμακωτὸν, ὡς τρόπος (Codex τρόπος, Oxon. Anecdota, τροπή) καὶ τροπικόν, διήγημα καὶ διηγηματικόν.

Τινὲς δὲ τὸ κλιμακωτὸν ἀτελεῖ (Oxon. Anecdota, ἀτελεῶς) κλίμακα ἐκάλεσαν.

(8) B, ὄναρ ἐδήλου τότε. A, ὄναρ ἐφάνη τότε.

(11) A, ἄκουε ῥήματα ἐμοῦ παρὰ Διὸς σταλθέντος. Sequor B C, quorum lectio magis accedit ad Homericam II. 2, 26: Νῦν δ' ἐμέθεν ζῦνες ὦκα· Διὸς δὲ τοι ἄγγελος εἰμί.

(13) B C, Ἑλληνας. II. 2, 28: Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς Πανσυδίη.

(14) A, πᾶν σοι.

(15) A, πορθήσεσθαι.

« Ὅμοφρονούσιν οἱ θεοὶ τῆς Ἥρας παρακλήσει : »
 τὰ πάντα κατηυκράτῳται τῷ καθαρῷ ἀέρι·
 « ἐκ τοῦ Διὸς δ' ἐπήρηται τοῖς Τρώεσσι ἡ βλάβη »
 τουτέστι βλάβη τοῖς Τρωσὶν ἐξ εἰμαρμένης ἔσται.
 Τοῦτο τὸ ὄναρ ἅπασιν τοῖς τῆς συγκλήτου λέγει 20
 καὶ βούλεται τὸ στράτευμα πρὸς πόλεμον ὀπλίξειν·
 θέλων δὲ γινῶναι τοῦ στρατοῦ καλῶς τὴν προθυμίαν
 προλέγει πᾶσιν ἀρχουσι, τοῖς πρώτοις βουλευφόροις·
 « Ἐγὼ πειράζων τὸν στρατὸν ὑποχωρεῖν κελεύσω·
 « ὑμεῖς δὲ λόγοις συνετοῖς τούτους μὴ παρεᾶτε. » 25
 Ὁ Νέστωρ συναινέσας δὲ τοῖς βασιλέως λόγοις,
 « Δεῦτε » φησὶν, « ὀπλίσωμεν τὸ στράτευμα Ἑλλήνων. »
 Καὶ πρῶτος ὤρμησεν ἐλθεῖν εἰς τὸν στρατὸν ἐκεῖνος,
 καὶ μετ' αὐτὸν οἱ βασιλεῖς καὶ τῆς συγκλήτου πάντες·
 καὶ μετ' αὐτοὺς καὶ τὸ κοινὸν ὄρμα τῶν στρατευμάτων 30
 ὡς βοτρυδὸν αἰ μέλισσαι χωροῦσι πρὸς τὰ ἄνθη.
 Πλησίον τῆς θαλάσσης δὲ συνήγοντο τὰ πλήθη
 μετὰ θορύβου καὶ κραυγῆς, ὡς μέλλοντες ἐκπλέειν.
 Μόλις δ' ἐννέα κήρυκες κατέπαυσαν ἐκείνους,
 καὶ Ἀγαμέμνων βασιλεὺς δημηγορῶν ἀνέστη, 35
 ἐξ βασιλέων ταῖς χερσὶ σκῆπτρον αὐτοῦ κατέχων
 ἐξ ὧν αὐτὸς ἐκέκτητο πάντως τὴν ρίζουχίαν.
 Ἐν τούτῳ στηριζόμενος λέγει πρὸς πάντας τάδε·

(18) A, δὲ πῆρωται, quod commo-
 do dictum est, quum sit Ζεὺς allegorice
 ἢ εἰμαρμένη, quod statim enunciat. Cf.
 n. 104 ad librum A, et v. 211. Sed
 lectio ἐπήρηται propior est Homericō
 versui Il. 2, 32: Τρώεσσι δὲ κῆδε ἔφη-
 πται Ἐκ Διός.

(24) A, κελεύω. Lectionem κελεύσω
 confirmat versus Iliadis 2, 74. φεύγειν
 κελεύσω.

(26) C, συνέσας.

(27) B, φασίν. A, B, στράτευμα
 τῶν Ἑλλήνων. Lectio A C redibit v. 53,
 et libro Γ 18.

(31) B, χωροῦσιν εἰς. Il. 2, 89: Βο-
 τρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρι-
 νοῖσιν.

(34) B, sine δ'. Novem præcones no-
 minat Schol. Venetus Il. 2, 97.

(38) B, τότε.

- « Ὡ Ἕλληνες ἡμίθει, θεράποντες πολέμου,
 « ἐπὶ ματαία ἤλομεν ἐνταῦθα εἰμαρμένη· 40
 « πλείους γὰρ ὄντες δεκαπλῶς παρά τῶν Τρώων πλῆθος
 « ἐννέα ματαιάζομεν ἐν χρόνοις πολεμοῦντες.
 « Πρὸς τὰς πατρίδας πλεύσωμεν, τὴν Τροίαν οὐ πορθοῦντες. »
 Οὕτως εἰπόντες, ὤρμησε τὸ πλῆθος ἀποπλέειν,
 εἰ μὴ κατεῖχεν Ὀδυσσεὺς φρονήσει τῇ οἰκίᾳ 45
 τοὺς εὐγενεῖς καὶ στρατηγούς ἐν πραοτάτοις λόγοις,
 τοὺς δ' ἀφανεῖς ἐν μαστίξει καὶ δημοτικωτέρους,
 καὶ πάλιν ἀντανέστρεψε πρὸς τὴν βουλὴν ἐκείνους.
 Ὡς δ' ὁ Θεραπίτης ὕβριζε μόνος τὸν βασιλέα,
 ὃς ἦν φοξὸς καὶ παραβλώψ, χυλὸς, κυρτὸς, ψεδνόθριξ, 50
 τῷ σκήπτρῳ πλήξας καὶ αὐτὸν, ὥστε δακρῦειν τοῦτον
 τοὺς δ' ἄλλους ἀπαντας γελᾶν, δημηγορεῖ τοιάδε·
 « Ὡ Ἀγαμέμνων βασιλεῦ, τὸ στρατεύμα Ἑλλήνων
 « πᾶσιν ἀνθρώποις βούλεται σὸν καταισχύῃναι κράτος.
 « Οὐ γὰρ πληρῶσαι θέλουσιν αὐτῶν τὰς ὑποσχέσεις, 55
 « ὡς καρτερεῖν τὴν πόρθησιν ἐνθάδε τὴν τῆς Τροίας·
 « ἀλλ' ὥσπερ βρέφη κλαίουσιν ἐλθεῖν εἰς τὰς οἰκίας.
 « Μείνατε χρόνον, ἀδελφοί, βραχύτατον ἐνθάδε,
 « ἕως τὴν Τροίαν λάθωμεν τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου.
 « Νῦν ὁ καιρὸς ἐφέστηκε τοῦ χρόνου τοῦ δεκάτου, 60
 « ὅτε ταύτης ἡ πόρθησις γενήσεται τῆς Τροίας,

(41) C, δεκαπλῶν ὡς παρά. Voluit mutare ὦν in ὡς et properantior pro uno mendo exhibuit duo.

(42) A, ματαιάζοντες τοῖς χρ. πολεμοῦμεν. B, ἐν χρ. C quod dedi.

(43) B C, πορθοῦμεν. Si πορθοῦμεν sensu futuri intelligitur, sententiae Homericæ Il. 2, 140, forma fere reddetur: φεύγωμεν... Οὐ γὰρ ἐτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγριαν.

(47) A, δριμυτικωτέρως. Fortasse δεσποτικωτέρως. B, δημοτικωτάτους. Il. 2, 198: Ὀν δ' ἀδ' δήμου τ' ἀνδραῖδοι.

(48) A, ἀντανέστρεψεν εἰς.

(50) In C super φοξὸς glossa δευκέφαλος, στραβὸς super παραβλώψ, μαδάρθριξ super ψεδνόθριξ. Jam post Homerum Il. 2, 217, Thersitem depinxit Proleg. 651, ubi vide n.

(54) B C, κράτος καταισχύῃναι.

- « ὡσπερ ὁ μάντις ἔλεγεν ἡμῖν ἐν τῇ Αὐλίδι,
 « ἐκ τῶν στρουθῶν καὶ δράκοντος πάντα καλῶς νοήσας. »
 Οὕτως εἰπὼν ὁ Ὀδυσσεύς τοῖς πᾶσιν ἐπηνέθη,
 καὶ μετ' αὐτὸν δημηγορεῖν ἀπήρξατο καὶ Νέστορ· 66
 « Παισὶ μικροῖς εἰκόκαμεν οἷς πόλεμος οὐ μέλει·
 « φιλονεικῶμεν μάτην γὰρ ἐπὶ ματαίοις λόγοις.
 « Ἄλλ', Ἀγαμέμνων βασιλεῦ, βουλεύου νῦν ὡς πρόην,
 « στρατῆγαι καὶ παράτασσε τὸ στράτευμα πρὸς μάχας·
 « ἓνα καὶ δύο φθείρεσθαι τῶν μὴ θελόντων ἕα· 70
 « ἡμεῖς τὰς Τρώων λάβωμεν γυναικάς αἰχμαλώτους.
 « Ἄλλὰ βουλεύου, βασιλεῦ, καὶ πείθου τοῖς φρονίμοις·
 « χάρισον πάντα τὸν στρατὸν πρὸς γενεάς καὶ ἔθνη,
 « ὡς ἂν τὸ γένος βοθηῇ τῷ γένει τῷ οἰκείῳ,
 « τὸ ἔθνος πάλιν ἔθνη δέ, καὶ τότε γνώσῃ πάντως 75
 « τίς ἡγεμόνων ἄριστος, τίς τῶν τῆς κάτω τύχης·
 « καὶ τότε γνώσῃ ἀκριδῶς πῶς οὐ πορθεῖς τὴν Τροίαν,
 « εἴτε θεόθεν, ἢ κακῶν ὄντων τῶν ὑπὸ χεῖρα. »
 Ὁ βασιλεὺς ἐπήνεσε τοῦ γέροντος τοὺς λόγους,
 καὶ τῆς ὀργῆς ἐμνήσθη δε τῆς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, 80
 ὡς γενομένης ἀπρεπῶς κακῆς ἐξ εἰμαρμένης,
 καὶ τὸν στρατὸν ἐκέλευσεν ὀπλιζέσθαι φαγόντας.
 Αὐτὸς δὲ θύσας βούν Διὶ, τῇ εἰμαρμένῃ, τάχα
 ἐπτὰ τοὺς πρώτους ἄρχοντας καλεῖ πρὸς τὴν θυσίαν,
 τὸν Νέστορα, καὶ μετ' αὐτὸν Ἰδομενέα Κρήτα, 85

(63) A, στρουθῶν τοῦ δράκ.

(66) A, μέλλει. Cf. II: 2, 333.

(67) in C super λόγοις scripta varietas ἔργοις. Sed λόγοις ἡμatur loco Homericō II: 2, 342: Αὐτῶς γὰρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν.

(71) B, τὰς πρόην. A, τῶν τρώων λάβωμεν.

(72) A, καὶ φρονίμοις.

(75) B, πάλιν δ' ἔθνη συμμαχῇ καὶ

τότε γνώσῃ πάντως. A, ἔθνη τε... π.

C ἔθνη δε... πάντα.

(76) C, ἡγεμόνων, ac supra στρατηγός ἦν.

(77) B C, γνώσεις. In C. supra τότε scriptum τοῦτο.

(81) A B, κακῶς.

(82) A, ἐκέλευεν.

(83) Conf. n. ad librum A, 104.

(85) B, Ἰδομενῆα.

εἶτα τοὺς δύο Αἴαντας μετὰ τοῦ Διομήδους,
 καὶ Ὀδυσσεά μετ' αὐτούς. Μενέλαος δὲ μόνος
 ἦλθεν αὐτοῖς αὐτόκλητος, στέργων τὸν βασιλέα.
 Θυσίας ἅμα καὶ εὐχῶν τότε δὲ γενομένων,
 φαγόντες Νέστορος βουλαῖς, ὥρμησαν πρὸς τὴν μάχην.

90

Οἱ στρατηγοὶ δὲ τὸν στρατὸν παρέτασσον κοσμίως,
 σὺν τῇ φρονήσει, Ἀθηναῖ, καὶ τῇ αἰγίδι ταύτης,
 ταῖς πολυπλόκοις μηχαναῖς αὐτῆς ταῖς ὑπερτίμοις.

Γλυκύτερος δ' ὁ πόλεμος τούτοις ἐφάνη τότε
 παρ' ὅπερ ἕκαστον αὐτῶν ἐλθεῖν εἰς τὴν πατρίδα.

95

Αἰ πεδιάδες ἔλαμπον ὡς πῦρ ἀπὸ τῶν ὅπλων·
 ὡσπερ δ' ἀγέλαι τῶν χηνῶν, γεράνων ἢ καὶ κύκνων,
 πέτονται περὶ Κεῦστρον τὸν ποταμὸν Ἀσίας,
 οὕτως Ἑλλήνων ὁ στρατὸς Σκαμάνδρου πεδιάσι
 πολὺς εἰστήκει καὶ λαμπρὸς ἐν ὅπλων ποικιλίᾳ,
 καὶ πρόθυμοι πρὸς πόλεμον ὡς μυῖαι πρὸς τὸ γάλα.

100

Ὁ Ἀγαμέμνων δ' ἐν αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς εἰστήκει,
 τὴν κεφαλὴν καὶ ὀφθαλμοὺς ἔχων Διὶ ὁμοίους,
 τῷ λογισμῷ παρόμοιος, φρόνιμος καὶ αἰδήμων·
 τὴν ζώνην δὲ τῷ Ἄρει, τὸ στήθος Ποσειδῶνι,
 πολεμικὸς καὶ τὸν θυμὸν ἔχων, ἐπὶ τὴν δέη,
 κατὰ τὴν θάλασσαν αὐτὴν· οὐ γὰρ αἰεὶ κινεῖται,
 ἀλλ' ὅταν πνεύσας ἄνεμος ἐκείνην κυματώσῃ.

105

Ὅσπερ δὲ ταῦρος μέγας τις ἀγέλης ὑπερέχει,
 τρῶσά του ἐμφανέστερος καὶ τῶν λοιπῶν ὑπῆρχε.

110

(95) A C, παρόπερ Est præpositionis παρὰ et compositi παρὸ vel παρ' ὃ nunc sensus idem particulae ἢ in loco Homericō Il. 2, 453: Τῶσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἢ νέεσθαι Ἐν νηυσὶ γλαυροῦσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν. Cf. I, Γ, 17.

(96) A B, ὑπό. C, ἀπό, quod firmat comparatio loci Homericī 2, 457: ἀπό χαλκοῦ.... αἰγλή.

(106) A, ὅποτε δέοι. B C, ὅπὸτ' ἂν δέη.

(107) A, ὄραῖν αἰέ.

(109) A, μέγας ταῦρος τις.

Τοιοῦτον μὲν ἐποίησε τότε τὸν βασιλέα
ἢ εἰμαρμένη φαίνεσθαι πάντων ὑπερτεροῦντα.

Εἶτα πάλιν ὁ Ὅμηρος καὶ πρὸς τὰς Μοῦσας λέγει,
τὴν γνώσιν πάντως τὴν αὐτοῦ τὴν ἐκ τῶν μαθημάτων.

« Εἶπατε, Μοῦσαι, πρὸς ἡμᾶς πάντας τοὺς ἡγεμόνας· 115

« τὸ πλῆθος σύμπαν γὰρ ἐγὼ καὶ πάντας τοὺς ναυάρχους,

« οὐδ' ἄνπερ δέκα στόματα καὶ δέκα γλώσσας εἶχον,

« ἄρρηκτον δ' εἶχον τὴν φωνὴν καὶ σιδηρᾶν καρδίαν,

« τοὺς σύμπαντας ἂν ἴσχυσα πρεπόντως καταλέξειαι,

« εἰ μήπερ ὑπεμνήσατε πάντα ὑμεῖς ἐκ βίβλων » 120

Οὕτως ἐνταῦθα συμπληροῖ τὴν Βῆτα ραψωδίαν,

καὶ μετ' αὐτὴν κατάρχεται λέγειν τὴν Βοιωτίαν,

ἣν Βοιωτίαν ἔγραψα τοῖς τόποις τοῖς οικείοις,

τοὺς ἡγεμόνας λέγων σοὶ καὶ τούτων ναυαρχίας,

καὶ κατ' ἐπαύξεισιν αὐτῶν μορφάς τε καὶ τὰ γένη. 125

Μετὰ τὴν Βοιωτίαν δὲ κατάρχεται τοῦ Γάμμα,

οὕτω ποιήσας τὴν ἀρχὴν ἀρξάμενος ἐνθὲνδε.

(112) De more ipsi Ζεὺς Homericus
est ἢ εἰμαρμένη. Il. 2, 482: Τοῖον ἄρ'
Ἄτρείδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῳ.

(113) B, sine καὶ. Malim ὡς πρὸς,
quod confirmabit n. p. 71.

(114) Lemma in C: Τίνες αἱ Μοῦσαι.
Conf. ad libr. A, 5. B. τὴν αὐτὴν.

(120) Non est in A.

(123) τόποις τοῖς οικείοις; scilicet in
Prolegomenis, ubi Graecorum ducum fit
enumeratio.

(125) Non est in A.

(126) A B, τό.

(127) Non est in A.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Γ (*).

Ἐπει δὲ παρετάξαντο παρὰ τῶν ἡγεμόνων,
οἱ Τρῶες ἐπορεύοντο κραυγῇ τε καὶ θορύβῳ,
δίκην γεράνων φευγουσῶν εἰς Αἴγυπτον ἐκ Θράκης,
οὐ τοὺς Πυγμαίους κτείνουσι, τρώγουσαι τούτων στάχους·
οἱ δ' Ἕλληνες ἐπήρχοντο καὶ σιωπῇ καὶ τάξει. 5

Ὁ δὲ πολὺς κοινορτὸς πιεζῶν καὶ τῶν ἱππέων
ὥσπερ ὀμίχλη σκότῳσιν ἐποίησε βαθεῖαν.
Ὁ δὲ θεοὺς παρόμοιος Ἀλέξανδρος τὸ εἶδος,
ἦγουν ὁ ὠραιότατος λαμπρῶν δίκην ἀστέρων,
ἢ μᾶλλον ὁ αὐτόχρημα τελῶν Ἐπιθυμία, 10
πρῶτος τῶν ἄλλων, ὡς εἰκός, τῶν Τρώων προεμάχει,

(*) Lemma in A C : ὑπόθεσις τῆς Γάμμα Ὀμήρου βαφωδίας Hunc integrum librum Tzetzarum Allegoriarum inseruit Burgessius Initium Homericis p. 77 sqq.

(1) Non est in A. B C, ἐπει δέ. Burg., επειδή. Notabile παρετάξαντο significatione passiva. Non desunt exempla ex probatissimis quoque scriptoribus. Theocritus 3, 29 : τηλέφιλον ποτιμαζόμενον, ubi Meinek. Euripides Hel. 42, προυθέμην pro προυτέθην, ubi n. Matthiae. In Philippi epigrammate Platanus, quam rabidi violentia noti radicibus exturbavit, loquitur, Anth. 9 247 : Λουσαμένη βρομίω δ' ἔστην πάλιν. Est λουσαμένη passive dictum ; optime Grotius : « Iota resurrexi Bromio. » PseudoPhocylides 153 : ἀρουραὶ Λήϊα κειράμεναι, ubi Schaefer, et in Indice v. Aoristus, J. C. S. (Jo. Conr. Schwartz) in Miscell. Lips.

Novis t. 4, p. 99, hunc aoristi medii usum illustravit, ἀρξαμένη passive explicans in Antipatri Macedonis epigrammate Anth. 9, 421, de insulis desertis : Ἦ ρ' ἡμᾶς ἐδίδαξεν ἓνα τρόπον ἢ τότε λευκῆ Δῆλος, ἐρημαίου δαίμονος ἀρξαμένη. Subintelligit praepositionem cum passivis usitatam, ut sit ἀπὸ δαίμονος ἀρξαμένη ἐρημαίου, ipso interprete « a deserto Deo recta. » Putaverim ἀρξαμένη nativam hic habere significationem, verterimque : « solitariam auspiciata fortunam. »

(3) Burg., καὶ Θρακην.

(4) A, ἀὶ τοὺς. Burg., τραγωσαι.

(7) B C, ὡσει.

(8) C, Ἀλ. παρόμ.

(9) B, ὠραιότερος. A, δίκην λ. ἀστ., et sic Burg.

(10) Sensus est Alexandrum ipsum esse Amorem. Conf. v. 102.

(11) A C, ἄλλων προπηδῶν τῶν.

Ἑλλήνων τὸν βουλόμενον ζητῶν μονομαχῆσαι.

Ἰδὼν δὲ τὸν Μενέλαον τοῦ ἄρματος πηδῶντα,
ὥσπερ τις δράκοντα ἰδὼν, ἔφευγέν ὠχριάσας.

Τούτου ὁ Ἔκτωρ θυμωθεὶς λόγοις λοιδοροῖς πλύνει 15

« Ἀπατεῶν, γυναιμανῆς, εἶθε νεκρός μοι εἴης

« παρὸ δακτυλοδείκτημα καὶ πάντων Τρώων ὕβρις.

« Ὅντως μεγάλως χαίρουσι τὸ στράτευμα Ἑλλήνων

« τῷ λογισμῷ τῷ ἑαυτῶν ἄριστόν σε δοκοῦντες,

« ἀνθ' ὧν ὀρώσιν εὐμορφον, ὠραῖόν σου τὸ εἶδος. 20

« Πῶς οὖν αὐτός τοιοῦτος ὢν, νύμφην ἀνδρῶν ἀρίστων

« ἀρπάξας βλάβην ἤγαγες σύμπαντι Τρώων γένει;

« Οὐ καρτερεῖς; πολέμησον Ἑλένης τῷ συνεύνω,

« καὶ γνώσῃ τίνας ἤρπαξας νεάζουσιν γυναῖκα.

« Οὐκ ὠφελήσει σοι οὐδὲν ἢ μουσικὴ θανόντι, 25

« οὐ κάλλος, οὐδὲ τρίχωσις, δῶρα τῆς Ἀφροδίτης »

εἶττον ἐπιθυμίας τε, εἶτε καὶ τοῦ ἀστέρος.

Οἱ γεννηθέντες πάντες γὰρ ἀστέρι Ἀφροδίτης,

καὶ μᾶλλον τῆς αἰρέσεως ὄντι μὴ παραιρέτη,

(15) De verbo πλύνει n. ad librum B, 90.

(16) Nomen ἀπατεῶν corruptum est leviter confusione perpetua vocalium αι ε in scholio inedito ad Pachymeris, Hist. Andr. Palaeol. 23, verba haecce: ἀγυρτώδεις καὶ τριωβολιμαῖους. Scholiastes: ἀπαταιῶνας (ἴμο ἀπατεῶνας), συρρετώδεις, τριῶν ὀβολῶν εὐώνους. Convicio illo obolorum trium usus est Georgius Acropolita Hist. c. 60, loco non edito. Nominatis Georgio Muzalone, Andronico, quos magnis officiis ac dignitatibus auxerat I. ascaris imperator, et Joanne Angelo quem primum κήριον τελοῦντα τετίμηκε πρωτοστράτωρα, addit in codice 3041: ἀνδράρια μηδενὸς ἢ τριῶν ὀβολῶν ἄξια, παιδιαὶς ἀνατεθραμμένα καὶ σκυδάλων μέλει τε καὶ ἄσμασι.

(17) παρὸ est hic « potius quam. » El-

ipsis est adverbii comparationis in versa praecedenti. Cf. libri B n. 95,

(21) B C, πῶς οὖν τοιοῦτος ὢν v. sine αὐτός. A, πῶς ὢν τ. οὖν αὐτός. Burg., πῶς οὖν αὐτός τ. ὢν νυμφων.

(22) A, ἀρπάξας. B, ἀρπάσας et sic 24. B in hoc verbo passim litteram σ exhibet; reliqui ξ. Cf. liber N 128; Π 311; Proleg. 380.

(23) Burg. εἰ καρτ. πολεμησων. B, οὐ καρτερεῖς; C, οὐ καρτερεῖς, πολ. ἔλ. τῷ συν., cum superscripta variante, τὸν σύνευνον Ἑλένης.

(25) A, οὐ μουσική.

(26) B C, τὰ ἀφρ. δ. Burg., τῆς Ἀφρ. δῶρα.

(27) Burg. εἰ γουν.

(29) Burg., μὴ παρ' ἀρετῆς. B C, μὴ παραιρέτη. A, μὴ συναιρέτῃ, ut videtur.

- ἀρκεῖται μᾶλλον καὶ καλῶς ὡςπερ ἀρμόζει τόποις. 30
- Ῥαῖοι καὶ ἐπέραστοι γυναῖκές τε καὶ ἄνδρες,
 ἂν ἐν τῇ πρώτῃ, μᾶλλον δὲ τῇ εἰκοστῇ ὁγδόῃ
 μοῖρα Καρκίνου φέρωσιν αὐτὴν τὴν Ἀφροδίτην,
 θεᾶς οἱ ἄνδρες μίγνυνται, τουτέστι βασιλίσσαις
 ἢ ἰσοθείαις γυναιξίν, ὡς Πτολεμαῖος γράφει. 35
 γυναικες πάλιν δὲ θεοῖς, εἴτε καὶ ἰσοθείαις.
 Οὕτω μὲν Ἔκτωρ πρὸς αὐτὸν Ἀλέξανδρον ἦν λέγων·
 « Εἰ Μενελάω πόλεμον συνήραξας, εὔῃσθι,
 « οὐδέν σοι ἡ γενέθλιος ὤνησεν Ἀφροδίτη.
 « Ἀλλὰ δεῖλοι ὑπάρχουσιν, Ἀλέξανδρε, οἱ Τρῶες 40
 « ὅτινες οὐ κατέχωσαν βάλλοντές σε τοῖς λίθοις ».
 Πρὸς τοῦτον δὲ Ἀλέξανδρος οὕτως ἀνταπεκρίθη·
 « Ἔκτορ, ἐπεὶ με ὕβρισας πρεπόντως, ἐπαξίως,
 « σὸς λόγος ὡςπερ πέλεκυς κόπτει μου τὴν καρδίαν·
 « θάρσους ἐμπλήσας πείθει με μάχεσθαι Μενελάω. 45

(30) Burgess., ἂν κείται. Locus est omnino mutilus.

(31) A, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες.

(33) A, μοῖραν. Burg. φερουσιν.

(35) Burg. ἰσοθεᾶς.

(38) Redorditur Hectoris orationem proluxa et absurda, mendosa etiam, parenthesis interruptam de planetæ Veneris influxu. B, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον συνήψας εὔῃσθι. Ut versus incedat saltem scribi oportuit πόλ. γὰρ. A, συνήραξας.

(40) Burg. δαλοί.

(41) Burg. κατέχωσι.

(42) A B, ἀνταπεκρίθη.

(43) A, ἔκτωρ.

(45) C, θάρσους, exemplo in codicibus non facile obvio litteræ θ male pronuntiatæ. A sono legitimo sæpius sic aberrant exteri qui Græce loquuntur vel Græca legunt, Anglis exceptis quorum littera th ad θ proxime accedit; accedit etiam si non aspere efferatur ad litteram δ. Quod tetigisse memini ad Nicetam Eugeniænum δ, 424, et in Anecdotis Græcis 4, 270.

Difficilis esse præcipue videtur recta enunciatio litteræ δ, quæ utramque paginam facit. Quid enim frequentius particula δέ? Hellenistæ nostrates linguam exerceant, repetito accurate Trachiniarum versu: Δίδαξον, εἰ διδακτὸν, ἐξ ὅτου φοβεῖ. Experiantur etiam num queant in hocce Theodori Prodromi politico, Καὶ γίνεται σοι δάμαρ ἢ νύμφη Θάμαρ, tenuius δ efferre, θ asperius. Facillima synchysis litterarum δ et θ, ut Doriensibus et Æoliensibus δὰ δεδὸς dictum fuerit pro θεὰ θεός. A quo nomine δεδὸς, non δέος « timor » nomen « Deus », in linguam latinam influxit. Quemadmodum θ negligentius prolatum abit in δ, sic Anglorum th in d. In comædiis Anglicis Hiberni, ut risus moveatur, pro that dicunt dat, et nostrates, inter alia oris inelephantis et indocti monstra, n n utuntur articulo the, sed barbarismo de. Neque comici nostri ac mimorum scriptores jocosiorum Anglis parant, si quos Gallice balbutientes introducunt. Nugis id genus concordia non læditur.

- « Σὺ δὲ μὴ κατονείδιζε τὸ κάλλος καὶ τὴν τρίχα,
 « τὰ τῶν θεῶν δωρήματα, ἀστέρων γενεθλιῶν·
 « ἅπερ μοι κατωνείδισας, τὴν κόμπην καὶ τὸ κάλλος,
 « καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀγαθῶν ἀπόρριπτα οὐκ ἔστιν,
 « ἅπερ παρέχουσιν αὐτοί, θέλων δ' οὐκ ἂν τις λάβοι » . 50
 Σεμνῶς ἐνταῦθα καὶ δεινῶς ἀνθύβρισεν ὁ Πάρις·
 οὕτω σεμνῶς ὑβρίσας δὲ οὐκ ἔδοξεν ὑβρίζειν.
 Μέλαι, στραβός γὰρ καὶ ψελλός ἦν Ἴεκτωρ, ὡς γινώσκεις.
 Ἐν τῷ εἰπεῖν ὁ Πάρις δὲ « θέλων οὐκ ἂν τις λάβοι »
 μονουουχί λέγει ταυτί, τὰς ὑβρεις ἐπικρύπτων· 55
 « Ἴεκτορ, καὶ σὺ ἂν ἤθελες τοιοῦτος γεγονέναι·
 « ἀλλ' εἰμαρμένην ἔσχηκας ἐτέραν· λοιπὸν παύου,
 « καὶ κάλλος μὴ καθύβριζε, μηδὲ τρίχῳσίν μου.
 « Εἰ βούλει δὲ με μάχεσθαι μετὰ τοῦ Μενελάου,
 « τὸ Τρωϊκὸν μὲν στράτευμα παύσον καὶ τῶν Ἑλλήνων· 60
 « ἐγὼ δὲ καὶ Μενέλαος μόνοι μονομαχοῦμεν·
 « ὁ δὲ νικήσας ἅπαντα λαβέτω σὺν Ἑλένῃ,
 « οἱ δ' ἄλλοι ἀπερχέσθωσαν εἰς τὰς αὐτῶν πατρίδας » .
 • Οὕτως εἰπόντος Πάριδος, Ἴεκτωρ τερφθεις τοῖς λόγους

(46) Burg. κατωνείδιζs.

(49) Burg., σων ἀγαθων. B, ἅπερ ἐνοσοὶ οὐκ ἔστιν.

(50) Burg., ἅπερ παρασχωσιν... λαβῆ; B, ὅσα παρέχ... λάβῃ. C, ὅσα παράσχωσιν.

(51) B, εμνῶς, omisso Σ rubricando. Illud adverbium σεμνῶς causa est cur repudietur varietas v. 49, ἅπερ ἐν σοὶ οὐκ ἔστιν, cui aliquid inest petulantioris convicii et ἀσέμνου. Altera lectio proxima est verbis Homericis Il. 3, 65: Οὕτοι ἀπόδλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Ac quæ sequuntur dubitationi locum non relinquunt. Versus 51-54 omissi sunt in A, ob ὁμοιοτέλετον versuum 50-54, λάβοι.

(53) Ὡς γινώσκεις, scilicet antea dictum Proleg. 797 in descriptione Hectoris.

(54) B, Burg., λάβῃ.

(51) B, μόνοι τανῶν μαχῶμεν. A, Burg., μόνοι μονομαχοῦμεν. C, μόνοι μονομαχῶμεν. Repetitio μόνοι μονομαχοῦμεν barbarismo μαχῶμεν ἠεὶ ferenda, et habet etiam quo se tuncat exemplum Herodoteum 9, 27: μούνοι Ἑλλήνων δὴ μονομαχήσαντες τῷ Πέρσῃ. Quo in exemplo tamen μούνο; viam habet et emphasisin, quæ in Tzetico versu nulla sunt.

(63) B C, Burg., ἀπερχέσθωσαν. A, ἀπερχ. Et infra 103 omnes ἀπερχέσθω.

(64) Burg., τῷ λογῷ.

τοὺς Τρῶας μάχης ἔπαυε μέσον κρατῶν τὸ δόρυ, 65
 οἱ δ' Ἕλληνες τοξεύμασιν ἔβαλλον καὶ τοῖς λίθοις,
 μέχρις ἔπεσχε βάλλοντας ἐκείνους Ἀγαμέμνων.
 Καὶ τότε τοῖς στρατεύμασιν Ἔκτωρ τοῖς δύο λέγει
 γνώμην τὴν Ἀλεξάνδρειον περὶ μονομαχίας.
 Πάντων ἡσυχάζοντων δέ, Μενέλαος ταῦτ' εἶπεν· 70
 « Ὁ λόγος ἔστιν ἀρεστός ὁ τῆς μονομαχίας·
 « ἀλλ' ὄρκους βεβαιώσωμεν πρότερον τὰ τῆς μάχης.
 « Παρέστω δὲ καὶ Πρίαμος αὐτὸς ἐν ταῖς θυσίαις·
 « ἄπιστος γὰρ Ἀλέξανδρος καὶ παραβάτης ὄρκων ».
 Ἐχάρησαν οἱ Ἕλληνες καὶ Τρῶες ἐπὶ τούτοις, 75
 παῦσιν εὐρεῖν ἐλπίζοντες τοῦ χαλεποῦ πολέμου.
 Συντόμως δ' ἀφωπλίζοντο· πλησίον δὲ ἀλλήλων
 οἱ Ἕλληνες ἐκάθηντο καὶ Τρῶες δίκην φίλων.
 Ὁ Ἔκτωρ πέμπει φέρειν δὲ πάντα τὰ πρὸς θυσίαν,
 καλέσαι τε τὸν Πριάμον τοῖς ὄρκους συμπαρεῖναι 80
 καὶ Ἀγαμέμνων ἔπεμψεν ἐκ πλοίων ἄρνα φέρειν.
 Ἡ Ἴρις τῇ Ἑλένῃ δὲ πᾶν τὸ συμβᾶν μνηύει,
 τὸν περὶ ταύτης πόλεμον καὶ τὴν μονομαχίαν,
 ὁμοιωθεῖσα θυγατρὶ Πριάμου Λαοδίκη·
 τουτέστιν Ἴρις γέγονε, τόξον τὸ νεφελῶδες, 85
 ἐξ οὗ τὸ συμβησόμενον ἐνόησεν Ἑλένη
 ὡς εἶπερ τις κατέλεξε πάντα καλῶς ἐκείνη.
 Ἦλθε δὲ πρὸς ἐνθύμιον εὐθύς τοῦ Μενελάου

(65) B, ἔπαυσε. Burg., επαυσεν. A C, μέσου, scilicet ἐκ μέσου.

(67) A, ἐκείνους βάλλ. ἐπέσχεν.

(69) Burg. Ἀλεξανδρείαν. Suspicio Burgessium non sequi accuratissime codicem. Et in aliis jam locis talis me subibat suspicio.

(70) B, ἡσυχ. τε.

(71) B, Burg., ἄριστος.

(75) Burg., ἐπὶ τούτο. Ἐπὶ τούτῳ potius.

(77) B, Burg., sine δ'.

(81) B, ἔπεμψεν... φέρειν ἄρνα.

(88) A, ἦλθε καί.

καὶ τῆς πατρίδος τῆς αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ γεννητόρων.
 Λεπτῷ δ' ἐπικαλύμματι κατακαλυψαμένη, 90
 δυσι σὺν ἄλλαις ὤρμησε κλαίονσα πρὸς τὸν πύργον.
 Περὶ δὲ πύλας τὰς Σκαιᾶς αὐτὴν διερχομένην
 ἀπὸ τοῦ πύργου βλέποντες οἱ γέροντες τῶν Τρώων,
 ἐκ γήρωσ μὲν ἀπέμαχοι, σύμβουλοι δὲ γενναῖαι,
 Πριάμῳ συγκαθήμενοι καὶ ἀδελφοῖς Πριάμου, 95
 τῷ Πανθῶ καὶ Θυμοίτῃ, καὶ Λάμπῳ καὶ Κλυτίῳ,
 καὶ σὺν τῷ Ἰκετάῳ τῷ ἀδελφῷ τῷ ἔκτῳ·
 ὁ Οὐκαλέγων τε αὐτὸς ἅμα καὶ ὁ Ἀντήνωρ
 ἐν ἐρημαίᾳ τῇ φωνῇ ἀλλήλοισ προσλαλοῦντες
 « Οὐ νέμεσις » ἐφθέγγαντο, « διὰ ταιαύτην κέρην 400
 « ἐπὶ πολὺ κακοπαθεῖν τοὺς Ἕλληνας καὶ Τρώας.
 « Λίαν ἐστὶ παρεμφερῆς αὐτῇ Ἐπιθυμία·
 « ἀλλὰ καὶ κάλλος ἔχουσα ταιούτων ἀπερχέσθω,
 « μὴ γένοιτο μετόπισθεν ἡμῖν καὶ τέκνοις βλάβη ».
 Ταύτην δὲ Πριάμος αὐτοῦ πλησίον ἐδριάσας, 405
 ἀνερωτῶν ἐμάνθανεν Ἑλλήνων τοὺς ἀρίστους·
 πρῶτον τὸν Ἀγαμέμνονα ὄνπερ καὶ μακαρίζει,
 τὸν Ὀδυσσεᾶ δευτέρου, τὸν Αἴαντα δὲ τρίτου.
 Μένους δ' ὑπέδειξεν αὐτῷ, καὶ τὸν Ἰδομενεά·

(89) Codd. αὐτῆς. Burgessius αὐτῆς, id est αὐτῆς; nam μισότονος quidem est, si quis alius, sed spiritum asperum retinet commodus et patiens.

(91) B, ἄλλοις.

(92) B, δὲ τὰς π. τὰς σκ.

(94) A, ἀπόλεμοι.

(96) A, πάνθω κ. θυμ. τε... κλυ-
 ταιῶ. B, πάρθω..... τε. C, πάρθω
 κ. θοιμ. τε. Burg., πανθεω κ. θυμ. κ.
 Scripsi πανθῶ ex II. 3, 146.

(97) A, ἰκετῶν ἀδ. τῷ ἔκτῳ. B,
 ἰκετάων ἀδ. τ. ἔκτῳ. C, τῷ ἀδ. τῷ
 ἔκτῳ, Burg., σὺν ἰκεταῶν τῷ ἀδ. τῷ

Ἐκτορος. Et hic fere opinor Ἐκτορος
 deberi Burgessio pro reperto ἔκτῳ. Sed
 non fuit Ilicetaon frater Hectoris; fuit
 Priami, ut Lampus Clitius-que, teste II. 20,
 238, et Apollodoro Bibl. 3, 12, 3, cui
 Λάμπος Homeri vocatur Λάμπων.

(98) Burg., δε. A, καὶ Ἀγαπήνωρ.
 Cf. II. 3, 148.

(99) A, ἀλλήλους.

(102) Deest Burgessianz. Ἐπιθυμία
 est Venus, Cupido. Cf. v. 10. B, αὐτῇ.

(104) Burg., μὴδ' ὀπισθεν.

(105) Codd. οὐτοῦ.

(109) B C, Burg., μόνῃ.

τοὺς ἀδελφοὺς δὲ Κάστορα ταύτης καὶ Πολυδεύκη
ἀποθανόντας οὐδαμῶ προσβλέπειν δυναμένη,
μὴ συστρατεῦσαι τοῖς λοιποῖς ἐδόκησεν Ἑλλήνων,
ἢ δι' αὐτὴν αἰσχύνεσθαι φανῆναι τῷ πολέμῳ.

Οἱ κήρυκες λαβόντες δὲ πάντα τὰ πρὸς θυσίαν
καλοῦσι καὶ τὸν Πρίαμον. Ὁ δ' ἀναβάς εἰς ἄρμα
ἦλθε παρὰ τὸ στράτευμα Ἑλλήνων τε καὶ Τρώων.

Στάντων πρὸς τὴν θυσίαν δὲ, νηφάντων καὶ τὰς χεῖρας,
ὁ Ἀγαμέμνων τῶν ἀρνῶν τὰς τρίχας ἀποκόψας,
Ἑλλήνων διενείματο καὶ Τρώων τοῖς ἀρίστοις·
ἤχετο δὲ πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας ἀνατείνας·

« Ἥλιε, Γῆ καὶ Οὐρανέ, καὶ Ποταμῶν τὸ ὕδωρ,
καὶ οἱ παρ' Ἄσθην τιμωροὶ δαίμονες τῶν ἀδίκων,
ἡμεῖς ἔφοροι γίνεσθε καὶ φύλακες τῶν ἔρκων.

« Κἄν μὲν Ἀλέξανδρος αὐτὸς Μενέλαον φονεύσῃ,
ἢ Ἑλένην καὶ τὰ χρήματα ταύτης ἐχέτω πάντα,
ἡμεῖς δὲ πορευσώμεθα πάλιν εἰς τὰς πατρίδας·
εἰ δ' ἀντιστρέφως γένοιτο, γενέσθω τὸνναντίον,
ἡμῖν τε πρέπουσα τιμὴ δοθήτω κατὰ νόμους,
τὸ τῶν χρημάτων ἡμισυ δῆλον τῶν ἐν τῇ πόλει ».

Οὕτως εἰπὼν ἀπέσφαξε τοὺς ἄρνους Ἀγαμέμνων,
οἶνον δ' ἐπέχεεν αὐτοῖς· ἤχετο πᾶς λαὸς δε
χεθῆναι τὸν ἐγκέφαλον οὕτω τῶν ἐπιόρκων.

(116) A. περί. Cf. Proleg. n. 779.

(117) C, πάντων.

(119) Burg., τους αριστους.

(120) A, ἤχετο.

(126) B, ἡμεῖς. C, πορευσώμεθα, superscripto ο, πάλιν δ' εἰς; addito δ', inter lineas a prima manu Præfati subjun-
ctivum ob Homericum νεώμεθα Il. 3, 283

(127) A B C, Burg., ἂν δ'. A C Burg.,

γένοιτο γενέσθαι. B, γενέσθω, syllaba
σθω in vocabulo evanido adhuc fere ni-
tida.

(128) A, Burg., ἔμιν δε.

(130) Burg., απεσφαττε την αρνα.
Sed τοὺς ἄρνους confirmat locus Il. 3,
292 : ἀπὸ στομάχου ἀρνῶν τάμε.

(131) A, ἐπέχεεν. Homerus Il. 3, 295;
οἶνον .. ἔκχεον.

(132) B, Burg., χυθῆναι.

Ὁ δὲ Κρονίων οὐδαμῶς τούτων εὐχὰς ἐπλήρου,
ἢ σκοτεινὴ καὶ ἄδηλος ἅπασιν εἰμαρμένη.

Ὁ Πρίαμος μερίδα δὲ λαβῶν ἐκ τῆς θυσίας, 438

ἐπισθοδρόμως ἤλαυνε πάλιν ὡς πρὸς τὴν Τροίαν
εἰπῶν· « Τὸν θάνατον αὐτῶν οἶδεν ἡ εἰμαρμένη·
« ἐγὼ δ' οὐχ ὑπομείναιμι βλέπων τοῖς ὀφθαλμοῖς μου
« Ἀλέξανδρον μαχόμενον μετὰ τοῦ Μενελάου ».

Οὕτως εἰπῶν ὁ Πρίαμος εὐθέως ὑπεχώρει. 440

Τὸν τοῦ μονομαχίου δὲ τόπον συγκατεμέτρουν
Ἐκτωρ ὁμοῦ καὶ Ὀδυσσεύς· ἔβαλον δὲ καὶ κλήρους
τοῦ Μενελάου, Πάριδος, ἐν περικεφαλαίᾳ,
ὅστις ἂν πρότερος αὐτῶν λάχῃ τὸ βέλος πέμψαι·

Ἐκτωρ δὲ βλέπων ὅπισθε τοὺς λίθους ἀνεκίνει, 445

Καὶ πρότερος ἐξέδραμεν ὁ κλήρος Ἀλεξάνδρου.

Οὗτοι δὲ μέσαι ἔστησαν ὅπλοις ἠὲ τρεπισμένοι.

Καὶ πρῶτος μὲν Ἀλέξανδρος τὸ σάκος Μενελάου

ἄπρακτος ἔμεινε βαλῶν, κλιθέντος τοῦ σιδήρου·

δεύτερος δὲ Μενέλαος, πέμψας αὐτοῦ τὸ δόρυ, 450

ἔκοψε τὴν ἀσπίδα τε καὶ πᾶσαν πανοπλίαν

πρὸς τὴν λαπαράν Πάριδος. Κλιθεὶς δ' αὐτὸς συντόμως

ἐξέφυγε τὸν θάνατον δόρατος Μενελάου.

Μενέλαος τῷ ξίφει δὲ πλήξας τὴν κεφαλαίαν,

(134) Jupiter est allegorice ἡ εἰμαρ-
μένη. Conf. ad librum A. 104.
Sic statim Priamus Tzetzius, οἶδεν
ἡ εἰμαρμένη, dicente Priamo Ho-
merico II. 3, 308: Ζεὺς μὲν που τότε
εἶδε.

(136) B, καὶ πρὸς Cf. ad librum A,
n. 75, et mox v. 157.

(138) B C, Burg., βλέπειν.

(141) A, καὶ τόν.

(142) A, δὲ τοῦς.

(144) B C, Burg., λάχοι.

(145) A B, Burg., ὅπισθεν. Prætoib
ὅπισθε ex C. Conf. liber A, 8, B C, Burg.,
κλήρους.

(146) Burg., προτερον.

(147) B C, Burg., μεσον.

(148) Burg., πρωτον. A, πρώτα.

(150) Codd. αὐτοῦ.

(151) A, ἔκαμψε.

(152) A, λαπαράν. C, κλιθεὶς.

(153) Burg., ἐξεφυγεν.

(154) A, πλήξας πάλιν τῷ ξίφει δὲ
τὴν περικεφαλαίαν. C, τὴν περικ.

ἐκ τῆς χειρὸς τετράκλαστον ἀπέβαλε τὸ ξίφος. 155
 Γυμναίς ὀρμήσας τὸ λοιπὸν εἶλκε χερσὶν ἐκείνων,
 στρέφων ὡς πρὸς τοὺς Ἑλληνας ἐκ περικεφαλαίας.
 Καὶ τοῦτον ἂν ἀπέκτεινε Μενέλαος εὐθέως,
 εἰ μὴ πως ἔσωσεν αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη τότε,
 τὸν λῶρον ἀποκόψασα τῆς περικεφαλαίας, 160
 καὶ τοῦτον ἀφαρπάξασα πρὸς τὸν αὐτοῦ κοιτῶνα,
 ἥτις συνέκλιεν αὐτῷ τότε καὶ τὴν Ἑλένην.
 Τῆς Ἀφροδίτης μάνθανε νῦν τὴν ἀλληγορίαν.
 Οἱ Ἀφροδίτης ἔχοντες γενέθλιον ἀστέρα
 κείμενον τόποις ἀγαθοῖς σώζονται καὶ κινδύνων. 165
 Ἐπεὶ δὲ τὸ γενέθλιον τοιοῦτον Ἀλεξάνδρου,
 οὕτως ἐξέφυγε σωθεὶς, τοῦ λῶρου κεκομμένου·
 ἐπεὶ δὲ δρᾶ καὶ παθεινούς τοὺς οὕτω γεννηθέντας,
 πολλὰ ζυγομάχησασαν πρὸς ἑαυτὴν Ἑλένην
 τὸ κάλλος εἶλκυσε αὐτήν, καὶ μετὰ ποίαν ἦταν· 170
 καὶ οὕτως συγκατέκλιεν ὥσπερ νεικηκίτι.
 Ὁ δὲ Μενέλαος αὐτὸν ὡς λέων ἀγηρεῖνα.
 Ἔλεγε τότε τοιγαροῦν αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων·
 « Ἡ νίκη, Τρῶες, φαίνεται τυγχάνειν Μενελάου·
 « δότε λοιπὸν τὰ χρήματα, δότε καὶ τὴν Ἑλένην 175
 « καὶ τὴν τιμὴν τὴν πρέπουσαν, τὴν οὔσαν κατὰ νόμους,
 ὅ τὸ τῶν χρημάτων ἡμῶν δῆλον τῶν ἐν τῇ πέλει.

(155) C, ἀπέλαβε. A, ἀπέκβαλε.	(169) B, οὔτος.
(156) Burg., ὕμνοις.	(170) Burg., δ' εἶλκυσε.
(157) A B, καὶ πρὸς. Cf. n. 136. B,	(171) A B, καὶ τούτω. B, ὑπερνει-
εἰς περικεφαλαίας.	κηκίτι.
(158) Burg., μὴ περ.	(172) A, αὐτήν. Burg., ἀνηρωτα.
(161) B, ἀφαρπάσασα. A B, αὐτῆς.	(176) Burg., νόμον.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Δ (*).

Οἱ δὲ θεοὶ παρὰ Διὶ πρὸς γῆν κεχρυσωμένην
 καθιδρυμένοι σύμπαντες, Ἥβης κινώσης νέκταρ,
 ἐδημηγόρου βλέποντες τὴν πόλιν τὴν τῶν Τρώων,
 καὶ περὶ τῆς πορθήσεως αὐτῆς ἐζυγομάχουν.
 Τέως κατῆλθεν Ἀθηναῖ τῷ τότε πρὸς τοὺς Τρῶας, 5
 καὶ Πάνδαρον παρέπεισε Μενέλαον τοξεύσαι.
 Ἐστῶτων τῶν ἀρίστων δὲ κύκλῳ τοῦ Μενελάου
 καὶ τοῦ Μαχάωνος αὐτοῦ τὸ τραῦμα θεωροῦντος
 ἔνοπλον Τρώων τὸ πεζὸν ἐχώρει καθ' Ἑλλήνων.
 Ἄφεις δὲ τὸν Μενέλαον, εὐθέως Ἀγαμέμνων, 10
 τὸ στρατεύμα καθώπλιζεν ἀθρόως πρὸς τὴν μάχην·
 πεζὸς δὲ διερχόμενος πάντας τοὺς ἡγεμόνας,
 τοὺς σπεύδοντας μὲν ὄτρυνεν ἐπαίνοις πρὸς τὴν μάχην,
 Ἴδμενέα, Αἴαντας, τὸν Νέστορα σὺν τούτοις· 15
 τοὺς δὲ ῥαθύμους αὐστηροῖς ἐπέπληττε τοῖς λόγοις,
 τὸν Μενεσθέα, καὶ αὐτὸν ἅμα τὸν Ὀδυσσεά,
 καὶ Διομήδην σὺν αὐτοῖς υἱὸν τὸν τοῦ Τυδείως.
 Τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων δὲ τῷ τότε μισογομένων,
 θόρυβος ἤρθη φοβερός καὶ κτύπος τῶν ἀρμάτων,

(*) Lemma in A C, ὑπόθεσις τῆς Δ, Ὀμήρου ῥαψωδίας. B, ἀρχὴ τῆς Δ Ὀμήρου ῥαψωδίας.

(6) A, φονεύσαι. Firmatur τοξεύσαι loco Iliadis 4, 94.

(8) C, μαχάωνος.

(11) B, καθώπλισεν. A, εὐθέως.

(15) C, ἐπέπληττε. B, ῥαθύμως αὐ-

στηρῶς ἐπέπληττε.

(18) B, τῶν τότε. Sic A, v. 61.

ὡς χειμερίων ποταμῶν ἐπιρροή ραγδαίων
 ἀπὸ πετρώδους ὑψηλοῦ κρημιζομένων ὄρους. 20
 Καὶ πρῶτος μὲν Ἀντίλοχος βαλὼν ἐν τῷ μετώπῳ
 ἀνήρηκεν Ἐχέπωλον υἱὸν τοῦ Θαλυσίου,
 Ἄγηνωρ δ' Ἐλεφήνορα τὸν στρατηγὸν Εὐρίπου,
 ἔλκοντα τὸν Θαλῦσιον καὶ μέλλοντα σκυλεύειν, 25
 τρώσας δορὶ κατὰ πλευρὸν, ἀπέκτεινεν εὐθέως.
 Αἴας δ' ὁ μέγας ἐν δορὶ βαλὼν κατὰ τὸ στήθος
 ἀνείλε Σιμοείσιον νέον ὠραῖον οἶον.
 Ἄντιφος τοῦ Πριάμου δὲ νόθος υἱὸς ὑπάρχων
 σύροντα Σιμοείσιον γυμνῶσαι πανοπλίας 30
 Λεῦκον τὸν Ἰθακῆσιον κτείνει βαλὼν βουβῶνι.
 νόθον δὲ Δημοκόωντα πάλιν υἱὸν Πριάμου
 ὁ Ὀδυσσεὺς ἀνήρηκε βαλὼν κατὰ τὸν κόρσην.
 Ὁ Πείριωσ ὁ Ἰμβράσου δὲ, ὃς ἦν ἀπὸ τῆς Αἴνου,
 ἡγεμονεύων τῶν Θρακῶν τῶν παρελλησποντιῶν, 35
 ἀπέκτεινε Διῶρεα υἱὸν Ἀμαρυγκέως,

(20) B, καὶ χειμ. C, ποταμὸς ἐπ. ραγδαίων superscripto μεγάλων.

(22) A, πρῶτον. C, ἀντίλοχος. Il. 4, 457 : Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος. Cf. liber E, 79.

(23) A, θαλῆσιον. Il. 8, 458. Θαλυ-σάδην Ἐχέπωλον.

(24) Homero Il. 4, 463, Elephenor est ἀργός Ἀβάντων, id est Bæotorum. Et Τζειζα Εὐρίπος est Eubæa. Cf. ad Proleg. n. 641.

(25) A, θαλήσιον. B, θαλίσιον.

(26) A, πλευρῶν. B C, πλευρῶν. Statim κατὰ τὸ στήθος· 33, κ. τὸν κόρσην· E, 30, 36.

(31) A, βουθῶνος. B C, βουβῶνι, subaudito ἐν. Modo βαλὼν ἐν τῷ μετώπῳ. Libro E, 25, 28 : στήθει βαλὼν, et μεταφρένῳ.

(33) Sic A B C, κατὰ τὸν κόρσην, superscripto τὸν μήνιγα. Libro E, 85,

Homericum κόρσην Tzetzes reddidit per μήνιγα, scriptum in C, μηνίγα. Cramerus Anecd. Oxon. t. 3, p. 379, exhibet scholium, quod et ipse inveni in C, ac prolemmate præmittit e codice suo versum : Ὁ Ὀδυσσεὺς ἀνήρηκε βαλὼν κατὰ τὸν μήνιγα κόρσην, confusis textu et scholio ; nam ex accentu patet μήνιγα non posse variantem esse lectionem. Ita autem scholium : κόρσης νῦν ὁ μῆνιξ, παρ' Ἐμπεδοκλεί (C ἐμπεδοκλή et sic Cram.) δὲ καὶ ἡ ὄλη κεφαλή. Φησὶ γάρ· « Ὡς πολλῶν μὲν κόρσαι ἀναύσχα χενας βλάστησαν ». Ὁ κόρσης δὲ ἐστὶν ἀρσενικῶς. Inter fragmenta Empedoclis versus est 219, ad quem vide Sturzium plurimos citantem testes. Videtur Tzetzes scripsisse eruditius τὸν κόρσην. (34) C, ἀρρου. Il. 4, 520 : ὃς ἀρ' Αἰνόθεν εἰληλοῦσθε. (36) B, διῶδωρα.

τῶν Ἐπειῶν τὸν στρατηγόν, τουτέστι τῶν Ἠλείων,
λίθῳ τραχεῖ τὴν δεξιᾶν κνήμην ἐκείνου κόψας,
εἶτα καὶ δόρατος πληγῇ ἔντερα τούτου χέας.

Τὸν Πείρωα δ' ἀπέκτεινε τούτον ὁ Θόας πάλιν,
ὑπὲρ μαζῶν τῷ δόρατι τὸ πρῶτον δορατίσας,
εἶτα καὶ τὴν γαστέρα δε τούτου τῷ ξίφει τύψας.
Οὔτοι μὲν πάντες ἔπεσον ἄνδρες ἐξ ἡγεμόνων·
τοῦ δὲ κοινοῦ πολυπληθεῖς ἦσαν νεκρῶν σωρεῖαι.

Τὰ μὲν τῆς ὑποθέσεως πάντα τῆς Δέλτα ταῦτα,
τὴν δὲ θεῶν νῦν μάθανε πᾶσαν ἀλληγορίαν.

Μὴ Χερουβιμ, μὴ Σεραφιμ ὧδε θεοὺς μοι νόει,
ὡσπερ Ψελλὸς ἐδίδαξεν ὁ πάνσοφος ἐκείνος,
παίζων οὐκ οἶδα πῶς εἰπεῖν, ἢ καὶ σπουδάζων ἄρα.

Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Ὅμηρον ἄπερ φησὶν ἐκείνος·
ἀσύντροχα πρὸς δόξαν γὰρ εἰσὶ τὴν Ὀμηρείαν,
ὡσπερ ζῶν καὶ θάνατος, καὶ τῶν ἀντιθετούντων.
Ὁ Ὅμηρος ἐνταῦθα γὰρ ἀστρολογῶν νῦν γράφει.

Μετὰ τὴν ἤτταν Πάριδος τὴν παρὰ Μενελάου
ἐπιπλαβῆς θεμάτιον ὑπῆρχε τῶν ἀστέρων,
τοὺς οὐσπερ λέγει καὶ θεοὺς ἐν γῇ κεχρυσωμένη

(37) A B, ἡλείων. C, ἠλείων. Scholium est in C et in Anecdotis Oxon. t. 3, p. 380, quod ut longius describam in Appendice.

(45) A, ὑποθέσεως ταῦτα τῆς δέλτου τὰ δε. B, πάντα τῆς δέλτα, sequente vocabulo pessime exarato, cuius finis est τα. C, δέλτα ταῦτα.

(46) A, θεῶν μοι μ.

(47) Huc transcribam idque opportune scholium Tzetze ad sua Homericā 27: πρὸς τὸν ψελλὸν ἀποτεινόμενος ταῦτα φημί. Ἐκείνος γὰρ, τὴν Δραφωδίαν ἐξηγούμενος, θεοὺς ἐνταῦθα τὰ Χερουβιμ καὶ Σεραφιμ εἶναι λέγει. Putabat Jacobsius hanc valde absonam Paelli expli-

cationem querendam fortasse in ejus Allegoriis, quas cum Heraclide Pontico edidit Gesnerus a. 1544. Librum non viderat Jacobsius rarissimum. Ego qui illum possideo lectores monebo tres esse Paelli allegorias, vel ἀναγωγὰς, nil ad rem praesentem facientes, de Tantalō scilicet, de Sphinge ac Circe. Illas post Tzetzicas edam, rem lectoribus non injucundam facturus.

(48) A, εἰπεῖν εἰ καὶ σπ. ἄρα. B, εἰπεῖν ἢ καὶ σπ. ἄμα. C, ἄρα. Et C implevit versum oblato παίζων, sed male post εἰπεῖν. Eadem antithesis libro A, 330: Βλέπε πῶς παίζων Ὅμηρος σπουδαῖα περιπλέκει et 341.

(56) Conf. hujus libri versus primus.

ἐνιδρυμένους ἐν αὐτῷ τῷ ζωοφόρῳ κύκλῳ,
 καὶ πίνοντας τοῦ νέκταρος, ἼΗθης οἰνοχούσης·
 αἰεὶ γὰρ περιτρέχοντες τὸν ζωοφόρον κύκλον
 δύνουσι, ἀνατέλλουσι, πάσας ποιῶσι φαύσεις. 60
 Τούτων τῷ τότε τοιγαροῦν ὁ Κρόνος καὶ ὁ Ἄρης,
 οἱ τῶν ἀστέρων κάκιστοι καὶ βλαπτικοὶ τῶν ἄλλων,
 ἦσαν τετραγωνίζοντες ἀλλήλους ἐν τῇ φαύσει·
 τὸ δὲ τοιοῦτον κάκιστον θεμάτων ὑπῆρχε,
 καὶ πόρθησιν ἐσήμαινεν ὅσον οὐκ ἦδη Τροίας. 65
 Τέως δὲ τότε γέγονε καὶ τις ἀστήρ κομήτης,
 ὅστις σημεῖον πέφυκε γίνεσθαι καὶ πολέμων,
 ὃν Ἀθηνᾶς κατέλευσιν Ὅμηρος εἶναι λέγει
 ἐξ ἼΗρας παροτρύνσεως, ἦγουν Ἑρμοῦ ἀστέρος·
 ταῦτα γὰρ περιπτώματα τυγχάνουσι αἴρος, 70
 ἀρεϊκὰ τυγχάνοντα καὶ τοῦ Ἑρμοῦ ἀστέρος.
 Οἱ Πυθαγόρου δὲ φασὶν ἀστέρας εἶναι τούτους
 καὶ τοὺς λοιποὺς τοὺς πλάνητας ἐν χρόνῳ φαινομένους·
 Ἐπεὶ δὲ ταῦτα σήμαντρα τυγχάνουσι πολέμων,
 ὁ Πάνδαρος, ὡς εἴπομεν, οὕτω κεινημένος, 75
 τοξεῖει τὸν Μενέλαον πρὸς μέρος τοῦ ζωστήρος,
 καὶ τότε μὲν ὁ πόλεμος εὐθέως ἀνερράγη,

(57) A, παρ' αὐτῷ. C, ζωοφόρῳ.

(59) C, ζωοφόρον.

(60) B C, πάσας ποιῶνται στάσεις, superscripto φαύσεις in C.

(62) C, κάλλιστοι.

(64) C, τὸ δὲ τοιοῦτο κάλλιστον θ. ὑπῆρχε. Inde mutavi ὑπάρχει codd. A B.

(65) A, ὅσον οὕτω. Rursus ὅσον οὐκ ἦδη v. 80.

(67) Sch. in C. et in Anecdotis Oxon. t. 3, pag. 380: καλῶς εἶπον καὶ πολέμων. Οὐ μόνον γὰρ πολέμων σημεῖον ἐστὶ, ἀλλὰ καὶ αὐχμῶν, καὶ ναυαγίας, καὶ κτηνῶν ἀπωλείας, καὶ πνευμάτων, καὶ γάμων δηλωτικόν·

ὡσπερ ὁ Τζέτζης, προειπὼν περὶ τοῦ βασιλέως γάμου ὅτι μετὰ ἑπτὰ μῆνας γενήσεται, ἰανουαρίου μηνός, οὐκ ἀδόκιμος ἐφάνη περὶ τὴν πρόρρησιν. Καὶ ἐτέρων πλείονων ὁ κομήτης ἐστὶ δηλωτικός (cod. et Cram. δηλωτικῶς), καθὼς ὁ μαθηματικὸς ἀνωνόμος (cod. et Cram. μαθηματικῶς ἀνωνόμως) περὶ κομητῶν ἀκριβέστατα διέλαθε.

(68) Innuit Minervæ descensum in terram, Jove iubente Il. 4, 70, 78·

(70) B, sine γάρ, ὑπάρχουσιν.

(71) A, ἀρεϊκὰ.

(73) C, ὡς τοὺς.

(75) Conf. v. 6.

καὶ πέπτωκε σφαττόμενος ὁ δεῖνά τε καὶ δεῖνα,
 ὧν πρὸ μικροῦ κατὰ λεπτόν ἐγράψαμεν τὰς κλήσεις.

Ὅσον οὐκ ἤδη δὲ λοιπὸν κατέπιπτε καὶ Τροία· 80

οὔπερ καιροῦ παραδρομὴν εἰς πόρθησιν ἐκείνης
 θεῶν βουλήν ἀνόμασε βλεπόντων πρὸς τὴν Τροίαν.

Δία δ' ἐνταῦθα νόησον ἀστέρα τὸν πλανήτην,
 τὴν Ἥραν πάλιν, τὸν Ἑρμῆν, τὴν Ἀθηναῖαν, σελήνην·

εἰς γὰρ ἀστὴρ ὁ Ἡρακλῆς, Ἑρμῆς τε καὶ ἡ Ἥρα, 85

εἰς πάλιν καὶ ἡ Ἄρτεμις, ἡ Ἀθηναῖα, σελήνη.

(81) C, ἦνπερ.

(83) Sch. in C, et in Anecd. Oxon. t. 3,
 p. 380 : ἔστι καὶ πλάνης (Cram. πλά-

της) λεγόμενος καὶ πλανήτης (Cram.
 πλανίγγης.) Cod. meus non nitide qui-
 dem, sed omnino πλανήτης.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΔΙΑΔΟΣ Ε (*).

Τότε τῷ Διομήδει δε τόλμαν καὶ καρτερίαν
ἢ Ἀθηνᾶ παρέσχηκε δοξάσσασα τὸν ἄνδρα·
ἐκ περικεφαλαίας δὲ τούτου καὶ τῆς ἀσπίδος
πῦρ ἀφλεγές ἀνέκαιεν ὅμοιον τῷ κυνᾶστρου.

Μάθε τὸ ἀλληγόρημα τοῦτο, μικρὸν ὑπάρχον.

8

Ὁ Διομήδης θέλων δε τότε γνωσθῆναι πᾶσι,
κάτοπτρον κατεσκεύασεν ἀσπίδι καὶ τῷ λόφῳ
πυρὸς ἐκπέμπαν δόκησιν ἀκτίσι ταῖς ἡλίου,
οἶον ἐνῆν καὶ Ἀχιλεῖ φόβητρον πολεμίοις·
οὐ καυστικὸν δὲ κάτοπτρον οἶαν τὸ Ἀρχιμήδους,
ᾧπερ ὁ γέρων ἐφλεξεν ἐλκᾶδας τοῦ Μαρκέλλου
ἐκ τῆς ἀντανακλάσεως ἡλίου τῶν ἀκτίνων·
ἀλλ' ἀφλεγές εἰς πτόησιν ταγμάτων ἐναντίων.

10

Οὕτω δὲ δρᾶν κελεύουσι πάντες μηχανογράφοι
(Φίλων καὶ Φιλεταίριος, Ἰσόης, Ἀρχιμήδης,
Ἦρων καὶ Διονύσιος, Σώστρατος τε καὶ Πάππος,
ὁ Παλλαδᾶς Ἀθηναῖος σὺν τῷ Ἀπελλοδώρῳ,

15

(*) Lemmata in A B ut supra. C, ut A.
Totis si scriberetur litteris, ὑπόθεσις τῆς
Ἐψιλοῦ Ὀμήρου βραψωδίας, versus
fieret non malus, sed fortuitus omnino.

(2) B, δοξάζουσα.

(4) A, κυνάστρω.

(5) A, ὑπάρχων.

(6) Simili speculo utitur Achilles libro
Σ, 228.

(10) A B, τοῦ ἀρχ.

(13) A, ἀφλογές. C, ἀφλαγές.

(14) A C, οὕτω γάρ, et γάρ in codice
Cramerii. Cramerus enim, in Anecd. Oxon.
t. 3, p. 381, versus descripsit 14-19.

(15) C, et Cram. Φιλαίτιριος.

(16) C, et Cram. sine τε.

(17) B, παλληδᾶς. Consentiant A et
Cram. in accentu δᾶς, etiam Tzetzes ad

Κτησίδιος, Ἀνθέμιος μετὰ τοῦ Πατροκλέους,
 ἐξ ὧνπερ ἀνεγνώκειμεν πολλὰς μηχανουργίας),
 τοιαῦτα μὲν τὰ κάτοπτρα λόφοις καὶ ταῖς ἀσπίσιν, 20
 εἰ δυνατόν, καὶ θώραξι καὶ σπάθαις ἅμα τούτων,
 ὅπως παντοίως ἐκπληξίς εἴη τοῖς ἐναντίαις.
 Τοιοῦτον ἔχων κάτοπτρον τοῖς ὅπλοις Διομήδης,
 εἰς μέσον παρεισέδραμε τὸ στόμα τοῦ πολέμου,
 Φηγέα δὲ τὸν Δάρητος στήθει βαλὼν ἀνείλεν· 25
 ὃς Δάρης πυρεργάτιδα μετήρχετο τὴν τέχνην
 οὐς ἱερεῖς ὁ Ὅμηρος εἶναι φησὶν Ἡφαίστου.
 Ὁ δ' Ἀγαμέμνων δόρατι βαλὼν τῷ μεταφρένῳ
 τῶν Βιθυνῶν ἀπέκτεινε τὸν στρατηγὸν Ὀδίον.
 Ἰδομενεὺς τὸν Φαῖστον δὲ τρώσας κατὰ τὸν ὦμον 30
 ἐκ Σάρδεων ὑπάρχοντα φίλον υἱὸν τοῦ Βῶρου.
 Τὸν τοῦ Στροφιῶν δὲ υἱὸν, Σκαμάνδριον τὴν κλῆσιν,
 Μενέλαος ἀνίρηκεν ἄριστον κυνηγέτην
 φεύγοντα, τὸ μεταφρένον τρώσας τῷ δορατῷ.

Lycophr. p. 258, cuius colices tamen ferunt παλλαδάς, idque rectius opinor, quum sit decuratum nomen pro integro Παλλαδόδωρος. C, παλλαδάς.

(20) A, λῶραις. Institutio syntaxin cum verbo ὄρᾶν v. 14; μὲν redordientis sententiae inseruet, pro qua particulam malim δὴ, οὖν, δέ. B C, τοιαῦτα κάτοπτρα ποιεῖν poterit etiam jungi verbo κελεύουσι v. 14.

(21) B C, θώραξιν ἅμα κ. σπ. τ. A, σπάθης.

(25) A, φυγέα. Est Φηγέδς Il. 5, 11.

(27) Homerus Il. 5, 10.

(31) A, ἐκ Σάρων δέ. Homerus Il. 5, 44, ἐκ Τάζνης. Ibi scholium Venetum: πόλις Λυκίας (Λυδίας melius in scholiis Didymi), ἣ νῦν Σάρδεις. — C, βάρου, Homerus l. c., υἱὸν Βῶρου.

(34) A, πῆξας ἐν δορατῷ. Scholium in C et in Anecd. Ox. t. 3, p. 381: μεταφρένον τὸν μετὰ τὸν τράχηλον

μέρος μεταξύ τῶν ὤμων, τὴν βράχιν... Cramerus et C exhibent quidem τὸν μετὰ τὸν τρ. Sed corrigendum τὸ, vel, servato τὸν, perierit post τράχηλον nomen τῶπον. Sic enim scholium ad Il. 2, 265, ubi Ulysses Thersitæ iratus στήθερα μεταφρένον ἠδὲ καὶ ὦμα πλῆξεν: μεταφρένον τὸν μεταξύ τῶν ὤμων τῶπον. Reliqui lacunam ante μέρος. Dedit Cramerus ὡ μέρος, et est quidem in C non syllaba scripta, macula potius fere similis litteræ ω, pro qua velim reponere τὸ vel ἦ. Post βράχιν Cramerus monstrum apposuit securus δεδυσωμίας, quod ferme codex exhibet. Ipse legere mihi videor, δὲ δυσὶν μίαν scilicet spinam interponi unam duobus dorsis lateribus. Scholium quidem est mutilum, sed Cramerus, vel ejus antiquarius, dormitavit. Vide Θ, 101. Obiter tangam locum Hyppati de corporis partibus p. 150: μετάφρενα ἢ βράχιν. Codex 3035: μετάφρενον. Tractatus ad Ly-

Φέρεκλον δὲ, τὸν ναυπηγὸν τῶν Ἀλεξάνδρου πλοίων, 35
 δορι βαλῶν κατὰ γλουτὸν ὁ Μηριόνης κτείνει·
 εὐθύς γὰρ ἐξεπέρασε τὸ δόρυ πρὸς τὴν κύστιν·
 Πηδαῖον δὲ Ἀντήνορος νόθον υἱὸν ὁ Μέγης,
 ἐξόπισθε τῆς κεφαλῆς τὸ στόμα περονήσας·
 Εὐρύπυλος δ' Ὑψηνορα ξίφει τεμῶν τὴν χεῖρα, 40
 παῖδα τὸν Δολοπίονος, Σκαμάνδρου ἱερέως,
 ἀνδρὸς ἰχθύς θηρεύοντος ἐν ποταμῷ Σκαμάνδρω.
 Τὸν Διομήδην δὲ πολλοὺς ὡς πρὸς φυγὴν κλονοῦντα
 πρὸς δεξιῶν ἐτόξευσε Πάνδαρος ὦμον τότε·
 τὸ βέλος δὲ πρὸς τοῦμπροσθε κίλον ὄστοῦν ἐξῆλθεν, 45
 ὁ Σθέnelος ἀνέσπασεν. Ὁ δ' ἀργίανας μᾶλλον
 δορι βαλῶν ὑπὲρ μαζῶν Ἀστύνοον ἀνείλεν,
 ἀνείλε καὶ Ὑπεύνορα, πλήξας τὴν ὠμοκλειδα,
 ξίφει τεμῶν τε παρεκτὸς τῆς ῥάχεως τὸν ὦμον.
 Ἄθαντα καὶ Πολύειδόν τοὺς ἀδελφοὺς ἀνείλεν, 50
 υἱοὺς τοῦ Εὐρυδάμαντος ἀνδρὸς ὄνειροκρίτου,
 καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ Φαίνοπος, Θείωνά τε καὶ Ξάνθον,

cophonis μετάφρνον 688 : μετάφρνον καὶ τὴν ῥάχιν. Id quidem explicatiōnem ῥάχιν tuetur tantum; plurali enim potuit Hypatus uti cuius sunt exempla plurima; vide Bernard. ad Nonnum t. 1, p. 456. Sed quum praebeatur electio, μετάφρνον pratulerim. Vocandus etiam ad partes Lycophonis scholiastes μετάφρνον v. 1112 sic explicans : καὶ τὸν μεταξὺ τῶν φρενῶν, τῶν ὦμων τόπον. Sed non possunt φρενῶν ὦμων ῥονί συνωνύμως. Propono ὦμων καὶ φρενῶν. Non male scholia Veneta ad Il. 5, 40 : μεταφρένω, μεθ' ὃ εἰσιν αἱ φρένες. Favorinus Camers : μετάφρενα, τὰ νῶτα, ὅτι ἐξόπισθεν τῶν φρενῶν κεῖται.
 (35) B, φίλεκλον, vel φέλεκλον.
 (36) A, δόρυ B, δόρι duplicem simul exhibens lectionem. — Sch. in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 381 : γλοῦτος τὸ

ἔπισθεν μέρος τοῦ ἰσχύου. Conf. n. ad Pachymeris Declamationes p. 95.
 (38) A, πήδασον. B, μέδης. Πηδαῖον et Μέγης tuetur Il. 5, 69.
 (39) B, ἐξόπισθεν.
 (40) C, εὐρύπυλος ἀψήνορα.
 (41) A, δολοπίωνος. Il. 5, 77 : υἱὸν Δολοπίονος.
 (42) A, θηρεύοντα.
 (43) C, διομήδη. B, καὶ πρὸς. Cf. n. ad librum A, 75, et mux v. 59.
 (45) B, τοῦμπροσθεν.
 (46) B, πλέον.
 (48) A, ἀνείλε δὲ ὑπένορα. B C, ὑπεύνορα. Il. 5, 145, Ὑπεύνορα.
 (49) A, ῥάχεος.
 (50) B C, πολύιδον. Il. 5, 148 : πολύειδον.
 (52) C, Φαίνοπος. Il. 5, 152 : Φαίνοπος υἱε.

Ἐχήμενα καὶ Χρόμιον υἱοῖς τε τοῦ Πριάμου.

Ἀπέκτεινε καὶ Πάανδαρον, βαλὼν παρὰ τὴν ῥίνα,
καὶ τὸν Αἰνεΐαν ἔθραυσε λίθῳ βαλὼν μεγάλῳ,

55

θλάσας αὐτοῦ κοτύλην τε, κόψας καὶ τὰς νευρώσεις·

ἢ δὲ γενέθλιος αὐτὸν ἔσωσεν Ἀφροδίτη

καὶ τόπος ὁ τῆς Ἰδης δεῦπερ αὐτὸς ἐσκήρη·

ἔφευγε γάρ, τοῖς δένδρεσιν ὡς σκέπη κεχρημένος,

ἄπερ φησὶν ὁ Ὅμηρος χεῖρας τῆς Ἀφροδίτης,

60

καὶ πέπλου πτύγμα φαεινοῦ σώσαντος τὸν Αἰνεΐαν.

Χειρὸς δὲ τρώσιν νόησον εἶναι τῆς Ἀφροδίτης,

ἢ ὅτι, φεύγοντος αὐτοῦ, δραμῶν καὶ πρὸς τὸ ἔρος

οὔπερ αὐτὸς ἐσώζετο, τὴν ὕλην συνδονήσας

εἰς πλείονα τὴν πτόησιν ἐνέβαλεν ἐκείνου·

ἢ ὅτι προθυμούμενον ἔπαυσε τοῦ πολέμου,

ὅθε τὴν χεῖρα λέγουσι τρώσαι τὴν Ἀφροδίτης·

τὴν πρακτικὴν γὰρ ἔσδεσεν ἐπιθυμίαν τούτου,

καὶ τὴν χροιάν μετέλλαξε τῆς θεάς, τοῦ προσώπου,

(55) A B C, ἐχήμενα. Il. 5, 160: Ἐχήμενα.

(54) A B, περί. Il. 5, 291: ῥίνα παρ' ὀφθαλμῶν.

(56) B, θραύσας.

(59) B, καὶ σκέπη.

(60) Il. 5, 314: Ἀμφὶ δ' ἔδον φίλον υἱὸν ἐχέατο πήγεε λευκῷ, Πρόσθε δὲ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν.

(60) B, ὡσπερ — versus 60, 61, 62, desunt in A.

(61) B, πτύσμα... σώσαντα. C, πτύγμα, superscripta glossa δίπλωμα. Scholia Didymi ad verba HomERICA πέπλοιο πτύγμα: ἀντι τοῦ διπλῶ τῷ πέπλω. Et Hesychius: πτύγμα, κόλπωμα, δίπλωμα. Πτύξις, δίπλωσις.

(62) Conf. Il. 5, 336.

(63) Schol. in C ad αὐτοῦ: τοῦ Αἰνεΐου, Diomedes est ὁ δραμῶν.

(67) A B, 89εν. Prætulit δὲ ex C. Cf. n. ad Proleg. 389. Tzetzes Chil. 7, H. 116: Ὁ Πυθαγόρας κορυφῆν πάσης φιλοσοφίας τὴν σωτηρὴν ἐνόμιζε καὶ τὸ κρατεῖν τῆς γλώττης· Ὅθεν (Cod. 2644, 89ε) μετὰ συμπέρασμα πάσης φιλοσοφίας, Καὶ τὸ σιγᾶν πενταετῶς ἐδίδασκε τοῖς μύσταις βραχέσι κατορθούμενον εὐρυθμητοῖς ἄγαν. Editio ultima sic videbantur sananda: βραχέσι κατορθούμενος καὶ εὐρ. Sanum est participium quod ad τὸ σιγᾶν πενταετῶς referendum, et recipiendum ex codice 2644, εὐαριθμητοῖς, quod jam proposuit Lud. Dindorf. in Thesaurο Græco t. 4, p. 411 D. Est βραχέσι pro ὀλιγοῖς, ut Chil. 7, 400: φέρεται λόγος οὐ πολλοῖς, γνώριμος δὲ βραχέσι· et Chil. 11, 54: πάνυ δ' εἰσι βραχέα. Atque 89ε codex pro edito 89εν Chil. 3, 500.

(68) C, sine γάρ.

ἔθεν οὐδ' αἶμα γέγραφε τοῦ τραύματος ρύηται,
οἷον ἰχώρα δέ τινα· τὸν ὄχρον οὕτω λέγων.

70

Τότε λοιπὸν ὁ Σαρπηθῶν ἀνέγειρε τοὺς Τρῶας,
κτείνει δὲ Δηϊκόωντα πρῶτος ὁ Ἀγαμέμνων,
ὄντα φίλον τοῦ Αἰνείου, υἱὸν δὲ τοῦ Περγᾶσου,
τούτου τὸ σάκος ἐν δορὶ τεμῶν καὶ τὴν γαστέρα.

75

Θεραπευθεὶς Αἰνείας δὲ υἱὸς τοῦ Διοκλέους
ἀπέκτεινε τὸν Κρήθωνα καὶ τὸν Ὀρσίλοχόν τε.

Μικροῦ καὶ τὸν Μενέλαον ἔκτεινεν ἂν σὺν τούτοις,
εἰ μὴ συντόμως παρ' αὐτὸν Ἀντίλοχος παρέστη.

Καὶ πέφευγεν Αἰνείας μὲν, οὔτοι δ' ἀνείλον τότε,
ὁ μὲν τὸν Πυλαιμένηα, ἀρχὸν τῶν Παφλαγόνων,
ἔστῳτα τρώσας τῷ δορὶ κατὰ τὴν ὠμοκλειδα·

80

Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα, ἠνίοχον τὸν τούτου,
λίθῳ βαλὼν τὸ πρῶτον μὲν εἰς μέσον τὸν ἀγκῶνα,
εἶτα κατὰ τὴν μήνιγγα πλήξας αὐτὸν τῷ ξίφει.

85

Ὁ Ἔκτωρ δὲ σὺν Ἀρεΐ, θυμῷ μαχιμωτάτῳ,
Μενέσθην καὶ Ἀγχιάλου ἔκτεινε πρώτη μάχῃ·

ὁ Αἶας δὲ τὸν Ἀμφιον, υἱὸν τὸν τοῦ Σελάγου,
κατὰ τὸ ὑπογάστριον τὸ δόρυ περονήσας,

ἀντιμαχῶν τῷ Ἐκτορι καὶ πᾶσι Τρωσὶ μόνος,

90

(70) C, γέγραφε. Homerus scilicet. II. 5, 340. A C, τρώματος.

(71) A, λέγω.

(73) A, διϊκόωντα. B, δηϊόωντα. Cf. II. 5, 534.

(74) C, φίλον αἰνείου μὲν. A, περγάμου. Cf. II. 5, 535.

(75) A, τοῦτο τὸ σ. ἐν δόρυ.

(76) A, υἱός. in B versus finis legi nequit. Con. II. 5, 542.

(77) A, Κρήθωνα.

(79) A, αὐτῷ. B, αὐτοῦς. C, ἀντίοχος. Idem in eodem codice mendum li-

bro Δ, 22. Adeo facilis lapsus, ut latina interpretatio editionis Ernestinae a. 1824, quae in fronte ait esse correctior, hic loci exhibeat Antiochus. Con. liber Z, 24.

(80) Schol. in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 381 : τὸ σχῆμα κατὰ ἀθροισιν (Cram. ἀνθροισιν) καὶ μερισμόν. Ἀθροισις μὲν γὰρ τὸ « οὔτοι », μερισμός δὲ τὸ « ὁ μὲν τὸν, Ἀντίλοχος δὲ τὸν δεῖνα ».

(81) A, πυλοιγενέζ. Cf. II. 5, 576.

(85) C, μήνιγκα. B Cf. ad librum Δ, 33. B C, αὐτοῦ, scilicet αὐτοῦ.

καὶ δόρατα δεχόμενες πλείονα καὶ γαλάχης·
 ἔτε Τυδείδης ἦν τραπεῖς, ὁ ἀριστεύς ὁ μέγας,
 οὐκ αἰδεσθεῖς τὴν Ἀθηναίην τὴν τούτῳ συνεργούσαν,
 καὶ πῦρ ὅπερ ἐξέπεμψεν ἐκ κεφαλῆς, ἐξ ὤμων.
 Ὁ Σαρπηθῶν Τληπόλεμον βάλων δὲ πρὸς αὐχένα 95
 τοῦ Ἡρακλέους τὸν υἱὸν κτείνει καὶ Ἀστυόχης·
 αὐτὸς δ' ἐλειποψύχησε, μηρῶν προσεδλημένος
 ἐκ Τληπολέμου τοῦ δορός· ἄμφω γὰρ ἦκαν ἅμα.
 Ὁ Ὀδυσσεὺς ἀνέειλε δὲ πολλοὺς ἐκ τῶν Λυκίων,
 τὸν Κοίρανον, Ἀλάστρα, τὸν Χρόμιον σὺν τούτοις, 400
 Ἄλκανδρον καὶ Νοήμινα, Πρύτανον, Ἄλιόν τε.
 Ἐκτῶρ δὲ τὸν Οἰνύμαον, τὸν Τρήχον, τὸν Ὀρέστην,
 τὸν Τεύθραντα καὶ Ἐλεον μετὰ τοῦ Ὀρεσδίου.
 Ἄλλ' ἔτε καὶ Περιφραντα υἱὸν τοῦ Ὀχησίου
 ἐφόνευε σὺν Ἀρεῖ, θυμῷ μαχίμοιτάτῳ, 405
 ὁ Διομήδης ἔριππος πέλας ἐλθὼν ἐκείνου
 εἰς κενεῶνα τέτρωκεν ὄρμαινόντα θυμῶδες.
 Τρῶες δ' ὡς εἶδον τὴν πληγὴν δορός πρὸς τὴν λαπάρην,
 νομίσαντες τὸν θώρακα τμηθῆναι καὶ τὰς σάρκας,
 ἤδη πεσεῖν γε καὶ νεκρὸν τὸν Ἐκτορα δοκούντες, 440
 σμερδόντων πάντες ἐζέησαν· ἀντήχησαν τὰ ὄρη.

(94) A C, ἐξέπεμψεν.

(97) C, ἐλειποψύχησε. Α. μέρος προσεδλημένος. Cf. Il. B, 660.

(98) B, δορός. Α. Ισαν. Ad ἦκαν scholium in C: ἐπεμψαν δηλονότι τὰ δόρατα. Τὸ σχῆμα ἔλλειψις, ὅπερ ἐστὶ τῆς συντομίας.

(104) A, ἄλλοντε.. ἠχησίου. B, ὄχη-

σίου. Il. B, 843: Ὀχησίου ἀγλαον υἱόν.

(105) A B, ἐφόνευε. Eadem paraphrasis nominis Ἄρης v. 86. Cf. Il. B, 844.

(107) A, ὄρμαινόντος. Ad ὄρμαινόντα scholium in C: ὄρμωντα νῦν, ἄλλα χού δὲ λογιζόμενον.

(108) A, διός... λαπάρην.

(110) A C, πεσεῖν δε.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Ζ (*).

Τῶν Τρώων ἐμονώθη δὲ καὶ Ἀχαιῶν ἡ μάχη,
 ἦγουν ἐρήμη γέγονε θεῶν τῆς συμμαχίας.
 θεοὺς ἐνταῦθα δὲ καλεῖ τὰς ψυχικὰς δυνάμεις.
 Ἀφ' οὗ γὰρ Ἔκτορος θυμὸν κατέπαυσαν, τὸν Ἄρην,
 ἢ Διομήδους Ἀθηνᾶ, φρόνησις σὺν ἀνδρείᾳ, 5
 χωρὶς θεῶν ἐμάχοντο Ἕλληνές τε καὶ Τρῶες·
 ἀπῆν γὰρ Ἔκτορος θυμὸς καὶ δόλοι Διομήδους.
 Ἐξήπλωτο δ' ὁ πόλεμος, ἐξήνθησεν ἡ μάχη
 μέσον τῶν δύο ποταμῶν Σιμόεντος καὶ Ξάνθου.

Πρῶτος δ' ὁ Τελαμώνιος Αἴας Ἑλλήνων πύργος 10
 ἀνήρηνεν Ἀκάμαντα υἱὸν τοῦ Εὐσώρου,
 τὸν ἡγεμόνα τῶν Θρακῶν τῶν ὄντων ἐκ τῆς Αἴνου,
 δορι κατὰ τὸ μέτωπον ἐκείνον περονήσας.

(*) Lemmata codicum ut in prioribus libris.

(7) Scholium in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 381 : ἐγνώσθη γὰρ Διομήδης ἔτι κατόπτρῳ μηχανικῶ πυρρὸς φαντασίαν προπέμπει, Ἐκτωρ δὲ τῷ πάθει θέμενος μάθος, ἐπαύθη τοῦ συναλογίστῳ καὶ ἀπερισκέτῳ θυμῷ μάχεσθαι. Editor ad μάθος adscripsit sic, quasi attonitus monstro vocabuli. Eruditissimus scholiastes Tzetzes Aeschyleorum meminit versuum Agamemnone 171 : Ζῆνα... τὸν φρονεῖν βροτοὺς δόωσαντα, τῷ πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν. Scilicet Hector calamitate edoctus prudentius jam ac consideratius dimicare statuit; etenim χρήσασθαι τοῖς πταίσμασι δι-

δάγμασι, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ νοῦν ἔχοντος, monente Plutarcho Fab. c. 13. Rursus Aeschylus eadem fabula 243 : οἶκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν μαθεῖν ἐπιρρέπει. Vide de sententia illa proverbiali Blomfieldi Gloss., notulasque meas ad Aeschylum, et quæ adposui ad Choriciana, p. 260 : τῷ βραδέως αὐτῇ τῇ νόσῳ μαθόντι τὸ δέον. Ibi allego epistolam 92 Tyanensis, sic corrupte typographa Tyanensis nomen, Apollonii scilicet.

(11) B C, υἱὸν τοῦ εὐσώρου. II. 6, 8, υἱὸν Ἐϋσώρου, eum varietate Ἐϋσώρου. Bene rejecerunt B C duplex sigma, male servant diphthongi dialysin quæ est metrica, nec Tzetze convenit. A, optime, τὸν τοῦ εὐσώρου.

Ὁ Διομήδης δ' ἄξυλον τὸν ἐξ Ἀρίσθης κτείνει,
 υἷὸν ἔντα τοῦ Τεῦθραντος σὺναιμον τῆς Τεκμήσεως, 15
 ἄνθρωπον πολυχρήματον, πάντας ξενοδοχοῦντα·
 αὐτὸν καὶ τὸν Καλήσιον δούλον ἀνείλε·
 Τὸν Δρῆσον καὶ Ὀφέλιον Εὐρύαλος ἀνείλε·
 καὶ Αἴσηπον καὶ Πήδασον ἅμα σὺν τούτοις κτείνει,
 υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος καὶ τῆς Ἀβαρβαρέης· 20
 ὃς Βουκολίων ἀδελφὸς ἦν νόθος τοῦ Πριάμου.
 Ἄστυαλον παρέπεμψε πρὸς Ἄδην Πολυποίτης,
 Ὁ Τεῦκρος Ἀρετάονα, ὁ Ὀδυσσεὺς Πιδύτην,
 Ἀντίλοχος τὸν Ἀβλήρον, Ἐλατον Ἀγαμέμνων,
 παρὰ Σατινίῳ ποταμῷ τὴν Πήδασον οἰκοῦντα. 25
 Ὁ Βοιωτὸς δὲ Λήϊτος τὸν Φύλακον ἀνείλε,
 Μελάμβιον Εὐρύπυλος. Τὸν Ἄδραστον δὲ ζῶντα
 κατέσχευεν ὁ Μενέλαος τοῦ ἄρματος πεισόντα·
 ἐν γὰρ τῷ φεύγειν τοῦ ῥυμοῦ θραυσθέντος πρὸς μυρικήν,
 κατέπεσε τοῦ ἄρματος. Οὕτω καὶ κατεσχέθη, 30
 καὶ σώζειν τοῦτον ἔμελλε Μενέλαος οἰκτείρας·
 ἀλλ' Ἀγαμέμνων ἔκτεινε λαπάραν δορὶ τρώσας.
 Νέστωρ δ' ἐξάκουστον βοᾷ λέγων Ἀργεῖοις τάδε·
 « Τοὺς ἄνδρας, ἄνδρες, κτείνωμεν πρῶτον, ὡς ἔστι πρέπον·
 « εἶτα τὰς τούτων ἡσυχαι γυμνοῦτε πανοπλίας, 35

(14) A, sine δ', scholium in C, et Anecd. Oxon. t. 3, p. 381: Ἀρίσθη ὄνομα πόλεως κειμένης πλησίον Ἑλλησπόντου. Conf. p. 51, n. 881.

(20) A, βουκολίωνος. Cf. Il. 6, 22.

(24) A C, ἀντίλοχος. Cf. ad librum F, 79. A B C, αὐλήρον. Pronunciatio similima litterarum β υ id mendium reperit. Sic scribunt καλάθροψ καλαῦροψ. λαῦρος λάθρος, Ἀυδηρίτης Ἀβδηρίτης, alia. Nuper moneram ad caput Hieroclis ac Philagrii de Abderitis p. 289; modo vidimus A, 29, ῥαῦδω pro ῥάθω.

(24) B, ἔλατον δ' Ἀγ.

(25) B, σατινίδω, Il. 6, 34: Ναῖε δὲ Σατινιόεντος ποταμῷ παρ' ὄχθας.

(26) A, φί vel φίλακον.

(28) B, μετέσχευ.

(29) A, ῥυμοῦ θραυσθέντος ἐν μηρίῳ. Il. 6, 39: ὄζω ἐνι μυρικίνῳ. Sch. in C, : μυρική εἶδος δένδρον μεταξὺ τὴν ἰδέαν τῶν φύλλων ἔχουσα ἐρείκης καὶ κυπαρίσσου. Simile est scholium ad librum K, 61

(32) A, δορὶ τρώσας λαπάραν.

(33) A, λέξας.

(34) B, καὶ ἔστι.

(35) A, γυμνοῦμεν.

« μηδὲ σκυλεύοντες νεκρούς πολέμου ῥαθυμεῖτε. »

Ἐκτωρ, Ἐλένου δὲ βουλαῖς ἐλθὼν ὡς πρὸς τὴν Τροίαν,
 τὰς γεραίας ἀθροίσασαν ἐκέλευσεν Ἐκάβην
 ἐν τῷ ναῶ τῆς Ἀθηναῖς θῦσαι λαμπράν θυσίαν,
 βούς ἐξ ἀγέλης δώδεκα τῶν ἐνιαυσιαίων, 40
 καὶ πέπλον ποικιλόφαντον ἀπο τῶν Σιδωνίων
 θεῖναι τρίς τοῦ ἀγάλματος γόνασιν, ὅπως παύσῃ
 τὸν Διομήδην μάχεσθαι κατὰ τῶν Τρώων οὔτω.

Γλαῦκος τοῦ Ἴππολόχου δέ, σύμμαχος ὢν τῶν Τρώων,
 καὶ Διομήδης ἀριστεύς ὑπάρχων τῶν Ἑλλήνων, 45
 τοὺς ἵππους ἀντεπῆλανον ἀλλήλοισι ὡς πρὸς μάχην·
 ἐκ λόγων δὲ ἐγνώρισαν εἶναι κακπῶοι φίλοι.
 Βελλεροφόντης γὰρ αὐτὸς ὁ πάππος ὁ τοῦ Γλαύκου,
 ὁ παριδῶν τὴν Ἄντειαν γυναῖκα τὴν τοῦ Προΐτου,
 κατ' ἄλλους δὲ Σθενέθριαν, ἔρωτα σχοῦσαν τούτου, 50

(36) A, πολέμῳ. Ῥαθυμεῖν genitivum junxit Pachymeris non semel : μελέτης ῥαθυμοῦσι πολιτικῆς p. 62 : τοῦ πολεμικοῦ καθήκοντος : ῥαθυμῶσιν, p. 233. Iste Tzetzes infra II, 285 : ῥαθυμεῖν τοῦ πολέμου.

(37) B, δ' ἐλένου ταῖς β.

(38) A, γεραίας.

(39) Schol. in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 371 : τῆς Ἀθηναῖς, τῆς φρονήσεως. Ἐν τοῖς ἀγροῖς γὰρ οἱ παλαιοὶ Ἄρτος Ἰστων (sit Cramer Ἰστων esse in litura ; in C est quidem correctionis circa primam syllabam tentamine obscuratum, sed non lituratum) καὶ ἐξωγράφουν ἀγάλματα, ἐν δὲ ταῖς πόλεσι τῶν πόλεων καὶ οἰκιῶν (Cramer, οἰκείων, addito sic. In C est οἰκειῶν, unde scripsi ex usu iotacismi οἰκιῶν) Ἀθηναῖς, συμβολικῶς λέγοντες τε καὶ προτροπόμενοι, ὡς ἐν τοῖς ἐκτὸς δεῖ (C, et Cr. τῆς ἐκτὸς δὴ, quod correxi) θυμοῦ καὶ πολέμου, ἐν δὲ τοῖς ἐντὸς καὶ ταῖς οἰκείαις (C, et Cr. οἰκείαις) καὶ πόλεσι εὐβουλείας (C, et Cr. εὐβουλείας) τε καὶ φρονήσεως.

(40) B, βόων A, ἐνιαυσιαίων.

(41) B, ποικιλόφαντον. In C super ποικιλόφ. scriptum ἔργατα, re recta ad II, 6, 289 : πέπλοι παμποικίλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδωνίων. Codices σιδωνίων, bene. Sic Proleg. 385, 389, cum ω Σιδῶνος. Σιδωνίος. Recentiores u-tuntur plerumque syllaba producta; Homerus metri causa do et δω exhibet Corayus ubique Straboni syllabam brevem contribuit, et si non sint in hac scriptura constantes libri Herodianus Partitionibus p. 423 : Σιδῶν πόλις καὶ κλίνεταί Σιδῶνος. Brevior fuit Moschopolus II. σχ. 1, 53 : Σιδῶν ὄνομα πόλεως. Nam de vocali prima lector monitus, fuit etiam monendus de vocali qua fieret auesis. Vide Bernhard. ad Dionysium Porig. 912. In Hieroclii Faciliis scripsi nuper Σιδῶνιος vel contra codices.

(43) B, Διομήδην.

(47) A B C, γνωρίσαντες. Correxii : sed fortasse perit versus unus, cui participium fuerit aptum.

(49) B, παριῶν.

ἀνήρ ὁ σωφρονίστατος, ὁ Χίμαιραν φονεύσας,
 θηρίον τὸ τρικέφαλον, τῷ πτερωτῷ Πηγάσῳ, —
 ἤγουν ὁ τροπωσάμενος ἔθνη τριπλᾶ τῷ πλόῳ,
 Σολύμους, Ἀμαζόνας τε, τοὺς τῆς ἐνέδρας τρίτους·
 Σολύμους μὲν, ὡς λέοντας, ὄντας γενναίους ἀνδρας, 55
 ὡς χίμαιραν, ὡς αἶγα δὲ κρημνοβατοῦσαν πάλιν,
 τῶν Ἀμαζόνων τὸν στρατὸν Ἄρεος θυγατέρων,
 ὡς δράκοντα τὴν ἐνεδραν τῶν ἐλλοχώντων ταύτῳ·
 καὶ θυγατέρα δι' αὐτὸ λαβὼν τὴν Ἰοβάτου
 τὴν κλησιν τοῦ ὀνόματος ἔχουσαν Φιλονόην, — 60
 φίλος ὑπῆρχε τῷ Οἰνεί τῷ πάππῳ Διομήδους.
 Ἀλλήλοις ἀνταμείβουσιν αὐτῶν τὰς πανοπλίας,
 ὁ Διομήδης μὲν χαλκὴν ἀντὶ χρυστῆς πρὸς Γλαῦκον,
 ὁ Γλαῦκος δ' ἔμπαλιν χρυσὴν ὡς πρὸς χαλκὴν ἀμείψας.
 Ἡ εἰμαρμένη γὰρ τὸν νόον ἐδόξασε τοῦ Γλαύκου, 65
 χάριν φιλίας, τὴν χρυσὴν ὡς πρὸς χαλκὴν ἀλλάξει.
 Ἐκτωρ δὲ, μετὰ κέλευσιν τῆς, ἧς εἶπον, θυσίας,
 ἦλθε καὶ πρὸς Ἀλέξανδρον πρὸς πόλεμον ὀτρύνων·

(53) Α, ἔθνη πολλά... Σολύμους...
 Quae reperit libro II, 43 sqq.

(55) Β, εἶναι.

(56) Α, αἶγα τε.

(58) Α, ἐλαχόντων. Α C, τούτων. Β,
 sine caret. scripsi τούτῳ.

(59) Α, διὰ τοῦτο.

(63) Α, χαλκόν.

(64) Β, καὶ πρὸς, et sic mox 66. Cf.
 n. ad librum Α, 75.

(65) Est ἡ εἰμαρμένη allegorice pro
 Κρονίδης Ζεύς versus Homericus II, 6,
 234 : Ἐνθ' αὐτε Γλαῦκε Κρονίδης
 φρένας ἐξέλετο Ζεύς. In C scholium et
 in Anecd. Oxon. t. 3, p. 381 : Πῶς δεῖ
 νοεῖν σε τὸ (C, et Cram. τῷ) παρ' Ὀμή-
 ρῳ, α Ἐνθ' αὐτε Γλαῦκε Κρονίδης
 φρένας ἐξέλετο Ζεύς, Ὅς πρὸς Tu-
 δαίδην Διομήδεα τυχε' ἀμείβε Χρύ-

σεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐνεα-
 βόλων η (duos postremos versus non ha-
 bet Cramerius). Ἐξέλετο ἀντὶ τοῦ ἐξαι-
 ρέτους καὶ δεδοξασμένας ἐποίησεν, οὐ
 μὴν ἄφρονος, ὡς περ ἂν ἕτερος εἶπε
 φιλόχρυσος καὶ ἀγεννῆς ποιητῆς,
 Ἡσιόδος ἢ καὶ Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος.
 Ὀμηρος δὲ καὶ ψυχὴν (Cram. τὴν ψ)
 προτιθέναί τῶν φίλων παιδεύων, καὶ
 μικρολογεῖσθαι καὶ φειδωλεύεσθαι
 πρὸς τοιαῦτα ἐπίσταται; Ἀπαγε.
 Δεύτερα τὰ τοιαῦτα πάντα φιλίας νο-
 μίξει καὶ πολλοστά. Καὶ τὸν Γλαῦ-
 κόν, ὡς μεγαλόφρονος καὶ λίαν φιλότι-
 μον διὰ φιλίαν φανέντα, γεραίρει τοῖς
 ἔπεσιν. Quae interpretandi verbum ἐξέ-
 το ratio Tzetze placuit, et Homericis 125,
 displicuit plurimis, idque merito.

(67) Εἶπον, scilicet huius libri v. 39.

καί, παροτρύνας καὶ αὐτὸν, οἴκοις ἰδίοις ἦλθεν
 ἰδεῖν αὐτοῦ τὴν σύζυγον τὴν κλῆσιν Ἀνδρομάχην, 70
 τὴν παῖδα Ἡετίωνος Κιλικίων βασιλέως,
 καὶ σὺν τῇ Ἀνδρομάχῃ δὲ τὸν πεφιλμένον παῖδα,
 ὃν Ἔκτωρ μὲν ὠνόμαζε Σκαμάνδριον τὴν κλῆσιν,
 οἱ δ' ἄλλοι Ἀστυάνακτα· ῥύστης γάρ Τρώων Ἔκτωρ.
 Τὴν δ' ἐν τοῖς οἴκοις οὐδαμῶς εὔρεν, ἀλλ' ἐπὶ πύργον 75
 ἑστῶσαν καὶ δακρύουσαν ἐν τῷ νικᾶσθαι Τρώας·
 ἦν λογιμοῖς τοῖς πρέπουσι σωφρόνως νουθετήσας,
 καὶ τοῦ παιδὸς ἀψάμενος καὶ πατρικῶς φιλήσας,
 καὶ τοῦτον ἐπευξάμενος, ὡς οἶδε πτοηθέντα
 τὴν πανοπλίαν τὴν αὐτοῦ καὶ πρὸς τροφὸν στραφέντα, 80
 γελάσας, καὶ πρὸς γέλωτα κακείνην δὲ κινήσας,
 ὥρμησε πρὸς τὸν πόλεμον, θρήνον λιπὼν κατ' οἴκου·
 οὐδὲ γὰρ ἦν πρόσδοκιμος νοστήσαι τοῦ πολέμου.
 Ἔκτορος δὲ πρὸς πόλεμον ὀρμῶντος ἐπιτρέχειν,
 ἐν δόμοις οὐδ' Ἀλέξανδρος ἐβράδυνεν οἰκείοις, 85
 ἀλλ' ὀπλισθεὶς ἐξέδραμεν, ὥσπερ στατὸς τις ἵππου
 πρὸς πεδιάδας ποταμῶν γαυρούμενος ἐκτρέχει,
 ὑψὼν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν, τινάσσων καὶ τὰς τρίχας·
 οὕτως ἐξ ἀκροπόλεως ὁ Πάρις τότε τρέχων,
 λαμπρὸς ἐν ὅπλοις, καὶ φαυρὸς δικὴν αὐγῆς ἡλίου, 90
 τὸν Ἔκτορα προπέφθακε πρὶν ἐξελθεῖν τῆς Τροίας,

(70) Codd. αὐτοῦ.

(71) A, κηλίκων.

(73) Non est in B. A, ὃν νέκτωρ

ἐξωνόμαζε.

(74) A, ῥύστε γάρ.

(75) A, τὴν δὲ τοῖς.

(78) A C, ὡς π. φιλήσων.

(79) C, ἐπευξόμενος.

(81) A, κακίνην.

(82) A, θρήνους. C, θρήνον λοπόν.

(84) A, τούτου δὲ πρὸς τὸν πόλ. C, super ἔκτορος δὲ scriptum exhibet τούτου δὲ, debuisset et τὸν addere.

(86) A, στρατὸς... ἐκτρέχει. In C ad στατὸς scholium: ἐσταυλισμένος. Verbum σταυλίζομαι fit a σταῦλος nomine, latinorum « stabulum ». Scholasticus in Hieroclis Facetis, p. 267, equi quom

ὄνπερ ἐπαινοῖς πρέπουσιν Ἐκτωρ εἰσθεθεγμένος,
ἐπηύξατο τοὺς Ἕλληνας τῆς Τροίας ἐξελάσαι.

venditabat, audaciam laudans, ἐν τῷ σταύ- gius Glossario V. Σταῦλον, σταῦλος.
λω, siebat, μόνος ἔστηκεν. Multa Can- (93) Abest a B C.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΔΙΑΔΟΣ Η (*).

Σύναμα τούτω τῶν πυλῶν ἐξώρμησαν τῆς Τροίας,
 ἀμφότεροι πρὸς πόλεμον ἐμπύρως τεθηγμένοι.
 Καὶ Πάρις μὲν ἀπέκτεινε Μενέσθιον ἐξ Ἴαρνης,
 υἷὸν Ἀρηιῆθου τε καὶ τῆς Φιλομεδοῦσης,
 ὃν πάντες Ἀρηιῆθον ἐκάλουν Κορυνήτην· 5
 οὐ τόξοις γάρ, οὐ δόρατι καὶ στόματι μαχαίρας,
 ἀλλὰ ῥοπαλῶ σιδηρῶ τὰς μάχας συνεκρότει.
 Ἐκτωρ Ἡιονέα δὲ βαλὼν πρὸς τὸν αὐχένα,
 ὁ Γλαῦκος δὲ Ἰφίνοον τοῦ Δεξιῶ τὸν παῖδα
 ἀνήρρηκε τῷ δόρατι βαλὼν κατὰ τὸν ὤμον. 40
 Ἡ δὲ γλαυκῶπις Ἀθηναῖα, φρόνησις τῶν Ἑλλήνων,
 ἰδοῦσα τούτους κτείνοντας στρατὸν τὸν τῶν Ἑλλήνων,
 ἐρώσα καὶ τὸν Ἥλιον νίκην Τρωσὶ διδόντα

(*) Lemmata codicum ut in superioribus libris.

(1) B C, ἐξώρμησε, scilicet ἔκτωρ τούτω τῷ πάριδι. Malui ex A, ἐξώρμησαν, ut τούτω sit dualis numerus.

(3) Scholium in C; Ἴαρη πόλις Βοιωτίας.

(4) B, υἷὸν δὲ ἀρηιῆθου τε. Il. 7, 8, υἷὸν Ἀρηιῆθου. C, φιλομεδοῦσης. Homero Φιλομέδουσα.

(5) A, κορονίτην. Scholium in C: ῥοπαλῶν, ἤτοι ματζουκῶν. Fortasse omissum nonnihil, verbi causa: παρὰ κορύνην, ῥοπαλῶν... Codicis exhibeo accentus accurate. Herodianus Epimerismis pp. 70, 233: κορύνη, ματζούκα. Nicetæ Choniatae de Manuele 7, c. 6, no-

minatur ὁ Ματζούκης vel Ματζουκάκης Θεόδωρος, qui κορυνήτης verbo tenuis fuisse videtur; nam in disceptatione quadam ab Eustathio illo Thessalonicensi confutatus, stetit ἐννεός καὶ τὰ χεῖρη μύσας. Vid. ad Herod. mea nota. Radix est *Massa*, Μάτζα. Plura Cangius, Fabrotus Glossario Nicetæ in Ματζουκάκη, collato Corayo Atactis t. 1, p. 195. *Zalyces Lexico: Massus, ῥοπαλῶν, ματζούκα*. Nomen ῥοπαλῶν nondum videram. Monuit *Zalyces ματζούκα* nomen esse χυδαῖκόν.

(6) A, σὺν στόματι. Cf. Il. 7, 138...

(7) A, ῥοπαλῶ.

(12) Non in B. A, κτείνοντα.

(13) C, διδοῦντα. A, τρωσὶν διδ.

τῷ πέμπειν κατὰ πρόσωπον Ἑλλήνων τὰς ἀκτίνας,
 ἤττισε μονομάχιον Ἑλλήνων τε καὶ Τρώων. 15
 Καθιδρυθέντων ἄμφω δὲ λοιπὸν τῶν στρατευμάτων
 αὐτὸς ὁ Ἔκτωρ ἀναστάς μέσον τῶν στρατευμάτων,
 ἤττισε τὸν βουλόμενον μονομαχεῖν Ἑλλήνων.
 Τῶν πάντων πτοηθέντων δὲ Μενέλαος ὠπλίσθη,
 ὑβρίζων πάντας Ἕλληνας Ἐκτορα πτοηθέντα. 20
 Καὶ δὴ νεκρὸς ἂν ἔκειτο χερσὶ ταῖς Ἐκτορείαις,
 εἰ μὴ κατέσχεν ἅπαντες, ὁ δ' Ἀγαμέμνων πλέσιν.
 Καὶ τότε Νέστωρ ἀναστάς, καὶ σχετλιάσας μέγα,
 καὶ τὴν Ἐρευθαλίωτος εἰπὼν μονομαχίαν,
 ἔνπερ ἀνεῖλε νεκρὸς ὑπάρχων τῷ σαρκίῳ, 25
 καὶ τέλος θεὸς ταῖς ῥήμασιν, « Εἰ νέος ἦν εἰσέτι,
 εἰ καὶ ἂν πρὸς μονομάχιον Ἐκτερι συνεπλάκην »,
 ἀνδρας ἐννέα πέπεικεν Ἑλλήνων ἀναστήναι,
 πρῶτον τὸν Ἀγαμέμνονα, δευτέρου Διομήδην,
 εἶτα τοὺς δύο Διάντας καὶ τὸν Ἴδομενέα, 30
 τὸν Μηριόνην μετ' αὐτοῖς, Εὐρύπυλον σὺν ταύταις,

(15) A, ἤτισέ μόν.

(16) B, καθιδρυθέντων. A, καθιδρυθῆν. C, καθιδρυθέντων. Hoc vocabulum e codice suo Cramerus protulit, lemma scholii sequentis quod invenit Anecd. Oxon. t. 2, p. 323 : γράφεται (mens caret eo verbo, quod perisse videtur resectum cultro bibliopecti) καὶ ἰδρυθέντων. Ἰδρυθέντων, ἰωνικῶς ἰδρυθέντων (quod desit Gram.) μετὰ τοῦ ν, ὡς τὸ κλιθέντων. Ἀττικῶς δὲ ἀνευ τοῦ ν, ὡς τὸ κλιθέντων, καὶ τὰ ὅμοια. Cf. liber K, 77. — A, λοιπῶν.

(17) Non est in C, omissus propter τὸ ὁμοιοτέλευτον duarum clausularum.

(21) A, καὶ μὴν... ἔκτορείαις. Prætulit formam masculinam ex B C. Consentiebant metricæ in ὄξαν Ὀμηρείαν libro Δ, 51 Cf. n. ad A, 167. Tzetzes Chil.

5, 762 : Οἱ Μοῦσαν τὴν οὐραγίαν Ὀμήρου καθελόντες. Metri necessitas omnino masculinum οὐράγιον reponi jubet, quod reperio in bono codice 2644.

(23) In C, ad σχετλ. scholium : δεινοπαθήσας, λυπηθείς.

(24) A, ἐρευθαλίωτος. B, ἐρευθαλλίωτος. Cf. II, 7, 136.

(27) C, συνεπλάκη.

(28) A, πέποικεν.

(29) A B C, διομήδην.

(30) Ἰδομενῆα.

(31) C, μηριόνη. A μυριόνην, permutatio ne vocalium η υ. In Tzetze Chil. 1, 496, ubi κρίσας ξυλύφιον μικρόν, malim ξυλήφιον. Frustra consului codicem 2644. Perierunt illius Chiliadis versus inter 440 et 581, avulso folio saltem uno, quod debuit esse medium inter folia 15 et 16.

καὶ Θόαντα, καὶ παίγιον Ὀμήρου Ὀδυσσεά.
 Οὔτοι πάντες ἀνέστησαν τάχα μονομαχησαί.
 Πάντων δὲ λόγοις Νέστορος κλήρους βαλλόντων τότε
 κυνῆ τοῦ Ἀγαμέμνονος, τοῦ Αἴαντος ἐξῆλθεν, 35
 εἴτε τυχαίως προδραμῶν ἢ κατ' οἰκονομίαν.
 ὁ Νέστωρ τότε γὰρ κινῶν ἐτύγχανε τοὺς κλήρους.
 Ἐκ κήρυκος τὸν κλῆρον δὲ δεξάμενος ὁ Αἴας,
 ὤρμησε καθοπλίζεσθαι τοῖς Ἕλλησι δὲ λέγει·
 « Ἐκτορα, φίλοι Ἕλληνες, δοκῶν νικῆσαι χαίρω· 40
 « ἀλλ', ἕως οὐ ἐνδύθωμαι αὐτὸς τὴν πανοπλίαν,
 « τῇ ἀφανεῖ κατεύχεσθε σύμπαντες Εἰμαρμένη
 « σιγῇ καὶ λάθρα καθ' αὐτούς, μὴ μάθωσιν οἱ Τρῶες,
 « εἴτε καὶ φανερώτερον φόβος οὐδεὶς ὑπάρχει ».
 Οὕτως εἰπὼν καὶ ὀπλισθεὶς, κραδαίνων καὶ τὸ δόρυ 45
 τρανώς ἐβάδιζε γελῶν ἐκπληκτικῶ προσώπῳ·
 ὄνπερ μεγάλως ἔχαιρον οἱ Ἕλληνες ὄρωντες,
 τρόμος πολὺς δὲ τοῖς Τρωσὶ καὶ Ἐκτορι σὺν τούτοις.
 Αἴας δὲ φέρων θυρεὸν στήθει στερερὸν ὡς πύργον,
 τὸν ὄνπερ κατεσκεύασε Τυχίος ὁ Ὑλαῖος, 50
 ἐπτὰ βοῶν μὲν ἔχοντα βύρσας ὄχυρωτάτας,
 ἄνω πασῶν δὲ τῶν βυρσῶν σίδηρον ὡς περ βύρσαν,
 ἔσθη πλησίον Ἐκτορος καὶ μάχην συνεκρότει.
 Καὶ πρῶτος Ἐκτωρ μὲν, βαλὼν τὴν Αἴαντος ἀσπίδα,

(32) A, καὶ χθόεντα.
 (34) A C, βαλλόντων.
 (36) A, εἴτα ταχέως προσδρ. B, ἢ
 τυχ. προσδρ.
 (37) B, ὁ ν. τότε γ. ἐτύγχανε τότε
 κινῶν τ. κλ.
 (38) C, ἐκ κήρ. ὁ Αἴας δὲ δεξ τ. κλ.
 (40) A, δοκῶ νικῆσαι χαίρων. Cf. II.
 7, 491.
 (42) A, κατεύχεσθε. B, κατεύχεσθαι.

Tzetzeica εἰμαρμένη est pro Jove Satur-
 nio Homeri, ut passim.
 (43) A, κατ' αὐτούς.
 (46) A, βοῶν. Cf. II, 7, 212.
 (47) B, ὄνπερ μ. οἱ Ἕλληνες ὄρων-
 τες ἀνεσπίρτων. II, 7, 214 Τὸν δὲ
 καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγίθειον εἰσοροῶν-
 τες.
 (50) Scholium in C : Ἕλλη πόλις
 Βοιωτίας

τὸν σίδηρον διέκοψεν ἔξ τε βοείας βύρσας· 55
 ἐν βύρσῃ τῇ ἐβδόμῃ δὲ τὸ δόρυ κατεσχέθη·
 δεύτερος δ' Αἴας προσβαλὼν κόπτει καὶ τὴν ἀσπίδα
 καὶ θώρακα τοῦ Ἑκτορος, μικροῦ καὶ τὴν λαπάραν,
 εἰ μὴ που κλίνας τὸ πλευρὸν ἐξέφυγε τὸν μόνον.
 Ἐκσπᾶσαντες δὲ δόρατα συνέπεσον ἀλλήλοις 60
 καὶ πλήττει πάλιν Ἑκτωρ μὲν τοῦ Αἴαντος τὸ σάκος,
 καὶ τὸν χαλκὸν οὐκ ἔκοψε, κλίνεται δὲ τὸ ξίφος.
 Αἴας πηδήσας κλήττει δὲ τὴν Ἑκτορος ἀσπίδα,
 καὶ τὴν ἀσπίδα κόπτει μὲν καὶ μέρος τοῦ τραχήλου,
 κρουγὴ δ' ἐχώρουν αἵματος. Ἑκτωρ δ' οὐχ ὑπεχώρει, 65
 ἄρας δὲ μέγαν μέλανα λίθον τραχὺν τῷ τότε,
 πρὸς ἐμφαλὸν τοῦ Αἴαντος πάλιν τὸ σάκος βάλλει,
 καὶ πλεῖον γέγονεν οὐδὲν, ἤχησε δὲ τὸ σάκος.
 Δεύτερος Αἴας δὲ λαβὼν μείζονα τούτου λίθον,
 στρογγύλον, ἐπέμψε στερρῶς, καὶ λυεῖ τὴν ἀσπίδα, 70
 λυεῖ καὶ γόνυ Ἑκτορος· ὁ δ' ὑπτίως ἠπλώθη,
 ἀσπίδι τούτου στηριχθεὶς. Τὸν δ' ὤρθωσεν Ἀπελλῶν.
 Αἴαντος κατὰ πρόσωπον ἥλιος γὰρ ἐκλάμπων
 αὐτὸν ἐκάλυψεν ἰδεῖν τὴν Ἑκτορείαν πτώσιν·
 τὸν Ἑκτορα δ' ἀνήγειρεν, Αἴαντος οὐκ ἰδόντος. 75
 Καὶ τότε δὴ καὶ ξίφεσιν ἀνέτρωσαν ἀλλήλους,
 εἰ μὴ Ταλθύβιος αὐτοὺς εἶρξε καὶ ὁ Ἰδαῖος·
 ἢ νύξ γὰρ κατελάμβανεν, ἡμέρας πληρουμένης.
 Οὕτω μονομαχήσαντες ἔδον ἀλλήλοις δῶρα,
 ὁ Ἑκτωρ μὲν τῷ Αἴαντι ξίφος σὺν ξιφοθήκῃ, 80

(55) A, βοίας.

(57) A C, δευτερος Αἴας δὲ βαλὼν.

(58) B, μικρὸν.

(62) A, χαλκὸν... τὸ δόρυ.

(64) A, πλήττει.

(69) A, μείζονα λίθον τότε.

(74) A, ἔκτορίαν. Fort. Ἑκτόρειον..
Cf. n. ad v. 21.

(75) B, εἰδότης.

(76) B, δὴ ξίφ' ἔτρωσαν ἀν.

καὶ πᾶσι παραρτήμασι καὶ τῇ σκευῇ τῇ τούτου :

ὁ Αἴας δὲ τῷ Ἑκτορι κοκκοβαφῆ ζωστήρα.

Καὶ τούτῳ τῷ ζωστήρι μὲν Ἑκτωρ, ἐξ Ἀχιλῆως

θανῶν, δεθείς ἐσύρετο μετὰ μικρὸν τὸν χρόνον,

Αἴας δ' ἀνείλεν ἑαυτὸν τοῦ Ἑκτορος τῷ ξίφει.

85

Ἀλλὰ ταυτὶ μὲν ὕστερα · τότε δὲ χωρισθέντες,

Αἴας ἀπῆλθεν Ἑλλησι, τοῖς δὲ Τρώσιν ὁ Ἑκτωρ.

Ὁ δ' Ἀγαμέμνων θύσας βοῶν εἰώχει τοὺς ἀρίστους,

ἐτίμα δὲ τὸν Αἴαντα ῥάχιν βοῶς παρέχων.

Μετὰ τροφήν ὁ Νέστωρ δὲ δημηγορεῖ γενέσθαι

90

συναγωγὴν τῇ αὔριον Ἑλλήνων τῶν σφαγέντων

καὶ τάφον ἓνα καὶ πυρὰν μίαν κοινὴν ἀπάντων,

καὶ πόλιν εἰς ἀσφάλειαν τῶν ζώντων καὶ τῶν πλοίων.

Ἀντήνωρ λέγει δὲ Τρώσιν Ἑλένην ἀποδοῦναι,

μηδὲ ματαιῶς μάχεσθαι πατήσαντας τοὺς ἄρκους ·

95

Ἀλέξανδρος δ' ἀντέλεξεν οὐχὶ διδούς Ἑλένην,

ἔσα δ' ἐξ Ἀργους ἔλαβε χρήματα δοῦναι λέγων,

καὶ ἔτι τούτων πλείονα. Πρίαμος δ' ἔφη τότε ·

« Νῦν μὲν δειπνοποιήσασθε, καὶ φυλακὴν ποιείσθε ·

« τῇ αὔριον Ἰδαῖος δὲ τοῖς Ἑλλησιν λεγέτω

100

« ὅσα φησὶν Ἀλέξανδρος τὰ νῦν περὶ Ἑλένης,

« καὶ παῦσιν αἰτησάσθω δὲ πολέμου παρ' ἐκείνων,

« ὡς κλαύσωμεν καὶ καύσωμεν νεκρούς τοὺς πεπτωκότας » .

Ἐλθόντες τῇ ἐπαύριον παρ' Ἑλληνας Ἰδαίου

καὶ καταγγείλαντος αὐτοῖς τὴν γνώμην τὴν τῶν Τρώων, 105

ἤρесе μόνον τὸ νεκρῶν στρατοῖς τοῖς ἀμφοτέροις,

Ἐφ' ἀμαξῶν δ' ἀθροίσαντες, καίουσιν ἄμφω τούτους,

(81) Ad παραρτήμασι schol. in C.
αἰωρήμασι, κρεμαστήρησι.

(86) B, ταῦτα.

(92) A, τὴν αὔριον. Sic A B, v. 100.

(103) B, καὶ κλαύσωμεν.

(104) A B C, τῇ.

(107) A C, ἐπ' ἀμαξῶν, A, ἀμφοτέ-
ρους.

τοὺς ἑαυτῶν ἑκάτεροι θακρύνοντες ὡς δέον.

Ἕλληνας δὲ διέπραξαν ὡσπερ ὁ Νέστωρ εἶπε,
καὶ τάφον ἓνα καὶ πυρᾶν δειμάμενοι καὶ πόλιν,
τὴν ἦν περ ἀπειργάσαντο μονοήμερῳ πόνῳ,
ὡσπερ ὁ Σαρδανάπαλος Τάρσον καὶ Ἀγχιάλην,
ὁ Ἀσσυρίων βασιλεὺς παῖς Ἀνακυνδαράξου.

410

Ὁ Ποσειδῶν ὁ λέγων δὲ Διὶ περὶ τοῦ τείχους
ὅτι τὸ τείχος ἔκτισαν ἄνευ θεῶν θυσίας,
καὶ τοῦ Διὸς οἱ λόγοι δὲ ταῦτα δηλοῦσιν εἶναι·
ἐν τροπικοῖς οἱ Ἕλληνας ἦσαν πυργοποιούντες,
οὐχὶ χρηστὸν θεμάτιον κρατήσαντες ἀστέρων·
ὅθε συντόμως ἔμελλε καταπεσεῖν τὸ τείχος

415

(108) B C, θακρύνοντες.

(111) C, ἀπειργάσαντο μονοήμερῳ τάφῳ, superscriptio πόνῳ, cum scholio. σημειῶσαι ὅτι οἱ Ἕλληνας μᾶ ἡμέρᾳ πολέχην πλησίον τῆς Τροίας ἐτειχοποίησαν, ὡς ὁ Σαρδανάπαλος Τάρσον ἄμα καὶ Ἀγχιάλην.

(112) B, καί περ.

(113) A, ἀνακυνδαράξου.

(117) Consentiant A B C. Cramerus in Anecd. Oxon. t. 3, p. 382, ante scholium a se reperiunt quodque ipse reperi in C, versum habet imperfectum, ἐν τροπικοῖς καταρχῶν, lemma fortasse poematis unde sequentia sunt de prompta. In C post lineolas duas prorsus evanidas sequitur fragmentum poetae astrologi, Ammonis puto: Ἐν τροπικοῖς οὐτ' αὖ γαμέειν καλὸν οὔτε γάμοιο Ὄραν (hoc addo) μνησθεῖν ἑρατῆν (sic scribo pro ἑρατεινήν) τελεῖν, οὐ κτήσιος ὀνήν (sic C. Cram., κτήσιος ἦν, et in nota exhibit compendii figuram prorsus malam). Μῆτε δαημοσύνην τέχνης τινὸς ἄργεο τῆμος. Εἰ δὲ καὶ ἄλλο τι πρᾶγμα θέλεις, μῖμνεν ἐπὶ δηρὸν. Μὴ σύγε τοῦτ' ἔρξεις (hoc verbum quod exhibit Cramerus sere est in C, finis ξεις certus saltem), τροπικοῖς μήνης ἐνεούσης. Πάντα γὰρ ἐν τροπικοῖσι καλίνονα ἐκτελέουσι, καὶ χρησμοὶ καὶ ὄνειροι ψεύδοντ' ἐν τρο-

πικοῖσι. Ῥηϊδίως ὀλαβῶν καὶ ἀσπασίως ἀποτίσει. Εἰ δὲ ξένην κλώσειν (Cram. et C. κλώσην. Melius foret, εἰ δὲ ξένην πλεῖν) καὶ ὀδεύειν γῆν ἐθελήσθα (Cram et C. ἦν. Sed γῆν et πλεῖν est subridiculum. Fortasse, εἰ δὲ ξένην πλεῖν. « Quod si in externa regione mari terrave iter facere volueris »), Ἐν τροπικοῖς κέλομαι· νόστος δὲ τοι ἔσεται ὠκύς (est νόστος pro lectione scripta νοῦσος; conjectura Dübneri v. d., confirmata versibus Ammonis a Tzetza citatis Exegesi p. 33; loquitur Ammon de solidis signis, στερεοῖς, quæ sunt τροπικοῖς contraria; quam adjectivi στερεοῦ significationem in lexicis non reperi, nisi innuatur ab Hesychio loco mendoso: Στερεὰ τινὲς τῶν δικαστικῶν ψήφων, ἄλλοι δὲ ἀστέρας. Vide Dorvill. ad Charit. Ammon igitur: Ἐν στερεοῖς ζωοῖς ξένην εἰς γαῖαν ἐπειχθεῖς δηρὸν ἐκεῖ μενεῖς, καὶ τοι νόστος βραδὺς ἔστιν. Confer Manethonem 6, 359, 360). Καὶ εἰς οἶκον ἴθι τῆμος ξένης (C et Cram. ξένης) ἀπὸ γαίης. Ἦν δὲ φύγη θεράπων κακομήχανος ἐν τροπικοῖσιν, Ἄψ εἰς οἶκον ἀνακτος ἐλεύσεται, οὐδ' ὑπαλύξει. Κλέψας δ' ἐν τροπικοῖσιν ἀλίσκεται, οὐδέ τε λήσει. Cf. liber M 5.

(119) A B, ὄθεν. Vide notata ad Prolegom. v. 389.

ἐπιφοραῖς ὑδάτων δε καὶ κύμασι θαλάσσης, 120
 μετὰ τὴν ὑπονόστησιν Ἑλλήνων πρὸς Ἑλλάδα.
 Ἐπεὶ βρονταὶ γεγόνασιν τότε δὲ πυργουμένοι,
 αἱ δὲ βρονταὶ πεφύκασιν ὑδάτων καὶ αἴρος,
 εἰκότως ἄγει λέγοντα Διὶ τὸν Ποσειδῶνα.
 Ὅτι δ' εἰσὶν εὐέμπτωτα τὰ τροπικοῖς πραχθέντα 125
 πᾶς ἀστρολόγος ἐκδοᾷ, καὶ Καταρχαῖς ὁ Ἄμμων·
 ἡλίου δ' ὄντος ἐν ζυγῷ τῶν τροπικῶν ζωδίων,
 οἱ Ἕλληνες ἐπύργωσαν ἐκείνην τὴν πολίχνην,
 ἐν ὀκτοβρίῳ τῷ μηνί, κατὰ φωνὴν Λατίνων·
 εἰ δ' ἦν τῷ τότε τροπικοῖς οὔσα καὶ ἡ σελήνη, 130
 χωρὶς ἄλλης κακώσεως καὶ βλάβης τῶν ἀστέρων,
 ἤρκεσαν ἂν καταπτῶσιν οὔτοι ταχέως πράξαι.
 Μετὰ θυσμᾶς ἡλίου δὲ τοῦ τείχους πληρωθέντος,
 ἐγένοντο βευσφάγια καὶ δεῖπνοι τῶν Ἑλλήνων.
 Ἐλθόντων ἐκ τῆς Λήμνου δὲ καὶ πλοίων οἰνοφόρων, 135
 ἄπερ ὁ Εὐνηος υἱὸς Ἰάσονος ἦν πέμψας,
 ἔπεινον ἐξωνούμενοι, δαινύμενοι παννύχως·
 ὁμοίως καὶ οἱ Τρῶες δὲ καλῖν κατὰ τὴν Τροίαν.
 Ὅ δ' οὐρανὸς παννύχιον ἐξαίσιον ἐβρόντα,
 ὡς ὠχρίαν τοὺς σύμπαντας τῷ φόβῳ ψυχραυμένους. 140
 Εἶτα τῇ Εἰμαρμένῃ δὲ θύσαντες ἐκοιμῶντο.

(120) B, κύματι.

(125) A, εὐέμπτωτα.

(126) A, κατ' ἀρχάς. C, κατ' αρχαῖς. B, καταρχαῖς. Hoc recepi. Innuitur astrologicus liber Ammonis pseudonymi, poemati similis Maximi περὶ καταρχῶν. Ad v. 117 fragmentum ex Ammone, ni fallor, fuit exhibitum.

(129) A, κατὰ πτώσιν.

(134) C, ἐγίνοντο.

(136) A, εὐνηος. H. 7, 408: Ἰησονίδης Εὐνηος. A, Ἰασος ἦν ὁ π.

(137) B, ἐπεινον. A, ἐπεινον. C, ἐπεινον. B, ἐξωνούμενος.

(140) B, καὶ ὠχρ. A, ὡς ὠχρεῖα.

(141) B C, θύσαντας κοιμηθῆναι. Et hic τῇ Εἰμαρμένῃ respondet Homericο Κρονίωνι II. 7, 481.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΔΙΑΔΟΣ ☉ (*)

Ἡμέρα μὲν ἐξήπλωτο πρὸς πάσης γῆς τὸ πλάτος·
 ὁ Ζεὺς δὲ πᾶσι τοῖς θεοῖς ἐδημηγόρει λέγων·
 « Μῆτε θεά τις θήλεια, μῆτε θεῶν ἀρρένων
 « τοῖς Ἕλλησιν ἢ Τρώεσσι νῦν βοηθὸς γενέσθω,
 « εἰ μὴ τὴν ἀγανάκτησιν ποθεῖ τὴν ἡμετέραν. 5
 « Ἡ γὰρ εἰς οὐρανὸν ἔλθοι πληγεῖς ἀπρεπεστάτως,
 « ἢ ῥίψω πρὸς τὸν Τάρταρον, ὡς γνοίη μοῦ τὸ κράτος.
 « Εἰ βούλεσθε δ' ἀπέπειραν λαβεῖν μου τῆς ἰσχύος,
 « τεῖραν χρυστὴν κρεμάσαντες πάντες καθέλκετέ με·
 « ἀλλ' οὐ καθέλξετε πρὸς γῆν· ἐγὼ δ', ἄνπερ ἐλκύσω, 10
 « ἀνάξω γῆν καὶ θάλασσαν· τοσοῦτον γὰρ ἰσχύω »,
 Ταῦτα τοιαύτην ἔχουσι σοφὴν ἀλληγορίαν,
 Μετὰ βροντᾶς, ἄς ἐπομεν, ἐκείνας τὰς παννύχους,
 ἡμέρας ἦν ὁ οὐρανὸς μέσως τεθωλομένος,
 μὴ καθαρὸς, μὴδ' ἔνομβρος, ἀλλ', ὥσπερ εἶπον, μέσως· 15
 ὅπερ καὶ ἄκραν σιωπὴν θεῶν κατονομάζει,
 ὅπερ καὶ κώλυμα φησὶν ἀμφοῖν τῆς βοηθείας.
 Μετὰ μικρὸν δὲ κινηθεῖς βραχὺ φαιδρὸς ἐφάνη,

(*) Codicum lemmata similia superioribus.

(2) B, τοῖς λαοῖς.

(4) Pro τοῖς ἀντί· ex ll. 8, 7? C, τρώεσσιν. A B, γενέσθω.

(6) Fortasse ἔλθω.

(7) A C, γνώση.

(13) ἔπομεν, modo libro II, 139.

(14) A B, μέσον.

(15) A, B, ἔνομβρος. A B C, μέσος. Scripsi μέσως, ὥσπερ εἶπεν.

(16) κατονομάζει, Homerus libro 8, 28.

(17) Schol. in C: ἀμφοῖν, ἦγουν Ἑλλήνων καὶ Τρώων.

(18) B, μικρὸν γέ.

ὅπερ καὶ λόγους Ἀθηνᾶς καὶ γέλων Διὸς λέγει·
 τὴν ἐπὶ πλείον κίνησιν ἵππους δὲ λέγει τούτου, 20
 τὴν περὶ Ἴδην στάσιν τε, πύκνωσιν πάλιν νέφους,
 ἐκ τῶν ἐνύδρων ποταμῶν τῆς πίδακώδους Ἰδῆς.
 Ἐπεὶ γοῦν ἦσαν εὐτελεῆ, τὰ τὰ τοιαῦτα γράφειν
 εἰς ὄγκον, εἰς ἀξίωμα καὶ μέγεθος τῶν λόγων
 ὁ Ὅμηρος ὁ πάνσοφος ῥητορικῶς ἀνάγων, 25
 μινυῖς τοῖς ῥητορεύμασι καὶ τὴν φιλοσοφίαν,
 ποιεῖται νῦν τὴν σύγκριστιν στοιχεῖον τῶν τεσσάρων,
 καὶ θέλων πάντων κρεῖττονα δεικνύειν τὸν ἀέρα,
 ὡς τοῦ πυρώδους τὸ φαιδρὸν συγκρούπτοντα νεφῶσει
 καὶ ἀνασπῶντα τοὺς ἀτμοὺς ἐκ γῆς καὶ τῆς θαλάσσης 30
 σὺν τῷ ἠλίῳ, τῇ χρυσῇ σειρᾷ τῇ λελεγμένη,
 αὐτοῦ δὲ πρὸς τὸ κάταντες γῆς μὴ καθελκομένου,
 ἀνθρωποπρεπωδέστερον νῦν προσωποποιήσας,
 ὡς βασιλέα τῶν θεῶν πλάττει δημηγόρουντᾶ
 μεγαληγόρω τῇ φωνῇ, καὶ λέγοντα τοιαῦτα. 35

Τοιοῦτον τὸ κατάστημα τῷ τότε μὲν ὑπῆρχεν·
 οἱ δ' Ἕλληνες ὠπλίζοντο, τὸ πρῶτον ἐμπαγόντες·
 ὁμοίως καὶ οἱ Τρῶες δὲ, καὶ τῶν πυλῶν ἐξῆλθον
 πεζὸς λαὸς τε καὶ ἵππεις, καὶ μάχην συνεκρότουν.
 Καὶ μέχρι μεσημβρίας μὲν ἰσοπαλῆς ἡ μάχη, 40
 ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν πολλῶν ἀναιρουμένων.

(19) λόγους Ἀθηνᾶς. Cf. II. 8, 30.
 A, διὸς γέλων. Cf. II. 8, 38.

(20) ἵππους. Cf. II. 8, 41.

(21) περὶ Ἰδην. II. 8, 47, 50. B, περιόδων σύστασιν. C, στάσιν δε.

(22) A, πίδακώδους. II. 8, 47: Ἰδην δ' ἴκανεν πολυπίδακα.

(23) B, εὐτελεῶς.

(24) BC, τὸν λόγον. Ex A placuit τῶν λόγων. Locus est impeditus, ac videtur

esse mendum in versu 23. Quidquid sit, sic ordino verba data: Ὅμηρος ἀνάγων τὸ γράφειν τὰ τοιαῦτα εἰς.... μέγεθος τῶν λόγων.

(29) A B, συγκρούπτοντος. C, συγκρούπτοντα. Saepius in hac syllaba peccatur.

(30) A B, ἀνασπῶντος. C, καὶ ἀν.

(31) A, λεγομένη. Conf. v. 9.

(36) C, τοιοῦτο.

Ἡ Εἰμαρμένη τότε δὲ κλίνει ζυγὸν Ἑλλήνων,
 ἦγουν τροπὴν ἐδήλωσε τῷ γένει τῶν Ἑλλήνων.
 Βροντῆς καταρραγεΐσης γὰρ μεγάλης, ἐξαιτίας,
 ἀργῆς κατήχθη κεραυνὸς στρατῷ τῶν Ἑλλήνων. 48
 Λοιπὸν σὺν δέει σύμπαντες τῆς μάχης ὑπεχώρουν,
 Ἴδομενεὺς, Ἀτρεΐδης δὲ, καὶ Αἴαντες οἱ δύο.
 Ὁ Νέστωρ ἄκων ἔμενε, τοῦ ἵππου τοξευθέντος
 ἐξ Ἀλεξάνδρου πρὸς αὐτῆς τῆς κορυφῆς τὰς τρίχας.
 Καὶ δὴ μικρὸν ὑφ' Ἐκτορος νεκρὸς ἂν ἦν ὁ γέρον, 50

(42) Homeric Πατρ. II, 8, 69, poe-
 tastro allegoriatæ dicitur ἡ Εἰμαρμένη de
 more. — Κλίνει ζυγόν. Cf. II, 8, 72. Scholium
 in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p.
 382 : τὸ ζυγὸν νῦν τὸ ζυγὸν τρυάνης
 (quod nomen addo e conjectura), ἀλλὰ
 καὶ ᾧ (pro ᾧ quod in C mihi divinare vi-
 sus sum, Cramerus compendium exhibuit,
 in quo σ superimpositum litææ m pede
 parenti) ζευγύουσιν ὑποζυγία παρ'
 Ὁμήρω καὶ τοῖς ἀρχαίοις οὐδετέρως
 λέγεται.

(45) Scholium in C, et in Anecd. Oxon.
 t. 3, p. 382 : εἶδη κεραυνῶν ἐξ. Ψο-
 λδεντες, πυρόεντες, σκηπτοὶ καὶ κα-
 ταιδᾶται. Καὶ ἐλιχίαι μετ' αὐτοῦς, καὶ
 σὺν αὐταῖς ἀργῆται. Λέγεται δὲ καὶ
 ἀργῆς καὶ ἀργήτης. — Α, ἀργεῖς. Per-
 mutatio fit vocalium η ει. Tzetzes Chil. 7.
 921 : ἡ ὡς χιῶν μὲν ψυχᾶ, Οὕτω καὶ
 λύπη τὰς ψυχὰς. Invenerat K. φύγη,
 quod emendavisse sibi visus est edito ψυ-
 χᾶ, sententiam juvenis quidem, sed pes-
 sumdato metro. Notius aderat ejusdemque
 vocabulo φύγη soni verbum ψύχει, quod
 et sensui erat aptum ac rhythmico. Invenio
 ψύχει in codice 2644. Plausibiliorem se-
 cit versui medicinam Chil. 4, 188, cujus
 prius hemistichium syllaba carebat. Nar-
 rat Tzetzes Athenienses, Xerxe Urbī obsi-
 dionem minante, Salamina conjuges, libe-
 ros ac pretiosissimas quæque asportavisse :
 Ἦν δὲ τότε συμπάθεια καὶ τῶν ἡμέ-
 ρων ζῶων, Τρεχόντων τὴν θάλασσαν
 σὺν τοῖς αὐτῶν δεσπόταις. Insevit τε
 editor τρεχόντων τε τὴν θάλασσαν.
 Codex multo melius τρ. πρὸς τ. Non

æquor currebant, sed ad litus. Canis
 Xanthippi illius qui fuit Periclia pater,
 audacior insiluit fluctibus et natando na-
 vem sequebatur quæ vehebat domonem,
 sed eum defecerunt latera, et in ipso lit-
 tore animam exspiravit. Cani sepulcrum
 erexit Xanthippus. Reique meminerat As-
 clepiades, Tzetze teste : Ἀσκληπιάδης
 τέ φησιν οὕτω κατ' ἔπος λέγων. α Ὅ
 καὶ κυνὸς καλοῦσι δυσπόρου σῆμα.
 Qui versus in Scholiis ad Hecubæ v. 12-
 49, Κυνὸς ταλαίνης σῆμα ναυτιλίας
 τέκμαρ, recitatur : περὶ τοῦ κυνὸς σῆ-
 ματος καὶ Ἀσκληπιάδης φησὶν, δι
 κυνὸς καλοῦσι δυσπόρου σῆμα. Fer-
 me opinor Tzetzeam quamvis μνημονόστα-
 τον erravisse, et ad Xanthippi canem
 male retulisse quod de Hecuba in canicu-
 lam mutata scripserat Asclepiades. Etenim
 verba κυνὸς δυσπόρου σῆμα manife-
 stam produnt Euripidei loci imitationem.
 Atque ibidem in allegando Eliani loco la-
 psus est per errorem memoriæ. Vir do-
 ctissimus qui choliambicos poseosio frag-
 menta collegit, non neglexit Asclepiadis
 versiculum, quem ex scholio tantum nove-
 rat, sed conjunctione ὅτι impeditus, edi-
 dit ὅπου, proponens etiam ὄκου κυνὸς
 καλοῦσι. Tzetze scriptura difficultatem
 removet.

(47) In C super Ἀτρεΐδης glossa, ὁ
 Ἀγαμέμνων.

(49) A, τῆς τροίας. B, τὰς κόρας.
 Lectionem C firmat locus II, 8, 83 :
 Ἀκρην κακκορῶζην, ὅθι τε πρώτοι
 τρίχες ἵππων. Firmat etiam B, qui non
 κόρας, sed κόμας in mente habuit.

εἰ μὴ περ τοῦτον κατιδῶν ὁ Διομήδης τότε
 τὸν Ὀδυσσεά φεύγοντα κέκραγε συνεργῆσαι·
 ὡς δ' οὐδαμῶς ἠδύνατο πείθειν ἀνθυποστρέφειν,
 μόνος στραφεῖς ἐξέσωσεν ἄρματι τῷ οικείῳ,
 τὸ ἄρμα δὲ τοῦ γέροντος Σθένελος, Εὐρυμέδων, 55
 κομίζοντες ἐξήνεγκαν εἰς τὸν στρατὸν Ἑλλήνων·
 αὐτὸς δὲ σὺν τῷ γέροντι τοῦ Ἴκτορος ἀντίος
 ἐλθὼν, ἀπέκτεινε δορι ἠϊόχον ἐκείνου,
 Ἕνιοπέα πρὸς μαζὸν βαλὼν κατὰ τὸ στήθος.
 Ἴκτορι δ' Ἀρχεπτόλεμος ἠϊόχος ἀνήλθε. 60
 Καὶ Διομήδους μέλλοντος ἀνδραγαθεῖν καὶ πάλιν,
 βροντῇ φρικώδης, σὺν αὐτῇ καὶ κεραυνὸς ἀργήτης
 πρὸ τῶν ποδῶν ἐμπέπτωκε τῶν ἵππων Διομήδους.
 Οἱ ἵπποι πτοηθέντες δὲ κρύπτονται πρὸς τὸ ἄρμα·
 ἐκ τῶν χειρῶν δὲ Νέστορος ἔπεσον τὰ ἠνία, 65
 καὶ πρὸς φυγὴν παρήλασε πείσας τὸν Διομήδην.
 Ὡς δ' Ἴκτωρ ἀνεβόησε, « Φεύγεις, υἱὲ Τυδέως »,
 ὁ Διομήδης ἔμελλε πάλιν τοὺς ἵππους στρέφειν,
 καὶ τούτῳ συνεισφέρεσθαι πρὸς πόλεμον καὶ μάχην.
 Τρισσάκις ὤρμησεν αὐτὸ ποιῆσαι Διομήδης, 70
 καὶ τρίς ἐξ Ἰδης οὐρανὸς ἐβρόντησε μέγਾਲως
 νίκην σημαίνων τοῖς Τρωσίν. Ἴκτωρ βοῶν δὲ μέγα
 τοὺς ἑαυτοῦ παρῶτρυνει ἐμβαίνειν πρὸς τὸ τεῖχος,
 καὶ πῦρ ζητεῖν ὡς πρήσωσιν Ἑλλήνων τὰς ὀλκάδας,
 καὶ πρὸς τοὺς ἵππους τοὺς αὐτοῦ, τὸν Ἰάνθον καὶ τὸν Λάμπιον, 75

(51) A, μὴ πως.

(53) A, καὶ οὐδαμῶς.

(57) A, ἀντίως.

(59) A C, ἠνιοπέα. In B, spiritus nunc evanidas. Homero nomen tenuatur II, 8, 120. B, βαλὼν τε κατὰ στήθος.

(60) A, Ἴκτορος.

(65) B, χειρῶν τοῦ.

(71) B, ἐβόησε. A, ἐβρόντησε. Ident habuit βροντῇ v. 62. Permutatio solita. In Georgidæ Gnomologio p. 45 Anecdotorum Gr. t. 1, pro reperto βραδὺς μὴ ἦσθη, scripsi β. μὴ ἴσθη, ac sic bene codex τοῦ Μηνᾶ v. d. nunc obtulit.

εἶτε μὴν καὶ πρὸς τέσσαρας ἵππους τοιαύτῃ λέγει·

« Νῦν μοι τὴν ἐπιμέλειαν ἀπόδοτε, ὦ ἵπποι,
 « ἢνπὲρ ἐμοῦ ἡ σύζυγος ὑμῶν ἐπεμελείτο,
 « πάρος ἐμοῦ διδοῦσ' ὑμῖν σίτον φαγεῖν καὶ οἶνον,
 « ὅπότεν ἤθελον αὐτῆς· ἔθε σπουδάσατέ μοι, 80
 « ὡς τὴν χρυσὴν τοῦ Νέστορος κρατήσωμεν ἀσπίδα,
 « καὶ Διομήδους θώρακα ἐξ ὀμίων τῶν ἐκείνου.
 « Εἰ ταῦτα λάβω, φεύγουσιν Ἕλληνες νῦν Ἑλλάδα.

Ἢ λαλιά τῆς Ἥρας δὲ καὶ στόνος Ποσειδῶνος
 πνευμάτων κίνημα δηλοῖ καὶ μύκημα θαλάσσης. 85

Οἱ Ἕλληνες δὲ φεύγοντες ἐπλήρωσαν τὸν τόπον,
 ὅσος ὑπῆρχεν ἐξ αὐτῆς τῆς τάφρου πρὸς τὸ τεῖχος,
 ἔδον ἀπὸ τοῦ τεύχους τε πάλιν ὡς πρὸς τὰ πλοῖα,
 ὃ λέγεται πωμήριον κατα Λατίνων γλώσσαις.

Καὶ δὴ πυρὶ κατέφλεξεν Ἐκτωρ Ἑλλήνων νῆας, 90
 εἰ μὴ τὸν Ἀγαμέμνονα Ἥρα, ψυχὴ οἰκεία,

(76) Scholium in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 382 : ἐπογοῦντο γὰρ τινες τῶν ὑπεράρχων τὸ παλαιὸν καὶ τέτρασιν ἵπποις, ὡς Ἀβραδάτης ὕστερον τετραρρύμφῳ ἄρματι ἐποχοῦμενος· ἐξήπτων (ἴπῳ ἐξ ἵππων) ὀκτώ συνέιστηκότη· Manifeste respicitur Xen. Cyr. 6, 1, 51.

(78) A, ἐπεμελείται. II, 8, 188 : ἔθηκεν.

(79) A C, παρὸ ἐμοῦ διδοῦσα μοι. B, παρὸς ἐμοῦ διδοῦσα μοι. Correxii ex II, 8, 188 : ὑμῖν γὰρ προτέροισι... ἡ ἐμοί. A, ἄρτον. In C ἄρτον est scriptum super σίτον.

(80) A, νῦν δὲ σπ. B, ὅθεν σπ.

(81) B, καὶ τὴν... κρατήσασαιμεν,

(82) Schol. in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 383 : θώρακα, τὸν περὶ τὸ στήθος· πολεμικὸν σιδηροῦν χιτῶνα. Ὁ Διομήδους δὲ θώραξ λωρίκιον ἦν, καὶ οὐ σωσάνιον· ἀλυσειδωτὸν γάρ. Ὁ Ὀμηρος οὕτω φησὶν [II, 5, 113]. « Ἄμμα δ' ἀνηκόντιζε δια στρεπτοῖο « χιτῶνος ». Στρεπτοῖο δὲ ὁ ἀλυσειδωτὸς λέγεται. Ἐδεῖξα καὶ ὅπισθε [Pro-

leg. 695 et n.] περὶ αὐτοῦ λέγων, εὐρεθέντος ἐν Λογίθαρδίᾳ, ὅτι τὸ τῶν λαβῶν πάχος ἰσοπαχὲς εἶχε μεσοπαχεῖ κονδύλιῳ. Ὁ Μασίστιος δὲ θώραξ ἐν τοῖς περσικαῖς σωσάνιον ἦν· ὀλόχρυσον γὰρ αὐτὸν λεπιδωτὸν Ἡρόδοτος [9, c. 22] καὶ ἕτεροι φασὶν ἱστορικοί· δι' ὄνπερ θώρακα, τοῦ ἀνδρὸς ἀνηρημένου, μάχη τοῖς Ἕλλησι πρὸς ἀλλήλους γέγονε καρτερά.

(83) A, λέγω. B C, ἑλλάδι.

(84) Cf. II, 8, 198, 208.

(85) A, πν. μύκημα... μύκημα θ.

(87) B, ὄσον.

(88) A, τεύχους δέ. B, καὶ πρὸς. Cf. n ad A, 75. In C scriptum οἰκείας super πλοῖα. Voluit οἰκίας. Cf. scholium proximum et n. ad Z, 39.

(89) A, πρ-μῆριον. Scholium in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 383 : πωμήριον λατινικῶς λέγεται, τὸ ἀπὸ τῆς τάφρου μέχρι τοῦ τεύχους διάστημα, καὶ τὸ ἐντὸς ἀπὸ τοῦ τεύχους μέχρι τῶν οἰκιῶν.

(91) Conf. II, 8, 218.

παρώτρυνεν ὀνειδέσει στήσαι τοὺς πεφευγότας,
λέγοντα πάντας Ἑλληνας Ἑκτορος οὐκ ἀξίους,
καί γε καταμεμφόμενον πολλὰ τῇ Εἰμαρμένῃ.
Τούτου δὲ σχετλιάσαντος διὰ τὰς ἀτυχίας, 95
ἐλάφου μόσχον ἀετὸς ἀπέρριψε βαστάζων·
οἱ δ' Ἕλληνες θαρρήσαντες ἐπ' ἀγαθῷ σημείῳ
κατὰ τῶν Τρώων ὄρμησαν καὶ μάχην συνεκρότου.
Πρῶτος δὲ πάντων ἤλασε τοὺς ἵππους Διομήδης,
καὶ κτείνει παῖδα Φράδμονος, Ἀγέλαον τὴν κλήσιν, 100
φεύγοντα, τὸ μετάρφρενον δόρατι περονήσας.
Καὶ μετ' αὐτὸν καὶ οἱ λοιποὶ χωροῦσι κατὰ Τρώων
Ἀτρεΐδαι τε καὶ Αἴαντες, Ἴδομενεὺς σὺν τούτοις,
ὁ Μόλου Μηριόνης τε μετὰ τοῦ Εὐρυπίλου.
Ἦλθε καὶ Τεῦκρος ἔνατος, τόξοις νῦτρεπισμένους, 105
καὶ περιδλέπων ἔκτεινε τοξέυμασι τοὺς Τρώας·
τοξέυων δ' ὑπεκρύπτετο τῇ Αἴαντος ἀσπίδι,
ὥσπερ τις παῖς κρυπτόμενος ταῖς μητρικαῖς ἀγκάλαις.
Ὀκτῶ μὲν οὖν ἀνήρηκεν οὗτος ἐκ τοξευμάτων,
Ὀρσίλοχον καὶ Ὀρμενον, Δαίτορα, Ὀφελέστην, 110
Χρόμιον καὶ Μελάμπρον, σὺν τούτοις Λυκοφόντην,
καὶ τούτου τὸν ἀκόλουθον τὸν Πολυαιμονίδην.
Ὁ Ἀγαμέμνων τούτου δὲ βλέπων ἐχάρη μέγα,
καὶ δωρεὰς ὑπέσχετο δοῦναι λαμπρὰς ὑστέρωσ.
Ὁ δὲ κατὰ τοῦ Ἑκτορος τοξέυμα πέμψας ἄλλο, 115
ἀποτυχῶν ἀπέκτεινε νόθον υἱὸν Πριάμου,

(94) Εἰμαρμένη Jovi scilicet II. 8, 286.
(95) A B, σχετλιάζοντος. A. κατὰ.
(100) B, τείνει Cf. II. 8, 256.
(101) Glossa ad μετάρφρενον in C: τὰς
δυσωμίας. Cf. ad librum E, 34.—A, πε-
ροκήσας.

(105) B. ἔνατος. Homerus II. 8,
266: Τεῦκρος δ' εἰνατος ἤλθε. A B,
ἐπλοῖς. II. 8, 266: παλίντονα τόξα
τιταίνων.
(111) C, λυκοφρόνην. Cf. II. 8. 275.
A, λυκοφώντα.

Καστιανείρας καλλακῆς ὄντα τῆς ἐξ Αἰσύμης,
 τὴν κλῆσιν Γοργυθίωνα, βαλὼν κατὰ τὸ στήθος·
 ὁ δ' ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ὡς ἐνδρῶσος κωδία.
 Τεῦκρος δὲ πάλιν ἀστοχεῖ καθ' Ἐκτορος τοξεύσας, 420
 ἡλίου βλάψαντος αὐτόν. Παρὰ μαζὸν βαλὼν δὲ
 κτείνει τὸν Ἀρχεπτόλεμον ἠνίοχον ἐκείνου.
 Πέπτωκε δ' ἐκ τοῦ ἄρματος· ταρασσονται οἱ ἵπποι,
 τούτου συμβάντος. Ἐκτωρ δὲ μεγάλως ἐλυπήθη.
 Καὶ τοὺς μὲν ἵππους ἀδελφῶ διδοί τῷ Κεβρίωνη, 425
 αὐτὸς δ' ἀπὸ τοῦ ἄρματος μέγα βῶν κατῆλθε,
 καὶ γε τὸν Τεῦκρον, μέλλοντα πάλιν τοξεύειν τούτον,
 πρὸς στήθος καὶ τὸν τράχηλον λίθῳ βαλὼν μεγάλην,
 φοράδην ἐπεισεν αὐτὸν ἀχθῆναι πρὸς τὰς νῆας,
 Ἄλαστορος βασιτάζοντος τούτου καὶ Μηκιστεύς. 430
 Καὶ πάλιν Τρῶες τρέπουσιν Ἑλληνας πρὸς τὰς νῆας.
 Ὁ ἔλεος τῆς Ἥρας δὲ, καὶ Ἀθηνᾶς οἱ λόγοι,
 οὔσπερ φησὶ δι' Ἡρακλῆ ἐξ ἄδου σεσωσμένον,
 καὶ ἔπερ λέγει πλήρωμα Θέτιδος ἱκεσίας,
 καὶ ζευξὶς τῆ τοῦ ἄρματος τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ἥρας 435

(117) A, καστιανείρας. B C, καστιανείρας. Schol. Αἰσύμη ὄνομα πόλεως.

(118) A, γοργυθίωνα. Cf. II. 8, 302.

(119) C, κωδεῖα. Scholium in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 383 : κωδεῖα τὸ ὑπωπιτικὸν φυτόν (Cramerus addit sic et nescio quid figuræ obscurioris pro comprehendio c. dicitis, mei saltem. Accentus solutus est φιτρὸς et φυτρὸν) παροξυτόνως, παρὰ τὸ κώματι ἴγουν (Cram. ἦ, comprehendio, opinor neglecto) δέειν καὶ δεσμεῖν Κώδεα δὲ ἡ κεφαλὴ προπαροξυτόνω, παρὰ τὸ κείσθαι τὰ δέοντα ἐν αὐτῷ, ἴγουν (Cram. ἦτοι) τὸ λογιστικόν. Rescripi in fine versus alteram lectionem κωδία. Nominum Κώδεα et Κωδία accentus est vulgo illius antepenultimus, hujus penultimus, ut illud clausulae versus

non conveniat. Utrumque dicitur de papaveris capite. In hoc loco is est omnino vocabuli sensus. Homerus enim II. 8, 306 : Μήκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν. Alibi poeta translatit ad hominem, II. 14, 499 : κώδειαν ἀνασχών.

(121) A, B, περὶ 8, 313 : βάλε στήθος παρὰ μαζόν.

(122) A, ἐκείνου glossa in C, τοῦ Ἐκτορος.

(126) A B, κατήχθη.

(130) A, μηκιστεύς. Cf. II. 8, 333.

(132) II. 8, 350 : Τούς δὲ ἰδοῦσ' ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη... II. 8, 357 : τὴν δ' αὐτὴ προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

(134) Cf. II. 8, 370.

(135) Cf. II. 8, 382.

ἀποστολή τε Ἴριδος πρὸς τὸ καλύσαι ταύτας,
 καὶ τοῦ Διὸς ἡ δίφρευσις πρὸς οὐρανὸν ἐξ Ἴδης,
 ἐκ Ποσειδῶνος λύσις τε Διὸς ἀρμάτων ἵππων,
 καὶ τὰ τοιαῦτα σύμπαντα τοιῶσδε συνεγράφη.
 Ὅ Ὀμηρος, ὡς χρονικὸς καὶ συγγραφεὺς τῶν τότε, 140
 ἅπαν μὲν γράφει τὸ πραχθὲν καὶ τὸ συμβᾶν τῷ τότε·
 τὰ δὲ γε περιπέξια καὶ τῶν εὐτελεστέρων
 τρέπων ὡς πρὸς ἀξίωμα καὶ μέγεθος τοῦ λόγου
 σεμνῶς συγγράφει καὶ δεινῶς, δεινὸς ὢν λογογράφος.
 Μετὰ βροντὰς ἄς εἶπον γὰρ καὶ τοὺς δεινοὺς ἀργήτας 145
 πνεῦμα λεπτὸν ἀπήρξατο καθαίρειν τὸν ἀέρα·
 μετὰ μικρὸν ἐφάνη δὲ τῷ οὐρανῷ ἡ Ἴρις,
 εἶτα καὶ νέφος κάθυγον ἐξαναχθὲν ἐξ Ἴδης
 τὸν οὐρανὸν ἐπλήρωσεν· εἶτα ῥαγέντος ὄμβρου,
 ὃ λύσις ἐστὶ τῶν Διὸς ἀρμάτων Ποσειδῶνι, 150
 χρυσειδῆς ὁ οὐρανὸς ἐκ πνεύματος ἐφάνη,
 οἷα συμβαίνει γίνεσθαι πάντως ὄμβροευδίας,
 καὶ μᾶλλον καταστήμασι φθινοπωρινωτάταις.
 Ταῦτα μὲν ἦν ἐκ τῶν πεζῶν καὶ τῶν ἀφελεστάτων,
 ὅθε τὴν ἀνακάθαρσιν ἐκείνην τὴν ἀέρος 155
 Ἦραν καλεῖ καὶ Ἀθηναῖν, καὶ ἔλεος Ἑλλήνων,
 καὶ ζεῦξιν Ἦρας, Ἀθηναῖς, ἀρμάτων χρυσαμπύκων.

(136) Cf. II. 8, 398. — A, ἔριδος... καλέσαι.

(137) Cf. II. 8, 438.

(138) Cf. II. 8, 440.

(139) A, τοῖως δὲ συνεγράφη.

(140) B, ὡς συγγρ. ὡς χρονικός. A, χρ. καὶ συγγρ. τῷ τότε. C, χρ. ὡς σ.

(142) B, ἀτελεστέρων.

(145) Cf. liber H, 139. A, ἀργήτας. B C, ἀργήτας. Scholium in C, et Anecd. Oxon. t. 3, p. 483: λέγεται καὶ ἀργῆς καὶ ἀργήτης: Ὅθεν ἀργήτας τὸ γῆ, καὶ ὀξύνειν δεῖ καὶ περισπᾶν. Brevius esse videtur id scholium. Ὅξύνειν δεῖ γέ

καὶ περισπᾶν γῆ, ἀργήτας ab ἀργῆς, ἀργήτας ab ἀργήτης. Vei ὀξύνειν γῆ in nominalivo ἀργήτης, περισπᾶν in accusativo ἀργήτας. Cf. n. ad Θ, 45.

(147) B, καὶ οὐρανῷ.

(148) A B, ὅθεν.

(157) A B, ζεῦξις. Mendosus iste nominativus, ortus ex præcedente ἔλεος. Sed ἔλεος nunc est neuter accusativus τὸ ἔλεος. C, χρυσαμπύκων, superscripto χρυσοχαλίων, quod nomen non potest esse varians lectio, est autem glossa, sed ea mala, quum utriusque vocabuli diversa sit significatio.

Ὁ Πρακλῆς ὁ ἥλιος ἐστὶν ἐν τοῖς ἐνθάδε
 ὡς κλέος Ἴρας, καὶ τῆς γῆς, ἐν Εὐρυσθεὺς ἐκπέμπει,
 ἡ σφαῖρα ἡ οὐράνιος ἦτις εὐρέως θέει, 460
 ἄθλους τελέσαι δώδεκα, τὸν χρόνον ἐκπληρῶσαι
 δώδεκα περιτρέχοντα τμήματα τῶν ζωδίων,
 Κριόν, Ταῦρον καὶ Δίδυμον, Καρκίνον, Λέοντά τε,
 Παρθένον ἅμα καὶ Ζυγόν, Σκορπιόν καὶ Τοξότην,
 Αἰγόκερον, Ἰδρόχου τε, καὶ σὺν αὐτοῖς Ἰχθύας 465
 οὓς ἄθλους ἀπεργάζεται, τρέχων οἰκείους δρόμους
 δυσμέθε πρὸς ἀκτολάς, τῆς σφαίρας ἐναντίος,
 οὗτος οἰκείος δρέμης γὰρ τυγχάνει τῶν πλανήτων.
 Ἔστι καὶ δρόμος ἕτερος τούτου, τῶν ἀνοικείων,
 ἐν καθ' ἑκάστην τρέχει μὲν ἕξ ἕως πρὸς τὴν δύσιν, 470
 ἄκων περιφερόμενος σφαῖρα τῇ οὐρανίῳ,
 δύνων καὶ ἀνερχόμενος ποιῶν τὰς νυχθημέρους,
 τὰς ἄσπερ δύσεις κάθοδον πρὸς ἄσθην εἶναι λέγει,
 Ἄδου δὲ κύνα τὸ ὑγρὸν καὶ τῶν ὑδάτων φύσιν,
 ἐξ ὧν περ ἀπαρύεται ἥλιος, γῆς ἐκτρέχων. 475
 Ἐκ γοῖν τοῦ λέγειν Ὅμηρος ἐξ Ἀθηνᾶς τοιαῦτα,
 ὡς, εἰ μὴ τοῦτον ἔσωξεν, οὐκ ἂν ἀνήλθεν αὖθις,
 ἐξ ἀναθυμιάσεων δεκκεῖ κινεῖν τὴν σφαῖραν,
 ὡς οἱ λοιποὶ φιλόσοφοι, πλὴν Ἀριστοτελείων.

(158) De Hercule et Eurystheo ll. 8, 362... Scholium in C, et in Anecd. Oxon. t. 8, p. 383: Ἡρακλῆς ὡς κλέος Ἴρας καὶ τῆς γῆς. Τὸ σχῆμα παρετυμολογία καλεῖται.

(160) B, εὐθέως.

(161) B, ἄλλους.

(162) C, περιέγοντα.

(163) A B C, δίδυμον. Dixit δίδυμον, quum διδύμου; lex metrica rejiceret.

(165) A, αἰγόκερον.

(167) A B, δυσμέθεν. A C, ἐναν-

τίως. Ovidii Phæbus: « contrarius evehor orbi ».

(169) In C glossa super τούτου: τοῦ ἡίου.

(170) B, μὲν τρέχει.

(173) Homerus scilicet λέγει, ll. 8, 367.

(174) Cf. ll. 8, 368.

(175) A, ἀπερρύεται. B, ἀπαρρύεται... ἐκτρέχει.

(176) A, τῶν.

(177) B, καὶ εἰ.

(179) B, καὶ οἱ λ. C, ὡς καὶ λ.

Ἄριστοτέλης δ' ἀναρχον εἶναι τὴν σφαῖραν λέγει, 180
αὐτοκινήτως ὑφ' αὐτῆς κινεῖσθαι δογματίζων.

Τῆς ἱκεσίας Θέτιδος ἢ πλήρωσις τυγχάνει
τὸ γεγονέναι κάθυγρον τὸν οὐρανόν, ὡς εἶπον.

Τὰ δ' ἄλλα πάντα σοι σαφῆ μακρηγορεῖν οὐ πρέπει.

Μετὰ γοῦν τὸ κατάστημα τοῦτο νυκτὸς ἐλθούσης 185

Ἐκτωρ εἰδημηγόρησε τροφάς ἐκ Τροίας ἄξι
ὅσα τε τούτοις ἕτερα τῶν χρειωδῶν ὑπάρχει
ἔξωθε δὲ τῆς πόλεως πάντας δειπνοποιεῖσθαι,
πυρκαϊᾶς ἀνάπτειν τε μέχρι καὶ τῆς ἡμέρας,
μὴ κατὰ νύκτα φύγωσιν Ἕλληνες ταῖς ὀλλάσι· 190

τοῖς κῆρυξι δ' ἐκέλευσε συλλέγειν κατὰ Τροίαν
τοὺς παῖδας καὶ τοὺς γέροντας εἰς φυλακὴν τῶν πύργων,
τῶν γυναικῶν ἐκάστην τε πῦρ ἔχειν ἐν οἰκίαις,
καὶ φυλακὴν καὶ προσοχὴν ἀκριβεστάτην εἶναι,
μὴ λάθῃ λόχος ἔνεδρα δραμεῖν ὡς πρὸς τὴν πόλιν, 195
καὶ ταύτην ἐκπορθήσωσιν, ἀπόντων στρατευμάτων.

Οὕτως εἰπόντος Ἐκτορος ἀπεπληροῦτο πάντα.

Μέσον δὲ τοῦ Σκαμάνδρου τε καὶ τείχους τῶν Ἑλλήνων
οἱ Τρῶες ἦσαν καίοντες πυρκαϊᾶς χιλιάς,

(180) A, λέγων. Cf. De caelo 4, 9, etc.

(181) A, δογματίζει.

(182) Cf. supra v. 148.

(184) B, πρέπον.

(188) A B, ἔξωθεν.

(193) A B, δέ. Scholium in C: λείπει τὸ λέγειν, ἐν' ἣ ἐκέλευσε λέγειν πῦρ ἔχειν ἐν οἰκίαις. Nulla fit ellipsis.

(195) B, καὶ πρὸς. Cf. n. ad A, 75.— Sedes nominis ἐνεδρα lectorem metricum a pronuntiatione solita, ἐνέδρα, aberrare cogit, et tonum antepenultimæ imponere. Sic pronuntiavisse Tzetam manifestum est ex alio loco Chil. 12, 519: Λόχος δὲ καὶ ἡ ἔνεδρα κάλυμμα καλεῖται. Quod vitium notaverunt doctissimi edito-

res Thesauri Græci novi. Est enim a longum in ἐνέδρα, teste Arcadio p. 194: τὰ εἰς ῥα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου ἐκτείνει τὸ α, ἐνέδρα... Ipse etiam Tzetæ regulam bene noverat, cum hoc est scholium in Cramerii Anecdotis Oxon. t. 3, p. 361, ad epistolam XIII (imo 14): τὰ εἰς ῥα θηλυκὰ μονοσβόγγω παραλήγοντα ἐκτείνει τὸ α, χώρα, ὦρα, χήρα· διφθόγγω δὲ συστῆλλει αὐτὸ, μοῖρα, σπείρα, καὶ τὰ ὅμοια. Τὰ δὲ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνων, εἴτε μονοσβόγγω εἴτε διφθόγγω παραλήγοντα ἐκτείνει τὸ α, οἶον Φλέγρα, Φαῖδρα, ἐγκλείστρα, πέτρα, καὶ τὰ ὅμοια.
(197) A C, ἀπεπληροῦντο.

ἄνδρες δ' ἦσαν πεντήκοντα πυρκαϊῶν ἐκάστη. 200
 Τῶν ἐγχωρίων τὸ ποσὸν Τρώων ἐνταῦθα γράφει,
 πεντήκοντα χιλίους σοι λέγων τοὺς πάντας εἶναι,
 πλὴν μέντοι τῶν συμμάχων τε καὶ τῶν ἐπικουρούντων·
 οὔτοι γὰρ τριπλασίονες τῶν ἐγχωρίων ἦσαν·
 ὅτε δ' ὁ Μέμνων ἄμα τε καὶ Πολυδάμας ἦλθε, 205
 τίς ἀριθμήσει τὸν στρατὸν τὸν συνηγμένον τότε ;

(203) A B, ἐπικουρίων.

(204) Schol. in A C, et in Aneid. Oxon. t. 3, p. 383 : μετὰ τοῦ Αἰθίοπος Μέμνωνος ὑστερον σύμμαχος ἦλθε τῇ Τροίᾳ Πολυδάμας ὁ Ἰνδός. Ὁ γὰρ Τρωϊκὸς Πολυδάμας ὁ Πάανθου υἱὸς μίᾳ νυκτὶ γεννηθεὶς ὅτε καὶ Ἔκτωρ, ὁ καὶ Τρωϊ-

κὸς βουλευθῆρας ἀεὶ τῇ Τροίᾳ παρῆν. Τέως σημείωσαι ὅτι Ἐκτωρ νυκτὸς γεννηθεὶς ἀρετικὸς ἦν, καὶ τὸν γενέθλιον Ἄρην ἔχων αἰρετὴν καὶ οὐ παναιρέτην (C, παναιρέτην), γενναῖος ἦν τὰ πολεμικὰ διὰ τοῦτο.

(205) A C, ὅταν, Μοι A, τότε συν.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΔΙΑΔΟΣ Ι (*).

Οὕτως οἱ Τρῶες μὴ φυγεῖν τοὺς Ἴλληνας ἐτήρουν.
 Ἴλληνες πάντες δὲ φυγῇ κατείχοντο καὶ φόβῳ,
 πένθος δ' ἀνυπομόνητον εἶχε τοὺς ἀριστέας.
 Καθάπερ ὁ Βορέας δὲ πνεύσας ὁμοῦ καὶ Νότος
 ταράσσουναι τὴν θάλασσαν, ὑψοῦται δὲ τὸ κύμα, 5
 οὕτω μερίμναις καὶ αὐτοὶ διπλαῖς ἐκυματοῦντο.
 Ὁ βασιλεὺς, μεγάλη δὲ τῇ λύπῃ βεβλημένος,
 ἀπανταχοῦ διήρχετο, τοῖς κήρυξι κελεύων
 καλεῖν εἰς τὸ συνέδριον ὀνομαστί τοὺς πάντας,
 ἄνευ βοῆς. Τῶν πάντων δὲ τότε συνηθροισμένων 10
 καὶ περὶ τὸ συνέδριον ἐν θλίψει καθεσθέντων.
 ὁ Ἀγαμέμνων ἀναστάς, δάκρυα χέων, λέγει·
 « ὦ στρατηγοὶ καὶ βασιλεῖς Ἑλλήνων πεφιλμένοι,
 « ὁ Ζεὺς, ἡ εἰμαρμένη, με μεγάλως αἰεὶ βλάπτει.
 « Λοιπὸν, ὦ φίλοι, φεύγωμεν πλοίοις εἰς τὰς πατρίδας· 15
 « οὐκέτι τὴν πλατύοδον πορθήσομεν γὰρ Τροίαν ».
 Πάντων ἡσυχασάντων δὲ, φησὶν ὁ Διωμήδης·
 « Οὕτω δοκεῖς ἀπόλεμον τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων;
 « Εἴπερ αὐτός, ὦ βασιλεῦ, ἀνθυποστρέφειν θέλεις,

(*) I. emmata codicum similia praecedentibus.

(3) B, ἀριστήας.

(7) C, μεγάλως. A B, τῇ λύπῃ δὲ μεγάλως βεβλ. H. 9, 9 : Ἀτρείδης

δ' ἀχεῖ μεγάλῳ βεβλημένος ἦτορ. B, ἐν λύπῃ.

(14) Pronomen non bene junctum est priori hepsi-tichio. Fortasse Tzetzes scripsit ipse : M. αἰεὶ βλάπτει με ὁ Ζ· ἡ εἰμα-

- « ἀπέρχου· πάρεστιν ὁδός· πλησίον τῆς θαλάσσης 30
 « ὀλκάδες ἄσπερ ἤγαγες πολλάς ἐκ τῆς Μυκλήνης.
 « Ἄλλοι δὲ καρτερήσουσιν εἰς πόρθησιν τῆς Τροίας.
 « Εἰ δὲ καὶ οὗτοι θέλουσι, φευγέτωσαν οἱ πάντες·
 « ἐγὼ δὲ καὶ ὁ Σθέnelος ἐγκαρτεροῦμεν μόνοι » .
 Πάντες μὲν οὖν ἐβόησαν θαυμάσαντες τὸν λόγον. 25
 Ἄνεστη καὶ ὁ Νέστωρ δὲ, καὶ, τοῦτον ἐπαινέσας,
 λόγον παρέρριψε δεινῶς ῥητορικῶ τῷ τρόπῳ,
 τὴν ἔριν Ἀγαμέμνονος σύρων καὶ Ἀχιλλέως.
 Εἶπε γάρ· « Ὅστις ἔρωτα μάχης ἐμφύλου τρέφει
 « χωρὶς ὑπάρχει συγγενῶν, ἄδικός τε καὶ κέρης. 30
 « Ἄλλὰ πεισθῶμεν νῦν νυκτὶ, νυκτερινὸν φαγόντες
 « φύλακας δὲ χωρίσωμεν ἕξω πρὸς τάφρον μένειν.
 « Σὺ, βασιλεῦ, πρὸς τράπεζαν κάλει δὲ τοὺς ἀρίστους
 « καὶ συμβουλευέου μετ' αὐτῶν. Χρεία βουλῆς μεγάλης·
 « ἐγγὺς γὰρ οἱ πολέμοι πῦρ καίοντες παννύχως 35
 « Ἡ νύξ δὲ σώσει τὸν στρατὸν, ἢ φθείρει πάντως αὐτὴ » .
 Οὕτως εἰπόντος ὤρμησαν εἰς φυλακὴν ἐνόπλιως
 φύλακες ἑπτακόσιοι, ἑπτὰ δὲ στρατηγέται,

(21) B, ὀλκάδας. A, ὀλκάσιν. Confer. II, 9, 43.

(22) A, καρτερήσωσιν.

(26) Ad τοῦτον in C glossa interlinearis : τὸν Διομήδην.

(29) C, ἐμφύλου. Sic olim in Planudis Ovidiana Metamorphosi p. 276 corruptum notavi ἐμφύλιον πολέμου pro ἐμφύλου. Anonymus in Georgidæ Gnomologio t. 1, p. 15 Anecdotorum Gr. meorum : βαρβαρικὸν φίλον καὶ βάρβαρον τὸ φιλόανθρωπον. Sententiæ sensum reddit lectio codicis τοῦ Μηγαῖ; βαρβ. φύλον καὶ βάρβαρον ἀφιλόανθρωπον. Nomen auctoris adscriptum est sic, ἀντιοχ. Sententiæ alii, δι' ἀκοῆς μὴ μέμψη ποτέ τινά, quam p. 28 edidi anonymam, codex idem nomen tribuit auctoris, Αντιό. Hanc

quæsi in Antiochi monachi Pandecte S. Scripturæ, reperique cap. 31. Citat Antiochus velut ex Proverbiis verba quæ sumta indicavi ex Sapiëntia Sirach, et cum varietate minimi momenti, Sirach et Antiochus et τοῦ Μηγαῖ liber exhibent ἐν μέσῳ λόγων, ipse, codici meo, ni fallor, obsequutus, ἐν μέσῳ λόγῳ. Priorem sententiam, Antiochum cursim quidem evolvens, non inveni. Illum fortasse rursus adibo; non est despiciendus.

(32) A B, χωρήσωμεν.

(36) B, νύξ γέ.

(37) B, ὤρμησεν. Ἐνόπλιως adverbium rarum. Hesychius : περιχορίζειν ἐνόπλιως συντόμως ὀρχεῖσθαι. Conjecit v. d. ἐν ὄπλοις, cui bono? Rarius πανόπλιως occurret libro M, 34.

Ἄσκαλαφος, Ἰάλμενος, ἄμα καὶ Θρασυμήδης,
ὁ Μηριόνης, Ἀφαρεὺς, Δηίπυρος σὺν τούτοις, 40
καὶ Λυκομήδης Κρέοντος φίλος υἱὸς ὑπάρχων.
Ἐλθόντες δ' ἐκαθέσθησαν τείχους καὶ τάφρου μέσον,
καὶ πῦρ ἀνάψαντες ἐκεῖ νυκτερινῶς σιτοῦνται.

Ὁ βασιλεὺς καλέσας δὲ τοὺς πρῶτους τῆς συγκλήτου
ἀβραῖς τραπέζαις καὶ τρυφαῖς δέχεται βασιλείαις. 45
Μετὰ τροφήν ἀνέστη δὲ Νέστωρ βουλευῶν ταδε·
ἐξευμενίσαι τῷ στρατῷ παντὶ τὸν Ἀχιλέα
ἐν λαμπροτάταις θωρακαῖς καὶ λόγοις πραοτάτοις.
Συγκατετέθη τοῦ λοιποῦ τοῖς λόγοις Ἀγαμέμνων,
ἑπτὰ μὲν δούναι τρίποδας μήπω πρὸς πῦρ τεθέντας, 50
ἐξήκοντα νομίσματος χρυσοῦ χιλιάδας,
λέβητας εἴκοσι, πρὸς πῦρ καὶ πρὸς λουτρά χρησίμους,
ἵππους ἐκκρίτους ἀθλητάς δώδεκα, νικηφόρους,

(40) A, δηίπυλος. Cf. l. 9, 83.

(44) A, κελεύσας.

(45) A C, τροφαίς. B, τρυφαίς. Electio difficilior. Cf. v. 139. Permutatio illorum nominum passim obvia, de qua agere nec brevitè memini ad Eunapium. Eumathius utrumque junxit 1, p. 14 : τὰ δὲ περὶ τροφᾶς καὶ τρυφᾶς τί δεῖ κατὰ μέρος φιλοκρινεῖν. Lego φιλοκρινεῖν. De qua confusione monui ad Planudem Met. p. 276, ad Aeneam Gazeum p. 183. Verbum φιλοκρινεῖν tuetur in Thucydide vir doctissimus et ejus opinioni multum semper tribui ac tribuam.

(47) B, ἐξευμενῆσαι.

(49) B, συγκατεσχέβη, quod nunc vix potest divinari ex retiquiis, συγ γε χιθη. Cf. v. 57.

(50) Schol. in C et in Aneid. Oxon. t. 3, p. 383. τρίποδας, ὑδροδόχα δοχεῖα. Τινὰ μὲν εἰς μαντείας χρησιμεύονται, τινὰ δὲ εἰς ἐπίγυσιν θερμῶν λουτρῶν. Οὕτω γὰρ λουτρῶνες τοῖς παλαιοῖς ἐγνωρίζοντο· ἀλλὰ τοῖς τρίποσι τούτοις τὸ ὕδωρ θερμαίνοντες ἐλούοντο, ὡς Ὅμηρος δεικνύσει διὰ

Ἄνδρομάχην λέγων [ll. 22, 442. Cræmerus citati loci tria tantum apposuit verba]. « Κέλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἔυπλοα κάμοις κατὰ δῶμα Ἄμφι πυρὶ στή-
σαι τρίποδα μέγαν, ὅφρα πέλοιτο
« Ἐκτορι θερμὰ λουτρά μάχης ἐκνο-
στήσαντι ». Ἐκ γὰρ τῶν περὶ Ἑλλή-
νων λεγομένων, οὐκ ἔστι βραδίως
τοῦτο τινὰ συμβαλεῖν. Ἴσως γὰρ ἂν τις
ἐρεῖ· ἀπεξενωμένοι τῆς πατρίδος, καὶ
μὴ εὐρίσκοντες λουτρώνας, οὕτω τοῖς
τρίποσιν ἐλούοντο. Ἐκ δὲ οὐ εἶπομεν
περὶ Ἐκτορος, βασιλέως τε δντος καὶ
ἐν τῇ οικείᾳ πατρίδι ὑπάρχοντος, κα-
τάδηλον γίνεται ὅτι οὐκ ἦσαν λουτρῶ-
νες τοῖς παλαιοῖς. Cf. scholium infra ad
libr. K, 75.

(51) C, νομίσματα.

(52) Scholium in C et in Aneid. Oxon. t. 3, p. 384 : ὁ λουτρῶν λέγεται τὸ βαλανεῖον ἀρσενικῶ· τὸ λουτρῶν δὲ τὸ θερμὸν ἴδωρ φ (C δ δ) λουόμεσθα (Cram. λουόμεθα), καὶ τὸ ψυχρὸν.

(53) D, quibus Achilli pr. mis-is ab Agamemnone ἀστεισμοῦς Tzetze et παρω-
δίην videsis in Chil. 10, llist. 319. Res

ποικιλεργούς ὠραίας δὲ κόρας ἑπτὰ Λεσθίδας,
 σὺν αἷς καὶ Ἴπποδάμειαν ὀγδόην τὴν Βρισέως, 55
 ὁμόσας τι τὸ σύνολον αὐτῇ μὴ συνειδένα.
 Ταῦτα δοθῆναι Ἀχιλεῖ καθυπεσχέθη τότε·
 μετὰ δὲ Τροίας πόρθησιν καθυπισχεῖτο κάλιν
 πλοῖον χρυσοῦ τε καὶ χαλκοῦ πλήρες αὐτῷ δοθῆναι,
 καὶ αἰχμαλώτους Τρωϊκὰς εἶλεσι τῶν ὠραίων, 60
 εἰς Ἄργος δ' ὑποστρέψαντα γαμβρὸν αὐτὸν ποιῆσαι,
 ἰσότημον ποιῆσαι τε Ὀρέστη τῷ φιλάτῳ,
 λαβόντα τούτου τῶν τριῶν ἣν θέλει θυγατέρω,
 τὴν πρώτην τὴν Χρυσόθεμιν, εἴτε τὴν Λαοδίκην,
 εἴτε τὴν Ἰφιάνασσαν φερνὴν δ' αὐτῷ δοθῆναι 65
 πόλεις ἑπτὰ πρὸς θάλασσαν κειμένας τὰς ἀπάσας,
 Πηδάσσω, Ἀΐπειαν, Φηράς, Ἄνθειαν καὶ Ἐνόπην,
 τὴν βετανῶδη τε Ἰρὴν, ὁμοῦ καὶ Καρδαμύλιν.
 Ἐν ταύτοις πρέσβεις πέμπουσιν ὡς πρὸς τὸν Ἀχιλέα,
 Φοῖνκα καὶ τὸν Αἴαντα μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως, 70
 καὶ κήρυκας Ταλθύβιον ἅμα καὶ Εὐρυβάτην,
 ἔπος τοῖς δώροις τὴν ὀργὴν πείσωσιν ἀποθέσθαι.
 Πολλὰ δ' εἰπόντος πρὸς αὐτὸν πρῶτα τοῦ Ὀδυσσέως,

est parvi momenti; attamen miror ne verbo quidem fuisse indicatam in Heyliana farragine.

(54) B, ὠραίους. A, λεσθίδας. -

(61) A, ἄρτους ὑποστρέψαντες. C, δ' ὑποστρέψαντας.

(62) A B, δέ.

(63) C, θέλεις. B, θυγατέρων.

(64) A B, εἴτε καί.

(65) A B, φερνὴν αὐτῷ.

(66) Scholium in C: αὐτὰ πᾶσαι παραβαλάσσοι πόλεις εἰσὶν Ἀρκαδίαις.

(68) A, βροτανῶδη τε. A B C, ἅμα.

In C super ἅμα scriptum ὁμοῦ elegi quum mox redeat ἅμα.

(70) Non est in C.

(71) Scholium in C. et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 384: κήρυκας, μανδάτορας, μάλλον δὲ τοὺς νῦν λεγομένους τζαουσίους. Est τζαούσιος nomen barbarum, Turcicum, quod Leunclavius apud Casgium latine reddit Commissarium aulicum. Apud Pachymerem τζαούσιοι nonnulli nominantur. In illo ipso capite Acropolis, quod auxi n. ad librum Γ, 16, agitur de Constantino Margarita, qui fuit τζαούσιος. De τζαουσιῶν officiis (vernacule eos vocamus chiaoux) Turnefurtius utilia monuit Itineris Epistola 13. Zalyces Lexico: « chiaoux, Τζαούσης. »

ὁ Ἀχιλεὺς ἀντέλεξε σφοδρῶς τε καὶ τραχέως.
Καὶ Φοῖνικος δακρύοντος ἐλεεινολογίας, 75
 καὶ τὴν φυγὴν τὴν ἐκ πατρὸς τῶν ἑαυτοῦ λαλοῦντος
 διὰ τὴν μίξιν παλλακῆς τῆς τοῦ πατρὸς συμβάσαν,
 καὶ πῶς αὐτὸν ἀνέθρεψεν ἐκ βρεφικῶν σπαργάνων,
 καὶ δεομένου καὶ αὐτοῦ τὴν μῆνιν ἀπορρίψαι,
 λέγοντος μετατρέπεσθαι καὶ τοὺς θεοὺς θυσίαις, 80
 ἦγουν ἐν λόγοις ἐπωδῶν τὴν φύσιν τῶν στοιχείων,
 ἢ εἰμαρμένην φυσικὴν, ὡς Πτολεμαῖος γράφει.
 Διττὰς αὐτὸς γὰρ βούλεται τὰς εἰμαρμένας εἶναι
 θείαν, τὴν ἀμετάτρεπτον, καὶ τὴν φυσικωτάτην,
 ἤνπερ καὶ μετατρέπεσθαι φησὶν ὡς κλιμακτῆρας· 85
 ὁ μὲν γὰρ ὄμβρους τῶν σοφῶν, ὁ δ' ἔπαυσεν ἀνέμους,
 Ὀρφεὺς καὶ Πυθαγόρας τε σὺν τῷ Ἀναξαγόρᾳ,
 Ἐμπεδοκλῆς Μελίτωνος ὁ καὶ Καλυσανέμας,
 ὁ πανδαῆς Δημόκριτος, ὁ Τυανεὺς ὑστέρως.
 Τοιαῦτα καὶ τοῦ Φοῖνικος δάκρυσι δεομένου, 90
 ὡς τοῦ θυμοῦ κατὰπαυσιν ποιήσαίτο τοῖς δῶροις
 καὶ τιμηθῆ τὰ μέγιστα τοῖς σύμπασιν Ἀργείοις,
 μὴ, ἄνευ παρακλήσεως μόνος ἐλθὼν ὑστέρως,
 πάθοι ταῦτόν ὁ πέπονθε Μελέαγρος ἐκεῖνος.

(74) A B, ταχέως.

(78) A, ἐν βρεφικαῖς σπαργάνοις.

(83) Scholium in C: σημειῶσαι πόσαι εἰμαρμέναι κατὰ Πτολεμαίου. A B, γὰρ αὐτός.

(84) A B, θείαν. B, καὶ φ.

(85) A B C, κλιμακτῆρας. Et C κλημακτῆρες in hocce scholio; μετατρέπονται γὰρ αἱ φυσικαὶ εἰμαρμέναι, καθάπερ οἱ κλιμακτῆρες.

(87) A, πυγόρας.

(88) Item versus legitur in Tzetze Chiliade 4, 526, loco conserendo, et Chil.

2, 899. Illustrationem præbebit abunde Sturz, Empedocle p. 48, ubi de Philosophi magia.

(89) Dicitur Tzetze Democritum πανδαῆς et Chiliad. 4, 529. Atque ibid. 2, 959 recitat Diogenis Laertii epigramma Democritum vocantis παντοδαῆ. — A, θυανεύς. De Tyanensi Apollonio nonnulla huc facientia quære n. ad librum A, 65.

(91) A B, καὶ τοῦ. Sic 82, B, καὶ πτολεμαῖος C, ποιῆσαι τό.

(93) A C, μόνως.

Οὔτος υἱὸς ὑπάρχων γὰρ Οἰνέως καὶ Ἀλθαίας, 95
 ὡς ἀνερράγη πόλεμος, χάριν τοῦ χοίρου τότε,
 Ἀμβρακιώταις καὶ αὐτῶν τῶν Αἰτωλῶν τῷ γένει,
 ἀφείς τὴν μάχην, ὡς θλιβεῖς ἐκ τῆς μητρὸς Ἀλθαίας,
 τῇ ἑαυτοῦ συνήδρευε συζύγῳ Κλεοπάτρα.
 Κουρήτες, Ἀκαρνεῖς δὲ, ἤγουν Ἀμβρακιώται, 400
 τοὺς οὐσπερ μετεκάλεσε Καῖσαρ Νικοπολίτας,
 νικήσας τὸν Ἀντώνιον ἐκεῖ καὶ Κλεοπάτραν,
 ἔδωλον πύργους Αἰτωλῶν καὶ πύλας τὰς ἐκείνων,
 τὴν Καλυδῶνα, Ναύπακτον αὐτήν, πυργομαχοῦντες.
 Πάντες λοιπὸν οἱ τῆς βουλῆς καὶ μεγιστᾶνες πάντες, 405
 καὶ ἱερεῖς ἅι τῶν θεῶν καὶ προύχοντες ἀπάντων,
 καὶ ἀδελφαὶ καὶ ἀδελφοί, καὶ ὁ πατὴρ ὁ τούτου,
 γονυκλιτοῦντες, καὶ πολλὰ δῶρα διδόντες τούτῳ,
 γῆν περισσὴν φυτεῦσιμον καὶ γῆν τῶν ἀροσίμων,
 ὡς πρὸς τὴν μάχην ἐξελθεῖν οὐκ ἔπειθον ἐκείνου. 410
 Ὑστερον βαλλομένου δὲ καὶ τοῦ κοιτῶνος τούτου
 ἐν λίθοις καὶ τοῖς βέλεσι, καὶ πυργομαχομένου,
 ταῖς τῆς ἰδίας γυναικὸς θρηνοῖς ἐκδᾶς πρὸς μάχην
 καὶ συμβολῇ πολέμου δὲ τρέψας τοὺς Ἀκαρνεῖνας,
 τὴν δωρεάν οὐκ ἔλαβεν· οὐ γὰρ ἐξῆλθε τότε 415
 ὅταν αὐτὸν οἱ σύμπαντες γονυκλιτοῦντες ἦσαν.
 Τοιαῦτα καὶ τοῦ Φοίνικος τῷ τότε δεομένου
 καὶ Μελεάργῳ μὴ παθεῖν τὰ ἴσα παραινούντος,

(95) A, ἀλθαίας. C, οἰναίως.

(96, 97, 98) Desunt in B, propter homoteleutum in Ἀλθαίας. — A, αὐτῶν.

(101) Vide notam Pinedi ad Stephani Νικόπολις.

(103) A B, ἐκείνου. Cf. II. 9, 569

(104) A, καλυδῶνα. Meletius Geographia t. 2, p. 292, de Ἀεφῶ Καστρῷ, quod ad diacresin pertinet metropolitae

Naupacti: τινὲς θέλουσιν ὅτι τὸ αὐτὸν εἶναι ἢ Καλυδῶν. Aliter Piquetvillius.

(107) A B, τούτων.

(110) A B, καὶ πρὸς. Cf. ad librum A, 75.

(114) A C, συμβολῇ. C, ἀκαρνεῖνας, superscripta varietate ἐναντίως.

(116) C, ἦσαν γονυκλιτ.

(117) A B, τοῦ τότε.

- ὡς πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀχιλλεύς τούσδε φησὶ τοὺς λόγους·
- « Παύου, τροφεῦ μοι γηραιέ, παύου, τροφεῦ μοι, Φοῖνιξ. 120
- « Μὴ τὴν καρδίαν τὴν ἐμὴν σοῖς θρήνοις τήκειν θέλε,
- « χάριν ποιῶν τῷ βασιλεῖ· τούτου οὐ χρὴ φιλεῖν σε,
- « ὅπως μὴ μισηθείης μοι, πάμπολλα σὲ φιλοῦντι.
- « Καλὸν ὑπάρχει σὺν ἐμοὶ θλίβειν τὸν θλίβοντά με.
- « Ἄλλὰ σὺ μείνου μεθ' ἡμῶν· αὐτοὶ δ' ἀπαγγελοῦσι ». 125
- Πρὸς οὖν τοὺς λόγους τὸ λοιπὸν τούτους ὁ Ἀΐας εἶπεν·
- « Ἀπέλθωμεν· εἰς μάτην γάρ, ὡς ἔοικε, ληροῦμεν.
- « Οὗτος σκληρόψυχος ἐστὶ διὰ γυναῖκα ποῖαν·
- « ἐπτὰ δὲ νῦν παρέχομεν ἀρίστας ἀντ' ἐκείνης
- « καὶ σὺν αὐταῖς ἐκείνην δέ· οὗτος δ' ὀργὴν οὐ παύει ». 130
- Ταῦτα τοῖς πᾶσιν Ἑλλήσι λέγουσιν ἀπελθόντες
- ἄπερ αὐτοῖς ὁ Ἀχιλλεύς πρесеβύουσιν ἀντείπε.
- Πρὸς ταῦτα Διομήδης δὲ φησὶ πρὸς τὸν Ἀτρείως·
- « ὦ βασιλεῦ, μὴ ὄφελος ἀνδρα τῶν ἀλαζόνων
- « παρακαλεῖν πρὸς πόλεμον, τὸν Ἀχιλέα λέγω· 135
- « αἰεὶ τῶν ἀλαζόνων γὰρ ὑπάρχοντα τὸν ἀνδρα
- « τὰ νῦν ἀλαζονέστερον ἐποίησας καὶ πλεόν.
- « Καταλειφθήτω μὲν αὐτός· ἡμεῖς δὲ κοιμηθῶμεν,
- « οἴνου καὶ σίτου καὶ τρυφῆς ἀπάσης κορεσθέντες.
- « Ὅταν δ' αὐγάξειν ἄρξηται τὸ φῶς τὸ τῆς ἡμέρας, 140

(119) A B C, καὶ πρὸς. *Motus tot exemplis permutatorum* καὶ et ὧ; *jam memoratis, et inopportunitate hic loci conjunctionis* καί, *correxī* ὡς πρὸς, *quae formula plane Tzetziaca est.*

(124) A B, ὑπάρχειν.

(126) B, πρὸς δέ.

(127) A, ἀπέλθωμεν, C, ἔοικεν. B, πληροῦμεν.

(131) A B, πρὸς ταῦτα πᾶσιν. *Librariorum oculi aberrabant ad versum ab hinc secundum.*

(134) B, ἀτρέα.

(135) A, λέγων.

(138) B, καταληφθήτω.

(139) A C, τροφῆς. B, τρυφῆς. Cf. n. ad v. 45.

(140) A B, ἀρχηται.

« σπουδαίων πάντα τὸν στρατὸν παράτατε πρὸς μάχην,
« καὶ σὺ σὺν τοῖς προμάχοις δὲ μάχου καὶ πρωτοστάταις ».

Πάντες ἐπήνεσαν λοιπὸν τοὺς λόγους Διομήδους,
καὶ παρελθὼν ἐν ταῖς σκηναῖς ἕκαστος κατηνύσθη.

(141) Α Β, παράτατε εἰς.

(144) Α, συνενύσθη. Β, κατευν.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Κ (*).

- Ἄλλοι μὲν πάντες ἀριστεῖς ἐκάθευδον παννύχως·
 ὁ δ' Ἀγαμέμνων ἄγρυπνος ὑπῆρχε ταῖς φροντίσιν,
 ἀπὸ καρδίας συνεχῶς δίκην βροντῆς στεναίζων.
 Πυρκαϊὰς δὲ βλέπων μὲν ἐν τοῖς Τρώσιν ἀπείρους,
 ἀκούων δὲ καὶ σύμφωνον μέλος αὐλῶν, συρίγγων, 5
 καὶ τῶν ἀνδρῶν τὸν θόρυβον ἐθαύμαζε μεγάλως·
 στραφεὶς δὲ πρὸς τοὺς Ἕλληνας καὶ βλέψας πρὸς τὰ πλοῖα,
 ἀνέσπα τριχᾶς κεφαλῆς τῆς ἑαυτοῦ προρρίζους.
- Λοιπὸν γοῦν ἔδοξεν αὐτῷ πολλὰ λογιζομένῳ
 ἔλθειν ὡς πρὸς τὸν Νέστορα χάριν βουλῆς γενναίας. 10
 Δέρμα βαλῶν δὲ λέοντος γνώρισμα καὶ σημεῖον,
 λαβῶν καὶ δόρυ τὸ αὐτοῦ συνάμα καὶ τὸ ξίφος,
 ἔμελλε πρὸς τὸν Νέστορα ποιεῖσθαι τὴν πορείαν,
 ὡς ἴδωσι τοὺς φύλακας τοὺς ὄντας πάρα τάφρον,
 μὴ καταρραθυμήσωσι καὶ κρατηθῶσιν ὑπνω. 15
- Ἵμοίως καὶ Μενέλαος ἄγρυπνος ὦν φροντίσι,

(*) Lemmata codicum similia praecedentibus.

(1) B, δλοι. C, ἑλλήνων superscripta variante παννύχως. Il. 10, 2 : εἶδον παννύχιοι.

(4) B, sine δέ.

(14) A, λαβῶν

(15) A B, καταραθυμήσωσι. Theodorus Prodrōmus Rhod. 5, p. 302: Μη γοῦν (sic bene Gaulminus pro ἤγουν), κἀν ἐστὶν ἀσθενῆς ὁ Μιστύλος Κα-

ταρραθυμοίσητε τῆς φίλης μάχης. Corrigendum iotacismi vitium, lecto καταρραθυμήσητε. De vitio metrico ne sit sollicitus lector. Syllabæ numerantur; non de quantitate agitur, sed quotitate. Pachymeres Progymna. p. 585, 16: οὐ διὰ τὴν συνενεχθησομένην πολλακίς ἀπέταυξιν καταρραθυμοῦμεν τῆς ἐργασίας. Nilus Epist. 315: μὴ ἀμελώμεν, μὴ καταρραθυμῶμεν τῆς οἰκειᾶς ἐπιμελείας. Quibus verbis utitur et Epist. 1, p. 6.

πτοσόμενος μὴ πάθῃ τι τὸ στρατεύμα Ἑλλήνων,
νώτις παρδάλειος δορᾶν εἰς γνώρισμα φορέσας,
καὶ περικεφαλαίαν δὲ πρὸς κεφαλὴν ἀρμόσας,
καὶ δόρυ φέρων τῇ χειρὶ, δραμῶν ὡς ἐξεγείρων 20
τὸν βασιλέα, εὗρηκεν οὕτως ἡντρεπισμένον.

Ὅν ἀδελφὸν Μενέλαον ὁ βασιλεὺς ἐκπέμπει
Ἰδομενέα καὶ αὐτὸν τὸν Αἴαντα καλέσαι,
εἰπὼν, ἔποι διέρχαιτο, λαλεῖν ἐγρηγορέναι,
ἀπὸ πατρὸς καὶ γενεᾶς καλοῦντα τὸν καθένα, 25
μηδὲν σοβαρευόμενον, τοὺς σύμπαντας τιμῶντα.

Αὐτὸς δ' ἔλθων ὁ βασιλεὺς οὐπὲρ κατώκει Νέστωρ,
ἀνήγειρε τὸν Νέστορα, καὶ σὺν ἐκείνῳ πάλιν
τὸν Ὀδυσσεᾶ πρῶτα μὲν, εἶτα καὶ Διομήδην·
ὁ Διομήδης Μέγῃτα καὶ τὸν Λοκρὸν ἐγείρει. 30

Ὡς δὲ παρὰ τοὺς φύλακας ἦλθον εἰς τάφρον πάντες,
τοὺς τῶν φυλάκων ἀρχηγούς καθεύδοντας οὐχ εὗρον,
ἐνόπλους πάντας, ἔντας δὲ πάντας ἐγρηγορότας,
οὐσπερ ὁ γέρον κατιδῶν, ὥσπερ θαρσύνας, χαίρων
τὴν τάφρον διεπέρασε σὺν τοῖς λοιποῖς στρατάρχαις, 35
καὶ σὺν αὐτοῖς ὁ Νέστωρος υἱὸς καὶ Μηριόνης.

Πάντων ἐδριασθέντων δὲ πάλιν φησὶν ὁ Νέστωρ·
« Ὅ ἄνδρες, φίλοι Ἕλληνες, τίς τῶν θαρσυνκαρδίων
κατάσκοπος τολμήσειε γενέσθαι πρὸς τοὺς Τρῶας

(17) A B, στρατεύμα τῶν ἑλλήνων.
Conf. liber Γ, 18 ubi codd. consentiunt.

(21) Habent codd. εὖρ. et ἡντρεπ.

(23) Αἴαντα, cum glossa in C, τὸν μέγαν. B, αἴαντα τὸν μέγαν recepta glossa in versus serie et omisso καλέσαι.

Conf. II, 10, 53.

(27) A, οὐδέν.

(29) A B, πρῶτον.

(34) A, οὐσπερ θαρσύνας. B, ὥσπερ θαρσ. C, θαρσ. II, 10, 190 : Θάρσυνέ τε μύθῳ.

(36) Ad Νέστορος υἱὸς Scholium in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 384 : ὁ Θρασυμήδης, ὡς τῶν φυλάκων ἡγεμόνες. Legendum, ὁ Θρασυμήδης καὶ Μηριόνης ὡς. Conf. liber Iωτα, 38.

(37) B, πάλιν ἔδρ. δὲ πάλιν.

« ἐπί τιμαῖς μεγάλαις τε καὶ δάροις ἀρμοδίους » ; 40
 Πάντων ἡσυχάζοντων δέ, φησὶν ὁ Διομήδης·
 « Ἐγὼ κατάσκοπος θαρρῶ τοῖς Τρώεσσι γενέσθαι,
 « ἄνπερ ἀνὴρ τις ἕτερος ἐστὶν ἀκολουθῶν μοι ».
 Πολλῶν προθυμησάντων δέ, προκρίνει Ὀδυσσεύς.
 Καὶ ὀπλισθέντες ὤρμησαν χωρεῖν κατὰ τῶν Τρώων. 45
 Ἐρωδιὸς δὲ δεξιὸς, ἤγουν ἐκ τῆς ἐώας,
 πετάσας τούτοις ἀφανῆς ἔκλαγξε δι' ἀέρος.
 Οὔτοι δ' ἐχώρησαν λοιπὸν ἐπ' ἀγαθῶ σημείῳ.
 Ζώϊλος γέρων δὲ μαθὼν τὴν οἰωνοσκοπίαν,
 πρὸς τὰς εὐτραπέλιαις δὲ καὶ φάμουσα νοῦν ἔχων, 50
 ληρεῖ κἀνταῦθα φληναφῶν· ἀλλ' ἐάτεον τούτον.
 Ἐκτωρ δ' ἐπίσης Ἑλλῆσι κατάσκοπον ἐκπέμπει,
 Δόλωνα κήρυκος υἱὸν, ἀνδρα τινὰ τῶν Τρώων,
 δάσειν εἰπὼν σὺν ἄρματι τοὺς ἵππους Ἀχιλλεύς·
 ὄνπερ κρατοῦσιν Ὀδυσσεὺς ἅμα καὶ Διομήδης. 55
 Ἐξ οὗ μαθόντες ἅπαντα βουλευόμενα τῶν Τρώων,
 γελῶσι πρῶτα μὲν τρανώς δι' ἵππους Ἀχιλλεύς
 ἐκείνῳ παρὰ Ἐκτορος δῶρον ὑποσχεθέντας·

(44) C, κρίνει τὸν Ὀδ., superscripta variante, προκρίνει.

(46) B, δεξιὸς ἐξαιφνης ἐκ τῆς ἐω.

(47) A, ἀφανῆς ἐκλαγξε διακόρως.

F. (49) Vix crediderim a Tzetza ipsos Zoili libros fuisse lectos. Legebat excerptos inde locos a commentatoribus Homeri. Exempli causa in Scholiis Venetis ad II. 10, 274, discere est e Porphyrio Zoilum illum Homeromastiga Homeri de erodio inventum, reprehendisse: οὗτος ἄλλα τε πολλὰ Ὀμήρου κατηγορεῖ, καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐρωδιοῦ. In C scholium: εἰρωνεία τὸ σχῆμα. Ἔστι δὲ τοῦ ἥθους ἐνέδρας. Non praestiterim me ultimum vocabulum bene legisse. Potest drax tantum legi facile.

(50) Scholiam in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 384; φάμουσα, φλυαρία καὶ

ὑβρεῖς (sic corrigo lectionem C et Cramerii ὕλεις) ἔγγραφοι. Explicat ipse Tzetzes optime id nomen, e latino *famosus* sumptum, Chil. 13, 487: Φάμουσα δέ μοι λέγεσθαι τοῖς νομογράφοις νόει τὰ ἔγγραφα ληρήματα κατὰ τῶν ὑπερόχων, Ἄπερ λαθραῖως καὶ κρυφῆ ταῖς ἀγοραῖς ῥιπτοῦνται, εἴτε καὶ μέστοις τοῖς ναοῖς, εἴτ' οὖν ἑτέροις τόποις. Οἱ νόμοι τιμωροῦνται δὲ τοὺς ταῦτα γεγραφότας. Ibi est scholium in codice 2664: τιμωρῶ τὸ βοηθῶ, καὶ (omissum est καὶ in Anecdosis Oxon. t. 3, p. 375.) συντάσσεται: δοτικῆ, ὡς τὸ τιμωρῶ πατρί· τιμωροῦμαι δὲ τὸ κολάζω, αἰτιατικῆ.

(51) C, φλυαρῶν.

(53) II. 10, 315.

(57) A, πρῶτων.

(58) A, ἐκείνο.

εἶτα δὲ κτείνουσι αὐτὸν οὐπὲρ καὶ συναντῶσι,
 καὶ τὴν δορὰν τὴν λύκειον ἐκείνου καὶ τὰ τόξα, 60
 ὑποστροφαῖς ὡς λάβωσιν, ἔθεντο πρὸς μυρικήν.
 Ἔπειτα λόγους ὀδηγοὺς ἔχοντες τοὺς ἐκείνου,
 ἔλθόντες εἰς τὸ στράτευμα τῶν Τρώων, ἀναυροῦσι
 δώδεκα Θραῦκας ἀρχηγοὺς τοὺς ὑπεροχωτάτους,
 καὶ σὺν αὐτοῖς τὸν Ῥῆσιν δὲ τὸν τούτων βασιλέα, 65
 χρυσὴν αὐτοῦ τὴν σύμπασαν ἔχοντα πανοπλίαν,
 ἄρμα χρυσοκατάδετον, ἵππους ἀπαραμίλλους,
 χιόνος λευκοτέρους μὲν, ἀνέμων ταχυτέρους,
 οὺς καὶ λαβόντες ἤγαγον εἰς τὸν στρατὸν Ἑλλήνων.
 Καὶ τούτους μὲν ἀπήγαγον εἰς φάτνας Διομήδους, 70
 τὰ τόξα δὲ τοῦ Δόλωνος καὶ τὴν δορὰν τοῦ λύκου
 ὁ Ὀδυσσεὺς κατέθηκεν ὀλκάδι τῇ οἰκείᾳ.
 Αὐτοὶ δ' ἐμβάντες ἔπλυναν θαλάσση τὸν ἰδρώτα·
 εἶτα δὲ καὶ λουσάμενοι θερμὸν, ἀλλ' ἐν ταῖς σκάφαις
 (οὐπω γὰρ ἦσαν γνώριμοι τοῖς παλαιοῖς λουτρῶνες), 75
 ἐλαίῳ τε χρυσάμενοι μετὰ λουτρὸν ῥοδίῳ,
 εἰς βρώσιν κατεκλίθησαν, ἔστησαν δὲ κρατῆρα,
 ἐξ οὐπὲρ ἀρυόμενοι ἔθουον τῇ Φρονήσει.

(61) A, εἰς λάβωσιν. Schol. in C: μυρική εἶδος δένδρου μεταξὺ κυπαρίσσου καὶ ἐρείκης τὴν ἰδέαν τῶν φύλων ἔχοντος. Jam legimus de Myrica arbore scholium ad librum Z, 29.

(65) A B, ῥῆσον τε.

(67) C, χρυσοκατάδεκτον.

(73) A, δὲ πάντες. C, ἔπλυνον.

(75) Vide scholium ad librum I, 50.

(77) A B, κατεκλίθησαν. Cf. de forma aoristi cum litera ny schol. ad H. 16.

(78) II. K 378: ἀπὸ δὲ κρατῆρος Ἀθήνη... λείβον, μελιθεῖα σῖνον. Schol. in C: τῇ παρ' Ὀμήρῳ Ἀθηνῶ.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Λ (*).

Ἡμέρα μὲν ἐξέτρεχεν ἐκ Τιθωνοῦ τῆς κοίτης·
 ἦτοι, μετὰ τὴν θέσιν δε πάντων τῶν πολουμένων,
 τὸ πρῶϊνόν κατάστημα, ὃ Τιθωνός καλεῖται,
 ἡμέρα μὲν ἐπλάτυνεν ἀνθρώποις καὶ στοιχείαις·
 ἢ Εἰμαρμένη δὲ δεινὴν ἀνήγειρε τὴν μάχην 5
 ἐν Ὀδυσεῶς τῇ νηϊ μέσῃ πασῶν ἐστῶση.
 Δεινὴ δὲ γέγονε βοή τῆς μάχης κροτουμένης·
 τοῖς Ἑλλήσι δ' ὁ πόλεμος γλυκύτερος ἐφάνη
 τοῦ ὑποστρέφειν ἐν ναυσιν εἰς τὰς αὐτῶν πατρίδας.
 Ὁ Βασιλεὺς δ' ἐβόησεν ὀπλίζεσθαι τοὺς πάντας· 10
 ὀπλίσθη τότε καὶ αὐτὸς τὴν πᾶσαν πανοπλίαν,
 πρῶτον ὑποδησάμενος ἐν τοῖς ποσὶ κνημίδας,
 δεύτερον ἐν τοῖς στήθεσιν ἐνδὺς τερπνὸν χιτῶνα
 τὸν ὃν Κινύρης ἔδωκεν ὡς μὴ στρατεύσῃ Τροίᾳ,
 οὔτινος δέκα μὲν γραμμαὶ εἰσὶν ἐξ ὄρειχάλκου, 15
 ἀπὸ χρυσοῦ δὲ δώδεκα, εἴκοσι κασσιτέρου·
 ἐξ ὄρειχάλκου δράκοντας εἶχεν ἐγγεγραμμένους,

(*) Lemmata codicum similia præcedentibus.

(2) B, ἦτι. B C, πολουμένων.

(3) Il. 11, 1: Ἦὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαθοῦ Τιθωνοῦ Ὀρνυτο.

(5) Scholium in C: νῦν γὰρ παρ' Ὀμήρω Ζεὺς ἢ εἰμαρμένη.

(6) A B, μέσον πάντων. Cf. Il. 11, 6.

(9) A, ἀποστρέφειν. B, νηυσίν.

(12) A, κνημίδας. B C, κνημίδας. Scholium in C: καλταῖς σιδηρᾶς (eod. iere σιδηροῦς) τὰς Φραγγικῶν καὶ Καρτζικῶν, νῦν λεγομένας κάτζας.

(14) C, στρατεύσοι.

(15) Ad οὔτινος glossa in C, θώρακος.

(17) Ad ὄρειχάλκου, quod nomen re-

ὡς πρὸς τὸν τράχηλον αὐτοῦ δοκοῦντας ὑφαπλοῦσθαι
 ἐξ ἑκατέρου μέρους, τρεῖς, ἴρισι παρομοίους·
 τοῖς ὤμοις περιέθηκε ξίφος τῶν χρυσοθήλων 20
 καὶ ξιφοθήκην ἀργυράν, χρυσοῖς ἐν κρημαστῆρσιν·
 ἔλαβεν ἀμφιβρότην δὲ πολεμικὴν ἀσπίδα,
 μανδύα δίκην σκέπουσαν ἔμπροσθεν ὀπισθίως,
 δέκα μὲν ἔχουσαν τροχοὺς καὶ κύκλους χαλκηλάτους,
 εἴκοσι δὲ τοὺς ὀμφαλοὺς, ἡλοὺς ἐκ κασσιτέρου· 25
 ἐν μέσοις δὲ τοῖς ὀμφαλοῖς τοῖς λευκοτάτοις τούτοις
 ἄλλος ἦν μέγας ὀμφαλὸς μέλανος ὀρειχάλκου.
 Ἦσαν ἐν τῇ ἀσπίδι δὲ ταύτῃ ζωγραφηθέντα
 Γοργῶν ἄγριον βλέπουσα, καὶ Δεῖμός τε καὶ Φόβος.
 Ὁ κρημαστήρ ἦν ἀργυροῦς ἐκείνης τῆς ἀσπίδος 30
 εἰς δράκοντα τρικέφαλον καλῶς ἐξεργασμένος.
 Τῇ κεφαλῇ δὲ κάλλιστον ἐπέθηκε τὸ κράνος.
 Οὕτω τοῖς πᾶσιν ὠπλισθεὶς καὶ δόρατα λαμβάνει.
 Βροντῆ δ' εὐδῖος γέγονεν, δ' Ἀθηνᾶ καὶ Ἥρα,
 σημεῖον νίκης τῆς αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνδραγαθίας. 35
 Οἱ πλείους μὲν ἀπέβησαν τῶν ἵππων, τῶν ἀρμάτων,
 μετὰ βεῆς ἐξώρμων δὲ πεζοὶ συντεταγμένοι,
 μεγάλως δὲ προέφθασαν πρὸς τάφρον τοὺς ἵππεας·
 οἱ δὲ ἵππεῖς κατόπισθεν ἐχώρου βραδυτέρως.

spondet Homericis verbis, ll. 11, 24, μέ-
 λανος κυάνιοι, scholium in C: ὁ κύανος
 καὶ ὀρειχάλκος εἶδος χειμεύσεως (ἴμο
 χήμ. Cf. n. ad Malal. 16, p. 109) ἐστίν.
 (20) B, χρυσοκόλλων. ll. 11, 29:
 ἐν δέ οἱ ἡλοὶ χρύσειοι πάμφαινον.
 (23) A, ὀσθίως. Scholium in C, et in
 Anecd. Oxon. t. 3, p. 384: μανδύας, τοῦ
 μανδύα καὶ μανδύου. Ἴνα δὲ μὴ νομί-
 σῃ τις οὐδέτερον εἶναι, μανδύα ἐκλίνα
 καὶ οὐ μανδύου. Τὸ δὲ μανδύα δίκην
 ἐφερμηγευτικόν ἐστίν τοῦ ἀμφιβρότη.
 Homerus scilicet ll. 11, 32: ἔλετ' ἀμφι-

βρότην ἀσπίδα. Cavere puto ne quis de
 neutro μάνδουον cogitet, propter composi-
 tum παραμάνδουον. Vide et Possinium
 Glossario ad Pachymerem; Chilmead. ad
 Malalam Chron. p. 38.

(29) A, ὁ δῆμος τέ. B, ὁ δεῖμος τέ.
 Ac sic sæpiissime encliticis tonus imponitur,
 quod monere supersedeo.

(34) A B, δ. C, δ. ll. 11 45: ἐπὶ δ'
 ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.
 Scholium in C: εἶπον γὰρ ὀπισθεν περὶ
 βρόντης ὅτι [ἐν] ὑγρῷ νέφει, ξηρῷ καὶ
 λεπτῷ ἀέρι γίνεται.

Ἡ εἰμαρμένη δὲ δεινὴν ἀνήγειρε τὴν μάχην 40
 ἐξ οὐρανοῦ δ' ἐφέκασεν ὄμβρους αἱμάτων τότε.
 Ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους δὲ ὠπλίσθησαν οἱ Τρῶες
 περὶ τὸν Πολυδάμαντα καὶ Ἔκτορα τὸν μέγαν,
 καὶ τὸν Αἰνεΐαν, καὶ αὐτοὺς τοὺς τρεῖς Ἀντηνορίδας,
 Ἀκάμαντα καὶ Πόλυβον, Ἀγήνορα σὺν τούτοις. 45
 Πρὸ πάντων Ἔκτωρ πρῶτος δέ, φέρων στρογγύλον σάκος,
 ἐξώρμα καὶ προέτρεχεν εἰς συρραγὴν πολέμου.
 Ὡσπερ δ' ὁ κύναστρος ἀστήρ λάμπει λαμπρὸν ἐκ νέφους
 καὶ πάλιν ἀφανίζεται κρυπτόμενος τῷ νέφει,
 οὕτως ὁ Ἔκτωρ ἔμπροσθε ποτὲ καθεωρᾶτο, 50
 ποτὲ δ' ἐν τοῖς στρατεύμασιν ἐκείνου τοῖς ὑστέροις,
 κελεύων, παροτρύνων τε πάντας ὡς πρὸς τὴν μάχην,
 διατασσόμενος καλῶς πᾶσι τὰ τοῦ πολέμου·
 ὡς ἀστραπὴ δ' ἀπέλαμπεν αὐτοῦ τῇ πανοπλίᾳ.
 Ὡσπερ δ' ἐν θέρει θερισταὶ στάντες ἐξ ἐναντίας 55
 ἐρίζουσι θερίζοντες στάχους κριθῶν ἢ σίτων,
 εἰς γῆν δὲ τὰ χειρόβολα συνεχεστέρως πίπτει,
 οὕτω Τρῶες καὶ Ἕλληνες συνέκοπτον ἀλλήλους.
 Φυγῆς δ' οὐκ ἦν ἀνάμνησις, ἰσοκεφάλως δ' εἶχον.
 Ἔρις δ' ἡ πολυστένακτος ἔχαιρεν εἰσορῶσα· 60
 θεοὶ δ' οἱ ἄλλοι σύμπαντες ἦσαν ἀποδημοῦντες.
 Ἐκεῖ γὰρ οὐ κατίσχυε φρόνησις, πανουργία,

(40) Homero Κρονίδης Il. 11, 53, est Tzetzae ἡ Εἰμαρμένη. E vestigiis scripturae turbatae codicis B, videtur fuisse ἐπέτεινε. Ibi et sequens versus plane corruptus.

(44) A, ἀντηνορίδας. Il. 11, 59 : τρεῖς Ἀντηνορίδας.

(46) A, πρ. ἔκτ. B sine πρῶτος.

(47) A C, προέτρεχε πρὸς.

(48) B, καίπερ δ' ὡς κ.

(50) A B, ἔμπροσθεν. A, καθεωρῶτε.

(52) A B, καὶ πρὸς. Cf. ad A, 75.

(54) A B, καὶ ἀστραπή.

(55) A B, πάντες. Il. 11, 67.

(59) Il. 11, 72 : Ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλάς ἔχον.

(61) A, ἀδημονοῦντες. Il. 14, 75: Οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί.

οὐδ' εὐρεσιλογία τις ἐρμαιϊκῶν ἐκ δῶρων,
οὐδὲ θεός τις ἕτερος τὴν μάχην παρακρούων.

Καὶ μέχρι μεσημβρίας μὲν ἰσπαλῆς ἡ μάχη, 65
εἶτα δὲ γίνεται τροπὴ στρατεύματι τῶν Τρώων.

Ὁ Ἀγαμέμνων πρῶτος δὲ Βιήνορα φονεύει,
εἶτα τὸν Ὀϊλέα δε τρώσας δορὶ μετώπῳ.

Καὶ τούτους μὲν κατέλειψεν ἐκείσε κατακεῖσθαι,
τοὺς λάμποντας ἐν στήθεσι χιτῶνας ὀποδύσας. 70

Τὸν Ἴσόν τε καὶ Ἄντιφον κτείνει τοὺς Πριαμίδας
πλήξας τοῦ μὲν δορὶ μαζόν, ξίφει δὲ οὖς Ἀντίφου,
σπουδαίως δ' ἀπεγύμνωσε καὶ τούτων πανοπλίας.

Εἶτα καὶ τὸν Ἰππόλοχον καὶ Πείσανδρον ἀνείλε,
τοῦ Ἀντιμάχου τοὺς υἱούς, τοῦ πρὶν ποτε τῇ Τροίᾳ 75
σπεύδοντος τὸν Μενέλαον ἐν δόλοις κατακτεῖναι.

τὸν Πείσανδρον παρ' ἄρματι δορὶ βαλὼν τῷ στήθει,
Ἰππόλοχον δ' ἀπέκτεινεν ἄρματος ἀποβάντα,

τάς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον καὶ πόδας ξίφει κόψας,
τὸν ἄλμον δ', ἥτοι θώρακα, κυλίεσθαι παρῆκε. 80

Νῦν γὰρ αὐτὸς μὴ πλανηθῆς ἄλμον τὴν ἴγδην λέγειν,
ὡς οἱ σοφοὶ σχολιασται τῶν λέξεων Ὀμήρου.

ἀλλ' ἄλμον νῦν τὸν θώρακα λέγε, καθὼσπερ εἶπον.

Τούτους μὲν οὕτως ἔκτεινεν, ὡς εἶπεν, Ἀγαμέμνων,

(63) B sine οὐδ'.

(64) Ad θεός τις ἕτερος, scholium in C: ἑτέρα ψυχικὴ δύναμις.

(71) A B, τοῦ πριάμου. Scholium in C et in Anecd. Oxon. t. 1, p. 384: ὁ Ἄντιφος γνήσιος παῖς Πριάμου, ὁ δὲ Ἴσος νόθος.

(75) A, τοὺς πρὶν.... σπεύδοντας. Sed cf. Il. 11, 123, 138.

(77) A B, ἐν ἄρματι. Cf. Il. 11, 143.

(79) A B, καὶ χ. B, ξίφει πόδας κόψας.

(80) A, ἥτι.

(81) A, ἄλμην. B C, sine αὐτός. A B, πλανηθείς.

(82) A, καὶ οἱ. Sic enim scholiastæ, verbi causa, Veneti et Didymus, Favet quidem Tzetziæ interpretationi Pollux 3, 162, de partibus corporis, θώραξ καὶ ἄλμος, sed repugnat Homerus ipse, qui habet ἄλμος δ' ὡς, quod adverbium comparationis est omnino, « mortariumque tanquam. »

ε. (84) A B, καθ. εἶπ. λέγει.

πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ὥρμησε καὶ τὴν πληθύν τῶν Τρώων, 85
οὐ τοὺς πεζοὺς μὲν οἱ πεζοὶ, ἵππεις δ' ἵππεις ἀνίρου.
'Ο' Ἀγαμέμνων δ' εἶπετο σπουδαστικὸν κελεύων,
αἶε δὲ τὸν ὀπίσθιον ἀνίρει τῶν φευγόντων.
*Ἴριδος τότε δὲ λοιπὸν ἐξ οὐρανοῦ φανείσης,
*Ἐκτωρ ὀρμήσας τὸν στρατὸν πρὸς πόλεμον καὶ μάχην, 90
ἀνέρρωσε τὴν δύναμιν ἐκείνων πρὶν φευγόντων.
Τῆς μάχης συρραγείσης δὲ πάλιν, ὁ Ἀγαμέμνων
ἀνείλεν Ἴφιδάμαντα, πλήξας ἀρχένα ξίφει.
Κῶων δὲ τούτου ἀδελφὸς δορὶ πρὸς τὸν ἀγκῶνα
ἔτρωσεν Ἀγαμέμνονα, διήλθε δὲ τὸ δόρυ. 95
Μέγιστα δειλιάσας δὲ, ὅμως οὐχ ὑπεχώρει,
ἀλλ' ἐφορμήσας καὶ αὐτὸν τὸν Κῶωνα ἀνείλεν.
'Οδυνθηεὶς τὴν χεῖρα δὲ, τοῦ ἄρματος ἐπέβη,
καὶ πρὸς τὰς νῆας ἤλαυνε τοῖς ἄλλοις παραγγείλας.
*Ἐκτωρ δ' ἐγείρας τὸν στρατὸν τῶν Τρώων καθ' Ἑλλήνων, 100
πρὸς πόλεμον ἐξώρμησεν, ἴσος σφοδρῶ ἀνέμῳ
ἔς ἐμπροσθῶν εἰς θάλασσαν μεγάλη κλυδωνίζει.
'Ἀπέκτεινεν Ἀσαῖον δὲ, Αὐτόνοον, Ὀπίτην,
'Οφέλιον, Ἀγέλαον, καὶ Δόλοπα Κλυτίδην,
'Ἰππόνοον καὶ Αἴσυμνον· ἀπέκτεινε καὶ Ὀρον, 105
τοὺς πάντας τούτους στρατηγούς Ἑλλήνων ἡγεμόνας,
Πληθύν δ' ὥσπερ ὁ ζέφυρος τὰ νέφη συνταράσσει,

(86) A, οὐτω.

(87) A B, σπουδαστικῶς.

(89) A B, τότε τὸ λ. Nonnulla videntur excidisse de Iridis ministerio. Cf. II. 11, 185.

(90) A B, *Ἐκτωρ δ' ὄρμ.

(100) B, ἀγείρας.

(101) A, ἴσως. Cf. II. 11, 297.

(102) A B, μεγάλως. A, κλυδωνίζει.

(107) A B C, πληθύν δ'. Est particula δὲ enclitica, ut in versibus Tzetzae

sæpissime. Tzetzes verbi causa Chil. 8, 904: Τὴν τοῦ θηρός τηρήσαντες κοίτην καὶ τὰς νομάς δέ. Scribendum omnino νομάς δε. Chiliade 7, 918: Παραβολῆς διαφορὰ καὶ παραδείγματος δέ. Scribendum omnino, παραδείγματος δέ. Jam plus simplici vice de hac orthographia versuum politicorum monui, ad Pselli Opuscula p. 295, ad Theophylactum Simoc. pp. 282, 284. Et jam de tantilla re contentus monuisse, volebam ad reliqua

ἀργέτου νότου πνέοντος ἀπὸ θατέρου μέρους,
οὕτω πυκνῶς αἱ κεφαλαὶ κατέπιπτον ἐκ τούτου.

Ὁ Διομήδης ἔκτεινε τότε δὲ τὸν Θυμβραῖον· 410
ὁ Ὀδυσσεὺς Μολίονα τούτου δὲ δούλον κτείνει.

Υἱοὺς δύο τοῦ Μέρπος ἀνεῖλε Διομήδης·

ὁ δ' Ὀδυσσεὺς Ἰππόδαμον μετὰ τοῦ Ὑπερόχου.

Οἱ δ' Ἕλληνες ἀνέπνεον τὸν Ἐκτορα φυγόντες.

Πάλιν Ἀγάστροφον ὄρι βαλὼν πρὸς τὸ ἰσχίον 415

ὁ Διομήδης ἔκτεινεν. Ἐκτωρ δ' ἰδὼν ἐκείνους
μέγα κραυγάζων κατ' αὐτῶν σὺν τοῖς Τρωσιν ἐχώρει.

Τυδεΐδης τοῦτον δὲ βαλὼν τῇ περικεφαλαίᾳ,

κᾶνπερ οὐκ ἐξέπερασε τὸ δόρυ τριπλῆν οὔσαν,

ὁμως πλέθρον ἐποίησε δραμεῖν ἐξοπισθίως, 420

καὶ πρὸς τὰ γόνατα πεσεῖν, ὄμματα σκοτωθέντα·

pergere; sed inter plurima exempla anum et alterum addere videtur operæ pretium. Tzetzes igitur Chil. 8, 961: Ἐπὶ μεγάλαις δωρεαῖς φαμέν τὴν παροιμίαν, τὴν λέγουσαν ὑπὲρ χρυσὸν καὶ τὸ τοπάκιον δέ. Legendum τοπάκιον δε, et animadverto in bono codice 2644, esse τὸ πάκιον δε, omissa syllaba το ob articuli τὸ vicinitatem, unde fit hemistichium brevius. Tum Tzetzes: Τὸ δὲ τόπακιον ἔστι λίθος τῶν πρασοχρόων. Sic edidit Kiessling. e correctione Schæferi vulgato, τὸ δὲ πάκιον ἔστι. Sed Schæferum correctionis pœnituit, ac proposuit: Τὸ γὰρ πάσιον ἔστι τις λίθος τ. πρ. Sed in hac sede ἔστι τις non potest ferri, melius foret ἔστι τις λ., non sine incommodo in clausula syllabæ τις quæ omnino sit jungenda alteri hemistichio. Cf. ad librum M, 130. Malim, Ἰπάρχει γὰρ τὸ πάκιον λιθ. Si versu 962 editum fuit τοπάκιον e codice, manifestum est articulum causam omissionis fuisse in C, et mendam illu. prius peperit alterum; unde bona videtur Schæferi prior correctio. Tzetzes Chil. 3, 869, historiolum narrat civium Romanorum, temporibus Antonini

vel Adriani, Ὦνπερ τὸ εὐεργέτημα ἡμέραις παρεγράφη. Οὗτοι τὸν δῆμον οἰκοθεν ἔτρεφον τὸν τῆς Ῥώμης, Ἡμέρας ὀκτωκαίδεκα Κάλανδος κατὰ μῆνα, Νοννος ἡμέρας δὲ ὀκτώ, τὰς τέσσαρας Εἰδὸς δέ. Legendum Εἰδὸς δε. Testes insulsissimæ narrationis a Tzetzta producantur: Ἡσύχιος Ἰλλούστριος, Πλούταρχος τε καὶ Δίων, Καὶ Διονύσιος ὁμοῦ γράφουσι ταῦτα πάντα. Ad Ἰλλούστριος, dignitatis titulum non infrequentem temporibus Byzantinis, cuius significatio non ubique eadem est, scholium marginale codicis 2644 hic adponere non inutile visum est: μάγιστρος Ῥωμαϊκῶς.

(108) A, ἀργήτου. C, ἐκ τοῦ θατέρου.

(109) A, οὕτως.

(111) A, μολίονα. B, μιλίονα. Cf. II. 11, 322.

(113) A B sine δ'. A, ἰππολόχου. Cf. II. 14, 335.

(115) C, ἰσχύον.

(120) Explicat Homericum ἀπέλεθρον, II. 14, 354. Ἐκτωρ δ' ὡκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε.

ὀρμῶντος τοῦτον κτεῖναι δὲ τότε τοῦ Διομήδους,
 αὐτὸς ὁ Ἐκτώρ, ἐπιβάς ἐφ' ἄρματος, ἦν φεύγων·
 ὁ Διομήδης δ' ἀπειλῶν ἐκόμπαζε τοῖς λόγοις.
 Τέλος αὐτὸν Ἀγαστροφον γυμνοῦντα πανοπλίας 125
 πρὸς τὸν τάρσον τὸν δεξιὸν Ἀλέξανδρος τοξεύει·
 τὸ βέλος δ' οὔτος ἐκδαλῶν, ἤλαυνε πρὸς τὰς νῆας.
 Μόνον δὲ περιέκλεισαν οἱ Τρῶες Ἵδυσσέα.
 Δορι κατ' ὤμων δὲ βαλῶν κτείνει Δηϊσιπύτην,
 εἶτα δὲ καὶ τὸν Θόωνα καὶ Ὀρμενον ἀνείλε· 130
 δορι δὲ κατὰ πρότμησιν, ὃν ὀμφαλὸν καλοῦσι,
 τρώσας καὶ Χερσιδάμαντα, κτείνει σὺν τοῖς ἐτέροις.
 Ἀπέκτεινε καὶ Χάρωπα υἱὸν τοῦ Ἰππᾶσου·
 Σῶκος δ' ὁ τοῦτου ἀδελφός, κατὰ πλευρία τρώσας,
 ἀπέπαυε τοῦ μάχεσθαι τότε τὸν Ἵδυσσέα, 135
 καὶ ἀνηρέθη καὶ αὐτὸς αὐτῷ πληγείς τὴν ῥάχιν.
 Ἐξ Ἵδυσσέως δὲ πλευρῶν Τρῶες ἰδόντες αἶμα,
 ὠρμησαν πάντες ἐπ' αὐτόν· ὁ δ' ἐξοπίσω φεύγων
 τρὶς μὲν ἐδόθησε τρανώς ὡς τύχη βοηθείας.
 Μενέλαος ἀκούσας δὲ σὺν Αἴαντι παρέστη 140
 καὶ τοῦτον μέλλοντα θανεῖν ἐξέσωσαν ἐκ Τρώων·
 ὁ Αἴας δὲ τοῖς Τρώεσσι ὡς λέων ἐμπηδήσας,
 ἀπέκτεινε τὸν Δόρυκλον, νόθον υἱὸν Πριάμου,
 καὶ Πάνδοκον, καὶ Λύσανδρον, καὶ Πύρασον, Πυλάρτην.

(124) A B sine δ'. A, ἐκόμπαζε.
 (125) Ad αὐτὸν glossa in C, τὸν Διομήδην.
 (129) A, ὤμων τὸν δηϊσιπύτην. B, κτ. δηϊσιπύτην. Cf. II. 11, 420.
 (130) A, ὄρμαινον. C, ὄρμενον. Cf. II. 11, 422, in varietate lectionis.
 (132) A, χερσιδάμαντα. Cf. II. 11, 423.
 (133) A, Χάρωπον. B, Χάρωπον. Cf. II. 11, 426.
 (134) BC, καταπλευρίως. A, κατὰ,

πλευρίως. Scripsi κατὰ πλευρία.
 (135) C, ἀπέκτασε.
 (136) Kān nihil juvat sententiam. Fortasse κ' αὐ. In Theocrito Idyll. 11, 10, Varietas δ' αὐ ῥόδω, pro δὲ ῥόδω librario deberi videtur, qui δὲ necessario corripri opinabatur ante ῥόδω.
 (138) B, πρὸς αὐτόν.
 (139) A, τύχει. A B, σωτηρίας
 (144) A, πάνδικον... πύρας πελαργίαν. Cf. II. 11, 490, 491.

Ὡς δὲ χειμάρρους ποταμὸς ἐξ ὄμβρων πλημμυρήσας, 445
 δρῦς κατασύρει μετ' ἀφροῦ καὶ πεύκας τῇ θαλάσῃ,
 οὕτω τῷ τότε παρορμῶν ὁ Αἶας συνεκλόνει,
 ἱππεῖς καὶ ἵππους καὶ πεζοὺς πάντας ὁμοῦ συγκόπτων.
 Ἀριστεροῖς δ' Ἐκτωρ δὲ τὴν μάχην συνεκρότει,
 ὄχθαις Σκαμάνδρου ποταμοῦ θόρυβος ὅπου μέγας, 450
 ὅπου περ ἔπιπτον ἀνδρῶν αἱ κεφαλαὶ πρὸς πλεόν
 περὶ τὸν μέγαν Νέστορα καὶ τὸν Ἰδομενεά.
 Ἀλέξανδρος τοξεύει δὲ Μαχάονα τῷ τότε,
 καὶ παύει τοῦτον τόλμης τε καὶ τῆς ἀνδραγαθίας,
 βαλὼν κατ' ὤμον δεξιὸν ἐν τριβελεί τῷ βέλει· 455
 ὃν Νέστωρ ἐν τῷ ἄρματι ἐξάγει τοῦ πολέμου.
 Ὁ Κεβριόνης δὲ ἰδὼν τοὺς Τρῶας κλονουμένους
 ἡμοχῶν τῷ Ἐκτορι φησὶν ὡς πρὸς ἐκείνον·
 « Ἡμεῖς μὲν πρὸς τὰ ἔσχατα στρεφόμεθα τῆς μάχης,
 « οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες συμμυγῶς, ἱππεῖς, πεζοὶ, καὶ ἵπποι 460
 « συγκόπτονται παρ' Αἴαντος. Ἐγνων καλῶς ἐκείνον·
 « φέρει περὶ τοὺς ὤμους γὰρ οὗτος πλατὺ τὸ σάκος.
 « Ἐκεῖ γοῦν ἄρτι καὶ ἡμεῖς ἐλάσωμεν τὸ ἄρμα
 « ὅπου πεζοὶ τε καὶ ἱππεῖς πολέμῳ βαρυτάτῳ
 « ἀλλήλους κατασφάττουσι, βοή δ' ἐστὶ μεγάλη »· 465
 Οὕτως εἰπὼν ἐξήλασε διὰ νεκρῶν τὸ ἄρμα,
 συγκόπτων τούτους ταῖς τροχοῖς καὶ τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων.
 Καὶ τῶν λοιπῶν ἐπήρχετο τάξεις Ἑλλήνων Ἐκτωρ
 ἐν ξίφει τε καὶ δόρατι καὶ λίθοις βαρυτάτοις,

(147) A B, τῷ τόπῳ.

(149) Ἀριστεροῖς. Cf. II. 11, 498.

(151) B, ὅπου περ ἀνδρῶν κεφαλαί, versu imperfecto. C, ὅπερ, superscripto ποῦ.

(154) B, πόλεμειν, ἀνδραγαθεῖν ὡσαύτως.

(156) B, ὁ νέστωρ.

(157) A, καὶ βριάνης. Idem mendum libro M, 41, et N, 157...

(158) A B, φησὶ καὶ πρὸς.

(163) A, ἐλάσσομεν. B, ἐλάσομεν.

(167) A, τούτοις.

βαλλόμενος τοῖς Ἀχαιοῖς, ὠθούμενος μακρόθεν· 470
 τοῦ Αἴαντος δ' ἐξέφυγε τὴν κατὰ χεῖρας μάχην.
 Ὁ Ζεὺς, ἡ εἰμαρμένη δὲ τὸν Αἴαντα δειλαίνει.
 Ἔστη δὲ μόνος ἐκπλαγείς, καὶ, θεὸς ὀπίσω σάκος,
 φεύγει περιβλεψάμενος ἐν ἡρμαίᾳ βάσει.
 Σὺν τοῖς Τρωσὶ δ' ἐπικούροι, μέσον τὸ σάκος τούτου 475
 τοῖς δόρασι τιτρώσκοντες, κάτοπιν ἠκολούθουν.
 Οὗτος δ' ὑπέστρεφε ποτὲ καὶ μάχην συνεκρότει,
 ποτὲ δὲ πάλιν ἔφυγεν, εἶργε δ' ὡς εἶχε Τρώας,
 μέσος αὐτὸς ἰστάμενος Ἑλλήνων τε καὶ Τρώων.
 Τὰ ξίφη δὲ καὶ δόρατα καὶ βέλη τὰ παντοῖα, 480
 ἄλλα τῷ σάκει τούτου μὲν ἦσαν ἐμπεπαρμένα,
 πολλὰ δ' εἰς γῆν ἐμπέπηκτο θέλοντα τούτον τρώσαι.
 Τοῦτον δὲ βιαζόμενον τοῖς βέλεσιν ὡς εἶδε,
 στάς παρ' αὐτὸν Εὐρύπυλος πέμπει τὸ δόρυ τούτου,
 καὶ Ἀπισάονα βαλὼν ἀνείλε τὸν Φαυσίου. 485
 Ὀρμήσας τούτον δὲ γυμνοῦν αὐτοῦ τῆς πανοπλίας
 τὸν δεξιὸν τοξεύεται μηρὸν ἐξ Ἀλεξάνδρου·
 καὶ τὸ τοῦ βέλους ξύλον μὲν εὐθέως ἀπεκλάσθη,
 τὸν δὲ μηρὸν Εὐρύπυλος ὀδυνηθεὶς μεγάλως
 ἔφυγε πρὸς τοὺς Ἑλληνας μέγα βοῶν καὶ κράζων· 490
 « ὦ στρατηγοί, συστράφητε πάντες οἱ τῶν Ἑλλήνων
 « καὶ στάντες βοηθήσατε· ὁ Αἴας κινδυνεύει
 « πνιγόμενος τοῖς βέλεσιν, οὐδὲ φυγεῖν δοκεῖ μοι ».
 Οὕτως εἶπεν Εὐρύπυλος· οἱ δ' ἔστησαν πλησίον

(170) Hic versus abest a B C, nec habet fundum in Homericis narratione.

(171) A, ἐξέφυγε.

(174) A, ἡρμαίαια.

(179) A B, δ' αὐτός.

(180) A B, ξίφη τε.

(182) B, ἐμπέπηκτο.

(183) C, τοῖς βέλεσι, superscripta variante, πικναῖς βολαῖς. Homerus II. 11, 575; πικνιοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι.

(193) A, δοκεῖν.

(194) A, εἰπών.

αὐτῶν τοῖς ὅμοις θέμενοι ἕκαστος τὰς ἀσπίδας, ἐκτεινοντες τὰ δόρατα. Ἦλθε δ' αὐτοῖς ὁ Αἴας, ὡσπερ καρκίνος ὄπισθε ποιούμενος τὴν βᾶσιν. Ἐπὶ δ' αὐτοῖς προσήγγισεν, εὐθέως μετεστράφη.	195
Οὕτως οἱ μὲν ἐμάχοντο θερμῶς καὶ διαπύρως· Νέστορος δὲ Μαχάονα ἐξάγοντος πολέμου, ὁ Ἀχιλεὺς τὸν Πάτροκλον πέμπει μαθεῖν τίς εἶη. Ὁ δὲ πρὸς Νέστορος σκηναῖς παραδραμῶν εὐθέως, ἐκείνους πίνοντας εὐρών, Μαχάονα γνωρίζει· πολλὰ δὲ παρὰ Νέστορος νουθητηθεὶς πρεπόντως, ἢ πείσαι λόγοις ἐξελθεῖν εἰς μάχην Ἀχιλέα, εἶπουν αὐτὸν φορέσαντα τὴν τούτου πανοπλίαν, τοῦτον τοῖς λόγοις ἐπεισεν· ὅς ὑποστρέφων πάλιν, εὐρών Εὐρύπυλον μηρὸν τῷ βέλει τοξευθέντα, καίπερ σπουδαίων παρ' αὐτὸν ἐλθεῖν τὸν Ἀχιλέα, ὁμῶς αὐτὸν ἰάτρευσε. Τὸ βέλος ἐκβαλὼν γὰρ ἐν χλιαρῷ τῷ ὕδατι ἀπέπιψε τὸ αἷμα, τριψας δὲ ῥίζαν τὴν πικρὰν τὴν τῆς ἀριστολόχου τὴν παυστικὴν τῶν ὀδυνῶν, ἐνέβαλε τῷ ἔλκει, ἥτις πάσας ἀπέπαυσεν ἐκείνου τὰς ὀδύνας· τὸ ἔλκος ἐξηράνθη μὲν, ἐπαύθη δὲ τὸ αἷμα.	200 205 210 215

(195) A B, αὐτῶν γὰρ ὅμοις.

(196) A, αὐτός.

(197) A B, ὄπισθεν.

(206) C, φορέσαντες.

(207) Sic A B C. Syntaxis non potest institui. Tzetzes versus componebat ex tempore, ac fuit sæpius lutulentus. Nexus sententiæ legitimus poscit, τούτου λόγοις

ἐπειθετο· ὑποστρέφων δὲ πάλιν, vel simile quid.

(210) B, ἐκβαλὼν γὰρ.

(212) B C, τὴν τοῦ ἀρ. A, τῆς quod prætulit, intellecto ἢ Ἀριστόλοχος de Diana, de Λογία Ἀρτέμιδι. Homerus tacet de herba aristolochia.

(213) A, ἀνέπαυσεν.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Μ (*).

Οὕτω σκηναίς ὁ Πάτροκλος Εὐρύπυλον ἰάτο.
 Οἱ δ' Ἕλληνες ἐμάχοντο καὶ Τρῶες κατὰ πλήθη.
 Τὸ τῶν Ἑλλήνων ἔμελλε τείχος δὲ καταπίπτειν.
 Ἐκτίσθη παρὰ γνώμην γὰρ θεῶν τῶν ἀθανάτων,
 εἰς κάκιστον θεμάτιον ἐν τροπικαῖς, ὡς εἶπον· 8
 διὸ καὶ οὐ μακρόχρονον ἔμελλε πεφυκέναι.
 Μετὰ γὰρ ὑπνούστησιν Ἑλλήνων εἰς πατρίδας
 ὁ Ποσειδῶν Ἀπόλλων τε — τὸ ὕδωρ, καὶ ὁ χρόνος
 ὅστις ἐκ τῆς κινήσεως πληροῦται τοῦ ἡλίου,
 τὴν σφαῖραν περιτρέχοντες ἐν δρόμοις τοῖς οἰκείοις 10
 πρὸς τὴν ἐφάν ἐκ θυσμῶν, ὅπερ πλανήτων δρόμοι —
 ἔμελλον βουλευόμενοι τὸ τείχος ἀφανίσαι,
 τόσους ἐξ Ἴδης ποταμοὺς πληρώσαντες ὑδάτων,
 τὸν Ῥῆσον, τὸν Ἐπτάπορον, Ῥόδιον, Κάρησόν τε,
 τὸν Γρήνικον καὶ Αἴσηπον, Σκάμανδρον καὶ Σιμοῦντα, 15

(*) Lemmata similia præcedentibus.
 (2) A B, καὶ τὰ. Homerus II. 12, 3,
 ἄμιλαδὸν, quod non male reddit le-
 ctio C.
 (3) A, τείχισμα κατ.
 (4) A B, γνώμην δέ. C, γάρ. Permu-
 tantur illæ conjunctiones in Luciani Dial.
 D. 2, 1, Jove Amori dicente: ἐμοῦ δὲ
 βλῶς οὐδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πε-
 ποίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδύς γυναικί

διὰ σὲ γεγενημένος. Inveni, quod malim,
 in codice 1310: πεποίηκας· οὐ γὰρ συ-
 νῆκα.

(5) ὡς εἶπον, scilicet libro H, 117,
 ubi nota.

(11) A, εἶπερ. Fortasse ἦπερ.
 (12) Inter 12 et 13 A inserit: τόσους
 ἐξ Ἴδης βουλευόμενοι τὸ τείχος ἀφ.
 (14) A, βῦσον.
 (15) A, σιμοῦντον.

ἔπου πολλὰ μὲν ἔπεσον ἀσπίδες καὶ κυνέαι,
 ἔπου περ πίπτει θερισθὲν γένος ἀνδρῶν, ἡρώων·
 τούτους τοὺς πάντας ποταμοὺς ἀναστομῶσας χρόνος
 ἔνναημέρως ἔπεμπε ῥέοντας πρὸς τὸ τεῖχος,
 ὀμβροῦντος ἅμα σὺν αὐτοῖς καὶ οὐρανοῦ, Διὸς δε, 20
 καὶ Ποσειδῶνος πλήττοντος τὰ τεῖχη τῇ τριαίνῃ·
 ἦγον καὶ τρικυμίας δε μεγάλας τῆς θαλάσσης
 ποιησαμένης προσβολάς, τὸ τεῖχος ἠφανίσθη.

Ταῦτα μὲν οὕτως ἔμελλεν ὑστέρως γεγονέαι·
 τότε δὲ πόλεμος σφοδρὸς ἐρράγη πρὸς τὸ τεῖχος, 25
 ἐκτύπει δὲ βαλλόμενα ξύλα τῶν πυργωμάτων.

Ἄργειο δὲ τὸν Ἔκτορα δεινῶς ἐπτοσημένοι,
 συγκεκλεισμένοι ταῖς ναυσὶν ἄκοντες ἐκαρτέρουν.
 Ὁ δὲ Τρωσὶν ἐκέλευσε τὴν τάφρον ὑπερβαίνειν.

Οἱ ἵπποι δ' ἐχρεμέτιζον τοῖς χεῖλεσι τῆς τάφρου· 30
 περᾶν γὰρ ἐδειλαίνοντο τῶν κατακρήμνων οὖσαν,
 πυκνοὺς ὄξεις τε σκόλοπας ἔχουσαν πεπηγμένους.

Ὁ Πολυδάμας Ἔκτορι τότε δὲ συμβουλεύει
 πεζεύσαντας τοὺς σύμπαντας, πανόπλως ὠπλισμένους
 καὶ φραξαμένους πυργηθῶν, χωρεῖν ὡς πρὸς τὸ τεῖχος. 35

Οὕτως εἰπόντος, ἅπαντες ἀπέβησαν τῶν ἵππων,
 πρῶτου πρὸ πάντων Ἔκτορος ἄρματος ἀποδάντος.

Εἰς πέντε στραταρχίας δὲ καλῶς συντεταγμένοι,
 οἱ πλεῖστοι μὲν καὶ ἄριστοι καὶ πνύοντες πολέμου,

(16) C, ἔννεαημέρως. B, ἔννεαημέρως, indicata signo hyphen vocalium synizesi. Sed id violatæ legis metricæ remedium non hic videtur accipiendam. Scripsi ἔνναημέρως ex A. Ipse Tzetzes Chil. 2, 43, dabit exemplum, qui id exhibet hemistichium, καὶ ἔνναημερον κατῶν, nec contradicit bonus codex.

(21) A, τροιαίνη.
 (22) C, τρικυμίας δε μεγάλης.... ποιησαμένης. A B, τρικυμίας δε μεγάλης. γάλην. Scripsi τρικυμίας μεγάλας.
 (30) A, τοῦ τάφρου.
 (32) A, ὄξεις τοῦς σχ.
 (35) A B, καὶ πρὸς. Cf. ad libr. A, 75.
 (38) A, τετραρχίας. Cf. Il. 12, 87.

καὶ τείχος ῥῆξαι σπεύδοντες καὶ μάχεσθαι τοῖς πλοίοις 40
 μετὰ τε Πολυδάμαντος, Ἐκτορος, Κεβρίνου·
 οἱ δὲ μετὰ τοῦ Πάριδος, Ἀγήνορος, Ἀλκάθου·
 μετὰ δ' Ἐλένου ἕτεροι, Ἀσίου, Διήφοβου·
 ἄλλοι μετ' Ἀρχελόχου τε Ἀκάμαντος, Αἰνείου·
 οἱ πέμπτοι δὲ, τὰ ξενικά καὶ τὰ τῶν ἐπικούρων, 45
 σὺν Σαρπήδονι στρατηγῷ, Ἀστεροπαίῳ, Γλαύκῳ,
 συνασπισμὸν ποιήσαντες, πύκνωσιν τῶν ἀσπίδων,
 ὤρμων δοκοῦντες Ἕλληνας πάντας ναυστάθμοις κτεῖναι.
 Βουλαῖς δὲ Πολυδάμαντος πάντων πεζῶν χωρούντων,
 Ἄσιος μόνος τῶν λοιπῶν ἵππεὺς ἀρματηλάτης 50
 θρασὺς ἐχώρει σοβαρὸς ὡς πρὸς αὐτὸ τείχος·
 πρὸς πλοίων δὲ ἀριστερὸν ὤρμησαν οὔτοι μέρος
 ὅπου περ ἦσαν Ἕλληνες φεύγοντες ἐκ πεδίου.

(40) C, τοῖς πλείοις.

(41) A, καὶ βριόνου, et sic A, 157, prima syllaba mendosa et a ceteris male divulgata. Non sine utilitate vocem sic male truncatam reparabo in Luciano Dial. Me-retr. q: ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας καὶ τὰ στέργα ἐτύπτετο. Melius codex 2956, ἐσπαράττετό τε, quae forma media cum ἐτύπτετο consentit. Paulo superius pro vetere lectione παρμένωνα idem codex exhibet παρμένοντα quod nunc est receptum. Helladius Photii cod. 279, p. 1588, 24, servos ait et ex indole habuisse nomina, Παρμένωνα, Πιστόν, Δρόμωνα. Est enim παρμένων quasi παρ-ραμένων, et potuit per casus obliquos flecti ut participium ipsum. Sic Ἐρμίππου τοῦ Ἐπιτυγχάνοντος in Inscriptione Reinesiana, quam inter multa exempla participiorum nomiascentium protuli olim dissertatione epigraphica Classici Diarii t. 17, p. 377, vel inter Holstenii a me editas Epistolas p. 434. Nec aliter Latini participiis sunt suis usi, apud quos nomina occurrunt, Restitutus, Benegestus, alia; quibus nondum velim tamen addere Delibutus, quod proprio pro nomine habuit vir doct. in hac inscriptione taurobolica et

criobolica: DEO MAGNO MITHRAE POL-LENTI ..... M. PHILONIVS PHILO-MVSVS EUGENIANVS DELIBVTUS SACRATISSIMIS MYSTERIIS PER OIA PROBATISSIMVS. Mihi quidem delibutus epithetum esse videtur Eugeniani istius tauroboliti, qui, per sexcentas rimas tabularum sub quibus defossus latebat, vestibus, et vultu, et ore, et corpore toto, sanguinei imbris guttas ad unam omnes combiberat, ut perlutus ad ossa delibutusque penitus madereret.

(42) A, ἀγγίνορος, ἀγγάρου. B posuit 42 ante 43, non recte. Cf. Il. 13, 88 sqq.

(46) A, σαρπήδωνι· C, πλαύκω.

(48) A B, δοκοῦντας. B, ναυστάθμου. C, ναυστάθμων.

(49) C, παιζῶν.

(50) B, ἄσιμος. Cf. Il. 12, 110.

(51) B, στιβαρός. A B, καὶ πρὸς. Cf. ad v. 35.

(52) A, ἀριστερῶν. Fortasse ὤρμη-σεν οὔτος. Cf. Il. 12, 118. Statim, οὔ-τος παρήλαυε. Sed ὤρμησαν οὔτοι erunt τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο Homeri, Τζετζε οἱ δ' ἤρχοντο κατόπισθε.

(53) A, ὄπερ. C, φεύγ. ἔλλ.

Οὗτος ἐκεῖ παρήλαυε τὸ ἄρμα καὶ τοὺς ἵππους·
 κομπαστικῶς οἱ δ' ἤρχοντο κατόπισθε βοῶντες· 55
 ἤλπιζον γὰρ οἱ ἄφρονες Ἑλληνας παραυτίκα
 πάντας ἐρμῆσαι πρὸς φυγὴν, μὴδ' ὑποστῆναι τούτους.
 Εὖρον ἠνεωγμένας δὲ πύλας Ἑλλήνων τείχους·
 ἄνδρες αὐτάς κατεῖχον δὲ σώζοντες πεφευγότας.
 Εὖρον καὶ δύο στρατηγούς τῶν Λαπιθῶν ἐν πύλαις, 60
 τὸν μέγαν Πολυποίτην τε καὶ γε τὸν Λεοντέα,
 τὸν μὲν Ἴπποδαμείας τε υἱὸν καὶ Πειριθόου,
 τὸν Λεοντέα παῖδα δὲ Κορώνου, Κλεοβούλης.
 Οὔτοι πρὸ τῶν πυλῶν ἦσαν τῶν ὑψηλῶν ἐστῶτες,
 ὡς ὑπερμήκεις κρατεραὶ καὶ τῶν εὐρίζων δρύες, 65
 αἵπερ ἀνέμους ὄρεσι καὶ ὄμβρους καρτεροῦσιν·
 οὔτω καὶ οὔτοι ταῖς χερσὶ θαρρόντες ἐκαρτέρουν.
 Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἄσιον, Ἰάμενον, Ὀρέστην,
 Ἀδάμαντα καὶ Θόωνα, μετὰ τοῦ Οἰνομάου,
 εἰς ὑψος ἀνατείναντες ἀσπίδας βοοδέρμους, 70
 μετὰ μεγάλης τῆς κραυγῆς ἐχώρουν πρὸς τὸ τεῖχος.
 Ὁ μέγας Πολυποίτης δὲ μετὰ τοῦ Λεοντέως,
 μέχρι τινὸς ὑπάρχοντες ἔνδον ἐστῶτες τείχους,
 ὑπὲρ τῶν πλοίων πολεμεῖν τοὺς Ἑλληνας παρῴρμων.
 Ἀφ' οὗ τοὺς Τρῶας εἶδον δὲ πρὸς πύλας ὀρμηθέντας, 75
 τοὺς Ἑλληνας δὲ φεύγοντας μετὰ κραυγῆς μεγάλης,
 ἔμπροσθε στάντες τῶν πυλῶν τὴν μάχην συνεκρότου·

(55) B, οἱ δ' ἔρχονται. A, ἔρχοντο.
A B, κατόπισθεν.

(57) B, τούτου.

¶ (61) A, μέσον.

(62) A C, πυριθόου. Cf. ll. 12, 129 ;

2, 741.

(63) A B, τε. A, κρόνου καὶ κλ. Cf.
ll, 2, 746.

(65) B, ὑπὲρ νίκης καθαράς. A, ὑπὲρ
μήκεις.

(67) C, χερσίν.

(69) A B C, ἀδάμαντα. Cf. ll. 12,
140, in varietate.

(72) B, τε.

(77) Codices A B, ἔμπροσθεν. cod.
B, πάντες.

κτύπος ὑπῆρχε δὲ πολὺς ἀσπίδων καὶ θωράκων
 καὶ περικεφαλαίων θε συχνάκις βαλλομένων
 ἐκ τῶν ξιφῶν, καὶ τῶν πετρῶν καὶ τῶν βελῶν ἀπάντων, 80
 δίκην χιόνος συνεχοῦς, χειρῶν ἐκ πεμπομένων.
 Ἄλλοι παρ' ἄλλας πύλας δὲ τὴν μάχην συνεκρότου·
 πρὸς πᾶν τὸ τεῖχος δὲ τὸ πῦρ ἔλαμπεν ἐκ τῶν ὄπλων.
 Ὁ Πολυποίτης τότε δὲ τῇ περικεφαλαίᾳ
 δορὶ βαλὼν τὸν Δάμασον ἐδάμασεν αὐτίκα, 85
 ἔπειτα καὶ τὸν Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἀνεΐλεν.
 Ὁ Λεοντεὺς δ' Ἴππόμαχον βαλὼν κατὰ ζωστήρα,
 ἐλκύσας καὶ τὸ ξίφος θε κτείνει τὸν Ἀντιφάτην,
 ἔπειτα καὶ τὸν Μένωνα, Ἰάμενον, Ὀρέστην.
 Ἔως τούτους ἀπέκτεινον οἱ περὶ Πολυποίτην, 90
 τοῖς σὺν τῷ Πολυδάμαντι καὶ Ἐκτορι ἀοίστοις
 μέριμνα γίνεται δεινὴ παρὰ τὴν τάφρον οὔσι.
 Τέρας ἐφάνη γάρ αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ἀπαισίων.
 Δράκοντα φέρων ἀετὸς ζῶντα, δηχθεὶς ἐκ τούτου,
 μέσον τῶν Τρώων ἔρριψε, καὶ κλάγξας ὑπεχώρει· 95
 φόβος δὲ μέγας τοῖς Τρωσὶν ἢ τοῦ συμβάντος θεά.
 Τοῦ Πολυδάμαντος λοιπὸν νήσαντος τὸ τέρας,
 ὅτι Τρωσὶ γενήσεται δεινὴ παλιτροπία,
 Τρῶές τε πέσωσι πολλοὶ χερσὶ ταῖς τῶν Ἑλλήνων,
 καὶ λέγοντος τὸν πόλεμον τῷ τότε καταλεῖψαι, 100
 ὠργίσθη καὶ καθύβρισεν Ἐκτωρ πικρῶς ἐκείνων,

(81) C, χιόνος.

(82) A B, παρὰ πύλας δέ.

(85) Lusui non hono Δάμασον ἐδάμασε praebat Poeta; saltem vocabula intervallo trium versum in Iliade disjuncta sunt.

(89) A, ἐμέωνα. B, ἐμένωνα. Cf. II. 12, 193.

(91) A B, τοῖς ἐν τῷ. C, τοῖς σὺν. Cf. ad Proleg. 407.

(92) A B, περὶ. A, τάφρ. πᾶσι.

(93) A, ἐπαισίων.

(95) B C, μέσω.

(99) A B, δέ. C, τε superscripsit.

(100) C, e correctione τῷ τότε. A, τὸν τότε.

μετὰ κραυγῆς δ' ἐξωρμησεν ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ τεῖχος.
 Καὶ ξυλκπύργους πρὸς αὐτὸ στήσαντες δὴ τὸ τεῖχος,
 τὰς κρέσσας τε καὶ γόμφους τε, καὶ κρέσφους καλυμένους,
 τοὺς προμαχῶνας πρὸς τὴν γῆν κατέβαλλον τοῦ τεύχους, 105
 καὶ πάντα τὰ κριώματα μοχλεύοντες ἐρρίπτουν.
 Οἱ δ' Ἕλληνες συμφράζαντες ἀσπίσι προμαχῶνας,
 ἔβαλον Τρῶας ἐξ αὐτῶν ἐρμῶντας πρὸς τὸ τεῖχος.
 Ἄπανταχοῦ τῶν πύργων δὲ ὁ Αἴας περιτρέχων,
 σὺν τῷ Δεκρῷ τῷ Αἴαντι κελεύων καὶ προστάσσειν, 110
 παρώτρυνε τοὺς Ἕλληνας ἐμβάλλον προθυμίαν,
 λόγοις μὲν ἄλλον στερεοίς, ἄλλον ἐν πράσις λόγοις.
 Αἱ τῶν πετρῶν δὲ χάλαζαι τῶν Τρώων, τῶν Ἑλλήνων,
 ὑπὲρ χιόνα κρύπτουσαν γῆν, ἔρη καὶ λιμένας.
 Ὁ Σαρπηθῶν παρήνει δὲ τότε τῷ Γλαύκῳ λέγων, 115
 ὡς πρέπει τὸν τιμώμενον ἄρχοντα στρατιώτην,
 τὸν ὄντα πρῶτον χρήμασι καὶ κτήμασι τοῖς ἄλλοις,
 εἶναι καὶ πρὸς τὸν πόλεμον πρωτεύοντα τῶν ἄλλων,
 ὅπως μὴ λέγῃ τις αὐτὸν εἰς μάλιστα δοξασθῆναι·
 « Εἴπερ γὰρ τόνδε πόλεμον, ὦ Γλαῦκε, πεφευγότες 120
 « ἐμέλλομεν ἀθάναι καὶ ἄνευ γήρωσ εἶναι,
 « οὐκ ἂν μαχόμενος αὐτὸς ὑπῆρχον ἐν τοῖς πρώτοις,
 « ἀλλ' εὐδὲ σε παρώρμων ἂν εἰς πόλεμον καὶ μάχην.
 « Ἐπεὶ δὲ τρόποι μὲν εἰσι μυρία τοῦ θανάτου
 « οὐσπερ οὐκ ἔστι δυνατόν ἀνθρώπων πεφευγῆναι, 125
 « καρτερικῶς μαχόμενοι κτείνωμεν ἢ κτανθῶμεν. »
 Οὕτως εἰπὼν παρώτρυνεν αὐτὸν καὶ τοὺς Λυκίους,

(102) A B, sine δ'.

(104) A, τοὺς κροσσωτοὺς καὶ γ. τε καὶ σκρόφους. B, γόμφους δὲ καὶ κρ. C, τοὺς κρόσσας.. γρόμζας.. σκρόφας.

(105) C, κατέβαλον.

(112) A, στερροίς.

(116) C, ἄρχοντες. ;

(119) A C, λέγει.

καὶ πρὸς αὐτὸν ἐξώρμησε τὸν πύργον Μενεσθέως.
 Ὁ Μενεσθεὺς δὲ πτοηθεὶς ἑώρα πρὸς τοὺς πύργους
 τίς ἄρα στρατηγὸς ἀνὴρ προσβεβηθήσοι τούτῳ. 430
 Πλησίον δὲ τοὺς Αἴαντας ἰδὼν, ἀλλὰ καὶ Τεῦκρον,
 βοῶν αὐτοὺς οὐκ ἴσχυε ποιῆσαι κατακοῦσαι·
 εἰς οὐρανὸν ὁ κτύπος γάρ ὁ τότε δίκνεϊτο,
 πύργων, πυλῶν καὶ τῶν τειχῶν συχναίικς βαλλομένων,
 καὶ περικεφαλαίων δὲ σύναμα ταῖς ἀσπίσι. 435
 Πέμψας Θωῶτην ἔπειτα τῶν Αἴαντα καλεῖ δε,
 ὅσπερ ἔλθων σὺν ἀδελφῷ, τῷ Τεύκρῳ τῷ τοξότῃ,
 τὰ τόξα τούτου φέροντος Πανδίωνος τῷ τότε,
 πρὸς πύργον δ' ἀναβαίνοντας τετυχηκῶς Λυκίικς,
 λίθῳ τραχεῖ τὸν Ἐπικλῆ τὸν Σαρπηδόνοσ φίλον 440
 βαλῶν ἐξ ὕψουσ ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ πύργου κάτω
 θλάσασ ὁμοῦ τὴν κεφαλὴν καὶ περικεφαλαίαν.
 Ὁ Τεῦκροσ δὲ βραχίονι τὸν Γλαῦκον ἐκτοξεύει
 πρὸς τείχοσ ἀνερχόμενον, ὃσ πέφευγε πηδῆσασ.
 Ὁ Σαρπηδῶν δ' Ἀλκμάονα τρώσασ ὄρι φενεύει, 445
 τὸν προμαχῶνά τε χερσίν ἐλκύνσασ ἀποκόπτει,
 ἀπογυμνοὶ τὸ τείχοσ δὲ, πᾶσιν ὄδὸν ποιήσασ.
 Τοῦτον ὁ Τεῦκροσ δὲ βαλῶν βέλει πρὸσ τελαμῶνα
 (πρὸσ τελαμῶνα δὲ φημί τοῦ θυρεοῦ, ἀσπίδοσ),
 ὁ Αἴασ τὴν ἀσπίδα δὲ τῷ δέρατι τρυπήσασ 450
 μικρόν τι παρεξέωσαν ἀπὸ τοῦ προμαχῶνοσ.

(130) A C, τίς ἄρα τούτῳ στρατηγὸς ἀνὴρ προσβεβηθήσοι· mala hemistichiorum divisione, quum sic στρατηγὸς et ἀνὴρ caesura divellantur.

(132) A, κατακοῦσσειν.

(133) A, ὁ πύργοσ.

(134) A, πολλῶν.

(137) A, τοξότι.

(138) A, πανδίωνοσ.

(139) A, τετυχηκῶσ.

(140) A, σαρπηδῶνοσ.

(145) A, ἀλκάνορα. Cf. II. 12, 394.

(149) A, θηραίου. Cavet ne cogitet lector de heroe Τελαμῶνι. In nomine proprio accentum retrahit vetat usus.

(151) A B, παρεξέωσεν.

Οὗτος δὲ πάλιν σὺν αὐταῖς ὤρμησε τοῖς Λυκίοις,
 καὶ συγκροτοῦσι καρτεράν καὶ στερροτάτην μάχην·
 ἀπανταχοῦ δ' οἱ πύργοι τε καὶ πάντες προμαχῶνες
 ἐβάπτοντο τοῖς αἵμασιν Ἑλλήνων τε καὶ Τρώων. 485
 Οἱ Τρῶες δέ, τοῦ Ἴκτορος κελεύοντος ἐκείνοιο,
 ὁμοῦ πάντες ἀνέβαινον κλίμαξι πρὸς τὸ τεῖχος,
 καὶ πύργοις, ὅσπερ εἶπομεν, ξυλίνοις ὑποτρόχοις.
 Ἴκτωρ δὲ λίθον μέγιστον ἄρας εἰς ὕψος τότε,
 οἷον ἐκ γῆς πρὸς ἄμαξαν μόλις ἀν' ἔβησι δύο, 460
 μέσας τὰς πύλας ἔβαλε, τοὺς στρόφιγγας ἐκκόπτει·
 ὁ λίθος ἔσω πέπτωκεν, ἐκρότησαν αἱ πύλαι,
 σάνις δὲ πᾶσα τῶν πυλῶν τμηθεῖσα διεσπάρη.
 Δύο δὲ δέρατα κρατῶν, τῷ θώρακι τε λάμπων,
 δεινός κατὰ τὸ πρόσωπον πῦρ ὀφθαλμῶν προπέμπων 465
 ὁ Ἴκτωρ εἰσπεπήδησεν ἔνδον τοῦ τεῖχους τότε
 ὄνπερ οὐκ ἂν τις ἴσχυσεν ἀνευ θεῶν κωλύσαι,
 καὶ τοῖς Τρωσὶν ἐκέλευεν ἐμβαίνειν πρὸς τὸ τεῖχος.
 Οὔτοι μὲν οὖν εἰσέβαινον ἐκ τῶν πυλῶν καὶ πύργων·
 πρὸς δὲ τὰς νῆας ὁ στρατὸς ἦν φεύγων τῶν Ἑλλήνων. 470
 Βοή δ' ἤρθη καὶ θέρυβος κατάπαυσιν οὐκ ἔχων.

(153) C, καρτεράν, superscripto κρ,
id est κρατεράν.

(155) B C, Ἑλλήνων καὶ τῶν Τρ.

(158) A, ὡσπερ... ἱπποτρόχοις.

(161) B, ἐβαλλε. A B, τὰς.

(165) A, προλάμπων.

(167) A, ἴσχυεν. Comparatur Lia. ex-
tremo libro 12.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΔΙΑΔΟΣ Ν (*).

Ὁ Ζεὺς, ἡ εἰμαρμένη, δέ, σὺν Ἑκτορι τοὺς Τρῶας
ἀφ' οὗ πρὸς ναῦς εἰσήγαγεν, ἐκείσε καταλείπει
ἀδιαλείπτως πολεμεῖν καὶ πόνους ὑπομένειν.

Μέχρι γὰρ πλοίων κατελθεῖν ἦν εἰμαρμένον Τρῶας,
οὐ μὴν καὶ περαιτέρω δέ. Ὅθεν φησὶ τοιαῦτα ·

5

Αὐτὸς ἐώρα Θραῦκας δὲ ἄνδρας μαχιμωτάτους,
ἤγουν τοὺς ἐν ἐτέροις δὲ πολέμους καθεώρα
καὶ Σκύθας τοὺς ἀμέλγοντας τὸ γάλα τῶν ἵππων,
οὕσπερ ἀβίους τε καλεῖ καὶ τῶν δικαιοτάτων.

Ζῶσι σκηνίτην βίον γάρ, οὐ τῶν πολυχρημάτων,
καὶ πρὸς ἀλλήλους δὲ πολλῇ χρώνται δικαιοσύνη,
ὑπὲρ ἡμᾶς τοὺς τῷ Χριστῷ τάχα δεδουλωμένους.

10

Κλέπτῃς αὐτοῖς οὐδεὶς ἐστὶν ὡς κλέψαι τι θρεμμάτων ·
ὁ λόγος βεβαιότερος τούτοις ἐστὶ τῶν ὀρκῶν

(*) Lemmata similia præcedentibus.

(2) C, προσήγαγεν.

(5) Φησὶ, Homerus scilicet Il. 13, 3, sqq.

(10) A B C, σκηνίτην. Sed A e correctione σκηνίτην.

(13) A, ἡμῶν τοὺς.

(14) Videtur meminisse Isocratis Ad Nicoclem § 7. διὰ παντὸς τοῦ χρόνου τὴν ἀλήθειαν οὕτω φαίνου προτιμῶν, ὥστε πιστοτέρους εἶναι τοὺς σοῦς λόγους ἢ τοὺς τῶν ἄλλων ὀρκους. Iterum Isocrates Ad Demon. p. 5 Corayanae.

Theodorus Hyrtacenus in meis Anecdotis gr. t. 2, p. 448: δέξαι τὸν λόγον ὡς ὀρκον, τὴν γνώμην ὡς πίστιν, τὸν τρόπον ὡς μάρτυρα. Ibi nota. Menander Hymnaide apud Stobæum Tit. 37, 19: Τρόπος ἐστὶ ὁ πείθων τοῦ λέγοντος, οὐ λόγος. Qui versus positus fuit in Meinekiana priore, alteram non vidi, inter incerta fragmenta p. 201. Stobæus ibidem apophthegmata profert comparanda Lycurgi, Solonis, Demosthenis §§ 24, 31, 34. Hanc sententiam tractat Basilus Macedo Exhortationibus c. 16, ubi Damkins. Isidorus Po-

οὓς ἂν ὁ Χαλκηδόνος τε ὁμότη καὶ Κύζικου. 45
 Ὅμοιοῦσιν ἅπαντες καὶ ζῶσι κοινοδίως,
 πολλά τε δικαιοῦτος τούτοις ἐστὶ σημεῖα.
 Ὅ ἐκ θαλάσσης Ποσειδῶν, ὁ βοθητὸς Ἑλλήνων,
 τοιουτοτρόπως βοηθεῖν τοῖς Ἑλλήσιν ἐλέχθη·
 νέφος παχὺ τι πυκνωθὲν ἤρθη πρὸ Σαμοθράκης· 29
 πρὸς ὄμβρον τοῦτο δὲ ῥαγέν, ἀνέμους τε κινήσαν
 κατεναντίους ταῖς ναυσὶν, ἔσχε μὴ φεύγειν τούτους.
 Ἐκτοτε γὰρ οἱ Αἴαντες, θαρσύναντες μεγάλως,
 γενναϊότερως τοῖς Τρωσὶ τὴν μάχην συνεκρότου·
 οὐκ ἔτι γὰρ ὑπέπτευσεν ναυσὶ τοὺς ἄλλους φεύγειν. 25
 Φυγῆς τόπον οὐκ ἔχοντες κάκεινοι συνεμάχου·
 Οὕτω λοιπὸν οἱ Αἴαντες μετὰ τῶν ἀριστέων
 συνασπισμὸν ποιήσαντες, πυκνώσαντες τοὺς λόχους,
 τὰς περικεφαλαίας τε, τὰ δόρατα, τὰ σάκη,
 τοὺς Τρῶας καὶ τὸν Ἐκτορα γενναίως ἐκαρτέρου· 30
 Οἱ Τρῶες πάντες δὲ ὁμοῦ τύπτουσι πρῶτοι τούτους,
 ὁ δ' Ἐκτωρ πάντων πρῶτιστος. Ὡσπερ στρογγύλος λίθος,
 ὄνπερ χειμάρρους ποταμὸς ἐξ ὄρους ἀποκόψῃ,
 πρὸς τὸ πρανὲς ἐξ ὄρους δε κυλιέται σὺν κτύπῳ,
 κόπτων τὴν ὕλην, κατακλῶν, ἀναπηδῶν εἰς ὕψος, 35
 ἕως οὗ πρὸς ἰσόπεδον φθάσῃ καὶ λείον τόπον,
 τότε δ' οὐκ ἔτι δύναται κυλιέσθαι καὶ θρῶσκεν·
 οὕτως ὁ Ἐκτωρ ἀπειλῶν ἐκόμπαζε μεγάλως
 εὐκόλως διελεύσεσθαι σκηνὰς τὰς τῶν Ἑλλήνων,

Luciotes 5, Epist. 213 : ὁ τρόπος γὰρ ἐστὶ τοῦ πειθοντος ὁ αἰδέσιμος, οὐχ ὁ λόγος. Cujus legenda praesertim Epist. 444, cum nota Schottii.

(15) B C, Καλχηδόνος, permutationes frequenti.

(17) B, πολλά γε. C, πολλά τῆς.

(20) A, πρὸς Ἄμοθράκην. B C, πρὸς Σαμοθράκην. Cf. II, 13, 12.

(25) A B, ὑπέπτευσεν.

(37) B, τότε δ' οὐτὶ δύναται.

(38) A, οὗτος.

σκηνάς ὁμοῦ καὶ νῆας τε, μέχρι θαλάσσης κτείνων. 40
 Τοιαῦτα μὲν ἐκόμπαζε μέχρι τινός τοῦ χρόνου·
 ἀλλ' ὅτε δὴ προσήγγισεν Αἰάντων παρατάξει,
 καὶ τῶν σακῶν τὴν πύκνωσιν εἶδε καὶ τῶν δοράτων
 οἶα στερρόν, εὐάρμοστον πύργον πυκνοῖς τοῖς λίθοις,
 τὰ κράνη τε καὶ θώρακας, καὶ ξίφη τεθηγμένα, 45
 καὶ σιδηρᾶν τὴν ἀστράπην ἐκπέμποντα τῇ στίλψει,
 ἔστη μὴ θέλων ἔγγιστα· οἱ δ' Ἕλληνες ἀντίοι,
 τοῖς ξίφεσι καὶ δόρασι τιτρώσκοντες ἐκεῖνον,
 ἀφ' ἑαυτῶν ἀπήλασαν· σύντρομος δ' ὑπεχώρει,
 τοῖς δὲ Τρωσὶν ἐδόθησεν· « Ὀλίγον καρτερεῖτε· 50
 « οὐ πρὸς μακρὸν οἱ Ἕλληνες κωλύουσι με χρόνον,
 « κᾶνπερ κατεπυκνώθησαν ὥσπερ στερρότης πύργου.
 « Ἀλλὰ, νομίζω, πρὸς τροπὴν τῷ δόρατι κινήσω. »
 Οὕτως εἰπὼν ἀνήγειρε τὴν Τρώων προθυμίαν.
 Ὁ Μηριόνης τότε δὲ περιπατοῦντα γαῦρον 55
 Δηϊφობον ἐφόβησε δορι βαλῶν ἀσπίδα,
 τὸ πρόσθιον δὲ δόρατος συνθραύσας τοῦ οικείου,
 πρὸς τὴν σκηνὴν ἀφώρμησεν ἄλλο κομίσει δόρυ.
 Οἱ δ' ἄλλοι πάντες σὺν βοῇ τὴν μάχην συνεκρότην.
 Ὁ Τεῦκρος δὲ τὸν Ἴμβριον πρῶτος τῶν ἄλλων κτείνει, 60
 υἱὸν ἔντα τοῦ Μέντορος, γαμβρὸν δὲ τοῦ Πριάμου·
 Μηδεσικιάστην εἶχε γὰρ νόθην Πριάμου κόρην.
 Τοῦτον τρώσας ἀπέκτεινε πρὸς οὓς τῷ δορατίῳ.
 Ὡς δὲ φονεύσας ὤρμησεν ἐκεῖνον καὶ γυμνώσαι,

(40) Cf. II. 13, 143...

(42) B, δὲ... ἑλλήνων παρ.

(45) B C, κράνη δέ.

(46) B, σιδηρῶν.

(47) B, ἔστημα θέλων. A, ἔστη μὲν.

(55) A, τάφρον. Quum Γ vocis Γαῦρον abiisset lapsu solito in Ταῦρον, corre-

ctori τάφρον videbatur proximum esse mendo ταῦρον, minimum scilicet pronunciationis τάφρον inter et τάθρον discrimen est.

(56) B, ἐδόθησε.

(57) A, συνθλάσας.

(62) A, μηδεσικράτην. Cf. II. 13, 178.

Ἐκτωρ τὸ δόρυ κατ' αὐτοῦ βαλὼν ἐκπεφευγὸς, 65
 στήθει βαλὼν ἀπέκτεινεν Ἀμφίμαχον Κτεάτου,
 ἐξώρμησε καὶ κράνος δὲ τὸ τούτου καθαρχάξει.
 Αἴας δὲ τοῦτον τῷ δορὶ πρὸς ὀμφαλὸν ἀσπίδος
 τρώσας, δυνάμει καρτερᾷ παρέτρεψεν ὀπίσω.
 Τοὺς δὲ νεκροὺς οἱ Ἕλληνες ἀνείλοντο τοὺς δύο, 70
 Ἀμφίμαχον μὲν Στίχιος μετὰ τοῦ Μενεσθέως·
 τὸν Ἴμβριον δ' οἱ Αἴαντες βαστάζοντες ἐγύμνου.
 Ὁ δὲ Λόκρος ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν ἐκείνου,
 καὶ δίκην σφαίρας ἔπεμψε πρὸς Ἐκτορος τοὺς πόδας.
 Ὁ Ποσειδῶν ὠργίσθη δὲ χάριν τοῦ Ἀμφιμάχου, 75
 καὶ συνεργῶν τοῖς Ἕλλησιν ἐχόλα κατὰ Τρώων.
 Κτεάτον δὲ μυθεύονται υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος,
 αὐθ' οὗ τοῦτον συνέλαβε πρὸς θάλασσαν ἢ μήτηρ.
 Ἐπεὶ γοῦν, ὥσπερ ἔφημεν, ἡ θάλασσα συνήργει
 τῷ μὴ παρέχειν ἐκφυγὴν τοῖς θέλουσιν ἐκφεύγειν, 80
 καὶ πάντες πρὸς τὸν πόλεμον ἔστρεφον ἐκουσίως
 μετ' Ἀντιμάχου θάνατον τοῦ υἱοῦ τοῦ Κτεάτου,
 ὃν Ποσειδῶνος ἔφημεν παῖδα καλεῖσθαι πᾶσιν,
 Ἴδομενεὺς ὡς ὠρμησε σὺν ἄλλοις πρὸς τὴν μάχην,
 Ὀμηρος δὲ Ἀμφίμαχον τὸν Ποσειδῶνα λέγει 85
 ὀργίζεσθαι τοῖς Τρώεσσι, Ἕλληνας παροτρύνειν,
 καὶ τὸν Ἴδομενεά δε σὺν ἄλλοις τῶν Ἑλλήνων.

(65) A B, ἐκπεφευγὸς. Cf. II. 13, 184.

(67) B, καθαρχάσει. Cf. v. 128.

(68) A B, πρὸ ὀμφαλῶν. Cf. II. 13, 192.

(69) A, κραταιά. B, κρατερᾷ. Cf. n. ad libram M, 153; et mox v. 162.

(76) A, ἐχώρη.

(77) Apollodorus Bibl. 2, 7, 2.

(79) A, ὡς. Ἐφημεν scilicet v. 23.

(80) A B, ἐκφυγεῖν. Est ἐκφυγὴ vox rara, effugium.

(81) B, πόλεμον ἐφ... reliqua verbi parte evanida.

(82) A, υἱὸν τοῦ του. B, υἱὸν τὸν τοῦ. C, υἱοῦ τοῦ τοῦ κτ. Transpositio fuit facienda.

(83) A, ποσειδῶν ὡς.

(85) λέγει, Homerus scilicet II. 13, 206.

Ὁ Μηριόνης δὲ λαβὼν ἐκ τῆς σκηνῆς τὸ δόρυ,
 τρέχων συντόμως πρὸς αὐτὸν ἦλθεν Ἰδομενεά·
 ὀρμῶσι δ' ἄμφω πρὸς σκαιὸν μέρος τῆς πλοίων μάχης 90
 καὶ συρραγὴν συμβάλλουσι πολέμου κατὰ Τρώων.
 Ἰδομενεὺς δ' ἀπέκτεινε πρῶτος Ὀθρυονέα,
 ὅσπερ ἐκ Τροίας Ἑλλήνας ὑπέσχετο διῶξαι
 ἄνπερ ὁ Πρίαμος αὐτῶ συνέυνου δῶ Κασσάνδραν.
 Ἀνεῖλε καὶ τὸν Ἄσιον ἐκείνω βοηθοῦντα 95
 πρὸς τὸν λαιμὸν τῷ δόρατι βελῶν ἀνθερεῶνα.
 Τούτου δὲ τὴν ἠνίοχον Ἀντίλοχος ἀνεῖλεν
 ἐστῶτα δίφρῳ, τῷ δορὶ πρὸς στῆθος περονήσας.
 Τοὺς ἵππους δ' ὁ Ἀντίλοχος πρὸς Ἑλλήνας κομίζει.
 Δόρυ δ' ἀφείς Δηϊφობος κατὰ Ἰδομενεώς, 100
 Ἰδομενεώς κύψαντος, κρυβέντος τῇ ἀσπίδι,
 βελῶν πρὸς τὸ διάφραγμα, κτείνει τὸν Ἰππασίδην.
 Δηϊφობος δ' ἐκόμπασε μέγα βοήσας τότε·
 « Ἐχει πρὸς ἄδην ἐδηγὸν Ἄσιος ἐν παρέσχον. »
 Τὸν μὲν νεκρὸν ἐξήγαγον ὁ Μηκιστεὺς, Ἀλάστωρ. 105
 Ἰδομενεὺς δ' ἀπέκτεινεν Ἀλκάθου τὸν Αἰσύτου,
 εἰς κάρην Ἰπποδάμειαν ὄντα γαμβρὸν Ἀγχίσου,
 βελῶν πρὸς στῆθος τῷ δορὶ δίκην ἐστῶτα στήλης.
 Ἐν γὰρ θαλάσῃ κρατηθεὶς τόπον φυγῆς οὐκ εἶχεν.
 Ἰδομενεὺς δ' ἐβόησε τότε τῷ Δηϊφόβῳ· 110

(88) Conf. superius v. 58.

(90) A, πρὸς καιρόν. Cf. ll. 13, 326.

(94) A, σύναμιον. A B, κασάνδραν. Homerus Κασσάνδρην. Propter quod reperi ex C duo σσ. Utraque scriptura in hoc nomine ac pluribus aliis passim in optimis libris reperitur.

(95) A, ἄσιον οὐκ ἔγνω.

(96) A B C, λατόν. Scripsi λαιμόν. Cf. ll. 13, 388.

(98) A, δορεῖ. Scholiastes Persarum explicans δορυκράνον λόγῃς v. 148 : τοῖς ἐκ κρανίου ξύλου οὐσης. Lego : τῆς ἐκ κρανείου ξ.

(99) A, ἀντίοχος.

(100) B C, ἐφείς. Cf. ll. 13, 410.

(102) B, κτανών.

(105) B, ἐξήγαγεν.

(109) A B, ἐστῶσης. A, στύλης. Cf. ll. 13, 437.

Οὕτως οἱ μὲν ἐμάχοντο καρτερικῇ καρδίᾳ·
 ὁ Ἔκτωρ ἐκαρτέρει δὲ οὐ μῆξας ἦν τὸ τεῖχος,
 βαρὺν ἐγείρων πόλεμον, μάχην καρτερωτάτην
 ἔπου Πρωτεσιλάου τε καὶ Αἴαντος αἰ νῆες,
 καὶ τεῖχος ἦν οὐχ ὑψηλόν, οὐ μάλιστα χριώδεις 166
 πεζοί τε πάντες καὶ ἵππεις ἐγίνοντο πρὸς μάχην,
 ἔπου Λοκροὶ καὶ Βοιωτοὶ, καὶ Ἴωνες καὶ Φθιοί,
 πρὸ Φθίων Ἀθηναῖοι τε καὶ Ἐπειῶν τὰ ἔθνη,
 δίκην πυρὸς τὸν Ἔκτορα σπουδαίως ἐφορμῶντα
 ἀφ' ἑαυτῶν οὐκ ἔσθενον ὀπισθεν ἐξελάσαι, 170
 ὁ Πετεῶο Μενεσθεύς, Στιχίος τε καὶ Φεΐδας,
 Μέγης, Ἀμφίων, Δράκιος, Μέδων τε καὶ Ποδάρκης,
 ἄριστοι πάντες στρατηγοὶ μετὰ τῶν στρατευμάτων,
 καὶ σὺν αὐτοῖς οἱ Αἴαντες πλησίον ἐστηκότες.
 Ἄλλὰ τῇ Τελαμῶνος μὲν ἄνδρες πολλοὶ παρήσαν, 176
 πολλοὶ καὶ κάλλιστοι ὁμοῦ, δεχόμενοι τὸ σάκος,
 ὅπταν κόπος καὶ ἰδρῶς κατέλαβεν ἐκείνων·
 οἱ τοῦ Λοκροῦ δ' ὑπάρχοντες πάντες γυμνοὶ τοξόται,
 ἄνευ δοράτων καὶ σακῶν καὶ δίχα κρανωμάτων,
 τούτων Τρωσὶ καὶ Ἔκτορι συσταδὸν μαχομένων, 180
 αὐτοὶ σφενδόναις βάλλοντες ἐτάραττον καὶ τόξοις.
 Καὶ μετ' αἰσχροῦς ἂν τῆς τροπῆς οἱ Τρῶες ὑπεχώρουν,
 εἰ μῆπερ εἶπεν Ἔκτερι τῷ τότε Πολυδάμας
 συναγαγεῖν τοὺς ἀριστοεῖς ἐκεῖ τῶν Τρώων πάντας.

(164) A, ὄπως. Cf. ll. 13, 681.

(168) ABC, προφθίοι. Correxī ex ll. 13, 695, 699.

(171) A, πετεός. B, πετεῶς ὁ μὲν. Cf. ll. 13, 690. A, στιχίτος τε. C, στιχίος τε. Ad calcem codicis C fol. 325 recto descripti sunt ab alia manu versus libri N postremi ab 150 ad finem; quod

fragmentum indicabo littera D. D igitur, στιχίος τε. Cf. ll. 13, 691...

(172) B, μέσης... μένων.

(177) Sic A B C D. Et ll. 13, 711, sic singulare ἔκοιτο.

(181) B, σφενδόνας.

(184) D, πάντας ἐκεῖ τῶν Τρώων. C, πάντας ἐκεῖ τ. τρ.

Ὡς οὖν οἱ πάντες εἰς ταῦτό συνέδραμον ἐκείσε, 185
 ἐπάγοντες τὸ στρατεύμα, πυκνώσαντες τοὺς λόχους
 οἱ περὶ Πολυδάμαντα, τὸν Ἔκτορα, τὸν Πάριν,
 τὸν Κεβρίονην, Φάλκην τε, Ὀρθαῖον, Πολυφοῖτην,
 Μόρου τὸν Ἴπποτίωνος, Ἀσκάκιον, τὸν Παλμυν
 οἴπερ κατὰ τὴν χθῆς ἦσαν ἐλθόντες ἐκ Νικαίας, 190
 πόλεμον ἤγειραν δεινόν. Θυμοῦ δὲ πνέων Ἔκτωρ
 πάντων προεπορεύετο δεινὴν ἀσπίδα φέρων·
 τὸ κράνος δ' ὑπεσείετο κροτάφοις τοῖς ἐκείνου.
 Πειράζων δὲ τὰς φάλαγγας Ἑλλήνων προεχώρει.
 Αἴας δὲ τοῦτον προκαλεῖ πρῶτος εἰς μάχην λέγων· 195
 « Ἐλθέ πλησίον, ἄθλιε. Γί ἐκφοβεῖς Ἀργεῖους;
 « ἄρα κρατῆσαι σὺ δοκεῖς τὰς ἡμετέρας νῆας;

(188) C D, ἀρθαῖον. A C, καὶ βριόνην. Sic jam peccavit. Cf. ad fibr. A, 157.

(189) A, Ἰπωτίωνος.. πάλμην. Cf. Il. 13, 792.

(190) Νικαίας respondet Homericō Ἀσκανίης, Il. 13, 793. Conf. v. 74 libri E. Meletius Geographia t. 2, p. 124: ἡ Νικαία, κοινῶς ὑπὸ τῶν Τούρκων Ἰσνίχ, πρὸς τὴν Ἀσκανίαν λίμνην κειμένη. Barbarum nomen Ἰσνίχ, scribendum potius, saltem nitidius, Εἰσνίχ, fecerunt Turci ex graeca formula εἰς τὴν Νικαίαν sic enim urbem Σταμπόλ ex graeco dicunt εἰς τὴν πόλιν. Videtur Corayum ad Isocratem plura id genus urbium nomina barbara recensentem et explicantem. Turnefurtius Itinere t. 1, p. 192 ait balnea publica a Graecis ipsis vocari λουτρά, « non pas a staloutra comme prononcent les Francs». Incolae elegantiores, ut Turnefurtio balbatientu placerent, dicebant λουτρά, sed ceteri, non tantum quos vocat Francos, compendiose pronunciant staloutrá pro εἰς τὰ λουτρά. Sic antiquam Messeniæ urbem Piras nunc Σταλουτρά ob grandes balnearum ruinas vocari, qui eam invischat circa annum 1740 narrat Furmontus abbas t. 15 Memoriarum acad-

miæ inscriptionum. Turnefurtius iterum t. 3, p. 46 Francos vituperat, qui insulam Diam Cretæ vicinam appellant « mal « à propos Standia ». Non Franci tantum, sed Cretenses ipsi dicebant Στανδία pro εἰς τὰν Δίαν. Guilleterius Itinere in Candiam: « Nous passâmes entre l'Isle de Santa Pelagia et celle de Standia ». Meletius Geographia antiqua et nova t. 3, p. 33: Δία νῆσος, κοινῶς Στανδία. Camus ad Aristotelem insulam Coum nunc nominari ait Stan-co, audiendus magis quam Forcellinus, cui Stingo dicitur. Corayus scribit Στανκίό. Meletius quem tytopographus male videtur descripsisse: ἡ Κῶς νῆσος, κοινῶς Κῶ (unde Στανωῶ, et Cami Stan-co), Στανωῶ ὑπὸ τῶν Τούρκων, καὶ Λάγγο ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν. Innotuerat id nomen Λάγγο Danvillio, quod exteris potest in usu esse quos Francos vocat Turnefortius.

(193) A, ὑποσείετο.

(194) προσεχώρει. B, παρεχώρει. C D, προεχώρει. Il. 13, 806 807: τὰς φάλαγγας ἐπειράτο προποδίζων, προδιδῶντι.

(195) C, πρὸς μάχην. Displetio repetitio pro πρωπρος.

- « Ἡμεῖς, ἴσθι, περθῆσομεν πρίτερον σὴν πατρίδα.
 « Σοὶ δὲ καιρὸς ἐστί φυγῆς, ὅποτε φεύγων εὐξῆ
 « τοὺς ἵππους σοῦ ταχύτερον τῶν ἰεράκων τρέχειν. » 200
- Ο δὲ φησὶν ὡς πρὸς αὐτόν· « Δῖαν καυχηματῖα,
 « καὶ ἐπηρμένε τῇ βοῇ, καὶ γαυριῶν τῷ σάκει,
 « ἡ νῦν ἡμέρα συμφορὰν Ἑλλησι πασι φέρει,
 « καὶ σὺ σαρξὶ κορέσεις δὲ τοὺς κύνας καὶ τοὺς γῦπας. »
- Οὕτως εἰπόντες ἤγειραν μάχην καρτερωτάτην 205
 τῶν στρατευμάτων σὺν βοῇ μεγάλη συρραγέντων,
 ἥτις βοὴ πρὸς οὐρανὸν ἔφθασεν, ἀμφοτέρων.

(199) AB, ἐστί φυγεῖν. Præteriti φυγῆς
 ex C D. Cf. supra v. 80.

(204) B, τσ. C D, δε. A, γε. Omnes
 γύπας pravo accentu.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Ξ (*).

Ἡ δὲ κραυγὴ τῶ Νέστορι καὶ πίνοντι ἠκούσθη.
 Ἄφεις δὲ τὸν Μαχάονα καὶ πίνειν καὶ λουθῆναι,
 ἦλθε πρὸς Ἀγαμέμνονα, Τυδείδην, Ὀδυσσεά.
 Καὶ Ἀγαμέμνων εἰς φυγὴν εἶπε τὰ πλοῖα σύρειν.
 Ὁ Ὀδυσσεὺς δ' ἀπέπαυσε ταύτης τῆς γνώμης τούτου. 8
 Εἰπόντος Διομήδους δὲ χωροῦσι πρὸς τὴν μάχην,
 τοὺς ῥαθυμούντας θέλοντες Ἑλλήνων παροτρύνειν.
 Ὁ Ποσειδῶν καὶ Ἦρα δὲ τάδε δηλοῦσιν εἶναι·
 Ἡ θάλασσα κεκίνητο πνεύμασιν ἐναντίοις
 πρὸς τὰς πατρίδας Ἑλλήνας φεύγειν δ' οὐ παρεχώρει, 10
 παρῶτρνε τοὺς πάντας δὲ μάχεσθαι στερροτέρως·
 ὁ πρακτικῶς γινόμενον ἰδὼν ὁ Ἀγαμέμνων
 (ὁ κράτησις καθ' Ὀμηρον χειρὸς ἐκ Ποσειδῶνος),
 ἐν τούτοις εἰλογίζετο πῶς Ἀχιλεὺς ἂν χαίροι.
 Ἡ δὲ τῆς Ἦρας σὺν Διὶ μίξις ἢ μετ' ἀπάτης 13
 εὖθις τὸ κατὰστημα δεικνύει γεγεμέναι
 καὶ πάλιν εὐμετάτρεπτον μετὰ βραχὺν τὸν χρόνον.

(*) In C ad calcem voluminis folio 325 verso descripsit librarius alius initium libri Ξ a versu primo ad quadragesimum. Quod fragmentum significabitur deinceps littera D.

(7) D, παροξύνειν.

(8) Conf. II, 14, 135. A. ἦρα τε.

(10) A, sive δέ. C D, οὐχ ὑπεχώρει.

(13) Conf. II, 14, 137.

(14) A, χαίρει. B, χαίρη.

(15) II, 14, 161. Mirum est allegoriam splendidum episodium, quod putide Junonis cum Jove mīxin vocat, fere intactum reliquisse. Et parcus fuit verborum in Homericis v. 207 sqq. Non siluit Heraclides.

(17) In hoc versu desinit folium 294 codicis C; sequens autem versus inchoat

Τότε λοιπὸν οἱ Ἕλληνες καλῶς συντεταγμένοι,
 ἀλλήλων ἀνταλλάξαντες ἕκαστοὶ τε τὰ ὄπλα,
 οἱ ἀριστεῖς τὰ κράτιστα, χεῖρονες δὲ τὰ χεῖρω, 20
 κατὰ τῶν Τρώων ὤρμησαν, καὶ Τρῶες καθ' Ἑλλήνων.

Ἐξήλθε μὲν ἡ θάλασσα πρὸς τὰς σκηνὰς καὶ νῆας,
 οὔτοι θορύβῳ δὲ δεινῷ τὴν μάχην συνεκρότου.
 Οὐ τόσος κτύπος γίνεται κυμάτων θαλασσίων
 πνοαῖς ἀνέμων χαλεπαῖς, οὔτε πυρές τις βρέμους 25
 καίοντος ὄρος ὑψηλὸν καὶ βαθυτάτην ὕλην,
 οὔδ' ἐσφοδρὸς τις ἄνεμος ἠχῶν ὡς πρὸς τοῖς δρύας,
 οὔδ' ἐχειμάρρων ἐκροή πρὸς χαραδραίους τόπους,
 ὅπως ἔγεγονε κραυγὴ τῶν Τρώων, τῶν Ἑλλήνων,
 συγκροτησάντων καρτεράν τὴν μάχην κατ' ἀλλήλων. 30

Καὶ πρῶτος μὲν κατ' Αἴαντος ἠκόντισεν ὁ Ἴκτωρ·
 κατὰ τοῦ κρημαστήρος δὲ τοῦ ξίφους καὶ ἀσπίδος
 τὸ δόρυ τούτου προσραγὲν οὐκ ἔβλαψεν ἐκεῖνον.
 Αἴας δὲ τοῦτον στρέφοντα κατέπιπεν πρὸς τοῖς Τρῶας 35
 λίθῳ τραχεῖ καὶ στιβαρῷ βαλὼν παρὰ τὸ στήθος,
 ὡς στρόμβου περιέτρεψε περιδραμόντα πάντη.
 Ὡς δρυὸς δὲ πίπτει πρόρριζος ἐκ κεραυνοβολίας
 βρέμους δὲ γίνεται πολὺς καὶ φέβος τοῖς ἰδοῦσιν,
 οὕτως ὁ Ἴκτωρ πίπτει γῆ, ρίπτει δὲ καὶ τὸ δόρυ,
 τὸ σάκος δ' ἐπλαγίασεν, εἰς μέρος παρετράπη. 40
 Μετὰ βοῆς δ' ἐπέδραμον οἱ Ἕλληνες κρατῆσαι,

folium 296, bibliopego folia transponente, qua de perturbatione infra saepius monetur.

(19) Conf. II. 14, 371, 381.

(22) Cf. II. 14, 392.

(27) A B, καὶ πρὸς. Cf. ad libr. A, 73.

(33) C D, ἐβλάψαν.

(34) C D, στρέφοντες.

(35) B, βραρεῖ.

(36) Schol. in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 384: στρόμβου, στρόβιλον, ἢ τὸ τῶν παιδῶν παίγνιον, δὲ νῦν βέμβικα καλοῦσι (Gram. καλοῦσιν.) — A B, πάντη. II. 14, 413: περὶ δ' ἐδραμε πάντη.

(38) C D, βρόκος.

(41) A C, δ' οἱ Ἕλληνες ἐπέδραμον κρατῆσαι.

βάλλοντες και τιτρώσκοντες τοῖς δόρασιν ἐκείνων.

Ἄλλ' οὔτις τοῦτον ἴσχυσεν οὐδὲ βαλεῖν ἢ τρώσαι.

Οἱ ἄριστοι τῶν Τρώων γὰρ ἀνῆρπασαν ἐκείνον
καὶ πρὸς τὴν Τροίαν ἔστελλον ἐφ' ἄρματος οἰκείου

45

μεγάλως ὀδυνώμενον, στενάζοντα βαρέως·

περὶ δὲ Ξάνθου ποταμὸν ἄρματος ἀποβάντα
ἀνέψυξαν ραντίσαντες ἐν ὕδατι τὸν ἄνδρα.

Ὁ δ' ἀναπνεύσας ἐκπετᾶ τοὺς ὀφθαλμούς και βλέπει,

καὶ καθεσθεις ἐν γόνασιν ἐξήρασε μὲν αἷμα,

50

καὶ πίπτει πάλιν ὄπισθε τοὺς ὀφθαλμούς καλύψας.

Οἱ Ἕλληνες τοὺς Τρώας δὲ μεγάλως συνεκλόνουν.

Πρῶτος δὲ πάντων ὁ Λοκρὸς κατὰ λαπάραν τρώσας

ἀπέκτεινε τὸν Σάτνιον τοῦ Ἥνοπος τὸν παῖδα.

Ὁ Πολυδάμας δὲ βαλὼν πρὸς δεξιὸν τὸν ὄμω

55

ἀνείλε Προθοήνορα υἱὸν Ἀρηιλύκου.

Κατὰ δὲ Πολυδάμαντος Αἴας ὁ μέγας πέμψας;

ἐκείνου παρεκκλιναντος, Ἀρχέλοχον ἀνείλε,

τῆς κεφαλῆς τὸν σύνδεσμον βαλὼν και τοῦ τραχήλου.

Τῇ δὲ δυνάμει τῆς χειρὸς και τῆς βολῆς τῇ βίαι

60

ἢ κεφαλῇ προσήγγισε πρώτη τῇ γῇ πρὸ πάντων.

Ἀκάμας Ἀρχελόχου δὲ συναιμος ἀνείλε

Πρόμαχον τὸν Βοιώτιον, τρώσας τῶ δορατίῳ.

Πηνέλεως δ' Ἀκάμαντος ἐξώρμησεν ἀντίος·

τοῦ δὲ φυγόντος, Φόρβαντος υἱὸν Ἰλιονέα

65

παρὰ τὸ ἄνω βλέφαρον πήξας τὸ δόρυ πρῶτον·

(48) A B, ἰδασι. Il. 14, 433 : καὶ δὲ οἱ ἰδωρ χεῦαν.

(51) A B, ὄπισθεν.

(53) B, λαπάρων. Voluisse λαπάρων monstrat accentus.

(58) A B, ἀργέλαον. Homerus editus 14, 464, Ἀρχίλοχος quidem exhibet; sed

in varietate est Ἀρχέλοχος. Inde accipit lectionem C. Et mox v. 62, A B C, consentiunt in ἀρχελόχου.

(61) πρὸ πάντων non perspicue dictum; scilicet πρὸ πάντων τῶν λοιπῶν μερῶν τοῦ σώματος. Cf. Il. 14, 467.

(66) A B, περί.

ἔπειτα τούτου κεφαλὴν ἑξαποκόψας ξίφει,
ἔμπεπηγμένην δόρατι τοῖς Τρώεσσι ἐδείκνυ.

Λοιπὸν τῷ τότε πρὸς φυγὴν ἐξώρμησαν οἱ πάντες.
Αἴας δ' ὁ μέγας ἔκτεινεν Ὑρτιον Γυρτιάδην, 70
τὸν Προυσαέων στρατηγὸν Μυσῶν τῶν Ὀλυμπίων.
τὸν Φάλκην δὲ καὶ Μέρμερον Ἀντίλοχος φονεύει.
Μόρυν σὺν Ἴπποτίωνι κτείνει δὲ Μηριόνης,
υἱὸν, πατέρα, Νικαεῖς ἐξ Ἀσκανίας λίμνης·
Τεῦκρος δὲ τὸν Προθόωνα ὁμοῦ καὶ Περιφίτην, 75
Ἄτρείδης Ὑπερήνορα βαλὼν κατὰ λαπάραν
ἔντερα δ' ἐξεχύθησαν οὕτως ἐκείνου τότε.
Ὁ δὲ Λοκρὸς ἀπέκτεινε πλείστους ποδῶν τῷ τάχει.

(68) A B, ἔμπεπηγμένος.

(74) Con¹, n. ad librum N, 189.

(75) A B, περιφοίτην. Cf. ll. 14, 515.

(76) In C, super Ἄτρείδης, glossa ὁ

Μενέλαος.

(78) ll. 14, 520: Αἴας ταχύς:

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Ο (*).

Ἐπει δ' οἱ Τρῶες φεύγοντες διέβησαν τὴν τάφρον,
πολλοὶ δὲ ἀνηρέθησαν ὑπὸ χερσίν Ἑλλήνων,
οἱ μὲν παρὰ τοῖς ἄρμασι μένοντες ἐκαρτέρουν
ὠχροὶ, τὸ περικάρδιον αἷμα ψυχθέντες φόβῳ.

Ἡ τοῦ Διὸς δ' ἀνέγερσις δηλοῖ παλιντροπίαν,
καὶ τοῦ αἴερος σύγχυσις Τρωσὶ προσδοθηοῦσαν,
ὡς οἰκουροῦσιν, ἔχουσι τὴν πᾶσαν εὐτροφίαν,
σκέπας, κλῖνας, ἐνδύματα, καὶ τεθραμμένους ἵππους,
ὄπλα καινὰ καὶ βέλη δὲ, καὶ τὰ χρειώδη πάντα,
τὸ μέγιστον ἀπάντων δὲ, τέκνα, γυναῖκας, φίλους,
οὓς βλέπων τις ἀφροντιστεῖ καὶ τοῦ πικροῦ θανάτου
τοὺς Ἕλληνας δὲ βλάπτουσαν μεγάλας ἐπηρεΐαις
ἐν τοῖς ἐναντιώμασι τῆς Τρώων βοηθείας.

Τοῖς γὰρ στρατοπεδεύουσιν ὑπαίθροις ἐκστρατεΐαις,

(*) B, ἀρχὴ τῆς Ο ὁμ. et c. ut in praecedentium librorum lemmatis. A C. ὑπόθ. τῆς οὐ ὁμ. et c. ut ante fuit.

(5) Conf. II. 15, 4.

(13) A B, καὶ τοῖς ἐν. τῶν Τρ.

(14) A B, ἐκ στρατείας. Præstuli, idque merito, lectionem C. Voce ἐκστρατεία non semel est Tzetzes usus; vide Proleg. 458, 465. Epistola post Chiliadas p. 523, τῷ ἱερωτάτῳ μητροπολιτῶν Πατρῶν (reponendum omnino μητροπολίτη, ut est in optimo codice 2644): καὶ αὐτὸς γινώσκεις τὴν ἐκστρατείαν τοῦ κραταιοῦ ἡμῶν αὐτοκράτορος, τὴν πρὸς Κιλικίαν. Co-

dex: καὶ αὐτὸς γενέσθαι γινώσκεις. Idem poemate De metris in Anecdotis Oxon. t. 3, p. 309, fratrem laudans verbis ornatis: Ἔρνος τὸ βρῦν ἀνθεσι τῶν ἀπασῶν χαρίτων. Ἄστηρ ἑῷος, ὁ ἐμὸς ὀφραυγῆς φωσφόρος. Κἂν νῦν παρ' ἔθνη ἀτυχῶς ἔσπερος κείται νέκυς Ἐν ἐκστρατίᾳ (bene cod. 2644, ἐκστρατεία) μαρᾶ λυγρὸν ἰδὼν τὸν μόρον, Ὁ φίλος Ἰσαάκιος, ἐμὸς τερπνὸς συναίμων. Vid. et Chil. 13, 645. Gregorius Naz. Or. 4, p. 119: τῷ δὲ (Juliano) ἀισχρὰ μὲν τὰ τῆς ἐκστρατείας. Idem Or. 3, p. 68, de eodem: κατὰ πρόγνωσιν ἐπὶ τὴν

καὶ τῆς πατρίδος πόρρωθι διάγουσιν ἐν ξένη 15
 ἐξ εἰμαρμένης καὶ χειμῶν πολέμιος καὶ καῦμα,
 πλέον δὲ πάντων ὁ χειμῶν σὺν οἷσπερ εἶπον ἄλλοις,
 βλάπτων τῶν τόξων τὰς νευράς, ἀποπτερῶν τὰ βέλη,
 ἰῶν τὰ ξίφη. Τὰς λοιπὰς τίς οὐ γινώσκει βλάβας;
 Εἵμαρται καὶ κεκύρωται (καὶ γὰρ δικαίως οὕτω) 20
 τοῖς μὲν ἐγχώροις εὐπραγεῖν, κακοπραγεῖν τοὺς ξένους.
 Οὕτως ἀὴρ ὁ ἐνομβριος Ἑλλησιν ἦν πρὸς βλάβην.
 Τὴν Ἥρην οὐκ ἠγνόησας ὑπάρχειν τὸν αἰθέρα
 ἄκμονας, γῆν καὶ θάλασσαν, ποσὶ προσδεδεμένους
 χειρῶν δεσμὸν δὲ χρύσειον ὑπέκκαυμα πυρῶδες· 25
 θεοῖ· δὲ οἱ ῥιπτούμενοι, θέλοντες λύειν Ἥρην,
 πῦρ, ὕδωρ, τὰ λοιπὰ πάντα τὰ δυσκρατοῦντα·
 ὁ Ἡρακλῆς, ὁ ἥλιος, ὃς τῇ κοσμογενεῖα
 γῆ πόντῳ κατακέκρυπτο καὶ Κόῳ, τῇ κοιμήσει,
 ἀφανισμῷ καὶ συνκρυβῆ, καὶ ζάλῃ τῶν στοιχείων, 30
 ἕως αὐτὸν ἀνήγαγεν εἰς Ἄργος, εἰς τὸν κόσμον,
 εἰς φανεράν κατάστασιν καὶ γνῶριμον τοῖς πᾶσιν,
 ὁ Ζεὺς, ἀὴρ ὁ εὐκρατος, ὁ πάντα διαρθρώσας,
 ὡσπερ πολλάκις εἵπομεν, τὴν Ἥρην ἐκκρεμάσας,
 ἦγουν ἀνωφερέστερον ποιήσας τὸν αἰθέρα, 35

ἐκστρατεῖαν ἀρθείς. Ἐκστρατεύειν Tzetzes habet scholio ad Proleg. 416.

(15) A, πόρρωθοι διάγ' ὡς ξένοι.

(23) A B, ἠγνόησας.

(24, 25) Cf. ll. 15, 19. Allegoria similiter Porphyrius ἄκμονας interpretatur inter scholia Veneta ad hunc locum, ac Junonia δεσμὸν, et reliqua, quæ relinquo quærenda iis talia quibus non displicent. Multas est ibi Heraclitus ἀλληγορῶν, quem ignoravit Schowius suum esse Heraclidem, ignoravit et Heynius Epistola editioni Allegoriarum Heraclidæarum præmissa, Schowio ferens eruditum auxilium.

Relinquo, inquam, talia, monere contentus. Ex illis enim sunt opinionum commentis quæ delet dies.

(26) A B, ῥιπτούμενοι. Prætulit ex C ῥιπτούμενοι. Si verum est quod ait scholiastes Ajacis v. 235 ῥιπτεῖν de jactus violentia dici, Tzetzes serbo usus proprio fuerit.

(27) B C, καὶ λοιπὰ.

(29) A C, κατεκρύπτετο. A, καὶ νῆσος τῇ κινήσει. Cf. ll. 15, 27, 28.

(30) A B, συντριβῆ. C, συγκριβῆ.

(31) Cf. ll. 15, 29.

(34) Cf. ll. 15, 28.

ὑπέκκαυμα καὶ θάλασσαν καὶ γῆν δὲ διαρθρώσας.

Ὅς ἂν δὲ χρήζη μέθοδον δεινότητος μαθηθῆναι,
καὶ θέλη ῥήτορα δεινόν, καὶ θέλη λογογράφον,
καὶ μεταφράσει χρήσθαι δὲ, τῇ καὶ μεταποιήσει,
καὶ, λέγων πάλιν τὰ αὐτὰ, δοκεῖν ὡς ἄλλα λέγειν,
τὸν Ὅμηρον ἐχέτω μοι παράδειγμα τῆς τέχνης.

40

Ποσάκις εἶπε τοῦτο γάρ, ἄλλα δοκῶν διδάσκειν;
γάμους γάρ πρὶν εἶπεν αὐτὸς Θέτιδος καὶ Πηλέως,
καὶ διὰ μῆλον θεαινῶν ἔριν μεγάλην εἶπεν,
εἶτα θεῶν ἐπιβουλὴν Δία σπευδόντων δῆσαι,

45

Ἥφαιστου ῥῖψιν ἔπειτα τῇ Ἥρᾳ συνεργούντος,
Ἥφαιστον εἶτα τεύξαντα θεῶν τὰς κατοικίας,
εἶτα Δία καυχώμενον δυνάμει τῇ οἰκείᾳ
καὶ τοὺς θεοὺς, εἰ βούλοιο, λέγοντα ταρταρώσαι,
ἢ γῆν ὁμοῦ καὶ θάλασσαν σειρᾶ μετεωρίσαι,

50

ἔπειτα πάλιν Ἀθηναῖν σώζουσας Ἥρακλέα
ἐξ ἄθλων οὐς προσέταττεν ὁ Εὐρυσθεὺς ἐκείνῳ,
εἰς ἄθλου κατελεύσεως ἐκείνου ῥυομένην·

Ὠκεανὸν εἰς ἔπειτα πάντων γενάρχην λέγων,
Ὠκεανὸν τε καὶ Τηθῦν ἐκθρέψαντας τὴν Ἥραν,
καὶ νῦν δὲ Ἥραν δέσμιον διὰ τὸν Ἥρακλέα.

55

Εἶτα πάλιν εἰσάξει σοι τοῦτον, ὡς Ποσειδῶνα,

(38) A, θέλει bis. Fortasse, καὶ εἶναι
λογ.

(39) A, καὶ τῇ.

(40) B, λέγει.

(42) A, διδάσκει.

(43) A B C, αὐτό. Scripsi αὐτός.

(45) Abest a B. A, σπ. εἶπεν.

(46) Conf. Il. 1, 591.

(47) Cf. Il. 1, 606.

(48) A, εἶτα καὶ δία. Cf. Il. 8, 17.

(49) Cf. Il. 8, 13.

(50) Cf. Il. 8, 24.

(51) Cf. Il. 8, 363.

(53) Cf. Il. 8, 367. B, τῆς εἰς ἄθλου.
C, ἄθλου τε κατ. B, ῥυομένη.

(54) B C, εἰσέπειτα. Cf. Ilias libro
14, 246.

(55) A B, ἐκθρέψαντα. A, τιθῦν. B C,
τηθῦν. Cf. Il. 14, 201, 302.

(56) Cf. Il. 15, 18.

(57) Super τοῦτον est in C glossa, τὸν
λόγον, si tamen bene legi. Si mutatio fa-
cienda, proponam τοῦτον. Sed aliud latere
puto. — A B, καὶ Πο. Cf. Il. 15, 187.

τρεις ἐκ τοῦ Κρόνου λέγοντα τοὺς ἀδελφοὺς γενέσθαι
 Δία καὶ Ποσειδῶνα δέ, Ἄθην ἐν τούτοις τρίτον,
 ἅπαντα λέγοντα τριπλῶς αὐτοῖς ἐκνεμηθῆναι· 60
 Ἥφαιστον πάλιν ὡς χωλὸν κρυπτόμενον τῇ Ἥρᾳ,
 ὃν τῷ πεσεῖν διέσωζε Θέτις καὶ Εὐρυνόμη,
 ἐν αἷς καὶ παρεχάλκευεν ἐνναετῶς ποικίλα.
 Τοῦ Ἀχιλῆως ἔπειτα πάλιν ἀσπίδα λέξει,
 Ἥφαιστου ταύτην τεύξαντος, ἐν τῷ πυρὶ βαλάντος 65
 χαλκόν, χρυσόν, κασσίτερον, καὶ τὰς λοιπὰς τὰς ὕλας,
 ἅπερ ἐκέϊσε νόει μοι τὰ τέσσαρα στοιχεῖα.
 Ἥραν ἐξαπατήσασαν εἶτα τὸν Δία λέγει,
 πάλιν Ἥραν κρατήσασαν τοὺς τοκετοὺς Ἀλκμήνης,
 τοῖς Ἡρακλέους τοκετοῖς καὶ Εὐρυσθέως ἄμα· 70
 ἔπειτα Ποσειδῶνα τε Ἀπόλλω τε λαλοῦντας
 πόσα τῇ Λαομέδοντος ἔπαθον πρὶν θητεῖα.
 Καὶ καθ' ἑτέρους τόπους δὲ πῶσους κενώσας λόγους,
 τὴν μίαν τὴν ὑπέθεσιν ποικίλως διαγράφει
 περὶ τοῦ τῆδε σύμπαντος καὶ τῆς κοσμογενείας. 75
 Οὕτως αἴερος γέγονε τότε παλιντροπία·
 παρέπλεξε καὶ λόγους δὲ περὶ κοσμογενείας,

(58) A, λέγοντος.

(61) A B, καὶ γ. A, χωλόν. Cf. II. 18, 397.

(62) A, τό. A B, δὲ ἔσωζε.

(63) *Displicet verbum παραχαλκῆω, natum, opinor, e male intellecto versu Homericō II. 18, 400: Τῆσι παρ' εἰνάτετες χάλκευον δαίδαλα πολλά. Non videtur mihi quidem παρ per imesin pertinere ad verbum, sed pronomini τῆσι jungendum, α quas apud». Libro Σ, 308, in narratione eadem id potui corrigere. Nunc est retinendum, et Σ, 538. De ἐν αἷς videntur ad Proleg. 119. A, ἐνναετῶς. A B, ποικίλως.*

(64) Homerus λέξει II. 18, 478...

(65) B, Ἥφ. πάλιν τεύξ. Cf. II. 18, 474.

(66) A B C, κασσίτηρον.

(68) Homerus λέγει II. 19, 106.

(69) Cf. II. 19, 119.

(71) Cf. II. 21, 435...

(73) A B, τρίπους.

(76, 77) *Desunt in A B, propter ὁμοιοτέλεστον κοσμογενείας. Fons est homocoteleuton mendorum plurimorum. Tzetzes Chil. 8, 42, de Hesiodi sententia nobili Opp. 263, sibi ipsimet dare mala quid det aliis: Τὸν ἀδικουμένον φησι μηδὲ ἄδικεῖσθαι, Τὸν δ' ἀδικούντα μάλλον δὲ μεγάλως ἀδικεῖσθαι. In Codice 2644 posterior versus omissus est, homocote-*

παραγαγών ἐμπρόσωπον λέγοντα τὸν αἴρα.

Ἄρης τὰ νῦν ἀρείκον σέλας ἐν τῷ αἴρι,
οὔπερ τὸ κράνος Ἴθηνά τῆς κεφαλῆς ἀρπάξει 80

ὀρμώντος πρὸς ἐκδίκησιν υἱοῦ τοῦ Ἀσκαλάφου.

Ἀπόλλων δὲ ὁ ἥλιος, Ἴρις νεφῶδες τόξον.

Ἡ Ποσειδῶνος κέλευσις ἐξ Ἴριδος ὑπάρχει,
ἥ πρὸς τὴν θάλασσαν αὐτὸν, ἥ πρὸς θεοὺς καλοῦσα·

ὅπερ φησὶν Ἐμπεδοκλῆς, εἴτε τις τῶν ἐτέρων· 85

« Ἴρις δ' ἐκ πελάγους ἄνεμον φέρει ἢ μέγαν ὄμβρον. »

Ἐμοὶ βιβλιοθήκη γὰρ ἡ κεφαλὴ τυγχάνει,

βίβλοι δ' ἡμῖν οὐ πάρεσι δεινῶς ἀχρηματοῦσιν·

te leonto librarii fallente oculos, adscriptum-
que irati Tzetzae scholium, receptum in Anec-
dotis Oxon. t. 3, p. 371: Ζήτει τὸ Τζέ-
τζου ἐφευρτὴν πρωτόγραφον βιβλίον,
Ἐκειθὲ τὰ μεταγράφε, μὴ δ' ἐκ βορ-
θόρου τόσης. In altero versu ob μάλλον
δὲ malim abesset δ' ante ἀδικούντα.

(78) Παραγαγών scilicet Il. 15, 128;
αἴρα, Minervam scilicet, quae allegoristae
est ἄηρ. Cf. Proleg. v. 274. — A, εὐ-
πρόσωπον.

(79) τὰ νῦν scilicet Il. 15, 112, 599.

(80) Cf. Il. 15, 125.

(81) Cf. Il. 15, 106.

(82) Cf. Il. 15, 143, 144.

(83) Cf. Il. 15, 174.

(84) A, ἦ.. ἦ. B, ἦ... ἦ. C, ἦ... ἦ.
Cf. Il. 15, 177.

(86) A B sine δ', quo versus male ca-
rebit.

(87) A, ἐμή. B C, ἐμοί. Passim voca-
lium η οὐ obtinet confusio. Τύχη et τύχοι
variant infra v. 112. In scholio Tzetzae ad
v. 466 Chiliadis sextae, quod recipit Cra-
merus in Anecd. Oxon. t. 3, p. 368, syl-
laba οὐ impediēbat virum d. qui adscrip-
sit (sic codd.) Et in Cod. 2644 optimo, re-
peri οὐ, mutandum omnino in ἦ. Descri-
bam ipsam Tzetzae locum et scholium quae
non puto fore tædio lectoribus, Narrato
Herodem filiam Pheroras fratri suo copiosa
cum dote elocasse, qui tamen Pheroras
ἔρωτα δούλης ἔσχε, addit: Μετὰ τῶν

ἄλλων τῶν λοιπῶν δουλομικτῶν μοι
τάττε τοὺς τέσσαρας, ὡς κάλλιστον
ἄρμα δουλομικτίας, Ἀριστοτέλη, Πλά-
τωνα, Μενέλαον, Φερῶραν, Διο κρα-
τούντων ἀδελφοῦς, φιλοσοφούντας δύο.
Jam sequitur scholium: σημείωσαι [hoc
verbo caret Crameriana] μετὰ τῶν ἄλ-
λων δουλομικτῶν καὶ τοῦδε τοὺς τέσ-
σαρας, ὧν ἡ [codd. ὄνοί] τοῦ Ἀριστοτέ-
λου; μὲν Ἑπυλλίδι [alibi Ἑρπολλίδι dicta]
ἔκαλετο, Ἄρτεμι; δὲ ἡ Πλάτωνος, ἡ
Μενελάου Τηρίς, τὴν Ἑβραίδα δὲ οὐκ
[Cod. 2644, δ' οὐκ] οἶδα.

(88) A B, βίβλοι.. πάρεστι. Et Chil.
6, 475, sibi libros ait deesse, ἀβίβλη πε-
φυκότη μοι. Rursus Chil. 12, 11: Ὁ
Τζέτζης γὰρ οὐχὶ θεός, ἄνευ βιβλίων
γράφων. Et Chil. 10, 364: Ἴσασιν οἱ ὀ-
ρῶντες με καὶ πειράν μου λαβόντες, εἴ
ἐκ βιβλίων γράφομεν, ἡ μεμελετημέ-
νως. Atque Chil. 8, 181 (sæpe enim de se
loquitur): Ὁ Τζέτζης κἀν ἀβίβλης γὰρ,
κἀν γράφῃ καὶ σχεδίω. Ἄπερ ὄρατε
σύμπαντα καὶ τάχει ταχύτερ' ἤπερ
(sic ad Simoc. p. 293 scripsi pro vulgato
εἴπερ e conjectura, quam confirmat codex
2644 in quo ἤπερ) ὄρων μετέγραφον ἐκ
τινων ταῦτα βιβλίων. .... Ἄν δ' ἀπιστῇ
τῷ τάχει τις καὶ τοῖς αὐτοσχεδίαις,
καὶ τὸ (sic ed. et cod. Malim τῷ) βιβλί-
ων ἄνευθε γράρεσθαι τάδε πάντα.
Εὐθυδρομεῖτω πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἔρ-
γων μανθανέτω, καὶ μὴ γινέσθω ἀπι-

ἔθεν οὐ λέγειν ἀκριβῶς τὸν ποιητὴν γινώσκω.
 Τοιοῦτον ἦν κατάστημα τότε συγκεχυμένον· 90
 ἐφάνη δὲ καὶ Ἄρεος σέλας ἐν τῷ αἔρι·
 τὸ κράνος ἀφηρέθη δὲ τῇ Ἀθηναῖ συντόμως,
 ἦται συντόμως κέκρυπτο αἔρι τῷ ἐνύγρω,
 καὶ Ἴρις ὤφθη τότε δὲ, τόξον τὸ νεφελάδες,
 εἶτα καὶ ὄμβρος γέγονε σὺν τοῖς ἐτέροις τούταις. 95
 Ἡ Ποσειδῶνος ἔλευσις πρὸς πέλαγος θαλάσσης
 καὶ σὺν αὐταῖς δὲ καὶ σεισμός ἐγένετο τῷ τότε,
 ὁ Ποσειδῶνος καὶ Διὸς Ὀμηρος λέγει μάχην
 γεγεννημένην ἀκουστὴν θεοῖς τοῖς περὶ Κρόνον.
 Τοιαῦτα μὲν ἐγένετο συμδᾶματα τῷ τότε 100
 καὶ τι μικρὸν ὑπέλαμψε καὶ ἥλιος σὺν τούτοις.
 Ἐκτωρ δ' ἀπὸ τοῦ τρώματος ἀνέσφηλεν ὄλθρον,
 οὐκ ἔτι κατακείμενος, ἀλλ' ἀναψύχων ἦδη,
 γνωρίζων καὶ τοὺς φίλους δέ· ἔληγε δε τὸ ἄσθμα.
 Ἰδὼν δὲ τὸ κατάστημα σημεῖά τε τοιαῦτα, 105
 ὡς ἵππος ὠρμησε στατὸς ἐν φάτνῃ κριθιάσας,
 δεσμὸν ἐκρήξας τὸν αὐτοῦ, πηδῶν κατὰ πεδίω,
 ἔθος ὡς ἔχων λούεσθαι ρεύμασι ποταμίαις,
 γαυρούμενος, ἐπαίρων τε τὴν κεφαλὴν εἰς ὕψος,

στος (male ed. ἀπειρος), γνοῦς ἀκριβῶς,
 τῇ πεύφῃ. Θάνατος ἀντικρυς ἐστὶ τῷ
 Τζέτζη μεταγράφειν. (Editio μεταστρέ-
 φειν, Kiesslingio proponente feliciter με-
 ταγράφειν). Σπανίως; (Fortasse σπανίως)
 τοῦτο δὲ ποιεῖ, βαρέως δυσχεραίνων.
 Alio loco Chil. 6, 406: Ἱστορικοὶ καὶ
 χρονικοὶ καὶ τεχνικοὶ παντοῖοι, ὧν περ
 κατέχων ἐν χερσὶ τὰς βίβλους, ὧν ἀ-
 βιβλῆς. Qui suum sibi caput esse biblio-
 thecau dixerit, fortasse pro χερσὶ scripsit
 φρεσὶ.

(90) Hoc versu clauditur folium 297.
 Versus 91 primus est folii 305, transpo-

nente bibliopecto, quod in gratiam eorum
 monitum volo qui post me codicem 2644
 tractabunt. Conferatur infra nota ad
 versum 169.

(98) B, δ.
 (99) Conf. II. 15, 224.
 (100) C, ἐγένοντο.
 (101) A, καὶ τὸ μικρὸν ὑπέλαμψε.
 B, καὶ τι μ. ὑπέλαμπε.
 (102) A B C, τρώματος.
 (104) A, αἶμα.
 (108) B, ἔθος καὶ ἔχων, et 106, καὶ
 ἵππος.
 (109) A B, ἐπ. δέ.

οὕτως ὁ Ἐκτωρ ἐξορμῶν ὠτρυνε τοὺς ἰππέας. 110
 Ὡς δὲ τινὲς διώκοντες ἔλαφον κυνηγέται,
 αἴφνης φανέντος λέοντος, φεύγουσιν ὅπη τύχοι,
 οὕτως οἱ Ἕλληνες πυκνῶς μέχρι τινὸς ἐξορμῶν
 ὡς εἶδον δὲ τὸν Ἐκτορα πρὸς μάχην ἐξορμῶντα
 ἔφριξαν, πᾶσι δ' αἰ ψυχαὶ κατέπεσον εἰς πόδας. 115
 Τοῦτο πολλῆς δεινότητος ῥητόρων ἀποπνέει,
 ἦγουν τῷ τάχει τῶν ποδῶν φεύγοντες ζῆν ἐδόκουν.
 Τότε δ' ὁ Θόας τὴν πληθὺν ἤλασε πρὸς τὰς νῆας,
 αὐτὸς τε καὶ οἱ Αἴαντες μετὰ Ἰδομενέως,
 ὁ Μηριόνης Τεῦκρος τε καὶ ἀριστεῖς οἱ ἄλλοι 120
 μάχην Τρωσὶ καὶ Ἐκτορι βαρεῖαν συνεκρότουν.
 Πρῶτοι δὲ Τρῶες ἔτυψαν, Ἐκτορος παρορμῶντος,
 λάμπαντος καὶ ἡλίου δὲ πρὸς πρόσωπον Ἑλλήνων.
 Οἱ δ' Ἕλληνες ὑπέμειναν ὁμοῦ συνηθορισμένοι.
 Κραυγὴ δ' ἐξ ἄμφω τῶν μερῶν ἐγένετο βαρεῖα 125
 καὶ τῶν βελῶν ἦν χάλαζα, βροχαὶ τε τῶν αἱμάτων
 ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν μέχρι τινὸς τοῦ χρόνου.
 Ἐπεὶ δ' ἐξέπεμψε φαιδράς ἥλιος τὰς ἀκτῖνας,
 φεύγοντας Τρῶες κτείνουσι τοὺς στρατηγούς Ἑλλήνων.
 Στιχίον Ἐκτωρ μὲν ὁμοῦ σὺν τῷ Ἀρκεσιλάῳ, 130

(112) A B, τόχη.
 (113) C, τινές. Cf. v. 127, et N, 41.
 (115) B, κατέπεσαν. Adhæret Homero suo II. 15, 280: πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. Auctor Ἐπιδημίας Μάζαρι ἐν ἔδου in Anecd. meis Græcis t. 3, p. 149, meminit τοῦ τὰς φρένας ἐν πτέρναις ἔχοντος Ἀνατολίου, respectu ad orationem de Halonneso extremam, quod monui ad hunc locum. Nicetas Choniates Muzyrpho c. 1: ὑπενόθευε ποδαγρὰν σχηματιζόμενος, ὡς εἶπερ συνδιέρρει παῖς πτέρναις τὸν ἐγκέφαλον, κἀντεῦθεν ἀλλοφρονέων. Idem De Ma-

nuele Compeno 7, c. 3: ὁ πολλὸς καὶ μέγας ἐν λόγοις Εὐστάθιος [Eustathius ille Homericus], ζήλου ἐπὶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις πλησθεὶς... ἀεσοίμην ἂν» ἔφη «καταπατατημένον ταῖς πτέρναις φερῶν τὸν ἐγκέφαλον... εἰ θεὸν ἠγοίμην ἀληθινὸν τὸν παιδεράστην καὶ καμηλώδη» deum scilicet Moametem impostorem. Confer Mensgiana t. 1, p. 138.
 (119) C, αὐτὸς δέ.
 (122) A B, πρῶτον. Cf. II. 15. 306. A, προορμῶντος.
 (125) B, ἐγένετο.
 (129) Conf. II. 15, 329.

Αινείας δὲ τὸν Μένοντα καὶ Ἴασον ἀνείλεν.

Ὁ Πολυδάμας δὲ αὐτὸν κτείνει τὸν Μηκιστέα,

Ἐχίον ὁ Πολίτης δὲ, τὸν Κλονίου Ἀγήνωρ,

ὁ Πάρις δὲ Δηίοχον δορι βαλὼν κατ' ὤμον.

Οἱ δὲ φυγόντες ἐνδοθεν ἐσώζοντο τοῦ τείχους.

435

Ἐκτωρ Τρώσι κελεύσας δὲ πῦρ φέρειν πρὸς τὰς νῆας,

σὺν πᾶσιν ἄλλοις μετ' ἤχης ἐπήλαυε τὸ ἄρμα.

Τὴν τῶν Ἑλλήνων τάφρον δὲ συγχεῖας ὁ Ἀπόλλων

διαβατὴν ἐποίησε πᾶσι Τρώσι τῷ τότε

τὴν τάφρον οὔσαν ὀρυκτὴν καὶ μανωθεῖσαν ὄμβροις

440

ὁ ἥλιος κατέσεισεν, οἶα ξηρὸν ἀρτίσκον,

ἀραιωθέντα τῷ ὑγρῷ καὶ συντριβέντα τάχει.

Οἱ Τρῶες δ' εἰσελάσαντες μάχην ναυσὶν ἐκρότουν,

οἱ μὲν ἐφ' ἵππων ἔποχοι, οἱ δ' ἐκ νηῶν Ἀργεῖοι

ἐν κολλητοῖς τοῖς δόρασι, ναυμάχοις καλουμένοις,

445

ὧν περ τὸ μῆκος ἔφερε πῆχεις εἰκοσιδύο.

Ἄφεις δὲ τὸν Εὐρύπυλον ὁ Πάτροκλος ἰᾶσθαι,

ᾠρμησεν ὡς πρὸς πόλεμον νύξαι τὸν Ἀχιλλέα.

Μεγάλη δ' ἦν ἡ συρραγὴ τῷ τότε τοῦ πολέμου.

Εἰς αὐτὸν δὲ μίαν Ἐκτωρ τε καὶ Αἴας ἐναυμάχουν

450

οὐδεὶς τὸν ἄλλον πρὸς φυγὴν δυνάμενος κινῆσαι.

Εἰς αὐτὸν δὲ πῦρ εἰσφέροντα Καλήτορα Κλυτίου

(132) A, μηκιστέα. Cf. II. 15, 339.

(133) A C, Κλόνιον. Est Κλονίον II. 15, 340.

(134) C, τὸν δῆιχον. Cf. II. 15, 341.

(135) B, φεύγοντες.

(137) A B, ἀπήλαυε.

(138) Conl. II. 15, 366.

(140) In C super μανωθεῖσαν scriptum ἀραιωθεῖσαν, scilicet ἀραιωθεῖσαν.

(145) C, δόρασιν ναυμάχοις. Cf. II. 15, 389.

(146) Mensura longorum illorum conto-

rum Tzetze debetur. Ἐφερε nobis portait.

(150) C, μίαν ὁ ἔκτωρ. Cf. II. 15, 416.

(151) A, προσφυγεῖν. C, προσφυγὴν. Lapidica iotacistes Inscriptionem Bæcklianam t. 1, 1187, sædavit mire confusis vocalibus η ει: ἀγωνοθέτην, Κατσαρήων, Σεβαστήων, Γερμανικῶν, Δακῆων, καὶ ἀγωνοθέτην Σεβαστείων, Ἀσκληπέων, et c.

(152) A, εἰς νῦν. B, κλυτίνη. Cf. II. 15, 419.

Αίας ὁ Τελαμώνιος ὁ πύργος τῶν Ἑλλήνων
στήθει βαλὼν ἀπέκτεινε· χειρὸς δαλὸς δὲ πίπτει.

Ὁ Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν πεσόντα,
πᾶσι Τρωσὶν ἐκέλευσε σῶζειν τὸν πεπτωκότα. 135

Τίνες δ' εἰσὶν ἀνεψιοὶ σημεῖωσαι καὶ νόει.

Ἀνεψιούς μοι γίνωσκε τῶν ἀδελφῶν τοὺς παῖδας
ὡς πρὸς ἀλλήλους λέγεσθαι, καθὼς ἐστὶν ἐνθάδε.

Ὁ γὰρ Κλυτίος ἀδελφὸς ὑπῆρχε τοῦ Πριάμου. 160
Οὐς κοινότερος δὲ φασὶν ἀνεψιούς, σὺ λέγε
ἀδελφιδούς, εἴπερ εἰσὶ τῶν ἀδελφῶν τεκνία.

Ἄν δ' ἐξαδελφῶν παῖδες μὲν, ὡς ἡ κοινότης λέγει,
ἀνεψιαδούς μοι τούτους καλῶν οὐχ ἄμαρτήσεις
ὡσπερ θυγατριδούς πάλιν υἱούς τῶν θυγατέρων 165
καὶ τῶν υἱῶν δὲ υἱδούς, ἄνπερ κυρίως γράφης.

Οὕτω σῶζειν ἐκέλευεν Ἐκτωρ τὸν πεπτωκότα,

(153) Abest a C. De metaphora vocis
πύργος superius monui ad Proleg. 682.

(154) B, δαλλός. Cf. H. 15, 421.

(155) Cf. H. 15, 422. C, ἐκέλευε.

(159) A B, καὶ πρὸς. Cf. ad librum A,
versu 75.

(160) Clytius inter Priami fratres nomi-
natur H. 20, 238.

(162) B, ὅπερ. A C, εἴπερ. Conf. Scho-
lium ad II, 165. Tzetzes Chil. 6, a versu
376 ad 387 multus est de gradibus hisce
consanguinitatis, distinguens diligenter
ἀνεψιούς, ἀδελφιδούς, ἐξαδέλφους, θυ-
γατριδούς, υἱδούς, υἱωνούς. Addesis et
Chil. 10, 876, cum Scholio ad 6, 376
in Anecd. Oxon. t. 3, p. 368, cuius ul-
timum vocabulum ἐχγονοί, in codice 2644
scriptum est ἔγγονοί.

(163) C, ὡς ἡ.

(164) A B, καλῶν τούτους, sententia
recta, metro titubante. Violatur etiam ac-
centus regula Chil. 3, 1000: Ὁππιανὸς
δελφίνα ἱστορεῖ Ἀεσβίου τινός. Bonus
ille codex 2644 hic loci est pessimus, sic
versum exhibens innumerum: Ὁππιανός

δελφίνα ἱστορεῖ Ἀεσβίου τινός νέου.
Hodiernus versificator reponeret fortasse:
Ὁππιανὸς δελφίν' ἴστ, cum hyphen sub
ia. Tzetzes Synizesi nec elisione id
genus utitur. Transponendis vocibus re-
stitutionem tentabo: Ἀεσβίου τινός ἱστο-
ρεῖ Ὁππιανός δελφίνα. Vel Ἄελφίνα
ὁ Ὁππιανός ἱστορεῖ του Ἀεσβίου.
Ceterum qui non semel ὁ Ὀδυσσεὺς
scripsit, hiatus ὁ Ὁππιανός non repudia-
verit. Nec sanus est versus Chil. 1, 233:
Καὶ κόσσυθον, καὶ κρωβύλον καὶ τετ-
τιγοφορίαν. Bonus codex recte, metricè
saltem, κρωβύλλον. Ibi est scholium, vi-
dendum in Anecdosis Oxoniensibus t. 3,
p. 351, scholium Tzetze, qui iterum
κρωβύλλος scripsit: οἱ δὲ τῶν Ἀθη-
ναίων (παῖδες) Ἐπὶ ταῖς πλοκαμίσι
(melius πλοκαμίσι) καὶ τέττιγας χρυσᾶς
εἶχον. Afferit Cramerus e codice quodam
χρυσούς, et χρυσούς est in codice 2644.
Circa genus nominis τέττιξ non peccavit
Tzetzes, qui statim ὁ τέττιξ αἰτ γῆς παῖς.
Recipiendum ergo, τέττιγας χρυσούς.

(166) A, γράφεις.

καὶ πέμψας κατὰ Αἴαντος, Λυκόφρονα φονεῖει,
 παῖδα τελεῖντα Μάστρους, βαλὼν ὑπερ ὠτίου·
 ἐκ τῆς νῆος δὲ πέπτωκεν Αἴαντος ὦν πλησίον. 470
 Αἴαντος δὲ καλέσαντος ἦλθεν ἐγγὺς ὁ Τεῦκρος.
 Κτείνει Κλείτον τρεῖς εὐσας δὲ εἰς τοῦπισθεν αὐχένος
 ὄντα τοῦ Πολυδάμαντος ἠνίοχον τῷ τότε.
 Ὡς δὲ καὶ πρὸς τὸν Ἔκτορα τὸ τόξον ἦν ἐλκύσας,
 ἢ μὲν νευρὰ δτήρηκτο, τὸ βέλος παρερρήθη, 475
 τὸ τόξον πίπτει τῆς χειρός· δειλαίνει δ' ὁ τοξότης,
 λαβῶν δὲ σάκος καὶ κοντὸν Αἴαντι παρεστάθη.
 Ἐκτωρ δ' ἐβόησε Τρωσὶν ἐμδαίνεν πρὸς τὰς νῆας,
 ὡς εἶδε τὰ τοξεύματα τοῦ Τευκροῦ βεβλαμμένα.
 Ὁ Αἴας δὲ τοὺς Ἑλληνας παρῶτρυνεν ἐνθέδε, 480
 λέγων· « Καλὸν ἐστι θανεῖν ἢ σῶσαι νῦν τὰς νῆας.
 « Ἡ προσδοκᾷ τις ἐξ ὑμῶν, εἰ καύσουσιν ἐκεῖνας
 « ποσὶ βαδίσας θάλασσαν ἐλθεῖν εἰς τὰς πατρίδας;
 « Οὐ παρορμῶντος Ἐκτορος ἀκούετε τοὺς πάντας;
 « Οὐκ εἰς χορὸν αὐτοὺς καλεῖ, καλεῖ δὲ πρὸς τὴν μάχην. 485
 « Ὅ δὲ συμφέρον ἅπασι, τοῦτο νοῶ καὶ λέγω.
 « Ἀλλήλοισι μίξωμεν ἐγγὺς τῇ κατὰ χεῖρας μάχῃ.
 « Κρεῖττον ὑπάρχει γὰρ θανεῖν ἢ ζῆσαι χρόνον ἕνα,
 « ἢ καρτερεῖν ἐπὶ πολὺ πολέμων περιστάσεις,
 « καὶ τότε τὸ βαρύτερον ἀνδρῶν ἐκ χειροτέρων. » 490
 Οὕτως εἰπὼν ἀνήγειρε τὴν πάντων προθυμίαν.

(169) In hoc versu desinit folium 305; versus autem 169 primus est folii 308 recti. Conf. supra ad v. 90.

(178) B, ε. δ' ἐβ. τρωσὶ νῆας sic. A, τρωσὶν ἐμβ. πρ. τὰς νῆας. C, τὰ πλοῖα.

(180) C, ἐνθέδε, quod praetuli varietati ἐνθένδε, et sic v. 302. Amat enim

Tzetzes adverbium id genus sine littera ny scribere. Cf. n. ad librum A, 8.

(182) A, εἰ προσδ. A B, ἡμῶν. Cf. II. 15, 504.

(183) A C, βαδίσαι. B videtur ferre βαδίσας.

(187) B, χεῖρα.

(191) A B, πάντων τὴν προθ.

Καὶ Ἴκτωρ Περιμήθεος υἱὸν Σχεδίον κτείνει,
 ὁ Αἴας Λαοδάμαντα Ἀντήνορος τὸν παῖδα,
 τῶν Τρωϊκῶν τῶν πεζικῶν ταγματῶν ἡγεμόνα.
 Ὁ Πολυδάμας Ὄττον δὲ κτείνει τὸν ἐκ Κυλλήνης. 195
 Ὁ Μέγης στήθει δὲ βαλὼν ἀνίρηκε τὸν Κροίσμον.
 Ὁ Δόλοψ παῖς τοῦ Λάμπου δὲ τοῦ Μέγης τὸ σάκος
 τιτρά μὲν, ἀλλ' ἐρρύσατο τοῦτον ὁ θώραξ τότε·
 ὁ Μέγης δὲ τῷ δόρατι κόπτει τὸν λόφον τοῦτου,
 ὁ δὲ Μενέλαος αὐτὸν ὤμῳ βαλὼν ἀνείλεν. 200
 Ἴκτωρ δ' ὀτρύνας ἅπαντας ἐχώρει καθ' Ἑλλήνων,
 ὁ Αἴας δὲ τοὺς Ἴλληνας διήγειρεν ἐνθέδε.
 Ἐν σιδηρῷ πυργοῦσι δὲ τότε τὰς νῆας τείχει.
 Ἀντίλοχος πηδήσας δὲ Μελάμπρον ἀνείλε,
 τοῦτον βαλὼν τῷ δόρατι παρὰ μαζὸν εἰς στήθος. 205
 Ἐφορμηθεὶς συλῆσαι δὲ τοῦτου τὴν πανοπλίαν,
 Ἴκτωρα τρέχοντα ἰδὼν τοῖς Ἴλλησι προσφεύγει.
 Ἴκτωρ δ' ἐπήλθε σὺν Τρωσὶ μετὰ βοῆς μεγάλης.
 Καὶ δὴ πειράζων ἤθελε κόπτειν ἀνδρῶν τὴν στάσιον
 ὅπου περ πλήθος ἦν ὀρῶν λαμπράς τε πανοπλίας. 210
 Ἄλλ' ἠδυνάτει πρὸς αὐτὸ, καίπερ πολλὰ σπουδάζων·
 συνεπυκνοῦντο πύργῳ γὰρ δίκην συνηρμοσμένοι.
 Μόλις κόψας εἰσέδραμε, τοὺς Ἴλληνας δὲ τρέπει.

(192) A B, καὶ ὁ Ἴκτωρ. B, σχεδόν. Cf. II. 15, 515.

(193) A B, λαομέδοντα. Cf. II. 15, 516.

(195) B, κυλήνης. A, κυλλίνης. C, κηλήνης. Cf. II. 15, 518.

(199) A, μέγης, η superscripto.

(201) B, ὀτρύνων.

(202) A, ἐνθένδε. B, ἐνθάδεν, cum εν super θα. C, ἐνθέδε, ut modo v. 180.

(203) Cf. II. 15, 566. A B, πυργ. τέ.

(204) A, ἀντίτοχος.

(205) A B, περί. Cf. II. 18, 577.

(208) A B, ἀπήλθε. C, κραυγῆς.

(211) A, αὐτόν.

(212) Conf. II. 15, 618.

(213) A, καὶ μόλις κ. ἔδραμε. B, τρέ-
 μει. Homerus quidem II. 15, 637: ἐφό-
 θηθεν ὑπ' Ἴκτωρι. Sed τρέμω non est
 transitivum. A C, πρέπει, unde feci facil-
 lime τρέπει. Eadem permutatio libro Σ,
 444. Et libro Π, 91, est ἀπέτρεπε in C
 pro ἀπέτρεπε. Tzetzes, Homericorum initio
 quum originem dissidii Achillem inter et

Τὸν Μυκηναῖον δ' ἔκτεινε Κοπρέως Περιφήτην
 ἄντυγι σάκους τοῦ αὐτοῦ πεσόντα τῷ προσκρούσαι· 215
 ὃν καὶ δραμῶν ἀπέκτεινε δορι βαλῶν πρὸς στήθος.
 Οἱ δὲ πάντες ἐτράποντο πρὸς ἐσωτέρας νῆας·
 ὁ Νέστωρ παρακλήσει δὲ τούτους κρατεῖ μὴ φεύγειν.
 Ὁ Αἴας μόνος δ' ἀναβάς πλοῖον ἐκ πλοίου τρέχων
 δόρου κινῶν τε ναύμαχον, βοῶν φωνῇ μεγάλη 220
 ὡς φθάνειν καὶ πρὸς οὐρανόν, ἐκέλευσεν Ἀργεῖοις
 ὡς δυνατὸν καὶ ταῖς σκηναῖς ἀμύνειν καὶ τοῖς πλοίοις.
 Ἐκτωρ τοὺς Τρῶας πάντας δὲ καὶ πάλιν ἐφορμήσας
 τῆς ταχυπλόου ἤψατο νηὸς Πρωτεσιλάου.
 Καὶ πάλιν ὡς ἀδάμαστοι τὴν μάχην συνεκρόταν 225
 οἱ Τρῶες καὶ οἱ Ἕλληνες, οὐκ ἄκοντας, οὐ τῶρα
 (οὐ γὰρ μακρόθεν ἴσταντο) πέμποντες κατ' ἀλλήλων,
 ἀλλ' ἔγχεσι, πελέκεσιν, ἀξίνας, παντὶ ξίφει.
 Πολλὰ δὲ ξίφη πέπτωκεν ἐκείνων μαχομένων,

Agamemnonem ab raptā Briseide repeteret, id scripsit scholium: Ὀμηρος κακοθηθείας χρησάμενος ῥήτορος: (conf. superius Prolegomena v. 1165 seq.), ἐτέραν λέγει αἰτίαν τῆς τούτου ὀργῆς. Εἰ γὰρ τὴν ἀπάνθρωπον εἰρήκει τοῦ Παλαμήδους: ὅφ' Ἕλλήνων ἀναίρεσιν, αὐτὸς ἀνέπερε (conf. ἀνέτρπε) δηλαδὴ τὰ περ' αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἕλληνας γεγονότα ἐγκλήματα. Quae conferantur cum Prolegomenis v. 1150 seqq. Quam finit Poeta dissidii causam iterum carpit Tzetzes Homericis 228: Τὰυτ' ἄρα μῆνις ἔτευξε βαρύτερονος Αἰακίδαο. Ἦν Παλαμήδης: εἴνεκα μῆνιεν Ἀργεῖοισιν, Τῆνπερ Ὀμηρος ἐψησεν οὐ εἴνεκα εἶπε γενέσθαι. Ultimum versum, quem vocat corruptissimum, infelicissime tentat Jacobus, Nihil quidem sanissimum est. Formula ἐψησεν οὐ εἴνεκα εἶπε conferenda cum plurimis quae pariter habent verborum eorumdem vel similium cumulationem: Cēd Cēd. 266, ἰκόμεν ἰν' ἰκόμεν, ubi

Elmsley et Heller. Medea 1000: ἡγγεῖλας οἱ ἡγγεῖλας, ubi nonnihil fuit a me appositum in Matthiae commentario. Iphigenia Taurica 561: Ὀλωλεν ὧ; ὠλοε, ubi Matthias. Alianus de Timotheo H. V. 3, 47: ἐπεὶ ἔδοξεν ἀμαρτεῖν δ' ἔδοξεν. Gregorius Naz. Epist. 51: τὰ μὲν καθ' ἡμᾶς ἔχει ὡς ἔχει. Symonius Calviti Encomio § 17: ἔχουσα δὲ ὡςπερ ἔχει, ubi Krabinger. Formulas id genus «usurpant» Hermannus ait ad Vigetum p. 709, «ii qui rem clarius exponere aut nolunt aut nequeunt.» Pilatus Joannis Evang. 19, 23: ἃ γέγραφα γέγραφα significans se quae semel scripsisset retinere, nec mutaturum esse.

(214) A B, sine δέ. A, περιούτην.

(215) A B C, αὐτοῦ, A, τὸ πρ.

(217) A B, ἐτρέποντο.

(220) A, ναύμαχῶν. Cf. Il. 15, 677.

(221) C, ὡς πρὸς. Nunc xai plus vis habet, et displicet ὡς repetitum.

(221) Con'. Il 15, 705.

ἡ γῆ δὲ κατερρέετο βροχαῖς ταῖς τῶν αἰμάτων,
 Ἔκτωρ, κρατῶν τὴν πρύμνην δέ, πῦρ ἔλεγε κομίζειν,
 οἱ δὲ πάντες ἐφώρμησαν τοῖς Ἑλλήσιν ἐς πλέον.
 Αἴας δὲ συμπνιγόμενος πάντων βελῶν πυκνώσει
 κατόπιν ἔσθη τῆς νηός, προσδόκιμος ὧν θυήσκειν,
 πρὸς θρήνυν στηριζόμενος τὸν ναυτικὸν τῷ κόπῳ. 235
 Ἐκεῖ δ' ἔσθως ἀπήλαυε τῶν Τρώων τοὺς πυρφόρους,
 αἰὲ βοῶν δ' ἐκπληκτικὸν παρώτρυνεν Ἀργείους·
 « Ἄνδρες, πολέμου μνήσασθε, γενναίως πολεμεῖτε.
 « Ἄρα δοκεῖτε βοηθοὺς ἔχειν τινὰς ὀπίσω,
 « ἢ τεῖχος δ' τὸν θάνατον ἡμῶν ἀποδιώξει; 240
 « Οὐκ ἔστι πόλις τις ἡμῶν ὅθι στρατὸς ἐξέλθοι.
 « Ἐν πεδιάσιν Τρωϊκαῖς μακρόθι τῆς πατρίδος
 « ριφέντες παρὰ θάλασσαν, τὴν μάχην συγκροτοῦμεν.
 « Ἐν ταῖς χερσίν ἡμῶν ἐστὶ λοιπὸν ἡ σωτηρία.
 « Χαινοπολέμους οὐδαμῶς ἡμᾶς εἶναι νῦν πρέπει. » 245
 Ταῦτα βοῶν ἐνήργει μὲν αὐτὸς τῷ δορατίῳ,
 τιτρώσκων Τρῳᾶς φέροντας πῦρ εἰς ὀλκάδων καύσιν,
 ἀπέκτεινε δὲ δώδεκα πρὸ τῶν νηῶν πυρφόρους.

(235) B, στηριζόμενον τὸν ναυτικόν.
 A, τῶν ναυτικῶν. Cf. II. 15, 729.

(241) A B, ὅθεν, et statim μακρόθεν.
 Cf. n. ad v. 179.

(243) A B, περί.

(247) B, τιτρ. τρ. ἀπαντας πῦρ φέρον-
 τας ὀλκάσιν. A, πῦρ φέρεται ταῖς ὀλκ.

(248) In hoc versu desinit folium 308.
 Cum versu sequente incipit folium 298.
 Cf. n. ad v. 469.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Π (*).

Μέχρι τῆς Οἴ το σύνταγμα ἐγράφη τῇ Ἀκασσῇ·
ἐντεύθεν ἦν δὲ κίνδυνος λοιπὸν παρασθῆναι
ἐν δυστροπία περισσῇ τῶν χρηματοδοτούντων.
Ὁ δ' εὐγενὴς Πεισίστρατος Κοτέρτζης Κωνσταντῖνος
χρήμασι σοφίς ἐπέσπευσεν εἰς τέλος προαχθῆναι
ὄθεν ἐντεύθεν ἅπανα τούτω προκείσθω χάρις.
Καὶ δὴ καὶ καταρκτέον μου τοῦ Πῖ τῆς ραψῳδίας.

Πατρόκλω δούς ὁ Ἀχιλεὺς αἰτοῦ τὴν πανοπλίαν
ἐξάγει πρὸς τὸν πόλεμον μετὰ τῶν Μυρμιδόνων.
Τρέπεται Τρῶας· Πάτροκλος κτείνει δὲ Σαρπηδόνα
προκτείναντα τὸν Πήδασον ἵππον τοῦ Ἀχιλῆως.
Εἶτα θνήσκει καὶ Πάτροκλος χερσὶ ταῖς Ἐκτορείαις;

(*) Septem primi versus quibus libro Π
praefatur Tzetzes desunt in B. De Κοτέρ-
τζη, altero illo Pisistrato plura quæresis in
Addendis. In A male scriptum est χ' ὁ
τέρτζης, sequiturque pro Κωνσταντῖνος
aliud nomen compendio obscuratum, litte-
ris tamen πτι lectu facillimis. Nec omit-
tendum primo versu esse τῆς ο in A.

(1) Ante hunc versum B C lemmata sola
exhibent. A caret lemmate. Septem,
primis versibus argumentum libri exponi-
tur, et conspirant ferme cum edita hypo-
thesi prosaica. Deinceps initio librorum
praemittitur similis expositio.—Codd. αὐ-
τοῦ.

(5) A, ἔκτορείαις. Eadem vocalium
et confusione Chil. 9, 361 : χρῆσιν ἀπε-

στομάτιστα ρητῶν Ἡσιόδειων. Bene
codex Ἡσιοδείων. Recte Chil. 8, 34 :
Ἔστι δὲ Ἡσιόδειον καὶ παλαιὸν τὸ
ῥῆμα. In ejusdem Chiliadis Historiæ 67
lemma exhibet Σεριφίων, contextus Σε-
ριφίων. Codex autem bis ἰῶτα, super-
scripta diphthongo. In Moschopulo Π.
σχ. p. 78, Σερίτιος scriptum est. Ejus
adjectivi scripturam sine controversia con-
stituit clausula iambica Acharnensibus
v. 542 : κωνίδιον Σεριφίων. Bene Scali-
ger inter Proverbia metrica v. 967 : Ἀλ-
λότρια βάλλεις· βᾶτραχος Σερίπιος.
Tzetzes scholio ad Chil. 1, 393, in Cra-
meri Anecdotis Oxon. t. 3, p. 332, ini-
tium recitat hymni cuius Arion auctor esse
fertur, ubi, Ἡσιόδιον γαλήγε ἐγκύμου

δορι Εὐφόρβου προπληγείς λάθρα τῷ μεταφρένω.
 Ἦν προγυμνώσας γὰρ αὐτὸν τῶν ὅπλων ὁ Ἀπόλλων.

Ἐκ τοῦ κειμένου νῦν τῆς Πι Ὀμήρου ῥαψωδίας
 περὶ νηὸς μὲν οὕτως ἦν τῆς εὐκαθέδρου μάχῃ
 τῷ Ἀχιλεῖ δ' ὁ Πάτροκλος παρίστατο δακρύων, 40
 ὃν ἐρωτήσας Ἀχιλεὺς, μαθὼν τε τὴν αἰτίαν
 ὅτι τοὺς Ἕλληνας κακῶς πάσχοντας κατοικτεῖρει
 καὶ βοηθεῖν προτρέπεται τοῦτον αὐτὸν ἐκείνοις,
 πέντε συντάξας λοχαγοὺς ταγμάτων ἀρχηγέτας,
 καὶ τῷ Διὶ εὐξάμενος, ἦτοι τῇ εἰμαρμένῃ, 45
 καὶ πάντα νουητήσας δὲ τὰ πρόσφορα Πατρόκλῳ,
 προσβοηθεῖν ἐκέλευσε, προτρέπων πρὸς τὴν μάχην.
 Οἱ σὺν Πατρόκλῳ πάντες δὲ γένους τῶν Μυρμιδόνων
 μετὰ βοῆς τε καὶ κραυγῆς διαφῶντες τοῦ πολέμου,
 ὄρμην σφηκῶν δεικνύοντες, ἐχώρουν κατὰ Τρώων. 20
 Πάντες δ' οἱ Τρῶες ἤπτοντο φυγῆς ὡς πρὸς τὴν Τροίαν.
 Πάτροκλος τὸν Πυραίχμην δὲ Παιόνων ἀρχηγέτην
 ἐξ Ἀμυδῶνος πόλεως, ἐκ ποταμοῦ Ἀξίου,
 δορι κατ' ὤμον δεξιὸν ἀνείλεν ἀκοντίσας.
 Πεσόντος τούτου δ' εἰς φυγὴν χωρεῖ τὰ τῶν Παιόνων. 25
 Οἱ τοῦ Πατρόκλου δ' ἔσβησαν τὴν ναῦν Πρωτεσιλάου.

ἀλμάς βράγχια... κούφοισι ποδῶν βί-
 πάσασιν... Lectiones codicis 2644 eno-
 tabo propter odarii emendandi difficul-
 tatem non minimam : Πόσειδον γαιήοχε
 ἐγκύμον ἀλμάς βράγχιοι... βίμμασιν.
 (6) B, προσπληγείς.
 (9) A, οὔτος... μάχης.
 (11) A, μαθὼν δέ.
 (14) B, συνάξας. Placuit varietas συν-
 τάξας propter verba στῆσεν ἐὺ κρίνας II.
 16, 199.

(15) B, εὐξάμενο.
 (16) A B, νουθ. τέ. A, πατρόκλου,
 et secunda manu πατρόκλω.
 (18) A, γένος.
 (20) Conf. II. 16, 259.
 (23) C, ἀμυδῶνος. Cf. II. 16, 288,
 et Heynius ad I. 2, 849. A B C, ἀξίου,
 et sic metrum postulat. Est Ἀξιοῦ in
 editio Homero. Conf. n. ad Proleg. 821.
 (25) A, χωρεῖ κατὰ π. Confer. II.
 16, 290.

Ζεὺς δ' ὁ κινῶν τὰ νέφη νῦν, τουτέστιν ὁ καθαίρων,
ἀήρ ἐστὶν ὁ εὖδιος, καὶ πλείον οὐδὲν ἄλλο.

Ἐκ τῆς γῆς φευγόντων δὲ τῶν Τρώων πρὸς τὴν Τροίαν,
ἐκαστος Ἕλληνα ἡγεμῶν Τρώων ἀνείλεν ἄνδρα, 30
Πάτροκλος Ἀρηίλυκον δορὶ μηρὸν ἐνοχίσας,
Θάαντα δὲ Μενέλαος πρὸς στήθος δορατίσας.

Ὁ Μέγης παῖς Φυλέως δὲ τὸν Ἀμφικλον ἀνείλε,
περὶ τὴν ἀπονεύρωσιν τοῦ σκέλους δορατίσας,
Ἀντίλοχος Ἀτύμκον βαλὼν κατὰ λαπάραν. 35

Τὸν δ' Ἀτυμίου ἀδελφὸν Μάριν τῷ Ἀντιλόχῳ
μαχόμενον, βραχιονοσ τρώσας ἀπονευρώσεις,
ὁ Θρασυμήδης ἀδελφὸς ἀνείλεν Ἀντιλόχου.
Ἦσαν δὲ οὗτοι Παταρεῖς, ἐταῖροι Σαρπηθόνος,
τοῦ Χίμαιραν ἐκθρέψαντος παῖδες Ἀμισωδάρου. 40

Τὴν μυθικὴν τὴν Χίμαιραν, τὴν τεράστιαν οἶδας,
καὶ τὴν Βελλεροφόντου δὲ τὴν πρὶν ἀλληγορίαν
λέοντα λέξαντος ἐκεῖ σοὶ λέγειν τοὺς Σολύμους
ὡς μαχομένους προφανῶς λεοντικῶ τῷ θράσει,
τὰς Ἀμάζοντας Χίμαιραν οἶα κρημνοβατούσαν, 45
θράκοντα δὲ τὴν ἐνέδραν τὴν εἰς Βελλεροφόντην,
τὴν ἦνπερ συνεστήσαντο πρὸς τὸν ἐκείνου φόνον.

(27) Conf. II. 16, 297.

(31) A, ἀρηύλικον. Cf. II. 16, 306.
A, ἐνοχίσας.

(33) B, ὁ μέγου. A, φίλος. C, φί-
λέως. Cf. II. 16, 313; 15, 530.

(34) A B, ἀποδύρωσιν. Statim v. 37,
ἀπονευρώσεις reddit Homericum, II. 16,
323, πρυμνὸν βραχίονα, ut hic πρυ-
μνὸν σκέλος v. 314.

(37) A, μαχόμενος βραχιονος. B,
ἀπονευρώσας.

(40) A B, ἀμισωδάρου, et sic cum
syllaba brevi v. 50, 58, 64. Cf. Jacobs ad
Ælianum. H. An. 9, 23. Iliade 16, 323,

Homerus exhibet uicē Ἀμισωδάρου.

(41) Τὴν μυθικὴν τὴν Χ(μ.) Duplex
articulus placuit Tzetze. Sic libro A, 73.
B, 15, τὴν Τρωικὴν τὴν πόλιν Ω,
52: τῆς ἀσελήνου τῆς νυκτός. Pre-
leg. 1108: τὸν πλαστὸν τὸν χάρτην. Edil.
895: αἱ ἑκατὸν αἱ πόλεις.

(42) B C, τὸ πρὶν. A, τὴν πρὶν, quod
refero ad Allegoriam propositam superius
libro Z, 51, quam confer, si tanti sit.

(43) A, Ad λέξαντος subaudio τοῦ vel
ἐμοῦ. A B, λέοντος. A, συλλέγειν.

(46) C, τῶν εἰς β.

(47) A, συνεστήσατο.

Ταῦτα μὲν οὕτω σοι καλῶς τὸ πρὶν ἠλληγορήθη.
 νῦν δ' οὕτω δέον σε νοεῖν τὰ τῆς Χιμαίρας τῆσδε·
 Ἄμισσάδῳ Χιμαίρα ληστρίεις τις ἦν θυγάτηρ 50
 ἐν ὑψηλοῖς Λυκίας τε καὶ παρακρήμους τόποις·
 καὶ λέων δὲ καὶ δράκων δὲ δύο υἱοὶ ἐκείνου,
 ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῇ ἀδελφῇ συνήρουν.
 Ὁ στωϊκὸς Παλαίφατος ἀλληγορεῖ μὲν οὕτως·
 ἡμεῖς δ' οὕτω σοι λύομεν ἐντεῦθεν τὸ χωρίον· 53
 ἡ Χιμαίρα κρημνώδης τις ἦν τόπος ἐν Λυκίᾳ,
 κρημνώδης, λοχμωδέστατος, φίλος τοῖς κακουργοῦσι,
 τὴν ἦνπερ Ἄμισσάδαρος ληστήριον ἐπέειπε,
 ἐν τοῖς κρημνοῖς καὶ ταῖς λοχμαῖς ἔχων ληστὰς τυχόντας,

(48) C, οὕτωςι τὸ πρὶν. Saltem oportuit οὕτωςί. A, τὸ πρὶν καλῶς.

(51) A, παρακρήμους. Sæpe vocales η υ permutantur propter pronunciandi parilitatem. Tzetzes Chil. 6, 747, ad Hesiodi mentem Op. 319: Θάρσος καὶ δόλμη δὲ πολλὴ πρὸς δλθον τε καὶ πλοῦτον. Placeret mihi quidem πολὺ, etsi non ignorem qui πολλὴ possit defendi.

(54) Palaeophatus c. 29 non consentit cum Tzetze. Chimæra ipsi non est filia Amisodari, sed mons. Tzetzes Chil. 1, 275 dicit se omnes libros memoriter tenere: πᾶσαν οἶδα βίβλον Ἐκ στήθους τε καὶ στόματος οὕτως ἐτοίμως λέγειν. Οὐδὲ γὰρ μνημονώτερον τοῦ Τζέτζου θεὸς ἄλλον ἄνδρα τῶν πρὶν τε καὶ τῶν νῦν ἐξέφηεν ἐν βίῳ. Ὅθεν τὸ δῶρον εἰληφῶς (Cod. 2644, εἰληφῶς) εὐχαριστῶ τῷ δόντι. Nunc tamen vii paulo iactantioris inhæda memoria fuit.

(56) A, Est alia etiam a Tzetze proposita Chimære interpretatio ad Lycophr. 17.

(59) A, λοχμαῖς. B, λόχμας. C, τοῖς λοχμοῖς. Usus favet lectioni B, lectioni A lex metrica. Forma masculina λοχμός alio videtur carere exemplo. Veteris editiones Apollodori 2, 5, 4, exhibent λοχμῆς, codicibus consentientibus, Munkero, ad Antonianum liberalem c. 12, λόχμης cor-

rigente, quod nunc receptum est. Philes ad Imperatorem ante poema de elephanto: Κρυπτήν ἐπελθὼν γνωστικῆς λοχμῆς τρίβον. Quod si accentus ultimæ syllabæ in λοχμῆ prorsus esset amandandus, transpositione faci i verum sanabitur: Ἐν ταῖς λόχμας καὶ τοῖς κρημνοῖς. Sic est editus non sine mendo v. 317 Chiliados 2: Ὁ δ' Ἡρακλῆς ὡς πρὸς αὐτὴν πλεύσας τὴν Θεμισκύραν. Rectius codex 2644, Θεμισκύραν. Rectius etiam foret Θεμισκύρην ionice. Nam vulgo præpantia verunt Θεμισκύρα. Ipse Tzetzes aliam exhibuit scripturam in scholio quod reperies apud Cræmerium Anecd. Oxon. t. 3, p. 354: γράφε καὶ οὕτως: Ὁ δ' Ἡρακλῆς ὡς πρὸς αὐτὴν Θεμισκύραν ἐκπλεύσας. Vitio etiam laborat Chiliade 10, v. 336: Ἡ ἱστορία κεῖται μοι τοῖς ὀπισθίοις τόποις. Codex, κεῖται μοι, melius, etsi displiceat circumflexa antepenultima. Quod intelligebat Tzetzes, scholium adscribens hocce: οἱ γράφοντες πρόποτε δεξαῖν καὶ οὐ περιπωμένῃν, πῶς καὶ εἰς τὸ κεῖται μοι οὐ γράφουσιν δεξαῖν. Sed comparat que non sunt similia. Optime habet πρόποτε. Difficilior emendatio v. 7 Chiliados 10: Τὸ σχῆμα τοῦτο νόησον ὑπερβολῆν μοι λέγειν, Πλὴν ὑπερβολῆν, ὑπερβο-

ἐκ μετεωρίων κτείνοντας καὶ λάθρα τοὺς ὀδίτας, 60
 τοῖς ἐπιμάχαις ἔχων δὲ τοὺς λεοντώδεις ἄνδρας
 τοὺς σθεναροὺς καὶ φονικοὺς ἐν τῇ συστάθην μάχῃ·
 εἶθεν Χίμαιραν λέγεται τριαύτην ἀναθρέψαι.

Οὕτως οἱ Νεστορίδαι μὲν τοὺς Ἄμισωδαρίδας,
 ὧν ὁ πατὴρ ἐξέθρεψε τὴν Χίμαιραν, ἀνείλον. 65

Ὁ δὲ Ἀσκρὸς Κλεόβουλον ἀπέκτεινε τῷ ξίφει
 ὡς τὰς πορφύρας ἐν μιᾷ πληγῇ πορφυραγράφεται,
 ἢ πορφυρέῃ ἐρυθρῶν αἱματηρῶν θανάτῳ.

Λύκων δὲ καὶ Πηνέλεως συνέρραξαν ἀλλήλοις·
 τὸ φάσγανον ἐθραύσθη δὲ τοῦ Λύκωνος αὐτίκα 70
 καὶ Πηνελέου κέκρουκε τὴν περικεφαλαίαν·

παρ' οἷς δὲ ὁ Πηνέλεως πλήξας αὐχένα τέμνει.

Ἀκάμαντα δ' ἀπέκτεινε δόρατι Μηριόνης,
 τῶν ἵππων ἐπιβαίνοντα βαλὼν κατὰ τὸν ὦμον,

Ἴδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα βαλὼν κατὰ τὸ στόμα. 75

Οὕτω τοὺς Τρώων ἀριστεῖς οἱ Ἕλληνες ἀνίρουν.

λὴν οὐδ' ἀπλουστάτην. Codex 2644 :
 Πλὴν ὑπερβολικὴν ὑπερβολὴν οὐδ'
 ἀπλουστάτην. Opus est conjectura. For-
 tasse, Πλὴν ἀλλὰ ὑπερβολικὴν, οὐδέ
 γε ἀπλουστάτην, vel οὐδ' αὐτὴν ἀ-
 πλουστάτην.

(61) Pro τοὺς malim καί.

(62) B, τοὺς καθαροὺς.

(64) A, ἀμιδαρίδας.

(68) A, πορφυραῖω. Explicare voluit
 Tractatus verba Homerica, II. 16, 334,
 πορφύρεος θάνατος. Cf. Basilium Scho-
 liis ad Nazianzenum in Notitiis mann. t.
 11, part. 2, p. 97, ibi nota. Narrat Am-
 mianus Marc. 15, 8, Julianum Cæsarem,
 quum primum purpuram induit, « hunc
 « versum ex Homericis carminibus susurra-
 « visse », « Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος
 καὶ μοῖρα κραταίη. Meminerat fortasse
 ejus antitheses Petrus Cornelius, cujus
 Augustus, quum Cinnam purpura consu-
 lari decorasset, conversus ad Amyliam

ait : « Aime, Cinna, ma fille, en cet illu-
 « tre rang ; Préfère-s-en la pourpre à
 « celle de mon sang ». Voltairio displicuit
 antithesis, ac tanti ingenii poetam
 irreverentiam objurgat, velut puerulum so-
 læcissantem plagosus alter Orbilius. Pa-
 rellius scholæ Polytechnicæ innutritus, non
 classicæ, nihil invenit quod Voltairio re-
 poncret.

(71) AB C, πηνελέου. Oportuit Πενέ-
 λεω a nominativo Πηνέλεως (cf. II. 16,
 335) : vel a Πενέλαος, Πηνελάου. Geniti-
 vus Πηνελέου, II. 14, 489, ducit quidem
 ad formam Πηνελέου, sed scriptura non
 est indubia. Scho iam in C, et in Anecd.
 Oxon. t. 3 q. 334 : ἀπο εὐθείας τῆς ὀ
 Πηνελέως, τὸ οὐ μικρὸν. ἰωνικῶς. De-
 buit esse v. 69, 73, Πηνελέος, ut forma-
 rum foret concordia.

(74) A B, τὸν ἵππον. II. 16, 343, ἵ-
 πων ἐπιθισόμενον.

(75) C, εὐρύβρατα. Cf. II. 16, 345.

Ἐκτορα δ' Ἄϊας ἔσπευδε βαλεῖν τῇ δορατῷ·
 ὃ δ' ὄν ἐμπειροπόλεμος, πύρινος στρατηλάτης,
 σκέπων σφούς ὤμους τοὺς πλατεῖς ἀσπίδι ταυροδέρμῳ,
 ἐσκέπτετο τοξέυματα καὶ πλήξεις τῶν δοράτων. 80

Ὅμως γινώσκων τὴν τροπὴν, ἔσωξε τοὺς οἰκείους,
 ἕως κατεῖδε φεύγοντας ἀκόσμως πεφυρμένως,
 καὶ τότε τοῦτους ἔλειψε παραδραμῶν τοῖς ἵπποις.
 Οἱ δὲ δεινὰ καὶ δυσχερῆ μυρία πεπονθότες,
 μόλις ἐπεραιώθησαν τὴν ὄρυκτὴν ταφροῖαν. 85

Πατρόκλου δ' ἐπισπεύδοντος Ἀργείους κατὰ τούτων,
 πᾶσας πληροῦσι τὰς ὁδοὺς ἀκόσμως πεφευγότες.
 Ὡς χεῖμαρροι δὲ ῥέοντες ἠχοῦσι λαβροτάτως,
 οὕτως ἐστέναζον φρικτὸν φευγόντων Τρώων ἵπποι.

Ὁ Πάτροκλος ἠττήσας δὲ τὰς φάλαγγας τὰς πρώτας, 90
 τοὺς Ἑλληνας ἀπέτρεπε πάλιν ὡς πρὸς τὰ πλοῖα,
 προθύμους ὄντας πρὸς αὐτὴν τὴν Ἴλιον ἐλαύνει
 μέσῳ νηῶν καὶ τείχους καὶ ποταμοῦ ἀνίρει.
 Καὶ πρώτα κτείνει Πρόνοον βαλὼν κατὰ τὸ στέρνον,
 καὶ Θεστορα τὸν Ἴηνοπος, Εὐρύαλον ἐν πέτρῳ, 95
 Ἀμφοτερόν, Ἐρύμαντα, Τληπόλεμον, Ἐπάλτην,
 Ἰφέα καὶ τὸν Πύρην δὲ, Ἐχίον, Ἀργεάδην,
 καὶ Σαρπηδόνα δι' αὐτοὺς ἔκτεινεν ἀντιστάντα.
 Ὡς ἦλθον κατ' ἀλλήλων γὰρ συνάπτοντες τὴν μάχην,
 πρῶτος βαλὼν ὁ Πάτροκλος κτείνει τὸν Θρασυμήδην, 100

(78) C, πόρινος.

(79) B, σκέπους.

(88) A B, καὶ χεῖμ. Cf. II 16, 384.

(91) C, ἀπέτρεπε. Cf. ad librum O, 213. Ceterum nomen Ἑλληνας sententiae Homericæ adversatur, quæ poscebat, τοὺς Τρώας νῦν ἀπέτρεπε. Cf. II. 16, 394.

(93) A, μέσον.

(95) II. 16, 411, Ἐρύαλον, et in varietate Εὐρύαλον, quod habent A B C.

(96) A B, εὐρύμαντα.

(97) A, τὴν πύρην. B C, πύριν. A, ἀργεάδην. Cf. II. 16, 416, 417.

(100) C, τὸν σαρπηδόνα. Inter varias lectiones est Θρασυμήδην, quod recepi ex A B. Vide Heynii notam ad II. 16, 463.

ἤνισχον ὑπάρχοντα τοῦτον τοῦ Σαρπηδόου,
 ὁ Σαρπηδῶν τὸν ἵππον δὲ τὸν Πήδασον Πατρόκλου.
 Ὡς δὲ δευτέρως ὄρμησαν καὶ πάλιν κατ' ἀλλήλων,
 μάταιον μὲν πρόεπεμψεν ὁ Σαρπηδῶν τὸ δῆρυ·
 ὁ δὲ πρὸς τὸ διάφραγμα καὶ τὸν ἐπίπλου βάλλει. 405
 Εὐθύς δ' ἐκεῖνος ὡσπερ δρυς, ἢ λεύκη, πεύκη, πίπτει·
 βρυχώμενος ὡς ταῦρος δὲ, τὸν Γλαῦκον ἀνεκάλει,
 καὶ οὕτως ἐξαπέπνευσεν, ἐξέλιπε τὸν βιον.
 Ἄλλὰ γε δὴ ῥητέον μοι τίς Ζεὺς τὰ νῦν ὑπάρχει,
 τοῦ Σαρπηδόου ὁ πατήρ, ὁ σπεύδων τοῦτον σώζειν, 410
 καὶ τίς ἢ τὴν ἀναίρεσιν Ἥρα ποθοῦσα τούτου,
 καὶ πῶς καὶ πόθεν οὐρανὸς ἔχει βροχὰς αἱμάτων,
 ὡσπερ καὶ σίτων, καὶ τεφρῶν, ὄφρων, ἄλλων πόσων,
 καὶ τίς Ὑπνος καὶ Θάνατος οἱ κλέψαντες ἐκεῖνον
 ὡς πρὸς πατριδὰ τὴν αὐτοῦ Λυκίαν τὴν Πατάρων. 415
 Νῦν Ὀμηρὸς ὁ πάνσοφος, ἡ θάλασσα τῶν λόγων,
 γενέθλιον θεμάτιον γράφει τοῦ Σαρπηδόου
 καὶ λέγει τοῦτο· τοῦ Διὸς ἔχει μὲν τὸν ἀστέρα
 ἐν οἷς τόποις πεφύκασιν οἱ ἀρχηγοὶ γενεῶσθαι,
 ὅθεν καὶ τούτου λέγει δὲ πατέρα τὸν ἀστέρα. 420
 Ἥρα δ' ἀστήρ ἐστὶν ἑμοῦ, ἔνπερ τῷ γενεθλίῳ
 σὺν τοῖς ἀστέρων φαυλοργαῖς, σὺν Ἄρει δὲ μᾶλλον
 νικᾶν τὸν Δία δείκνυσιν, ἔθεν καὶ θηήσκειν λέγει
 τοῖς οἷς τρέποις εἰρήκειμεν θανεῖν τὸν Σαρπηδόνα.

(106) C, ὡς λεύκη, πεύκη, et sic ferme A. B, ἢ λεύκη. Inde feci ἢ λ., sequuntur Homerum Il. 16, 482: Ἥριπε δ' ὡς ὅτε τις δρυς ἤριπεν, ἢ ἀχερωῖς, Ἥε πίτυς βλωθρή.

(107) A, βρυχώμενος. A B, ἀνεκάλει.

(108) C, ἀπέλιπε.

(109) Τὰ νῦν scilicet Il. 16. 431.

(111) Cf. Il. 16, 440.

(112) Cf. Il. 16, 459.

(114) Cf. Il. 16, 454, 671.

(116) Jam Proleg. 51 Homerus Tzetze dicitur fuit ἡ θάλασσα τῶν λόγων. Ibi nota.

(121) B, ἑμοῦ ἐστίν. A, ἐστὶν ἑμοῦ.

(122) A B, ἀστέροις.

(124) B, εἰρήκαμεν. Plusquamperfecto uti amat Tzetzes. Chilliade 8, 99: φέρε-

- Ἐπει σημεῖα δὲ παθῶν εἰσι ποτὲ μεγάλων
 αἰμάτων ὄμβροι καὶ τεφρῶν, ὡς εὐημέροις χρόνοις
 πολλῶν τε ἄλλων ἀγαθῶν καὶ σίτων ἐπομβρίαί,
 λεπτέον ὅπως γίνονται καὶ ποίω δὲ τῷ τρέπω.
 Ἄηρ καὶ αἰ νεφέλαι δε τὸ πᾶν ἐξανιμῶσαι
 ἐκ γῆς, θαλάσσης, ποταμῶν, λιμνῶν, ὄρων, βορβόρων,
 αἷμα καὶ σίτον τέφραν τε, ὄφεις, ἰχθύς, κοπρίαν,
 καὶ πᾶν λοιπὸν τὸ προστυχὸν ἀνάγουσαι, ὄμβροῦσιν. 430
 Ἐπει τῇ τότε δὲ καιρῷ, πολλῶν ἀνηρημένων,
 αἰμάτων ἦσαν λιμασμοὶ ταῖς Τρώων πεδιάσιν,
 ἀνενεγκοῦσαι κάτωθεν ὄμβρησαν αἰ νεφέλαι. 435
 Ἐγνώσ τὸν Δία, Ἦραν τε καὶ χύσιν τῶν αἰμάτων,
 Ἀπόλλωνα τὸν κλέψαντα καὶ λούσαντα δὲ τοῦτον
 καὶ Ὑπνον δὲ καὶ Θάνατον οἱ πρὸς Λυκίαν ἦγον.
 Ἄκουε νῦν καὶ μάνθανε πρῶτον ἐκ Φιλοστράτου·
 « Ἐσκεύαστο ἀρώμασι, καθεύδοντι ἔφκει. » 440
 Ταῦτα μὲν ὁ Φιλόστρατος, καὶ πλείον οὐδὲν ἄλλο·
 Τζέτζης δὲ τὸν Ἀπόλλωνα νῦν τοῦτον τὴν ἐνθάδε,
 τὸν κλέψαντα καὶ λούσαντα τὸν Σαρπηδόνα, λέγει
 φαῦσιν ἡλίου πυραυγῆ, δι' ἣν παυθείσης μάχης,
 κλέπτουσι τοῦτον Λύκιοι καὶ λούσαντες κοσμοῦσι, 445
 καὶ καθ' ἑσπέραν τὴν αὐτὴν ἐχώρουν πρὸς Λυκίαν.
 Ὅθεν Ὑπνος καὶ Θάνατος λέγονται τοῦτον κλέψαι
 καὶ πρὸς πατρίδα τὴν αὐτοῦ δῆθεν ἀποκομίσαι.

κλον Ὅμηρος Ὡ; δῆθεν πατρωνύμιον
 εἰρηκεν Ἀρμονιδην. Codex 2^o44, εἰ-
 ρήκει. Chil 5, 381, εἰρήκειμεν, con-
 sentiente codice 2644. Conf. infra 237;
 P, 85; Σ, 17, 77, 103, 765; Υ, 361;
 X, 73, 75; Ω, 115; Proleg. 295.
 (125) A B, δὲ σημεῖα. C, ποτὲ πα-
 θῶν εἰσι.

(133) A B, ἀνατρουμένων.
 (139) A B, ἄκουε δῆ. Cf. Philostrati
 Heroica p. 724: ἐσκεύαστο δὲ ἀρώμα-
 σι καὶ ἔφκει καθεύδοντι.
 (147) Claudii hic versus folium 299;
 versus 148 inchoat folium rectum 301,
 bibliopego folia oscitanter transponente.
 Conf. ad O, 247.

Ἐπεὶ τοῖς ἀνωτέρω δὲ καὶ προλαβοῦσι λόγοις
 Ὅμηρος παιδάς Σπερχεῖου καὶ τοῦ Ἑρμού εἰρήκῃ, 450
 καὶ ταῦτα νῦν λεκτέον μοι καὶ καθεξῆς δὲ τάλλα.

Θυγάτηρ ἡ Πηλέως μὲν, ἡ κλῆσιν Πολυδῶρη,
 τινὶ φθαρεῖσα παρ' αὐτοῦ τοῦ Σπερχεῖου ταῖς ὄχθαις,
 παῖδα γεννᾷ Μενέσθιον, ὃν Ὅμηρος σεμνύων
 τῷ ποταμῷ τῷ Σπερχεῖῳ λέγει μιγῆναι ταύτην. 455

Ἡ Φύλαντος θυγάτηρ δὲ πάλιν ἡ Πολυμήλη
 ἐν ἑορτῇ Ἀρτέμιδος, τουτέστι τῆς σελήνης,
 καλλιφωνοῦσα τοῖς χοροῖς, θέλγει τινὰ τῶν νέων
 οἷς λόγος ἐπιτήδευμα· ὅς καὶ μιγείῃς ἐκείνη
 τὸν Εὐδωρον γεγέννηκεν. Ἄλλ' ἑατέον ταῦτα, 460
 ἤδη δὲ χωρητέον μοι πρὸς τὰ λοιπὰ τῆς βίβλου,
 καὶ μοι λεκτέον τίς ἐστί νῦν ἐνταυθοῖ Ἀπόλλων,
 ὅστις Γλαῦκος εὐχεται ἀκέσασθαι τὸ ἔλκος.

Ὁ Σαρπηδῶν κτεινόμενος χερσὶ ταῖς τοῦ Πατρέκλου
 ἀνεψιῶν τὸν ἑαυτοῦ ἰκέτευε τὸν Γλαῦκον 465
 ὑπὲρ αὐτοῦ ὑπερμαχεῖν μὴ γυμνωθῆ τῶν ἐπλων.
 Γλαῦκος δὲ, τὸν βραχίονα τροτοξευθεῖς τῷ τείχει,
 εὐδῶλως ἔν κατευτονῶν δορυ χεῖρὶ κινήσαι
 ὑπερμαχεῖν τε τοῦ ἀνδρὸς τοῦ συγγενοῦς πεσόντος,
 καὶ μάλλον ψυχροτέρου δὲ καὶ τοῦ αἴρος ὄντος. 470
 Διόπερ φαῦσιν εὐχεται ἡλίου γεγονέναι·
 οὗ γεγονότος, καὶ κρατεῖν τὸ δέρυ κατισχύσας,
 λέγεται ὑπ' Ἀπόλλωνος τὴν χεῖρα ἰαθῆναι.
 Ἐλθὼν ὡς πρὸς τὸν Ἑκτορα, εἶτα δὲ λέγει τάδε·

(450) Conf. Il. 16, 174, 181.

(159) A, λόγοις.

(163) Conf. Il. 16, 513.

(165) Scholium in C: ἀνεψιοί, οἱ ἀδελ-
 φῶν παῖδες λέγονται, ἤτοι οἱ ἐξ' ἀδελ-

φοί. Cf. n. ad O, 161, ubi plura sunt dicta.

(172) C, κρατεῖν, superscripto κινεῖν.

A B, κινεῖν. Il. 16, 520: Ἐγὼχος δ' οὐ
 δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον.

(173) Cf. Il. 16, 527.

- α Ἐκτορ, νῦν κείται Σαρπηθῶν ὁ στρατηγὸς Λυκίων 175
 α ὑπὸ Πατρόκλῳ δὲ αὐτὸν ἀπέκτεινεν ὁ Ἄρης· »
 ἤγουν Πατρόκλῳ ἔκτεινεν ὁ πόλεμος ἐκεῖνον,
 ἦτοι ἐκτάυθη Σαρπηθῶν ἐν μάχῃ τῷ Πατρόκλῳ,
 εἶτουν ὁ Ἄρης, καὶ θυμὸς, κτείνει Πατρόκλῳ τοῦτον,
 ἦτοι θυμούμενον αὐτὸν ὁ Πάτροκλος ἀνείλεν, 480
 ἢ τῷ θυμῷ τῷ ἑαυτοῦ ὁ Σαρπηθῶν καὶ τόλμῃ
 ὀρμήσας γενναϊότερον ἀνίρηται Πατρόκλῳ,
 ἢ Ἄρης, καὶ ὁ σίδηρος, τὸ δόρυ τοῦ Πατρόκλου
 τὸν Σαρπηθῶνα ἔκτεινεν. Ἐπ' ἄλλα χωρητέον.
 Τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων δὲ περὶ τοῦ Σαρπηθῶνος 485
 μάχην βαρεῖαν καὶ δεινὴν ἀλλήλοισι συρραξάντων,
 ὁ Ζεὺς, ἀήρ, ἐποίησε σκότον νεφῶν τῇ μάχῃ·
 σημεῖα γὰρ συντρέχουσι πολλάκις τοῖς στοιχείοις
 ἐν τελευταῖς ἀνδρῶν τινῶν, καὶ μᾶλλον διασήμεων.
 Ὀνήτωρ ἦν τις ἱερεὺς Διὸς δὲ τοῦ Ἰδαίου, 490
 ἦτοι αἴερος τοῦ αὐτοῦ, τῇ Ἰδῇ, πεφυκότος,
 ἢ καὶ τῆς εἰμαρμένης δὲ Ἰδῆ ναός ἐν τέλει.
 Τοῦτου δὲ τοῦ Ὀνήτορος Λαόγονον υἱέα
 ὁ Μηριόνης ἔκτεινε βαλὼν γνάθον παρ' οὔρας.
 Οἱ Ἕλληνες καὶ Τρῶες μὲν περὶ τοῦ Σαρπηθῶνος 495
 ἀλλήλοισι συνερρήγνυντο μάχην καρτερωτάτην.
 Ὁ Ζεὺς ἀπὸ τῆς μάχης δὲ τῆς καρτεραῆς ἐκεῖνης

(175) A B. ἔκτωρ. Cf. II. 16, 538, 541.

(176) Cf. II. 16, 543.

(180) C, ἀνείλε.

(181) C, ὁ σαρπηθῶν τῷ ἑαυτοῦ.

(183) C, δόρυ τὸ τοῦ.

(184) A, ἔκτινεν.

(187) Est ferme evanidus in C. A, τὴν μάχην.

(188) A, ἐντρέχουσι.

(189) B, τινῶν.

(190) Cf. II, 16, 604.

(191) A, αὐτῇ τῇ Ἰδῇ. B, αὐτῇ τῇ Ἰδῇ. C, αὐτοῦ, quod recipi; «hic, in Ida» scilicet.

(192) A, Ἰδι ναός. B, ἦδη. C, Ἰδη.

(196) C, κραταιοτάτην, superscripto καρτερωτάτην.

σφοῦς ὀφθαλμοὺς οὐκ ἔτρεψεν οὐδόλως ἀλλαχόσε·
 τὴν μάχην δ' ὥρα μεριμνῶν περὶ Πατρόκλου φόνου,
 εἶτ' οὖν καὶ τοῦτον κτείνειν ὁ Ἔκτωρ περραυτικά 200
 τοῦ Σαρπηδόου ἐγγιστα, σιλήσει τε τὰ ὄπλα,
 ἢ ἔτι κτείνει καὶ λοιποὺς μᾶλλον ἐκ Τρώων οὔτος.
 Ἐδοξε λῶον κτείνειν δὲ τὸν Πάτροκλον καὶ ἄλλους.
 Ὁ Ἔκτωρ ἀλογίστως δὲ φεύγειν εὐθύς ὠρμήθη,
 καὶ σὺν αὐτῷ καὶ τοὺς λοιποὺς προὔτρεπε Τρώας φεύγειν, 205
 εἶτ' οὖν ἐκ μάντεως τινός Διός, βουλὴν ἀκούσας,
 εἴτε καὶ μόνος ἐγνακίως ῥοπήν τῆς εἰμαρμένης.
 Τούτων φευγόντων δὲ λοιπὸν, Ἕλληνες σὺν Πατρόκλῳ
 ἀπὸ τῶν ὄμων εἶλοντο τὰ ὄπλα Σαρπηδόου,
 ἃ Πάτροκλος ἀπέσταλκεν ὡς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα. 210
 Ἄλλ' ἀλληγορητέον μοι τὰ μέχρι τοῦδε πάντα,
 ἔπειτα συναπτέον μοι καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ ὕφους.
 Ὁ Ζεὺς οὐκ ἔτρεψεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐδόλως,
 ἀλλ' ἦν, ὡς ἔφην, μεριμνῶν περὶ Πατρόκλου φόνου.
 Τοῦτο φησὶν ὁ Ὅμηρος ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ· 215
 ταύτῃ τῇ μάχῃ ἐμαρτο καὶ Πάτροκλον κτανθῆναι,
 ἀλλὰ μετὰ μικρὸν τινα βραχὺν τε πᾶν χρόνον.
 Εὐθύς ὁ Ἔκτωρ φεύγει γάρ, τῷ μὲν δοκεῖν ἀλόγως,
 τῇ δ' ἀληθείᾳ τεχνικῶς καὶ στρατηγικωτάτως,
 φεύγειν κελεύσας καὶ λοιποὺς πάντας σὺν τούτῳ Τρώας. 220
 Ὁ Ἔκτωρ καὶ οἱ Τρώες γὰρ μέχρις ἡμέρας μέσης

(198) Cf. II, 16, 645.

(201) A, συλλήσεται.

(202) A B, εἰ ἔ-τ.

(204) Cf. II, 16, 637.

(207) A B, βουλῆν.

(208) C, φευγόντων τε. Cf. II, 16, 633.

(211) A B, μέχρι τὰ τοῦδε πάντα.

Codex autem C, πάντα τὰ μέχρι τοῦδε.

(212) A, συναπτόμενοι.

(213) A, ὁ ζ. οὐκ ἔτρεψε τοὺς ὀφθ. αὐτοῦ οὐδ. Sic B cum ἔτρεψε. Sequitur sum ordine meliorem codicis C, scripto αὐτοῦ pro αὐτοῦ.

(214) Cf. modo v, 199.

(221) B, γὰρ μέσης ἡμ. μέσης.

τὸ βᾶρος πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐδέχοντο τῆς μάχης·
 ἀκμήτων Μυρμιδόνων δὲ ἀθρόως ἐκδραμόντων
 ὡς πρὸς φυγὴν ἐτράπησαν· πάλιν δ' ἀντιστραφέντες·
 ἄλλην δευτέραν ἐμελλον ἀρχῆθεν κροτεῖν μάχην. 225
 Ἐπεὶ δ' ὁ μέγας στρατηγὸς Ἔκτωρ ἐκεῖνος ἐγνώ
 ὄντας προθύμους πνεύματι, σάρκα δ' ἠσθηκώτας
 τῇ μέχρι τόσου μάχῃ τε καὶ ζέσει τοῦ ἡλίου,
 καὶ μέγαν ὄντως κίνδυνον ἤλπισε γεγρονέαι
 εἶπερ πάλιν συνάψουσι κατάκοποι τὴν μάχην, 230
 ὡς προθυμότερον αὐτοὺς ἑώρα πολεμοῦντας
 φεύγειν αὐτὸς ἐπλάσατο, καὶ τούτους φεύγειν λέγει,
 ὡς ἂν μικρὰν ἀνακωχὴν λαβῶσι τοῦ καμάτου,
 καὶ πάλιν γενναϊότερον Ἕλλησιν ἀντιστώσιν.
 Οὕτω ποιήσας εἰλκυσεν ὡς πρὸς φυγὴν τοὺς Τρῶας, 235
 φυγὴν δρκοῦσαν, οὐ φυγὴν, ἀνάπασιν δὲ μάχης.
 Τούτων τραπέντων εἰς φυγὴν οἷσπερ εἰρήκειν τρόποις,
 τὴν πανοπλίαν Ἕλληνες γυμνοῦσι Σαρπηδόνα,
 ὃν ὁ Ἀπόλλων ἐκ βελῶν Διὸς βουλαῖς αἰείρας,
 λούσας ἐνδύει εἴμασι, καὶ χρίσας ἀμβροσίᾳ, 240
 πομποῖς διδύμοις ἀδελφοῖς, Ὑπνω καὶ τῷ Θανάτῳ,
 δίδωσιν, οἱ κομίζουσι τούτον εἰς τὴν Λυκίαν.
 Εἶπον τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος σοὶ πρὶν ἀλληγορίαν,
 ὅμως καὶ πάλιν λέξωμεν ἔνεκα σαφηνείας,
 καὶ ἔνεκα κολλήσεως καὶ συναφῆς τοῦ λόγου. 245
 Ἕλλήνων γυμνωσάντων μὲν, ὡς ἔφην, Σαρπηδόνα,

(223) A, ἀκμή τῶν. Scriptum super ἐκδραμόντων in C, αὐτῆς ὑπερραξάντων. Fortasse, δὲ αὐτοῖς ὑπερρ.

(228) A B, τῇ μέσῃ. Sic μέση et μέχρι confusa, ut μέσης et μέχρις v. 231.

(231) A B, αὐτον.. πολεμοῦντα.

(232) A B, αὐτούς. B, τούτοις.

(233) B, ἀνακωχὴν μικρὰν. A, μ. ἀνακωχὴν.

(240) Cf. II. 16, 680.

(243) B, σοὶ πρῶτον. Confer superior v. 142.

(244) A B, ἔνεκεν.

(246) Cf. modo v. 238.

ἐξ οὐρανῶν φλέγοντος ἡλίου θερμοτάτου
 ἢ εἰμαρμένης ταῖς βουλαῖς οὕτω θερμοῦ φαίνοντος,
 οἱ Τρῶες ἀπέκαιθήσαν Ἐκτορος στρατηγίας·
 Πάτροκλος δὲ σὺν Ἕλλησι τισὶν αἰσχυροτάτοις, 250
 ἀπείροις τέχνῃς τῶν μαχῶν, ἐδίωκον τοὺς Τρῶας.
 Οἱ Λυκιοὶ δὲ ἄδειαν εὐρόντες οὕτως τότε,
 καὶ τὸν αὐτῶν ἀράμενοι δεσπότην Σαρπηδόνα,
 λούουσι καὶ κοσμοῦσι δὲ, χρίουσιν ἀμβροσίᾳ,
 ἦτοι φαρμάκῃς τοῖς τηρεῖν ἀσέπτους δυναμένους, 255
 καὶ τοῖς δυοῖς τοῖς ἀδελφοῖς, τῷ Ὑπνω καὶ Θανάτῳ,
 ἦτοι θανόντα τουτοῦ ἐσπέρα, ὕπνου χρόνῳ,
 εἰς τὴν Λυκίαν ἔπεμψαν τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα.
 Ὁ Πάτροκλος δῖωκων δὲ τοὺς Τρῶας καὶ Λυκίους,
 τὰ μέγιστα, οὐ μέτρια, ὁ νήπιος ἐβλάβη. 260
 Ἔφυγε δ' ἄν τὸν θάνατον, τηρῶν τὰ Ἀχιλλέως·
 ἀλλ' εἰμαρμένης λογισμὸς κρείσσων ἐστὶν ἀνθρώπων.
 Τίνα δ' οὖν τότε, Πάτροκλε, ἀνεῖλες ἐκ τῶν Τρῶων,
 ἔποτε δὴ σε οἱ θεοὶ πρὸς θάνατον ἐκάλουν;
 (Θεοὺς τὴν εἰμαρμένην μὲν καὶ τοὺς ἀστέρας λέγει 265
 τοὺς γενεολίους καθενὸς ἀνθρώπων τῶν ἀπάντων.)
 τὸν Ἄδρηστον, Λυτένοσιν, τὸν δεῖνα καὶ τὸν δεῖνα.
 Τότε μικροῦ τὴν Ἴλιον οἱ Ἕλληνες ἄν εἶλον,
 εἰ μὴ Ἀπόλλων, συμμαχῶν Τρωσὶ, πρὸ πύργων ἔστη,
 ἐχθρὰ φρονῶν Πατρόκλῳ δέ. Τρὶς γὰρ ὡς πρὸς τὸ τεῖχος 270
 ὁ Πάτροκλος ἐξώρμησε, τρὶς δὲ αὐτὸν Ἀπόλλων

(247) A B, ἐξ οὐρανῶθεν. C, ἐξοῦ-
 ρανῶθε. Placuit Tzetzae in adverbis litterae
 ny ommissio, quod saepius animadvertere
 sinit in δῆθε, ὅθε, aliis.

(250) A, δὲ τοῖς ἕλλ.

(252) A C, οὕτως εὐρόντες.

(253) A B, αὐτόν. C, αὐτόν, super-
 scripto ω.

(260) Cf. II. 16, 685...

(264) II. 16, 693: ὅτε δὴ σε θεοὶ θά-
 νατόνδε κάλεσσάν.

(268) A, ἀνεῖλον.

θείαις χερσίν ἀπέστρεψε, πατάσων τὴν ἀσπίδα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ τέταρτον ὤρμησε δαιμονίως,
 ἦγουν ὡς ὑπὲρ ἀνθρωπον, ὡς ἐν τι τῶν στοιχείων,
 ὡς πῦρ, ὡς κῦμα, σίδηρος, ὡς πνεῦμα καταγιγῶς, 275
 δεινοῖς, φησί, ταῖς ἀπειλαῖς ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 ὁ καθ' ἑτέροισι πόρρωθεν εἰργων τε καὶ τοξεύων,
 κατὰ δ' ἡμᾶς ὁ ἥλιος πόρρωθεν δρῶν τὰ ἔργα·
 φησὶ δέ· « Χάζου, Πάτροκλε· οὐκ ἔστιν εἰμαρμένον
 « πεσεῖν δορὶ σφ' Ἴλιον, οὐδὲ τοῦ Ἀχιλέως. » 280
 Πάτροκλος δ' ὑπεχάζετο, τούτου ὀργὴν ἐκκλίνων.
 Ἀπόλλων, μητραδέλφω δὲ τοῦ Ἑκτορος Ἀσία
 ὁμοιωθεὶς, πρὸς Ἑκτορα τάδε φησὶ κατ' ἔπος·
 « Εἶθε σου τόσον κρείσσων ἦν, ὅσον εἰμὶ σου χείρων·
 « ἔδειξα γὰρ μὴ ῥαθυμεῖν ἀν οὕτω τοῦ πολέμου. 285
 « Κατὰ Πατρόκλου ὄρησον, εἴ πως αὐτὸν ἀνέλης,
 « δέξαν σοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἡλίου παρασχόντος. »
 Οὕτως εἰπὼν Ἀπόλλων μὲν εἰς μέσον μάχης ἔδν,
 κλένον ποιῶν τοῖς Ἑλλησι, κυδαίνων δὲ τοῖς Τρῶας.
 Ἑκτωρ, ἀφείς τοὺς ἄλλους δὲ, χωρεῖ κατὰ Πατρόκλου. 290
 Καὶ πρῶτα πέτρῃ Πάτροκλος κτείνει τὸν Κεβρόνην,
 ἠνίοχον τοῦ Ἑκτορος καὶ ἀδελφὸν δὲ νόθον,
 δι' ἐν ἄμφω συνέρραξαν καὶ μάχην βαρυτάτην,
 ὅποια δύο λέοντες ἀμφ' ἔλαφον κτανθεῖσαν.
 Νεκρῶν σωματῶν λέοντες ἐσθίουσιν οὐδ' ὀλωσ. 295

(273) II. 16, 705 : δαίμονι ἴσος.

(275) A, σίδηρον.

(276) Homerus φησὶ, scilicet II. 16, 706; δεινὰ δ' ὁμοιολήσας.

(277) B, ἑτέρου.

(279) Cf. II. 16, 707.

(281) A, ὑπεχάζετο.

(282) Cf. II. 16, 716.

(284) A B, εἶθε τόσου κρ.

(285) De ῥαθυμεῖν τινός ad Z, 96.

(288) C, ἔδει. Bene ἔδν exhibit. v. 311.

Libro Σ, 234, in C ἔδει fuit correctio
mutatum in ἔδν.

(289) Cf. II. 16, 729.

(291) Conf. II. 16, 737.

(294) Cf. II. 16, 756.

Οὐκ ἔλαθε τὸν Ὅμηρον πάντα λεπτῶς εἰδῶτα,
τὴν τοξευθεῖσαν δ' ἔλαφον καὶ θηήσκουσαν νῦν λέγει..

Περὶ τοῦ Κεβρίνου μὲν Πάτροκλός τε καὶ Ἔκτωρ,
καὶ ἀμφοτέρων οἱ στρατοὶ τὴν μάχην συγκροτοῦντές,
ἰσπαλεῖς ἐτύγχανον ἄχρι καὶ μεσημβρίας· 300.
μετὰ ἡλίου κλισίῳ δὲ οἱ Ἕλληνες νικῶσιν.

Ὁ Πάτροκλος τρισσάκις δὲ ὀρμήσας κατὰ Τρώων,
πολλοὺς ἀνείλεν ἐν δορί· ὀρμῇ δὲ τῇ τετάρτῃ,
βληθεὶς ὑπὸ Ἀπόλλωνος λαθραῖως μεταφρένω,
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐσκότιστο, ῥιπτεῖ τὴν πανοπλίαν, 305
τὸ δόρυ τούτου ταῖς χερσὶν ἐρράγη, διεθραύσθη,

(297) Homerus: περιὶ κταμένης ἐλάφοιο. De leonibus cadavera non edentibus ac simili aquilarum abstinentia Tzetzes egit Chil. 5, Hist. 9. Ibi et locum alium II. 3, 23, de leone, qui « ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας » tangit, et intelligit de corpore vivo ac vigeate. Heynii est ibi legenda erudita nota, qui tamen Tzetæ non meminit. Versum in hac Historia 426, cujus est clausula περιὶ ἀετῶν μὲν, correxi ad Simocattæ Quæstiones Physicas p. 480, monstrans legendum esse ἀετῶν μὲν, quod nunc video confirmari scriptura boni codicis 2644. Ibidem v. 432, clausula θηρῶν δὲ rectius scriptam θηρῶν δε exhibet codex. Istæ particulæ sunt encliticæ, quum poscat lex metrica penultimæ accentum. Inde sequitur Chiliade 5, versum 716, Συγγράφιον εἰς ἀγνώμονας ἀνθρώπους, παχυφρόνας; esse corruptum a Kiesslingio, sic immutante pristinum et barbarum παχυφρόνας. Remedium transpositionis fuit paratum facile, scilicet παχύφρονας ἀνθρώπους. Sed est in codice 2644, ἀνθρώπους παχυφρόνας, quod omnino accipiendum esse mihi quidem videtur. Phryges enim fuerunt olim contemptissimæ homines indolis, ingenio servilissimo, ac, quum serviebant, servi ἀργότεροι καὶ νωχελέστεροι. Sunt ἀνθρώποι παχυφρόγες homines obeso ac pingui ingenio, quos Phrygas jurares crasso natos in aere. Fuit prudentior Kiesslingius, qui reperto Chil. 4, 562, hemistichio priore

ἀνθρώπους πλουσιόφρονας; abstinuit a corrigendo πλουσιόφρους, quo nomine violaretur lex metrica. Incido in loco alium medicina egentem Chil. 9, 986: Ταῦτα γελῶτων ἄξια, ταῦτα περικτεῖα πᾶσιν. Οὐ μὴν οἱ πυραυστούμενοι καὶ φάλαιναὶ καὶ ψύχαι. Prioris versus hemistichium posterius barbarismo sedatur et syllaba una longius est. Optime codex 2644, παικτεῖα. In altero versu pro πυραυστούμενοι, reponendum e codice πυραυστούμοροι. Interpres sibi sit Tzetæ de phalæna κανδηλοσθέστρα Chil. 9, 962: Ἔστι καὶ ζῶον ἕτερον φάλαινα κεκλημένον, Φάλαινα, ψύχη, ψώρα τε καὶ πυραυστούμορος δὲ (ἴμο πυραυστούμορός δε, ut in clausula; et sic codex). Compositum πυραυστούμορος fecit Tzetæ parum cogitate e versu Æschyleo Fragm. 340: Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μῶρον. Liceat monere obiter Tzetæ lectores a me ad Choricium p. 53 hemistichia fuisse alia recte instaurata et scripto σε, et transpositione, quod firmatum codice nunc reperio. Firmantur etiam codice correctiones propositæ ad Choricium p. 43, ad Theophylactum Simoc. pp. 213, 293, 299, 306.

(299) A, συνεχρότου.

(300) Est hic versus ultimus folii 302; versus autem 301 primus folii 314, transpositus a bibliopego foliis. Confer. nota ad v. 247.

(306) C, συνεθραύσθη.

τὸν δ' Ἄτη φρένας ἔλαβε, λέλυτο τούτου μέλη,
 ἐκπεπληγμένος ἔστη δέ. Σύνεγγυς Εὐφορβός δε
 ἔλθων ἐκείνον ἔβαλλε δορι τοῖς μεταφρένοις·
 ὡς τούτον δ' οὐκ ἐδάμασσε βολῇ τοῦ δορατίου
 ἀρπάξας ἐκ τοῦ σώματος τούτο πρὸς πλῆθος ἔδω.
 Πληγῇ θεοῦ καὶ τῷ δορι Πάτροκλος δαμασθεῖς δε
 ἐχώρει πρὸς τοὺς Ἕλληνας, τὸν θάνατον ἐκφεύγων.
 Ἐκτωρ δὲ τούτον τῷ δορι βαλὼν κατὰ λαπάραν,
 ὡς εὐτελὲς γρυλλίδιον τὸν ἄνθρωπον ἀνεΐλε.
 Ταῖς ἀλλοτρίαις τελευταῖς ὁ Ὀμηρος δὲ παίζων
 δεικνύει λόγων δύναμιν ἐξαίρων τὰ τυχόντα·
 καὶ τὴν ἀλήθειαν αἰ δεικνύει τοῖς σκοποῦσιν,
 ὅτι λόγον τὸν ἥττονα γυμνάζων ταῦτα λέγει·
 ὡς τῷ χωρίῳ δεικνυσὶ τῷδε συμφανεστάτως.
 Τοῦ στρατηγοῦ γὰρ Ἐκτορος τοῦ στρατηγικωτάτου
 ἐκείνῳ καταθήσκοντι λέγοντος εἰρωνεία·
 « Νήπιε, ὑπετόπαζες Τρώων πορθῆσαι πόλιν
 « καὶ αἰχμαλώτους ἀγαγεῖν γυναῖκας Τρωιάδας.
 « Ἐγὼ τούτων ὑπερμαχῶν ἐκτρέπω τὰς ἀνάγκας·
 « σέ δὲ οἱ γῦπες ἔδονται τοῖς τόποις τοῖς ἐνθάδε.
 « Ὁ Ἀχιλλεὺς δ' οὐ βρηθεὶ σοί, ἀγαθὸς ὑπάρχων. »
 Τοιαῦτα δὲ καὶ ἕτερα τοῦ Ἐκτορος εἰπόντος,
 λειποφυχῶν ὁ Πάτροκλος, ὡς παίζοντος Ὀμήρου
 καὶ προφανῶς δεικνύοντος τὸν ἥττονα γυμνάζειν·
 « Αὐχὲι νυν, Ἐκτορ, μέγιστον ἦδη, καὶ κόμπαζέ μοι·
 « σοὶ γὰρ τὴν νίκην δέδωκεν ὁ ἥλιος Ἀπόλλων,

(314) C, λαπάρας Cf. II. 16, 820.

(316) A, συμφοραῖς.

(317) A, ἐξαίρων.

(322) A, ἐκείνο.. εἰρωνεία.

(323) Cf. II. 16, 833.

(324) A, τρωαῖδας. Cf. II. 16, 831.

(326) A B C, γῦπες. Cf. II 16, 826.

(331) A, ἔκτωρ. Cf. II. 16, 844.

« καὶ Ζεὺς Κρονίδης δὲ αὐτὸς, ἄδελφός εἰμαρμένη,
 « εἰ ἐκ τῶν ἡμῶν ἐπλα μευ ἐδάμασαν λαβόντες.
 « Ἐκτερες δὲ μοι ἐκασιν εἰ ἦλθον ἐνάκτισι, 335
 « πάντες ἂν ἀντρέθησαν ἐμοῦ τῷ δερατίῳ. »
 Ἦκουσας ὡς ἄρα γα, τργάντῳ μαγειρίαν;
 ἦκουσας κατ' ἀράξια τὰ τεῦ καλοῦ Πατρίκλου;
 τὸν Ὀμηρὸν μευ τὸν χρυσεῦν ἐγνωσ ἠκριθωμένως,
 ἔπως λῆγον τὸν ἥπτενα ῥητορικῶς γυμναζῶν 340
 καὶ τὴν ἀλήθειαν λέγει καὶ καπυρὸν γελᾷ δε.
 Νήπιε Πάτροκλε, τί γῆς; ὡς πρὸς τὸν Τζέτζην λέγε·
 εἰ εἴκοσι πευ Ἐκτερες ἄνευ στρατεύ ὑπῆρχον,
 εὐκ ἂν τοὺς πάντας Ἑλληνας ἀπέκτειναν καὶ μόνου.
 Ἄλλ' ἐπαναληπτέον μοι τοῦτον μικρὸν τὸν λόγον. 345
 Πάτροκλος εἶπεν· « εἴκοσι τοιούτους ἂν ἀνείλων,
 « ἀλλὰ με Μοῖρα τε ἐμοῦ ἀνείλε σὺν ἡλίῳ »
 ἦτοι ἡ Μοῖρα δέδρακε βλαβῆναι παρ' ἡλίου,
 δεύτερος δὲ ὁ Εὐρρβος, σὺ δὲ τρίτος ὁ Ἐκτωρ.
 Οὕτως εἰπὼν, ἐξέθανε, ψυχὴ δ' ἀπέπη τούτου 350
 πτώσιν θρηνοῦσα τελευτῆς, ἦθην καὶ ἀδροτήτα,
 τὸ στιβαρὸν καὶ εὐτονον, καὶ τὸ ἀνδρείον τούτου.
 Μὴ εἴπης ἀδροτήτα δὲ μετὰ τεῦ νῦ μηδέλωσ

(337) C, αὐγοτάριχα. Prætulī quod plus habet hellenismi, ὡσοτάριχα, vernacule *boutargue*. Est et nomen αὐγοτάριχον, quod Coragus Atactis 5, 27 et Zalyces Lexico vertunt *boutargue* Aptē diceretur αὐγοτάριχα cibus ex ovīs, quem vocamus *œufs bouillés*.

(338) Vidēsis addenda.

(343) A B, στρατῶν.

(345) A B, ἐπαναλεῖ πτέον.

(349) A B, ὁ δὲ ἄρφοδος. Cf. II. 16, 850.

(351) C, ἀνδρότητα, super ἂν scripto ἂ, cum scholio ad marginem: ἀδρότητα γράζειν. Fortasse fuit ante ἀδρ. verbum

δεῖ quod culter reseuerit bibliopēgi

(353) A B, ἀνδροτήτα. Non vult scribi Tzetzes ἀνδροτήτα, quod nomen reperitur in Iliadis loco, λιπούσ' ἀνδροτήτα καὶ ἦθην, quia versus Homeri erit ἐπταισμένος, qui non possit ad numeros exigī legitimos, syllabis ποῦσ' ἀνδρο pro dactylo habendis. Id monet grammaticus, quia prava lectio ἀνδροτήτα in multis reperitur codicibus; ac, quod miror valde, eam in Clarkiana remanere sinebat Ernestius, et tuebatur Heynius quoque, et licet animus inclinaret in ἀδρότητα, alteram vocem servabat et longa nota plena

ὁ στίχος οὗτος γὰρ ἐστὶ λοιπὸν τῶν ἐπταισμένων.

Οὕτω μὲν οὖν ἀπέπνευσεν ὁ Πάτροκλος, ὡς ἔφην· 355

ὁ Ἐκτωρ δ' ἐκ τοῦ τραύματος λάξ ἀνασπάσας δόρυ,

ῥῆμα κατ' Αὐτομέδοντος κτανεῖν καὶ τοῦτον θέλων·

τοῦτον δὲ ὑπεξέφερον οἱ Ἀχιλέως ἵπποι,

οὐς τῷ Πηλεΐ γε οἱ θεοὶ, ἦτοι ἡ εἰμαρμένη

ἡ βασιλεῖς δεδώκασι δῶρα τῶν λαμπροτάτων. 360

Τῆς Πῆ μὲν ἡ ὑπόθεσις ἰδοῦ συνεπεράνθη,

καὶ δὴ καὶ ἠλληγόρηται, ἀ δ' οὐ σαφῶς ἐλέχθη·

τανῦν ἀλληγορήσομεν σαφῶς καὶ πλατυτάως.

Ἐκ τοῦ μικροῦ τὴν Ἴλιον οἱ Ἕλληνες ἀνεῖλον

εἰ μὴ Ἀπόλλων συμμαχῶν Τρωσὶ πρό πύργων ἔστη. 365

Οὐδὲν ἀσκόπως Ὀμηρος ἄχρι τυχόντων γράφει,

ῥητέρων δὲ δεινότητι πάντα προσφόρως γράφει.

Τὸ δὲ μικροῦ τὴν Ἴλιον Πάτροκλος μεθ' Ἑλλήνων

τῷ τότε ἀν' ἐπόρθησαν, λόγος ἐστὶν ἀστεῖος,

καὶ χάρις ἐπιτάφιος εἰς Πάτροκλον Ὀμήρου· 370

ἦτοι εἰ μὴ ὁ Πάτροκλος ἀπέθανεν, ἀλλ' ἔζη,

καὶ ἴσως καὶ τὴν Ἴλιον σὺν Ἕλλησιν ἀν εἶλεν·

ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων ἔδρακε τάδε καὶ τάδε τότε.

* Ἄκουε πάντα νουνεχῶς σαφῶς ἀλληγοροῦντος.

Οἷος ἐμπειροπέλεμος ἦν στρατηγός ὁ Ἐκτωρ 375

negarum vindicabat, erroribus libroriorum et tyrographorum vim tribuens argumenti.

(354) B, ὁ στ. γὰρ ἐστὶ λοιπὸν οὕτω τ. ἐπτ.

(359) B, πηλεΐ οἱ. C, πηλεΐ περ. A, πηλεΐ γε.

(360) B, ἦ. Cf. II. 16, 867; et Σ, 126.

(361) C, ἦδη. Mox A B, πλατυτέρως.

(365) Cf. II. 16, 698.

(367) A, δεινότητ.

(369) B C, ἐπόρθησε. A, ἐπόρθησαν.

Sic v. 250, codicibus con-pirantibus: Πάτροκλος δὲ σὺν Ἕλλησι... ἐδίωκον τοὺς Τρῶας. Ad ἀστεῖος scholium in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 484: γραφὴν Ὀμήρου ἀστεῖαν ὁ Φαληρεὺς δὲ χάριν ὀνομάζει τὸ ἀστεῖον.

(371) A B, ἀν ἔζη. Vid. Addenda.

(374) C, πάντα νῦν λεπτόως. Præteritè νουνεχῶς ex A B, ne pronunciaretur πᾶν τὰ νῦν.

καὶ τοῖς νεκροῖς κατάδηλον καὶ φύσεσιν ἀψύχαις·
οἳ δὲ ἀσυγκρότητοι πρὸς μάχας καὶ πολέμους
ἦσαν εἰ πλείους Ἕλληνας χωρὶς ἠριθμημένων,
Ὅμηρος ἐμαρτύρησε τῇ Γάμμα ῥαψωδίᾳ,
κἂν λέγων λέγειν οὐ δοκῆ, δεινὸς ὢν λογογράφος. 380
Τέως ὁ πάνσοφος ἀνὴρ ἐκεῖ τοιαύδε γράφει·
Ὁ Ἔκτωρ τὰ στρατεύματα μέλλων τῆς μάχης παῦσαι
ὡς ἂν μονομαχήσωσι Μενέλαος καὶ Πάρις,
εἰς ἀμφοτέρους τοὺς στρατοὺς μέσος εἰσῆλθε τότε,
ἐκ μέσου δόρυ τὸ αὐτοῦ κρατῶν, ἀλλ' οὐκ ἐξ ἄκρου, 385
ἔπερ σημεῖον παύσεως καθέστηκε τῆς μάχης.
Καὶ Τρῶες μὲν ἰδρύνθησαν ἰδόντες τὸ σημεῖον,
Ἕλληνας δ' ἀσυγκρότηται, τῶν ἀπειροπολέμων
ἔντες, μὴδὲ γινώσκοντες στρατιωτῶν σημεῖα,
καθ' Ἐκτορος πᾶν ἔπεμπον καὶ τόξευμα καὶ βέλος 390
ἕως αὐτοῦς ὁ βασιλεὺς ἔπαυσεν Ἀγαμέμνων,
εἰπὼν ὡς τι τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἔκτωρ μέλλει λέγειν.
Τοιοῦτος Ἔκτωρ στρατηγὸς ὢν συγκεκροτημένος,
ὡς κατακόπους ἦν ὄρων τοὺς Τρῶας μαχόμενους
καὶ κίνδυνος ἐπήρητο τούτοις ἐκ Μυρμιδόνων, 395
φεύγειν προσποιησάμενος, φεύγειν κελεύει Τρῶας,
ὡς καταστρατηγήσειε στρατηγικῇ φρονήσει
τοὺς Ἕλληνας καὶ Πάτροκλον ὄντας ἀσυγκροτήτους,
τοῖς δὲ Τρωσὶ ποιήσειεν ἑτεραλκῆ τὴν νίκην·
ἔπερ καὶ δέδρακεν εὐθύς τεχνικωτάτῳ τρέπῳ. 400
Τῇ γὰρ δοκῆσει τῆς φυγῆς τὸν τόπον παραμείψας

(379) Est ultimus folii 314; sequens primus est folii 303, propter transpositionem foliorum iam notatam ad v. 300.

(380) Α, δοκῆ.

(385) Conf. II. 3, 77, atque superioris Γ, 65.

(392) Α, ὡς εἰ τι.

(394) Α Β, καὶ κατ.

ὡς εἶναι μὲν τὸν ἥλιον τοῖς Τρώων ὀπισθίοις,
 λάμπειν δὲ κατὰ πρόσωπον Ἑλλήνων καὶ Πατρόκλου,
 (τί δεῖ μακρηγορήματος;) τὸν Πάτροκλον ἀνεῖλε,
 καὶ Μυρμιδόνας καὶ λοιποὺς Ἑλλήνων οὐκ ὀλίγους. 405
 Τὸ πᾶν δὲ ἀλληγορήμα νῦν προσωποποιία,
 Ἀπόλλωνα τὸν ἥλιον σύμμαχον Τρώων λέγειν
 ὀλέθρια Πατρόκλῳ δὲ καὶ θάνατον φρονοῦντα,
 καὶ τὴν ἀσπίδα νύσσοντα χερσὶ ταῖς ἀθανάτοις,
 ταῖς δραστικαῖς ἐλλάμψεσι τοῦτον ἀποσοβοῦντα, 440
 καὶ δῆθεν λέγοντα ταυτὶ ἄπερ φησὶ τὰ ἔπη.
 Ὁ Ἄσιος ὁ μητρῶς δὲ τοῦ Ἑκτορος ὡς εἶδεν
 ἥλιον κατὰ πρόσωπον Ἑλλήνων ὑπηργμένον,
 τὸν Ἑκτορα εἰσέτι δὲ σκοποῦντα τί δραστήον,
 τολμηροτέροις ὤρμησε κατὰ Πατρόκλου λόγους, 445
 ὃν Ἄσιον Ἀπόλλωνος μὸρφωμα νῦν σοὶ λέγει.
 Καὶ ὁ μὲν ἥλιος αὐτὸς ἦν τῷ πολέμῳ λάμπων,
 καὶ σκύλα μέγα τῷ στρατῷ ποιῶν τῷ τῶν Ἑλλήνων,
 τοῖς δὲ Τρωσὶ καὶ Ἑκτορι μέγα προσάπτων κῦδος.
 Ἑκτωρ φονεύειν δὲ λοιποὺς παρέτρεχεν Ἑλλήνων, 420
 κατὰ Πατρόκλου δ' ἤλαυνε, κτεῖναι ποθῶν ἐκεῖνον.
 Καὶ πρῶτα Κεβριόνην μὲν ὁ Πάτροκλος ἀνεῖλε,
 δι' ὃν καὶ μάχη καρτερὰ τῷ τότε συνερράγη.
 Καὶ μέχρι μεσημβρίας μὲν ἰσοπαλῆς ἦν μάχη,
 μετὰ τὴν μεσημβρίαν δὲ οἱ Ἕλληνες νικῶσι, 425
 τὸν ἥλιον κατόπισθε τῆς ῥάχεως βαλόντες.
 Ἀνεῖλε δὲ ὁ Πάτροκλος, ἀλλὰ σὺν Μυρμιδόσιν,

(402) B, τρώοις.

(404) A B, μακρηγορήματα.

(409) B, χερσὶ τοῖς.

(412) Scholium ad μητρῶς in C : μη-
 τρὸς ἀδελφός.

(445) B, ἔδρασε, *litratis syllabis*

ἔδρα nil correctionis superscribens.

(416) Cf. II. 16, 716.

(423) A B, ἡ μάχη.

(426) A B, κατόπισθεν.

ἔτους φησὶν ὁ Ὅμηρος· εἶτα δὲ ὁ Ἀπόλλων,
 πλῆξας αὐτοῦ μετάφρενον, πάντων γυμναῖ τῶν ὅπλων,
 ῥίπτει δὲ καὶ τὴν κόρυθα, τούτου τὸ δόρυ θραύει. 430
 Πάτροκλος δ' ἔσται ἐκπλαγεῖς, ὁ δ' Εὐφορβὸς λαθραίως
 ἔβαλε τὸ μετάφρενον τούτου τῆι δορατίῳ.
 Ὡς δ' οὐκ ἐδάμασεν αὐτόν, ἀφηρηπακῶς τὸ δόρυ
 φεύγει, οὐχὶ τὸν Πάτροκλον, ὡς Ὅμηρος νῦν φέρει,
 ἀλλὰ στρατὸν Ἑλλήνων τε καὶ τὸν τῶν Μυρμιδόνων. 435
 Εἶτα ὁ Ἐκτωρ ἀναιρεῖ τὸν Πάτροκλον, ὡς ἔφην·
 πληγὴ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ κατὰ μετάφρενον,
 ἢ ὅτι Πάτροκλος, θαλφθεὶς ἀκτίσι ταῖς ἡλίου,
 ὡς καὶ νικῶν ἐκδύεται πάσαν τὴν πανοπλίαν,
 καὶ ἀνηρέθη ᾧ φαμέν ἀναιρεθῆναι τρόπῳ, 440
 εἴτουν καὶ ἀσκεπτότερον ἐλαύνων κατὰ Τρώων,
 Εὐφώρβῳ τὸ μετάφρενον ἐβλήθη δορατίῳ
 ἐκ τῶν μερῶν τῶν ὀπισθε λαθραίως ἐπελθόντι,
 τῆ φαύσει τοῦ ἡλίου δὲ μηθόλως ἐρωμένῳ.
 Δι' ὃ προσάπτων Ὅμηρος ἡλίῳ τὴν αἰτίαν, 445
 λέγει· « Ο Ζεὺς, ἢ Μοῖρα, με, καὶ ὁ Ἀπόλλων ἄμα,
 ὁ Εὐφορβὸς δὲ δεύτερος, σὺ δὲ με τρίτος κτείνεις. »

(430) A, ῥίπτει.

(434) Conf. II. 16, 814.

(436) Cf. superius v. 314.

(438) C. ὅταν.

(439) A B, ἐγδύεται.

(441) Abest ab A.

(442) C. τὸν ὀπισθεν. A, ὀπισθεν.

(446) Conf. II. 16, 849.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Ρ (*).

Μάχη συνέστη καρτερά περι νεκροῦ Πατρὸς κλου·

Εὐφορβος ἀναιρεῖται δὲ ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

Ἐκτωρ τὴν Ἀχιλῆως δὲ θύεται πάνοπλιαν.

Ἀντίλοχος δὲ στέλλεται παρὰ τὸν Ἀχιλῆα

τὸν τοῦ Πατρόκλου θάνατον ἐκείνῳ καταγγέλλων. 5

Ὁ δὲ Μενέλαος αὐτὸς ἄμα καὶ Μηριόνης

ὑψὺ κρατοῦντες τὸν νεκρὸν ἐξέφερον τῆς μ. χης·

εἰ δ' Αἴαντες ἀπείργουσι τοὺς Τρῶας προμαχοῦντες.

Πάντα τὰ τῆδ' εἰ σαφῆ. Τὸ « Ζεῦ δὲ πάτερ » νείει

τὴν εἰμαρμένην νῦν δηλοῦν εἴτε καὶ τὸν αἴερα. 10

Ἀπολλων ἥλιος ἐστὶν ὁμοιωθεὶς τῷ Μέντῃ,

ὡς Μέντης βλέπων συνεργὸν ἥλιον Τρώων ὄντα,

ἢ καὶ ἡλίου τηλαυγοῦς ἀυγάζοντος ἐν μάχῃ,

τῷ Μενελάῳ Εὐφορβον ἰδὼν ἀνηρημένον

φῆσιν ὡς πρὸς τὸν Ἐκτορα· « Σὺ μὲν διώκεις ἵππους, 15

« Μενέλαος δ' ἀπέκτεινεν Εὐφορβον παῖδα Πάανθου. »

(*) f. emmata codicum similia praecedentibus.

(3) A, δ' ἐνδύεται.

(4) A B, περί.

(7) Ultimus est folii 303; sequens autem primus folii 295. Plurima enim ordine sunt interspersa folia. Vide n. ad II, 379.

(8) A B, κἀπείργουσι. Argumentum prosaicum; οἱ δὲ Αἴαντες προμαχοῦσι καὶ ἀπείργουσι τοὺς πολεμίους. Indemendum κἀπείργουσι.

(9) Conf. II, 17, 19.

(11) Conf. II, 17, 73.

(15) Cf. II, 17, 75.

Οὐκ ἔλαθε τὸν Ὅμηρον πάντα λεπτῶς εἰδῶτα,
τὴν τοξευθεῖσάν δ' ἔλαφον καὶ θνήσκουσαν νῦν λέγει.

Περὶ τοῦ Κεβρίονου μὲν Πάτροκλός τε καὶ Ἔκτωρ,
καὶ ἀμφοτέρων οἱ στρατοὶ τὴν μάχην συγκροτοῦντές,
ἰσπαλεῖς ἐτύγγαχον ἄχρι καὶ μεσημβρίας· 300.
μετὰ ἡλίου κλισίῳ δὲ οἱ Ἕλληνες νικῶσιν.

Ὁ Πάτροκλος τρισσάκις δὲ ὀρμήσας κατὰ Τρώων,
πολλοὺς ἀνείλεν ἐν δορί· ὀρμῆ δὲ τῇ τετάρτῃ,
βληθεὶς ὑπὸ Ἀπόλλωνος λαβραῖως μεταφρένω,
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐσκότιστο, ῥίπτει τὴν πανοπλίαν, 305
τὸ δόρυ τούτου ταῖς χερσὶν ἐρράγη, διεβραύσθη,

(297) Homerus: περι κταμένης ἐλάφοιο. De leonibus cadavera non edentibus ac similibus aquilarum abstinentia Tzetzes egit Chil. 5. Hist. 9. Ibi et locum alium II. 3, 23, de leone, qui « ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας » tangit, et intelligit de corpore vivo ac vigente. Heynii est ibi legenda erudita nota, qui tamen Tzetæ non meminuit. Versum in hac Historia 426, cujus est clausula περὶ ἀετῶν μὲν, correxi ad Simocattæ (Quæstiones Physicas p. 480, monstrans legendum esse ἀετῶν μὲν, quod nunc video confirmari scriptura boni codicis 2644. Ibidem v. 432, clausula θηρῶν δὲ rectius scriptam θηρῶν δε exhibet codex. Istæ particulae sunt encliticæ, quum poscat lex metrica penultimæ accentum. Inde sequitur Chiliade 5, versum 716, Συγγράφων εἰς ἀγνώμονας ἀνθρώπους, παχυφρόνας esse corruptum a Kiesslingio, sic immutante pristinum et barbarum παχυφρόνας. Remedium transpositionis fuit paratum facile, scilicet παχύφρονας ἀνθρώπους. Sed est in codice 2644, ἀνθρώπους παχυφρόνας, quod omnino accipiendum esse mihi quidem videtur. Phryges enim fuerunt olim contemptissimæ homines indolis, ingenio servilissimo, ac, quum serviebant, servi ἀργότεροι καὶ νοητέστεροι. Sunt ἀνθρώποι παχυφρόνες homines obeso ac pingui ingenio, quos Phrygas jurares crasso natos in aere. Fuit prudentior Kiesslingius, qui reperto Chil. 4, 562, hemistichio priore

ἀνθρώπους πλουσιόψυχας, abstinuit a corrigendo πλουσιόψυχους, quo nomine violaretur lex metrica. Incido in loco alium medicina egentem Chil. 9, 986: Ταῦτα γελῶτων ἄξια, ταῦτα περικτεῖα πᾶσιν. Οὐ μὴν οἱ πυραυστούμενοι καὶ φάλαιναὶ καὶ ψύχαι. Prioris versus hemistichium posterius barbarismo sedatur et syllaba una longius est. Optime codex 2644, παικτεῖα. In altero versu pro πυραυστούμενοι, reponendum e codice πυραυστούμοροι. Interpres sibi sit Tzetzes de phalæna κανδηλοσθέστρα Chil. 9, 962: Ἔστι καὶ ζῶον ἕτερον φάλαινα κεκλημένον, φάλαινα, ψύχη, ψώρα τε καὶ πυραυστούμορος δέ (ἴμο πυραυστούμορος δε, ut in clausula; et sic codex). Compositum πυραυστούμορος fecit Tzetzes parum cogitate e versu Æschyleo Fragm. 340: Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον. Liceat monere obiter Tzetæ lectores a me ad Choricium p. 53 hemistichia fuisse alia recte instaurata et scripto σε, et transpositione, quod firmatum codice nunc reperio. Firmantur etiam codice correctiones propositæ ad Choricium p. 43, ad Theophylactum Simoc. pp. 213, 293, 299, 306.

(299) A, συνεκρότων.

(300) Est hic versus ultimus folii 302; versus autem 301 primus folii 314, transpositus a bibliopego foliis. Confer. nota ad v. 247.

(306) C, συνεβραύσθη.

τὸν δ' ἄτῃ φρένας ἔλαβε, λέλυτο τούτου μέλη,
 ἐκπεπληγμένος ἔσση δέ. Σύνεγγυς Εὐφορβός δ' ε
 ἐλθὼν ἐκείνον ἔβαλλε δορὶ τοῖς μεταφρένοις·
 ὡς τοῦτον δ' οὐκ ἐδάμασσε βολῆ τοῦ δορατίου 340
 ἀρπάξας ἐκ τοῦ σώματος τοῦτο πρὸς πλῆθος ἔδω.
 Πληγῇ θεοῦ καὶ τῷ δορὶ Πάτροκλος δαμασθεὶς δ' ε
 ἐχῶρει πρὸς τοὺς Ἕλληνας, τὸν θάνατον ἐκφεύγων.
 Ἐκτωρ δὲ τοῦτον τῷ δορὶ βαλὼν κατὰ λαπάραν,
 ὡς εὐτελεὲς γρυλλίδιον τὸν ἄνθρωπον ἀνείλε. 345
 Ταῖς ἀλλοτριαῖς τελευταῖς ὁ Ὅμηρος δὲ παίζων
 δεικνύει λόγων δύναμιν ἐξαίρων τὰ τυχόντα·
 καὶ τὴν ἀλήθειαν αἰεὶ δεικνύει τοῖς σκοποῦσιν,
 ὅτι λόγον τὸν ἥττονα γυμνάζων ταῦτα λέγει·
 ὡς τῷ χωρίῳ δείκνυσι τῷδε συμφανεστάτως. 320
 Τοῦ στρατηγοῦ γὰρ Ἐκτορος τοῦ στρατηγικωτάτου
 ἐκείνω καταθήσκοντι λέγοντος εἰρωνεῖα·
 « Νήπιε, ὑπετόπαζες Τρώων πορθῆσαι πόλιν
 « καὶ αἰχμαλώτους ἀγαγεῖν γυναῖκας Τρωιάδας.
 « Ἐγὼ τούτων ὑπερμαχῶν ἐκτρέπω τὰς ἀνάγκας· 325
 « σὲ δὲ οἱ γῦπες ἔδονται τοῖς τόποις τοῖς ἐνθάδε.
 « Ὁ Ἀχιλλεὺς δ' οὐ βοηθεῖ σοι, ἀγαθὸς ὑπάρχων. »
 Ταῖαυτα δὲ καὶ ἕτερα τοῦ Ἐκτορος εἰπόντος,
 λειποψυχῶν ὁ Πάτροκλος, ὡς παίζοντος Ὅμηρου
 καὶ προφανῶς δεικνύοντος τὸν ἥττονα γυμνάζειν· 330
 « Αὐχεὶ νυν, Ἐκτορ, μέγιστον ἦδη, καὶ κόμπαξέ μοι·
 « σοὶ γὰρ τὴν νίκην δέδωκεν ὁ ἥλιος Ἀπόλλων,

(314) C, λαπάρας Cf. II. 16, 820.

(316) A, συμφοραῖς.

(317) A, ἐξάιρον.

(322) A, ἐκείνο.. εἰρωνία.

(323) Cf. II. 16, 833.

(324) A, τρωαίδας. Cf. II. 16, 831.

(326) A B C, γῦπες. Cf. II 16, 826.

(331) A, ἔκτωρ. Cf. II. 16, 844.

« καὶ Ζεὺς Κρονίδης δὲ αὐτὸς, ἄδῃλος εἰμαρμένη,

« οἱ ἐκ τῶν ἡμῶν ὄπλα μου ἐδάμασαν λαβόντες.

« Ἐκτορες δέ μοι ἐκοσιν εἰ ἦλθον ἐναντίοι,

335

« πάντες ἂν ἀνηρέθησαν ἐμοῦ τῷ δορατίῳ. »

Ἴηκουσας ὠτοάριχα, τηγάνου μαγειρίαν;

ἦκουσας κατζανίτζια τὰ τοῦ καλοῦ Πατρίκλου;

τὸν Ὀμηρὸν μου τὸν χρυσοῦν ἔγνωσ ἠκριθωμένως,

ὅπως λίγον τὸν ἤττονα ῥητορικῶς γυμνάζων

340

καὶ τὴν ἀλήθειαν λέγει καὶ καπυρὸν γελᾷ δε.

Νήπιε Πάτροκλε, τί φῆς; ὡς πρὸς τὸν Τζέτζην λέγε·

εἰ εἴκοσὶ που Ἐκτορες ἄνευ στρατοῦ ὑπῆρχον,

οὐκ ἂν τοὺς πάντας Ἑλληνας ἀπέκτειναν καὶ μῆνοι.

Ἄλλ' ἐπαναληπτέον μοι τοῦτον μικρὸν τὸν λίγον.

345

Πάτροκλος εἶπεν· « εἴκοσι ταιούτους ἂν ἀνείλων,

« ἀλλά με Μοῖρά τε ἐμοῦ ἀνείλε σὺν ἡλίῳ »

ἦτοι ἡ Μοῖρα δέδρακε βλαθῆναι παρ' ἡλίου,

δεύτερος δὲ ὁ Εὐφορβος, σὺ δὲ τρίτος ὁ Ἐκτωρ.

Οὕτως εἰπὼν, ἐξέθανε, ψυχὴ δ' ἀπέπτη τούτου

350

πτῶσιν θρηνοῦσα τελευτῆς, ἦθην καὶ ἀδροτῆτα,

τὸ στιβαρὸν καὶ εὐτονον, καὶ τὸ ἀνδρεῖον τούτου.

Μὴ εἶπης ἀδροτῆτα δὲ μετὰ τοῦ νῦ μῆδ' ὧλας

(337) C, αὐγοτάριχα. Prætulī quod plus habet hellenismi, ὠτοάριχα, vernacule *boutargue*. Est et nomen αὐγοτάριχον, quod Corayus Atactis 3, 27 et Zalyces Lexico vertunt *boutargue* Aptē diceretur αὐγοτάριχα cibus ex ovīs, quem vocamus *œufs bouillés*.

(338) Vidēsis addenda.

(343) A B, στρατῶν.

(345) A B, ἐπαναλεῖ πτέον.

(349) A B, ὁ δ' ἐφορβός. Cf. II. 16, 850.

(351) C, ἀδρότητα, super ἂν scripto ἄ, cum scholio ad marginem: ἀδρότητα γράφειν. Fortasse sūt ante ἄδρ. verbum

δεῖ quod culter reseuerit bibliopegi

(353) A B, ἀδροτῆτα. Non vult scribi Tzetzes ἀδροτῆτα, quod nomen reperitur in Iliadis loco, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἦθην, quia versus Homeri erit ἐπταισμένος, qui non possit ad numeros exigi legitimos, syllabis πους' ἀνδρὸ pro dactylo habendis. Id monet grammaticus, quia prava lectio ἀδροτῆτα in multis reperitur codicibus; ac, quod miror valde, eam in Clarkiana remanere sinebat Ernestius, et tuebatur Heynius quoque, et licet animus inclinaret in ἀδροτῆτα, alteram vocem servabat et longa nota plena

ὁ στίχος οὗτος γὰρ ἐστὶ λοιπὸν τῶν ἐπταισμένων.

Οὕτω μὲν οὖν ἀπέπνευσεν ὁ Πάτροκλος, ὡς ἔφην· 355

ὁ Ἐκτωρ δ' ἐκ τοῦ τραύματος λάξ ἀνασπάσας δόρυ,

ῶρμα κατ' Αὐτομέδοντος κτανεῖν καὶ τοῦτον θέλων·

τοῦτον δὲ ὑπεξέφερον οἱ Ἀχιλέως ἵπποι,

οὓς τῷ Πηλεΐ γε οἱ θεοί, ἦτοι ἡ εἰμαρμένη

ἢ βασιλεῖς δεδώκασι δῶρα τῶν λαμπροτάτων. 360

Τῆς Πί μὲν ἡ ὑπόθεσις ἰδοῦ συνεπεράνθη,

καὶ δὴ καὶ ἠλληγόρηται, ἀ δ' οὐ σαφῶς ἐλέχθη·

τανῦν ἀλληγορήσομεν σαφῶς καὶ πλατυτάως.

Ἐκ τοῦ μικροῦ τὴν Ἴλιον οἱ Ἕλληνες ἀνείλον

εἰ μὴ Ἀπόλλων συμμαχῶν Τρωσὶ πρό πύργων ἔστη. 365

Οὐδὲν ασκόπως Ὀμηρος ἄχρι τυχόντων γράφει,

ῥητέρων δὲ δεινότητι πάντα προσφόρως γράφει.

Τὸ δὲ μικροῦ τὴν Ἴλιον Πάτροκλος μεθ' Ἑλλήνων

τῷ τότε ἀν' ἐπόρθησαν, λόγος ἐστὶν ἀστεῖος,

καὶ χάρις ἐπιτάφιος εἰς Πάτροκλον Ὀμήρου· 370

ἦτοι εἰ μὴ ὁ Πάτροκλος ἀπέθανεν, ἀλλ' ἔζη,

καὶ ἴσως καὶ τὴν Ἴλιον σὺν Ἕλλησιν ἀν εἶλεν·

ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων ἔδρακε τάδε καὶ τάδε τότε.

Ἄκουε πάντα νουνεχῶς σαφῶς ἀλληγοροῦντος.

Οἷος ἐμπειροπύλεμος ἦν στρατηγὸς ὁ Ἐκτωρ 375

nugarum vindicabat, erroribus libroriorum
et tyrographorum vim tribuens argumenti.

(354) B, ὁ στ. γὰρ ἐστὶ λοιπὸν οὐ-
τω τ. ἐπτ.

(359) B, πηλεΐ οἱ. C, πηλεΐ περ. A,
πηλεΐ γε.

(360) B, ἦ. Cf. II. 16, 867; et Σ,
126.

(361) C, ἤδη. Mox A B, πλατυτέρως.

(365) Cf. II. 16, 698.

(367) A, δεινότητς.

(369) B C, ἐπόρθησε. A, ἐπόρθησαν.
Sic v. 250, codicibus conpirantibus :
Πάτροκλος δὲ σὺν Ἕλλησι... ἐδίωκον
τοὺς Τρῶας. Ad ἀστεῖος scholium in C,
et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 484 : γρα-
φὴν Ὀμήρου ἀστεῖαν ὁ Φαληρεὺς δὲ
χάριν ὀνομάζει τὸ ἀστεῖον.

(371) A B, ἀν ἔζη. Vid. Addenda.

(374) C, πάντα νῦν λεπτῶς. Præteritū
νουνεχῶς ex A B, ne pronunciaretur πᾶν
τὰ νῦν.

καὶ τοῖς νεκροῖς κατάδηλον καὶ φύσεσιν ἀψύχαις·
οἱ δὲ ἀσυγκρότηται πρὸς μάχας καὶ πολέμους
ἦσαν οἱ πλείους Ἕλληνες χωρὶς ἠριθμημένων,
Ὅμηρος ἐμαρτύρησε τῇ Γάμμα ῥαψωδία,
κὰν λέγων λέγειν οὐ δοκῆ, δεινὸς ὢν λογογράφος. 380
Τέως ὁ πάνσοφος ἀνὴρ ἐκεῖ τοιαύδε γράφει·
Ὁ Ἐκτωρ τὰ στρατεύματα μέλλων τῆς μάχης παῦσαι
ὡς ἂν μονομαχήσωσι Μενέλαος καὶ Πάρις,
εἰς ἀμφοτέρους τοὺς στρατοὺς μέσος εἰσῆλθε τότε,
ἐκ μέσου δόρυ τὸ αὐτοῦ κρατῶν, ἀλλ' οὐκ ἐξ ἄκρου, 385
ὅπερ σημεῖον παύσεως καθέστηκε τῆς μάχης.
Καὶ Τρῶες μὲν ἰδρύνθησαν ἰδόντες τὸ σημεῖον,
Ἕλληνες δ' ἀσυγκρότηται, τῶν ἀπειροπολέμων
ἔντες, μηδὲ γινώσκοντες στρατιωτῶν σημεῖα,
καθ' Ἐκτορος πᾶν ἔπεμπον καὶ τόξευμα καὶ βέλος 390
ἕως αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς ἔπαυσεν Ἀγαμέμνων,
εἰπὼν ὡς τι τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἐκτωρ μέλλει λέγειν.
Τοιοῦτος Ἐκτωρ στρατηγὸς ὢν συγκεκροτημένος,
ὡς κατακόπους ἦν ὄρων τοὺς Τρῶας μαχομένους
καὶ κίνδυνος ἐπήρτητο τούτοις ἐκ Μυρμιδόνων, 395
φεύγειν προσποιησάμενος, φεύγειν κελεύει Τρῶας,
ὡς καταστρατηγήσειε στρατηγικῇ φρονήσει
τοὺς Ἕλληνας καὶ Πάτροκλον ὄντας ἀσυκροτήτους,
τοῖς δὲ Τρωσὶ ποιήσειεν ἑτεραλκῆ τὴν νίκην·
ὅπερ καὶ δέδρακεν εὐθύς τεχνικωτάτῳ τρόπῳ. 400
Τῇ γὰρ δοκῆσει τῆς φυγῆς τὸν τόπον παραμείψας

(379) Est ultimus folii 314; sequens primus est folii 303, propter transpositionem foliorum iam notatam ad v. 300.

(380) A, δοκῆ.

(385) Conf. II. 3, 77, atque superioris Γ, 65.

(392) A, ὡς εἶ τι.

(394) A B, καὶ κατ.

ὡς εἶναι μὲν τὸν ἥλιον τοῖς Τρώων ὀπισθίοις,
 λάμπειν δὲ κατὰ πρόσωπον Ἑλλήνων καὶ Πατρόκλου,
 (τί δεῖ μακρηγορήματος;) τὸν Πάτροκλον ἀνείλε,
 καὶ Μυρμιδόνας καὶ λοιποὺς Ἑλλήνων οὐκ ὀλίγους. 405
 Τὸ πᾶν δὲ ἀλληγόρημα νῦν προσωποποιᾷ,
 Ἀπόλλωνα τὸν ἥλιον σύμμαχον Τρώων λέγειν
 ὀλέθρια Πατρόκλῳ δὲ καὶ θάνατον φρονούντα,
 καὶ τὴν ἀσπίδα νύσσοντα χερσὶ ταῖς ἀθανάτοις,
 ταῖς δραστικαῖς ἐλλάμψεσι τοῦτον ἀποσοβούντα, 410
 καὶ δῆθεν λέγοντα ταυτὶ ἄπερ φησὶ τὰ ἔπη.
 Ὁ Ἄσιος ὁ μητρῶς δὲ τοῦ Ἑκτορος ὡς εἶδεν
 ἥλιον κατὰ πρόσωπον Ἑλλήνων ὑπηργμένον,
 τὸν Ἑκτορα εἰσέτι δὲ σκοποῦντα τί δραστέον,
 τολμηροτέροις ὤρμησε κατὰ Πατρόκλου λόγους, 415
 ὃν Ἄσιον Ἀπόλλωνος μὸρφωμα νῦν σοι λέγει.
 Καὶ ὁ μὲν ἥλιος αὐτὸς ἦν τῷ πολέμῳ λάμπων,
 καὶ σκύλμα μέγα τῷ στρατῷ παιῶν τῷ τῶν Ἑλλήνων,
 τοῖς δὲ Τρωσὶ καὶ Ἑκτορι μέγα προσάπτων κῦδος.
 Ἑκτωρ φονεύειν δὲ λοιποὺς παρέτρεχεν Ἑλλήνων, 420
 κατὰ Πατρόκλου δ' ἤλαυνε, κτεῖναι ποθῶν ἐκείνον.
 Καὶ πρῶτα Κεβριόνην μὲν ὁ Πάτροκλος ἀνείλε,
 δι' ὃν καὶ μάχη καρτερά τῷ τότε συνερράγη.
 Καὶ μέχρι μεσημβρίας μὲν ἰσπαλῆς ἦν μάχη,
 μετὰ τὴν μεσημβρίαν δὲ οἱ Ἕλληνες νικῶσι, 425
 τὸν ἥλιον κατόπισθε τῆς ῥάχεως βαλόντες.
 Ἀνείλε δὲ ὁ Πάτροκλος, ἀλλὰ σὺν Μυρμιδόσιν,

(402) B, τρώοις.

(404) A B, μακρηγορήματα.

(409) B, χερσὶ τοῖς.

(412) Scholium ad μητρῶς in C : μη-
 τρὸς ἀδελφός.

(415) B, ἔδρασε, lituratis syllabi-
 ἔδρα nil correctionis superscribens.

(416) Cf. II. 16, 716.

(423) A B, ἡ μάχη.

(426) A B, κατόπισθεν.

ἔσους φησὶν ὁ Ὅμηρος· εἶτα δὲ ὁ Ἀπόλλων,
 πληξῆας αὐτοῦ μεταφρηνον, πάντων γυμνοὶ τῶν ὅπλων,
 ῥίπτει δὲ καὶ τὴν κέρυθα, τούτου τὸ δόρυ θραύει. 430
 Πάτροκλος δ' ἔσθη ἐκπλαγείς, ὁ δ' Εὐφορβὸς λαοραΐως
 ἔβαλε τὸ μεταφρηνον τούτου τῷ δορατίῳ.
 Ὡς δ' εὐκ ἐδάμασεν αὐτόν, ἀφηρηπακῶς τὸ δόρυ
 φεύγει, εὐχί τὸν Πάτροκλον, ὡς Ὅμηρος νῦν φέρει,
 ἀλλὰ στρατὸν Ἑλλήνων τε καὶ τὸν τῶν Μυρμιδόνων. 435
 Εἶτα ὁ Ἔκτωρ ἀναιρεῖ τὸν Πάτροκλον, ὡς ἔφην·
 πληγὴ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ κατὰ μεταφρηνον,
 ἢ ὅτι Πάτροκλος, θαλφθεὶς ἀκτίσι ταῖς ἡλίου,
 ὡς καὶ νικῶν ἐκδύεται πάσαν τὴν πανοπλίαν,
 καὶ ἀνηρέθη ἢ φαμὲν ἀναιρεθῆναι τρέπον, 440
 εἶτουν καὶ ἀσκεπτότερον ἐλαύνων κατὰ Τρώων,
 Εὐφρόβῳ τὸ μεταφρηνον ἐβλήθη δορατίῳ
 ἐκ τῶν μερῶν τῶν ὅπισθε λαοραΐως ἐπελθόντι,
 τῇ φάσει τοῦ ἡλίου δὲ μηδ' ὄλωσεν ἔρωμένῳ.
 Δι' ὃ προσάπτων Ὅμηρος ἡλίῳ τὴν αἰτίαν, 445
 λέγει· « Ὁ Ζεὺς, ἢ Μοῖρα, με, καὶ ὁ Ἀπόλλων ἄμα,
 ὁ Εὐφορβὸς δὲ δεύτερος, σὺ δὲ με τρίτος κτείνεις. »

(430) A, ῥίπτει.

(431) Conf. II. 16, 814.

(436) Cf. superioris v. 314.

(438) C. ὅταν.

(439) A B, ἐκδύεται.

(441) Abest ab A.

(442) C. τὸν ὅπισθεν. A, ὅπισθεν.

(446) Conf. II. 16, 849.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Ρ (*).

Μάχη συνέστη καρτερά περι νεκρού Πατρ' κλου·

Εὐφορβος ἀναιρείται δὲ ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

Ἐκτωρ τὴν Ἀχιλῆως δὲ θύεται πάνοπλιαν.

Ἀντίλοχος δὲ στέλλεται παρὰ τὸν Ἀχιλέα
τὸν τοῦ Πατρόκλου θάνατον ἐκείνῳ καταγγέλλων.

8

Ὁ δὲ Μενέλαος αὐτὸς ἅμα καὶ Μηριόνης

ὑψοῦ κρατοῦντες τὸν νεκρὸν ἐξέφερον τῆς μ. χης·

οἱ δ' Αἴαντες ἀπείργουσι τοὺς Τρῶας προμαχοῦντες.

Πάντα τὰ τῆδ' εἰ σαφῆ. Τὸ « Ζεῦ δὲ πάτερ » νείει

τὴν εἰμαρμένην νῦν δηλοῦν εἴτε καὶ τὴν αἴερα.

10

Ἀπολλων ἥλιος ἐστίν ὁμοιωθεὶς τῷ Μέντῃ,

ὡς Μέντης βλέπων συνεργὸν ἥλιον Τρῶων ὄντα,

ἢ καὶ ἡλίου τηλαυγοῦς ἀυγάζοντος ἐν μάχῃ,

τῷ Μενελάῳ Εὐφορβον ἰδὼν ἀνηρημένον

φρῆσιν ὡς πρὸς τὸν Ἐκτορα· « Σὺ μὲν διώκεις ἵππους,

15

« Μενέλαος δ' ἀπέκτεινεν Εὐφορβον παῖδα Ἰάνθου. »

(*) Lemmata codicum similia præcedentibus.

(3) A, δ' ἐνδύεται.

(4) A B, περί.

(7) U lūmus est folii 303; sequens autem primus folii 295. Plurima enim ordine sunt interspersa folia. Vide n. ad II, 379.

(8) A B, ἀπείργουσι. Argumentum prosaicum: οἱ δὲ Αἴαντες προμαχοῦσι καὶ ἀπείργουσι τοὺς πολεμίους. Indemendum ἀπείργουσι.

(9) Conf. II, 17, 19.

(11) Conf. II, 17, 73.

(15) Cf. II, 17, 75.

Τὸ πρὸς τὸν Γλαῦκον δὲ ρήθεν, παρ' Ἑκτορος ρήθεν δε,
 ὡς « Οὐκ ἐγὼ προούμενος καθέστηκα τῇ μάχῃ,
 « ἀλλὰ Διὸς ὁ νοῦς ἐστί κρείσσων τοῦ Αἰγιόχου »
 τοῦτο σημαίνει καὶ δηλοῖ συμφανεστάτῳ λόγῳ 20
 ὡς ἡ ἀκατανόητος ἀδελος εἰμαρμένη
 ἔστι καὶ νοῦς καὶ φρόνησις καὶ βίωμα καὶ ἀνδρεία,
 καὶ πᾶν ὅπου πεφύκε τιμώμενον ἐν βίῳ,
 μὴ συνεργούσης ταύτης δε, σύμπαν εἰς μάτην τρέχει.
 Ἄμβροτα τεύχη δὲ τανῦν τοῦ Ἀχιλῆως λέγει, 25
 ὡς ἵππους πάλιν ἀλλαχοῦ, καὶ ἄλλα δὲ μυρία
 τῶν ὄντων οὐκ ἀπόλλυται ἡ γῆμη καὶ τὸ κλέος.
 Τὸ ἄ δὲ οὐρανίωνες θεοὶ Πηλεὶ παρέσχον,
 ἡ ἐξ ἀστέρων οὐρανοῦ παρέσχευ εἰμαρμένη,
 ἡ ἅπερ ἦσαν ἐκ χρυσοῦ, ἀργύρου, καὶ τῶν ἄλλων 30
 ἐκάστω τῶν ἀστέρων γὰρ ἀνάκειται τις ὕλη.
 Δηλῶν τὴν εἰμαρμένην δὲ καὶ τοὺς ἀστέρας λέγειν,
 ἵνα μὴ δόξης νῦν θεοὺς τοὺς βασιλεῖς σοὶ λέγειν,
 εἶπε τὸ « οὐρανίωνες » σὺν ταύτοις τε ὁμοίως.
 Ἡ εἰμαρμένη πεφύκε Ζεὺς ὁ νεφεληγερέτης, 35
 ὁ καὶ κινήσας κεφαλὴν δι' Ἑκτορα, ὡς γράφει.
 Διίπετης δὲ ποταμὸς, ὁ ἔμβροτος νύξημένος.
 Κίρυθες δ', ὡς τιθέμεναι τάχα περὶ τὴν κάραν,
 ἀπὸ τοῦ κάρυς κίρυς τε εἰλήχασι τὴν κλῆσιν,

(17) A, "Εκτορος ρητόν δε. Cf. II, 17, 175.

(18) C, τὴν μάχην.

(21) C, συμπαρούσης, superscripto συνεργούσης. A, σύμπασι. B, μάχην.

(25) Cf. II, 17, 194.

(26) Cf. II, 46, 381.

(28) Cf. II, 17, 195.

(31) B, τις ἄλλη. Cf. Σ, 129, 382.

(34) Οὐρανίωνες σὺν ταύτοις, scilicet τοῖς θεοῖς. Junxit enim utrumque no-

men, ut θεοὶ οὐρανίωνες. Ista quidem carent perspicuitate, aut carere mihi videntur.

(35) Cf. II, 17, 198.

(36) C, νικήσας. Cf. II, 17, 200. B, γράψει.

(37) Cf. II, 17, 263. A, ἄμβροτος.

(38) Cf. II, 17, 269. A, τὴν κάραν.

(39) A B εἰλήχασι. Eadem permutatio p. 195, n. 54. Est ἀπὸ τοῦ προ ἀρ' οὔ. Vide sis Etymol. Magnum.

ἢ ὅτι Κίρυθος αὐτὰς πρῶτος ὁ Ἴθην εὕρεν, 40
ὡς Σάκας σάκος, Φάλαξ δὲ εὕρε πολέμων στάσιν.

Κρονίων δὲ, ἡ ἀθλος μοῖρα καὶ εἰμαρμένη,
ἀορασίαν ἔχευε ταῖς περικεφαλαίαις·
ἔστεργε γὰρ τὸν Πάτροκλον ζῶντα καὶ τεθνηκίτα.
Τοῦτο δηλοῖ ὁ Ὅμηρος χωρῖον τῷ ἐνθάδε, 45

ὡς οἱ χρηστὰ θεμάτια σχίντες ἐν γενεθλίαις
καὶ ζῶντες εὐτυχοῦσι μὲν, ὅτε καὶ τελευταῖς δε
ἀρίσταις περιστέλλονται, ὅτε δὲ καὶ σημεῖα
πρὸ τελευτῶν καὶ τελευταῖς δεικνύονται ταῖς τούτων·
οἶον φησὶ καὶ τελευτῇ γενέσθαι τοῦ Πατρίκλου. 50

Τοὺς Ἀχαιούς ἐλίκωπας ὁ Ὅμηρος καλεῖ δε,

(41) A B, ὁ σάκος. C, φάλαξ.

(42) Cf. ll. 17, 269. B, ἄμοιρος μοῖρα καὶ ἡ εἴμ.

(46) C, δεμάτια, pro θεμάτια, permutatis facile ob pronunciationem valde similem litteris δ, θ. Sic in Hesiodo E. 522 variant τένδει et τένθει; Ὀολερός et Ὀολερός in Anecd. meis Graecis t. 4, p. 265; οἰνόθρυπτε et οἰνόδρυπτε in Theocrito 15, 27, coll. mea notula in editione secunda. Vide et n. ad Φ. 31; ad Γ, 45 — B C, ἔχοντες; hemistichio longiore. Longius et hemistichium prius Chilide 5, 710 in hunc codice: Πᾶσι γὰρ τοῖς ἐντυγχάνουσι μηχανικαῖς βιβλίαις. Bene Kiesslingiana sine γάρ. Est brevior versus Chil. 9, 118: Ἀγέρωχον τὸν ἐνδοξον οὕτως ἐτυμολογεῖ τὸν ἐποχοῦμενον ἄγαν ἐπὶ τοῦ γέρωσ. Ad Theophylactum Simoc. p. 284, propositi supplementum probabile, ἄνδρα τὸν ἐποχ. Minus mihi quidem placet lectio codicis: τὸν ἐποχ. αὐτὸν ἄγαν. Interea codici parendum. Accentu peccat hemistichium Chil. 5, 242: Ταῦτα πραγματικώτερα ὡς ῥήτωρ ἀλληγορεῖ. Codex, πραγματικώτερον .. ἀλληγορεῖ. Lectorem alloquitur, quod fit saepius. Tzetzes rhythmum accentus constanter servat. Plochirus iambographus et ipse politicus accentum penultimæ nonnunquam neglexit, duodenario numero semper servato. Versus talis mo-

duli, Ὦνησεν οὐδὲν οὐδαμῶς ἦγε σοφία, Χρυσὸς γὰρ ἄρτι καὶ λαλεῖ ἤδε σέβεται, Ἐχεις παρ' αὐτῷ πλοῦτον αὐτῆς γε σοφίας, Ἦ καὶ τις ἄλλος τῆς γε βασιανίδος τέχνης, versus igitur tales Moretus fecerunt et Maithairius, nec sunt repetendi. Edidit eos Tilmannus duodecasyllabos, Ὦνησεν οὐδὲ οὐδαμῶς ἦ σοφία, Χρυσὸς γὰρ ἄρτι καὶ λαλεῖ καὶ σέβεται, Ἐχεις παρ' αὐτῷ πλοῦτον αὐτῆς σοφίας, Ἦ καὶ τις ἄλλος τῆς βασιανίδος τέχνης. Bene correxit Maithairianam lectionem, scripto τῆς βασιανίδος τ., Lud. Dindorf. in Thesuro Gr. v. βασιανίς. Sequentem versum Κχι γὰρ σκυτεύς τις, ὀψοπώλης ἄσφορος, putavit Maithairius fecisse meliorem, accerta particula τε, ὀψοπώλης τ' ἄσφορος. Sed et sic a manet brevis. In Sibylla libro 14, 116. χῶρην τ' ἄροσίμην spondeo constant et choriambos, sed non τ' ἄ productur ob junctas litteras. Usus videtur esse poeta licentia qua producta passim legitur prima in ἀθῆνατος, ἀκαματος. De permutatione cogitavi ἄσφορος ὀψοπώλης, quum spondeam ultimum non semper iambici poetastri declinent. Ipse Plochirus, scriptura si vera sit: Πεσοῦσα δ' ἄφνω ταῖς λίθοις προσεβρίβθη. Sed quid velat secundo uti aristο προσεβρίβθη? Nonnunquam ista tempora permutata sunt.

(51) Cf. ll. 17, 274.

ἢ ὡς τῷ πλείον βλέποντας πρὸς ἄρκτον, τὴν ἐλίκην,
ἢ καὶ πρὸς οὐς ἐλίσσει τις τοὺς ὄπας θέλων βλέπειν,
ἦτοι ὠραίους, εὐειδεῖς, ἀξιόυς ὄντας θέας.

« Ὑπὲρ Διὸς τὴν αἴσαν » δὲ καὶ πρέπον εἰμαρμένην, 55
μικροῦ δεῖν Τρῶες φεύγοντες εἰσῆλθον ἄν εἰς Τροίαν.

Περίφαντι τῷ κήρυκι ἐμοιωθεὶς δ' Ἀπόλλων,
ἦται περισκεψάμενος τὸν ἥλιον Περίφας
Ἑλλήνων ἀντιπρόσωπον, Τρωσὶ δὲ συνεργῶντα,
αὐτὸς Αἰνεῖαν ὠτρυνε, τὸν Ἑκτορα δ' Αἰνεΐας 60
τοῖς Ἑλλησιν ἀνθίστασθαι καὶ μάχεσθαι γενναίως.

Ὁ Ζεὺς, ἡ εἰμαρμένη δὲ νεῖται τοῖς ἐνθάδε.

Πραπίδας τὸ διάφραγμα νῦν δὲ κατονομάζει.

« Δέμας πυρὸς » ἢ τόπος τις οὕτως ἦν κεκλημένος,
εἴτε θερμῶς ὥσπερ τὸ πῦρ ἐμάχοντο οἱ ἄνδρες. 65

Ταυαῦτη δὲ τις σκότωσις ἐγένετο τῷ τότε,
ὡς μὴθ' ἡμέραν φαίνεσθαι τελείαν τὴν ἡμέραν,
μῆτε τὴν νύκτα παντελῆ σελήνην κεκτημένην.

Ἡ σκότωσις δὲ γέγονε περὶ τὸν τόπον μόνον,
πρὸς ὃν διὰ τὸν Πάτροκλον τὴν μάχην συνεκρότου, 70
ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις σύμπασι τόποις τοῖς τοῦ πολέμου
αἰθρία ἦν ἀνέφελος καὶ ἥλιος ὀξὺς δε.

Τότε δὲ μῶλος ἄγχιος, ὥσπερ φησὶν, ὀρώρει,
ὄνπερ οὐκ ἂν ἐμέμψατο οὐκ Ἄρης, οὐκ Ἀθήνη·
ἦτοι τιοῦτος γέγονεν ὁ πόλεμος τῷ τότε 75

(52) A, τῷ β) ἐπείν βλέποντας. Vide
Philostr. Her. p. 4, et uicam uolam.

(54) A, τῆς θέας.

(55) Cf. II. 17, 321. A B, εἰμαρμένης.

(56) C, δεῖ. Est μικροῦ δεῖν Σ, 224.

(57) Conf. II. 17, 323.

(62) Conf. II. 17, 331.

(64) II. 17, 349: ὑπὸ πραπίδων.

(64) II. 17, 366. Cf. Σ, 8. A, εὐ-ος.

(66) Cf. II. 17, 367.

(67) A, μεθ' ἡμέραν.

(68) A B, μῆτε μὴ νύκτα.

(72) C, ὀξὺς δε, cum varietate λαμ-
πρό δε.

(73) Conf. II. 17, 397.

(74) C, οὐ δ' Ἀθήνη. Cf. II. 17, 338.

ἄμορφος ἦν τοῖς σύμπασι φρονήσεως καὶ μάχης.

Ὡς οὐ πορθήσει Πάτροκλος τὴν πέλιν τὴν τῶν Τρώων,
τοῦ Ἀχιλέως ἀνευθεν, ἀλλ' οὐδὲ σὺν ἐκείνῳ,
ἐκ σφῆς μητρὸς ὁ Ἀχιλεὺς, τῆς ὕδατομαντείας,
κρυφίως ἐξεμάνθανε καὶ πᾶν τῆς εἰμαρμένης· 80
τὸν τοῦ Πατρόκλου θάνατον τότε δ' οὐ προσγνώκει,

ἧτοι οὐ προσεσκόπησεν ἐκ λεκανομαντείας
εἰ ὑποστρέφει Πάτροκλος, ἢ τῷ πολέμῳ πέσοι.
Ὅπως τὸ ὕδωρ λέγεται μήτηρ δὲ Ἀχιλέως,
καὶ πσσαχῶς; εἰρήκειμεν τῇ Ἄλφᾳ βραψωδία. 85

Τοὺς ἵππους μυρομένους δὲ ἠλέησε Κρονίων,
ἢ σκοτεινὴ καὶ ἄδηλος, ὡς ἔφην, εἰμαρμένη,
καὶ κεφαλὴν κινήσασα πρὸς ἑαυτὴν εἰρήκει·
« Ἀθλια, τί δεδώκαμεν ὑμᾶς θνητῷ Πηλέ',
« ταῖς ἀρεταῖς ἀθάνατον τὴν μνήμην κεκτημένους, 90
« ἵνα δυστήνῳ Ἐκτορι θνητῷ ἐποχηθῆτε;

(76) A, ἄμορφος.

(79) Pronomine σφός: usus est Tzetzes II, 79, 198; utetur Υ, 331, 342; Ω, 116 et c. Chiliade 5, 429, de aquila a reliquiis alimentorum quae tetigit abstinente. "Ὄθεν μὴ δ' ἀπολείμματος γεύεσθα: σφῶν βρωμάτων (codex 2644, οὐδ', et τῶν βρ., hoc male); et Scholio ad Chiliados 5, versum 200. in Camerj Anecd. Oxon. t. 3, p. 365: Τὸ Ἄραψ γράφε μεθ' ἐνός, μηδὲ διπλοῦ τοῦ βῶ μοι. Τζέτζης δ' τοῦτο λέγων σοι μὴ πείθου τοῖς βαναούσις. Καὶ Φαληρεὺς Δημήτριος ῥητορικῆ εἴη γράφει. I.e. gendum σφῆ, quod ipse legi in co. ice 2644. Tzetzes Chil. 7, 352: Βῆλος ἐν τῇ Αἰγύπτῳ δὲ σφῆ χώρα καταμείνας.

(80) A B, τὸ εἰμαρμένον. C, non nitide quidem, quod dedi.

(82) A B, ἀπὸ λεκανομαντείας. C, κατεσκόπησεν ἐκ λεκ.

(83) A B C, bis ἦ. Prius mutavi in εἰ. Nam ἦ—ἦ non convenit Tzetziæ orationi.

(85) Τῇ Α βραψωδία, scilicet v. 185; atque ibi de divinatione ἐκ λεκανομαντείας mentio fit v. 182, 192; ut et Proleg v. 444 et infra Σ. 14, 161. In Chil. 2. 633 de Prot o mutabili: Ἐγὼ δὲ λεκανόμυτιν τοῦτον τὸν ἄνδρα λέγω, Ἄπαντα προδεικνύοντα ταῖς λεκανομαντείας. Consentit quidem codex 2664 in penultima τι, scribenda tamen διτθόγγως. Atque in Elego-i per τι nomen effertur. Cf. Σ. 57, 161, 195.

(86) Conf. II. 17, 441.

(87) Ἐφην scilicet superius v. 42, nec s mel alias.

(88) A B, ὡς κεφαλὴν. Ille versus ultimus est folii 295; sequens autem orditur folium 306. Interspersa fuerunt folia plurima, qua de re jam monui sæpius. Cf. n. ad v. 7.

(89) A, τίς δεδὼκαμεν. A B, ἡμᾶς. C, Iere evanidus, τε... ὑμᾶς.

(91) C, ἐποχηθῆτε. Confer II. 17, 443, 449.

« Ἄλλ' οὐκ ἔασω οὐδαμῶς τοῦτο συντελεσθῆναι »

ἀντὶ τοῦ φάναι ὡς οὐκ ἦν τῷ τότε εἰμαρμένον
 τοιούτων ἵππων Ἐκτορα γενέσθαι διφρηλάτην,
 οὗς εἰμαρμένη εὐτυχῆς παρέσχε τῷ Πηλεΐ. 95

Πρόσωπον περιθήμενος Διὸς τῇ εἰμαρμένῃ
 τοῦτον εἰσφέρει λέγοντα λόγους ταυῶν τοιούσδε.

Τίς δὲ θεῶν ὁ νηκερδῆ νῦν τὴν βουλήν ποιήσας;
 τίς εἰμαρμένη, τίς σκοπὸς ἀπώλεσε σὰς φρένας;

Θεόφιν δὲ ἀτάλαντος τίς μῆστορ νῦν τυγχάνει;
 ὁ τῇ φρονήσει ὁμοιος, εἴτουν αὐτῷ πολέμῳ. 400

Δεινὴ περὶ Πατρόκλου δὲ πάλιν κροτεῖται μάχῃ,
 ὡς τοῦ Διὸς ἐκπέψαντος, ἦται τῆς εἰμαρμένης,
 τὴν Ἀθηναῦν ἐξ οὐρανοῦ, νῦν ἴριδα καὶ τόξον,
 προσδοηθεῖν τοῖς Ἑλλήσιν· ἠλέησε γὰρ ταύτους. 405

Ὁ πρῶτος Φοῖνιξ κατιδῶν Μενέλαον προτρέπει
 περὶ Πατρόκλου καρτερῶς ἐγκαρτερεῖν τῇ μάχῃ.

Ὁ δὲ Μενέλαος φησὶν· « Εἴπερ Ἀθήνη κράτες
 δόμη μοι (τὸ φανέν νῦν τόξον ἐκ τοῦ ἀέρος),
 οὐ βῆθμος φανήσομαι ἀμύνειν τῷ Πατρόκλῳ »· 410

Οὕτως εἰπὼν, καὶ παρελθὼν ἔγγιστα τοῦ Πατρόκλου,
 υἱὸν τοῦ Ἡετίωνος κλῆσιν Ποδῆν ἀνεῖλε,
 τοῦ Ἐκτορος συντράπεζον καὶ φίλον πεφυκότα,

(92) A B, οὐδ. τότε συντ.

(93) B, εἰμαρμένην.

(98) Conf. II. 17, 460.

(100) Conf. II. 17, 477.

(102) Cf. II. 17, 543... A B, πα-
 τρώκλω.

(105) B, προσδοηθῶν.

(106) Conf. II. 17, 555.

(108) Cf. II. 17, 561.

(111) C, ἔγγιστα τῷ πατρόκλω.

(112) A C, ποδῆν. A, ἀνεῖλεν. Cf. II.
 17. 575

(113) C, φύλον, pro φίλον, quæ con-
 fusio est passim obvia. Alciphro 2, 4, 75:
 ἀξω δέ σε ἄτερ μίτων Ἀριάδνης εἰς
 Αἴγυπτον. Codices duo μύθων mili ob-
 tulerunt, quæ fuit recepta ante Berglerum
 lectio, qui μίτων correxit. Atqui manife-
 stum est propter sequens Ἀριάδνης unice
 verum esse μίτων. Sed iidem codices non
 Ἀριάδνης tenent, sed Ἀριάδνη, et jam
 ἄτερ μύθων non male habet; « sine fabu-
 lis poetarum, sed re ipsa Ariadne ». Et
 quæ sequuntur monstrant perspicue Gly-

καὶ τὸν νεκρὸν πρὸς Ἑλληνας παρείλκυσεν εὐθέως.
 Φαῖνοψ ὁ Ἀσιάδης δὲ, τοῦτο ἰδὼν ἠλίφ,
 τὸν Ἑκτορα παρώτρυνεν ὀρμηῆσαι καθ' Ἑλλήνων. 115
 Ὁ οὐρανὸς δὲ νέφεσιν ἐκάλυψε τὴν Ἴδην·
 ἀστράψας δ' ἐπεβρόντησε μέγα πρὸς Τρώων νίκην,
 πρὸς δὲ φυγὴν ἐνήλασε στράτευμα τῆς Ἑλλάδος.
 Ζεὺς ὁ διδοὺς ἑτεραλκῆ τὴν νίκην, εἰμαρμένη, 120
 καὶ ὅστις ὠλοφύρατο τὸν Αἴαντα πατὴρ δε.
 Τὴν προσωποποιῶν δὲ ταύτην νοεῖν σε δέον·
 ὡς Αἴας μὲν ἐπνύξατο, καὶ γέγονεν αἰθρία,
 λέγει ὡς κατωκτείρησεν αὐτὸν ἡ εἰμαρμένη.
 Ὁ μέγα πῆμά τε θεὸς τοῖς Δαναοῖς κυλίνδων 125
 οὐκ ἄλλος τῆδ' ἐστίν, αὐτὴ δ' ἡ εἰμαρμένη.

ceram, cui quid. m. epi. tolam tribuit sophista, se pro Ariadne habere et velle haberi: οὐ δὲ ἐν Νάξῳ καὶ ἐρημίαις ναυτικαῖς ἀπολειφθήσομαι. De que loco jam monui ad Nicetam p. 352, sed minore cum fiducia.

(115) A C, φαίνοψ. Revera non Phænops, sed Ἀπόλλων Φαίνωπι ἐναλίγ-

χιος, II, 17, 583. Inde Tzetæ acumen: Phænops, tale facinus clara sois luce ac palam factum qui videbat.

(117) II, 17, 59 f.

(119) C, συνήλασε.

(120) Conf. II, 17, 627.

(121) A, πατέρα. Cf. II, 17, 648.

(125) Conf. II, 17, 688.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Σ (*).

Ὁ Ἀχιλεὺς ἐδύρεται, θάνατον γνοὺς Πατρόκλου
 ἐν Θέτις παρηγόρησεν ἐλθοῦσα τῆς θαλάσσης,
 εἶργει αὐτὸν πολέμου τε ἕως κομίσει ὄπλα·
 Ἦρας κλεῦσει δ' ἄοπλος ἔρχεται πρὸς τὴν τάφρον.
 Φανείς ἐκπλήττει Τρῶας δὲ καὶ πρὸς φυγὴν ἐκτρέπει. 5
 Οἱ Μυρμιδόνες δὲ νεκρὸν τὸν Πάτροκλον λαβόντες,
 λούουσιν. Ὅπλα δ' Ἠφαιστος τῷ Ἀχιλλεῖ σκευάζει.

Τὸ « δέμας αἰθομένιο πυρὸς » τόπος τοῖς ἄλλοις,
 εἶτε θερμῶς ἐμάχοντο ὡς σῶμα πυρὸς καῖον.
 « Θεοὶ δ', οἱ μέλλουσι ταυῶν τελέσαι τὰς κακώσεις », 40
 ἀστέρες ἐξ ὧν γίνονται πάντα τὰ εἰμαρμένα.
 « Ὡσπερ ἐδήλωσε ποτὲ ἡ μήτηρ μου ἡ Θέτις

(*) Lemmata similia praecedentibus In

C pro σιγμα vel Σ esse scriptum σῆμα.
 (3) Λ, κομίσει Argumentum prosai-
 cum, a Tzetza expressum : ἕως ἂν αὐτῷ
 ὄπλα κομίση.

(8) Conf. Il. 18, 1; et Tzetzam P, 64.

(10) Cf. Il. 18, 8.

(12) Il. 18, 9 : « Ὡς ποτὲ μοι μήτηρ
 ἐπέφραδε. Tzetzes reddit ὡς ποτε per
 ὡσπερ ποτε probabilissime, fere tamen
 malim ὡς ποτε vertere, « sic olim » vel
 « nam olim. Ac mox v. 15 ὡς reddiderim
 « nam »; vel « sic », rescripto ὡς. In
 Theocriti Idyllio 11, 55, loco suavissimo,

offendo ad ὡς : Ὡμοι, ὄτ' οὐκ ἔτεκεν
 μ' ἡ μήτηρ βράγγι' ἔχοντα. Ὡς κατέ-
 δυν ποτὶ τίν' καὶ τάνχερα τεύς ἐφίλασα,
 Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς. Video esse in la-
 tinis appositis, « ut subirem undas et ma-
 num oscularer ». Sed in tali syntaxi, ὡς
 κατέδυν καὶ ἐφίλασα, hæreo. Propone-
 bam, ὡς κατέδυν, « sic subiham et oscu-
 labar, sic subirem et oscularer ». Vidant
 peritiores. Bone elegans interpres : « J'i-
 « rais baiser ta main, si ton humeur fa-
 « rouche Défendait de cueillir un baiser
 « sur ta bouche ». Quem nolim in præce-
 dente distic'o scribendo dormitasse : « Que

ζώντος ἐμοῦ τὸν Πάτροκλον χερσὶ θανεῖν τῶν Τρώων »·

ὡς ἐξ ὑδρομαντείας τε καὶ λεκανομαντείας

τοῦτο γινώσκω ἀκριβῶς, ἦν πρὶν ἐποιήσαμην.

45

Ὅπως τὸ ὕδωρ μήτηρ δὲ τυγχάνει Ἀχιλῆως,

καὶ ποσαχῶς ; εἰρήκειμεν ἐν διαφόροις τόποις.

Φάσις καὶ « ἀγγελία » μὲν κατὰ τοὺς ἀστρολόγους

διαφορὰν ἐσχῆκασι, καὶ πάνυ δὲ μεγίστην·

φάσις γάρ μῆνυμα ἐστὶ ζώντων ἀπιδημούντων,

20

ἢ δ' ἀγγελία μῆνυμα νεκρῶν, οὐ περὶ ζώντων.

Ὅμηρος ἀγγελίαν δὲ ἄμφω κατονομάζει,

« n'ai-je sur les flancs ces légers avirons
« Que pour sillonner l'onde ont reçus les
« poissons »! Legenti oculis quidem,
mente alio avocata, βράγχια et « bra-
« chia » significatione visa sunt similia ut
sunt litteris, ac branchias quibus pisces
spirant habuit pro pinnis quibus natant.
Sed qui sibi deesse pinnae quereretur (Cy-
clops brachiis præditus torosis pedumque
indefessa mobilitate? Optabat sibi, idque
meritissimo, branchias quibus posset, ut
pisces, sub aquis spiritum haud ægre du-
cere ac reddere, et jam securus maris
profunda tentare. Quæ sequuntur non ca-
rent difficultate. Digredi me quid vetat,
quum lectores non legere nil vetet? Cy-
clops igitur sic pergit : ἔφερον δέ τοι ἡ
χερσὶ λευκά, Ἡ μάκων ἀπαλῶν, ἐρυ-
θρὰ πλαταγῶνι ἔγοισαν. Ἄλλὰ τὰ μὲν
θέροσ, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι, ὦ-
στ' οὐκ ἂν τοι ταῦτα φέρην ἄμα πάντ'
ἔδυνάθην. Lilium Candidum et Papaver
Rheas significantur : nam de alia papave-
ris specie πλαταγῶνια ἐρυθρὰ, ac præ-
cipue epithetum ἀπαλῆ, vix sinunt cogi-
tare. Norunt omnes duas illas æstate me-
dia plantas florere. Attamen interpres re-
cens isque doctissimus, suis non amplius
oculis, sed edito Theocrito credens, non
eodem tempore eas florere affirmat. Geof-
fræus omnino papaver hiemi contribuit.
Mablinius homo Italus papaver ait, si
mense septembri satum erat, florere extre-
ma hieme. Sed cur non ipsa æstate, flo-
rescentia prima, papaver rubro splendore

conspicuum statim Cyclops legere', non
expectata satione sera et incerta? Ac me-
minisse Mablinius debuit Homeri, cui Cy-
clopes οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, sed
illis ἀσπαρτα πάντα φύονται. Doleo
tacuisse Wordsworthium criticum acutis-
simum ; tacuisse Schreberum, cujus sunt
utiles in Harlesiana η τε βοτανικῆ. Non
tacuit quidem auctor Floræ Theocriteæ, sed
male jungit μάκων ἐρυθρὰ ; Papaver
Rhean vel P. Somniferum proponit, hoc
non probabiliter quum sit non ἀπαλὸν et
colore adeo variabili ut πλαταγῶνια ἐρυ-
θρὰ non possit pro caractere habere. Ce-
terum Feus de temporis difficultate ne
verbulum quidem addit. Mihi quidem vi-
detur ἔγοισαν inter et ἄλλα versum
unum, vel duo, tres forsitan periisse, qui-
bus flores multos æstivos et hiemales pro-
lixè ridiculus amator enumerabat. Jam
verba χειμῶνι et ταῦτα πάντα nihil ha-
bent quod lectorem moretur. Quum præ-
legere idyllium illud monere etiam me-
mini forsitan ad τὰ μὲν τὰ δὲ mente sub-
intelligendum esse nomen ἀνθή. Sed ista
ratio placet minus. Errorum Erasmi maxi-
mum, stupendum quoque, circa hunc Theo-
criti locum contulavit II. Stephanus ad
Adagia 1, 7, 70.

(17) A, εἰρήκειμεν. Cf. ad II 124; de
re ad P, 85, et infra v. 45.

(18) Cf. II, 18, 17, 19.

(21) A B, sine δ'.

(22) C, ἀγγελίας.

τὴν μὲν ἐσθλήν, τὴν δὲ λυγρὰν, τὴν δ' ἀγγελίαν μόνον
καθάπερ καὶ τὰ φάρμακα πρεπόντως ὀνομαίξει
ἐσθλά, λυγρά, καὶ φάρμακα δίχα τινὸς προσθήκης, 25
τῶν ἄλλων πάντων φάρμακα γραφαῖς ὀνομαζόντων
μὲν τὰ ἰατήρια, μὴ μέντοι καὶ τὰ ἄλλα.

« Νεκτάρων χιτῶνα » δὲ τὸν θαυμαστόν νῦν λέγει.
Τὸ « χεύατο δ' εἰς κεφαλὴν τὴν αἰθαλώδη κόων », 30
τὸ « μέγαν τε μεγαλωστί ταθῆναι τῇ κοινῇ »,
σὺν τούτοις τὸ « δαίξειν τε φίλαις χερσὶ τὴν κόμην »,
ψυχῆς ἐστὶ ζωγράφημα ποίας σιωπητέον·
τὴν ἦνπερ ὁ ἀμίμητος σοφία καὶ φρονήσει

Ὅμηρος νῦν ἐνζωγραφεῖ, καὶ ζωγραφῶν λανθάνει. 35
Ὡμῶξε μέγα δ' Ἀχιλλεύς, ἤκουσε δὲ ἡ μήτηρ
παρὰ τῷ γέροντι πατρὶ, θαλάσση, καθημένη.

Κωκυεῖ· συναθροίζονται σύμπασαι Νηρηίδες,
καὶ « στήθεα πεπλήγοντο, Θέτις δ' ἐξῆρχε γούου ».

Ἄλλ' ἀλληγορητέον μοι πᾶν τὸ χωρίον τοῦτο, 40
καὶ τὸν ὄξυν δὲ κώκυτον τῆς Θέτιδος ὅν λέγει,
καὶ Ἀχιλέως κεφαλὴν ὅπως κατέσχε τότε,
ὀλοφυρμέν, καὶ λόγους δὲ ῥηθέντας ἀμφοτέροις,
καὶ πᾶν ὅπου δέον μοι λεπτῶς ἀλληγορῆσαι.

Μήτηρ τοῦ Ἀχιλέως μὲν ἡ Χείρωνος ἦν Θέτις· 45
καὶ Θέτις δὲ, ἡ θάλασσα, μήτηρ τοῦ Ἀχιλέως,
λέγεται οὕτως πενταχῶς, ὥσπερ καὶ πρώην ἔφην.

Κατ' Αἰγυπτίους, Ὅμηρον, Θαλῆν τε καὶ ἐτέρους,

(25) Cf. *Odys.* 4 230.

(28) Cf. II. 18, 25.

(29) B C, ἐς κεφ Cf. II. 18 23,

(30) Cf. II. 18, 26. A B, μέγας.

(31) Cf. II. 18, 27.

(32) A, ποιῆς.

(33) A, ἀμίμητος.

(35) A, ὦμῶξε. ... ἤκουε. Conferatur
II. 18, 35.

(38) Cf. II. 18, 51.

(40) Λέγει scilicet II. 18, 71.

(45) Conf. n. ad v. 17.

τὸ ὕδωρ πρῶτον λέγεται στοιχεῖον πεφυκέναι
 Ἐκ τούτου δὲ καὶ τὰ λοιπὰ γενέθλια στοιχεῖα.
 Οὕτω πρῶτως ἡ θάλασσα καὶ τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον 50
 τοῦ Ἀχιλέως μήτηρ τὴν καὶ πάντων τῶν ἐν βίῳ.
 Ἡ θάλασσα καλεῖται δὲ δευτέρως τούτου μήτηρ
 διὰ τὸ ἄγριόν αὐτοῦ καὶ θυμικὸν τοῦ τρόπου·
 τρίτως, ὅτι, γενέθλιον ἔχων ἐν ὑδροχόῳ,
 ἐν ταῖς πανύγροις μάχαις τε καὶ ταῖς διαποντιαῖς 55
 καὶ τοῖς χειμῶνος δὲ καιροῖς μεγάλως συνηργεῖτο·
 τετάρτως, ὡς ἐξ ὕδατος καὶ λεκανομαντείας
 μανθάνων, ὥσπερ ἐκ μητρὸς, τὰ μέλλοντα συμβῆναι·
 πέμπτως, ὡς καὶ θανόντος δὲ αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλέως,
 νεκροῦ τε τούτου σώματος εἰσέτι προκειμένου, 60
 ἡ θάλασσα ταραξάσα κῦμα φρικτὸν καὶ μέγα
 ἐξῆλθε μέχρι τοῦ νεκροῦ περὶ Σιγείου τόπου,
 ὡς πᾶν τὸ στράτευμα φυγεῖν κατακλυσμὸν δοκοῦντας·
 ἡ δὲ, θρηνώδες γοερὸν ὥσπερ μυκησαμένη,
 πάλιν πρὸς κοίτην τὴν αὐτῆς εὐθέως ὑπεστράφη· 65
 ἔπερ καὶ θρήνον Θέτιδος φασὶ καὶ Νηρηίδων.
 Καὶ νῦν τοῦ Ἀχιλέως δὲ τὸν Πάτροκλον θρηνοῦντος
 τοιοῦτον περὶ θάλασσαν ἐγένετο σημεῖον,
 ὃ προσωποποιᾶν μὲν ὁ Ὅμηρος ποιήσας
 ἀλληγορεῖ τὰ σύμπαντα τὰ τῆδε γεγραμμένα, 70
 θάλασσαν Ἀχιλέως μὲν μητέρα Θέτιν λέγων,
 ὥσπερ τῷ πένθει τῷ αὐτοῦ δῆθεν λελυπημένην,

(50) B, οὕτως.

(52) B, δευτέρου.

(55) A, πανύγροις. B, πανάγροις.
 Cf. ad A. 188. Ibi in A hic locus de Thetide et aqua jam fuit lectus.

(57) C, λεκανομαντείας, super ei

scripto ι. Conferatur nota ad P, 85.

(62) A, τόπου. B τύπου. C, τόπον,
 ut et libro A, 195.

(63) Cf. n. ad A, 196.

(66) Est φησὶ libro A, 196.

(72) A B, καὶ ὁλίπερ τῷ π.

δια τὸ τότε, τοῦ ἀνδρὸς τὸν Πάτροκλον θρηνησύντες,
 αὐτὴν, ὡς ἔσκη, ἐξελθεῖν μυκήματι μεγάλῃ·
 ὁ μύκημα καὶ κωκυτὸν καὶ θρήνον αὐτῆς λέγει· 75
 πατέρα αὐτῆς γέροντα τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων
 ἔστι, καθὼς εἰρήκειμεν, πρῶτον στοιχεῖον ὕδωρ,
 ἢ ὡς λευκὸν καὶ πολίον· καὶ γὰρ λευκὸν τὸ ὕδωρ
 κὰν οἱ λαιπαὶ φιλόσοφοι, πλὴν τοῦ σοφοῦ Ὀμήρου
 καὶ τοῦ Ἀναξαγόρου δὲ, καὶ τιῶν βραχυτάτων 80
 ἄμφορά τε καὶ ἄποια λέγουσι τὰ στοιχεῖα.
 Ἔγνωσ πατέρα γέροντα καὶ κωκυτὸν καὶ θρήνον.
 Αἱ Νηρηίδες δὲ θεαὶ τινες, αἱ ἀθροισθεῖσαι
 καὶ στήθη πλήττουσαι αὐτῶν, τῆς Θέτιδος γοώσας;
 οὐκ ἄλλο τι καθέστηκεν ἀλλ' ἢ αὐτὸ τὸ ὕδωρ, 85
 καὶ μᾶλλον τὸ κινούμενον, ὃ καὶ ναῖς καλεῖται.
 Τὸ ὕδωρ τὸ θαλάσσιον πολλὰς γὰρ κλήσεις ἔχει,
 Φόρκυς καὶ Τρίτων, Περσείδων, Νηρεὺς καὶ Ἀμφιτρίτη,
 Θέτις καὶ Νηρηίδες δὲ, καὶ ἕτερα μυρία.
 Πλάττει καὶ Νηρηίδων δὲ ὀνόματα προσφύρωσ 90
 ἀπὸ τε τῆς λευκότητος φύσεως τῶν ὑδάτων
 καὶ ἐκ τοῦ θάλλειν τὰ φυτὰ ταῖς ὕδατος ἀρδείαις,
 ἀπὸ κυμάτων, νήσων τε, σπηλαίων, ταχυτήτος,
 ἀλὸς ἀκτῶν τε καὶ λιμνῶν, καὶ δόσεως μυρίων,

(76) Accusativus πατέρα γέροντα, ni fortasse versus perierit, pendebit a remoto participio λέγων v. 71. Respicit Σ, 36 : ἡμένη πατρὶ πατρὶ γέροντι. Cf. supra v. 37.

(77) εἰρήκειμεν scilicet supra v. 48.

(78) A B, ἢ καὶ λευκόν.

(80) Βραχυτάτων, Cl.n. ad F, 67.

(81) A B, λέγουσι.

(83) B, θεαὶ τινες.

(85) A, ἄλλη τ' ἢ. A B C, καθέστηκεν.

(90) Πλάττει. Homerus II. 18, 39..

(91) Fortasse γλαυκότητος. Respicitur enim nomen Nereidis Γλαύκης; ni pro Γλαύκη legitur Δεύκη apud Homerum.

(92) A, ὑδάτων. B, τοῦ ὕδατος. Referendum ad Nereida Θάλειαν.

(93) Nereides scilicet respiciuntur, Κυμοδόκη, Νησαίη, Σπειώ, Θόη.

(94) Nereides, Ἄλιη, Ἀκταίη, Λιμνώρεια, Δωτώ. C, ἰσμε ῥύσεως.

ἐκ τε τοῦ πρώτου τῶν λοιπῶν στοιχείων πεφυκέναι, 95
 καὶ φέρειν τὰς ἑλκιάδας δὲ, καὶ δυνατὸν τελεῖν δε,
 δεξαμένην τυγχάνειν τε, καὶ νέμεσθαι ἠπλώσθαι,
 ἐπόσαι τε τοῖς ὕδασι ἀρμόζουσιν αἱ κλήσεις
 κἄντερ τινὲς προσέθεντο καὶ στίχους ἀπροσφόρους.
 Ἦχον τοῦτον λέγει δὲ πλῆγμα στηθῶν οἰκείου, 400
 τὸν περὶ νήσους καὶ ἀκτᾶς, σπήλαια, πέτρας, τᾶλλα.
 Ἦν Θετίην δὲ κατάρξασθαι ταύταις τοῦ γόου λέγει,
 ὅτι πρῶτον ἀνοίδησε μυκώμενον τὸ ὕδωρ,
 ἔπειτα προσρηγνύμενον οἷσπερ εἰρήκειν τόποις,
 δεινὸν, φρικώδη, μέγιστον οἶον ἐποίει ῥόχθον. 405
 Πρόσωπον μὲν, ὡς ἔφημεν, τῇ Θετίδι, θαλάσῃ,
 Ὅμηρος περιθέμενος μπρὸς τοῦ Ἀχιλῆως,
 δεικνύς ὅτι παθαίνεται τοῦτον καὶ τὸ στοιχεῖον,
 καὶ λόγους περιάπτει δὲ οὐσπερ ἂν εἶπε μήτηρ
 ἐπὶ υἱῷ ταιούτῳ μὲν, ὄντι δὲ βραχυχρόνῳ, 410
 καὶ θλιβομένῳ συνεχῶς λύπαις ἀλλοπροσάλλοις.
 Τὸ δὲ ὀξύ κοικύσασαν τοῦτου λαβεῖν τὴν κάραν
 καὶ λέγειν· « Ταῦτα ἐκ Διὸς τετέλεσται, ὡς ἠΰχου,
 « ὡς πρὸς τὰς ναῦς τοὺς Ἕλληνας πεσεῖν ὑπὸ τῶν Τρώων », 415
 τοῦτο φησὶν· ὁ Ἀχιλῆυς ἀτροκλον ὡς ἐπένθει,
 ἤκουσε δὲ τοῦ μυκηθμοῦ τοῦ τόσοῦ τῆς θαλάσσης,
 εἰς κεφαλὴν, καὶ λογισμὸν καὶ νοῦν δὲ τὸν οἰκείου,

(95) Nereis, Πρωτώ.

(96) Nereides, Φέρουσα, Δυνυμένη.

(97) A, τυγχάνειν δε. Nereides, Δεξυμένη. Ἀμπνιόμη. Videtur Tzetze probatam fuisse in Homero scripturam Δεξαμένη. Cf. Scholia Veneta et Illyn.

(98) C, κύμασιν. A B, ἀρμόζουσαι. (100) C. λέγει τε, superscripto δε. Cf. II. 18. 50.

(101) A, νόσου·

(102) A B. τούτου τοῦ. Cf. II. 18. 51.

(103) Sic A B C, ἀνοίδησε.

(105) A, ἐποίη. A B, sine οἶον.

(106) ἔφημεν v. 69...

(108) A, παθένεται. B, τ. ὑπὸ στοιχείον.

(112) Cf. II. 17. 74.

(113) Cf. II. 17. 74.

συνεις ὡς εἰμαρμένον ἦν οὕτω γενέσθαι τάδε
 ὡς πρὶν αὐτὸς ἐζήτει τε καὶ ἤψατο γενέσθαι,
 λέγει αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν· « ὦ συνεργὸν στοιχείου 120
 « καὶ βοηθοῦν μοι ἐς αἰὶ δίκην μητρὸς φιλάττης,
 « εἶδα ὡς ἡ οὐράνιος ἀστέρων εἰμαρμένη,
 « πληροῦσα πέθον τὸν ἐμὸν, Ἑλληνας οὕτω τρέπει·
 « τὸ δ' ἔφελος ὀποιῶν μοι; πεσόντος τοῦ Πατρόκλου,
 « τὰ κάλλισταί τε ὄπλα μοι Ἑκτορος ἀφελόντος, 125
 « ἅπερ Πηλεῖ δεδώκασι δῶρα τῶν λαμπροτάτων
 « θεοί· ἀστέρες οὐρανοῦ, ἐξ ὧν τὰ εἰμαρμένα·
 « ἡ ἅπερ ἦσαν ἐκ χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ τῶν ἄλλων
 « (ἐκάστω τῶν ἀστέρων γὰρ ἀνάκειται τις ὕλη)·
 « ἡ ἂ θεοί, καὶ βασιλεῖς, δεδώκασι Πηλεῖ, 130
 « ὅτε βροτοῦ ἀνέρος σε συνέζευξαν ἐν κοίτῃ·
 « τουτέστιν ἔταν τῷ Πηλεῖ θεὰ θνητῶ ἐξύγης,
 « ἥτοι ἔταν ἡ μήτηρ μου ἡ σοὶ ὁμωνυμοῦσα,
 « ἡ Θέτις βασίλισσα, τοῦ Χείρωνος θυγάτηρ
 « θνητῶ ἐξύγη τῷ Πηλεῖ καὶ κατωτέρας τύχης »· 135

(118) A, εἰμαρμένη δέ. B, εἰμαρμένην δέ. Intra v. 118 hæc iterum obtrudentur.

(119) Cf. II 1, 408-412.

(120) Cf. lib. T, 25, et infra v. 371.

(124) Cf. II, 18, 80. C, πεσόντος, superscripto θανόντος, vel glossa, nam passim facillima quæque glossatores explicant; vel variante; vel synonymo vocabulo quod librarius inconsciis archetypo substituerit. Menda id genus librariis nonnunquam excidunt, quod quam sit facile expertus scio. Afferam exemplum synonymi. Est hic versus inter Sententias quæ dicuntur Menandri Singulares: Ἄλαζονείας οὕτως ἐκπεύγει δίκην. Citatur οὐδεὶς e Vaticano, quod metrum lædit; reperi in Parisino 396 οὐδὲ εἰ; φεύγει δίκην. Synonyma quamvis vocabula videantur, re

non sunt. Plus est acuminis in lectione parisina. Φεύγειν δίκην, γραφὴν est accusari, in qua loquutione lapsus esse non semel Olearium ostendi ad Philostrati Heroica p. 279. Sensus ergo fuerit: α Ἰα-α ciantis sui nemo unquam agitur reus u. Alterius lectionis sensus veritati adversatur; nam jactatoribus hominibus licentia datur et impunitas, nec dici possunt peccata effugere quam nulla lex irrogat.

(125) A B, ἀφελόμενον.

(126) Cf. supra P, 28.

(128) Cf. p. 30. Mirum est tales opinioniones orationi Achilles immitteri; at non is est Homericus Achilles, sed Tzetzius magus, huiusmodi, mysteriis initiatus ὕδατομαντείας καὶ λεκανομαντείας.

(131) B, συνέζευξεν· Cf. II, 18, 85.

(135) A, κατωτέρω. Hoc versu clau-

(Τοῦτο τὸ ἀλληγόρημα, καὶ σχῆμα δὲ τὸ τούτου μεταβάσεις ὀνόματος πρὸς ὄνομα καλεῖται).

« ὦς ὄφελος, ὦ μήτηρ μοι, σὺ σὺν θεαῖς ἀλίαις
 « οἰκεῖν, ὃ δὲ Πηλεὺς θνητῇ πρὸς γάμον συζυγῆναι·
 « νῦν δ' ἵνα πένθος ἐν φρεσὶ καὶ σοὶ μυρίον εἴη 140
 « παιδὸς ἀποφθιμένοις, τὸν οἴκοις οὐχὶ δέξῃ ».

Τὸ « ὄφελος ὡς ὄφελος » τῇ μεταβάσει νόει,
 « ἀλίαις » νησιώτιδας ἢ παραθαλασσίας·
 « θεαῖς » τὰς βασιλίδας δὲ φησὶ καὶ τὰς ἐνδόξους.

« Πηλεὺς ζυγῆναι δὲ θνητῇ τύχης τῆς κατωτέρας· 145
 « Νῦν δ' ἵνα πένθος ἐν φρεσὶν εἴη καὶ σοὶ μυρίον », ἤτοι τῇ ὁμωνύμῳ σοὶ ἐκείνῃ τῇ μητρὶ μου.
 Ἐξευξαι, τὸ ἐξευκται παρήκε τοῖς ἐνθάδε ἐλλειπτικῶς, μιμητικῶς, σχήματι τῶν πενθούντων.

Εἶτε καὶ οὕτω νόησον λέγειν τὸν Ἀχιλεῆα· 150

« ὦφελος μὴ ἐγένετο ἄνθρωπος μηδὲ κόσμος.
 « Οὐ θέλω ζῆν, τὸν Ἔκτορα μὴ κτείναις τῷ δορί μου ».

Θέτις δὲ σακρυχέουσα ταῦτε φησὶ πρὸς τοῦτον·
 « Ὀκύμορος, ὦ τέκνον μοι, λοιπὸν οἷς λέγεις ἔσῃ·
 « μετὰ θανὴν γὰρ Ἔκτορος θνήσκεις καὶ σὺ εὐθέως ». 155

Μέγα στεναῖξας πρὸς αὐτὴν ὁ Ἀχιλεὺς φησὶ δε·
 « Ἀὐτίκα θάνοιμι ἀγῶ »· Ἀλλὰ σαφημιστέον·
 « οὐ θέλω ζῆν » ὡς εἶρηκε, « τὸν Ἔκτορα μὴ κτείναις », τῆς τ.

ditur folium 307; sequens autem primus est folii 300, perturbato chartarum ordine. Cf. ad P, 88.

(138) A. ὄφελος ὦ μήτηρ μου, et σὺν superscripto σοὶ. B, μήτηρ μου. C, σὺ δε θεαῖς. Cf. II. 18, 86.

(140) Cf. II. 18, 88.

(142) Cf. II. 18, 86, 87. A. ὄφελος.

(143, 144) A B, ἄλ. νησιώτιδας, θεαῖς, τὰς βασιλίδας. A, Πηλεὺς ζυγ. ζὲ θν. ἰδιωτῶν τῆς τύχης. B, ἰδιῶν τῶν

τῆς τ. Sequitur sum recensionem ampliorum codicum C. Cf. v. 385.

(146) A, φρεσί.

(148) A, ἐξευξε. Sic intelligendum, ad verba νῦν δὲ Homericæ orationis subaudiendi debere ἐξευσαι σὺ, vel ἐξευκται ὁ Πηλεὺς. Et in prosa νῦν δὲ sic pendet. Ceterum Tzetzes hic neglectior est.

(154) Cf. II. 18, 95. A B, μου.

(156) A, αὐτόν.

(157) Cf. II. 48, 97.

Ἵδρομαντείας μέμνηται, ἥτις λαμπρῶς ἐδήλου
 μετὰ τὴν Ἐκτορος σφαγὴν καὶ τοῦτον τεθνηκέναι. 460
 μέγα στενάξας δὲ φησί· « Τεθναίνῃ παραυτίκα ».
 Νῦν τὴν Ἵδρομαντείαν τε καὶ λεκανομαντείαν,
 ἐξ ἧς τὸ πᾶν ἐγίνωσκε, μητέρα λέγει τούτου.
 « Κῆρα δ' ἐγὼ δεδέξομαι », ἦτοι θανοῦμαι τότε
 « ὅταν ὁ Ζεὺς καὶ οἱ λοιποὶ θελήσωσιν ἀστέρες, 465
 « ἐξ ὧν ἀνθρώποις γίνεται πάντα τὰ πεπρωμένα.
 « Οὐδ' Ἡρακλῆς γὰρ ὁ στερρὸς ἐξέφυγε τὴν μοῖραν,
 « ὅσπερ Διὶ τῷ ἀνακτι ὑπῆρχε πεφιλμένος »·
 ἢ ἀστρολόγῳ τῷ Διὶ ἐκείνῳ στεφηφόρῳ
 οὐ καὶ Ὀρφεύς που μέμνηται, εἴτε καὶ τῷ ἡλίῳ· 470
 ἔργα κλεινὰ γὰρ καὶ λαμπρὰ ζῶν Ἡρακλῆς ἐτέλει.
 Ἦ τῷ Διὶ καὶ οὐρανῷ φίλον τὸν ἄνδρα λέγει·
 ἄριστος ἀστρολόγος γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ὑπῆρχεν,
 ὡς καὶ Ὀρφεὺς τοῖς Λιθικοῖς βοᾷ διαπυρσίως.
 Οὕτω Διὶ τὸν Ἡρακλῆν νόει μοι πεφιλμένον, 475
 τῇ εἰμαρμένῃ δὲ αὐτὸν μὴ εἴπῃς πεφιλμένον·
 πάνυ γὰρ τληπαθέστατον ἔζη τὸν βίον οὗτος,
 ὑπ' Εὐρυσθέως τοῦ δειλοῦ κακούμενος ἀμέτρως.
 Διὶ τῷ ἀστρολόγῳ δὲ καὶ βασιλεῖ μοι φίλον,

(161) C, Ἵδρομαντίαν τε καὶ λεκανομαντίαν, sed his superscriptis diphthongis. Cf. ad P, 85.

(164) Cf. II, 18, 115.

(166) A, γίνονται. Cf. v, 399.

(167) Cf. II, 18, 117.

(170) Respectu forsan ad Orphei Lithica 624: Εἰ δὲ Ζεὺς τοι τὸν γε βιωσέμεν ἀρνῆσαιτο, Ἄλλὰ νόει σὺ τεῆσιν ἐνὶ φρεσίν, εἴνεκεν αὐτῷ Ῥῆξε λίγον Κλωθῶ· τῷ δ' ἔργεται ὕστατον ἡμᾶρ.

(173) Tzetze Chil. 5, 131, Hercules luisse dicitur, Σὺν ἀστρολόγῳ ποιητῆς, φιλόσοφο· καὶ μάγῳ, Καὶ ἰατρῶς, καὶ ἕτερα

ἄσα Ὀρφεύς καὶ ἄλλοι Γράφοντές μοι δεκνύουσιν οἷος ὑπῆρχεν οὗτος· Heraclidi etiam Allegoriis c. 33, ἀνὴρ ἐμψρων καὶ σοφίας οὐρανίου μύστης, qui philosophiam profunda mersam caligine illuminavit.

(174) A B, παραπυρσίως. C, διαπυρσίως. In Lithicis nil reperio. Fortasse Tzetzes non bene meminerat. Inter epitheta quibus ornatur Hercules in Orphico Hymno duodecimo est μάντις.

(176) Non est in A.

(179) A B, ἀστρολόγῳ τε. Jupiter et libro T, 56, 62 dicitur ἀστρολόγος.

- ἢ τῷ ἡλίῳ μάλιστα, τῷ οὐρανῷ δὲ φίλον,
 480 τὸν Πρακλέα νόει μοι, ἄριστον ἄστρον λόγους.
 « Ἀλλὰ ἐ μοῖρ' ἐδάμασε καὶ χόλος ὁ τῆς Ἥρας »
 ἀλλὰ καὶ ἄριστος τελῶν τισυῖτος ἀστρολόγος
 ὑπὸ τῆς μοίρας τέθνηκε καὶ τῆς ὀργῆς τῆς Ἥρας.
 Ὀργὴν τῆς Ἥρας δὲ ψυχῆς παρατροπὴν νῦν νόει. 183
 Τῆς ὕδρας τῷ φαρμάκῳ γὰρ χιτῶνα κεχρισμένον
 ἐπενδυθεὶς ὁ Πρακλῆς καὶ τῶν φρενῶν ἐκστάς δε,
 αὐτὸν βαλὼν εἰς τὴν πυράν, ἐξέδραμε τοῦ βίου.
 Οὕτω φρενῶν τὴν ἔκστασιν χόλον νῦν Ἥρας νόει,
 μὴ μέντοι τοῦ ἀέρος γε, δε, τικτομένῳ τούτου, 490
 ἔντος μεγαλοσώμου δὲ, δεινῶς βεβιασμένος,
 δεκαμηναῖον δέδρακε τούτου ἀποτεχθῆναι,
 τῷ Εὐρυσθεῖ δὲ ἄρχεσθαι τεχθέντι ἑπταμήνῳ.
 « Τῆς μάχης δὲ μὴ ἔρκε φιλοῦσα, οὐ με πείσεις ».
 « Οἶδα ἐκ σοῦ, ὦ μάντευμα τῆς ὕδατομαντείας, 495
 « ὡς, εἰ ἀνέλῳ Ἔκτορα, καγῶ εὐθέως θνήσκω.
 « Ὅμως καλὸν μοι πολεμεῖν· οὐ φιλοψυχητέον ».
 Τούτῳ δ' ἡ ἀργυρόπεζα Θέτις ἀνταπεκρίθη·
 « Καλὸν τοῖς φίλοις βσθηεῖν, ὦ πεφιλμένον τέκνον·
 « ἀλλ' ἄνευ ὄπλων σὺ χρεῶν εἰς μάχην ἐξιέναι· 200
 « ὁ Ἐκτωρ ὁ τρικάρυθος ἔχει γὰρ σὺ τὰ ὄπλα.
 « Μικρὸν χρόνον καρτέρησον· εἰς πόλεμον μὴ χῶρει,

(180) Non est in C. Et nocet quidem.

(181) A, ἀστρολόγος

(182) Cf. II. 18, 119.

(185) In C super ψυχῆς scriptum φρε-
 νῶν. A B, περιτροπὴν.

(189) A, οὕτω φρενῶν. C, ψυχῆς,
 superscripto φρενῶν. B, φρενῶν.

(190) A B, ἀέρος γάρ. Cf. T, T.O.

(191) B, δε τος.

(193) De Eu ystheo ἑπταμήνῳ vide

T. 76, schol. ad II. 49, 119, et Meinek.
 Rhiano p. 177.

(194) Cf. II. 18, 126. A, εἶρηκε.

(195) A, σου τὸ μ. B, σου μ. Cf. v. 444.

C, ὕδατομαντείας, iota superimposita
 litteris ei.

(198) A, τούτῳ δὲ. B, τὸν τῷ δ' ἴ.

C, τὸν superscripto τῷ.

(200) C, εἰς χρεῶν εἰς μ.

(201) A, τρικάρυθος.

« ἔως ἐγὼ κομίσω σοι παρὰ Ἡφαιστου ὅπλα ».

Εἰποῦσα ταῦτα τῷ υἱῷ, ταῖς Νηρηίσι λέγει
στραφῆναι πρὸς τὴν θάλασσαν ταύτας καὶ τὸν Νηρέα. 205

Ἡ δὲ παρὰ τὸν Ἡφαιστον πρὸς Ὀλυμπον ἐχώρει.

Οὕτως ὄρμα πρὸς πόλεμον θυμῷ νενικημένος.
Ὡς ἐκ μητρὸς δὲ διδαχθεὶς, ὕγρου καὶ τῆς θαλάσσης,
ἔτι χειμῶνος νῦν καιρὸς, οἱ Ἕλληνες δ' ἠττώνται,
καὶ μόνον, ἄσπλον, Τρωσὶ μάχην οὐ χρῆ συνάπτειν, 210
αὐτὸς αὐτῷ ἐπίσχεσιν μάχης ποιεῖσθαι λέγει
ἔστ' ἂν αὐτῷ κομίσωσιν ὅπλα διὰ θαλάσσης,
ἐκ τοῦ πυρὸς ἀρτιτευχῆ καὶ καινουργὰ καὶ νέα.

Οὕτω περὶ τῶν ὅπλων μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐσκόπει,
καὶ δὴ τινὰς ἀπέσταλκεν εἰς ὄπλουργοὺς Αἰθιοπίους, 215
ἢ πρὸς ἑτέραν νῆσον δὲ, εἴτε καὶ χώραν ἄλλην,
ἐξ ἧς καὶ ἀπεκόμισαν οἷα τὰ ὅπλα τούτω,
παντὸς τοῦ κόσμου φέροντα ποικίλμασιν εἰκόνα.

Ἡ θάλασσα δ' ὑπέστρεψε πάλιν αὐτῆς εἰς κοίτην,
αἱ Νηρηίδες εἰς αὐτῶν τὸν γέροντα πατέρα· 220
ἡ Θέτις δὲ, λεπτότερον ὂν εὐθεσίας ὕδωρ
συγκρατικόν τε τοῦ θερμοῦ, πρὸς οὐρανὸν ἀνήλθεν.

Οἱ Τρῶες δὲ τοὺς Ἕλληνας αὐθις ἐνίκων μάχῃ,
μικροῦ δεῖν ἂν καὶ Πάτροκλον καθεῖλκυσαν εἰς Τροίαν,

(206) A B, περὶ .. πρὸς πόλεμον.
Cf. II. 18, 146.

(207-213) Repetuntur hi versus infra
422 sq.

(210) B, χειρὶ μάχην.

(211) Conl. II. 18, 189...

(212) In hoc versu desinit folium 300;
sequens vero primus est folii 310, quum
fuerint interversa folia. Vide n. ad v. 135.

(213) A, ἀντιτευχῆ. Redibit epithetum
ἀρτιτευχῆς vv. 340, 427.

(219) C, ὑπέστρεψε.

(220) A B, αὐτόν.

(221) A, λεπτόμερον. Εὐθεσίας ὕδωρ
rursus v. 261, 334, 431, 456, 578.
Tzetzes ad Lycophronem 22: Θέτιν
τὴν θάλασσαν, ὡς εὐθεσίας αἰτίαν
συναχθέντος γάρ κατ' ἀρχὰς τοῦ ἰδα-
τος, ἐφάνη ἡ ξηρὰ, καὶ γέγονε τοῦ παν-
τὸς εὐκοσμία.

(222) A B, συγκρατικόν. C, συγκρα-
τικόν, quod A B C exhibent in repetitio-
ne huius loci v. 433, 581.

(224) A, sine ἂν.

εἰ μὴ πευ τότε Ἄχιλεὺς τὴν ἀερίαν Ἴριν, 225
 ἔνυδρον νέφος προσλαβὸν ἀνάκλασιν ἡλίου,
 ἰδῶν συνῆκε πόλεμον βαρύτετον κροτεῖσθαι,
 καὶ καλυφθεὶς τῇ κεφαλῇ συνάμα καὶ τοῖς ὤμοις,
 σκέπασμά τι μηχανητόν, κατοπτρικόν, φρονήσει,
 πῦρ ταῖς ἀντανεκλάσει προσπέμπον τοῦ ἡλίου 230
 ὅπερ ἐπέδυσιν φησὶν αἰγίδος ὑπ' Ἀθήνης
 καὶ ἄκων πρὸς τὸ τάφρουμα στάς, καὶ βοήσας μέγα
 Τρῳάας μὲν τρέπει πρὸς φυγὴν, Πάτροκλον δὲ λαμβάνει.
 Ὁ ἥλιος ἀέκων μὲν Ἦρας κελεύσει ἔδν
 τῷ τοῦ ἀέρος Ζοφερῷ, καὶ πρόωρος ἐκρύβη 235
 τῆς μάχης δ' ἀπεπαύθησαν Ἑλληνές τε καὶ Τρῳές.
 Τὴν Πολυδάμαντος βουλὴν ἐὼ νυν παρεγγράφειν.

(225) Cf. II. 18, 166.

(226) Abest ab A. C, προσλαβόν. Permutatio vocalium ο ω perpetua, quam vidimus et videbimus. Exempla præbebit Scholium Tzetze ad suas Chiliades 1, 19, non accurate descriptum in Anecdosis Oxon. t. 3, p. 350: Ἡρόδοτος ὁ παῖς ὁ τοῦ Ὀξύλου] Ἐύλου παῖς Ἡρόδοτος. Ὀξύλου παῖς Ἡρόδοτος γεγραμμένον εὐρίσκων, ἀμφέβαλον ἴσπότερον [cod. 2644, ὁποτέρως] δεῖ γράφειν. Λουκιανῶ δὲ καίπερ ὀρθῶς καὶ ἀναμφ.... [sic Cramer, ac monet Dubnerum legere ἀναμψισθήτως, optime quidem. Codex 2644 post ἀναμψ. non jam legi potest] γράζοντι οὐκ ἐπειθόμην [Lucianus de Domo 20: Ἡρόδοτον Δύξου. Sed Codex 3010 Ἐύλου: quod inveniebat Tzetzes] φησι γάρ. « Ἡρόδοτον Ἐύλου τὸν Ἀλικαρνασσίδην »· διτι πολλὰ χυψευδογραφεῖ. Ἐπίσθη δὲ ὡς Ἐύλου δεῖ γράζειν, ἐντυχῶν τούτῳ ἐπιγράμματι οὗ Ζήνων ἐν... τετάρτῃ [Cramerus notat esse in codice ἐνοῖν τετάρτη. Codex 2644 fere evanidus habere videtur sive, sed puto ex ductibus mihi usu cognitis, legendum τῇ] τῶν Εὐθυῶν μνημονεύει· α Ἡρόδοτον Ἐύλω κρυπτεῖ κόνις ἦδε θανόντα, Ἰάδος ἀρχαῖης· ἱστορίας πρῆτανιν, Δωρίδος ἐκ

πάτρας [videtur esse πάτρης in cod. 2644. Est πάτρης in Anth. App. 212] βλάστων τ' ἀπό [Cod. 2644 recte, βλάστοντ' ἀπο. Anthol. ἀπο]· τῶς γὰρ ἄτλητον Μῶμον ὑπεκπροευγῶν [Cod. 2644 fere exhibet τος, cum litteris superscriptis nescio quibus. Propono: βλάστοντ' ἀπό τῆς γὰρ ἄτλητον Μ. ὑπ.] Θούριον ἔσχε v... v. Sic Cramerus, et sic fere codex, ultimo v adhuc apparente, spatio omnino non capace nominis πάτρην, quod tenet Anthologia. Propono νάτιν, verbum quod immerito grammatici severiores contemnunt. Bæckhius in Pindari Fr. 97 νάουσαι non mutavit.

(228) Conf. v. 440.

(229) Schol. in C, et in Ane. d. Oxon. t. 3, p. 384. μηχανητόν φρονήσει τοῦ τεχνουργοῦ, ἀλλ' οὐκ Ἀχιλλέως. Τζετσε φρόνησις est allegoria Minervæ quæ ægide sua et nube humeros et caput operit Achillis, II. 18, 204. Locus repetitur inferius v. 440. — Sic ardens speculum Diomedes clypeo et galeæ adaptavit libro E, 6.

(232) Cf. II. 18, 317.

(233) A B, πέμπει.

(234) Cf. II. 18, 239.

(237) Cf. II. 18, 254. A, παρεγγράψαι. B, παρεγγράψας.

τὴν μὲν ἐσθλὴν, τὴν δὲ λυγρὰν, τὴν δ' ἀγγελίαν μόνον
καθάπερ καὶ τὰ φάρμακα πρεπόντως ὀνομάζει
ἐσθλά, λυγρά, καὶ φάρμακα δίχα τινὸς προσθήκης, 25
τῶν ἄλλων πάντων φάρμακα γραφαῖς ὀνομαζόντων
μόνα τὰ ἰατήρια, μὴ μέντοι καὶ τὰ ἄλλα.

« Νεκτάρειον χιτῶνα » δὲ τὸν θαυμαστὸν νῦν λέγει.
Τὸ « χεύατο δ' εἰς κεφαλὴν τὴν αἰθαλώδη κόμην », 30
τὸ « μέγαν τε μεγαλωστί ταθῆναι τῇ κοίτῃ »,
σὺν τούτοις τὸ « δαίρειν τε φίλαις χερσὶ τὴν κόμην »,
ψυχῆς ἐστὶ ζωγράφημα ποίας σιωπητέον·
τὴν ἦνπερ ὁ ἀμίμητος σοφία καὶ φρονήσει

Ὅμηρος νῦν ἐνζωγραφεῖ, καὶ ζωγραφῶν λαοθάνει.
Ὡμῶξε μέγα δ' Ἀχιλλεύς, ἤκουσε δὲ ἡ μήτηρ 35
παρὰ τῷ γέροντι πατρὶ, θαλάσση, καθημένη.

Κωκύει· συναθροίζονται σύμπασαι Νηρηίδες,
καὶ « στήθεα πεπλήγοντο, Θέτις δ' ἐξῆρχε γούου ».

Ἄλλ' ἀλληγορητέον μοι πᾶν τὸ χωρίον τοῦτο,
καὶ τὸν ὄξυν δὲ κώκυτον τῆς Θέτιδος ὄν λέγει, 40
καὶ Ἀχιλέως κεφαλὴν ὅπως κατέσχε τότε,
ὀλοφυρμὸν, καὶ λόγους δὲ ῥηθέντας ἀμφοτέροις,
καὶ πᾶν ὅποσον δέον μοι λεπτῶς ἀλληγορησαί.

Μήτηρ τοῦ Ἀχιλέως μὲν ἡ Χείρωνος ἦν Θέτις·
καὶ Θέτις δὲ, ἡ θάλασσα, μήτηρ τοῦ Ἀχιλέως, 45
λέγεται οὕτως πενταχῶς, ὥσπερ καὶ πρώην ἔφην.

Κατ' Αἰγυπτίους, Ὅμηρον, Θαλῆν τε καὶ ἐτέρους,

(25) Cf. *Odys.* 4 230.

(28) Cf. *Il.* 18, 25.

(29) B C, ἐς χερσ. Cf. *Il.* 18 23,

(30) Cf. *Il.* 18, 26. A B, μέγζ.

(31) Cf. *Il.* 18, 27.

(32) A, ποίας.

(33) A, ἀμίμητος.

(35) A, ὦμῶξε. ... ἤκουε. *Conferatur*
Il. 18, 35.

(88) Cf. *Il.* 18, 54.

(40) Λέγεται scilicet *Il.* 18, 71.

(45) *Conf.* n. ad v. 17.

τὸ ὕδωρ πρῶτον λέγεται στοιχεῖον πεφυκέναι
 Ἐκ τούτου δὲ καὶ τὰ λοιπὰ γενέθλια στοιχεῖα.
 Οὕτω πρῶτως ἡ θάλασσα καὶ τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον 50
 τοῦ Ἀχιλέως μήτηρ τὴν καὶ πάντων τῶν ἐν βίῳ.
 Ἡ θάλασσα καλεῖται δὲ δευτέρως τούτου μήτηρ
 διὰ τὸ ἄγριόν αὐτοῦ καὶ θυμικὸν τοῦ τρόπου·
 τρίτως, ὅτι, γενέθλιον ἔχων ἐν ὑδροχόῳ,
 ἐν ταῖς παρῦγροις μάχαις τε καὶ ταῖς διαποντίοις 55
 καὶ τοῖς χειμῶνος δὲ καιροῖς μεγάλως συνηγεῖτο·
 τετάρτως, ὡς ἐξ ὕδατος καὶ λεκανομαντείας
 μανθάνων, ὥσπερ ἐκ μητρὸς, τὰ μέλλοντα συμβῆναι·
 πέμπτως, ὡς καὶ θανόντος δὲ αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλέως,
 νεκροῦ τε τούτου σώματος εἰσέτι προκειμένου, 60
 ἡ θάλασσα ταράξασα κῦμα φρικτὸν καὶ μέγα
 ἐξήλθε μέχρι τοῦ νεκροῦ περὶ Σιγείου τόπον,
 ὡς πᾶν τὸ στράτευμα φυγεῖν κατακλυσμὸν δοκοῦντας·
 ἡ δὲ θρηνώδης γοερὸν ὥσπερ μυκησαμένη,
 πάλιν πρὸς κοίτην τὴν αὐτῆς εὐθέως ὑπεστράφη· 65
 ἔπερ καὶ θρηῖνον Θέτιδος φασὶ καὶ Νηρηίδων.
 Καὶ νῦν τοῦ Ἀχιλέως δὲ τὸν Πάτροκλον θρηνοῦντος
 τοιοῦτον περὶ θάλασσαν ἐγένετο σημεῖον,
 ἃ προσωποποιᾶν μὲν ὁ Ὅμηρος ποιήσας
 ἀλληγορεῖ τὰ σύμπαντα τὰ τῆδε γεγραμμένα, 70
 θάλασσαν Ἀχιλέως μὲν μητέρα Θέτιν λέγων,
 ὥσπερ τῷ πένθει τῷ αὐτοῦ δῆθεν λελυπημένην,

(50) B, οὕτως.
 (52) B, δευτέρου.
 (55) A, πανύγροις. B, πανάγροις.
 Cf. ad A. 188. Ibi in A hic locus de l'he-
 tère et aqua jam fuit lectus.
 (57) C, λεκανομαντείας, super ei
 scripto ι. Conferatur nota ad P, 85.
 (62) A, τόπου. B τύπου. C, τόπον,
 ut et libro A, 195.
 (63) Cf. n. ad A, 196.
 (66) Est φησὶ libro A, 196.
 (72) A B, καὶ οἴαπερ τῷ π.

διά τὸ τότε, τοῦ ἀνδρὸς τὸν Πάτροκλον θρηνοῦντος,
 αὐτὴν, ὡς ἔφην, ἐξελθεῖν μυκῆματι μεγάλῳ·
 ὁ μύκημα καὶ κωκυτὸν καὶ θρήνον ταύτης λέγει· 75
 πατέρα ταύτης γέροντα τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων
 ὅτι, καθὼς εἰρήκειμεν, πρῶτον στοιχείου ὕδωρ,
 ἢ ὡς λευκὸν καὶ πολιόν· καὶ γὰρ λευκὸν τὸ ὕδωρ
 κὰν οἱ λοιποὶ φιλόσοφοι, πλὴν τοῦ σοφοῦ Ὀμήρου
 καὶ τοῦ Ἀναξαγόρου δέ, καὶ τινῶν βραχυτάτων 80
 ἄμορφά τε καὶ ἄποια λέγωσι τὰ στοιχεῖα.
 Ἔγνωσ πατέρα γέροντα καὶ κωκυτὸν καὶ θρήνον.
 Αἱ Νηρηίδες δὲ θεαὶ τινες, αἱ ἀθροισθεῖσαι
 καὶ στήθη πλήττουσαι αὐτῶν, τῆς Θέτιδος γούσσης;
 οὐκ ἄλλο τι καθέστηκεν ἀλλ' ἢ αὐτὸ τὸ ὕδωρ, 85
 καὶ μᾶλλον τὸ κινούμενον, ὃ καὶ ναῖς καλεῖται.
 Τὸ ὕδωρ τὸ θαλάσσιον πολλὰς γὰρ κλήσεις ἔχει,
 Φόρκυς καὶ Τρίτων, Περσειδῶν, Νηρεῦς καὶ Ἀμφιτρίτη,
 Θέτις καὶ Νηρηίδες δέ, καὶ ἕτερα μυρία.
 Πλάττει καὶ Νηρηίδων δὲ ὀνόματα προσφόρως 90
 ἀπὸ τε τῆς λευκότητος φύσεως τῶν ὑδάτων
 καὶ ἐκ τοῦ θάλλειν τὰ φυτὰ ταῖς ὕδατος ἀρδείαις,
 ἀπὸ κυμάτων, νήσων τε, σπηλαίων, ταχυτήτος,
 ἀλὸς ἀκτῶν τε καὶ λιμνῶν, καὶ δόσεως μυρίων,

(76) Accusativus πατέρα γέροντα, ni fortasse versus perierit, pendebit a remoto participio λέγων v. 71. Respicit Σ, 36 : ἡμένη παρὰ πατρί γέροντι. Cf. supra v. 37.

(77) εἰρήκειμεν scilicet supra v. 48.

(78) A B, ἢ καὶ λευκόν.

(80) Βραχυτάτων, Cl. n. ad F, 67.

(81) A B, λέγουσι.

(83) B, θεαὶ τινες.

(85) A, ἄλλη τ' ἢ. A B C, καθέστηκεν.

(90) Πλάττει. Homerus II. 18, 39...

(91) Fortasse γλαυκότητος. Respicitur enim nomen Nereidis Γλαύκης; ni pro Γλαύκη legerit Λεύκη apud Homerum.

(92) A, ὑδάτων. B, τοῦ ὕδατος. Referendum ad Nereida Θάλειαν.

(93) Nereides scilicet respiciuntur, Κυμοδόκη, Νησαίη, Σπειώ, Θόη.

(94) Nereides, Ἀλίη, Ἀχταίη, Διμώρεια, Δωτώ. C, ferme ὕσεως.

ἐκ τε τοῦ πρώτου τῶν λοιπῶν στοιχείων πεφυκέναι, 95
 καὶ φέρειν τὰς ἄλκιδας δὲ, καὶ δυνατὸν τελεῖν δε,
 δεξαμένην τυγχάνειν τε, καὶ νέμεσθαι ἠπλώσθαι,
 ἐπόσαι τε τοῖς ὕδασι ἀρμόζουσιν αἱ κήσεις
 καὶ ἄντερ τινὲς προσέθεντο καὶ στίχους ἀπροσφόρους.
 Ἦν ἤχον τοῦτον λέγει δὲ πληγμα στηθῶν οἰκείων, 400
 τὸν περὶ νήσους καὶ ἀκτὰς, σπήλαια, πέτρας, τᾶλλα.
 Ἦν Θετίη δὲ κατάρξασθαι ταύταις τοῦ γόου λέγει,
 ἔτι πρῶτον ἀνοῖδῆσε μυκώμενον τὸ ὕδωρ,
 ἔπειτα προσρηγνύμενον οἷσπερ εἰρήκειν τόποις,
 δεῖνόν, φρικώδη, μέγιστον οἶον ἐποίει ῥόχθον. 405
 Πρόσωπον μὲν, ὡς ἔφημεν, τῇ Θετίδι, θαλάσῃ,
 Ὅμηρος περιθέμενος μητρός τοῦ Ἀχιλῆως,
 δεικνύς ὅτι παθαίνεται τοῦτον καὶ τὸ στοιχείου,
 καὶ λόγους περιάπτει δὲ οὔσπερ ἄν εἶπε μήτηρ
 ἐπὶ υἱῷ ταιούτῳ μὲν, ὄντι δὲ βραχυχρόνῳ, 410
 καὶ θλιβομένῳ συνεχῶς λύπαις ἀλλοπροσάλλοις.
 Τὸ δὲ ὄξυ κωκύσασαν τοῦτου λαβεῖν τὴν κάραν
 καὶ λέγειν· « Ταῦτα ἐκ Διὸς τετέλεσται, ὡς ἦρχου,
 « ὡς πρὸς τὰς ναῦς τοὺς Ἕλληνας πεσεῖν ὑπὸ τῶν Τρώων », 415
 τοῦτο φησὶν· ὁ Ἀχιλεὺς ἀτροκλον ὡς ἐπένθει,
 ἤκουσε δὲ τοῦ μυκηθμοῦ τοῦ τόσου τῆς θαλάσσης,
 εἰς κεφαλὴν, καὶ λογισμὸν καὶ νοῦν δὲ τὸν οἰκείον,

(95) Nereis, Πρωτώ.

(96) Nereides, Φέρουσα, Δυναμένη.

(97) A, τυγχάνειν δε. Nereides, Δεξαμένη. Ἀμεινόμε. Videtur Tzetze probatam fuisse in Homero scripturam Δεξαμένη. Cf. Scholia Veneta et Heyn.

(98) C, κύμασιν. A B, ἀρμόζουσαι.

(100) C, λέγει τε, superscripto δε. Cf. II. 18. 50.

(101) A, νόσους.

(102) A B, τούτου τοῦ. Cf. II. 18, 51.

(103) Sic A B C, ἀνοῖδῆσε.

(105) A, ἐποίη. A B, sine οἶον.

(106) ἔφημεν v. 69...

(108) A, παθένεται. B, τ. ὑπὸ στοιχείον.

(112) Cf. II. 17, 74.

(113) Cf. II. 17, 74.

συνεις ὡς εἰμαρμένον ἦν οὕτω γενέσθαι ταῦδε
 ὡς πρὶν αὐτὸς ἐζήτει τε καὶ πῦχτο γενέσθαι,
 λέγει αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν· « Ὡ συνεργὸν στοιχείου
 120
 « καὶ βοηθοῦν μοι ἐς αἰεὶ δίκην μητρὸς φιλάτης,
 « εἶδα ὡς ἡ οὐράνιος ἀστέρων εἰμαρμένη,
 « πληρεῦσα πέθον τὸν ἐμόν, Ἕλληνας οὕτω τρέπει·
 « τὸ δ' ὄφελος ὀποῖόν μοι; πεσόντος τοῦ Πατρόκλου,
 « τὰ καλλίστ' αὖ ἐπλα μοι Ἴκτορος ἀφελόντος,
 125
 « ἅπερ Πηλεῖ δεδώκασι δῶρα τῶν λαμπροτάτων
 « θεοί· ἀστέρες οὐρανοῦ, ἐξ ὧν τὰ εἰμαρμένα·
 « ἡ ἅπερ ἦσαν ἐκ χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ τῶν ἄλλων
 « (ἐκίστω τῶν ἀστέρων γὰρ ἀνάκειται τις ὕλη)·
 « ἡ ἅ θεοί, καὶ βασιλεῖς, δεδώκασι Πηλεῖ,
 130
 « ὅτε βροτοῦ ἀνέρος σε συνέζευξαν ἐν κοίτῃ·
 « τουτέστιν ἔταν τῷ Πηλεῖ θεὰ θνητῶ ἐξύγης,
 « ἥτοι ἔταν ἡ μήτηρ μου ἡ σοὶ ὁμωνυμοῦσα,
 « ἡ Θέτις βασιλίσσα, τοῦ Χείρωνος θυγάτηρ
 « θνητῶ ἐξύγη τῷ Πηλεῖ καὶ κατωτέρας τύχης ».
 135

(118) A, εἰμαρμένη δέ. B, εἰμαρμένη δέ. Intra v. 118 hæc iterum obtruduntur.

(119) Cf. Il. 1, 408-412.

(120) Cf. liber T, 25, et infra v. 371.

(124) Cf. Il. 18, 80. C, πεσόντος, superscripto θανόντος, vel glossa, nam passim facillima quæque glossatores explicant; vel variante; vel synonymo vocabulo quod librarius inconscius archetypo substituerit. Menda id genus librariis nonnunquam excidunt, quod quam sit facile expertus scio. Afferam exemplum synonymi. Est hic versus inter Sententias quæ dicuntur Menandri Singulares: Ἄλαζονείας οὐτὶς ἐκφεύγει δίκην. Citatur οὐδεὶς e Vaticano, quod metrum lædit; reperi in Parisino 396 οὐδὲ εἰς φεύγει δίκην. Synonyma quamvis vocabula videantur, re

non sunt. Plus est acuminis in lectione parisina. Φεύγειν δίκην, γραφὴν est accusari, in qua loquutione lapsus esse non semel Olearium ostendi ad Philostrati Heroica p. 379. Sensus ergo fuerit: « Ja-α ciantis sui nemo unquam agitur reus ». Alterius lectionis sensus veritati adversatur; nam jactatoribus hominibus licentia datur et impunitas, nec dici possunt penam effugere quam nulla lex irrogat.

(125) A B, ἀφελόμενον.

(126) Cf. supra P, 28.

(128) Cf. p. 30. Mirum est tales opinioniones orationi Achilles immitteri; at non is est Homericus Achilles, sed Tzetzius magus, Iarionius, mysteriis initiatus ὕδατομαντείας καὶ λεκανομαντείας.

(131) B, συνέζευξεν. Cf. Il. 18, 85.

(135) A, κατωτέρω. Hoc versu clau-

(Τοῦτο τὸ ἀλληγόρημα, καὶ σχῆμα δὲ τὸ τούτου μεταβάσις ὀνόματος πρὸς ὄνομα καλεῖται).

« Ὡς ὄφελος, ὦ μήτερ μοι, σὺ σὺν θεαῖς ἀλίας
 « οἰκεῖν, ὃ δὲ Πηλεὺς θνητῇ πρὸς γάμον συζυγῆναι·
 « νῦν δ', ἵνα πένθος ἐν φρεσὶ καὶ σοὶ μυρίον εἴη
 « παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οἴκοις οὐχὶ δέξῃ ».

140

Τὸ « ὄφελος ὡς ὄφελε » τῇ μεταβάσει νόει,
 « ἀλίας » νησιώτιδας ἢ παραθαλασσίας·
 « θεάς » τὰς βασιλίδας δὲ φησὶ καὶ τὰς ἐνδόξους.

« Πηλεὺς ζυγῆναι δὲ θνητῇ τύχῃ τῆς κατωτέρας·
 « Νῦν δ' ἵνα πένθος ἐν φρεσὶν εἴη καὶ σοὶ μυρίον », ἤτοι τῇ ὁμωνύμῳ σοὶ ἐκείνῃ τῇ μητρὶ μου.

145

Τὸ ἐξευξαι, τὸ ἐξευκται παρῆκε τοῖς ἐνθάδε
 ἔλλειπτικῶς, μιμητικῶς, σχήματι τῶν πενθούντων.

Εἶτε καὶ οὕτω νόησον λέγειν τὸν Ἀχιλέα·

150

« Ὄφελε μὴ ἐγένετο ἄνθρωπος μὴδὲ κόσμος.
 « Οὐ θέλω ζῆν, τὸν Ἔκτορα μὴ κτείνας τῷ δορί μου ».

Θέτις δὲ δακρυχέουσα τάδε φησὶ πρὸς τοῦτον·

« Ὀκύμορος, ὦ τέκνον μοι, λοιπὸν οἷς λέγεις ἔση·
 « μετὰ θαντὴν γάρ Ἔκτορος θνήσκεις καὶ σὺ εὐθέως ».

155

Μέγα στεναχὰς πρὸς αὐτὴν ὁ Ἀχιλεὺς φησὶ δε·

« Αὐτίκα θάνοιμι καγὼ ». Ἀλλὰ σαφηνιστέον·
 « οὐ θέλω ζῆν » ὡς εἶρηκε, « τὸν Ἔκτορα μὴ κτείνας », τῆς τ. Sequitur sum recensionem amplio-

ditur folium 307; sequens autem primus est folii 300, perturbato chartarum ordine. Cf. ad P, 88.

(138) A. ὄφελος ὦ μήτερ μου, et σὺν superscripto σοὶ. B, μήτερ μου. C, σὺ δε θεαῖς. Cf. II. 18, 86...

(140) Cf. II. 18, 88.

(142) Cf. II. 18, 86, 87. A. ὄφελος.

(143, 144) A B, ἄλ. νησιώτιδας, θεάς, τὰς βασιλίδας. A, Πηλεὺς ζυν. δὲ θν. ἰδιωτῶν τῆς τύχης. B, ἰδιῶν τῶν

τῆς τ. Sequitur sum recensionem amplio-

rem codicis C. Cf. v. 385.

(146) A, φρεσὶ.

(148) A, ἐξευξε. Sic intelligendum, ad verba νῦν δὲ Homericæ orationis subaudi debere ἐξευξαι σὺ, vel ἐξευκται ὁ Πηλεὺς. Et in prosa νῦν δὲ sic pendet. Ceterum Tzetzes hic neglectior est.

(154) Cf. II. 18, 95. A B, μου.

(156) A, αὐτόν.

(157) Cf. II. 48, 97.

Ἵδρομαντείας μέμνηται, ἥτις λαμπρῶς ἐδήλου
 μετὰ τὴν Ἐκτορος σφαγὴν καὶ τοῦτον τεθνηκέναι. 460
 μέγα στενάξας δὲ φησί· « Τεθναίην παραυτίκα ».
 Νῦν τὴν Ἵδρομαντείαν τε καὶ λεκανομαντείαν,
 ἐξ ἧς τὸ πᾶν ἐγίνωσκε, μητέρα λέγει τούτου.
 « Κῆρα δ' ἐγὼ δεδέξομαι », ἦτοι θανοῦμαι τότε
 « ὅταν ὁ Ζεὺς καὶ οἱ λοιποὶ θελήσωσιν ἀστέρες, 465
 « ἐξ ὧν ἀνθρώποις γίνεται πάντα τὰ πεπρωμένα.
 « Οὐδ' Ἡρακλῆς γὰρ ὁ στερρὸς ἐξέφυγε τὴν μοῖραν,
 « ὅσπερ Διὶ τῷ ἀνακτι ὑπῆρχε πεφιλμένος »
 ἢ ἀστρολόγῳ τῷ Διὶ ἐκείνῳ στεφηφόρῳ
 οὗ καὶ Ὀρφεύς που μέμνηται, εἶτε καὶ τῷ ἡλίῳ. 470
 ἔργα κλεινὰ γὰρ καὶ λαμπρὰ ζῶν Ἡρακλῆς ἐτέλει.
 Ἡ τῷ Διὶ καὶ οὐρανῷ φίλον τὸν ἄνδρα λέγει·
 ἄριστος ἀστρολόγος γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ὑπῆρχεν,
 ὡς καὶ Ὀρφεὺς τοῖς Λιθικοῖς βοᾷ διαπυρσείως.
 Οὕτω Διὶ τὸν Ἡρακλῆν νόει μοι πεφιλμένον, 475
 τῇ εἰμαρμένῃ δὲ αὐτὸν μὴ εἴπης πεφιλμένον·
 πάνυ γὰρ τληπαθέστατον ἔζη τὸν βίον οὗτος,
 ὑπ' Εὐρυσθείῳ τοῦ δειλοῦ κακούμενος ἀμέτρως.
 Διὶ τῷ ἀστρολόγῳ δὲ καὶ βασιλεῖ μι φίλον,

(161) C, Ἵδρομαντίαν τε καὶ λεκανομαντίαν, sed bis superscriptis diphthongis. Cf. ad P, 85.

(164) Cf. II, 18, 115.

(166) A, γίνονται. Cf. v, 399.

(167) Cf. II, 18, 117.

(170) Respectu forsitan ad Orphei Lithicæ 624: Εἰ δὲ Ζεὺς τοι τὸν γε βιωσέμεν ἀρνήσαιοιτο. Ἄλλὰ νόει σὺ τῆσιν ἐνὶ φρεσίν, εἴνεκεν αὐτῷ Ῥῆξε λίγον Κλωθῶ· τῷ δ' ἔργεται ὕστατον ἡμᾶρ.

(173) Tzetze Chil. 5, 131, Hercules luisse dicitur, Σὺν ἀστρολόγῳ ποιητῆς, φιλόσοφο· καὶ μάγῳ, Καὶ ἰατρῶς, καὶ ἕτερα

ἄσα Ὀρφεὺς καὶ ἄλλοι Γράφοντές μοι δεικνύουσιν οἷος ὑπῆρχεν οὗτος· Heraclidi etiam Allegoriis c. 33, ἀνὴρ ἔμψρων καὶ σοφίας οὐρανοῦ μύστης, qui philosophiam profunda mersam caligine illuminavit.

(174) A B, παραπυρσείως. C, διαπυρσείως. In Lithicis nil reperio. Fortasse Tzetzes non bene meminerat. Inter epitheta quibus ornatur Hercules in Orphico Hymno duodecimo est μάντις.

(176) Non est in A.

(179) A B, ἀστρολόγῳ τε. Jupiter et libro T, 56, 62 dicitur ἀστρολόγος.

ἢ τῷ ἡλίῳ μάλιστα, τῷ οὐρανῷ δὲ φίλον,
 180 τὸν Ἡρακλέα νόει μοι, ἄριστον ἀστρων λόγοις.
 « Ἄλλὰ ἐ μοῖρ' ἐδάμασε καὶ χόλος ὁ τῆς Ἥρας »
 ἀλλὰ καὶ ἄριστος τελῶν τοιοῦτος ἀστρολόγος
 ὑπὸ τῆς μοίρας τέθνηκε καὶ τῆς ὀργῆς τῆς Ἥρας.
 Ὀργὴν τῆς Ἥρας δὲ ψυχῆς παρατροπὴν νῦν νόει.
 183 Τῆς ὕδρας τῷ φαρμάκῳ γὰρ χιτῶνα κεχρισμένον
 ἐπενδυθεὶς ὁ Ἡρακλῆς καὶ τῶν φρενῶν ἐκστάς δε,
 αὐτὸν βαλὼν εἰς τὴν πυρᾶν, ἐξέδραμε τοῦ βίου.
 Οὕτω φρενῶν τὴν ἐκστασιν χόλον νῦν Ἥρας νόει,
 μὴ μέντοι τοῦ ἀέρος γε, ἕς, τικτομένου τούτου,
 190 ἔντος μεγαλοσώμου δὲ, δεινῶς βεβιασμένος,
 δεκαμηνᾶιον δέδρακε τούτου ἀποτεχθῆναι,
 τῷ Ἐἵρυσθει δὲ ἄρχεσθαι τεχθέντι ἑπταμήνῳ.
 « Τῆς μάχης δὲ μὴ ἔρυκε φιλοῦσα, οὐ με πείσεις ».
 « Οἶδα ἐκ σοῦ, ὦ μάντευμα τῆς ὕδατομαντείας,
 195 « ὡς, εἰ ἀνέλω Ἔκτορα, καγῶ εὐθέως θνήσκω.
 « Ὅμως καλὸν μοι πολεμεῖν· οὐ φιλοψυχητέον ».
 Τούτω δ' ἡ ἀργυρόπεζα Θέτις ἀνταπεκρίθη·
 « Καλὸν τοῖς φίλοις βοηθεῖν, ὦ πεφιλμένον τέκνον·
 « ἀλλ' ἄνευ ἔπλων οὐ χρεῶν εἰς μάχην ἐξιέναι·
 200 « ὁ Ἔκτωρ ὁ τρικέρυθος ἔχει γὰρ σοῦ τὰ ὄπλα.
 « Μικρὸν χρόνον καρτέρησον· εἰς πόλεμον μὴ χώρει,

(180) Non est in C. Et nocet quidem. T. 76, schol. ad ll. 49, 119, et Meinek.
 (181) A, ἀστρολόγοις. Rhiano p. 177.
 (182) Cf. ll. 18, 119. (194) Cf. ll. 18, 126. A, εἶρηκε.
 (185) In C super ψυχῆς scriptum φρε- (195) A, σου τὸ μ. B, σου μ. Cf. v. 444.
 νῶν. A B, περιτροπὴν. C, ψυχῆς, C, ὕδατομαντείας, iota superimposita
 superscripto φρενῶν. B, φρενῶν. litteris ei.
 (189) A, οὕτω φρενῶν. C, ψυχῆς, (198) A, τούτω δὲ. B, τὸν τῷ δ' ἱ.
 superscripto φρενῶν. B, φρενῶν. C, τὸν superscripto τῷ.
 (190) A B, ἀέρος γὰρ. Cf. T, ἴΟ. (200) C, εἰς χρεῶν εἰς μ.
 (191) B, ὅς τος. (201) A, τρικέρυθος.
 (193) De Eu ystheo ἑπταμήνῳ vide

« ἕως ἐγὼ κομίσω σοι παρά Ἴφαιστου ὅπλα ».

Εἰπούσα ταῦτα τῷ υἱῷ, ταῖς Νηρηίδει λέγει
στραφῆναι πρὸς τὴν θάλασσαν ταύτας καὶ τὸν Νηρέα. 205

Ἴδὲ παρά τὸν Ἴφαιστον πρὸς Ὀλυμπον ἐχώρει.

Οὕτως ὄρμα πρὸς πόλεμον θυμῷ νενικημένος.
Ὡς ἐν μητρὸς δὲ διδαχθεὶς, ὑγροῦ καὶ τῆς θαλάσσης,
ἔτι χειμῶνος νῦν καιρὸς, οἱ Ἕλληνες δ' ἠττῶνται,
καὶ μόνον, ἄσπλον, Τρωσὶ μάχην οὐ χρῆ συναπτειν, 210
αὐτὸς αὐτῷ ἐπίσχεσιν μάχης ποιῆσθαι λέγει
ἔστ' ἂν αὐτῷ κομίσωσιν ὅπλα διὰ θαλάσσης,
ἐκ τοῦ πυρὸς ἀρτιτευχῆ καὶ καινουργά καὶ νέα.

Οὕτω περὶ τῶν ὀπλων μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐσκήπει,
καὶ δὴ τινὰς ἀπέσταλκεν εἰς ὀπλουργοὺς Λημνίους, 215
ἢ πρὸς ἑτέραν νῆσον δὲ, εἴτε καὶ χώραν ἄλλην,
ἐξ ἧς καὶ ἀπεκόμισαν οἶα τὰ ὅπλα τούτω,
παντὸς τοῦ κόσμου φέροντα ποικίλμασιν εἰκόνα.

Ἴδὲ θάλασσα δ' ὑπέστρεψε πάλιν αὐτῆς εἰς κοίτην,
αἱ Νηρηίδες εἰς αὐτῶν τὸν γέροντα πατέρα· 220
ἢ Θέτις δὲ, λεπτότερον ὄν εὐθεσίας ὕδωρ
συγκρατικόν τε τοῦ θερμοῦ, πρὸς οὐρανὸν ἀνῆλθεν.

Οἱ Τρῶες δὲ τοὺς Ἕλληνας αὐθις ἐνίκων μάχῃ,
μικροῦ δεῖν ἂν καὶ Πάτροκλον καθεῖλκυσαν εἰς Τροίαν,

(206) A B, περὶ .. πρὸς πόλεμον.
Cf. ll. 18, 146.

(207-213) Repetuntur hi versus infra
422 sq.

(210) B, χειροὶ μάχην.

(211) Confl. ll. 18, 189...

(212) In hoc versu desinit folium 300;
sequens vero primus est folii 310, quum
suerint interversa folia. Vide n. ad v. 135.

(213) A, ἀντιτευχῆ. Redibit epithetum
ἀρτιτευχῆς vv. 340, 427.

(219) C, ὑπέστρεψε.

(220) A B, αὐτόν.

(221) A, λεπτόμερον. Εὐθεσίας ὕδωρ
rursus v. 261, 334, 434, 456, 578. Tzetzes ad Lycophronem 22: Θέτιν
τὴν θάλασσαν, ὡς εὐθεσίας αἰτίαν
συναχθέντος γὰρ κατ' ἀρχὰς τοῦ ἰδα-
τος, ἐφάνη ἡ ξηρὰ, καὶ γέγονε τοῦ παν-
τὸς εὐκοσμία.

(222) A B, συγκρατικόν. C, συγκρα-
τικόν, quod A B C exhibent in repetitio-
ne hujus loci v. 433, 581.

(224) A, sine ἂν.

εἰ μὴ πευ τότε Ἀχιλεὺς τὴν ἀερίαν Ἴριν, 225
 ἔνυδρον νέφος προσλαβὼν ἀνάκλασιν ἡλίου,
 ἰδὼν συνῆκε πόλεμον βαρύτατον κροτεῖσθαι,
 καὶ καλυφθεὶς τῇ κεφαλῇ συνάμα καὶ ταῖς ὤμοις,
 σκέπασμά τι μηχανητὸν, κατοπτρικόν, φρονήσει,
 πῦρ ταῖς ἀντανακλάσει προσπέμπον τοῦ ἡλίου 230
 ὅπερ ἐπένδυσιν φησὶν αἰγίδος ὑπ' Ἀθήνης
 καὶ ἄκων πρὸς τὸ τάφρευμα στάς, καὶ βοήσας μέγα
 Τρῶας μὲν τρέπει πρὸς φυγὴν, Πάτροκλον δὲ λαμβάνει.
 Ὁ ἥλιος ἀέκων μὲν Ἦρας κελεύσει ἔδω
 τῷ τοῦ ἀέρος ζοφερῷ, καὶ πρόωρος ἐκρύβη 235
 τῆς μάχης δ' ἀπεπαύθησαν Ἕλληνές τε καὶ Τρῶες.
 Τὴν Πολυδάμαντος βουλὴν εἷν νυν παρεγγράφειν.

(225) Cf. II. 18, 166.

(226) Abest ab A. C., προσλαβὼν. Permutatio vocalium o ω perpetua, quam vidimus et videbimus. Exempla præbebit Scholium Tzetze ad suas Chiliades 1, 19, non accurate descriptum in Anecdotis Oxon. t. 3, p. 350: Ἡρόδοτος ὁ παῖς ὁ τοῦ Ὀξύλου Ἐύλου παῖς Ἡρόδοτος. Ὀξύλου παῖς Ἡρόδοτος γεγραμμένον εὐρίσκων, ἀμφέβαλον ὁπότερον [cod. 2644, ὁποτέρως] δεῖ γράφειν. Λουκιανῷ δὲ καίπερ ὀρθῶς καὶ ἀναμφ.... [sic Cramer, ac monet Dubnerum legere ἀναμφισβήτητως, optime quidem. Codex 2644 post ἀναμφ. non jam legi potest] γράφονται οὐκ ἐπειθόμην [Lucianus de Domo 20: Ἡρόδοτον Δύξου. Sed Codex 3010 Ἐύλου: quod inveniebat Tzetzes]· φησὶ γάρ. « Ἡρόδοτον Ἐύλου τὸν Ἀλικαρνασσοθεν »· ὅτι πολλὰ γὰρ ψευδογραφεῖ. Ἐπίεσθην δὲ ὡς Ἐύλου δεῖ γράφειν, ἐντυχὼν τούτῳ ἐπιγράμματι οὗ Ζήνων ἐν... τετάρτῃ [Cramerus notat esse in codice ἐνοῖν τετάρτη. Codex 2644 fere evanidus habere videtur σῖν, sed puto ex ductibus mihi usu cognitis, legendum τῇ] τῶν Εὐθυῶν μνημονεύει· α Ἡρόδοτον Ἐύλεω κρύπτει κόνις ἤδε θανάοντα, Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίας πρῦτανιν, Δωρίδος ἐκ

πάτρας [videtur esse πάτρης in cod. 2644. Est πάτρης in Anth. App. 212] βλάστων τ' ἀπό [Cod. 2644 recte, βλάστοντ' ἀπο. Anthol. ἀπο]· τὼς γὰρ ἀτλητον Μῶμον ὑπεκπροφυγῶν [Cod. 2644 fere exhibet τος, cum litteris superscriptis nescio quibus. Propono: βλάστοντ' ἀπό τῆς γὰρ ἀτλητον M. ὑπ.] Θούριον ἔσχε v.... v. Sic Cramerus, et sic fere codex, ultimo v adhuc apparente, spatio omnino non capace nominis πάτρην, quod tenet Anthologia. Propono νάειν, verbum quod immerito grammaticorum recentiores contemnunt. Bœckhins in Pindari Fr. 97 νάουσαι non mutavit.

(228) Conf. v. 440.

(229) Schol. in C, et in An. d. Oxon. t. 3, p. 384. μηχανητὸν φρονήσει τοῦ τεχνουργοῦ, ἀλλ' οὐκ Ἀχιλλέως. Tzetze φρόνησις est allegoria Minervæ quæ ægide sua et nube humeros et caput operit Achilles, II. 18, 204. Locus repetitur inferius v. 440. — Sic ardens speculum Diomedes clypeo et galeæ adaptavit libro E, 6.

(232) Cf. II. 18, 217.

(233) A B, πέμπει.

(234) Cf. II. 18, 239.

(237) Cf. II. 18, 254 A, παρεγγράψαι. B, παρεγγράψας.

Ὁ Ζεὺς καὶ ὁ τοῦ Κρόνου δὲ παῖς τοῦ ἀγκυλομήτου,
 εὖς πρὸς τὸν Πελοδάμαντα ὁ Ἐκτωρ τὰ νῦν λέγει,
 ἢ σκοτεινὴ καὶ ἄδηλος στρεβλὴ τε εἰμαρμένη 240
 Φρένας τῶν Τρώων ἢ Παλλάς ἐξείλετο Ἀθήνη,
 τευτέστιν ἠφρονεῦσαντο αἰνέσαντες τὰ χεῖρω.
 Ζεὺς δὲ ὁ πᾶν τὸ νόημα μὴ συμπληρῶν ἀνθρώποις
 ἢ εἰμαρμένη πέφυκεν. Ὁ Ζεὺς δ' ὁ μετὰ τούτων,
 ἔσπερ φησί πρὸς ἀδελφὴν καὶ σύζυγον τὴν Ἥραν, 245
 ζάλη τοῦ νεφελώδους τε καὶ τοῦ λεπτοῦ αἴρος,
 ἀ ἀδελφά τε πέφυκε, ταυτῶ τε τόπω κεῖται
 Ἐπεὶ λεπτοῦ αἴρος τε καὶ ἱριδος φανείσῃς
 μικρὸν φανείς ὁ Ἀχιλεὺς νενίκηκε τοὺς Τρῶας,
 μετὰ βραχὺ δὲ ζάλη τις γέγονε τοῦ αἴρος 250
 τοῦ νεφελώδους τε αὐτοῦ καὶ γε τοῦ λεπτοτέρου.
 Τὸ νεφελῶδες μὲν ὑγρὸν ὁ Ὀμηρὸς ὡς Δία,
 αὐτὸ δὲ τὸ λεπτότερον ὡς Ἥραν παρεισφέρων,
 ἐν προσωποποιίᾳ νῦν καὶ λόγους περιάπτει.
 ὑψῶν, γλυκάζων ἅμα τε τὸ εὐτελὲς τοῦ λόγου. 255
 Οὕτω ταικῦτα ἔλεγον ὁ Ζεὺς τε καὶ ἡ Ἥρα,
 οὕτω δὲ Ἥραν ὁ αἴθρ ὁ ἔννεφος ἐκλόνει.
 ἀντέτεινεν ἡ Ἥρα δὲ τούτῳ σὺν παρρησίᾳ,
 ἤγουν ἢ δὴ τὸ αἶθριον ἐνίκα τὸ νεφῶδες.
 Ἠφαίστου δόμον δ' ἵκανεν ἡ Θέτις ἢ λευκόπους. 260
 Τὸ εὐθεσίας ὑδωρ δέ, φημί τὸ νεφελῶδες,
 ὁ ἀνιμώμενον κινῶ τὸ φλογερὸν αἴρος

(239) Cf. II. 18, 292, 293.

24 (240) A B. σκοτ. τε ἄδηλος.

(241) Cf. II. 18, 311.

(243) Cf. II. 18, 328.

(245) Cf. II. 18, 356.

(248) A B, αἴρος δέ.

(253) A, παρεισφέρον.

(255) B, τε ἅμα.

(256) Cf. II. 18, 368.

(257) C, οὕτω τὴν Ἥραν, et super ἔννεφος scriptum σύννεφος.

(260) Cf. II. 18, 369.

(261) Cf. n. ad v. 221.

(τοῦ ὕδατος τὰ ἄκρα δὲ πάντως τῶν λευκοχρόων)
 μέλλον πρὸς πῦρ μεταβαλεῖν, πρῶτον ἐξηθερώθη,
 εἶτα πρὸς πῦρ μετέβαλεν. Ἄλλὰ σοι νῦν φραστέον 265
 πρῶτα τοῦ νῦν χωρίου μὲν πᾶν τὸ τοῦ μύθου ὕφος,
 εἴτ' ἀλληγορητέον μοι πραγματικῶς τὸν μῦθον
 εἰς Ἀχιλέα τὸν υἱὸν τοῦ Θετταλοῦ Πηλέως,
 εἶτα στοιχειακώτατα τοῖς περι κόσμου λόγους
 εἰς Ἀχιλέα τὸν υἱὸν Πηλέως, ἦτοι κόσμου. 270

Δεινῶς πολέμῳ τοῖς Τρωσὶν Ἑλλήνων ἠττωμένων,
 τὴν πανοπλίαν Πάτροκλος ἐνδύς τοῦ Ἀχιλέως
 τὸν Σαρπηθῶνα καὶ λοιποὺς κτείνει τοῦ Τρώων γένους.
 Ἐκτωρ δὲ τοῦτον ἀνελών, δεσπόζει καὶ τῶν ὄπλων.
 Ἐρηνούντος τοῦ Ἀχιλέως δὲ τῇ τελευτῇ Πατρόκλου, 275
 οἰκτρῶς μέγα κωκύσασα Θέτις ἡ τοῦ Νηρέως
 σὺν Νηρηΐσιν ἀδελφαῖς ἐξῆλθε τῆς θαλάσσης·
 παρηγορεῖται τοῦτον δὲ, παῖδα τελοῦντα ταύτης,
 εἶργει τε τοῦτον ἄοπλον ἐκβῆναι πρὸς τὴν μάχην,
 ἕως αὐτῷ κομίσειε παρὰ Ἡφαίστου ὄπλα. 280

Καὶ Νηρηΐσι λέγει μὲν ἐλθεῖν πρὸς τὸν Νηρέα,
 αὐτὴ πρὸς τὴν Ἡφαίστου δὲ παρέδραμεν οἰκίαν
 καὶ τοῦτον περὶ φύσας μὲν εὔρεν ἠσχολημένον.
 Ἐχάλκευε γὰρ τρίποδας εἰκοσαριθμους μέτρῳ,
 ἴστασθαι τοῦτους μέλλοντας τοίχῳ τερπνοῦ μεγάρου· 285
 χρυσοῦς τροχοὺς ἐκάστω δὲ ὑπέθετο πυθιμένοι,
 ὡς εἰς ἀγῶνα θεῶν μὲν αὐτόμαται κινεῖντο

(263) C, λευκοχρόων. Cf. v. 263.

(264) A, ἐξηθερώσαν. Verbum exat-
 θερωθῆναι redit v. 335, 460. Erit ἠθε-
 ρούτο v. 605, ἠθερώθη v. 681.

(266) A B, νεφος. Est ὕψη v. 322.

(279) A B, εἶργετο τοῦτον.

(283) B, περιφύσασα. C, φύσασα.
 A, ἠσκολούμενον. Cf. II. 18, 372.

(284) A, ἐχάλκευε δέ.

(285) A, τερπνώ. Cf. II. 18, 374.

(287) A B, καὶ εἰς. Saep̄ vidimus per-
 mutata ὡς et καὶ.

καὶ πάλιν ὑποστρέφουεν· θαύμα φρικτὸν καὶ μέγα.

Οὔται μὲν ἐξεργάζοντο, οὔπω δὲ εἶχον ὤτα,
ταῦτα κατασκευάζοντες τ' ἴτε δὲ τοῦ Ἡφαίστου,

290

Χάρις ἡ τούτου σύζυγος τὴν Θέτιν κατιδῶσα,
χειρὶ λαβῶσα φιλικῶς ἐνδύτερον εἰσάγει
καὶ ἀργυρέῳ θρόνῳ δὲ ταύτην ἐγκαθιδρύει,
καλεῖ δὲ καὶ τὸν Ἡφαιστον, ὅς, κατιδὼν τὴν Θέτιν,

φησὶν· « Εἰς οἶκον τὸν ἐμὸν ἦλθεν ἡ ἔτωσέ με,

295

« ἀνθ' ὧν ἡ μήτηρ ἔκρυπτε χυλὸν με γεννηθέντα,

« ριφέντα καὶ παθόντα δ' ἂν ἔλεινα μυρία,

« εἶπερ μὴ ὑπεδέξατο ἡ Θέτις με τοῖς κίλποις

« καὶ παῖς ἡ Εὐρυνύμη δὲ Ὀκεανοῦ κυκλόρρου,

(290) B, τότε τε. Clauditur hoc versu fol. 310; sequens orditur folium rectum 315, interversis foliis plurimis, quod jam fuit notatum. Vide n. ad v. 212.

(295) A B, φασίν. .η. Cf. Il. 18, 395.

(296) A B, χολόν. Et sic variatur in Iliade 18, 397. Cf. infra v. 536.

(297) A B, παθόντα δέ.

(299) A, καλόρου. B, καλόρρου. C, εὐνόμη... κυκλόρρου, quod accedit ad Homericum ἀφορρόου. Cramerus An. Ox. t. 3, p. 369 id descripsit scholium Tzetzae ad Chil. 7, 367, de filiis ac filiabus Aegypti et Danaï: Κατ' ἄλλους —] Ἰππόστρατος· τον Αἴγυπτον ἐξ Εὐρυσόης Νείλου Μόνης υἱούς πεντήκοντα λέγει γεγεννηκέναι. Τὰς θυγατέρας πάσας δὲ τὸν Δαναὸν ὁμοίως· Ἐκ τῆς Εὐρώπης θυγαθρὸς τοῦ εἰρημένου Νείλου. Praefero sic scriptum Εὐρυσόης edita in contextu Chiliadum lectioni Εὐρυσόης. Mirum est Cramerum, qui inspicisse videtur locum ipsum Tzetzae (allegat enim numerum et pro lemma duas voces), non vidisse quatuor hosce versus fuisse in serie historiae ab editoribus positos, ac procul dubio ex codicibus quibus sunt usi. In codice quidem 2644 sunt ad marginem scripti, librario serius restituito quod fuerat omissum. Duo pp regula tribui jubebat verbo ἐπιραψωδεῖ in hac sententia Dialogi De

vitarum auctione p. 132, quem Theodorus Prodrumus ad imitationem Luciani composuit, nec sine quadam salis Luciani particula: ἀλλ' ὅτε μὲν... κλέα ἀνδρῶν φδει... ὅτε δέ... τῇ Μοίρᾳ εὐθὺς ἐπιραψωδεῖ. Scribentis ἐπιρρ., ac praesertim ὅτε μὲν, ὅτε δέ. Duplicatio etiam facienda litteræ ρ in disticho quod edidit Duthellius Notitiarum mann. t. 8, p. 194: Ἐρωσ, τὰ δένδρα καὶ φύεις καὶ μιγνύεις, Τὰ στέρνα δ' ἐξέρηξας, οὐχὶ μιγνύεις. Scribendum δ' ἐξέρηξας quod tenet codex 1630. Id distichum quartum est de quinque, quod quid velit intelligatur ex lemmate: εἰς δακτύλιον ἔχοντα σφραγίδα ἐρῶντας δύο, καὶ ἀπὸ τῶν στέρνων αὐτῶν δύο δένδρα ἐκπεφυκότα plenius lemma codicis 1630: ἐκπεφυκότα καὶ εἰς ἓνα συγκορυζόμενα κόρυμβον. Suspicatur Duthellius distichorum auctorem esse Theodorum Prodrumum, cujus suspitionis non fuisse falsum monstrat codicis 1630 lemma: τοῦ Προδρόμου κύρου Θεοδώρου τοῦ φιλοσόφου. Codex ille 1630 fuit olim Antonii Eparchi. In accuratissima plenissimaque ejus descriptione, quam Bibliothecae Graecae inseruit Harles. t. 9, p. 575, non omitta mentio istius poematioli: « Theodorici Prodromi de annulo, in quo insculpti erant amantes duo ». Poterit lector

« αἷσπερ ἐχάλκευον πολλά ἐνναετῆ πρὸς χρῖνον, 300
 « περόνας, κάλυκας, γναμπτάς και ἔλικας, και ἔρρους,
 « ἐν γλαφυρῷ τῷ σπέϊ μὲν ὠκεανός δὲ ἔρρει.
 « Οὕτω μοι Θέτιδι χρεῶν ζωάγρια παρέχειν ».
 Οὕτως εἰπὼν παμμέγιστον ὄρμα τοῦ ἀκμοθέτου
 χωλεύων, ἀπὸ δὲ πυρός ἀπέθετο τὰς φύσας, 305
 εἰς ἀργυρᾶν δὲ λάρνακα συνέλεξε πᾶν ἔπλον·
 σπόγγω δὲ συμπᾶς φαιδρυνθεῖς ἐνδύεται χιτῶνα,
 σκήπτρον λαβὼν δὲ στιβαρὸν ἐξέδραμε χωλεύων.
 Ὅρμων δ' εἰς τούτου πλάγιον χρυσαῖ θεραπανίδες
 ζωαῖς οὔσαι νεάνισι πάνυ ὠμοιωμένοι, 310
 αἷς νοῦς φωνή και δύναμις, και γνώσις ἔργων θεῶν.
 Αἱ μὲν προεπορεύοντο· οὗτος δ' ἔλθων κατόπι,
 πλησίον ἴξε Θέτιδος ἐν φαινώ τῷ θρόνῳ·
 ἧς τῆς χειρὸς ἀψάμενος, ἤρετο τί δὴ θέλοι.
 Τὰς συμφορὰς δὲ τὰς αὐτῆς ταύτης οἰκτισαμένης, 315
 ὡς τῷ Πηλεΐ τῷ Αἰακοῦ ἀκοῦσα συνεζύγη,
 και οὗτος γῆρει κεῖται μὲν ἐν οἴκοις βεδλαμμένος,
 ὁ παῖς δὲ ταύτης Ἀχιλεὺς λελύπηται μυρία,
 ὄπλων τε δεῖται συσκευῆς, ἀοπλος ὑπηργμένος,
 εὐθύς ἐξεργασάμενος ἦν πανοπλίαν γράφει, 320
 δίδωσι ταύτης τῷ νιῷ αὐτὴν ἀποκομίσαι.
 Τὴν μὲν τοῦ μύθου σύμπασαν ὑφήν νῦν ἠκηκόεις·

bibliographiae studiosus consulere mihi an-
 notata in Notitia mss. t. 11, p. 266, et
 Camasio Villosionique t. 5, p. 626, t. 7,
 p. 420.

(300) A C, αἷς παρεγάλκευον.

(301) A, πτερόνας. C, περόνας, su-
 perscripto πτερόνας. Homerus πόρπας.
 A, γναμπτάς. C, γναμπτάς superscripto
 καμπτάς.

(303) Cf. II. 18, 407.

(305) A B, τὰς σφύρας. C, φύσας.
 II. 18, 412 : φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε
 τιθεῖ πυρός.

(307) B, ἐνδύετο.

(309) A B, τοῦτο.

(313) A, ἤξε. Cf. II. 18, 422.

(316) A B, και τῷ.

(319) A C, ὄπλων δέ. Mos Homerus
 scilicet γράφει.

(322) A, ὑφ' ἦν.

ἦδη πρὸς Ἀχιλέα δὲ τὸν Θετταλὸν ἐκείνου

πραγματικῶς, ῥητορικῶς ἀλληγοροῦντος, πρὸς χεῖρας.

Ὁ μὲν Φθιώτης Ἀχιλεὺς, ὁ στρατηγὸς ἐκείνος, 325

παῖς Θέτιδος τῆς Χείρωνος ὑπῆρχε καὶ Πηλέως·

λέγεται δὲ καὶ Θέτιδος παῖς εἶναι, τῆς θαλάσσης,

δι' ἅς αἰτίας ἐν πολλοῖς ἐγράψαμεν τοῖς τόποις.

Ἐπεὶ δὲ καὶ, τὸν Πάτροκλον νεκρὸν ὄδυρομένου,

ἦχον βρασθῆναι πρὸς τὴν γῆν τὴν θάλασσαν συνέβη, 330

καὶ ἄλλιν ὥσπερ γοερὸν τότε μυκησαμένην

παλινδρομῆσαι πρὸς αὐτῆς τὴν κοίτην καὶ τὴν θέσιν,

τὸ ταύτης δὲ λεπτότερον κεραστικόν τε ὕδωρ,

ὁ εὐθεσίας αἴτιον, ὃ καὶ κυρίως Θέτις,

πρὸς οὐρανὸν ἀναδραμεῖν καὶ ἐξαυθερωθῆναι, 335

καὶ εὐδίων κατάστημα τότε γενέσθαι οὕτω,

ἐν ᾧ καιρῷ καὶ πλεύσαντες τινὲς τῶν Μυρμιδόνων

ἢ πρὸς Λημνίους ἐπλουργούς, ἢ πρὸς ἑτέραν χώραν,

διὰ θαλάσσης ἔφερον ἔπλα ὅποια τούτω,

ἐκ τοῦ πυρὸς ἀρτιτευχῆ καὶ καινουργά καὶ νέα, 340

οἷων μὲν Ὀμηρος φησὶν ὑλῶν ἐξεργασμένα,

(328) Vide supra v. 45.

(331) B, μυκησαμένη.

(334) Vide ad v. 221. B, αἴτιον.

(338) A, λιμνίους. Cf. v. 215. Passim iota sedem vocalis ita male tenet. In Theoriti scholiaste 1, 3, ubi de Pane, pro πάρδαλιν εἰληθῆσαι Valckenærius, ad Herodotum 7, 69, 3 reponerat παρδαλὴν ἐνήφθαι. Illud rejecerunt Geelins et Kicsling, vv. dd., hoc recepto. Utrunque vocabulum servandum fuit. Nam πάρδαλιν pro παρδαλὴν apte dici potuisset exempla parilia stabilinunt (videsis Ruhnkenii notam ad Τιμαῖ τὴν ἄλωπηχῆν); et εἰληφῆσαι: sententiæ omnino convenit « Paræ di pellem esse sumtam ». Sed quum Cornutus de eodem decastro dicat c. 27, νεβρίδα ἢ πάρδαλιν αὐτὸν ἐνήφθαι,

rescripserim libens cum G. Diindorfio, in Theauro Stephani sub παρδάλειος, pro πάρδαλιν παρδαλὴν, ob præcedens νεβρίδα. Quod si dedisset Cornutus νεβρὸν ἢ πάρδαλιν, ejus verba non tangereim, nominum congruentia contentus, memorque Herodoti apud quem vidi 7, 75, πέδιλα νεβρῶν. Sic vernacule dicimus ades gants « de chevreuil, un chaprau de castor ». Quibus scriptis inspexi Cornutum Ozanianum, in quem varietas codicis unius, παρδαλὴν, recepta fuit. Quum non agatur de restituenda lectione quæ sit absolute optima, sed de representanda probabiliter Cornuti manu qui non fuit græcæ orationis artifex solertissimus, unus codex non omnino satisfacere videtur.

(340) A, ἀντιτευχῆ. Vide ad v. 213.

χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου μὲν, χρυσοῦ καὶ ἀργύρου
 παντός δὲ κόσμου φέροντα ποικίλμασιν εἰκόνα,
 οὐ πέρι φυσικεύεται ὁ Ὅμηρος, ὡς δεῖξω,
 ἐμύθευσαν ὡς Πάτροκλον θρηνῶντος Ἀχιλῆως, 345
 ἢ μήτηρ Θέτις ἐξ ἀλῆς ἦλθε σὺν Νηρηίσι·
 παρηγορησαμένη τὲ ὅσα χρεῶν μητέρα,
 ἐπεὶ καὶ ἄοπλος ὁ παῖς ταύτης ὑπῆρχε τότε,
 ταῖς Νηρηίσι λέγει μὲν παλινδρομεῖν θαλάσση,
 αὐτὴ δὲ, πρὸς τὸν Ἥφαιστον εἰς οὐρανὸν ἐλθοῦσα, 350
 ἔπλα κατήνεγκεν αὐτῷ θάμβος ἀνθρώποις ξένου.

Τὴν Ἀχιλῆως Θετταλοῦ πᾶσαν ἀλληγορίαν,
 τῆς παρηγόρου Θετιδος καὶ τῆς ὀπλοποιίας
 ἔχεις καλῶς μοι σύμπασαν νῦν ἠλληγορημένην·
 πρὸ γὰρ βραχέος ἔφημεν πάντα λεπτολογοῦντες 355
 μέχριπερ οὐ ἀνέτρεχε πρὸς Ἥφαιστον ἢ Θέτις,
 νῦν δ' ἐκ τῆς ἀνελεύσεως ἔφημεν ἄχρι τέλους·
 ἔμως ἐπιτομώτερον καὶ πάλιν μοι ῥητέον.

Τοῦ Ἀχιλῆως Πάτροκλον νεκρὸν ὀδυρομένου
 ἐξέδραμεν ἢ θάλασσα μυκῆματι βιαίῳ, 360
 ἦν καὶ μητέρα Ὅμηρος τοῦ Ἀχιλῆως λέγει,
 καὶ θρήνους περιτίθησι καὶ λόγους παρηγόρους,
 δεικνύς ὅτι παθαίνεται τοῦτον καὶ τὸ στιχεῖον.
 Καὶ Ἀχιλῆως κεφαλῆς λέγει λαβέσθαι ταύτην,
 εἰπεῖν τε ὅτι « Εἴμαρτο ταῦτα σοὶ γεγονέναι 365
 ὥσπερ ἐπὶ πύχου τοῖς Ἴρωσιν Ἑλληνας ἠττηθῆναι »·
 ἦτοι συνεῖς ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς λογισμὸν οἰκειῶν,

(344) A. περιφυσικεύεται.

(362) Fortasse παρατίθησι.

(363) Cf. v. 108, 361.

(366) C. ὑπέσχου. In hoc versu desinit folium 315; sequens versus non se-

quentis folii primus est, sed folii 311,

Vide n. ad v. 290.

(267) repetit, lectorum et optimi viri

Cotertzae abusus patientia, quæ jam exposuit v. 148 seqq.

- ἐκ πρὶν ὑδρομαντείας τε καὶ τοῦ συμβάντος τότε,
 ὅτι χειμῶνι Ἕλληνας ἠττήσουσι τοὺς Τρῶας
 ὡς καὶ αὐτὸς ἐπνύχετο, πρὸς ἑαυτὸν ἦν λέγων· 370
- « Ὡ συνεργόν στοιχεῖον μοι δίκην μητρὸς φιλάτης,
 « ποῖον ἐμοὶ τὸ ὄφελος Ἑλλήνων ἠττημένων;
 « ἐπεὶ καὶ Πάτροκλος νεκρὸς νῦν σὺν ἐκείνοις κεῖται,
 « Ἐκτωρ τὰ ἔπλα δ' ἔλαβεν, ἅπερ ἡ εἰμαρμένη
 « εἶτε θεοὶ καὶ βασιλεῖς δεδώκασι Πηλεΐ, 375
 « θνητῶ καὶ κατωτερας δὲ τῆς τύχης ὑπηργμένω,
 « ἔτε τὴν σοῦ ὁμώνυμον, τοῦ Χείρωνος τὴν Θέτιν,
 « τὴν βασιλίδα καὶ θεάν ἐλάμβανε πρὸς γάμον·
 (Μεταβάσις ὀνόματος καλεῖται δὲ τὸ σχῆμα)
 « ἡ ἅπερ ὄπλα ἦν χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου. 380
 « καὶ τῶν λοιπῶν δὲ τῶν ὑλῶν ἄσπερ θεοὶ δωροῦνται·
 « τῶν πλανήτων ἐκάστῳ γὰρ ἀνάκειται τις ὕλη,
 « καθάπερ τερατεύονται παῖδες τῶν ἀστρολόγων.
 « Ὡς ὄφελεν ἡ μήτηρ μου, τοῦ Χείρωνος ἡ Θέτις,
 « ἡ νησιώτις βασιλὶς ἡ παραθαλασσία » 385
 (τοῦτο γὰρ νῦν ἐστὶ θεά), « Πηλεΐ μὴ συμφθαρῆναι

(373) B, νῦν νεκρὸς, contra metrum.

(375) A, ὅτε. B, οἶτε. C, εἶτε.

(379) Jam supra v. 137.

(381) C, ἅπερ, superscripto ἄσπερ.

(382) Conf. v. 429, et ad P 31.

(385) A, νησιώτης. A C, ἡ παραθαλασσία. Cf. v. 143.

(386) Sine νῦν. Sic, librariis, inscientibus etiam, omituntur vocabula. Nicolaus Damascenus vita Cæsaris a viro doct. Muliero nuper e codicibus summo cum labore eruta § 18, pag. 438: ἐπειδὴν τοὺς ἠρτημένους ἀριθμῆται κινδύνους τῶν συμπάντων ἀρχὴν ἀξιούντι. Bene Duhnerus τῶν συμπάντων, qui, ni fallor, melius utroque cum articulo scripsisset τῶν τῶν συμτ. Sibi sæpe nocent articuli vicini; alter alterum absorbet. Vide n. ad Eunapium p. 230, et Jacobsium ad Philo-

str. p. 229. Lucianus De luctu c. 2, narrat in inferis locis regnare Jovis fratrem, Πλούτωνα κεκλημένον, διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον. Codex 1310, τῇ τοιαύτῃ πρ., non male, non omnino bene. Libanius t. 4, p. 985: κἂν νῦξ ἀφέληται, πάλιν ἡκεν ἡμέρα τὸ τῆς προτέρας φέρουσα. Codex, ἡ ἡμέρα, quod ducit ad conjiiciendum κἂν ἡ νῦξ ἀφέληται. Quæ verba proponenda ad locum non facilem Æschyli Persis 434: Ἔως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο. Sententia anonymi in Georgidæ Gnomiologio Anecd. Græc. t. 1, p. 29: διακρίνειν ἐπιστημόνως καλὸν ἐκ τοῦ κακοῦ τελεωτέρας ἕξως καὶ γεγυμνασμένων αἰσθητηρίων ἐστίν. Codex τοῦ Μηνᾶ recte, τὸ καλόν. Tertullianus Præser. hæret. c. 8: « Cum credimus, ni-

- « θνητῶ και κατωτέρας δὲ τῆς τύχης ὑπὲρ γυμένῳ »
 (ἔχου, ὡς ὄφελον, φησίν, ὅπως μὴ γεννηθῆναι),
 « νῦν δ', ἵνα πένθος δι' ἐμὲ και σὺ μυρίον ἔχῃς,
 « τὸν ὄν εὐχὴ ὑποδέξῃ με τῇ Τροίᾳ τεθνηκότα » 390
 (λείπει, συνήφθης τῷ Πηλεΐ και δυστυγῶς γεννάς με).
 « Ἐπεὶ δὲ και ὁ Πάτροκλος τανῦν μοι ἀνηρέθη,
 « οὐ θέλω ζῆν, τὸν Ἴκτορα μάχη μὴ κατακτείνας ».
 Θέτιδος δὲ « Μεθ' Ἴκτορα ταχὺ θνήσκεις », εἰπούσης,
 μνησθεὶς ὑδρομαντείας τε τοῦτο προδηλωσάσης, 395
 ὡς και αὐτὸς μετὰ σφαγὴν Ἴκτορος θνήσκει τάχως,
 μέγα στενάξας ἔλεξε· « Τεθναίνῃ παραυτίκα,
 « ἔταν ὁ Ζεὺς και οἱ λοιποὶ ἐκλώσαντο ἀστέρες,
 « ἐξ ὧν ἀνθρώποις γίνεται πάντα τὰ πεπρωμένα.
 « Οὐδ' Ἡρακλῆς ὁ φίλος γάρ Δι' τῷ ἀστρολόγῳ 400
 « ἦ τῷ ἡλίῳ νῦν Διί, ἦ και τῷ οὐρανῷ δε »,
 « ἔργα κλεινὰ γάρ και λαμπρὰ ζῶν Ἡρακλῆς ἐτέλει,
 « και οὐρανῷ δὲ φίλος ἦν ὡς ἀστρολόγος οἶος,
 « τὴν κῆρα και τὸν θάνατον ἐξέδραμε τῇ τέχνῃ.
 « Ἀλλὰ ἐ μοῖρ' ἐδάμασε και χόλος ὁ τῆς Ἥρας· 440
 « παρατραπείς γάρ τῶν φρενῶν ἕδρας φαρμάκου χρίσει
 « αὐτὸν εἰς πῦρ ἐνέβαλε Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας.
 « Οὕτως, ὦ μῆτερ, κἀν φιλῆς, μάχης μὴ κάτειργέ με.

« nil desideramus ultra credere; hoc enim
 « prius credimus, non esse quod ultra
 « credere debeamus ». Sententia esse vi-
 detur imperfecta, sic restituenda, ni fal-
 lor: « Non esse quod, ultra credere, cre-
 « dere debeamus ». Judicium esto penes
 Oehlerum quem doctam nuper scriptori
 nimium neglecto operam navavisse didici.
 (389) B, εγε.

(390) Τὸν ὄν est omnino vernacule *le-
 quel*. Sic Θ 172, τὰς ἀσπερ, *lesquelles*.
 Saepissime illa articuli ac pronominis
 junctura Tzetzes utitur. Conferantur

libri H, 47, 58; P, 28, 763; Ω, 324.

(391) A B, κακῶς συνήφθης.
 (394) A B, τῆς Θ. μεθ'.
 (395) C, ὑδρομαντίας τε, superscriptura
 diphthongo, τούτω προσδηλωθείσης.
 (396) A B, θνήσκεις τάχει.
 (397) A B, ἔλεγε.
 (399) C, γίνονται. Cf. v. 166.
 (411) A, χύσει.
 (412) A, τῆς εὐμοίας. Permutatio
 facilis litterarum β μ fecerat εὐμοίας ex
 εὐβοίας, tum εὐμοίας fiebat correctione
 εὐμοίας.

- « Οἶδα ἐκ σοῦ, ὦ μάντευμα τῆς ὑδατομαντείας,
 « ὅτι, κτανῶν τόν Ἴκτορα, ὀνήσκω καὶ γῶ συντόμως » 415
 « Ὅμως χρεῶν μοι πολυμείν, καὶ βοθηεῖν τοῖς φίλοις ».
 Τῷ δὲ ἡ ἀργυρόπεζα Θέτις ἀνταπεκρίθη·
 ὁ Ὅμηρος ὁ πάνσοφος παίζων συμπλάττει λόγους·
 Εἰποῦσα Νηρηῖσι τε στραφῆναι πρὸς Νηρέα
 εἰς οὐρανὸν πρὸς Ἥφαιστον ἔπλα χωρεῖ κομίσαι. 420
 Οὕτως ἵμα πρὸς πόλεμον ὁ Ἀχιλεὺς, ὡς ἔφην.
 Ὡς ἐκ μητρὸς δὲ διδαχθεῖς, ὑγροῦ καὶ τῆς θαλάσσης,
 ὅτι, χειμῶνος νῦν καιρὸς, οἱ Ἕλληνες ἠττῶνται
 καὶ μόνον, ἄσπλον, οὐ χρῆ πρὸς μάχην ἐξιέναι
 αὐτὸς αὐτῷ ἐπίσχεσιν μάχης ποιείσθαι λέγει, 425
 ἐς τ' ὅν αὐτῷ κομίσωσιν ἔπλα διὰ θαλάσσης
 ἐκ τοῦ πυρὸς ἀρτιτευχῆ καὶ καινουργά καὶ νέα.
 Ἐπει δὲ, τῆς θαλάσσης μὲν τῆς ἐξελθούσης τίτε,
 τὸ ὕδωρ τὸ βαρύτερον πάλιν ἀνθυπεστράφη,
 αἱ Νηρηίδες πρὸς τὸν σφῶν πατέρα τὸν Νηρέα· 430
 τὸ δὲ λεπτομερέστερον καὶ ἐθεσίχες ὕδωρ,
 συγκρατικὸν τε τοῦ θερμοῦ, πρὸς οὐρανὸν ἀνήλθεν,
 ὁ Θετίδος ἀνέλευσις πρὸς οὐρανὸν καλεῖται,
 ἵγουν αἰθρία γέγονεν ἐν οὐρανῷ εὐδία,
 στέλλει ναυσιν ὁ Ἀχιλεὺς ἔπλα τινὰς ὀνειῖσθαι. 435
 Ἕλλήνων ἠττωμένων δὲ Τρωσὶ βίαιστᾶτως

(418) A B, οὗς Ὅμηρος συνάπτει λόγους.

(427) A, ἀντιτευχῆ. Vide ad v. 213.

(431) Conf. n. ad v. 221.

(434) A, αἰθρεία. Haec vocalium i ei confusio nocuit Antiphonti sic edito Tetralogia 2, 2, § 4 : οὐδεὶς ἡμῖν λόγος ὑπελείπετο μὴ φονεύς εἶναι. Non potest φονεύς post ἡμῖν ab oratore scriptum fuisse. Reiskius correxit φονέας. « Prae-

« stiterit φονεῦσιν », Bekkerus ait, idque verissime. Finis sty et initium ein sibi nocuere ; syllabae duae sono similes in unam fuerunt conflatae. Nominativus φονεῖς ; iunus placeret. In Choricis sententiam, εἰ μὴ θέμις ἀνθρώποις ἀθάνατοι ζῆν, dativo ἀθανάτοις non indigere sum opinatus, ac pariter nominativum in I.ysis quodam loco tuebar. Addendis Choricianis. Nunc haereo.

ὁ Ἀχιλεὺς ἐξ Ἴριδος βαρείαν γνοὺς τὴν μάχην,
 καὶ πρὶν κομίσει πρὸς αὐτὸν ὄπλα τοὺς ἐσταλμένους,
 ὡς πτοηθεὶς μὴ Πάτροκλος νεκρὸς Τρωσὶ ληφθεῖη,
 σκέπη τινὶ συγκαλυφθεὶς τὴν κεφαλὴν καὶ ὤμους, 440
 ἐξ ἧς, ἐκ μηχανήματος, ὁ φρόνησις, Ἀθήνη,
 πῦρ ταῖς ἀντανακλάσειν ἔλαμπε τοῦ ἡλίου,
 ὡς πρὸς τὴν τάφρον ἐξελθὼν καὶ τρεῖς βοήσας μέγα
 τρέπει τοὺς Ἰρῶας πρὸς φυγὴν, Πάτροκλον δὲ λαμβάνει.
 Ἡλίου ἀκουσίως δὲ δύντος βουλαῖς τῆς Ἥρας, 445
 τῷ τοῦ αἴερος ζοφερῷ προΐρου κεκρυμμένου,
 τῆς μάχης ἀπεπαύθησαν Ἕλληνές τε καὶ Ἰρῶες.

Ὁ Ζεὺς καὶ ὁ τοῦ Κρόνου δὲ παῖς τοῦ ἀγκυλομήτου,
 ἢ σκοτεινὴ καὶ ἄδηλος, στρεβλή τε εἰμαρμένη.
 Ταῦτα καὶ τάλλα καθεξῆς κάλλιστα προεγράφη 450
 μέχρις ἐκείνων τῶν ἐπῶν ἄνωπερ ὁ νοῦς τοιοῦσθε.

Ἐντεῦθεν ἄκουε λοιπὸν σοὶ πᾶν ἀλληγοροῦντος.
 Τὸ μὲν παχὺ τοῦ ὕδατος, ὁ Νηρηΐδας εἶπε,
 μετὰ τὸν σάλον τὸν φρικτὸν τὸν τότε γεγυότα
 αὖθις καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν ἔστραπτο, τὸν Νηρέα· 455
 τὸ δὲ λεπτιμερέστερον ὕδωρ τῆς εὐθεσίας,
 ὁ ἀνιμώμενον κινεῖ τὸ φλογερὸν αἴερος,
 (λευκὰ τὰ ἄκρα πάντως δὲ τοῦ ὕδατος τυγχάνει),
 διὰ τὸ βάθος μέλαν εἰς ἄποκει τε καὶ καλεῖται

(439) A, καὶ πτ. B, καὶ πτ. νεκρὸς μὴ Π. Τρ.

(440) B, τῇ κεφαλῇ καὶ ὤμοις. A, τῇ κεφαλῇ καὶ ὤμοις. Cf. v. 228.

(441) C, ἡ φρόνησις. A, ἐξ ἧς ἐμάνηματο ἢ φρόνησις. Sch. in C: ὡς ἡ Ἀθηνᾶ ἢ ἐκ κεφαλῆς Ἀχιλῆως πῦρ ὑπανάπτουσα.

(444) B, πρέπει. Cf. ad O, 212. C, εἰς φυγὴν

(446) B, πρὸ ὥρας. Cf. v. 235.

(450) προεγράφη, scilicet v. 238 sq.

(451) In C hunc versum sequitur, Ἡφαίστου δόμον δ' Ἰκαανὴν ἢ Θέτι· ἢ λευκόπους, qui versus fuit jam lectus supra, ordine 260, ac folium 311 nunc claudit. Hinc in C interrumpitur liber Σ.

(455) B, αὐτίς... ἔστραπτο. Fortasse ὡς πρὸς de more.

(458) Conf. v. 263. B, λευκρά.

(459) A B, βάρος. Correxī ex permutatione solita. B, καλεῖται καὶ δοκεῖται.

μέλλον πρὸς πῦρ μεταβαλεῖν πρῶτον ἐξηθερώθη, 460
ἔπειτα συνεκράθη δὲ καὶ πρὸς πυρὸς οὐσίαν.

« Ἡφαίστου δόμον χάλκεον » φασὶ τὰ πρὸς αἰθέρα,
οἷα καὶ πυρωδέστερα τυγχάνοντα τῇ φύσει
κᾶνπερ ὁ κομπολάκυθος οὐ λέγει Σταγειρόθεν.

« Κυλλοποδίων » δὲ τὸ πῦρ, τὸ μὲν ὑλῶδες οὕτω, 465
ὡς ἄνευ ζύλων καὶ ὑλῶν τοὺς πόδας ὑποσκάζον,
καὶ παρευθὺ σθεννύμενον, βαδίζειν οὐκ ἰσχύον,
καὶ ὡς ἀναφερόμενον, ἔνθεν κἀκεῖθεν ῥέπον,
καὶ δόκησιν χωλότητος βαδίσματος δεικνῦον·
ὅτι τε πούς διὰ πυρὸς βαδίζειν οὐκ ἰσχύει. 470

Καὶ τῷ αὐτῷ δὲ πυροὶ συναδουσι τὰ δύο.

Δόμον δὲ ὃν ἐποίησεν ὁ Ἡφαίστος γινώσκεις·

τὸ πῦρ γὰρ κατὰ Ἑλληνας ἐν τῇ κοσμογενεῖα
ἐκάστω διενείματο τοὺς τόπους κατ' ἀξίαν.

Τέλει τῆς Ἄλφα γέγραπται τοῦτό μοι σαφισταίως. 475

Ἰούτον δ' εὖρεν ἰδρώνοντα τότε περὶ τὰς φύσας·

τὸ πῦρ γὰρ πνεύματα κινεῖ, λεπτύνον τὸ νεφῶδες.

Τριπόδας δὲ τὸ τριμερὲς λέγει τοῦ χρόνου τεύχειν,

τὸ γὰρ θερμὸν ὑπέστησε καὶ κόσμον καὶ τὸν χρόνον.

Τὸ « εὐσταθὲς δὲ μέγαρον » ἅπας ἐστὶν ὁ κόσμος, 480

ἐν ᾧ τὸ πῦρ τριμέρειαν ἐργάζεται τοῦ χρόνου.

Εἴκοσι δὲ οἱ τριπόδες εἰσὶν ὡς ὑπὲρ τέλους·

(462) Cf. Il. 18, 371. Expectatur
φησί, Homerus scilicet.

(464) A B, κομπολάκυθος. Iterum uti-
tur hoc vocabulo in Ω, 134. A B, λέγει.

* (465) Conf. Il. 18, 371.

(467) A, παρευθὺς... ἰσχύων.

(470) B, πᾶς.

(472) A B, νόμον. Correxī ex Il. 18,
371: δόμον... ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο.

(476) B, ἰδρώνοντα. Cf. Il. 18, 372.

(478) Sic loquutus est et Chil. 2, 324 :

Οὐ γὰρ νῦν φυσικώτερον τὸ τριμερὲς
τοῦ χρόνου Γηρύονη φαίην ἄν. Cf. v.
48, et Il. 18, 475.

(480) Conf. Il. 18, 374, et infra v.
590.

482) A, ὑπὲρ τέλους. B, ὑπερτέλος.
Cf. 485, 668. Pro ὡς fere malim καὶ,
quas voculas saepissime permutatas vidi-
mus.

τὰ δέκα τέλειος εἰσὶν ἐν ἀριθμῷ, ὡς οἶδός·
τὰ εἴκοσι δ' ὑπέρτερα τάξεως τοῦ τελείου.

Ὅμηρος ὑπὲρ τέλος δὲ κόσμον καὶ χρόνον λέγει.

485

« Τὰ κύκλα δὲ τὰ χρύσεια », τὰ τρίποδα; κινούμενα,
αἱ τοῦ ἡλίου χρυσαυγεῖς τελοῦσι λαμπηδόνες,
ὑφ' ὧν περ αἱ τριμέρειαι κινήσει τῆ τῆς σφαιράς,
ἦν περ « ἀγῶνα θεῖον » σοι σαφῶς κατονομάζει,
αὐτόματοι χωροῦσι τε, ὑποχωροῦσι παλιν.

490

Τί ταῦτα νῦν λεπτολογῶ τῷ Ἀχιλεῖ Φθιώτῃ,
τανῦν ἐπιτομώτερον δέον εἰπεῖν με ταῦτα;
ἐν δὲ τῷ κόσμῳ Ἀχιλεῖ τὸ πᾶν ἀναπτυκτέον.

Μετὰ τὴν ζάλην τὴν δευτὴν, ἣν ἔφη, τῆς θαλάσσης,
ἀνάδραμον τὸ ἔνυγρον εἰς τὸ πυρῶδες ἄνω,

495

οὐ πρώτως μεταθέβληκεν ὡς πρὸς πυρὸς οὐσίαν,
πρὸς δέ γε τὸ μεσαίτατον καὶ κατηκυκρατωμένον,
ἔπερ καὶ Χάριν σύζυγον Ἡφαίστου νῦν μὲν νόει·

εἶτα καὶ πρὸς θερμότερον καὶ παντελῆ αἰθρίαν,
ὁ τῶν φυσῶν κατάλειψις ἐστὶ παρὰ Ἡφαίστου

500

καὶ τοῦ προσώπου καθαρσις καὶ ἐνδυσις εἰμάτων,
πλησιεδρία Θέτιδος καὶ κράτησις χειρὸς δέ,
καὶ πρὸς αὐτὴν ἐρώτησις οὐτινος χρεῖαν ἔχει,

(483) De denario numero perfecto Mercurius Denario c. 42.

(486) A, κοινοῦντα. Cf. Il. 18, 375, et infra v. 591.

(488) Cf. infra v. 594.

(489) Cf. Il. 18, 376. Pro σαφῶς fortasse σο; ὤς. Sed cf. v. 670.

(495) A, πυρῶδες: ὄωρ.

(496) A, sine ὤς. Omissa pariter vocabula aliis reddam obiter scriptoribus. Aristides Orat. 52, p. 605: ὅρα μὴ αὐτὴν τὴν παῖδα μισήσης, ὅταν δι' αὐτὴν διαφθαρή πασσοῦδι τὸ στρατόπεδον. Codex 963: μὴ ποτα αὐτ. ... διαφθρῆ πᾶν τὸ στρ. Lucianus Tyrannici

cida c. 20: καὶ τῆ βραδυτῆτι κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τὸν φόνον καὶ μακροτέραν μοι τὴν σφάγην ποιεῖ. Codex 2956 bene: ... δέον ἐγνώκει... caret et bene altero μοι.

(498) Cf. Il. 18, 382.

500) A, B, κατάληψις. Scripsi κατάλειψις, respectu ad Il. 18, 412: Φύσα; μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς· reponbat ab igne folles ac relinquebat Vulcanus. Permutatio solita vocalium η et favet correctioni. Sic καταληφθῆτω et καταλειφθῆτω confusa libro iωτα 137.

(501) A, ἔδυσσι: Cf. Il. 18, 416.

(504) Il. 18, 422, 423, 503.

καὶ ταύτης δὲ ἀφήγησις τῶν ὅπλων ἀπολείας,
καὶ αἴτησις ἐκ τούτου δὲ νεοχαλκεύτων ὅπλων, 505
ἄπερ ἐξεργασάμενος δίδωσιν οὗτος ταύτῃ.

Ἡ δὲ κατὰ τῷ παιδί ταῦτα πολλῷ τῷ τάχει.
Ἐν οὐρανῷ αἰθρίας γὰρ τοιαύτης γεγενυίας,
διὰ θαλάσσης Ἀχιλεὺς πέμπει ὠνεῖσθαι ὅπλα
ὀπλοποιῶν οἱ λέγουσι τὰ Ἀχιλεὶ συμβάντα· 510
ὅς ὅπλα, οἷα Ὅμηρος φησὶν, ἐξεργασμένος,
ἀπεμπολήσας δίδωσι τούτοις ἀποκομίζειν.

Ἐπεὶ τὸ πῦρ, ὃ Ἡφαιστος καὶ πᾶς πυρὸς ἐργάτης,
καὶ ἴσαι ὕλαι τοῦ πυρὸς, κατὰ μετωνυμίαν,
διὰ θαλάσσης δ' Ἀχιλεὶ ἀπεκομίσθη τότε, 515
ἀνέπλασαν τὴν Θέτιδα πρὸς Ἡφαιστον ἐλθοῦσαν
πᾶν τὸ συμβᾶν τῷ Ἀχιλεὶ λεπτομερῶς εἰποῦσαν,
καὶ πανοπλίαν ἀρίστην ποιῆσαι ἐξαιτῆσαι,
τὴν ἣν καὶ ἀπεκόμισε τῷ Ἀχιλεὶ λαβοῦσα.

Ταῦτα πανσόφως Ὅμηρος περὶ τοῦ Ἀχιλέως 520
συγγεγραφῶς ἢ γέγονεν, ἀλληγορῶν τε ἅμα,
πλὴν ἐν ἀλληγορήματι πραγματικῶ ῥητόρων,
παίζων καὶ φυσικεῦεται περὶ κοσμογενείας,
ἀλληγορῶν στοιχειακῶς ἅπαν τὸ νῦν χωρίον.

Ἐν τοῖς ἀκαταλήπτοις γὰρ οὕτω χρεῶν συγγράφειν, 525
οὐ μὴν προδήλως γράφοντα κομπάζειν ἐψευσμένως.

Καὶ σκόπει πᾶσαν ἀκριβῶς τὴν νῦν ἀλληγορίαν.

Κᾶνπερ ὁ πάνσοφος ἀνὴρ, τῷ σπεύδειν λεληθέναι,

(505) ll. 18, 457.

(512) A, δίδουσιν.

(515) B, sine τότε.

(519) A B, λαβοῦσαν.

(528) A, τὸ σπ. λελυθέναι. B, τῷ λε-
ληθέναι, et sic v. 646. Similis sonus vo-
calium νη. Sic Φ, 216 ἀνερρωννήσαν et

ἀναρρωνῦσαν. Similis et vocalium υ ο, υ ε. Auctor Christi Patientis, Choro
Deiparam alloquente v. 598: Πάγκλυτε,
παγκαλλίστα κούρη, παρθένα. Vix po-
tuit poeta, quamvis nonnuncquam paulo
negligentior, primo loco ponere trocheum,
quarto spondaem. Codex A πάγκλυτε

λέγη τὰ πρῶτα ὕστερον, τὰ δ' ὕστερα προτέρως
καὶ συστροβῆ τοὺς γράφοντας καὶ τριλογεῖν ποιῆ δε, 530
ἡμῖν δὲ κατ' εὐκρίνειαν τὴν τάξιν τηρητέον.

"Ἥφαιστος νῦν, ἦτοι τὸ πῦρ, εἰσφέρεται Ὀμήρῳ
λέγων περὶ τῆς Θέτιδος, ὑδάτων τῶν ὀμβρίων·

« Ἐν τῷ ἐμῷ οἰκήματι ἦλθε θεὰ μεγίστη,
« ἥπερ με σέσωκε ποτὲ μέλλοντα κινδυνεύειν. 535

« Χωλὸς γὰρ ὢν, καὶ τῆς μητρὸς θελούσης με συγκρῦπτειν,
« κατέπεσον· ἡ Θέτις δὲ σώζει καὶ Ἐὐρυνόμη·

« ταῖς αἰσπερ παρεχάλκευον εἰς χρόνον ἐνναετή
« πορπὰς γναμπτὰς καὶ ἔλικας, καὶ κάλυκας καὶ ἔρμους
« ἐν σπηλί· ῥοῦς δ' ὠκεανοῦ ἀφρῶ μορμύρων ῥέεν ». 540

"Ἐρεβος εἶναι κατ' ἀρχὰς καὶ χάος δογματίζει·
ἀέρος κινήθεντος δὲ, ἔπερ ὁ Ζεὺς τυγχάνει,
καὶ συμμιγνέντος δὲ αὐτοῦ τῇ Ἥρᾳ λεπτυνθέντος,
καὶ πῦρ χωλὸν τε καὶ ὑγρὸν καὶ ἀτελὲς ἐξέρρει,
ὃ πίπτον εἰς τὴν θάλασσαν, ὃν πλήρες καὶ πνευμάτων, 545
ἐνναετῶς ἐχάλκευεν, ἦτοι πολλοῖς ἐν χρόνοις,
πρὸς τὸ πυρῶδες ἐξορμῶν πόσας στροφὰς ἐποίει,
πόσα δ' ἐκπυρηνίσματα σχήμασιν ἐν μυρίοις,
ἐν πόσῃ δὲ τῷ πνεύματι τὸ ὕδωρ συνεστρόβει,

quidem, sed amplector G. Dindorfii emendationem πάγχευε; amplector et πάγ- κάλλιστε ab alio viro d. propositum, fa- vente etiam aliquatenus accentu codicis A, παγκάλλιστα. Est etiam aut esse videtur spondæus in quarto loco versus 460: Μὴ δὴ παρέλθης σίγα δούλην μητέρα. Codex A, σίγα. Sed omnino scribendum σίγα. Paulo superius advertit oculos v. 458: Ἐρέψομαί σοι, τέκνον; ἡ μενῶ σ' ἔτι; sic codex. Fere malim dividere aliter syllabas, ἡ μενῶ σέ τι; magis placent integra pronomina duo σαι σε. Morabatur me etiam alibi adverbium ἔτι, scilli-

cet v. 254: Ἐτ' εἰς ἀγῶνας σύ τε καὶ μαιφόνοι. Sed satisfecit omnino tentamen editoris doctissimi, ἔτ' εἰς ἀγῶνες σοί τε καὶ μαιφόνοις, quod firmat Medea v. 361: ἔτ' εἰς ἀγῶνες τοῖς νεωατί νυμφίοις.

(529) A, λέγει.

(530) A B, συστροβεῖ—ποιεῖ.

(539) A, πόρσας. A B, γναπτὰς. A, ἔλικας. Cf. supra ad v. 301.

(540) De ῥέεν non dubitandum. Servavit Tzetzes ipsa poetae verba II 18, 403.

(544) A, ἐξάιρει.

(548) B, ἐκπυρηνίσματα. Cf. I, 130.

ὡς ἀφρίῳ μωμύρειν τε, καὶ ἀναβράζειν οἶον. 550
 Λοιπὸν ὁ κόσμος, ὁ Πηλεὺς (πηλεὺς ἦν ἀληθεία),
 ἕγγρου αἰέρος ζοφεροῦ πέριξ κυκλοῦντος τοῦτον,
 ἐν δὲ πλευραῖς τῆς Θέτιδος, θαλάσσης, συγκοιτούσης,
 ἀμφοῖν δὲ παῖς ἦν Ἀχιλεὺς, γῆς φύσις ἀκαρπούσα.
 Δένδρα τινὰ καὶ ζῶα γάρ, καὶ ἕτερα μυρία, 555
 γινόμενα ἐφθεیرهτο τῷ ζοφερῷ ἀέρι,
 ἕως ὁ Ζεὺς, ὡς λέγουσι, Κρόνον ταρτάρῳ βάλλει.
 Οὕτως ἐγήρα μὲν Πηλεὺς ἐν ἔφημεν, ὁ κόσμος,
 ἥτοι μακραὶ περίοδοι παρέδραμον τῶν χρόνων.
 Ὑπῆρχε δ' οὗτος ὁ Πηλεὺς ἔνικμος καὶ πηλώδης, 560
 ὁ Ἀχιλεὺς ὁ τοῦτου δὲ ἄτιμος παῖς ὑπῆρχε
 καὶ ἀνοπλος, σῦναμα δὲ γυμνὸς τῆς εὐκαρκίας,
 παντός τε ὠραῖζοντος κενός, ἐστερημένος.
 Τίς δ' Ἀχιλεὺς καθέστηκεν, ὅποσον τῆς γῆς ἡμέρος·
 πολλοὺς χιλοὺς τε καὶ καρπούς, πᾶσαν τροφήν τε φέρει, 565
 τότε δ' ὑπῆρχεν ἀκαρπος καὶ ἀχιλεὺς τῷ ὄντι,
 ἐπεὶ λελυπημένος δὲ, νῦν οὐ Πατρόκλου χάριν,

(551) Tzetzes Exegesi p. 42 : συνέθη τῷ Πηλεῖ, τουτέστιν τῇ γῇ πηλώδει πρῶτον κατὰ Ἀναξαγόραν φανείση, μνησθῆναι τὴν Θέτιν, ἥτοι τὴν θάλασσαν, τὸ ἕγγρον.

(552) A, πέρυξ, locus non integer.

(554) Verba γῆς φύσις; ἀκαρπούσα perspicua sicut collatis vv. 562, 563, 566.

(557) A, χρόνω, B, βάλλειν.

(562) A, ἀοπλος σῦνάμα. B, σῦνάμα. Junctim scribunt σῦνάμα vel σῦνάμα. Tzetzes Chil. 1, 602: Εὐκλών καὶ Πεισιρόβητος σῦνάμα Δελεγέτη. Codex 2644, σῦνάμα. Scripsi σῦνάμα ut Proleg. v. 586, constantiae causa vel in re tantilla. In Theocrito 26, 126 plurimae editiones exhibent σῦνάμα, Aeschyana σῦνάμα.

(565, 566) Absunt ab A. Manifesto mendo B, Ἀχιλεὺς. Tzetzes enim ubique voluit Ἀχιλεὺς scribi, hic praesertim. Monui, ad Proleg. 218.

(567) Verbis οὐ Πατρόκλου χάριν alludit non inepte ad proverbium Πατρόκλου πρόφασιν, de quo inter alios Salmasius ac Bodenus ad Achillem Tat. 2, 34 : Πάτροκλον πρόφασιν, ἀναμνησθεὶς Χαρικλέους. Minebo obiter in Veneto 409 non reperiri Πάτροκλον πρόφασιν. Manasses Chron. 4450 : Πάτροκλον δῆθεν πρόφασιν εὐλογον. Ibi Fabrotus remittit lectorem Gloss. ad Nicetam; Gloss. autem ad Nicetam remittit ad Meursium. Id est brevitatis abuti, re optima. Dicendum fuit : V. Meursium Glossario Graecobarbaro in Πάτροκλος. Theodoros Hyrtacenus Epist. 78 : νυνὶ δὲ, καὶ

Ὀμήρου δ' ἀστείσμασιν, ἔνεκα παγκαρπίας
 καὶ πάσης πανοπλίας γε μέγιστον ὤμωξέ τι.
 Τὸ μὲν πυρῶδες ἔνυγρον πίπτον ἐν τῇ θαλάσῃ 570
 ζάλην καὶ θροῦν, καὶ συστροφάς, ἃς εἶπομεν, ἐποίει.
 Ἐπεὶ δὲ καὶ μυκῆματα τῆς γῆς ἀπετελέσθη,
 ξηρανομένου τοῦ ὑγροῦ κινήσει τῶν πνευμάτων,
 ἐκβράττεται καὶ θάλασσα ῥόχθῳ πρὸς γῆν μεγάλην,
 ἕπερ κατάσχεσις χειρὸς ἐστὶ τοῦ Ἀχιλέως 575
 καὶ κεφαλῆς ἐφάπτεται, μερῶν τῶν ὑπερτέρων·
 καὶ Νηρηίδες αὖθις μὲν χωροῦσι πρὸς Νηρέα,
 ὕδωρ τὸ παχυθάλασσον εἰς κοίτην τὴν οἰκείαν·
 αὐτὴ δὲ Θέτις, τὸ λεπτὸν καὶ εὐθεσίας ὕδωρ,
 συγκρατικόν τε τοῦ θερμοῦ, πρὸς οὐρανὸν ἀνήλθε· 580
 μέλλον δ' εἰς πῦρ μεταβαλεῖν πρῶτον ἀπηρωρήθη,
 εἶτα καὶ ἠθερώθη δὲ, ὅπερ ὁ μῦθος λέγει
 περιπλοκὴν τῆς Χάριτος τῆς γυναικὸς Ἥφαιστου,
 εἰσαγωγὴν πρὸς οἶκον τε καὶ ξένισμα πρὸς θέσιν,
 ἕως ὃ Ἥφαιστος, τὸ πῦρ ἀφείς καὶ τὸ χαλκεύειν, 585
 ἔλθοι καὶ μάθοι παρ' αὐτῆς τίνος ἀνήλθε πέρι.
 Τρίποδας γὰρ εἰκόσιν ἐχάλκευε τῷ τότε,

τὸ τῆς παροιμίας, ἔχεις Πατρόκλου πρόφασιν. Anna Comnena Alexiade 3, p. 73: Πάτροκλον πρόφασιν ταῦτ' ἐσήκως. Ibi Cangius. Adde Corayum ad Heliodorum p. 36. Utuntur genitivo et accusativo.

(568) A, ἀστερήμασι.
 (569) B, τέ. A, ὤμωξέ τι.
 (572) A, μυκῆματος. B, μυκημάτων. Correctio fuit faciendā.

(576) Cf. II. 18, 71. Sed κατάσχεσις ubi χειρὸς? Videtur cogitasse de loco alio v. 423, ubi de Vulcano ad Thetia accedente: Ἐν τ' ἄρα οἰ πῦ χειρὶ. Vide infra 615. Modo A, ῥόχθῳ. Cf. Σ, 105.
 (577) Cf. II. 18, 145.

(578) A, παχυθάλασσον, quod prae-tuli lectioni B πολυθάλασσον, ubi oppositionem quae sequitur, λεπτὸν τὸ εὐθεσίας ὕδωρ. Cf. ad v. 221.

(581) B, ἀπηρωρήθη. A, ἀπηθερώθη. Sed sequitur statim ἠθερώθη. Inde cor-rexi ἀπηρωρήθη. Cf. ad v. 264.

(583) Cf. II. 18, 383...

(584) A, ξέν. πρὸς οἶκον. Esse θέσιν puta sessionem Thetidos, cui Charis sedile exhibet officiosa. Cf. II. 18, 380.

(585) Cf. II. 18, 410...

(587) Sumisit ipsa verba Homeri II. 18, 373, ne mutato quidem εἰκόσιν, quae forma orationi suae non convenit Conferatur v. 473.

ἀπειρομέτρων ἀριθμοῖς λέγω κινήσεις χρόνων.
 Τὸ γὰρ θερμὸν ὑπέστησε καὶ κόσμον καὶ τὸν χρόνον.
 Τὸ « εὐσταθὲς δὲ μέγαρον » ἅπας ἐστὶν ὁ κόσμος, 590
 τὰ « κύκλα δὲ τὰ χρύσεια » τὰ τρίποδας κινουῦντα
 ὁ σφαιροδρόμος ἥλιος καὶ χρόνους ἀπαρτίζων.
 « Θεῖον ἀγῶνα » λέγει δὲ τοὺς σφαίρας περιδρόμους,
 δι' ὧν περ αἱ τριμέρειαι τῶν χρόνων συμπληροῦνται,
 καὶ πάλιν ἀνακάμπτουσιν ἐξ ὑπαρχῆς ἐτέρας. 595
 « ἼΩτα » δ' αὐτοὺς τοὺς τρίποδας λέγει μὴ ἔχειν ἔτι,
 ταῦτα κατασκευάζειν δὲ τὸν Ἡφαίστον τῷ τότε·
 οὔπω γνωστὸν καὶ ἀκουστὸν κίνησις ἦν ἡλίου,
 ὑφ' οὗ τρισάκις ὁ αἴθρ τῷ ἔτει μετατρέπει·
 ἔμελλε δ' ἤδη γίνεσθαι τοῦτο, καθὼς ἐρεῖ σοι, 600
 παίζων δὲ, τὴν Ἀχιλίου ἀσπίδα καταλέγων,
 κόσμου παντός τὴν σφαίρωσιν, ἣν μετ' εὐτάκτου δρόμου
 περιπολῶν ὁ ἥλιος πάντα γεννᾷ καὶ τρέφει.
 Οὕτως ἡ Θέτις Χάριτι συνῆν καὶ συνετρέφα,
 τὸ ὕδωρ ἐλεπτύνθη δὲ καὶ ἤδη ἰ. θεραῦτο. 605
 Ἐξ ἀκμοθέτου δ' Ἡφαίστος ἀνασκικτᾶ μεγάλας,
 χωλεύων, τούτου πόδες δὲ ἀσθνεστάτως ὤρμων·
 μακρόθεν θεῖς δὲ τοῦ πυρός τὰς φύσας, ὕπλα πάντα
 ἐς ἀργυρᾶν τὴν λάρνακα θεῖς, καὶ λελαμπρυσμένος,
 καὶ βακτηρίαν ἀε λαβῶν, ἐξέδραμε χωλεύων. 610

(588) A B, ἀριθμοῦ.

(590) Cf. II. 18, 374, et supra v. 480, eadem dixerat homo tædiosus.

(592) A, σφεροδρόμους.

(594) Cf. supra v. 488.

(595) A, ἀπαρχῆς.

(596) Cf. II. 18, 378.

(599) A B, τρισάκις.

(603) A, περὶ πολλῶν.

(605) B, A, δέ.

(606) Cf. II. 18, 410. In A fit in le saltus ad v. 618, propter versus hujus iterationem.

(607) Cf. II. 18, 411.

(609) B, λελαμπρυσμένην, quod mutavi. Ipse est λελαμπρυσμένος, scilicet vultu absterso et pectore, tunicamque indutus. Cf. II. 13, 414, ac supra v. 306, præsertim infra 622, ubi λαμπρυσμός de Vulcani munditiis.

Χρυσαὶ θεραπαινίδες δὲ προέδαινον ἐκείνου
ζώσασι καλαῖς νεάνισι τοῖς κᾶσιον εὐ εἰκυῖαι,
αἷς νοῦς καὶ σθένος καὶ φωνὴ καὶ ἀθανάτων ἔργα.

Αὐται προεπορεύοντο, ὅστος δ' ἑλθὼν κατόπιν
πλησίον ἦδη Θέτιδος, καὶ τῆς χειρὸς λαμβάνει 615
κα', κατακούσας ταύτης δὲ, ποιεῖ τὴν πανοπλίαν.

Ἐξ ἀκμοθέτου δ' Ἴφαιστος ἀνασκικρᾶ μεγάλας·
ἐκ δὲ τοῦ ὑπεκκαύματος καὶ αἰθερίου τόπου
χολὸν καὶ ἀδιάθροτον ὥρμησε πῦρ ἐκπνέειν
συγκερασθὲν δὲ τῷ ὑγρῷ, ὃ λαίρναξ ἀργυρέα, 620
καὶ συνεδρία Θέτιδος, ταύτης χειρὸς τε σχέσις,
καὶ βακκτηρίας στηριγμός, καὶ λαμπραμὸς ἰσαύτως.

Αἱ δὲ χρυσαὶ νεάνιδες, αἱ τούτῳ προπολοῦσαι
αἶ τε θερμαὶ καὶ θρεπτικαὶ καὶ ζωογόνοι φύσεις.

Ὁ οἶκτος δὲ τῆς Θέτιδος ταιόνδε τι τυγχάνει· 625
μόνον τὸ ὕδωρ τῷ θνητῷ Πηλεΐ, τῇ γῆ, ἐξύγη,
ἐν ἧπερ ἔστι πᾶν θνητὸν καὶ τῆς φθαρτῆς οὐσίας·
τά τῶν στοιχείων δὲ λοιπὰ τοῖς θεοῖς γειννῶσι.

« Καὶ νῦν ὁ γέρον οὗτος μὲν κείται βλαβεῖς τῷ γῆρει,
α ὁ δὲ υἱὸς μου Ἀχιλεὺς νῦν δαίται πανοπλίας »· 630

Λοιπὸν δ' Ἴφαιστος αὐτῷ τεύχει τὴν πανοπλίαν·
ἦτοι μακρὰι παρέδραμον περιστροφὰι τῶν χρόνων
καὶ κόσμος κατερράγη δὲ καὶ γῆς ἦν ἀκαρπία,
καὶ τῶν στοιχείων δὲ δεινὴ σύγχυσις πεφυρμένη,

(612) B, ἐφεικυῖαι. Correxī εὐ εἰ-
κυῖαι. Pronunciatio fere similis saepe
permutationem parit syllabarum εὐ ἐφ,
αὐ, ἀφ. Inde scriptum in Anecdosis Bek-
keri p. 362, O, καφθείσης pro καυθεί-
σης; ἀνακαυθείς pro ἀνακαυθείς in
Nolitt. mann. t 5, p. 388; αὐξήσιν pro
ἀφιξίν in Leone Diacono 8, 9; ἀφθευρον
pro αὐθώρει in Synesio De regno p. 18 D.

(619) A, χαλκόν. Cf. supra v. 465.

(621) A, συνεργεῖα. A, στηρισμός.

(622) A B, βακκτηρία. Scripsi βακτη-
ρίας. Litterae similes vicinitate sibi nocent
sapissime. Cf. II. 18, 416.

(623) A, τοιοῦτον τί. Cf. oratio Theti-
dis, II. 18, 432; ac supra v. 315.

(626) A, ἐφάνη.

(629) Cf. II. 18, 434.

ἕως τὸ φλέγον, κερασθὲν οἷς εἶπον τανῦν τρόποις, 635
 πῦρ, ὕδωρ, γῆν, αἶρα τε ποιῶσι καὶ τὸν αἰθέρα,
 καὶ πάντα συνεστήσατο, συντόμως φάσαι, κόσμον
 διηρθρωμένον κάλλιστα, ὡς τοῦ ἡλίου πλέον
 τηροῦντος δρόμον εὐτακτον αἰεὶ περὶ τὴν σφαῖραν,
 καὶ πᾶν φῦτον ἐκτρέφοντος καὶ πᾶν ζωογονοῦντος, 640
 καὶ τὰς μυρίας δὲ τροφὰς πᾶσι διδοῦντος ζώοις.
 Τὴν πανοπλίαν Ἀχιλεὶ ταύτην τῷ κόσμῳ τεύχει.
 Ἄλλὰ καὶ πᾶν τὸ χρήσιμον λεκτέον τοῦ κειμένου,
 ὅσων εἰς ἀλληγόρημα τῶν χρεωδῶν τυγχάνει.
 Ἄν δὲ πολυλογῆσωμεν, τὸν Ὅμηρον αἰτιᾶσθε, 645
 πολλῇ πυκνώσει τῶν φρενῶν, τῷ σπεύδειν λεληθέναι
 προθύστερά τε γράφοντα καὶ πάλιν συμμυγνύντα,
 καὶ τῷ κεκαλυμμένῳ δὲ τῶν νοσημάτων βᾶθει
 τὸν Τζέτζην περιτρέποντα γράφειν ἀπλῶς, συντόμως,
 καὶ τότε τῷ σχεδίῳ δὲ τῷ λόγῳ συντιθέντα 650
 ἅπερ οὐδεὶς ἐτόλμησεν, οὐ παλαιός, οὐ νέος,
 εἰ μὴ πού τις, ἐκ τῶν ἐμῶν μεταποιήσας ταῦτα,
 πρὸς τινα τερατεύσοιτο αὐτὸς συντεθεικέναι,
 ὡς καὶ λοιποῖς συγγραμμάσι δρῶσιν ἡμεῖς πολλάκις.
 Ὅτι δ' οὐδεὶς ἐτόλμησεν ἀλληγορῆσαι τάδε, 655
 ἴρατε τὸν Ἡράκλειτον, καὶ τὴν μιμῶ σὺν τούτῳ,
 τὴν ἀλαζόνα σφίγγα δὲ μᾶλλον τὴν ἐπηρμένην,
 Κουρνούτους, Παλαιφάτους τε πάντας ἀλληγοροῦντας,

(636) A, ποιεῖ.

(638) B, τὸ ἡλίου.

(641) A, δοκοῦντος.

(642) A B, ταύτην. Scripsi ταυτήν, *eum.lem.* Quae accusativi forma in bonae aetatis auctore non ferenda foret.

(645) A, αἰτιᾶσθαι. superscripto ε.

(646) Inserui τῶν φρενῶν ex Y, 42.

(650) A B, τότε σχ. Addidi τῷ. De repetito articulo cf. Prol. 342, II, 41.

(656) Nescio quem simiam vocet. Cogitavi de Heraclide illo cuius Allegorias Homericas ediderant Galeus et Schowias.

(657) A, τὴν ἀνλοζοῖαν σφίγγα δε.

(658) A, κουρνούτους. B, κουρνούτους.

καὶ τὰ ἐμὰ βιβλίδια, τὸ εὐτελές τε τότε,
οἰκονομία συγγραφέν, σπουδῇ τῇ τῆς Ἀνύσσης, 660
καὶ ὅπερ παρεσπάρη μοι τῆς χρονικῆς μου βίβλου
τῆς ἱστορούσης τεχνικοῖς ἰαμβοῖς τὰ τῶν χρόνων,
ἀλληγοροῦν δὲ σύμπαντα συντετημένῳ λόγῳ.

Ἄλλὰ δὴ πᾶν τὸ χρήσιμον ῥητέον τοῦ κειμένου.
Φῦσαι τὸ πνευματώδες μὲν τὸ τοῦ πυρός τυγχάνει, 665
χρόνοι τὸ θερμότερον αὐτοῦ καὶ κεραυνίου.

Τὸ εἴκοσι ἐν τρίποσι τοῖς ἑκοσι προέφην
ὡς ὑπὲρ τέλος Ὀμηρος κόσμον καὶ χρόνον λέγει.
Ἄει τῷ πνευματώδει δὲ πυρός τε καὶ τῇ θερμῇ
μέλλειν κινῶσθαι σύμπαντα σαφῶς σοὶ δογματίζει. 670

« Χαλκὸν δὲ βάλλεν ἐν πυρὶ » καὶ τὰς λοιπὰς τε ὕλας.

Τῇ θερμῇ παρυπέστησε τὰ τέσσαρα στοιχεῖα·
ἡ γῆ καὶ θάλασσα, αἴθρ, πῦρ, ὁ αἰθήρ τε πέμπτος.
Γῆ καθ' ἡμᾶς κασσίτερος (τήκεται γὰρ ὡς οὗτος),
ἄργυρος θάλασσα, αἴθρ χρυσός, αἰθέρος φύσις, 675
χαλκός τὸ πῦρ ἀνώτερον ὃν περίξ τοῦ αἰθέρος.

Τὸν δ' ἀκμοθέτην νεί μοι πᾶσαν τοῦ κόσμου σφαῖραν,
τὴν ἔτι ἀδιάρθρωτον, καὶ μίγμα τῶν στοιχείων·
ἄκμονα δὲ, τὸ καρτερόν τῶν ἐσομένων δρόμων,
ῥαιστήρα, τὴν λεπτύνασαν καὶ διαρθροῦσαν φύσιν, 680
πυράγραν, τὴν ἐπίσχεσιν καὶ κράσιν τοῦ πυρώδους.

Σάκος δὲ τὸ πεντάπτυχον, ἡ σφαῖρα ἠθρωμένη·
ἄντυξ, καὶ περιφέρεια, τριπλῆ δὲ, μαρμαρέη,

(661) A, παρεσπάθη· fortasse τῇ χρονικῇ μου βίβλῳ τῇ ἱστορούσῃ.

(665) A B, φύσαι Cf. II. 18, 468.

(666) Cf. II. 18, 470.

(667) Fort. τῷ. προέφην scilicet v. 482.

(671) Cf. II. 18, 474.

(677) Cf. II. 18, 476.

(678) B, καὶ μίγμα.

(680) Cf. II. 18, 477. A B, λεπτύνασαν.

(682, 683) Cf. II. 18, 479, 480. A, ἀντιξ... μαρμερέη.

αἴθρ, αἰθήρ κατέστηκε καὶ τοῦ πυρός τὸ σῶμα.

Ὁ τελαμών ὁ ἀργυροῦς ἔστις ἵπάρχει μάθε· 685

ἀναθυμιάσις, αἴθρ ὁ συγκινῶν τὴν σφαῖραν·

λευκός δὲ ὡς ὁ ἀργυρός ἐστὶν αἴθρ τῆ θέα,

καὶ συγκινεῖ τὴν σφαίρωσιν ἀναθυμιάσις τις,

ὡς ἡ Ὀμήρου πανταχοῦ δεικνύει Καλλιόπη.

Ἄλλὰ περὶ τῆς σφαίρας δὲ φησὶν ὁ Σταγειρόθεν. 690

Τὰς πέντε πτύχας ἄκουσον πῶς Ὀμηρος νῦν λέγει,

γῆν λέγων, καὶ τὴν θάλασσαν, σελήνην ἀντ' αἰέρος.

ἀντὶ πυρός τὸν οὐρανόν, ἥλιον ἀντ' αἰθέρος.

Ἄ στεφανοῦται οὐρανός, τείρεα δὲ μοι νέει·

νῦν μοι τὸν δωδεκάζωδον καὶ τὸν ἐκείνου κύκλον 695

τὰ ἀπλανῆ τῶν ἄστρων δέ, ὀκτώ πρὸς τριακάδι,

ἕσα τε Ἑλληνες φαμέν, καὶ ἕσα διαγράφει

Τεῦκρος ὁ Βαβυλώνιος ἐν τῇ βαρβάρῳ σφαίρα,

ῶν καὶ Πλειάς καὶ ἡ Ἰάς, Ὠρίων καὶ αἱ Ἄρκτοι,

ἄπερ καὶ παρενέγραψεν ὁ Ὀμηρος ἐνθάδε. 700

Νῦν ταῦτα λέγει τείρεα· τείρουσι γάρ, ὡς οἶδας,

χειμῶνας ἐπεισφέροντα καὶ θέρη τὰ καυσώδη.

Μετὰ μικρόν ὁ γέρων δέ, παίζων σωφρονεστάτως,

ἔρει τὸ δωδεκάζωδον, γέροντας καθημένους

λίθοις ἕξστοις ἤτοι στερροῖς ἐν ἱερῇ τῇ κύκλῳ. 705

Καὶ πάλιν χορὸν πείησε κλυτός Ἀμφιγυῆεις

ἢ νέει καὶ παρθένοι τὲ χορεύουσι συμμίκτως·

(685) Cf. Il. 18, 480.

(689) Sic Chil. 2, 383: Ὡς ἡ χρυσῆ τετραγώνικον Ὀμήρου Καλλιόπη.

(690) Fortasse ἄλλα.

(692) A. λέγω. Cf. Il. 18, 483...

(694) Cf. Il. 18, 485.

(695) B, νῦν μή.

(696) A, τριακάδι.

(698) B, τεῦκρος καὶ βαβυλ. De Teucro Babylonio Bibl. Gr. t. 4, p. 166.

(704) Homerus ἐρεῖ Il. 18, 503.

(706) Cf. Il. 18, 590, 593. Sumsit πείησε ex Homero, qui in Scuti descriptione hoc tempore non semel est usus. Nocebat metro ἐποίησε. Non nocebat v. 712.

τῶν γὰρ ζωδίων ἐν πᾶρ ἐν ἄρσεν ἐστὶ καὶ θῆλυ,
 ὡς ἀστρολόγοι λέγουσι, καὶ νῦν ὁ θεῖος γέρον,
 πλὴν τοῦ Ὀρφείως πρότερος ὢν πάντων ἀστρολόγων. 710
 Ἄλλ' ἐτι παρεδράμομεν, λεπτῶς ἀναληπτέον.
 Δύο τὸ πῦρ ἐποίησε πόλεις ἀνθρώπων, λέγει.
 Τὸ πῦρ πάντα διήθρωσε καὶ ἄστρα καὶ ἀστέρας,
 δύο ἀφ' ὧν ἐγγίνονται βροτοῖς περιπολήσεις,
 ἢ εὐτυχῆς καὶ δυστυχῆς ἐκάστου γενεθλίου, 715
 καὶ ταῖς λοιπαῖς δὲ καταρχαῖς αἷς τί τις πράττειν θέλει.
 Τὴν εὐτυχῆ δεικνύει σοι, γάμους καὶ τᾶλλα λέγων,
 καὶ τοὺς φιλονεικούντας δὲ κρίσει τὸ νεῖκος λύειν.
 Κρίνεσθαι δὲ καὶ γίνεσθαι ταῦτα φησὶ τὰ πάντα,
 τῶν δώδεκα τῶν θαυμαστῶν γερόντων καθημένων, 720
 Κριῦ, Ταύρου, Διδύμων τε, Καρκίνου Λέοντός τε,
 Παρθένου ἄμα καὶ Ζυγοῦ, Σκορπίου καὶ Τοξότου,
 αὐτοῦ τε Αἰγοκέρωτος, Ὑδροῦ καὶ Ἰχθύων·
 περιτρεχόντων πανταχοῦ τῶν πέντε δὲ κηρύκων
 τῶν σκηπτοφόρων ὧν φησὶ, τῶν καὶ μεγαλοφώνων, 725
 ἤγουν ὧν σθένος μέγιστον, οἳ καὶ περιθρυλλοῦνται
 ὡς δεῖ με παίζειν καὶ μικρὸν τῶν μανδατωριτζίων·
 Κρόνου, Διὸς καὶ Ἄρεως, Ἀφρογενεῦς Ἑρμοῦ τε.
 Δύο χρυσοῦ δὲ τάλαντα, ἥλιος καὶ σελήνη,
 οὗς ἀστρολόγοι βασιλεῖς λέγουσι τῶν ἀστέρων, 730
 ἅπερ ἐν μέσῳ ἔκειντο λῆψις εὐθυδικοῦσι.

(712) Cf. II. 18, 490.

(713) A B, πᾶν. Scripsi πάντα.

(714) A, δι' ὧν ἀφ' ὧν.

(717) Homerus δεικνύει II. 18, 491.

(718) Cf. II. 18, 497.

(720) De numero senum tacet poeta.

(722) B, ἄμα δέ.

(724) Nec praeponum numerum quotus

fuerit declarat poeta Iliade 18, 503.

(725) A, ὧν. B ὧν.

(727) Μανδατωριτζίων diminutive pro

μανδατώρων. Cf. N. ad iota, v. 71.

(729) Cf. II. 18, 507.

(731) Fortasse εὐθυδικοῦντι. Home-

rus: Τῶ δόμεν δς μετὰ τοῖσι δίκην

ἰθύντατα εἶπη.

Τῶν πέντε ὕπερ εἶπομεν ἀστέρων πλανωμένων,
 τῶν ἀγαθῶν ὑπάρχουσιν ὁ Ζεὺς καὶ Ἄφροδίτη,
 φθοροπειοὶ καὶ βλάπτοντες ὁ Κρόνος δὲ καὶ Ἄρης·
 Ἐρμῆς συνῶν δὲ ἀγαθοῖς ἐς πλεόν ἀγαθύνει, 735
 τοῖς βλαπτικαῖς συντρέχων δὲ τὸ βλάβος ἐπιτείνει.
 Οὔται δὲ, περιτρέχοντες τὸν ζωοφόρον κύκλον,
 ἀμειβαδὶς δικάζουσιν ἄλλοτε ἄλλα δρώντες.
 Ὅταν δ' οἱ φεῦλοι ἀγαθὰ δρώσι τοῖς γενεθλοῖς
 καὶ καταρχαῖς πραγμάτων δὲ πάντων τῶν ἐν τῷ βίῳ, 740
 καὶ οἱ χρηστοὶ παγκάλλιστον ἀν' ὧσι δεδρακότες,
 τοῦτο ποιοῦσι τὸ χρηστὸν τὸ μέγιστον τῷ τότε,
 χρυσᾶ λαβόντες τάλαντα δύο, τὰ λελεγμένα,
 ἦγουν παραμεσάζοντος ἡλίου καὶ σελήνης,
 καὶ ζυγυλοῦντων ἄριστα σοφῆ ταλαντουργίᾳ. 745
 Δύο στρατοὶ δὲ εἶατο πρὸς τῇ ἑτέρᾳ πόλει.
 Τὴν ἐκ περιπολήσεως ἀστέρων εὐτυχίαν
 εἰπὼν, τανῦν δυστυχῆ μοῖράν σοι καταλέγει,
 πολέμευς καὶ διαρπαγᾶς· ἐν δὲ τῷ λέγειν τοῖσθε
 χρυσοῦν ὁμοῦ τὸν Ἄρεα καὶ Ἀθηνᾶν ὑπάρχειν, 750
 καλὸν βουλαῖς ὑπερμαχεῖν ὑπὲρ πατριδος λέγει.
 Τὰ πάντα τῆδε σοι σαφῆ μοῖρας δυστυχεστάτης.
 Τὰ ὠρισμένα μόνα δὲ ὁ Τζέτζης ὀβελίζει·
 οἷον ποιμένες δύο τε καὶ τέσσαρες ποιμένεές,
 καὶ πάντα δὲ τὰ ὄμεια· πραγματικά εἰσὶ γαρ. 755
 Οὐ μὴν ἀλληγοροῦνται καὶ τάλαντα τὰ δύο

(738) A, ἀμειβαδὲς. II. 18, 506.

(741) B, οἱ χρηστῶν.

(742) B, τῶν τότε. A, τῷ τότε.

(743) A, βλάπτοντες.

(744) B, παρὰ μεσάζοντος.

(746) B, ἐσπέρα. Cf. II. 18, 509.

(750) A, χρυσον. II. 18, 516.

(751) A, λέγειν.

(752) B, πάντα ταῦτα δέ.

(753) Conf. II. 18, 525, 578.

καὶ πέντε πτύχες, καὶ λοιπὰ τῶν ἀλληγορουμένων.

Τὸ α ἐν δ' ἐτίθει δὲ νεῖον » καὶ τὰ λοιπὰ θε ταῦτα
δεικνύουσι σαφέστατα ἔτι καὶ γεωργία.

καὶ βίος δὲ ποιμνικός, καὶ αὶ λοιπαὶ δὲ τέχναι 760

ἐκ τῆς περιπολήσεως γίνονται τῶν ἀστέρων,

τὴν ἣν περιπολεύουσι τὸν ζωογράφον κύκλον·

ὄν κύκλον Ἰφαιστος ποιεῖ χορείαις τῶν ἀστέρων,

ἐν ᾧ περιπολεύουσι παρθένι τε καὶ νεοί.

Τὸ πρὶν σαφῶς εἰρήκειμεν πάντα σοι περὶ τούτων. 765

Κνωσσὸν δὲ νῦν καὶ Δαίδαλον ὁ Τζέτζης ὀβελίζει

καὶ στίχους ἄλλους ὡς ὀκτῶ μέχρι τοῦ στίχου τούδε·

« περὶ χορὸν δὲ ἡμερτὸν πλῆθος εἰστήκει τῶσον »,

τοῦ ζωοφόρου κύκλου δὲ πλῆθος ἀστροθεσίας.

Οἱ δύο πάλιν ὄρχησται, ἥλιος καὶ σελήνη. 770

Ἵκεανὸν δὲ ἔθετο ἄντυγα τῇ ἀσπίδι·

τοῦ κόσμου τέρμα γὰρ παντὸς ὠκεανὸς τυγχάνει.

Ἐπεὶ δὲ σάκος ἔτευξε μέγα τε στιβαρὸν τε,

ἔτευξε καὶ τὸν θώρακα λαμπρὸν πυρὸς ἐς πλεόν.

Ὅρα τὸν χρυσογέροντα πῶς παίζει νῦν δι' ἔλου. 775

Πέντε τοῦ κόσμου γὰρ εἰπὼν, τοῦ σάκου, εἶναι πτύχας,

πῦρ, ὕδωρ, γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ πέμπτον τὸν αἰθέρα,

καὶ θώρακα τοῦ κόσμου δὲ, νῦν Ἀχιλέως, λέγει

(757) A B, πτύχας.

(758) Cf. II. 18, 541.

(760) B, ποιμνικός.

(761) A, καὶ τῆς.

(763) B, χορείαις. A, χορείαις.

(764) Cf. II. 18, 593.

(765) A, εἰρήκαμεν. scilicet v. 707.

B, εἰρήκαμεν. Cf. ad II. 124.

(766) Cf. II. 18, 591, 592.

(768) Cf. II. 18, 603. A, χορὸν. B, πόσον.

(770) A, ὄρχησται. Cf. II. 18, 604.

(771) Cf. II. 18, 606.

(772) B, ὠκεανού.

(773) Cf. II. 18, 608.

(774) Cf. II. 18, 609 : φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς. Ἰζελτικὸν πυρὸς ἐς πλεόν idem est ac μᾶλλον πυρὸς : sic Ω, 36, παχυθεὶς ἐς πλεόν 42, νυκτὸς μελάστερον ἐς πλεόν, et 129, ἐπὶ πλεόν : Λ, 151, πρὸς πλεόν.

(775) Cnm χρυσογέροντα confer Ὅμηρος γέρον ὁ χρυσοῦς, Υ, 64.

(776) Homerus εἰπὼν II. 18, 481.

τὸ μέρος τὸ αἰθέριον, τὸ πῦρ δὲ κίρυν τούτου,
τὴν γῆν κνημίδας τούτου δέ, δῆθεν ἐκ κασσιτέρου.

780

Ἐπεὶ τὰ ἴπλα πάντα δὲ ὁ Ἥφαιστος ἦν τεύξας,
ἔμπροσθεν ταῦτα τέθεικε μητρός τοῦ Ἀχιλῆως.
Ὡς ἴρηξ αὐτῆ δ' ἤλατο κομίζουσα ἐκεῖνα.

Ἐπεὶ πῦρ γούν ὑπέστησε κόσμου παντός τὴν θέσιν,
τὴν γῆν ἐξαπικμάσαν μὲν τῇ ζέσει τῇ πυρφόρῳ,
μετεωρήσαν ἄνω δὲ τὴν ἔνυγρον αἴερα
ἐς πλέον τὴν αἰθέρα δὲ καὶ φύσιν τὴν τῶν ἀστρῶν,
ἄμβροι τε κατεφέροντο καὶ Ἀχιλῆος ὠπλίσθη,
ἐξ ἀκαρπούντος πάγκαρπος, πολυχιλεὺς δειχθεὶς τέ.

785

(779) Cf. II. 18, 610..

(783) A, εἶλατο. B, ἤλλατο. Cf. II. 18, 615.

(784) A B, ἐπεὶ περ γούν ὑπέστησε. Scripsi πῦρ.

(785) A B, ἐξαπικμάσαμην.

(786) A, μετεωρήσαν. B, μεταωρήσαν.

(787) A, ἐς πλέον τὴν ἐσπέραν.

(789) Cf. supra v. 566.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΔΙΑΔΟΣ Τ (*).

Παρά Ἡφαίστου Ἀχιλεῖ Θέτις κομίζει ὄπλα,
 ὃς τήν εἰς Ἑλληνας ὀργήν εὐθέως ἀπορρίψας,
 καί τὰ παρ' Ἀγαμέμνονος εἰσδεδεγμένους δῶρα,
 ἀριστησάντων τῶν λοιπῶν, νήστῃς αὐτὸς ὑπάρχων,
 ὀπλίζεται πρὸς πόλεμον. Ξάνθος ὁ τούτου ἵππος
 θάνατον προμαντεύεται. Ταῦτα μὲν εὐτως ἔχει·
 ἤδη τὰ τοῦ κειμένου δὲ λοιπὸν μοι μοχλευτέον.

Ἡὼς ἐστὶ « κροκόπεπλος », λαμπρὰ καὶ ποικιλείμων·
 τὸ φῶς τοῖς ἀθανάτοις δὲ καὶ τοῖς βροτοῖς εἰσφέρων
 στοιχείοις καὶ ἀνθρώποις νῦν ἐμφανέστατα λέγει. 40
 Θέτις δ' ἐς νῆας ἴκανε θεοῦ φέρουσα δῶρα·
 τῷ Ἀχιλεῖ δὲ ἥρωϊ τῷ Θετταλῷ ἐκείνῳ
 διὰ θαλάσσης καὶ νηῶν προσήχθη πανοπλία
 ἔργον θεοῦ τυγχάνουσα, ἥτοι σοφοῦ τεχνίτου,

(*) Lemma in B ; ἀρχὴ τῆς Τ Ὀμήρου βραψφδίας. Sed altera manus pro T rescripsit Φ. Etenim fit saltus a libro Σ ad librum Φ. Superest mihi nunc unus codex A. Nam in C perierunt folia plurima, quibus finis libri Σ a versu 452, liber T integer, et libri Γ maxima pars ab initio ad versum 336.

(3) A, εἰς τήν. Scripsi δς τήν.
 (7) κειμένου μοι Pro μοι scripsi δὲ ob sequens pronomen.

(8) De ἐστὶ an bene legerim dubito. Vi-

detur posse etiam legi ἐτι. Cf. ll. 19, 1.

(9) A, εἰσφέρων. Locus est fortasse sanus, licet obscurior. Articulus non ad φῶς referendus, sed ad εἰσφέρον· τὸ χρῆμα, τὸ κατάστημα εἰσφέρων φῶς ἀνθρώποις. Transpositis verbis sententia foret perspicua magis : τὸ δὲ τοῖς ἀθανάτοις φῶς. Scilicet Homerus λέγει. Cf. ll. 19, 2.

(11) A, δ' ἐ νῆας. Voluit librarius scribere ἐς. ll. 19, 3 : Ἡ δ' ἐς νῆας ἴκανε θεοῦ πᾶρα δῶρα φέρουσα.

- ἢ εἰμαρμένης καὶ θεοῦ δῶρον εἰς Ἀχιλέα. 15
- Τὸ « φῦ χειρὶ » σημαίνει δὲ ὅτι πρακτικωτάτως **
- Ἦδη τὰ ὅπλα κατιδῶν ἔ' Ἀχιλεὺς εὐ λόγῳ
 θρήνου τοῦ περὶ Πάτροκλον ἀπέπαυσε καὶ γῶν·
 ἐτέρπετο τῶν ὅπλων δὲ προσβλέπων ποικιλίαν.
- Ἄγαν ἐκπεπληγμένως δὲ βλεπόντων Μυρμιδόνων, 20
 ἐλέγχων νηπιώδεις τε καὶ ἀγενεῖς ἐκείνους,
 ἡγριωμένως κατιδῶν, μέμφεται σφόδρα τούτους.
- Αὐτίκα λέγει δὲ ταυτὶ πρὸς τὴν αὐτοῦ μητέρα,
 τοὺς τούτω προσκομίσαντας διὰ θαλάσσης ἔπλα,
 τῆς συνεργούσης Ἀχιλεῖ τρέφω μητρός, ὡς ἔφην· 25
- « ὦ εἰ ἀποκομίσαντες θαλάσση μοι τὰ ὅπλα,
 « ἄπερ θεὸς παρέσχικεν, ἦτοι ἡ εἰμαρμένη,
 « ἢ ἂ σοφὸς ἐποίησε δημιουργὸς τεχνίτης,
 « τὰ ὅπλα ταῦτα ἔργα μὲν εἰσὶ τῶν ἀθανάτων,
 « οὐδὲ βροτῶς ἂν δέδρακε τοιαύτην ὀπλοουργίαν. 30
 « Εἶτα ἐξ εἰμαρμένης μοι ταῦτα τῆς τῶν ἀστέρων
 « τὰ ὅπλα ἐκομίσθησαν, οἷα θνητὸς οὐ τεύξει·
 « τοῖς οἷς ἐγὼ νῦν ὀπλισθεῖς, χωρήσω πρὸς τὴν μάχην.
 « Πτεσύμαι δὲ τὰ τραύματα μὴ συσσαπῆ Πατρόκλου » .
- Οἱ δ' εἶπον· « Πρὸς τὸν πόλεμον πάνυ ταχέως χώρει· 35
 « ἡμεῖς δὲ τούτων ἄσηπτον τηρήσομεν ἐντέχνως » .
 Καὶ ἀμβροσίᾳ μὲν αὐτοὶ, φαρμάκοις ἀσηψίας,
 ἐλαίῳ πάνυ παλαιῷ καὶ ἐρυθρῷ δὲ οἴνω
 καὶ τοῖς λοιποῖς κατέχρισαν τὸν Πάτροκλον φαρμάκοις.

(16) Cf. Il. 19, 7. Post hunc versum plurimi sunt omisi, ni fallor.

(19) Cou'. Il. 19, 18.

(20) A, ἐκπεπληγμένως. Inde feci adverbium. Cf. Il. 19, 14.

(22) A, ἡγριωμένως. Scripsi ἡγριωμένως. Iratus Myrmidonibus Achilles ti-

midioribus erat: 'Ω; εἶδ', ὧ; μὲν μάλλον ἔδω χόλος.

(25) ἔφην scilicet Σ, 120, 370.

(32) A, τεύξει.

(34) Cf. Il. 19, 24. A, συσσαπῆ.

(36) A, τηρήσωμεν.

(37) Cf. Il. 19, 38.

Ὅ δ' Ἀχιλεὺς παρώρμησε τοὺς Ἕλληνας κραυγάζων. 40
 Καὶ τᾶλλα πάντα μὲν σαφῆ· τοῦτο τανῦν ῥητέον.
 Ἦν ἐν ναυσίν ἢ Ἄρτεμις ὕφειλε κτεῖναι βέλει,
 ἢ λοιμικῶ νοσήματι, εἴθε προανηρέθη.
 Τὰ λοιμικά τῶν νόσων γὰρ καὶ τὰ ὄξεα πάντα
 ἠλίῳ τε προσάπτουσιν ὁμοῦ καὶ τῇ σελήνῃ. 45
 « Ἄλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἡεροφῶιτις Ἐρμνύς »,
 ἢ εἰμαρμένη τε αὐτοῦ καὶ ἡ ἐκάστου μοῖρα,
 καὶ σὺν αὐτοῖς ἡ σκοτεινὴ ἀόρατός τε βλάβη.
 Θεὸν καὶ πάθος δὲ ψυχῆς τὴν « Ἄττην » ὀνομάζει.
 Καὶ τοῦ Διὸς φησὶν αὐτὴν καὶ εἰμαρμένης παῖδα· 50
 πᾶν ἀγαθὸν καὶ βλάβη γὰρ εἰσὶ τῶν εἰμαρμένων.
 Ἄκουε καὶ τὴν ἄττην δὲ ἤπερ ὁ Ζεὺς ἐβλάβη
 ἐξ Ἥρας, ὅτε ἐμελλεν ὁ Ἡρακλῆς τεχθῆναι,
 καὶ πῶς ἢ Ἥρα λέγεται σχεῖν τοκετὸν Ἀλκμήνης.
 Παῖς ἦν τοῦ Ἀμφιτρώωνος ὁ Ἡρακλῆς ἐν λόγῳ,
 ἔργῳ Διὸς δὲ, ἄνακτος ὄντος καὶ ἀστρολόγου,
 ὃς διαφόροις γυναιξὶ πολλοὺς ἐσχῆκε παῖδας.
 Πρὸς τόκου δ' οὔσης ὑπ' αὐτοῦ ποτὲ καὶ τῆς Ἀλκμήνης,
 τὸν Ἡρακλῆ μελλούσης τε τῷ τότε τιχτεῖν χρόνῳ,
 οὔσης ἐγκύου τότε δὲ τούτῳ καὶ τῆς Ἀρχίππης 55
 πλὴν ἀτελὲς ἐπτάμηνον τέκνον τὸν Εὐρυσθέα,
 ὁ Ζεὺς ἐκεῖνος βασιλεὺς ὁ μέγας ἀστρολόγος

(40) Cf. Il. 19, 40, 41.
 (42) Ante hunc versum videntur nonnulla periisse. Nam foret interpretatio nimis abrupta versus Homerici Il. 19, 59 : Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῶ. Saltem dicendum fuit de qua fit mentio, Briseisque nominanda. — Α, μέλη, vel βέλη.

(46) Versus est integer Il. 19, 87.
 (47) αὐτοῦ, ipsius Agamemnonis.

(49) Homerus ὀνομάζει Il. 19, 88.

(50) Cf. Il. 19, 91.

(55) Multa verbis similia in hujus eventus narratione conferantur quam Chiliadi 2, 157, Tzetzes inseruit. Jam Jupiter dictus 'uit ἀστρολόγος libro Σ, 179.

(58) Α, ὑπ' αὐτῆς. Corresi ex Chiliade 2, 170, ubi est versus integer, cum τότε.

(61) Accusativum cum ἔγκυος sapius junxit Tzetzes. Vide ad Proleg. 175.

τότε καὶ μόνον ἔψευστο. Ἰδῶν γὰρ τοὺς ἀστέρας
καλῶς κειμένους ἀπαντας καὶ τόποις βασιλείαις,
πρὸς τοὺς ἀστέρας ἀπιδῶν μόνους τοὺς γενεθλίους, 65
μὴ προσκοπήσας εἰ τεχθῆ τότε δὲ καὶ τὸ βρέφος,
« Θεοὶ σοφοὶ καὶ ἄρχοντες, τοῦτο » φησὶ « προλέγω.
« Ἀλκμήνη τίκτει σήμερον τί δέ; τί; βασιλέα ».
Οὕτω μὲν εἶπεν, Ἡρακλῆ νομίζων γεννηθῆναι.
Μεγαλοσώμου τοῦ παιδὸς τούτου δὲ τικτομένου 70
καὶ περισχόντος ἀπαντα τῆς μήτρας τὸν ἀέρα,
ἔπερ καὶ Ἡρας κράτησιν ἔφασαν γενεθλίαν·
μᾶλλον καὶ Ἰφικλέους δὲ σὺν τούτῳ τικτομένου,
Ἄλκμηνι δυστοκήσασα μετὰ τινὰς ἡμέρας
δεκαμηναῖον τέτοκεν, ἣ δὲ Ἀρχίππη τότε 75
ἐπτάμηνον ἐγέννησεν ἀστράσι βασιλείαις
τὸν Εὐρυσθέα, καὶ λοιπὸν ἦρχε τοῦ Ἡρακλέους.
« Ζεῦ, πάτερ ἀρχικέραυνε », ὦ ἀναξ δέσποτά τε,
δίκην αἰεὶ τῶν κεραυνῶν λαμπροῦς προπέμπων λόγους·

(67) Cf. II. 19, 104.

(68) A, σήμερον τί δὲ βασιλέα. Adidit τί ut verum implerem. Sed alia latet lectio. Jupiter non sic potuit loqui. Librarius dormitabat.

(71) A, μήτρας. Scripsi μήτρα; ex Chil. 2, 188.

(73) Adidit δὲ ex Chil. 2, 190. Μᾶλλον, Tzetzes ait, quod hanc de Hercule corporis mole aere uteri absorbente explicationem non facile admitteret. Conf. Σ, 190. Pariter addam δὲ implendo versui quem in codice 396 reperitum, ineditum esse opinor, et inserendum Sententiis Menandri singularibus: Γάμει δὲ τὴν γυναῖκα, μὴ τὴν προῖκα δέ. Substitut librarius in προῖκα. En et ineditum alterum fonte ex eodem: Πολλῶν κακῶν ἢ γλώσσα γίνεται αἰτία. Corrigendum γίνετ' αἰτία. Transpositio remedium saepe est optimum, Sententia singularis 336 sic

est edita: Μίμου τὰ σεμνὰ, μὴ μίμου κακοῦς τρόπους. Conjecit Meinek., μὴ κακοῦς μ. τρόπους. Favet codex 396: μὴ κακὸν μίμου τρόπον. Sed difficilior multo est hujusce medicatio versus Schneiderianæ 269, Meinekianæ p. 299, p. 324: Καλὸν τὸ νικᾶν, ὑπερνικᾶν δὲ σφαλερόν. « Non est antiqui poetæ versus » Meinek. ait. Nec esse recentioris videtur, nam d-ieto δὲ, clausula ὑπερνικᾶν σφαλερόν, vel σφαλερόν ὑπερνικᾶν non aptum loco accentuum exhibet. Codex 396, ἀσφαλέστερον quod malum auget. Propono, transpositione facta et additione legendum: Νικᾶν καλὸν, σφαλερόν ὑπερνικᾶν δόκει. Ni forte quaerenda sit sententia in Menandri Protectoris Historia, qui est sententiosus.

(78) Conf. II. 19, 121.

(79) Explicat epithetum ἀρχικέραυνε allegorice.

- ὡς Ἴηρα, περιτίθησι λόγους τινὰς αἴρι. 80
- Ὀλυμπον νῦν κατάστερον καὶ οὐρανὸν σοὶ λέγει,
εἰς ὃν μὴ πάλιν ἀνελθεῖν ᾤμοσε Ζεὺς τὴν Ἄτην.
Τὴν κεφαλὴν, τοῦ λογισμοῦ τὸ ὄργανον ἐκείνου,
κὰν φιλοσόφους ὄργανόν τοῦ λογισμοῦ καρδία
« Θεὸς » νῦν ὁ θυμὸς ἐστίν, ἡ ζέσις τῆς καρδίας· 85
ὃν ἀμφοτέροις τοῖς στρατοῖς μένος προσπνεῦσαι λέγει.
« Ἐν μοίρα πάντα ἔλεξας », πρεπόντως, ἀρμοδίως·
« οὐδὲ ἐπιорκήσασαι πρὸς δαίμονος », καὶ μοίρας,
ἢ πρὸς αὐτοῦ τοῦ δαίμονος, τουτέστι τῆς ψυχῆς μου·
ἦ τοι, « ὀμνῶω τὴν ἐμὴν ψυχὴν, οὐ ψευδορκήσω » 90
« ὁ Ζεὺς ὁ δούς τὸ κῦδος » δέ, τανῦν ἡ εἰμαρμένη,
καὶ ὁ ὢν τοῖς ἀνθρώποις δὲ « ταμίας τοῦ πολέμου ».
Ταλθύβιος « ἀλίγκιος θεῶ εἰς τὴν αὐδὴν δε »
λιγύς, ὄξυφωνότατος, εὔμουσον μέλος ἔχων,
οἶον ἠχεῖν ἀρμονικὸν φασὶ καὶ τοὺς ἀστέρας. 95
Ζεὺς δὲ ὁ « ὑπατος θεῶν » νῦν οὐρανὸς ὑπάρχει,
θεοὶ στοιχεῖα τὰ λοιπὰ τέως ἐν τοῖς ἐνθάδε.
« Θεοὶ δὲ δοῖεν ἄλγεα », ἀστέρες, εἰμαρμένη.
« Ὁ Ζεὺς πατὴρ δέ, ὁ διδοὺς τὰς ἀτας », εἰμαρμένη,
καὶ « Ζεὺς ὁ θέλων θάνατον τοῖς Ἀχαιοῖς γενέσθαι ». 100
Γυνή « εἰκνῖα δὲ θεαῖς » κάλλει, ἐπιθυμία,
ταῖς ψυχικαῖς δυνάμεσιν, ἔτε καὶ τῇ σελήνῃ·

(80) Poeta scilicet περιτίθησι, qui et statim λέγει.

(81) Conf. II. 19, 128.

(82) Conf. II. 19, 129.

(83) Respectu ad II. 19, v. 126; εἰλ' Ἄτην κεφαλῆς.

(84) A, καρδίας.

(85) Conf. II. 19, 159.

(86) Homerus λέγει, ibid.

(87) A, πάντα, II. 19, 186.

(88) A, δαίμονος. Conf. II. 19, 188.

(91) A, κῦδος. Cf. II. 19, 204.

(92) Cf. II. 19, 224. Inserui ὄν.

(93) Cf. II. 19, 250: Ταλθύβιος δὲ θεῶ ἐνλίγκιος αὐδὴν Tzetzes durius et inelegantius δὲ in fine transposuit metri sui causa.

(96) Cf. II. 19, 258.

(98) Cf. II. 19, 264.

(99) Cf. II. 19, 270.

(100) Cf. II. 19, 274.

(101) Cf. II. 19, 285.

θεσεϊδής, ὡς τις γυνή εἰκνυία ταῖς θεαῖσι.

« Κρονίων » ὁ τοὺς γέροντας οἰκτεῖρων μυρομένους,
ἢ σκοτεινὴ καὶ ἄδηλος νῦν ἔστιν εἰμαρμένη. 105

Πῶς Ἀθηνᾶ καθέστηκε παῖς δὲ τῆς εἰμαρμένης ;
ἢ Ἀθηνᾶ δὲ ὁ ἀήρ ἔστιν ἐν τοῖς ἐνθάδε ·
ὅτι πᾶν τὸ γινόμενον ἔργον τῆς εἰμαρμένης,
καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἀέρος δὲ σημειῖόν τι γενέσθαι,
καὶ τὸ ψυχρὸν ἢ καὶ θερμὸν ἀέρα γεγονέναι 410

τότε δ' αὐτῆς ἐγένετο σημεῖον, ἐξ ἀέρος. ·
Ἄρπη δὲ βοήσασα (δρνεον δ' ἔστι τοῦτο,
ἀρπάζον τὰ νεόττια ὀρνίθων κατοικίων,
καὶ ἐκ μακέλλης κρέα δὲ καὶ ἐκ τῶν κατεχόντων),
αὕτη λοιπὸν βοήσασα·τούτους κινεῖ πρὸς μάχην, 415
ὡς οἰωνὸς τῶν δεξιῶν καὶ τύχης εὐξυμβούλου ·
καὶ Ἀχιλεῖ δὲ γίνεται λήθη λιμοῦ καὶ πείνης
προθύμως ἀνορμήσαντι πρὸς πόλεμον καὶ μάχην,
ὁ ἀμβροσίαν Ὅμηρος καὶ νέκταρ ἄρτι λέγει,
Αὕτη πρὸς τὸν ἀέρα δὲ ἀνέπτη, πατρός δόμον, 420
ἀνεπετάσθη πρὸς αὐτὸν, τουτέστι τὸν ἀέρα ·
πατήρ ὀρνέων δὲ ἀήρ, ὡς τούτῳ πετομένων ·

« γέλασε πᾶσα περιχθών », τουτέστιν ἐλαμπρύνθη.
« Δύσπετο δ᾿ ἄρα δὲ θεοῦ » σοφοῦ, ἢ εἰμαρμένης,
ἅπερ ὁ Ἥφαιστος, τὸ πῦρ, ἔκαμε τεύχων τῆδε. 425
Ἥφαιστος νῦν ὁ χαλκουργὸς τεχνίτης ὁ τῶν ὄπλων.

Τίς ἢ φωνὴ τοῦ Ξάνθου δε, τοῦ Ἀχιλέως ἵππου,

(104) Cf. II. 19, 340.

(106) Cf. II. 19, 342.

(111) A, αὐτῆς, νεὶ αὐταῖς.

(112) Cf. II. 19, 350.

(116) A. ὡς οἰνοσόν..... τὸν δεξιόν.

(118) Addidi τῆν.

(119) Cf. II. 19, 353.

(120) Cf. II. 19, 355.

(123) A, περιχθών. C. 19, 362. Cf. nota Heynii.

(124) II. 19, 368.

(125) A, & Ἥφαιστος. Perfecti ver-sum.

(127) Cf. II 19, 404.

ἵπερ προεμαντεύσατο καὶ θάνατον ἐκείνῳ ;
 ἐλεεινὸς ὀλοφυρμὸς· τοῖς δὲ φρονούσι πάντα
 λαλεῖ, καὶ προσημáιουσι τὰ μέλλοντα γενέσθαι· 430
 καὶ τοῦ σημείου τῆς φωνῆς τοῦ ἵππου τῆς θρηνώδους
 θάνατον ἐμαντεύσατο ἐκείνῳ προμηνύειν.
 Ἐπεὶ φωνὴ τυγχάνει δὲ τίς πληξίς τοῦ αἵματος,
 ἔφασαν ὡς φωνήεντα τοῦτον ποιεῖ ἡ Ἥρα.
 « Θεῶν ὁ ἀριστος » ἐστὶ καὶ παῖς ὁ τῆς Ἀητοῦς δε, 435
 Ἀπόλλων, καὶ ὁ ἥλιος, ὃς Πάτροκλον ἀνεΐλε·
 « Θεῶν δὲ ἐστὶ μόρσιμον καὶ ἐν ἀνδρὶ δαμῆναι »·
 στοιχείῳ καὶ ἀνθρώπῳ σε πέπρωται τεθνηκέναι.
 Ἐν γὰρ ναῶν Ἀπόλλωνος ὁ Ἀχιλεὺς τεθνήκει,
 ἢ Ἀλεξάνδρου ταῖς χερσὶν ἢ καὶ τοῦ Δηϊφόβου. 440
 « Οὕτως εἰπόντος Ἐριννὺς φωνὴν αὐτοῦ κατέσχον »,
 οὕτως εἰπὼν τὸ λυπηρὸν, εὐθέως ἀπεπαύθη.

(134) Cf. Il. 19, 407.

(135) Cf. Il. 19, 413. A, ὕψους.

(136) A, πάτροκλος. Addidi ὃς.

(137) Il. 19, 417. Cf. Drelincurtii
 Achilles homericus, p. 91.

(141) Cf. Il. 19, 418.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ. ΙΛΙΑΔΟΣ Υ (*).

Διὸς βουλαῖς ἐφάπτονται θεοὶ τῆς συμμαχίας·
 καὶ τῷ στρατῷ Ἑλλήνων μὲν ὑπῆρχον συμμαχῶντες
 Ἥρα, Ἀθήνη, Ποσειδῶν, καὶ Ἥφαιστος Ἑρμῆς τε
 Τρῶσιν ἢ Ἀφροδίτῃ δέ, καὶ σὺν τῇ Ἀφροδίτῃ
 Σκάμανδρος, Ἄρης καὶ Λητώ, Ἄρτεμις, καὶ Ἀπόλλων 5
 ὃς Ἀχιλεῖ μαχόμενον Αἰνείαν νέφει κρύπτει.
 Πολλοὺς δὲ κτείνας Ἀχιλεὺς καὶ παῖδα τὸν Πριάμου *
 Πολύδωρον ἀπέκτεινεν, Ἔκτορα δ' ἀντιστάντα
 αὐτὰς Ἀπόλλων ἔσωσε καὶ ῥύεται θανάτου.
 Τοὺς δὲ λοιποὺς ὁ Ἀχιλεὺς κατήπειγεν εἰς Τροίαν. 40

Οὕτως σὺν σοὶ ὀπλιζονται Ἕλληνές τε καὶ Τρῶες·

(*) Hic liber fuit omissus in B. In C folia perierunt quibus continebantur versus 1-335.

(10) A, κατήπειγεν.

(11) A, ὀπλιζονται σὺν σοί. τρω, sic imperfecto vocabulo. Videtur deesse versus qui quid velit appellatio σὺν σοὶ declarat. Homerus quidem Il. 20, 2, ἀμφὶ σέ, sed addit Πηλεὺς υἱέ. Interverti ordinem codicis legens σὺν σοὶ ὀπλιζονται, inelior ut evaderet rhythmus. In Nicarchi epigrammate Anth. 11, 74, transpositione facta hiatus corrigere tentabat Friedemannus De media syllaba p. 307, rescribens : Ὄξο· ἐπαισθάνεται δ' οὐποθ' ὄλωσ ἅ λέγω, pro edito : ὄλωσ δ' ὄ λέγω οὐποθ' ἐπαισθάνεται. Vir doctus alius facilius :... ὄλωσ δὲ λόγων οὐπ.

Ipse facilius etiam propono :... ὄ λέγω μήποθ' ἐπ. Auctoritate non caret μήποτε pro οὐποτε. Sic sanetur Lucianus Anth. 11, 408 : Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, τὸ δὲ γῆρας οὐποτε βάψεις, mendo gravissimo ; nam hiatus versus Nicarchei excusationem forsitan habuerit ex finito ordine prioris elegiaci, trochæus autem γῆρας omnino damnandus. Et hic propono γῆρας μήποτε βάψεις. Qui credebant μήποτε esse solæcum reposuerunt οὐποτε, obliti poetas neglecturos grammaticam lezem potius quam metricam. Trochæum alium procurabo in Epigrammate Lucilli Anth. 11, 80 : Οἱ συναγωνιστὰὶ τὸν πύγμαχον ἐνθάδ' ἔθηναν Ἄπιν· οὐδένα γὰρ πάποθ' ἔτρανμάτισεν. Pronunciatio nota litteræ ny syllabam producebat : Ἄπιν

ἐτέρωθεν οἱ Τρῶες δὲ ἐπὶ ὄρωσμον πεδίου.

« Ἐκ πολυπτύχου δ' οὐρανοῦ » Θέμιν ὁ Ζεὺς κελεύει

πάντας καλέσαι τοὺς θεοὺς εἰς δόμον τὸν ἐκείνου

ἢ καὶ δραμοῦσα σύμπαντας συγκέκληκεν εὐθέως. 15

Οὐ Ποταμὸς ἐλείφθη τις, Ἰκεανοῦ δὲ ἄνευ,

οὔτε Νύμφη ἢ ναίουσα πίσεά τινος ἀλση

καὶ τὰς πηγὰς τῶν ποταμῶν. Ἐκπευελθόντες πάντες

ζεσταῖς αἰθούσαις ἔζανον ταῖς οὔσαις πρὸ δαιμάτων

ἄσπερ ὁ Ἥφαιστος Διὶ ἐποίησεν ἐντέχνως. 20

Καὶ Ἐνοσιχθῶν μετ' αὐτοὺς ἐξῆλθε τῆς θαλάσσης,

μέσοις καθίσας δ' ἐν αὐτοῖς ἀνήρετο τὸν Δία·

« Τί νῦν, ὦ ἀργικέραυτε, θεοὺς συμακάεσω;

« ἄρα περὶ τῶν Τρώων τι βουλευῆ καὶ Ἑλλήνων;

« ἐγγυὴς ἡ μάχη τούτων γὰρ καὶ πόλεμος τρηχάνει ». 25

Ὁ Ζεὺς φησὶ δὲ πρὸς αὐτόν· « Ἐγὼ τὸ βούλευμά μου·

« Φροντίδα τούτων ἔχω γάρ, καίπερ ἀπολλυμένων.

« Ἀλλὰ ἐγὼ καθήμενος ἔνθεν τερποίμην βλέπων·

« ἡμεῖς ὡς πρὸς τοὺς Τρῶας δὲ καὶ Ἑλληνας ἐλθόντες

νουδένα. Quod prosit et Palladæ Anth. 9, 168, qui versum elegiacum trocheo inchoasse videtur, μῆνιν οὐλομένην. Pronunciandum est scilicet, μῆνιν νουλομένην. Inveni in codice nullius varietatem pretii: μῆνιν τ' οὐλ. Redeo ad Nicarchi Epigramma. Scriptum est in anum surdastram, quæ pro τυροῖς postulatis ferebat πυροῦς, τήγανον pro πηγάνω, λάσανον pro λαχάνω, τόξον non ὄξος: Ἦν ὄπὸν αἰτήσω, δοκὸν εἰσφέρει. Vocabula non satis similia sunt ὄπὸν et δοκόν. Scaliger πόκον legebat pro ὄπὸν, sed accentus non conveniunt utriusque vocabuli, et Scaliger mutavit, non correxit. Anus, ut surdastra, percipiendo accentui præcipue fuit intenta. Servo ὄπὸν et propono pro δοκόν, quod est omnino rejiciendum, nomen simillimum λοιπόν.

(12) Cf. Il. 20, 3.

(13) Cf. Il. 20, 5.

(16) Cf. Il. 20, 7.

(17) Il. 20, 8, 9. Addidi ἦ.

(19) Il. 20, 11.

(21) Il. 20, 13.

(22) Il. 20, 15.

(23) A, τοίνυν. Scripsi τί νῦν. Il. 20, 16: τίπτ' αὔ.

(24) A, ἄρα.

(26) A, ἔγνω. Il. 20, 20: Ἐγὼ τὸ βούλευμά μου, Ἐγὼ τὸ βούλευμά μου, Ἐγὼ τὸ βούλευμά μου.

Cf. mox, v. 89.

(29) A, ἡμεῖς. Juncturae vocum ὡς πρὸς, pro simplici ὡς vel πρὸς, infinita apud Tzetzem exempla. Ea sunt usque auctor Χριστοῦ πάσχοντος v. 188: Ἐδοξα δ' αὐτὸς ὑπὸ τοῦ πεπονθῆναι Σιγῆ λέγοντος ὡς πρὸς αὐτὸν ἡρέμα Τὸν δού-

« γίνεσθε μέρους βοηθοὶ οὐ ἕκαστος θελήσει. » 30

« Εἰ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα γὰρ μάχονται μόνοι Τρῶδες,
« οὐδὲ βραχὺ τι κατασχεῖν ἰσχύσουσιν ἐκεῖνον » .

Φύσιν πλουτῶν ὁ Ὅμηρος ὑπὲρ ἀνθρώπου φύσιν,
ὄν τε φρενῶν θησαύρισμα καὶ νοῦς αἰθεροδρόμος,
καὶ θάλασσα καὶ πέλαγος ὠκεαῖός χαρίτων, 35

πασῶν τεχνῶν τε λογικῶν ἀσύγκριτος ἀκρότης,
πανσόφοις πάντα χάρισι τὸν λόγον κεραυνῶει,
ὥσπερ κἀντεύθει νῦν ποιῆ συγκεραυνῆς μυρία.
Ἐν τῷ τὴν μάχην λέγειν γὰρ τῶν μυθικῶν θεῶν σοὶ
τῶν συνεργούντων Ἑλλησι καὶ γένοι τῷ τῶν Τρῶων, 40

τοῦ μύθου τῷ γλυκάζοντι τέρπει τοὺς ἀπλουστέρους,
ῥητόρων δὲ δεινότητι καὶ τῇ φρενῶν περικνώσει
δοκεῖ τὸν Ἀχιλλέα μὲν πάντων ὑπερεξαίρειν,
δείκνυσι δὲ τὸ ἀληθὲς τῇ πρὸς Αἰνεΐαν μάχῃ
καὶ λόγοις οἷς ὁ Ἀχιλεὺς φησὶ πρὸς τὸν Αἰνεΐαν 45

ἀλληγορῶν δὲ φυσικῶς τέρπει σοφᾶς καρδίας,
καὶ πράξεις γράφων χρονικᾶς διδάσκει καὶ προγνώσεις.
Καὶ δὴ προσέχων ἄκουε πᾶν μου λεπτολογούντος,
οἷα προέγγελα πολλὰ σημαίνουσι σημεία
ἐπὶ μελλούσαις συμφοραῖς ἐθνῶν καὶ πολισμάτων, 50
καὶ διωνύμων δὲ ἀνδρῶν, ἔν τισι τῶν στοιχείων.

Οὕτω κτανθῆναι μέλλοντος καὶ Ἔκτορος τῷ τότε
καὶ Τροίης δὲ τοῖς δόρασιν Ἑλλήνων πορθηθῆναι,
πρῶτον μὲν νέφος πάμπυκνον αἴερος συγκινήσει

τροπον πράτην γε τοῦ διδασκάλου.
Interpres latinus : « Qui submissa voce
α et velut solum alloqueretur perditum
α magistri sui proditorem ». Oportuit scri-
bere ad sensum auctoris : « qui submissa
α voce , ipsum alloqueretur placide male
α oratum venditorem magistri ».

(30) Α, μέρος.

(36) De metaphora θαλάσσης ad Pro-
leg. 51.

(42) Hemistichium prius adeo est eva-
nium , ut divinaverim potius quam le-
gimus.

τὸν οὐρανὸν ἐμέστωσεν ὑδάτων ἀνιμῆσει 55
 τῶν ἐκ θαλάσσης, ἐκ πηγῶν, καὶ ποταμῶν πλησῶν τε,
 ἀπλῶς ἐκ τόπου σύμπαντος ὄντος ἐκ τῶν πανύγρων.
 Καὶ θάλασσα δ' ἐξέδραμε ταύτης βρασμῷ τῆς κοίτης,
 καὶ ζάλη γέγονε δεινὴ σύμμικτος τῶν στοιχείων,
 καὶ καταγίδες, καὶ σκηπτοὶ, καὶ κεραυνοὶ βρονταί τε, 60
 ἄμβρων ῥαγδαίων χύσεις τε καὶ ποταμῶν πλημμύρα,
 ὑφ' ὧν ἐπελαγίζοντο τῆς γῆς αἱ πεδιάδες,
 ἐκλείψεις τῶν φωστήρων τε, σεισμοὶ, ῥήγμοι καὶ βρόμοι.
 Ὅμηρος γέρων δ' ὁ χρυσοῦς δεινότητι ῥητόρων
 τὰ πάντα ταῦτά σοι καλῶς νῦν προσωποποιήσας, 65
 Δία φησὶ τὸν οὐρανὸν· Θέμιν δ' αὖ ὀνομάζει
 δύναμιν τὴν ἀνάγουσαν εἰς οὐρανὸν ἰκμάδας,
 καὶ πάσαν φύσιν ἔνυγρον, ἥπερ καλεῖ καὶ Νύμφας.
 Ὀλυμπον δὲ πολύπτυχον τὸν οὐρανὸν νῦν λέγει 70
 διὰ τὰς ζώνας τὰς αὐτοῦ, τὰς καθ' ἑτέρους σφαίρας
 αἶπερ ὀκτώ τῷ ἀριθμῷ κατὰ τινὰς καλοῦνται
 αἱ τῶν ἑπτὰ πλανήτων τε καὶ ἡ ἀπλανεστάτη·
 ἑννέα καθ' ἑτέρους δέ, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν Πρόκλον.
 καὶ γὰρ τὴν γῆν συντάττουσὶ ταῖς σφαίραις τῶν ἀστέρων,
 ὡς καὶ τοῖς ἔπεσιν αὐτοῦ Ἐρατοσθένης γράφει. 75
 Ὀλύμπον μὲν πολύπτυχον τὸν οὕτως.....
 τοῦ νέφους δ' ἐπιστήριξιν ὡς πρὸς τὸν ἄνω πόλον
 θεῶν καθέδραν σοι φησὶν ἐν ταῖς Διὸς αἰθούσαις,
 ἥτοι ὑπαίθροις καὶ θερμοῖς μετέωροις τόποις,

(63) A, Ἐκλείψεις... ῥησμοί. Scripsi ῥηγμοί.

(65) A, προσωποποιήσας.

(66) Homerus φησὶ Il. 20, 4.

(68) Homerus καλεῖ Il. 20, 8.

(69) Homerus λέγει Il. 20, 5.

(70) A, καθ' ἑτέρας. Scripsi ἐτέρους.

(71) A, καλοῦσιν. Scripsi καλοῦνται.

(73) Allegat Proclum et Chilikade 12, Historia 410, quæ est conferenda.

(76) Post τὸν οὐρανὸν nil potest dici.

(77) Inter ὡς et πόλον litteræ sunt fere evanidæ.

(78) Cf. Il. 20, 11, ac supra v. 19.

ἄσπερ ὁ Ἥφαιστος, τὸ πῦρ, ὑπέστησεν ἀρχῆθεν. 80
 Τὴν δὲ θαλάσσης ἔκθρασιν τὴν τότε γεγонуίαν,
 ἀφ' ἧς καὶ τὸ λεπτότερον ἀνιμῆθεν ἀνήχθη,
 μὴ παρακούσαντα φησὶ Θέμιδος Ποσειδάωνα,
 ἀλλ' ἀνελθόντα σὺν λοιποῖς καὶ μέσον ἰδρυνθέντα, 85
 ἀνερωτῶντά τε, Διὶ φωνὴν τὸν ἦχον λέγων,
 μή τι ἄρα τὸ βούλημα καθέστηκε τὸ τούτου,
 περὶ Ἑλλήνων Τρώων τε μάχης τε καὶ πολέμου,
 καὶ οὐρανόν, τὸν Δία, δὲ λέγοντα τοῦτο πάλιν·
 « Ἐγὼς δι' ἦν ἐκλήθητε, Πόσειδον, νῦν βουλὴν μου· »
 τὸ ὕδωρ δ' Ἐννοσίγαιον ὁ Ὀμηρὸς σοι λέγει 90
 καὶ τὸ σεισμῶν παραιτίον. Μακρηγορεῖν οὐ δεόν.
 Τὸν οὐρανόν, τὸν Δία δὲ πλάττει συγκατανεύειν,
 ὅτι οὕτως ἀπέβησαν τὰ πράγματα τῷ τότε.
 Μένει δ' ὁ Ζεὺς ἐν τῇ πτυχῇ καθήμενος Ὀλύμπου,
 οἱ δ' ἄλλοι συγκατέρχονται πρὸς Ἑλληνας καὶ Τρώας, 95
 ὅτι αἰθήρ, ὁ οὐρανός, ἀνωφερές στοιχεῖον·
 ὡς ὅτι πλέον ὁ αἰθήρ, τὸ πῦρ δ' ἐπὶ πλέον,
 τὸ ὕδωρ δὲ βαρύτερον κατωρρεπές στοιχεῖον·
 Ἡ λαλιά δὲ τοῦ Διὸς Κρονίδου, τοῦ αἰέρος,
 τοῦ ἐξ Ἐρέβους, Κρόνου, πρὶν καὶ Χάους γεννηθέντος, 100
 πνεῦμα δεινὸν καὶ βίαιον, κλονήσαν τὰ στοιχεῖα,
 ὁ συμβολὴν πρὸς πόλεμον θεῶν νῦν ὀνομάζει.
 Ἡ Ἥρα μὴν καὶ Ἀθηνᾶ καὶ οἱ λοιποὶ οὓς λέγει
 ἔδαινον πρὸς βοήθειαν Ἑλλήνων, οἱ δὲ Τρώων.

(80) A, ἄσπερ. Cf. v. 20.

(81) A, ἔκθρασιν.

(83) Homerus φησὶ Il. 20, 13.

(84) Ex divinatione μέσον. Il. 20, 15:

ἴζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι. Cf. v. 22.

(85) Pro Διὶ φωνὴν videtur reponendum Διὸς βουλὴν ex Il. 20, 15.

(88) Fortasse τούτω.

(90) Cf. Il. 21, 20. A, ἐννοσίγαιον.

(94) Cf. Il. 20, 22, ubi πτυχί.

(98) Pro ὡς Iorsitan καὶ.

(99) Il. 20, 31: ὡς ἔφατο Κρονίδης.

(102) Cf. Il. 20, 32.

(103) Cf. Il. 20, 33.

Νῦν σοὶ κατὰ προέκθεσιν καὶ προκατάστασιν φε
 θεοὺς Ἑλλήνων συνεργοὺς καὶ τοὺς τῶν Τρώων λέγει,
 τὴν συμβολὴν τῆς μάχης δὲ τούτων προβαίνων εἶποι.
 Ἡμεῖς δὲ νῦν ἐροῦμεν σοὶ τίνα στοιχεῖα τάδε,
 καὶ πῶς τὰ μὲν τοῖς Ἑλλήσι, τὰ δὲ Τρωσὶ σὺνήργει.
 Ἦρα αἰθὴρ ἑ καθαρός, λεπτομερῆς αἴθρ τε,
 ἢ Ἀθηναῖ ὁ πρόσγειος καὶ κάθυγρος αἴθρ τε.
 Ὡς Ὀμηρος τοῖς ἔπισθεν ὑπέδειξε ταδί μοι,
 οὕτω κατ' ἔπος τὰ ῥητὰ προεγεγνῶν ἐκείσε ·
 « πλησῖαι ἀγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην · »
 καὶ πάλιν ἐμφανεστερον, οὐ μῦθω κεκρυμμένῳ ·
 « ἐλάτῃ δι' ἠέρος τις ἴκανεν εἰς αἰθέρα ».
 Οὕτως ἢ Ἦρα ἑ αἰθὴρ, ἢ Ἀθηναῖ αἴθρ δε.
 Ὁ Ποσειδῶν ἢ θάλασσα, ὁ γῆν ὀχῶν, βασιτάζων.
 Ἑρμείας « ἐριούνης » δὲ, καὶ ὠφελῶν μεγάλως ·
 πυρὰ τὰ διεκτρέχοντα ἐν καθαρῷ αἴερι,
 ἃ γίνεται κινήσεσιν ἀνέμων κεκραμένων,
 λωσιτελῶν, καὶ τὸ ὑγρὸν πᾶν ἐκπυρηνιζόντων.

(107) A, συμβολήν, et sic 91. Scripsi
 συμβολήν. Est συμβολὰς v. 281. No-
 men συμβολῆ variat in codice 391
 Sententiam Menandream sic editam, idque
 rectissime: Ἐν νυκτὶ βουλή τοῖς σο-
 φοῖσι γίνεται. Dixit Eustathius ad Il. B.
 24, esse paroimiam λέγουσαν ἐν νυκτὶ
 βουλή. Vide Blomf. Gloss. ad Prom. 676.
 Codex autem 398 sic habet idque mendo-
 sissime: Ἐν νυκτὶ τοῖς σοφοῖς συμβολὴ
 γίνεται. Metro tamen facile restituendo:
 Ἐν νυκτὶ συμβολὴ σοφοῖσι γίνεται.
 Quae lectio potest defendi. Etenim noctem
 graeci vocabant εὐφρόνην, « benesudam »
 Balzacijs Aristippo p. 31: « les poëtes
 Grecs ont donné à la nuit le nom de sage
 et de conseillère ». Merimeus Colomba:
 « la nuit porte conseil dit le préfet; j'es-
 père que demain vos irrésolutions auront
 cessé ». Aliter sentiebat Ammianus Mar-

cellinus 23, 8: « a contrario per cavillatio-
 nem *euphron* Graeci dicimus stultum, et
 « noctem *euphron* ». Ipsi erat videlicet
 εὐφρόνη nox male sua. Quae opinio non
 caret probabilitate, sed minus quam altera
 placuit. Vide Henricum Valesium ad Am-
 mianam, Erasmi Adagia 2, 1, 43, et Co-
 gnati 3, 221.

(114) Versus est Hom. Il. 4, 21; 8, 458.

(116) A, δ' ἠέρος. Immutavit politice
 Homeri versus Il. 14, 287, 288.

(117) Addidi αἴθρ, sensu postulante et
 metro.

(118) Explicat γαιήροχος Iliadis 20, 34.
 Addidi γῆν ex Suida in Γαιούροχος.

(116) Il. 20, 34.

(120) Conf. v. 235.

(121) A; κίνησιν. Libro Σ, 477: τὸ
 πῦρ γὰρ πνεύματ' ἀκίνητ.

(122) A, ἐκπυρηνιζόντων. Cf. Σ, 548.

Ἡφαίστος, ἡ θερμότης δὲ αἰέρος ἐξ ἡλέου,
ὃς βλεμαίνει ἄγριον καὶ καυστικόν τι φαίνει,
κυλλοποδίων, καὶ χλωδός, οὕτω πως κεκλημένος 125
δι' ἄσπερ τρεῖς εἰρήκαμεν σοὶ πρότερον αἰτίας·
καὶ ὅτι ἄκρατον τόπτῦρ καὶ ἀμιγῆς ὑπάρχον
οὐ κίνησιν εἰς γέννησιν, ἀλλὰ φθοράν εισφέρει.

Ταῦτα Ἑλλήνων συνεργά, καὶ συμμαχοῦντα ἦσαν.

Οὔσιν ἐν τῇ στρατείᾳ γὰρ τοῖς Ἑλλήσιν ὡς οἶδας, 130
στρατοπεδευομένοις τε τοῖς τόποις τοῖς ὑπαίθροις,
οὐκ ἐν οἰκίαις οὔσι δὲ καὶ τείχει πολισμάτων,
ὃ τε λεπτομερέστερος ἀήρ καὶ καθαρὸς θε,
ἔτι τε ὁ παχύτερος, πλὴν καθαρὸς καὶ οὔτος,
συνήργει τούτοις ποσαπλῶς, εὐδῖα καταστάσει, 135
ἄνευ πελμάτων καὶ πληοῦ βαδίζειν μὲν τὸ πρῶτον,
ὑπνον καθεῦδειν ἀνομβρον, κἂν γέμοντα μερίμνης,
ῥάδιον ξυληγεῖσθαι τε, καὶ τέμνειν δὲ καὶ χόρτον,
χλόην τοῦς ἵππους νέμεσθαι, χειμῶνος μὴ ὀχλαύντες,
τάς τῶν βελῶν πτερώσεις τε καὶ τὰς νεύρας τῶν τόξων, 140
καὶ νεῦρα πλέον τὰ αὐτῶν χειμῶνι μὴ χαινοῦσθαι.

Οὕτως συνήργουν Ἑλλήσιν ἢ Ἀθηνᾶ καὶ Ἥρα.

(124) Cf. II. 20, 36.

(126) πρότερον, scilicet Σ, 465...

(127) Α. ὑπάρχει. Scripsi ὑπάπχον.

(130) Addidi τῇ.

(132) Α, ἐνοικίας... τείχη.

(133) Addidi δ.

(134) Scripsi ἔτι pro τι.

(137) Sententia videbatur pro scripto ἐνομβρον poscere ἀνομβρον. Facilis confusio syllabarum εν αν. Aristophanes Avibus 1069: Ἐρπετά τε καὶ δάκετα κἀνθ' ὅσα περ ἔστιν ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος ἐν ζῶναις δλλυται. Sic aunc locus est constitutus ex conjecturis Porsoni, Disseni, Reinsigii. Fuit olim e codicibus, puto, sic editus: Ἐρπετά τε καὶ δάκεθ' ὀπόσα

περ ἂν ἔστιν... Particula ἂν cum ἔστιν displicet valde; cf. Matthiae Gramma § 500 E. Propono: Ἐρπετά τε καὶ δάκεθ' ὀπόσσα περ ἐν-ἔστιν... Duplex sigua ὀπόσσα in lyricis omnino forendam, ac quae est in ἐνεστιν praepositio spectabit γᾶν et κήπους in praecedentibus memorata. Quum sit Comicus in manibus tan gere lubet versum 506: Τοῦτ' ἐρ' ἐμαῖν ἦν τοῦπος ἀληθῶς. Propono ἐμαῖσ', intellecto ἐμαῖσ' de Egypto et Phoenicia, de quibus regionibus agitur.

(138) Addidi τε.

(141) « Nervos ipsorum » id est miltaria. Cum proprietate opomit τὰς νεύρας et τὰ νεῦρα.

τῷ μὲν θερμῷ τοῖς Ἑλλήσι τὰ μέγιστα συνήργει,
 ἔπερ καὶ Ἥφαιστον φασί· βολαῖς δὲ τῶν ἀκτίνων
 ἐν τῷ πολέμῳ μέγιστα τοὺς Ἑλληνας ἐστρόβει,
 μέγα συνήργει δὲ Τρωσί, λάμπων τῶν μὲν κατόπιν,
 Ἑλλήνων δὲ πρὸς πρόσωπον μέχρι καὶ μεσημβρίας. 470

Λητώ τε καὶ ἡ Ἄρτεμις, αὐτὴ ἡ Ἀφροδίτη,
 ταῦτα Τρωσί δὲ ἔφελος, Ἑλλήσι δ' ἦσαν βλαβός·
 Οἱ Τρῶες καταστέροις γὰρ νυξὶ καὶ πανσελήνοις
 καὶ ἀσελήνοις δὲ νυξὶ, καταδρομαῖς λαθραῖαις
 τοῖς Ἑλλήσιν εἰργάζοντο τὰ δυσχερῆ παντοῖα, 475
 ἵππους ἐλαύνοντες αὐτῶν, σιλῶντές τε μυρία,
 καὶ καταδρατιζόντες καὶ κτείνοντες ὀπίσους.

Καὶ Σκάμανδρος ὁμοίως δὲ Τρωσί μὲν ἐβοήθει,
 Ἑλλήσι δ' ἦν ἀντίθετος, εἴσπερ ἀκούσῃ λόγους.
 Ὑπῆρχον γινώριμοι Τρωσὶν οἱ πόροι τοῦ Σκαμάνδρου, 480
 δι' ὧν νυξὶν ἐκτρέχοντες τοὺς Ἑλληνας ἐκάκουν,
 καὶ ταῖς ἡμέραις πάλιν δὲ λοχῶντες λόχμούς τούτου,
 πολλοὺς ἀνίρουν ἀπ' αὐτῶν, αἴφνης ἐπιδραμόντες.
 Οὕτω Τρωσίπροσβοηθῶν ὁ Σκάμανδρος ὑπῆρχε·
 τοῖς Ἑλλήσιν ἀπείρεις δὲ τῶν πόνων ὑπηργμένοις 485
 ἦν πύργος καὶ ἀντίφραγμα χωροῦσι κατὰ Τρώων.
 Καὶ ἄλλως Τρώων βοηθὸν τὸν Σκάμανδρον νῦν λέγει,
 ὅτι, ῥαγδαίων ὑετῶν ἀφνης καταραγέντων,
 ὡς περαιτέρω σοι σαφῶς ὁ Ὀμηρὸς διδάξει,

(166) A, συνείργει.

(167) A, βολαῖς.

(171) Conf. II. 20, 40.

(172) Sic A, ταῦτα. Fortasse ταῦτά.

(175) A, ἐργάζοντο.

(178) Cf. II. 20, 40, ubi Xanthus nominatur idem Scamandro.

(189) A, παρτέρω σ, evanidis oi. Me-mini Tzetziici versus in quo καὶ non suum

locum tenet Chil. 8, 584: σῆλαι τοῦ Διονύσου, Οὐ τοῦ Θηβαίου λέγω δὲ καὶ τοῦ Ζαβοσκουτέλη. Transponendum τοῦ καὶ Ζαβ. Sic scripsisse nomina propria ejusdem hominis bina formula ὁ καὶ, ἡ καὶ, junxit. Quod monstravi ad Hesiodum p. 161. Lucas A. Ap. 1319: Σαῦλος δὲ ὁ καὶ Παῦλος. Ibi Albertius Observationibus. Quam Eusebii verba

- Ἵπερκοιτήσας τῇ πολλῇ χύσει τῇ τῶν ὑδάτων,
 490 μικροῦ δεῖν ἂν ἀπέπνιγε τότε τὸν Ἀχιλῆα.
 Θεοὺς Ἑλλήνων βροθηοὺς καὶ Τρώων ἠκηκόεις·
 ἄκουε τούτων ἔριδα καὶ συμβολὴν τῆς μάχης.
 ὦρτο μὲν ἔρις καρτερὰ, ἐβόα δ' ἡ Ἀθήνη
 ποτὲ παρὰ τὴν τάφρον μὲν, ὅτ' ἐπρὸς τὰς ἀκτὰς δε· 495
 ὁ Ἄρης δ' αὖ ἐτέρωθεν αὖε Τρωσὶ κελεύων
 ἐξ ἀκροπόλεως, ποτὲ θεῶν πρὸς τῷ Σιμοῦντι.
 ὦρτο μὲν ἔρις, συγχυσις γέγονε τῶν στοιχείων·
 ἡ Ἀθηναῖ δ' ἐβόησε, λαίλαψ δεινὸς ἐβόμβει·
 ὁ Ἄρης, ἄτακτον δὲ πῦρ, δεινῶς ἐστρατηλάτει. 500
 Τὸ πνεῦμα τὸ οὐράνιον, ὁ οὐρανὸς αὐτὸς δε,
 ὃ καὶ πατὴρ καθέστηκεν ἀνθρώπων καὶ στοιχείων,
 δεινὸν κροτήσει τῶν νεφῶν ἐβρίντησε τῷ τότε.
 Τὸ ὕδωρ δ', ὃ καὶ Ποσειδῶν, ἐκ βάθρων καὶ κρηπίδων
 πᾶσαν τὴν γῆν ἐσάλειψε σεισμῶ φρικωδεστάτῳ,
 505 καὶ μύκημα δὲ βίαιον ἐκ γῆς ἐχώρει στέρνων,
 ὅπερ βοὴν νῦν Ὀμηρος ἄδου κατονομάζει.
 Τὴν δ' ἐκ τῶν βάθρων κίνησιν ταύτης τῶν κατωτέρων
 ἄπερ καὶ ἄδης λέγεται πασὶ μυθογραφοῦσιν,
 ἄλμα τοῦ ἄδου Ὀμηρος ἐκ θρόνων τούτου λέγει. 510
 « Τόσος ἦν κτύπος τῶν θεῶν ἔριδι ξυιόντων »,
 τόσος ὁ κτύπος γέγονε συγχύσει τῶν στοιχείων.

Ἴτουραία ἢ καὶ Τραχωνίτις vertisset latine Hieronymus, « Ituræa et Trachonitis regio », eademque alio ordine verba « Τραχωνίτις χώρα ἢ καὶ Ἴτουραία, « Trachonitis regio, sive Ituræa », in Hieronymum, ejusque mediocrem editorem Martinziam, acerbe invehitur Jo. Clericus Quaestionibus Hieronymianis p. 71, ac Bibliotheca Selecta t. 17, 73.
 (194,195) Cf. Il. 20, 48, 49. A, 5τε.

(196) Cf. Il. 20. 51.
 (197) Inserui verbum θεῶν ex Il. 20, 53. Sed hemistichis non sunt apte divisa.
 (199) Homero λαίλαψ femininum est, masculinum Τζετσα, ætatis beneficio.
 (200) A, ἡστρατηλάτει.
 (202,204.) Cf. Il. 20, 56, 57.
 (207) Cf. Il. 20, 62.
 (209) A, μυγραφοῦσιν.
 (211) Il. 20, 66.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ. ΙΔΙΑΙΟΣ Υ (*).

Διὸς βουλαῖς ἐφάπτονται θεοὶ τῆς συμμαχίας·
 καὶ τῷ στρατῷ Ἑλλήνων μὲν ὑπῆρχον συμμαχαῖντες
 Ἡρα, Ἀθήνη, Ποσειδών, καὶ Ἥφαιστος Ἑρμῆς τε·
 Τρῶσιν ἢ Ἀφροδίτη δὲ, καὶ σὺν τῇ Ἀφροδίτῃ
 Σκάμανδρος, Ἄρης καὶ Λητώ, Ἄρτεμις, καὶ Ἀπόλλων 5
 ὅς Ἀχιλεῖ μαχόμενον Αἰνεΐαν νέφει κρύπτει.
 Πολλοὺς δὲ κτείνας Ἀχιλεὺς καὶ παῖδα τὸν Πριάμου *
 Πολύδωρον ἀπέκτεινεν, Ἔκτορα δ' ἀντιστάντα
 αὐτὸς Ἀπόλλων ἔσωσε καὶ ῥύεται θανάτου.
 Τοὺς δὲ λοιποὺς ὁ Ἀχιλεὺς κατήπειγεν εἰς Τροίαν. 10

Οὕτως σὺν σοὶ ὀπλιζονται Ἕλληνές τε καὶ Τρῶες·

(*) Hic liber fuit omissus in B. In C folia perierunt quibus continebantur versus 1-335.

(10) A, κατήπειγεν.

(11) A, ὀπλιζονται σὺν σοὶ. τρω, sic imperfecto vocabulo. Videtur deesse versus qui quid velit appellatio σὺν σοὶ declarat. Homerus quidem Il. 20, 2, ἀμφὶ σέ, sed addit Πηλεὸς υἱέ. Interverti ordinem codicis legens σὺν σοὶ ὀπλιζονται, melior ut evaderet rhythmus. In Nicarchi epigrammate Anth. 11, 74, transpositione facta hiatus corrigere tentabat Friedemannus De media syllaba p. 307, rescribens: Ὄξο· ἐπαισθάνεται δ' οὐποθ' ὄλωσ ἄ λέγω, pro edito: ὄλωσ δ' ὄ λέγω οὐποθ' ἐπαισθάνεται. Vir doctus alius facilius... ὄλωσ δὲ λόγων οὐπ.

Ipse facilius etiam propono... ὄ λέγω μήποθ' ἐπ. Auctoritate non caret μήποτε pro οὐποτε. Sic sanetur Lucianus Anth. 11, 408: Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, τὸ δὲ γῆρας οὐποτε βάψεις, mendio gravissimo; nam hiatus versus Nicarchei excusationem forsitan habuerit ex finito ordine priore elegiaci, trochæus autem γῆρας omnino damnandus. Et hic propono γῆρας μήποτε βάψεις. Qui credebant μήποτε esse solæcum reposuerunt οὐποτε, obliti poetæ neglectios grammaticam legem potius quam metricam. Trochæum alium procurabo in Epigrammate Lucilii Anth. 11, 80: Οἱ συναγωνισταὶ τὸν πύγμαχον ἐνθάδ' ἔθηναν Ἄπιν· οὐδένα γὰρ πάποθ' ἐτραυμάτισεν. Pronunciatio nota litteræ ny syllabam producebat: Ἄπιν

ετέρωθεν οἱ Τρῶες δὲ ἐπὶ Ὠρώσμου πεδίου.
 « Ἐκ πολυπτύχου δ' οὐρανοῦ » Θέμιον ὁ Ζεὺς κελεύει
 πάντας καλέσαι τοὺς θεοὺς εἰς δόμον τὸν ἐκείνου·
 ἢ καὶ δραμοῦσα σύμπαντας συγκέκληκεν εὐθέως. 15
 Οὐ Ποταμὸς ἐλείφθη τις, Ὀκεανοῦ δὲ ἄνευ,
 οὔτε Νύμφη ἢ ναιούσα πισεά τ' ἢ ἄλλη
 καὶ τὰς πηγὰς τῶν ποταμῶν. Ἐκφυγελοῦντες πάντες
 ξεσταῖς αἰθούσαις ἴζανον ταῖς οὔσαις πρὸ δωματίων
 ἄσπερ ὁ Ἥφαιστος Διὶ ἐποίησεν ἐντέχνως. 20
 Καὶ Ἐνοσιχθῶν μετ' αὐτοὺς ἐξῆλθε τῆς θαλάσσης,
 μέσοις καθίσας δ' ἐν αὐτοῖς ἀνήρετο τὸν Δία·
 « Τί νῦν, ὦ ἀργυκέραιε, θεοὺς συγκαλέσω;
 « ἄρα περὶ τῶν Τρώων τι βουλευῆ καὶ Ἑλλήνων;
 « ἐγγὺς ἡ μάχη τούτων γὰρ καὶ πόλεμος τῆ γῆ χάνει » 25
 Ὁ Ζεὺς φησὶ δὲ πρὸς αὐτόν· « Ἐγὼ τὸ βούλευμά μου·
 « Φροντίδα τούτων ἔχω γάρ, καίπερ ἀπολλυμένων.
 « Ἀλλὰ ἐγὼ καθήμενος ἔνθεν τερποίμην βλέπων·
 « ἡμεῖς ὡς πρὸς τοὺς Τρῶας δὲ καὶ Ἑλληνας ἐλθόντες

νουδένα. Quod prosit et Pallad. Anth. 9, 168, qui versum elegiacum trochæo inchoasse videtur, μῆνιν οὐλομένην. Pronunciandum est scilicet, μῆνιν νουλομένην. Inveni in codice nullius varietatem prælii: μῆνιν τ' οὐλ. Redeo ad Nicarchi Epigramma. Scriptum est in anum surdastram, quæ pro τυροῖς postulatis ferebat πυροῦς, τῆγανον pro πηγάνω, λάσανον pro λαχανῶ, τόξον non ὄξος: Ἦν ὄπὸν αἰτήσω, δοκὸν εἰσφέρει. Vocabula non satis similia sunt ὄπὸν et δοκόν. Scaliger πόκον legebat pro ὄπὸν, sed accentus non conveniunt utriusque vocabuli, et Scaliger mutavit, non correxerit. Anus, ut surdastra, percipiendo accentui præcipue fuit intenta. Servo ὄπὸν et propono pro δοκόν, quod est omnino rejiciendum, nomen simillimum λοιπόν.

(12) Cf. II. 20; 3.
 (13) Cf. II. 20, 5.
 (16) Cf. II. 20, 7.
 (17) II. 20, 8, 9. Addidi ἦ.
 (19) II. 20, 11.
 (21) II. 20, 13.
 (22) II. 20, 15.
 (23) A, τοίνυν. Scripsi τί νῦν. II. 20, 16: τίπτ' αὐ.
 (24) A, ἄρα.
 (26) A, ἐγὼ. II. 20, 20: Ἐγὼς, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν. Cf. ποκ. v. 89.
 (29) A, ἡμεῖς. Juncturae vocum ὡς πρὸς, pro simplici ὡς vel πρὸς, infinita apud Tzetzem exempla. Ea fuit usus auctor Χριστοῦ πάσχοντος v. 188: Ἐδοξα δ' αὐτὸς ὑπὸ του πεπονθῆναι Σιγῆ λέγοντος ὡς πρὸς αὐτόν ἡρέμα Τὸν δῦσ-

« γίνεσθε μέρους βοηθοὶ ἢ ἕκαστος θελήσει. » 30

« Εἰ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα γὰρ μάχονται μόνοι Τρῶες,
« οὐδὲ βραχὺ τι κατασχεῖν ἰσχύσουσιν ἐκείνον » .

Φύσιν πλουτῶν ὁ Ὅμηρος ὑπὲρ ἀνθρώπου φύσιν,
ὄν τε φρενῶν θησχύρισμα καὶ νοῦς αἰθεροδρόμος,
καὶ θάλασσα καὶ πέλαγος ὠκεανὸς χαρίτων, 35

πασῶν τεχνῶν τε λογικῶν ἀσύγκριτος ἀκρότης,
πανσόφος πάντα χάρισι τὸν λόγον κεραννίει,
ὥσπερ κἀντεῦθεν νῦν ποιεῖ συγκεραυνὸς μυρία.

Ἐν τῷ τὴν μάχην λέγειν γὰρ τῶν μυθικῶν θεῶν σοὶ
τῶν συνεργούντων Ἑλλῆσι καὶ γένοι τῷ τῶν Τρῶων, 40

τοῦ μύθου τῷ γλυκάζοντι τέρπει τοὺς ἀπλάουστέρους,
ῥητόρων δὲ δεινότητι καὶ τῇ φρενῶν πικνώσει

δοκεῖ τὸν Ἀχιλλέα μὲν πάντων ὑπερεξαίρειν,
δείκνυσι δὲ τὸ ἀληθές τῇ πρὸς Αἰνεΐαν μάχῃ
καὶ λόγοις οἷς ὁ Ἀχιλλεὺς φησὶ πρὸς τὸν Αἰνεΐαν 45

ἀλληγορῶν δὲ φυσικῶς τέρπει σοφᾶς καρδίας,
καὶ πράξεις γράφων χρονικᾶς διδάσκει καὶ προγνώσεις.

Καὶ δὴ προσέχων ἄκουε πᾶν μου λεπτολογούντος,
οἷα προάγγελα πολλὰ σημαίνουσι σημεῖα
ἐπὶ μελλούσαις συμφοραῖς ἐθνῶν καὶ πολισμάτων, 50

καὶ διωνύμων δὲ ἀνδρῶν, ἐν τισὶ τῶν στοιχείων.

Οὕτω κτανθῆναι μέλλοντος καὶ Ἔκτορος τῷ τότε
καὶ Τροίας δὲ τοῖς δόρασιν Ἑλλήνων πορθηθῆναι,
πρῶτον μὲν νέφος πύμπυκνον ἀέρος συγκινήσει

τροπον πράτην γε τοῦ διδασκάλου.
Interpres latinus : « Qui submissa voce
α et velut solum alloqueretur perditum
α magistri sui proditorem ». Oportuit scri-
bere ad sensum auctoris : « qui submissa
α voce , ipsum alloqueretur placide male
α : oratum venditorem magistri » .

(30) Α, μέρος.

(36) De metaphora θαλάσσης; ad Pro-
leg. 51.

(42) Hemistichium prius adeo est eva-
nium , ut divinerum potius quam le-
g-rim.

τὸν οὐρανὸν ἐμέστωσεν ὑδάτων ἀνιμῆσει 55
 τῶν ἐκ θαλάσσης, ἐκ πηγῶν, καὶ ποταμῶν πλοῶν τε,
 ἀπλῶς ἐκ τόπου σύμπαντος ὄντος ἐκ τῶν πανύγρων.
 Καὶ θάλασσα δ' ἐξέδραμε ταύτης βρασμῶ τῆς κοίτης,
 καὶ ζάλη γέγονε δεινὴ σύμμικτος τῶν στοιχείων,
 καὶ καταιγίδες, καὶ σκηπτοὶ, καὶ κεραυνοὶ βρονταὶ τε, 60
 ὄμβρων βραγδαίων χύσεις τε καὶ ποταμῶν πλημμύρα,
 ὑφ' ὧν ἐπελαγίζοντο τῆς γῆς αἱ πεδιάδες,
 ἐκλείψεις τῶν φωστήρων τε, σεισμοὶ, ῥηγμοὶ καὶ βρόμοι.
 Ὅμηρος γέρων δ' ὁ χρυσοῦς δεινότητι ῥητόρων
 τὰ πάντα ταῦτά σοι καλῶς νῦν προσωποποίησας, 65
 Δία φησὶ τὸν οὐρανόν· Θέμιμ δ' αὐτὸν ὀνομάζει
 δύναμιν τὴν ἀνάγουσαν εἰς οὐρανὸν ἰκμάδας,
 καὶ πᾶσαν φύσιν ἔνυγρον, ἥνπερ καλεῖ καὶ Νύμφας.
 Ὀλυμπον δὲ πολύπτυχον τὸν οὐρανὸν νῦν λέγει 70
 διὰ τὰς ζώνας τὰς αὐτοῦ, τὰς καθ' ἑτέρους σφαίρας
 αἵπερ ὀκτὼ τῷ ἀριθμῷ κατὰ τινὰς καλοῦνται
 αἱ τῶν ἑπτὰ πλανήτων τε καὶ ἡ ἀπλανεστάτη·
 ἐννέα καθ' ἑτέρους δὲ, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν Πρόκλον.
 καὶ γὰρ τὴν γῆν συντάττουσι ταῖς σφαίραις τῶν ἀστέρων,
 ὡς καὶ τοῖς ἔπεσιν αὐτοῦ Ἐρατοσθένης γράφει. 75
 Ὀλυμπον μὲν πολύπτυχον τὸν οὕτως....
 τοῦ νέφους δ' ἐπιστήριξιν ὡς πρὸς τὸν ἄνω πόλον
 θεῶν καθέδραν σοι φησὶν ἐν ταῖς Διὸς αἰθούσαις,
 ἥτοι ὑπαίθροις καὶ θερμοῖς μετεώροις τόποις,

(63) A, Ἐκλήψεις... ῥησμοί. Scripsi ῥηγμοί.

(65) A, προσωποποίησας.

(66) Homerus φησὶ II. 20, 4.

(68) Homerus καλεῖ II 20, 8.

(69) Homerus λέγει II. 20, 5.

(70) A, καθ' ἑτέρας. Scripsi ἑτέρου.

(71) A, καλοῦσιν. Scripsi καλοῦνται.

(73) Allegat Proclum et Chilide 12, Historia 410, quae est conferenda.

(76) Post τὸν οὐρανὸν nil potest discerni.

(77) Inter ὡς et πόλον litterae sunt fere evanidae.

(78) Cf. II. 20, 11, ac supra v. 19.

ἄσπερ ὁ Ἥφαιστος, τὸ πῦρ, ὑπέστησεν ἀρχῆθεν. 86
 Τὴν δὲ θαλάσσης ἔκθρασιν τὴν τότε γεγонуίαν,
 ἀφ' ἧς καὶ τὸ λεπτότερον ἀνιμῆθεν ἀνήχθη,
 μὴ παρακούσαντα φησὶ Θέμιδος Ποσειδῶνα,
 ἀλλ' ἀνελθόντα σὺν λοιποῖς καὶ μέσον ἰδρυνθέντα,
 ἀνερωτῶντά τε, Διὶ φωνὴν τὸν ἦχον λέγων, 85
 μὴ τι ἄρα τὸ βούλημα καθέστηκε τὸ τούτου,
 περὶ Ἑλλήνων Τρώων τε μάχης τε καὶ πολέμου,
 καὶ οὐρανόν, τὸν Δία, δὲ λέγοντα τοῦτο πάλιν·
 « Ἐγὼ δὲ ἦν ἐκλήθητε, Πόσειδον, νῦν βουλὴν μου· »
 τὸ ὕδωρ δ' Ἐννοσίγαιον ὁ Ὀμηρὸς σοὶ λέγει 90
 καὶ τὸ σεισμῶν παραίτιον. Μακρηγορεῖν οὐ δέον.
 Τὸν οὐρανόν, τὸν Δία δὲ πλάττει συγκατανεύειν,
 ὅτι οὕτως ἀπέβησαν τὰ πράγματα τῷ τότε.
 Μένει δ' ὁ Ζεὺς ἐν τῇ πτυχιῇ καθήμενος Ὀλύμπου,
 οἱ δ' ἄλλοι συγκατέρχονται πρὸς Ἑλληνας καὶ Τρῶας, 95
 ὅτι αἴθρ, ὁ οὐρανός, ἀνωφερὲς στοιχεῖον·
 ὡς ὅτι πλέον ὁ αἰθήρ, τὸ πῦρ δ' ἐπὶ πλέον,
 τὸ ὕδωρ δὲ βαρύτερον κατωρρεπὲς στοιχεῖον·
 Ἡ λαλιὰ δὲ τοῦ Διὸς Κρονίδου, τοῦ ἀέρος,
 τοῦ ἐξ Ἐρέβους, Κρόνου, πρὶν καὶ Χάους γεννηθέντος, 100
 πνεῦμα δεινὸν καὶ βίαιον, κλονῆσαν τὰ στοιχεῖα,
 ὁ συμβολὴν πρὸς πόλεμον θεῶν νῦν ὀνομάζει.
 Ἡ Ἥρα μὴν καὶ Ἀθηναῖα καὶ οἱ λοιποὶ οὓς λέγει
 ἔβαινον πρὸς βοήθειαν Ἑλλήνων, οἱ δὲ Τρώων.

(80) A, ἄσπερ. Cf. v. 20.

(81) A, ἔκφρασιν.

(83) Homerus φησὶ II. 20, 13.

(84) Ex divinatione μέσον. II. 20, 15:

Ἰξε δ' ἀφ' ἐν μέσσοισι. Cf. v. 22.

(85) Pro Διὶ φωνὴν videtur reponendum Διὸς βουλὴν ex II. 20, 15.

(88) Fortasse τούτω.

(90) Cf. II. 21, 20. A, ἐννοσίγαιον.

(94) Cf. II. 20, 32, ubi πτυχιῇ.

(98) Pro ὡς ἰορσταν καὶ.

(99) II. 20, 31: ὡς ἔφατο Κρονίδης.

(102) Cf. II. 20, 32.

(103) Cf. II. 20, 33.

Νῦν σοὶ κατὰ προέκθεσιν καὶ προκατάστασιν θεῶν 405

θεοῦς Ἑλλήνων συνεργούς καὶ τοὺς τῶν Τρώων λέγει,
τὴν συμβολὴν τῆς μάχης δὲ τούτων προβαίνων εἶποι.

Ἡμεῖς δὲ νῦν ἐροῦμεν σοὶ τίνα στοιχεῖα τὰδε,
καὶ πῶς τὰ μὲν τοῖς Ἑλλησι, τὰ δὲ Τρωσὶ σὺνήγξει.

Ἦρα αἰθὴρ ἑ καθαρός, λεπτομερῆς αἴη τε, 440

ἢ Ἀθηνᾶ ὁ πρόσγειος καὶ κάθυγρος αἴη τε.

Ὡς Ὅμηρος τοῖς ὑπισθεν ὑπέδειξε ταδί μοι,

οὕτω κατ' ἔπος τὰ ῥητὰ προενεγνῶν ἐκείσε·

« πλῆσιαι αἰῷ ἤσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην »

καὶ πάλιν ἐμφανεστερον, οὐ μῦθω κεκρυμμένῳ· 445

« ἐλάτῃ δι' ἠέρος τις ἴκανεν εἰς αἰθέρα ».

Οὕτως ἢ Ἦρα ἑ αἰθὴρ, ἢ Ἀθηνᾶ αἴη δε.

Ὁ Ποσειδῶν ἢ θάλασσα, ὁ γῆν ὀχῶν, βαστάζων.

Ἑρμείας « ἐριούνης » δὲ, καὶ ὠφελῶν μεγάλως·

πυρὰ τὰ διεκτρέχοντα ἐν καθαρῷ ἀέρι, 420

ἃ γίνεται κινήσεσιν ἀνέμων κεκραμένων,

λυσιτελῶν, καὶ τὸ ὑγρὸν πᾶν ἐκπυρηνιζόντων.

(107) A, συμβουλήν, et sic 91. Scripsi συμβολήν. Est συμβολᾶς v. 281. Nomen συμβουλή variat in codice 391 Sententiam Menandream sic editam, idque rectissime: Ἐν νυκτὶ βουλὴ τοῖς σοφοῖσι γίνεται. Dixit Eustathius ad Il. 8, 24, esse παροιμίαν λέγουσαν ἐν νυκτὶ βουλῇ. Vide Blomf. Gloss. ad Prom. 676. Codex autem 398 sic habet idque mendosissime: Ἐν νυκτὶ τοῖς σοφοῖς συμβουλή γίνεται. Metro tamen facile restituendo: Ἐν νυκτὶ συμβουλή σοφοῖσι γίνεται. Quae lectio potest defendi. Etenim noctem graeci vocabant εὐφρόνην, « benesadam » Balzacijs Aristippo p. 31: « les poètes Grecs ont donné à la nuit le nom de sage et de conseillère ». Merimeus Columba: « la nuit porte conseil dit le préfet; j'espère que demain vos irrésolutions auront cessé ». Aliter sentiebat Ammianus Mar-

cellians 22, 8: « a contrario per cavillatio-
nem *euethe* Graeci dicimus stultum, et
« noctem *euphron* ». Ipsi erat videlicet
εὐφρόνη nox male suada. Quae opinio non
caret probabilitate, sed minus quam altera
placuit. Vide Henricum Valesium ad Am-
mianum, Erasmi Adagia 2, 1, 43, et Co-
gnati 3, 221.

(114) Versus est Pom. Il. 4, 21; 8, 458.

(116) A, δ' ἠέρος. Inmutavit politice
Homeri versus Il. 14, 287, 288.

(117) Addidi αἴηρ, sensu postulante et
metro.

(118) Explicat γαιήροχος Iliadis 20, 34.
Addidi γῆν ex Suida in Γαιήροχος.

(116) Il. 20, 34.

(120) Conf. v. 235.

(121) A; κίνησιν. Libro Σ, 477: τὸ
πῦρ γὰρ πνεύματᾶ κινεῖ.

(122) A, ἐκπυρηνιζόντων. Cf. Σ, 548.

Ἡφαιστῆος, ἢ θερμότης δὲ αἶρος ἐξ ἡλίου,
ὡς βλεμεικίνει ἀγριον καὶ καυστικόν τι φαίνει,
κυλλεποδίων, καὶ χλωλός, εὐτω πως κεκλημένος 135
δι' ἄσπερ τρεῖς εἰρήκαμεν σοὶ πρότερον αἰτίας·
καὶ ὅτι ἀκρατον τὸ πῦρ καὶ ἀμυγῆς ὑπάρχον
οὐ κίνησιν εἰς γέννησιν, ἀλλὰ φθοράν εισφέρει.

Ταῦτα Ἑλλήνων συνεργά, καὶ συμμαχοῦντα ἦσαν.
Οὔσιν ἐν τῇ στρατείᾳ γὰρ τοῖς Ἑλλησιν ὡς οἶδας, 130
στρατοπεδευομένοις τε τοῖς τόποις τοῖς ὑπαίθροις,
οὐκ ἐν οἰκίας οὔσι δὲ καὶ τείχει πολισμάτων,
ὅ τε λεπτομερέστερος ἀήρ καὶ καθαρὸς θε,
ἔτι τε ὁ παχύτερος, πλὴν καθαρὸς καὶ οὔτος,
συνήργει τούτοις ποταπλῶς, εὐδία καταστάσει, 135
ἀνευ πελμάτων καὶ πηλοῦ βαδίζειν μὲν τὸ πρῶτον,
ὑπνον καθεῦδειν ἀνομβρον, κἂν γέμοντα μερίμνης,
ῥάδιον ξυληγεῖσθαι τε, καὶ τέμνειν δὲ καὶ χόρτον,
τὰς τῶν βελῶν πτερώσεις τε καὶ τὰς νεύρας τῶν τόξων, 140
καὶ νεῦρα πλέον τὰ αὐτῶν χειμῶνι μὴ χαυνοῦσθαι.
Οὕτως συνήργουν Ἑλλησιν ἢ Ἀθηνᾶ καὶ Ἥρα.

(124) Cf. II. 20, 36.

(126) πρότερον, scilicet Σ, 465...

(127) Α. ὑπάργει. Scripsi ὑπάργον.

(130) Addidi τῇ.

(132) Α, ἐνοικίας... τείχη.

(133) Addidi δ.

(134) Scripsi ἔτι pro τι.

(137) Sententia videbatur pro scripto ἐνομβρον poscere ἀνομβρον. Facilis confusio syllabarum ἐν av. Aristophanes Avibus 1069: Ἐρπετά τε καὶ δάκετα πάνθ' ὅσα περ ἔστιν ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος ἐν ζωνᾷς ὀλλυται. Sic nunc locus est constitutus ex conjecturis Porsoni, Disseni, Reischii. Fuit olim e codicibus, puto, sic editus: Ἐρπετά τε καὶ δάκεθ' ὅποσα

περ ἂν ἔστιν... Particula ἂν cum ἔστιν displicet valde; cf. Matthiae Gramm § 569 E. Propono: Ἐρπετά τε καὶ δάκεθ' ὅποσσα περ ἐν-ἔστιν... Duplex sigma ὅποσσα in lyricis omnino ferendum, ac quae est in ἐνεστιν propositio spectabit γὰν et κήπους in precedentibus memorata. Quum sit Comicus in mensuris tan- gere lubet versum 506: Τούτ' ἄρ' ἐκαίν' ἦν τοῦπος ἀληθῶς. Propono ἐκαίσι', intellecto ἐκείσε de Egypto et Phoenicia, de quibus regionibus agitar.

(138) Addidi τε.

(141) «Nervos ipsorum» id est militum. Cum proprietate opomit τὰς νεύρας et τὰ νεῦρα.

Ὁ Ποσειδῶν, ἡ θάλασσα, τούτοις συνήργουν πάλιν
καὶ ὁ Ἑρμῆς, ἡ κινήσις πνευμάτων κεκραμένων,
ὡς δι' ὀλκᾶδων, πνεύμασιν εὐκράτοις καὶ προσφόροις 445
κομιζομένοις ἅπαντα χρησιμοῦντα τούτοις.

Οἱ ἄνεμοι καὶ πνεύματα πῶς μεγαλωφελῆ δε;
ὡς πᾶν φυτὸν ἐκτρέφοντες, κομίζοντες ὀλκᾶδας,
ὡς εὐζωΐας αἰτίαι. Τί δὴ μηκύνει λόγους;
Ἦφαιστος, ἡ θερμότης δὲ αἴερος ἐξ ἡλίου, 450
ἵσα συνήργει τῇ στρατῷ τῶ τῶν Ἑλλήνων οἶδας.

Οὕτω θεοὶς στοιχειακῶς ἐνθάδε σὺ μοι νόει.
Πραγματικῶς δὲ μηδαμῶς, μηδὲ γε ψυχικῶς μοι,
μηδ' ἀστρονομικώτατα τούτους ἀστέρας νόει·
ἀλλ' ὡσπερ εἶπὸν σοι ταυτί στοιχειακῶς νοεῖ, 455
τοῖς Ἑλλήσιν, ὡς ἔφημεν, οὕτω λυσίτεροντα.

Ἦδη δὲ λέξω τοὺς θεοὺς τῶν Τρώων τοὺς συμμαχούς.
Κορυθαίολος Ἄρης μὲν πῦρ ἄτακτον καὶ ζάλην,
οἶον τὸ πῦρ τῶν κεραυνῶν, ὁ ζάλης καὶ χειμῶνος.
Κορυθαίουλου φέρει δὲ τοῦτο τὸ πῦρ τὴν κλῆσιν, 460
τοῖς ἄνω τόποις ὡς ποιοῦν ποικίλας τὰς ἐλίξεις.

Τρώων δ' ὑπῆρχε συνεργόν, τοὺς Ἑλληνας ὡς βλάπτων.
Φοῖβος Ἀπόλλων ἥλιος, τὸ φάος τὸ τοῦ βίου,
ἀκερσεκόμης, ὁ μακρὰς ἀκτῖνας κεκτημένος.
Πῶς δὲ συνήργει τοῖς Τρωσὶ; πῶς ἦν Ἑλλήνων βλάβος; 465

(143) A, συνήργουν, quod servavi relato ad Neptunum et Mercurium, huncque post verbum plurale nominatum. Figura est Alemanica Lesbouacti p. 179. Illam agnovit Marklandus ad Iphig. Jul. 195, ubi Πρωτσεῖλαιον ἠδομένους Παλαμῆδεά τε. Chamaus in meis Anecdolis Gr. t. 1, p. 308: Δαυὶδ ταῦτα φασὶ καὶ Ἡσαίας. Vide Miscell. Obs. 5, p. 304.

(144) A, κε-αμίων. Scripsi κεκραμένων. Dixit v. 149, ἀνέμων κεκραμένων. Statim πνεύμασιν εὐκράτοις.

(147) Quo modo ad ventos traheretur epithetum Mercurio proprium, ἐριούνης? Scripsi πῶς, cuius vocis superest tenne quoddam vestigium. Fit interrogatio cui respondetur: ὡς πᾶν... Sic interrogatur v. 163, 261, et alibi.— A, μεγαλωφελῆ. Sic male scriptum in A, libro Q, 319, Ἑρμείας; ὁ μεμαλοφελέστατος.

(158) Cf. ll. 20, 38.

(159) Pro δ fortasse τῷ.

(163, 164) Cf. ll. 20, 39. A, ἀκερσοκόμης.

τῷ μὲν θερμῷ τοῖς Ἑλλησι τὰ μέγιστα συνήργει,
 ἔπερ καὶ Ἥφαιστον φασὶ βολαῖς δὲ τῶν ἀκτίνων
 ἐν τῷ πολέμῳ μέγιστα τοὺς Ἑλληνας ἐστρόβει,
 μέγα συνήργει δὲ Τρωσι, λάμπων τῶν μὲν κατόπιν,
 Ἑλλήνων δὲ πρὸς πρόσωπον μέχρι καὶ μεσημβρίας. 170

Λητώ τε καὶ ἡ Ἄρτεμις, αὐτὴ ἡ Ἀφροδίτη,
 ταῦτα Τρωσι δὲ ἔφελος, Ἑλλησι δ' ἦσαν βλάβος·
 Οἱ Τρῶες καταστέροις γὰρ νυξὶ καὶ πανσελήνοις
 καὶ ἀσελήνοις δὲ νυξὶ, καταδρομαῖς λαθραῖαις
 τοῖς Ἑλλησιν εἰργάζοντο τὰ δυσχερῆ παντοῖα,
 ἵππους ἐλαύνοντες αὐτῶν, συλῶντές τε μυρία,
 καὶ καταδρατίζοντες καὶ κτείνοντες ὀπόσους. 175

Καὶ Σκάμανδρος ὁμοίως δὲ Τρωσι μὲν ἐβόηθει,
 Ἑλλησι δ' ἦν ἀντίθετος, εἴσπερ ἀκούσῃ λόγοις.
 Ὑπῆρχον γνῶριμοι Τρωσὶν οἱ πόροι τοῦ Σκαμάνδρου,
 δι' ὧν νυξὶν ἐκτρέχοντες τοὺς Ἑλληνας ἐκάκουν,
 καὶ ταῖς ἡμέραις πάλιν δὲ λοχῶντες λόχμους τούτου,
 πολλοὺς ἀνίρου ἀπ' αὐτῶν, αἴφνης ἐπιδραμόντες. 180

Οὕτω Τρωσιπροσβοηθῶν ὁ Σκάμανδρος ὑπῆρχε·
 τοῖς Ἑλλησιν ἀπείροις δὲ τῶν πόρων ὑπηργμένοις 185
 ἦν πύργος καὶ ἀντίφραγμα χωροῦσι κατὰ Τρώων.
 Καὶ ἄλλως Τρώων βοηθὸν τὸν Σκάμανδρον νῦν λέγει,
 ὅτι, ῥαγδαίων ὑετῶν ἀφνης καταρραγόντων,
 ὡς περαιτέρω σοι σαφῶς ὁ Ὅμηρος διδάξει,

(166) A, συνείργει.

(167) A, βαλαῖς.

(171) Conf. Il. 20, 40.

(172) Sic A, ταῦτα. Fortasse ταῦτά.

(173) A, ἐργάζοντο.

(178) Cf. Il. 20, 40, ubi Xanthus nominatur idem Scamandro.

(189) A, παρετέρω σ, evanidis oi. Memini Tzetzi versus in quo καὶ non suum

locum tenet Chil. 8, 584: στῆλαι τοῦ Διανύσου, Οὐ τοῦ Θηβαίου λέγω δὲ καὶ τοῦ Ζαβοσκουτέλη. Transponendum τοῦ καὶ Ζαβ. Sic aspiciunt nomina propria ejusdem hominis bina formula ὁ καὶ, ἡ καὶ, jungit. Quod monstravi ad Hesiodum p. 161. Lucas A. Ap. 1319: Σαῦλος δὲ ὁ καὶ Παῦλος. Ibi Albertius Observationibus. Quam Eusebii verba

Ἵπερκοιτήσας τῇ πολλῇ χύσει τῇ τῶν ὑδάτων,
μικροῦ δεῖν ἂν ἀπέπνυγε τότε τὸν Ἄχιλέα. 190

Θεοὺς Ἑλλήνων βιοηθοὺς καὶ Τρώων ἠκηκόεις·
ἄκουε τούτων ἔριδα καὶ συμβολὴν τῆς μάχης.

᾽Ωρτο μὲν ἔρις καρτερά, ἐβόα δ' ἡ Ἄθηνη
ποτέ παρὰ τὴν τάφρον μὲν, ὅτε πρὸς τὰς ἀκτὰς δε· 195

ὁ Ἄρης δ' αὖ ἐτέρωθεν αἶε Τρωσὶ κελεύων
ἐξ ἀκροπόλεως, ποτέ θεῶν πρὸς τῷ Σιμοῦντι.

᾽Ωρτο μὲν ἔρις, συγχυσις γέγονε τῶν στοιχείων·
ἡ Ἄθηνᾶ δ' ἐβόησε, λαίλαψ δεινὸς ἐβόμβει·
ὁ Ἄρης, ἄτακτον δὲ πῦρ, δεινῶς ἐστρατηλάτει. 200

Τὸ πνεῦμα τὸ οὐράνιον, ὁ οὐρανὸς αὐτὸς δε,
ὁ καὶ πατὴρ καθέστηκεν ἀνθρώπων καὶ στοιχείων,
δεινὸν κροτήσει τῶν νεφῶν ἐβρίντησε τῷ τότε.

Τὸ ὕδωρ δ', ὁ καὶ Ποσειδῶν, ἐκ βάθρων καὶ κρηπίδων
πάσαν τὴν γῆν ἐσάλεψε σεισμῶ φρικωδεστάτῳ,
καὶ μύκημα δὲ βίαιον ἐκ γῆς ἐχώρει στέρνων,
ὅπερ βοὴν νῦν Ὀμηρος ἄδου κατονομάζει. 205

Τὴν δ' ἐκ τῶν βάθρων κίνησιν ταύτης τῶν κατωτέρων
ἄπερ καὶ ἄθης λέγεται πασὶ μυθογραφοῦσιν,
ἄλμα τοῦ ἄδου Ὀμηρος ἐκ θρόνων τούτου λέγει. 210

« Τόσος ἦν κτύπος τῶν θεῶν ἔριδι ξυιόντων »,
τόσος ὁ κτύπος γέγονε συγχύσει τῶν στοιχείων.

Ἰτουραία ἢ καὶ Τραχωνίτις vertisset latine Hieronymus, « Ituræa et Trachonitis regio », eademque alio ordine verba « Τραχωνίτις χώρα ἢ καὶ Ἰτουραία, « Trachonitis regio, sive Ituræa », in Hieronymum, ejusque medicorum editorem Martianum, acerbe invehitur Jo. Clericus *Questionibus Hieronymianis* p. 71, ac *Bibliotheca Selecta* t. 17, 73.

(194, 195) Cf. ll. 20, 48, 49. A, ὅτε.

(196) Cf. ll. 20, 51.

(197) Inserui verbum θεῶν ex ll. 20, 53. Sed hemistichia non sunt apte divisa.

(199) Homero λαίλαψ femininum est, masculinum ἴζετᾶ, ætatis beneficio.

(200) A, ἡστρατηλάτει.

(202, 204.) Cf. ll. 20, 56, 57.

(207) C. ll. 20, 62.

(209) A, μυγραφοῦσιν.

(211) ll. 20, 66.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ. ΙΛΙΑΔΟΣ Υ (*).

Διὸς βουλαῖς ἐφάπτονται θεοὶ τῆς συμμαχίας·
 καὶ τῷ στρατῷ Ἑλλήνων μὲν ὑπῆρχον συμμαχοῦντες
 Ἥρα, Ἀθήνη, Ποσειδῶν, καὶ Ἥφαιστος Ἑρμῆς τε
 Τρῶσιν ἢ Ἀφροδίτῃ δὲ, καὶ σὺν τῇ Ἀφροδίτῃ
 Σκάμανδρος, Ἄρης καὶ Λητώ, Ἄρτεμις, καὶ Ἀπόλλων 5
 ὃς Ἀχιλεὶ μαχόμενον Διειάαν νέφει κρύπτει.
 Πολλοὺς δὲ κτείνας Ἀχιλεὺς καὶ παῖδα τὸν Πριάμου
 Πολύδωρον ἀπέκτεινεν, Ἔκτορα δ' ἀντιστάντα
 αὐτὸς Ἀπόλλων ἔσωσε καὶ ῥύεται θανάτου.
 Τοὺς δὲ λοιποὺς ὁ Ἀχιλεὺς κατήπειγεν εἰς Τροίαν. 10

Οὕτως σὺν σοὶ ὀπλίζονται Ἑλληνές τε καὶ Τρῶες·

(*) Hic liber fuit omisus in B. In C folia perierunt quibus continebantur versus 1-335.

(10) A, κατήπειγεν.
 (11) A, ὀπλίζονται σὺν σοὶ. . τρω, sic imperfecto vocabulo. Videtur deesse versus qui quid velit appellatio σὺν σοὶ declaret. Homerus quidem II. 20, 2, ἀμφὶ σέ, sed addit Πηλεὺς υἱέ. Interverti ordinem codicis legens σὺν σοὶ ὀπλίζονται, melior ut evaderet rhythmus. In Nicarchi epigrammate Anth. 11, 74, transpositione facta hiatus corrigere tentabat Friedemannus De media syllaba p. 307, rescribens: Ὄξος· ἐπαισθάνεται δ' οὐπόθ' ὄλωσ' ἄ λέγω, pro edito: ὄλωσ' δ' ὄ λέγω οὐπόθ' ἐπαισθάνεται. Vir doctus alius facilius: ... ὄλωσ' δὲ λόγων οὐπ.

Ipse facilius etiam propono: ... ὄ λέγω μήποθ' ἐπ. Auctoritate non caret μήποτε pro οὐποτε. Sic sanetur Lucianus Anth. 11, 408: Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, τὸ δὲ γῆρας οὐποτε βάλεις, mendo gravissimo; nam hiatus versus Nicarchei excusationem forsitan habuerit ex finito ordine priore elegiaci, trochæus autem γῆρας omniño damnandus. Et hic propono γῆρας μήποτε βάλεις. Qui credebant μήποτε esse solæcum reposuerunt οὐποτε, obliiti poetæ neglecturos grammaticam lezēm potius quam metricam. Trochæum alium procurabo in Epigrammate Lucilii Anth. 11, 80: Οἱ συναγωνισταὶ τὸν πύγμαχον ἐνθάδ' ἔθηραν Ἄπιν· οὐδένα γὰρ κώποτ' ἐτραυμάτισεν. Pronunciatio nota litteræ ny syllabam producebat: Ἄπιν

ἐτέρωθεν οἱ Τρῶες δὲ ἐπὶ Ὀράσμου πεδίου.

« Ἐκ πολυπτύχου δ' οὐρανοῦ » Θέμιν δ' Ἰδμεν κελύει.

πάντας καλέσαι τοὺς θεοὺς εἰς δόμον τὸν ἐκείνου·

ἢ καὶ δραμοῦσα σύμπαντας συγκέκληκεν εὐθέως·

15

Οὐ Ποταμὸς ἐλείφθη τις, Ὀκεανοῦ δὲ ἄνευ,

οὔτε Νύμφη ἢ ναίουσα πίσεά τινι ἄλσῃ

καὶ τὰς πηγὰς τῶν ποταμῶν. Ἐλθόντες πάντες

ἔσταίς αἰθούσαις ἴζανον ταῖς οὔσαις πρὸ δωματίων

ἄσπερ ὁ Ἥφαιστος Διὶ ἐποίησεν ἐντέχνως.

20

Καὶ Ἐνοσιχθῶν μετ' αὐτοὺς ἐξῆλθε τῆς θαλάσσης,

μῆσοις καθίσας δ' ἐν αὐτοῖς ἀνήρετο τὸν Δία·

« Τί νῦν, ὦ ἀργικέραυτε, θεοὺς συγκαλέσω;

« ἄρα περὶ τῶν Τρώων τι βουλεύῃ καὶ Ἑλλήνων;

« ἐγγὺς ἡ μάχη τούτων γὰρ καὶ πόλεμος τῆγχανει ».

25

Ὁ Ζεὺς φησὶ δὲ πρὸς αὐτόν· « Ἐγὼ τὸ βούλευμά μου·

« Φροντίδα τούτων ἔχω γὰρ, καίπερ ἀπολλυμένων.

« Ἀλλὰ ἐγὼ καθήμενος ἔνθεν τερποίμην βλέπων·

« ἡμεῖς ὡς πρὸς τοὺς Τρῶας δὲ καὶ Ἑλληνας ἐλθόντες

νουδένα. Quod prosit et Pallada Anth. 9, 168, qui versum elegiacum trochæo ichoasse videtur, μῆνιν οὐλομένην. Pronunciandum est scilicet, μῆνιν νουλομένην. Inveni in codice nullius varietatem prætili: μῆνιν τ' οὐλ. Redeo ad Nicarchi Epigramma. Scriptum est in anum surdastram, quæ pro τυροῖς postulatis ferebat πυροῦς, τῆγχανον pro πηγάνη, λάσανον pro λαχάνη, τόξον non ὄξος: Ἦν ὄπὸν αἰτήσω, δοχὸν εἰσφέρει. Vocabula non satis similia sunt ὄπὸν et δοχόν. Scaliger πόκον legebat pro ὄπὸν, sed accentus non conveniunt utriusque vocabuli, et Scaliger mutavit, non corripit. Anus, ut surdastra, percipiendo accentui præcipue fuit intenta. Servo ὄπὸν et propono pro δοχόν, quod est omnino rejiciendum, nomen simillimum λοπόν.

(12) Cf. II. 20; 3.

(13) Cf. II. 20, 5.

(16) Cf. II. 20, 7.

(17) II. 20, 8, 9. Addidi ἴ.

(19) II. 20, 11.

(21) II. 20, 13.

(22) II. 20, 15.

(23) A, τοίνυν. Scripsi τί νῦν. II. 20, 16: τίπτ' αὖ.

(24) A, ἄρα.

(26) A, ἐγὼ. II. 20, 20: Ἐγὼς, Ἐνοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν. Cf. mox, v. 89.

(29) A, ἡμεῖς. Juncturae vocum ὡς πρὸς, pro simplici ὡς vel πρὸς, infinita apud Tzetzen exempla. Ea fuit usus auctor Χριστοῦ πάσχοντος v. 188: Ἐδοξα δ' αὐτὸς ὑπὸ τοῦ πεπονθέναι Σιγῆ λέγοντος ὡς πρὸς αὐτὸν ἡρέμα Τὸν δούσ-

« γίνεσθε μέρους βοηθοὶ ἢ ἕκαστος θελήσει. » 30

« Εἰ πρὸς τὸν Ἀχιλέα γὰρ μάχονται μόνοι Τρῶες,
« οὐδὲ βραχὺ τι κατασχεῖν ἰσχύσουσιν ἐκείνον » .

Φύσιν πλουτῶν ὁ Ὅμηρος ὑπὲρ ἀνθρώπου φύσιν,
ὦν τε φρενῶν θησαύρισμα καὶ νοῦς αἰθεροδρόμος,
καὶ θάλασσα καὶ πέλαγος ὠκεαῖος χαρίτων, 35

πασῶν τεχνῶν τε λογικῶν ἀσύγκριτος ἀκρότης,
πανσόφος πάντα χάρισι τὸν λόγον κεραυνεῖ,
ὥσπερ κατέτευθεν νῦν ποιεῖ συγκεραυνῆς μυρία.

Ἐν τῷ τὴν μάχην λέγειν γὰρ τῶν μυθικῶν θεῶν σοὶ
τῶν συνεργούντων Ἑλλῆσι καὶ γένοι τῷ τῶν Τρῶων, 40

τοῦ μύθου τῷ γλυκάζοντι τέρπει τοὺς ἀπλυστέρους,
ῥητόρων δὲ δεινότητι καὶ τῇ φρενῶν πλεονῶσει
δοκεῖ τὸν Ἀχιλέα μὲν πάντων ὑπερεξαίρειν,

δείκνυσι δὲ τὸ ἀληθὲς τῇ πρὸς Αἰνεΐαν μάχῃ
καὶ λόγοις οἷς ὁ Ἀχιλεὺς φησὶ πρὸς τὸν Αἰνεΐαν 45

ἀλληγορῶν δὲ φυσικῶς τέρπει σοφᾶς καρδίας,
καὶ πράξεις γράφων χρονικᾶς διδάσκει καὶ προγνώσεις.

Καὶ δὴ προσέχων ἄκουε πᾶν μου λεπτολογούντος,
οἷα προέγγελα πολλὰ σημαίνουσι σημεῖα
ἐπὶ μελλούσαις συμφοραῖς ἐθνῶν καὶ πολισμάτων, 50

καὶ διωνύμων δὲ ἀνδρῶν, ἔν τισι τῶν στοιχείων.

Οὕτω κτανθῆναι μέλλοντος καὶ Ἔκτορος τῷ τότε
καὶ Τροίας δὲ τοῖς δόρασιν Ἑλλήνων πορθηθῆναι,
πρῶτον μὲν νέφος πᾶμπυκνου αἴρος συγκινήσει

τροπον πρᾶτην γε τοῦ διδασκάλου.
Interpres latinus : « Qui submissa voce
α et velut solium alloqueretur perditum
α magistri sui proditorem ». Oportuit scri-
bere ad sensum auctoris : « qui submissa
α voce , ipsum alloqueretur placide male
α moralium venditorem magistri ».

(30) Α, μέρος.

(36) De metaphora θαλάσσης ad Pro-
leg. 51.

(42) Hemistichium prius adeo est eva-
nium , ut divinerum potius quam le-
gum.

τὸν οὐρανὸν ἐμέστωσεν ὑδάτων ἀνιμῆσει 55
 τῶν ἐκ θαλάσσης, ἐκ πηγῶν, καὶ ποταμῶν κλισῶν τε,
 ἀπλῶς ἐκ τόπου σύμπαντος ὄντος ἐκ τῶν πανύγρων.
 Καὶ θάλασσα δ' ἐξέδραμε ταύτης βρασμῶ τῆς κοίτης,
 καὶ ζάλη γέγονε δεινὴ σύμμικτος τῶν στοιχείων,
 καὶ καταγίδες, καὶ σκηπτοὶ, καὶ κεραυνοὶ βρονταί τε, 60
 ὄμβρων ῥαγδαίων χύσεις τε καὶ ποταμῶν πλημμύρα,
 ὑφ' ὧν ἐπελαγίζοντο τῆς γῆς αἱ πεδιάδες,
 ἐλείψεις τῶν φωστήρων τε, σεισμοὶ, ῥήγμοι καὶ βρόμοι.
 Ὅμηρος γέρων δ' ὁ χρυσοῦς δεινότητι ῥητόρων
 τὰ πάντα ταῦτά σοι καλῶς νῦν προσωποποιήσας, 65
 Δία φησὶ τὸν οὐρανόν· Θέμιμ δ' αὐτὸν ὀνομάζει
 δύναμιν τὴν ἀνάγουσαν εἰς οὐρανὸν ἰκμάδας,
 καὶ πάσαν φύσιν ἔνυγρον, ἥνπερ καλεῖ καὶ Νύμφας.
 Ὀλυμπον δὲ πολύπτυχον τὸν οὐρανὸν νῦν λέγει
 διὰ τὰς ζώνας τὰς αὐτοῦ, τὰς καθ' ἑτέρους σφαίρας 70
 αἵπερ ὀκτὼ τῶ ἀριθμῶ κατὰ τινὰς καλοῦνται
 αἱ τῶν ἐπτὰ πλανήτων τε καὶ ἡ ἀπλανεστάτη·
 ἐννέα καθ' ἑτέρους δὲ, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν Πρόκλον.
 καὶ γὰρ τὴν γῆν συντάττουσι ταῖς σφαίραις τῶν ἀστέρων,
 ὡς καὶ τοῖς ἔπεσιν αὐτοῦ Ἐρατοσθένης γράφει. 75
 Ὀλύμπον μὲν πολύπτυχον τὸν οὕτως.....
 τοῦ νέφους δ' ἐπιστήριξιν ὡς πρὸς τὸν ἄνω πόλον
 θεῶν καθέδραν σοὶ φησὶν ἐν ταῖς Διὸς αἰθούσαις,
 ἦτοι ὑπαίθροις καὶ θερμοῖς μετεώροις τόποις,

(63) A, Ἐκλήψεις... ῥησμοί. Scripsi ῥηγμοί.

(65) A, προσωποποιήσας.

(66) Homerus φησὶ Il. 20, 4.

(68) Homerus καλεῖ Il. 20, 8.

(69) Homerus λέγει Il. 20, 5.

(70) A, καθ' ἑτέρας. Scripsi ἑτέρους.

(71) A, καλοῦσιν. Scripsi καλοῦνται.

(73) Allegat Proclum et Chilade 12, Ilistoria 410, quae est conferenda.

(76) Post τὸν οὐρανόν nil potest discerni.

(77) Inter ὡς et πόλον litterae sunt fore evanidae.

(78) Cf. Il. 20, 11, ac supra v. 19.

ἄσπερ ὁ Ἥφαιστος, τὸ πῦρ, ὑπέστησεν ἀρχῆθεν. 80
 Τὴν δὲ θαλάσσης ἔκδρασιν τὴν τότε γεγυυίαν,
 ἀφ' ἧς καὶ τὸ λεπτότερον ἀνιμηθὲν ἀνήχθη,
 μὴ παρακούσαντα φησὶ Θέμιδος Ποσειδάωνα,
 ἀλλ' ἀνελθόντα σὺν λοιποῖς καὶ μέσον ἰδρυνθέντα,
 ἀνερωτῶντά τε, Διὶ φωνῆν τὸν ἦχον λέγων, 85
 μὴ τι ἄρα τὸ βούλημα καθέστηκε τὸ τούτου,
 περὶ Ἑλλήνων Τρώων τε μάχης τε καὶ πολέμου,
 καὶ οὐρανόσ, τὸν Δία, δὲ λέγοντα τοῦτο πάλιν·
 « Ἐγὼς δὲ ἦν ἐκλήθητε, Πόσειδον, νῦν βουλὴν μου· »
 τὸ ὕδωρ δ' Ἐννοσίγαιον ὁ Ὀμηρὸς σοι λέγει 90
 καὶ τὸ σμῖσμων παραίτιον. Μακρηγορεῖν οὐ δέον.
 Τὸν οὐρανόσ, τὸν Δία δὲ πλάττει συγκατανεύειν,
 ὅτι οὕτως ἀπέβησαν τὰ πράγματα τῷ τότε.
 Μένει δ' ὁ Ζεὺς ἐν τῇ πτυχῇ καθήμενος Ὀλύμπου,
 οἱ δ' ἄλλοι συγκατέρχονται πρὸς Ἑλληνας καὶ Τρώας, 95
 ὅτι ἀήρ, ὁ οὐρανός, ἀνωφερές στοιχεῖον·
 ὡς ὅτι πλεόν ὁ αἰθήρ, τὸ πῦρ δ' ἐπὶ πλεόν,
 τὸ ὕδωρ δὲ βαρύτερον κατωρρεπὲς στοιχεῖον·
 Ἡ λαλιὰ δὲ τοῦ Διὸς Κρονίδου, τοῦ αἰέρος,
 τοῦ ἐξ Ἐρέβους, Κρόνου, πρὶν καὶ Χάους γεννηθέντος, 100
 πνεῦμα δεινὸν καὶ βίαιον, κλονήσαν τὰ στοιχεῖα,
 ὁ συμβολὴν πρὸς πόλεμον θεῶν νῦν ὀνομάζει.
 Ἡ Ἥρα μὴν καὶ Ἀθηνᾶ καὶ οἱ λοιποὶ οὐς λέγει
 ἔδαινον πρὸς βοήθειαν Ἑλλήνων, οἱ δὲ Τρώων.

(80) A, ἔπερ. Cf. v. 20.

(81) A, ἔκφρασιν.

(83) Homerus φησὶ Il. 20, 13.

(84) Ex divinatione μέσον. Il. 20, 15:

ἴξε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι. Cf. v. 22.

(85) Pro Διὶ φωνῆν videtur reponendum Διὸς βουλὴν ex Il. 20, 15.

(88) Fortasse τούτω.

(90) Cf. Il. 21, 20. A, ἐνοσίγαιον.

(94) Cf. Il. 20, 32, ubi πτυχί.

(98) Pro ὡς Iorsitan καί.

(99) Il. 20, 31: ὡς ἔφατο Κρονίδης.

(102) Cf. Il. 20, 32.

(103) Cf. Il. 20, 33.

Νῦν σοὶ κατὰ προέθεσιν καὶ προκατάστασιν φέ
 105 θεοὺς Ἑλλήνων συνεργούς καὶ τοὺς τῶν Τρώων λέγει,
 τὴν συμβολὴν τῆς μάχης δὲ τούτων προβαίνων εἶποι.
 Ἡμεῖς δὲ νῦν ἐροῦμεν σοὶ τίνα στοιχεῖα τὰδε,
 καὶ πῶς τὰ μὲν τοῖς Ἑλλήσι, τὰ δὲ Τρωσὶ συνήρῃ.
 Ἦρα αἰθὴρ ἑ καθαρός, λεπτομερῆς αἴθρ τε, 110
 ἢ Ἀθηναῖα ὁ πρόσγειος καὶ κάθυγρος αἴθρ τε.
 Ὡς Ὀμηρος τοῖς ἔπισθεν ὑπέδειξε ταδί μοι,
 οὕτω κατ' ἔπος τὰ ῥητὰ προεγεγνῶν ἐκείσε ·
 « πλησίαι αἶψ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην · »
 καὶ πάλιν ἐμφανεστερον, οὐ μῦθω κεκρυμμένῳ · 115
 « ἐλάτῃ δι' ἠέρος τις ἴκανεν εἰς αἰθέρα ».
 Οὕτως ἢ Ἦρα ἑ αἰθὴρ, ἢ Ἀθηναῖα αἴθρ δε.
 Ὁ Ποσειδῶν ἢ θάλασσα, ὁ γῆν ὀχῶν, βασιτάζων.
 Ἑρμείας « ἐριούνης » δὲ, καὶ ὠφελῶν μεγάλως ·
 πυρὰ τὰ διεκτρέχοντα ἐν καθαρῷ αἴερι, 120
 ἃ γίνεται κινήσεσιν ἀνέμων κεκραμένων,
 λυσιτελῶν, καὶ τὸ ὑγρὸν πᾶν ἐκπυρηνιζόντων.

(107) A, συμβολήν, et sic 91. Scripsi
 συμβολήν. Est συμβολὰς v. 281. No-
 men συμβολῆ variat in codice 391
 Sententiam Menandream sic editam, idque
 rectissime: Ἐν νυκτὶ βουλή τοῖς σο-
 φῶσι γίνεται. Dixit Eustathius ad Il. B,
 24, esse paroimiam λέγουσαν ἐν νυκτὶ
 βουλή. Vide Blomf. Gloss. ad Prom. 676.
 Codex autem 398 sic habet idque mendo-
 sissime: Ἐν νυκτὶ τοῖς σοφοῖς συμβολὴ
 γίνεται. Metro tamen facile restituendo:
 Ἐν νυκτὶ συμβολὴ σοφοῖσι γίνεται.
 Quae lectio potest defendi. Etenim noctem
 graeci vocabant εὐφρόνην, « benessadam »
 Balzacijs Aristippo p. 31: « les poètes
 Grecs ont donné à la nuit le nom de sage
 et de conseillère ». Merimeus Columba:
 « la nuit porte conseil dit le préfet; j'es-
 père que demain vos irrésolutions auront
 cessé ». Aliter sentiebat Ammianus Mar-

cellinus 22, 8: « a contrario per cavillatio-
 nem *euphrone* Graeci dicimus stultum, et
 « noctem *euphrone* ». Ipsi erat videlicet
 εὐφρόνη nox male sua. Quae opinio non
 caret probabilitate, sed minus quam altera
 placuit. Vide Henricum Valesium ad Am-
 mianam, Erasmi Adagia 2, 1, 43, et Co-
 gnati 3, 221.

(114) Versus est Ilom. Il. 4, 21; 8, 458.

(116) A, δ' ἠέρος. Emendavit politice
 Homeri versus Il. 14, 287, 288.

(117) Addidi αἴθρ, sensu postulante et
 metro.

(118) Explicat γαιήοχος Iliadis 20, 34.
 Addidi γῆν ex Suida in Γαιούχοσ.

(116) Il. 20, 34.

(120) Conf. v. 235.

(121) A; κίνησιν. Libro Σ, 477: τὸ
 πῦρ γὰρ πνεύματὰ κινεῖ.

(122) A, ἐκπυρηνιζόντων. Cf. Σ, 548.

Ἐφαιστος, ἡ θερμότης δὲ αἶρος ἐξ ἡλέου,
ὡς βλεμεινὴν ἄγριον καὶ καυστικὸν τι φαίνει,
κυλλοποδίων, καὶ χλωός, οὕτω πως κεκλημένος 125
δι' ἄσπερ τρεῖς εἰρήκαμεν σοὶ πρότερον αἰτίας·
καὶ ὅτι ἄκρατον τὸ σπῦρ καὶ ἀμυγῆς ὑπάρχον
οὐ κίνησιν εἰς γέννησιν, ἀλλὰ φθορὰν εἰσφέρει.

Ταῦτα Ἑλλήνων συνεργά, καὶ συμμαχοῦντα ἦσαν.

Οὔσιν ἐν τῇ στρατείᾳ γὰρ τοῖς Ἑλλήσιν ὡς οἶδας, 130
στρατοπεδευόμενοις τε τοῖς τόποις τοῖς ὑπαίθροις,
οὐκ ἐν οἰκίαις οὔσι δὲ καὶ τείχει πόλισμάτων,
ὁ τε λεπτομερέστερος ἀήρ καὶ καθαρὸς δε,
ἔτι τε ὁ παχύτερος, πλὴν καθαρὸς καὶ οὔτος, 135
συνήργει τούτοις ποσαπλῶς, εὐδίῳ καταστάσει,
ἀνευ πελμάτων καὶ πηλοῦ βαδίζειν μὲν τὸ πρῶτον,
ὑπνον καθεύδειν ἄνομβρον, κὰν γέμοντά μερίμνης,
ῥάδιον ξυληγεῖσθαι τε, καὶ τέμνειν δὲ καὶ χόρτον,
χλόην τοῦς ἵππους νέμεσθαι, χειμῶνος μὴ ὀχλαίντες,
τάς τῶν βελῶν πτερώσεις τε καὶ τάς νεύρας τῶν τόξων, 140
καὶ νεῦρα πλέον τὰ αὐτῶν χειμῶνι μὴ χαννοῦσθαι.

Οὕτως συνήργουν Ἑλλήσιν ἡ Ἀθηναῖα καὶ Ἡρα.

(124) Cf. II. 20, 36.

(126) πρότερον, scilicet Σ, 465...

(127) Α, ὑπάρχει. Scripsi ὑπάργον.

(130) Addidi τῇ.

(132) Α, ἐνοικίας... ταίχη.

(133) Addidi δ.

(134) Scripsi ἔτι pro τι.

(137) Sententia videbatur pro scripto ἐνομβρον poscere ἀνομβρον. Facilis con-
fusio syllabarum ἐν ἀν. Aristophanes Avi-
bus 1069: Ἐρπετά τε καὶ δάκετα πάνθ'
ὅσα περ ἔστιν ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος ἐν
ζοναῖς δαλυται. Sic nunc locus est con-
stitutus ex conjecturis Porsoni, Disseni,
Reisigii. Fuit olim e codicibus, puto, sic
adhibis: Ἐρπετά τε καὶ δάκεθ' ὅποσα

περ ἀν ἔστιν... Particula ἀν cum ἔστιν
dispicitur valde: cf. Matthiae Gramma § 509
E. Propono: Ἐρπετά τε καὶ δάκεθ' ὀ-
πόσσα περ ἐν-ἔστιν... Duplex sigma ὀ-
πόσσα in lyricis omnino forendum, ac
quæ est in ἐνεστιν præpositio spectabit
γὰν et κήπους in præcedentibus memo-
rata. Quam sit Comicus in manibus tan-
gere lubet versum 506: Τοῦτ' ἐρ' ἐκαίν'
ἦν τοῦπος ἀληθῶς. Propono ἐκείσθ', in-
tellecto ἐκεῖσθ' de Ægypto et Phœnicia,
de quibus regionibus agitur.

(138) Addidi τε.

(141) « Nervos ipsorum » id est militum.
Cum proprietate operit τάς νεύρας et τὰ
νεῦρα.

Ὁ Ποσειδῶν, ἡ θάλασσα, τούτοις συνήρουν πάλιν
καὶ ὁ Ἑρμῆς, ἡ κίνησις πνευμάτων κεκραμένων,
ὡς δι' ὀλκάδων, πνεύμασιν εὐκράτοις καὶ προσφόροις 445
κομιζομένοις ἅπαντα χρησιμοῦντα τούτοις.

Οἱ ἄνεμοι καὶ πνεύματα πῶς μεγαλωφελῆ δε ;
ὡς πᾶν φυτὸν ἐκτρέφοντες, κομίζοντες ὀλκάδας,
ὡς εὐζωΐας αἰτία. Τί δὴ μηκύνει λόγους ;
Ἦφαιστος, ἡ θερμότης δὲ αἲρος ἐξ ἡλίου, 450
ἵσα συνήρξει τῷ στρατῷ τῶ τῶν Ἑλλήνων οἴδας.

Οὕτω θεοὶς στοιχειακῶς ἐνθάδε σὺ μοι νόει.
Πραγματικῶς δὲ μηδαμῶς, μηδὲ γε ψυχικῶς μοι,
μηδ' ἀστρονομικώτατα τούτους ἀστέρας νόει·
ἀλλ' ὡσπερ εἶπόν σοι ταυτί στοιχειακῶς νόει, 453
τοῖς Ἑλλήσιν, ὡς ἔφημεν, οὕτω λυσιστέλλοντα.

Ἦδη δὲ λέξω τοὺς θεοὺς τῶν Τρώων τοὺς συμμάχους.
Κορυθαῖολος Ἄρης μὲν πῦρ ἄτακτον καὶ ζάλη,
οἶον τὸ πῦρ τῶν κεραυνῶν, ὁ ζάλης καὶ χειμῶνος.
Κορυθαῖόλου φέρει δὲ τοῦτο τὸ πῦρ τὴν κλῆσιν, 460
τοῖς ἄνω τόποις ὡς ποιοῦν ποικίλας τὰς ἐλίξεις.

Τρώων δ' ὑπῆρχε συνεργὸν, τοὺς Ἑλληνας ὡς βλάπτων.
Φοῖβος Ἀπόλλων ἥλιος, τὸ φάος τὸ τοῦ βίου,
ἀκερσεκόμης, ὁ μακρὰς ἀκτῖνας κεκτρημένος.
Πῶς δὲ συνήρξει τοῖς Τρωσὶ ; πῶς ἦν Ἑλλήνων βλάβος ; 465

(143) A, συνήρουν, quod servavi relato ad Neptunum et Mercurium, huncque post verbum plurale nominatum. Figura est Alcanica Lesbouacti p. 149. Illam agnovit Marklandus ad Iphig. Aul. 195, ubi Πρωτοσίλαον ἠδομένου Παλαμῆ-δεά τε. Chamaeus in meis Anecdotis Gr. t. 1, p. 308: Δαυὶδ ταῦτα φασὶ καὶ Ἡσαίας. Vide Miscell. Ols. 5, p. 304.

(144) A, καὶ αἰμάτων Scripsi κεκραμένων. Dixit v. 119, ἀνέμων κεκραμένων. Statim πνεύμασιν εὐκράτοις.

(147) Quo modo ad ventos traheretur epithetum Mercurio proprium, ἐριούνης? Scripsi πῶς, ejus vocis superest tenae quoddam vestigium. Fit interrogatio cui respondetur: ὡς πᾶν... Sic interrogatur v. 163, 261, et alibi. — A, μεγαλωφελῆ. Sic male scriptum in A, libro Ω, 319, Ἑρμείας ὁ μεγαλωφελῆστατος.

(158) Cf. II. 20, 38.

(159) Pro δ fortasse τῷ.

(163, 164) Cf. II. 20. 39. A, ἀκερσεκόμης.

τῷ μὲν θερμῷ τοῖς Ἑλλησι τὰ μέγιστα συνήργει,
 ὅπερ καὶ Ἥφαιστον φασὶ βολαῖς δὲ τῶν ἀκτίνων
 ἐν τῷ πολέμῳ μέγιστα τοὺς Ἑλληνας ἐστρόβει,
 μέγα συνήργει δὲ Τρωσι, λάμπων τῶν μὲν κατόπιν,
 Ἑλλήνων δὲ πρὸς πρόσωπον μέχρι καὶ μεσημβρίας. 170

Λητώ τε καὶ ἡ Ἄρτεμις, αὐτὴ ἡ Ἀφροδίτη,
 ταῦτα Τρωσι δὲ ἔφελος, Ἑλλησι δ' ἦσαν βλάβος.
 Οἱ Τρῶες καταστέροις γὰρ νυξὶ καὶ πανσελήνοις
 καὶ ἀσελήνοις δὲ νυξὶ, καταδρομαῖς λαθραῖαις
 τοῖς Ἑλλησιν εἰργάζοντο τὰ δυσχερῆ παντοῖα,
 ἵππους ἐλαύνοντες αὐτῶν, συλῶντές τε μυρία,
 καὶ κατασφρατίζοντες καὶ κτείνοντες ὀπίσους. 175

Καὶ Σκάμανδρος ὁμοίως δὲ Τρωσι μὲν ἐβόηθει,
 Ἑλλησι δ' ἦν ἀντίθετος, ὅσπερ ἀκούση λόγους.
 Ὑπῆρχον γνῶριμοὶ Τρωσιν οἱ πόροι τοῦ Σκάμανδρου,
 δι' ὧν νυξὶν ἐκτρέχοντες τοὺς Ἑλληνας ἐκάκουν, 180

καὶ ταῖς ἡμέραις πάλιν δὲ λοχῶντες λόχμοὺς τούτου,
 πολλοὺς ἀνίρου ἀπ' αὐτῶν, αἴφνης ἐπιδραμόντες.
 Οὕτω Τρωσιπροσβοηθῶν ὁ Σκάμανδρος ὑπῆρχε
 τοῖς Ἑλλησιν ἀπείροις δὲ τῶν πόρων ὑπηργμένοις 185
 ἦν πύργος καὶ ἀντίφραγμα χωροῦσι κατὰ Τρώων.

Καὶ ἄλλως Τρώων βοηθὸν τὸν Σκάμανδρον νῦν λέγει,
 ὅτι, ῥαγδαίων ὑετῶν ἀφνης καταρραγέντων,
 ὡς περαιτέρω σοι σαφῶς ὁ Ὀμηρος διδάξει,

(166) A, συνέργει.

(167) A, βολαῖς.

(171) Conf. II, 20, 40.

(172) Sic A, ταῦτα. Fortasse ταῦτά.

(175) A, ἐργάζοντο.

(178) Cf. II, 20, 40, ubi Xanthus nominatur idem Scamandro.

(189) A, παρτέρω σ, evanidis οί. Memini Tzetzi versus in quo καὶ non suum

locum tenet Chil. 8, 584: στήλαι τοῦ Διονύσου, Οὐ τοῦ Θηβαίου λέγω δὲ καὶ τοῦ Ζαῦσκουτέλη. Transponendum τοῦ καὶ Ζαῦ. Sic scripsisse nomina propria ejusdem hominis bina formula ὁ καὶ, ἡ καὶ, jungit. Quod monstravi ad Hesiodum p. 161. Lucas A. Ap. 1819: Σαῦλος δὲ ὁ καὶ Παῦλος. Ibi Albertius Observationibus. Quam Eusebii verba

Ἵπερκοιτήσας τῇ πολλῇ χύσει τῇ τῶν ὑδάτων,
490 μικροῦ δεῖν ἂν ἀπέπνιγε τότε τὸν Ἀχιλλέα.

Θεοὺς Ἑλλήνων βιοηθοὺς καὶ Τρώων ἠκηκόεις·
ἄκουε τούτων ἔριδα καὶ συμβολὴν τῆς μάχης.

Ἵρτο μὲν ἔρις καρτερὰ, ἐβόα δ' ἡ Ἀθήνη
ποτέ παρὰ τὴν τάφρον μὲν, ὅτε πρὸς τὰς ἀκτὰς δε· 495

ὁ Ἄρης δ' αὖ ἐτέρωθεν αὖε Τρωσι κελεύων
ἐξ ἀκροπόλεως, ποτέ θεῶν πρὸς τῷ Σιμοῦντι.

Ἵρτο μὲν ἔρις, συγχυσις γέγονε τῶν στοιχείων·
ἡ Ἀθηναΐα δ' ἐβόησε, λαίλαψ δεινὸς ἐδόμβει·

ὁ Ἄρης, ἄτακτον δὲ πῦρ, δεινῶς ἐστρατηλάτει. 300

Τὸ πνεῦμα τὸ οὐράνιον, ὁ οὐρανὸς αὐτὸς δε,
ὁ καὶ πατήρ καθέστηκεν ἀνθρώπων καὶ στοιχείων,
δεινὸν κροτήσει τῶν νεφῶν ἐβρίντησε τῷ τότε.

Τὸ ὕδωρ δ', ὁ καὶ Ποσειδῶν, ἐκ βάθρων καὶ κρηπίδων
πᾶσαν τὴν γῆν ἐσάλευσε σεισμῶ φρικωδεστάτῳ, 205

καὶ μύκημα δὲ βίαιον ἐκ γῆς ἐχώρει στέρνων,
ὅπερ βοὴν νῦν Ὀμηρος ἄδου κατονομάζει.

Τὴν δ' ἐκ τῶν βάθρων κίνησιν ταύτης τῶν κατωτέρων

ἄπερ καὶ ἄδης λέγεται πασι μυθογραφοῦσιν,
ἄλμα τοῦ ἄδου Ὀμηρος ἐκ θρόνων τούτου λέγει. 240

« Τόσος ἦν κτύπος τῶν θεῶν ἔριδι ξυιόντων »,
τόσος ὁ κτύπος γέγονε συγχύσει τῶν στοιχείων.

Ἵτουραία ἢ καὶ Τραχωνίτις vertisset latine Hieronymus, « Iturza et Trachonitis regio », eademque alio ordine verba « Τραχωνίτις χώρα ἢ καὶ Ἵτουραία, « Trachonitis regio, sive Iturza », in Hieronymum, ejusque mediocrem editorem Martiniannam, acerbè invehitur Jo. Clericus Questionibus Hieronymianis p. 71, ac Bibliotheca Selecta t. 17, 73.
(194, 195) Cf. ll. 20, 48, 49. A, δε.

(196) Cf. ll. 20, 51.
(197) Inserui verbum θεῶν ex ll. 20, 53. Sed hemistichia non sunt apte divisa.
(199) Homero λαίλαψ femininum est, masculinum Τζετσα, etatis beneficio.
(200) A, ἡστρατηλάτει.
(202, 204.) Cf. ll. 20, 56, 57.
(207) Cf. ll. 20, 62.
(209) A, μυγραφοῦσιν.
(211) ll. 20, 66.

Ἴντα τοῦ Ποσειδῶνος μὲν Ἀπόλλων εἶχε βέλη·
 ἄμβροι μὲν κατεφαίνοντο βίαιαι καὶ βραχθαῖαι,
 καὶ ἥλιος ὑπέφαινεν ἅμα βραχὺ σὺν ἄμβροις. 213
 Ἴντα Ἐνυαλίου δὲ ἴστατο ἡ Ἀθήνη·
 ἀντία δὲ τοῦ Ἄρεος, ἦτοι πυρός ἀτάκτου,
 πυρός ἀτάκτου, λέγω δὲ κεραυνοβολημάτων,
 ἡ Ἀθηναῖα καὶ ὁ ἀήρ ὕδατος πάχος σχοῦσα.
 Ἢ γὰρ ὑγρότης τοῦ πυρός πάντως τῶν ἐναντίων. 220
 Ἡρῆ δ' ἡ χρυσηλάκατος ἡ Ἄρτεμις ἀντέστη,
 τῷ λεπτομερεστέρω δὲ ἀέρι αἰθερίῳ
 ὅσπερ κινεῖ μὲν πνεύματα καὶ νέφη συνταράττει,
 σελήνη, νῦν ἡ Ἄρτεμις χρυσοβολίς, χρυσάκτις,
 ἀντέτεινε, ἀνθίστατο τῇ τῶν νεφῶν κινήσει. 225
 Κελαδεινήν δ' ὁ Ὅμηρος νῦν τὴν σελήνην λέγει,
 διὰ τὰ κυνηγέσια καὶ τὰς κραυγὰς τὰς τούτων·
 ἐν σεληναίαις δὲ νυξὶν οἱ παλαιοὶ ἐθήρων.
 Τὴν δὲ σελήνην ἀδελφὴν ἡλίου καλεῖν βέλκει,
 οὐ θυγατέρα τούτου δὲ, καθὼς δοκεῖ τοῖς ἄλλοις, 230
 οὐκ ἀγνοῶν θανείζεσθαι ταύτην ἡλιῷ σέλας,
 τῷ τῆς δημιουργίας δὲ λόγῳ κατονομάζει
 ταύτην ἡλίου ἀδελφὴν· ἄμφω γὰρ καὶ παρήχθη
 τέλεια καὶ ὁλόκληρα δημιουργίας λόγῳ·
 οὕτω τῇ Ἡρᾷ Ἄρτεμις ἀντέστη, ἡ σελήνη. 235
 Λητοῖ, νυκτὶ δὲ σκοτεινῇ, ἀντέστη ὁ Ἐρμῆϊας·

(213) Adlidi εἶχε ex ll. 20, 67, ubi ἴσταται ἔχων.

(216) ll. 20, 69.

(221) ll. 20, 70.

(223) A, ὡσπερ. Scripsi ὅσπερ. Julianus Epist. 17, p. 24: τὴν δὲ ὑπὲρ ἀθλίων (codex 964, τῶν ἀθλίων) ἀνθρώπων ἀπολείπειν τάξιν, ὅταν ᾄσῃ πρὸς κλέπτας ἀγωνίζεσθαι τοιοῦτους, καὶ

ταῦτα τοῦ θεοῦ συμμαχοῦντος ἡμῖν, ὡσπερ σὺν ἔταξεν. Heilerus ὅσπερ?

(224) A, χρυσοβολίς; vel lris compendio obscuro.

(225) Scripsi ἀντέτεινε pro ἀνέκτεινε. Cf. v. 299.

(226) Homerus λέγει ll. 24, 70.

(227) Homerus καλεῖν θεῖα ll. 24, 71.

(228) A, σελήνης. Scripsi σεληναίαις.

πυρά τὰ μερικώτερα τῶν πνευματωδεστέρων,
οἷον ἀστέρων χύσεις τε, δοκίδες, καὶ ταῦδε,
ἠναντιοῦτο τῆς νυκτὸς τῇ ζοφερῇ τῇ τότε.

Ἐν δε Λητῶ καὶ ὁ αἰθὴρ κατὰ τι ὑπηρεγμένα,
ἔν δε καὶ Ἄρης καὶ Ἑρμῆς, ὡς ἕτεροι ἑτέροις
κατὰ τι διαφέρουσιν· ἄπερ τὰ νῦν μοι μάθε.

240

Ἡ μὲν Λητῶ ἡ νύξ ἐστίν· ὡς φέρουσα δὲ ὕπνον,
τὴν ληθεδῶνα τῶν κακῶν, Λητῶ κατωνομάσθη·
καὶ ὁ αἰθὴρ δὲ νύξ ἐστίν· εἰ μὴ γὰρ νύξ ἐπέλθοι,
τίς διακρίνειν αἰσθητῶς αἰθέρα οὐκ ἰσχύει·
ἂν τοὺς ἀστέρας ἴδῃ δέ, γινώσκει τὸν αἰθέρα.

245

Ὡς μὲν οὖν ὑπνοδότειραν τὴν νίκτα Λητῶ λέγεις,
ὡς πυραυγῶν ἀστέρων δὲ γεννήτριαν, αἰθέρα,
κἂν περ ὁ Σταχειρόθεν σου οὐχ οὕτω δογματίζῃ.

250

Ἐγῶνος τὴν Ἥραν καὶ Λητῶ. Πάλιν Ἑρμῆς καὶ Ἄρης
πυρά μὲν καὶ ἀμφότερα, καὶ κατὰ τοῦτο ἔν τι,
ἀλλ' ἡ πνευματωδέστερον καὶ ἀφλεγές Ἑρμείας,
ἡ δὲ σφοδρὸν καὶ καυστικόν, ἀτακτον ἔχων ῥύμην,
Ἄρης κατωνομάζεται, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

255

Σόικον καὶ Ἐριούνην δὲ πνεῦμα πυρῶδες λέγει,
ὡς σωστικόν, λυσιτελές καὶ διεκτρέφον πάντα,
τοῖς ψυχικοῖς ἐτέρως δέ, τοῖς πρακτικοῖς ἀλλοίως.

Τῶν μὲν λοιπῶν ἀκήκοας θεῶν τὴν τότε μάχην.

Ἀντίος τοῦ Ἡφαίστου δὲ ἦν ποταμὸς ὁ μέγας,

260

(237) Cf. v. 118, 250. A, πνευματωδεστέρων, ut v. 253.

(238) A, οἷων. Scripsi οἷων.

(240, 241) A, ἔνδε. Sic passim libri particularum δε in his versibus pro enclitica habent.

(244) A, ληθεδῶνα.

(245) Pro νῦν scripsi νύξ, sententia jubente. Mox pro τίς fort. πᾶς.

(250) Scripsi δογματίζῃ ex allis libris, qui subjunctivum recte exhibent. Conf. Φ. 35. Sic modo ἴδῃ dedi pro ἴδοι.

(252) A, ἐντι.

(254) A, ἡ δέ.

(255) A, ἄρις.

(256) Cf. II. 20, 72.

(260, 261) A, ξάνθος. Confer Hagedem 20, 73, 74.

ὄν οἱ θεοὶ καὶ οἱ σοφοὶ Ξάνθον καλοῦσι κλήσιν,
 Σκάμανδρον πάντες δὲ βροτοὶ, ἦται ἀσφῶν γένους.
 Πῶς ἐναντίος Σκάμανδρος Ἡφαίστῳ δὲ ὑπῆρχεν;
 ὅτι, καὶ θέρμης οὔσης μὲν ἡλιακῶν ἀκτίκων,
 ὅμως ὁ Ξάνθος ταῖς βροχαῖς ἐξέδραμε τῆς κοίτης, 265
 ὅτι περ ἔμελλε ῥοαῖς κλύζειν τὸν Ἀχιλέα·

καὶ πάλιν ἀνθυπέδραμε πρὸς κοίτην τὴν οἰκίαν
 καὶ ταῖς ἀκτίσι θερμανθεὶς ἀνέπεμπεν ἰκμάδας
 ἄσπερ πρὸς Ἥραν δέησιν κατονομάζει Ξάνθου.
 Πλὴν ἀλλὰ πρόσχες ἀκριβῶς· βαθύς ἐστιν ὁ γέρων, 270
 καὶ παῖζων τοῖς μυθώδεσιν ἠπάτησε μυρίους.

Μὴ ἐν ἡμέρᾳ σύμπαντα ταῦτα γενέσθαι δόξης·
 στοιχειακῶς γὰρ ὁ Ἑρμῆς πῶς ἐν ἡμέρᾳ λέγει;
 Λητοὶ ἀνέστη τῇ νυκτί, αἰθέρι δὲ σελήνῃ·
 νοεῖν δὲ ταῦτα ψυχικῶς ἐσχάτου ἀγνωσίας. 275

Ἄλλ' οὕτω λέγει προφανῶς ὁ γέρων, καὶ διδάσκει
 ὅτι τῷ τότε σύγχυσις ἐτέλει τῶν στοιχείων
 ἐν ταῖς ἡμέραις καὶ νυξίν, οὐ μὴν ἡμέραις μόναις.

Ἀπόλλων ὁ Αἰνείαν δὲ κατ' Ἀχιλέως ὄρσαε,
 ὁμοιωθεὶς Λυκάονι παιδί τῷ τοῦ Πριάμου,
 αὐτὸς ἐστὶν ὁ ἥλιος· ὄνπερ ἰδῶν Λυκάων
 λάμποντα κατὰ πρόσωπον στρατοῦ τοῦ τῶν Ἑλλήνων
 καὶ Ἀχιλέα βλάπτοντα πρὸς συμβολὰς τῆς μάχης,
 τῷ Ἀχιλεῖ μονομαχεῖν λόγοις Αἰνείαν πείθει. 280

Ὁ Ζεὺς, ἡ εἰμαρμένη νῦν, Ἀθήνη, πανουργία· 285
 « θεῶν δὲ εἷς » ὁ τὸν λοιγὸν τῷ Ἀχιλεῖ ἀμύνων,

(268) ἰκμάδας, vapores scilicet undarum quas bulliebant. Cf. II. 21, 365.

(269) Α, ὥσπερ. Scripsi ἄσπερ. Cf. II. 21, 367.

(275) Sic Codex.

(279) Cf. II. 20, 79.

(280) Α, λυκάωνι.

(285) II. 20, 92, 94.

(286) II. 20, 98.

θυμός και εὐτυχία δὲ, δόλοι και πανουργία.

« Εἰ δὲ θεός » ὁ πόλεμος, ἢ και θυμός ἐνθάδε.

« Θεοῖς αἰειγενέτησιν », αὐτῇ τῇ εἰμαρμένη,

τῇ ἐκ τῶν ἀστρων ἅμα τε και δρόμου τῶν ἀστέρων.

290

« Και σέ δὲ κόρης τοῦ Διός φασὶ τῆς Ἀφροδίτης », ἦτοι ὠραιᾶς θυγατρὸς Διός, νῦν βασιλέως.

Ὁ Ἀχιλεὺς δὲ « χειρόνος θεᾶς », ἦτοι ἀρχούσης·

ἢ σὴ γὰρ μήτηρ παῖς « Διός », τουτέστι βασιλέως,

ἢ Ἀχιλέως μήτηρ δὲ τοπάρχου νησιώτου.

295

Ἡ Ἥρα δ' ἦν οὐκ ἔλαθεν ὁ πάσις τοῦ Ἀγχίσου,

εἰπούσά τε ἃ εἰρηκε πρὸς Ποσειδῶν, Ἀθήνην,

πνεῦμα κινήσαν θάλασσαν ἐστί και τὸν ἀέρα,

ὁ τάχα και ἀντέτεινεν ἡλίου ταῖς ἀκτίσι,

κάν οὐ κατίσχυσεν αὐτὸν νεφώσει συγκαλύψαι.

300

« Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλομεν ἀντιῶντες »·

Ἐμπεδοκλῆς και στοῖκοι θέρος φασὶν ὑπάρχειν

πύκνωσιν κάτω τοῦ πυρός, χειμῶνα δ' ἀναστρόφως

ἀέρος εἶναι πύκνωσιν ὡς πρὸς τὸ ἄνω μέρος.

Ὁμηρος ἐν τῷ ἔπει δὲ ὤπερ τανῦν εἰρήκειν·

305

(288) II. 20, 100.

(289) II. 20, 104.

(290) A, τῆς ἐκ τῶν ἅμα τε. Addidi ἀστρων, correccionem monstrante ipso. Tzetzes, qui Exegeai pp. 32, 54, 79, dicit τὴν εἰμαρμένην ἐκ τῆς τῶν ἀστρων και ἀστέρων κινήσεως γίνεσθαι. Juncta videt ἄστρα και ἀστέρας.

(291, 293) II. 20, 105, 106.

(296) II. 20, 112.

297) II. 20, 115.

(304) Versus est Homeri II. 20, 125.

A, ὀλύμποιο. Hæc genitivi forma dari poterit Timoni Phlissio, quem citat David Armenius apud Neumannum Dissertatione Davidæ, p. 53: Ζήνων ὁ ἀμφοτερογλώττος περὶ οὐ ἀίρηται· « Ἀμφοτερογλώττου μέγα σθένος οὐκ ἄλα-

παδνὸν Ζήνωνος. Plutarchus qui hunc Timonis sillographi locum allegavit Pericle c. 4, exhibet ἀμφοτερογλώσσου τε μέγα, et sic Diogenes Laert. 9, 25; forsitan relato τε ad præcedentia quæ non servata sunt. Codex Davidis ἀμφοτερογλώττοιο μέγα. Timon meminerat Homeri II. 5, 783: Ἡ σσοὶ κάπροισιν τῶν τε σθένος οὐκ ἄλαπαδνόν. Quæ comparatio monstrat omnino malam esse lectionem Plutarchi ἀπατηλὸν, quam non satis consultabat unius Diogenis varietas ἀλαπαδνόν.

(304) A, ἴστω. Scripsi ἄνω, ex loco Stobæi Ecl. Phys. t. 1, p. 283, quem Tzetzes respexit. Vide ibi Heeren, collato Sturzii Empedocle p. 340.

(305) A, εἰρήκειν.

ἄσπερ ὁ Ἥφαιστος, τὸ πῦρ, ὑπέστησεν ἀρχήθεν. 80
 Τὴν δὲ θαλάσσης ἐκβρασι τὴν τότε γεγонуίξιν,
 ἀφ' ἧς καὶ τὸ λεπτότερον ἀνιμθὲν ἀνήχθη,
 μὴ παρακούσαντα φησι Θέμδος Ποσειδῶνα,
 ἀλλ' ἀνελθόντα σὺν λοιποῖς καὶ μέσον ἰδρυθέντα,
 ἀνερωτῶντά τε, Δι' φωνὴν τὸν ἦχον λέγων, 85
 μὴ τι ἄρα τὸ βούλημα καθέστηκε τὸ τούτου,
 περὶ Ἑλλήνων Τρώων τε μάχης τε καὶ πολέμου,
 καὶ οὐρανόν, τὸν Δία, δὲ λέγοντα τοῦτο πάλιν·
 « Ἐγὼς δι' ἣν ἐκλήθητε, Πόσειδον, νῦν βουλὴν μου »
 τὸ ὕδωρ δ' Ἐννοσίγαιον ὁ Ὀμηρὸς σοι λέγει 90
 καὶ τὰ σισμῶν παραίτιον. Μακρηγορεῖν οὐ δέον.
 Τὸν οὐρανόν, τὸν Δία δὲ πλάττει συγκατανεύειν,
 ὅτι οὕτως ἀπέβησαν τὰ πράγματα τῷ τότε.
 Μένει δ' ὁ Ζεὺς ἐν τῇ πτυχῇ καθήμενος Ὀλύμπου,
 οἱ δ' ἄλλοι συγκατέρχονται πρὸς Ἑλληνας καὶ Τρώας, 95
 ὅτι ἀήρ, ὁ οὐρανός, ἀνωφερὲς στοιχεῖον·
 ὡς ὅτι πλέον ὁ αἰθήρ, τὸ πῦρ δ' ἐπὶ πλέον,
 τὸ ὕδωρ δὲ βαρύτερον κατωρρεπὲς στοιχεῖον·
 Ἡ λαλιὰ δὲ τοῦ Διὸς Κρονίδου, τοῦ ἀέρος;
 τοῦ ἐξ Ἐρέβους, Κρόνου, πρὶν καὶ Χάους γεννηθέντος, 100
 πνεῦμα δεινὸν καὶ βίαιον, κλονῆσαν τὰ στοιχεῖα,
 ὁ συμβολὴν πρὸς πόλεμον θεῶν νῦν ὀνομάζει.
 Ἡ Ἥρα μὴν καὶ Ἀθηνᾶ καὶ οἱ λοιποὶ οὕς λέγει
 ἔβαινον πρὸς βοήθειαν Ἑλλήνων, οἱ δὲ Τρώων.

(80) A, ἄσπερ. Cf. v. 20.

(81) A, ἐκφρασι.

(83) Homerus φησι II. 20, 13.

(84) Ex divinatione μέσον. II. 20, 15:

Ἰξε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι. Cf. v. 22.

(85) Pro Δι' φωνὴν videtur reponendum Διὸς βουλὴν ex II. 20, 15.

(88) Fortasse τούτω.

(90) Cf. II. 21, 20. A, ἐννοσίγαιον.

(94) Cf. II. 20, 32, ubi πτυχι.

(98) Pro ὡς τσῆταν καί.

(99) II. 20, 32: ὡς ἔφατο Κρονίδης.

(102) Cf. II. 20, 32.

(103) Cf. II. 20, 33.

Νῦν σοὶ κατὰ προέκθεσιν καὶ προκατάστασιν δὲ
 405 θεοῦς Ἑλλήνων συνεργούς καὶ τοὺς τῶν Τρώων λέγει,
 τὴν συμβολὴν τῆς μάχης δὲ τούτων προβαίνων εἴποι.
 Ἡμεῖς δὲ νῦν ἐρούμεν σοὶ τίνα στοιχεῖα τάδε,
 καὶ πῶς τὰ μὲν τοῖς Ἑλλήσι, τὰ δὲ Τρωσὶ συνήργει.
 Ἦρα αἰθὴρ ἑ καθαρός, λεπτομερῆς ἀήρ τε, 410
 ἢ Ἀθήνᾳ ὁ πρόσγειος καὶ κάθυγρος ἀήρ τε.
 Ὡς Ὀμηρος τοῖς ἕπισθεν ὑπέδειξε ταδὶ μοι,
 οὕτω κατ' ἔπος τὰ ῥητὰ προενεγνῶν ἐκείσε·
 « πλησίαι αἶψ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην »
 καὶ πάλιν ἐμφανεστερον, οὐ μῦθῳ κεκρυμμένῳ· 415
 « ἐλάτῃ δι' ἠέρος τις ἴκανεν εἰς αἰθέρα ».
 Οὕτως ἢ Ἦρα ὁ αἰθὴρ, ἢ Ἀθηνᾶ ἀήρ δε.
 Ὁ Ποσειδῶν ἢ θάλασσα, ὁ γῆν ὀχῶν, βασιτεύων.
 Ἑρμείας « ἐριούνης » δὲ, καὶ ὠφελῶν μεγάλως·
 420 πυρὰ τὰ διεκτρέχοντα ἐν καθαρῷ αἰέρι,
 ἀ γίνεται κινήσεσιν ἀνέμων κεκραμένων,
 λυσιτελῶν, καὶ τὸ ὑγρὸν πᾶν ἐκπυρηνίζόντων.

(107) A, συμβουλήν, et sic 91. Scripsi
 συμβολήν. Est συμβολάς v. 281. No-
 men συμβουλή variat in codice 391
 Sententiam Menandream sic editam, idque
 rectissime: Ἐν νυκτὶ βουλή τοῖς σο-
 φοῖσι γίνεται. Dixit Eustathius ad Il. B,
 24, esse παροιμίαν λέγουσαν ἐν νυκτὶ
 βουλή. Vide Blomf. Gloss. ad Prom. 676.
 Codex autem 398 sic habet idque menda-
 ciosissime: Ἐν νυκτὶ τοῖς σοφοῖς συμβουλή
 γίνεται. Metro tamen facile restituendo:
 Ἐν νυκτὶ συμβουλή σοφοῖσι γίνεται.
 Quae lectio potest defendi. Etenim noctem
 graeci vocabant εὐφρόνην, « benesudam »
 Balzacijs Aristippo p. 31: « les poètes
 Grecs ont donné à la nuit le nom de sage
 et de conseiller ». Merimeus Colomba:
 « la nuit porte conseil dit le préfet; j'es-
 père que demain vos irrésolutions auront
 cessé ». Aliter sentiebat Ammianus Mar-

cellinus 22, 8: « a contrario per cavillatio-
 nem *evelthe* Graeci dicimus stultum, et
 « noctem *euphron* ». Ipsi erat videlicet
 εὐφρόνη vox male suada. Quae opinio non
 caret probabilitate, sed minus quam altera
 placuit. Vide Henricum Valesium ad Am-
 mianum, Erasmi Adagia 2, 1, 43, et Co-
 gnati 3, 221.

(114) Versus est Hom. Il. 4, 21; 8, 458.

(116) A, δ' ἠέρος. Inmutavit politice
 Homeri versus Il. 14, 287, 288.

(117) Addidi ἀήρ, sensu postulante et
 metro.

(118) Explicat γα:ήχοος Iliadis 20, 34.
 Addidi γῆν ex Suida in Γαιούχοος.

(116) Il. 20, 34.

(120) Conf. v. 235.

(121) A, κίνησιν. Libro Σ, 477: τὸ
 πῦρ γὰρ πνεύματα κινεῖ.

(122) A, ἐκπυρηνίζόντων. Cf. Σ, 348.

Ἡφαίστος, ἡ θερμότης δὲ αἶρος ἐξ ἡλέου,
ὃς βλεμεαίνει ἄγριον καὶ καυστικόν τι φαίνει,
κυλλοποδίων, καὶ χλωός, δὴτω πως κεκλημένος 425
δι' ἄσπερ τρεῖς εἰρήκαμεν σοὶ πρότερον αἰτίας·
καὶ ὅτι ἄκρατον τὸ πῦρ καὶ ἀμιγῆς ὑπάρχον
αὐ κίνησιν εἰς γέννησιν, ἀλλὰ φθοράν εισφέρει.

Ταῦτα Ἑλλήνων συνεργά, καὶ συμμαχοῦντα ἦσαν.
Οὔσιν ἐν τῇ στρατείᾳ γὰρ τοῖς Ἑλλήσιν ὡς οἶδας, 430
στρατοπεδευομένοις τε τοῖς τόποις τοῖς ὑπαίθροις,
οὐκ ἐν οἰκίαις οὔσι δὲ καὶ τείχει πολισμάτων,
ὃ τε λεπτομερέστερος ἀτὴρ καὶ καθαρὸς θε,
ἔτι τε ὁ παχύτερος, πλὴν καθαρὸς καὶ οὔτος,
συνήργει τούτοις ποσαπλῶς, εὐδίῳ καταστάσει, 435
ἄνευ πελμάτων καὶ πλησῆ βαδίζειν μὲν τὸ πρῶτον,
ὑπνον καθεῦδειν ἀνομβρον, κἂν γέμοντά μερίμνης,
ῥάχιον ξυληγεῖσθαι τε, καὶ τέμνειν δὲ καὶ χόρτον,
χλόην τοῦς ἵππους νέμεσθαι, χειμῶνας μὴ ὀχλαύντες,
τάς τῶν βελῶν πτερώσεις τε καὶ τὰς νεύρας τῶν τόξων, 440
καὶ νεῦρα πλέον τὰ αὐτῶν χειμῶνι μὴ χαννοῦσθαι.
Οὕτως συνήργουν Ἑλλήσιν ἡ Ἀθηναῖα καὶ Ἡρα.

(124) Cf. II. 20, 36.

(126) πρότερον, scilicet Σ, 465...

(127) Α. ὑπάρχει. Scripsi ὑπάπχον.

(130) Addidi τῇ.

(132) Α, ἐνοικίας... τείχη.

(138) Addidi δ.

(134) Scripsi ἔτι pro τι.

(137) Sententia videbatur pro scripto ἐνομβρον poscere ἀνομβρον. Facilis confusio syllabarum εν αν. Aristophanes Avibus 1069: Ἐρπετά τε καὶ δάκετα πάνθ' ὅσα περ ἔστιν ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος ἐν φοναῖς δλλυται. Sic aunc locus est constitutus ex conjecturis Porsoni, Disseni, Reisingii. Fuit olim e codicibus, puto, sic editus: Ἐρπετά τε καὶ δάκεθ' ὀπόσα

περ ἂν ἔστιν... Particula ἂν cum ἔστιν displicet valde; cf. Matthiae Gramm. § 599 E. Propono: Ἐρπετά τε καὶ δάκεθ' ὀπόσσα περ ἐν-ἔστιν... Duplex sigma ὀπόσσα in lyricis omnino forendum, ac quae est in ἐνεστιν praepositio spectabit γᾶν et κήπους in praecedentibus memorata. Quum sit Comicus in manibus tan gere lubet versum 506: Τοῦτ' ἄρ' ἐκείν' ἦν τοῦτο; ἀληθῶς. Propono ἐκείσ', intellecto ἐκείσ de Egypto et Phoenicia, de quibus regionibus agitur.

(138) Addidi τε.

(141) « Nervos ipsorum » id est militum. Cum proprietate opomit τὰς νεύρας et τὰ νεῦρα.

Ὁ Ποσειδῶν, ἡ θάλασσα, τούτοις συνήρουν πάλιν
 καὶ ὁ Ἑρμῆς, ἡ κίνησις πνευμάτων κεκραμένων,
 ὡς δι' ὀλκάδων, πνεύμασιν εὐκράτοις καὶ προσφόροις 445
 κομιζομένοις ἅπαντα χρῆσιμόντα τούτοις.
 Οἱ ἄνεμοι καὶ πνεύματα πῶς μεγαλωφελῆ δε;
 ὡς πᾶν φυτὸν ἐκτρέφοντες, κομίζοντες ὀλκάδας,
 ὡς εὐζωίας αἴτιον. Τί δὴ μηκύνει λόγους;
 Ἕφαιστος, ἡ θερμότης δὲ αἴρος ἐξ ἡλίου, 450
 ἔσα συνήρῃει τῇ στρατῶ τῇ τῶν Ἑλλήνων οἶδας.
 Οὕτω θεοὶς στοιχειακῶς ἐνθάδε σὺ μοι νόει.
 Πραγματικῶς δὲ μηδαμῶς, μηδὲ γε ψυχικῶς μοι,
 μηδ' ἀστρονόμικώτατα τούτους ἀστέρας νόει·
 ἀλλ' ὥσπερ εἶπὸν σοι ταυτί στοιχειακῶς νόει, 455
 τοῖς Ἑλλήσιν, ὡς ἔφημεν, οὕτω λυσιτέλεστα.
 Ἦδη δὲ λέξω τοὺς θεοὺς τῶν Τρώων τοὺς συμμαχούς.
 Κορυθαίολος Ἄρης μὲν πῦρ ἄτακτον καὶ ζάλη,
 οἶον τὸ πῦρ τῶν κεραυνῶν, ὁ ζάλης καὶ χειμῶνος.
 Κορυθαίολου φέρει δὲ τοῦτο τὸ πῦρ τὴν κλησιν, 460
 τοῖς ἄνω τόποις ὡς ποιοῦν ποικίλας τὰς ἐλίξεις.
 Τρώων δ' ὑπῆρχε συνεργόν, τοὺς Ἑλληνας ὡς βλάπτων.
 Φοῖβος Ἀπόλλων ἥλιος, τὸ φάος τὸ τοῦ βίου,
 ἀερσεκόμες, ὁ μακρὰς ἀκτῖνας κεκτημένος.
 Πῶς δὲ συνήρῃει τοῖς Τρωσὶ; πῶς ἦν Ἑλλήνων βλάβος; 465

(143) A, συνήρουν, quod servavi relato ad Neptunum et Mercurium, huncque post verbum plurale nominatum. Figura est Alcmanica Iesbonacti p. 279. Illam agnovit Marklandus ad Iphig. Aul. 195, ubi Πρωτεσιλλων ἠδομένους Παλαμῆ-δεᾶ τέ. Chumms in meis Anecdolis Gr. t. I, p. 308: Δαυιδ ταῦτα φασὶ καὶ Ἡσαίας. Vide Miscell. Obs. 5, p. 304.

(144) A, κε αἰμάτων Scripsi κεκραμμένων. Dixi v. 119, ἀνέμων κεκραμένων. Statim πνεύμασιν εὐκράτοις.

(147) Quo modo ad ventos traheretur epithetum Mercurio proprium, ἐριούνης? Scripsi πῶς, ejus vocis superest tenne quoddam vestigium. Fit interrogatio cui respondetur: ὡς πᾶν... Sic interrogatur v. 163, 261, et alibi. — A, μεγαλωφελῆ. Sic male scriptum in A, libro Ω, 319, Ἑρμείας ὁ μεμαλορλέστατος.

(158) Cf. II. 20, 38.

(159) Pro δ fortasse τῶ.

(163, 164) Cf. II. 20, 39. A, ἀερσε-κόμεης.

τῷ μὲν θερμῷ τοῖς Ἑλλήσι τὰ μέγιστα συνήργει,
 ὅπερ καὶ Ἥφαιστον φασὶ βολαῖς δὲ τῶν ἀκτίνων
 ἐν τῷ πολέμῳ μέγιστα τοὺς Ἑλληνας ἐστρόβει,
 μέγα συνήργει δὲ Τρωσι, λάμπων τῶν μὲν κατόπιν,
 Ἑλλήνων δὲ πρὸς πρόσωπον μέχρι καὶ μεσημβρίας. 170

Λητώ τε καὶ ἡ Ἄρτεμις, αὐτὴ ἡ Ἀφροδίτη,
 ταῦτα Τρωσι δὲ ἔφελος, Ἑλλήσι δ' ἦσαν βλάβος.
 Οἱ Τρῶες καταστέροις γὰρ νυξὶ καὶ πανσελήνοις
 καὶ ἀσελήνοις δὲ νυξὶ, καταδρομαῖς λαθραῖαις
 τοῖς Ἑλλήσιν εἰργάζοντο τὰ δυσχερῆ παντοῖα, 175
 ἵππους ἐλαίνοντες αὐτῶν, συλῶντές τε μυρία,
 καὶ καταφρατίζοντες καὶ κτείνοντες ὀπόσους.

Καὶ Σκάμανδρος ὁμοίως δὲ Τρωσι μὲν ἐβόηθει,
 Ἑλλήσι δ' ἦν ἀντίθετος, εἴσπερ ἀκούσῃ λόγοις.
 Ὑπῆρχον γινώριμοι Τρωσιν οἱ πόροι τοῦ Σκαμάνδρου, 180
 δι' ὧν νυξὶν ἐκτρέχοντες τοὺς Ἑλληνας ἐκάκουν,
 κὰν ταῖς ἡμέραις πάλιν δὲ λοχῶντες λόχμους τούτου,
 πολλοὺς ἀνίρου ἀπ' αὐτῶν, αἴφνης ἐπιδραμόντες.
 Οὕτω Τρωσιπροσβοθηῶν ὁ Σκάμανδρος ὑπῆρχε·
 τοῖς Ἑλλήσιν ἀπείροις δὲ τῶν πόρων ὑπηργμένους 185
 ἦν πύργος καὶ ἀντίφραγμα χωροῦσι κατὰ Τρώων.

Καὶ ἄλλως Τρώων βοηθέν τὸν Σκάμανδρον νῦν λέγει,
 ὅτι, ῥαγδαίων ὑετῶν ἀφνης καταρραγέντων,
 ὡς περαιτέρω σοι σαφῶς ὁ Ὀμηρος διδάξει,

(166) A, συνείργει.

(167) A, βολαῖς.

(171) Conf. II. 20, 40.

(172) Sic A, ταῦτα. Fortasse ταῦτά.

(175) A, ἐργάζοντο.

(178) Cf. II. 20, 40, ubi Xanthus nominatur idem Scamandro.

(189) A, παρτέρω σ, evanidis of. Memini Tzetzi in quo καὶ non suum

locum tenet Chil. 8, 584: στήλαι τοῦ Διονύσου, Οὐ τοῦ Θηβαίου λέγω δὲ καὶ τοῦ Ζαβοσκουτέλη. Transponendum τοῦ καὶ Ζαβ. Sic scripsisse nomina propria ejusdem hominis bina formula ὁ καὶ, ἡ καὶ, jungit. Quod monstravi ad Hesiodum p. 161. Lucas A. Ap. 1319: Σαῦλος δὲ ὁ καὶ Παῦλος. Ibi Albertius Observationibus. Quam Eusebii verba

- Ἵπερκοιτήσας τῇ πολλῇ χύσει τῇ τῶν ὑδάτων,
 μικροῦ δεῖν ἂν ἀπέπνυγε τότε τὸν Ἀχιλῆα. 490
- Θεοὺς Ἑλλήνων βιοηθοὺς καὶ Τρώων ἠκηκόεις·
 ἄκουε τούτων ἔριδα καὶ συμβολὴν τῆς μάχης.
 Ὄρτο μὲν ἔρις καρτερά, ἐβόα δ' ἡ Ἀθήνη
 ποτέ παρὰ τὴν τάφρον μὲν, ὅτε πρὸς τὰς ἀκτὰς δε· 495
 ὁ Ἄρης δ' αὖ ἐτέρωθεν αἶε Τρωσὶ κελεύων
 ἐξ ἀκροπόλεως, ποτέ θεῶν πρὸς τῷ Σιμοῦντι.
 Ὄρτο μὲν ἔρις, συγχυσις γέγονε τῶν στοιχείων·
 ἡ Ἀθηναῖα δ' ἐβόησε, λαίλαψ δεινὸς ἐβόμβει·
 ὁ Ἄρης, ἄτακτον δὲ πῦρ, δεινῶς ἐστρατηλάτει. 500
 Τὸ πνεῦμα τὸ οὐράνιον, ὁ οὐρανὸς αὐτὸς δε,
 ὁ καὶ πατὴρ καθέστηκεν ἀνθρώπων καὶ στοιχείων,
 δεινὸν κροτήσει τῶν νεφῶν ἐβρίντησε τῷ τότε.
 Τὸ ὕδωρ δ', ὁ καὶ Ποσειδῶν, ἐκ βάθρων καὶ κρηπίδων
 πᾶσαν τὴν γῆν ἐσάλειψε σεισμῶ φρικωδεστάτῳ,
 καὶ μύκημα δὲ βίαιον ἐκ γῆς ἐχώρει στέρνων,
 ὅπερ βοὴν νῦν Ὀμηρος ἄδου κατονομάζει. 505
 Τὴν δ' ἐκ τῶν βάθρων κίνησιν ταύτης τῶν κατωτέρων
 ἄπερ καὶ ἄθης λέγεται πασὶ μυθογραφοῦσιν,
 ἄλμα τοῦ ἄδου Ὀμηρος ἐκ θρόνων τούτου λέγει. 510
 « Τόσος ἦν κτύπος τῶν θεῶν ἔριδι ξυιόντων »,
 τόσος ὁ κτύπος γέγονε συγχύσει τῶν στοιχείων.

Ἰτουραία ἢ καὶ Τραχωνίτις vertisset latine Hieronymus, « Ituræ et Trachonitis regio », eademque alio ordine verba « Τραχωνίτις χώρα ἢ καὶ Ἰτουραία, « Trachonitis regio, sive Ituræ », in Hieronymum, ejusque medicorum editorem Martianum, acerbè invehitur Jo. Clericus Questionibus Hieronymianis p. 71, ac Bibliotheca Selecta t. 17, 73.

(194,195) Cf. II. 20, 48, 49. A, ὅτε.

(196) Cf. II. 20. 51.

(197) Inserui verbum θεῶν ex II. 20, 53. Sed hemistichia non sunt apte divisa.

(199) Homero λαίλαψ femininum est, masculinum Ἰτζετæ, ætatis beneficio.

(200) A, ἡστρατηλάτει.

(202, 204.) Cf. II. 20, 56, 57.

(207) Cf. II. 20, 62.

(209) A, μυγραφοῦσιν.

(211) II. 20, 66.

- Ἴσταντα τοῦ Ποσειδῶνος μὲν Ἀπόλλων εἶχε βέλη·
 ἔμβροι μὲν κατεφαίνοντο βίαιοι καὶ βραγδαῖοι,
 καὶ ἥλιος ὑπέφαινεν ἅμα βραχὺ σὺν ἔμβροισι. 213
- Ἴσταντα Ἐνυαλίου δὲ ἴστατο ἡ Ἀθήνη·
 ἀντία δὲ τοῦ Ἄρεος, ἦτοι πυρός ἀτάκτου,
 πυρός ἀτάκτου, λέγω δὲ κεραυνοβολημάτων,
 ἡ Ἀθηναῖα καὶ ὁ ἀήρ ὕδατος πάχος σχοῦσα.
- Ἦ γὰρ ὑγρότης τοῦ πυρός πάντως τῶν ἐναντιῶν. 220
- Ἦρη δ' ἡ χρυσηλάκατος ἡ Ἄρτεμις ἀντέστη,
 τῷ λεπτομερεστέρω δὲ ἀέρι αἰθερίῳ
 ὅσπερ κινεῖ μὲν πνεύματά καὶ νέφη συνταράττει,
 σελήνη, νῦν ἡ Ἄρτεμις χρυσοβολίς, χρυσάκτις,
 ἀντέτεινε, ἀνθίστατο τῇ τῶν νεφῶν κινήσει. 225
- Κελαδεινήν δ' ὁ Ὀμηρος νῦν τὴν σελήνην λέγει,
 διὰ τὰ κυνηγέσια καὶ τὰς κραυγὰς τὰς τούτων·
 ἐν σεληναίαις δὲ νυξὶν οἱ παλαιοὶ ἐθήρων.
- Τὴν δὲ σελήνην ἀδελφὴν ἡλίου καλεῖν θέλει,
 οὐ θυγατέρα τούτου δὲ, καθὼς δοκεῖ τοῖς ἄλλοις, 230
 οὐκ ἀγνοῶν θανείζεσθαι ταύτην ἡλίου σέλας,
 τῷ τῆς δημιουργίας δὲ λόγῳ κατονομάζει
 ταύτην ἡλίου ἀδελφὴν· ἄμφω γὰρ καὶ παρήχθη
 τέλεια καὶ ὁλόκληρα δημιουργίας λόγῳ·
 οὕτω τῇ Ἦρᾷ Ἄρτεμις ἀντέστη, ἡ σελήνη. 235
- Ἄητοί, νυκτὶ δὲ σκοτεινῇ, ἀντέστη ὁ Ἐρμείας·

(213) Adhidi εἶχε ex II. 20, 67, ubi ἴσταται ἔρων.

(216) II. 20, 69.

(221) II. 20, 70.

(223) A, ὅσπερ. Scripsi ὅσπερ. Julianus Epist. 17, p. 24: τὴν δὲ ὑπὲρ ἀθλίων (codex 964 τῶν ἀθλίων) ἀνθρώπων ἀπολείπειν τάξιν, ὅταν ζῆν πρὸς κλέπτας ἀγωνίζεσθαι τοιοῦτους, καὶ

ταῦτα τοῦ θεοῦ συμμαχοῦντος ἡμῖν, ὅσπερ οὖν ἔταξεν. Heilerus ὅσπερ?

(224) A, χρυσοβολίης vel λις compendio obscuro.

(225) Scripsi ἀντέτεινε pro ἀνέκτεινε. Cf. v. 299.

(226) Homerus λέγει II. 24, 70.

(227) Homerus καλεῖν θέλει II. 24, 71.

(228) A, σελήνης. Scripsi σεληναίαις.

πυρά τὰ μερικώτερα τῶν πνευματωδεστέρων,
οἷον ἀστέρων χύσεις τε, δοκίδες, καὶ τοιαῦδε,
ἠναντιοῦτο τῆς νυκτός τῷ ζοφερῷ τῷ τότε.

Ἐν δε Λητώ καὶ ὁ αἰθήρ κατὰ τι ὑπερηγμένα, 240
ἔν δε καὶ Ἄρης καὶ Ἐρμῆς, ὡς ἕτεροι ἐτέροις
κατὰ τι διαφέρουσιν· ἅπερ τὰ νῦν μοι μάθε.

Ἡ μὲν Λητώ ἡ νύξ ἐστίν· ὡς φέρουσα δὲ ὕπνον,
τὴν ληθεδῶνα τῶν κακῶν, Λητώ κατωνομάσθη·
καὶ ὁ αἰθήρ δὲ νύξ ἐστίν· εἰ μὴ γὰρ νύξ ἐπέλθοι, 245
τίς διακρίνειν αἰσθητῶς αἰθέρα οὐκ ἰσχύει·
ἂν τοὺς ἀστέρας ἴδῃ δὲ, γινώσκει τὸν αἰθέρα.

Ὡς μὲν οὖν ὑπνοδοτεῖραν τὴν νίκτα Λητώ λέγεις,
ὡς πυραυγῶν ἀστέρων δὲ γεννήτριαν, αἰθέρα,
κἂν περ ὁ Σταγειρόθεν σου οὐχ οὕτω δογματίζη. 250

Ἐγνωνς τὴν Ἥραν καὶ Λητώ. Πάλιν Ἐρμῆς καὶ Ἄρης
πυρά μὲν καὶ ἀμφότερα, καὶ κατὰ τοῦτο ἔν τι,
ἀλλ' ἡ πνευματωδέστερον καὶ ἀφλεγές Ἐρμείας,
ἡ δὲ σφοδρὸν καὶ καυστικόν, ἄτακτον ἔχων ῥύμην,
Ἄρης κατονομάζεται, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. 255

Σῶκον καὶ Ἐριούνην δὲ πνεῦμα πυρώδες λέγει,
ὡς σωστικόν, λυσιτελές καὶ διεκτρέφον πάντα,
τοῖς ψυχικοῖς ἐτέρως δὲ, τοῖς πρακτικοῖς ἀλλοίως.

Τῶν μὲν λοιπῶν ἀκήκοας θεῶν τὴν τότε μάχην.

Ἄντιος τοῦ Ἡφαίστου δὲ ἦν ποταμὸς ὁ μέγας, 260

(237) Cf. v. 118, 250. A, πνευματω-
δεστέρων, ut v. 253.

(238) A, οἷων. Scripsi οἷων.

(240, 241) A, ἔγδε. Sic passim libra-
rii particulam δε in his versibus pro encli-
tica habent.

(244) A, ληθεδῶνα.

(245) Pro νῦν scripsi νύξ, sententia ju-
bente. Mox pro τίς fort. πᾶς.

(250) Scripsi δογματίζη ex aliis locis,
qui subjunctivum recte exhibent. Conf. Φ.
35. Sic modo ἴδη dedi pro ἴδοι.

(252) A, ἐντι.

(254) A, ἡ δὲ.

(255) A, ἄρις.

(256) Cf. ll. 20, 72.

(260, 261) A, ξάνθος. Confer hancdem
20, 73, 74.

ὄν οἱ θεοὶ καὶ οἱ σοφοὶ Ξάνθον καλοῦσι κλῆσιν,
 Σκάμανδρον πάντες δὲ βροτοὶ, ἦτοι ἀσέφων γένους.
 Πῶς ἐναντίος Σκάμανδρος Ἡφαίστῳ δὲ ὑπῆρχεν;
 ὅτι, καὶ θέρμης οὔσης μὲν ἠλιακῶν ἀκτίνων,
 ὅμως ὁ Ξάνθος ταῖς βροχαῖς ἐξέδραμε τῆς κοίτης, 265
 ὅτι περ ἔμελλε ῥοαῖς κλύζειν τὸν Ἀχιλέα·
 καὶ πάλιν ἀνθυπέδραμε πρὸς κοίτην τὴν οικείαν
 καὶ ταῖς ἀκτίσι θερμανθεὶς ἀνέπεμπεν ἰκμάδας
 ἄσπερ πρὸς Ἥραν δέησιν κατονομάζει Ξάνθου.
 Πλὴν ἀλλὰ πρόσχες ἀκριδῶς· βαθύς ἐστιν ὁ γέρων, 270
 καὶ παίζων τοῖς μυθώδεσιν ἠπάτησε μυρίους.
 Μὴ ἐν ἡμέρᾳ σύμπαντα ταῦτα γενέσθαι δόξης·
 στοιχειακῶς γὰρ ὁ Ἑρμῆς πῶς ἐν ἡμέρᾳ λέγει;
 Λητοῖ ἀνέστη τῇ νυκτὶ, αἰθέρι δὲ σελήνῃ·
 νοεῖν δὲ ταῦτα ψυχικῶς ἐσχάτου ἀγνωσίας. 275
 Ἄλλ' οὕτω λέγει προφανῶς ὁ γέρων, καὶ διδάσκει
 ὅτι τῷ τότε σύγχυσις ἐτέλει τῶν στοιχείων
 ἐν ταῖς ἡμέραις καὶ νυξίν, οὐ μὴν ἡμέραις μόναις.
 Ἀπόλλων ὁ Αἰνείαν δὲ κατ' Ἀχιλέως ὄρσας,
 ὁμοιωθεὶς Λυκῶνι παιδὶ τῷ τοῦ Πριάμου, 280
 αὐτὸς ἐστὶν ὁ ἥλιος· ὄνπερ ἰδὼν Λυκῶν
 λάμποντα κατὰ πρόσωπον στρατοῦ τοῦ τῶν Ἑλλήνων
 καὶ Ἀχιλέα βλάπτοντα πρὸς συμβολὰς τῆς μάχης,
 τῷ Ἀχιλεῖ μονομαχεῖν λόγοις Αἰνείαν πείθει.
 Ὁ Ζεὺς, ἡ εἰμαρμένη νῦν, Ἀθήνη, πανουργία· 285
 « θεῶν δὲ εἷς » ὁ τὸν λοιγὸν τῷ Ἀχιλεῖ ἀμύνων,

(268) ἰκμάδας, vapores scilicet undarum quas bulliebant. Cf. II. 21, 365.

(269) Α, ὥσπερ. Scripsi ἄσπερ. Cf. II. 21, 367.

(275) Sic Codex.

(279) Cf. II. 20, 79.

(280) Α, λυκῶνι.

(285) II. 20, 92, 94.

(286) II. 20, 98.

- θυμός και εὐτυχία δὲ, δόλοι και πανουργία.
 « Εἰ δὲ θεός » ὁ πόλεμος, ἢ και θυμός ἐνθάδε.
 « Θεοῖς αἰεγενέτησιν », αὐτῇ τῇ εἰμαρμένη,
 τῇ ἐκ τῶν ἀστρων ἅμα τε και δρόμου τῶν ἀστέρων. 290
 « Και σὲ δὲ κόρης τοῦ Διὸς φασὶ τῆς Ἀφροδίτης »,
 ἦτοι ὠραιᾶς θυγατρὸς Διὸς, νῦν βασιλέως.
 Ὁ Ἀχιλεὺς δὲ « χείρονος θεᾶς », ἦτοι ἀρχούσης·
 ἢ σὴ γὰρ μήτηρ παῖς « Διὸς », τουτέστι βασιλέως,
 ἢ Ἀχιλέως μήτηρ δὲ τοπάρχου νησιώτου. 295
 Ἡ Ἥρα δ' ἦν οὐκ ἔλαθεν ὁ παῖς τοῦ Ἀγχιῖου,
 εἰπούσα τε ἅ εἶρηκε πρὸς Ποσειδῶ, Ἀθήνην,
 πνεῦμα κινήσαν θάλασσαν ἐστὶ και τὸν αἶρα,
 ὁ τάχα και ἀντέτεινεν ἡλίου ταῖς ἀκτίσι,
 κἂν οὐ κατίσχυσεν αὐτὸν νεφώσει συγκαλύψαι. 300
 « Πάντες δ' Οὐλύμπιοι κατήλθομεν ἀντιοῶντες »
 Ἐμπεδοκλῆς και στοῖκοι θέρος φασὶν ὑπάρχειν
 πύκνωσιν κάτω τοῦ πυρός, χειμῶνα δ' ἀναστρόφως
 αἶρος εἶναι πύκνωσιν ὡς πρὸς τὸ ἄνω μέρος.
 Ὅμηρος ἐν τῷ ἔπει δὲ ὥπερ τανῦν εἰρήκειν 305

(288) Il. 20, 100.

(289) Il. 20, 104.

(290) A, τῆς ἐκ τῶν ἅμα τε. Addidi ἀστρων, correctionem monstrante ipso Tzetzes, qui Exegeai pp. 32, 54, 79, dicit τὴν εἰμαρμένην ἐκ τῆς τῶν ἀστρων και ἀστέρων κινήσεως γίνεσθαι. Juncta videt ἀστρα και ἀστέρας.

(291, 293) Il. 20, 105, 106..

(296) Il. 20, 113.

297) Il. 20, 115.

(301) Versus est Homeri Il. 20, 125.

A, ὀλύμπιοι. Hæc genitivi forma dari poterit Timoni Phlæasio, quem citat David Armenius apud Neumannum Dissertatione Davidea, p. 53: Ζήνων ὁ ἀμφοτερογλώττος περι οὐ εἰρηται· α' Ἀμφοτερογλώττου μέγα σθένος οὐκ ἄλα-

α παδνὸν Ζήνωνος. Plutarchus qui hunc Timonis sillographi locum allegavit Pericle c. 4, exhibet ἀμφοτερογλώττου τε μέγα, et sic Diogenes Laert. 9, 25; forsitan relato te ad præcedentia quæ non servata sunt. Codex Davidis ἀμφοτερογλώττου μέγα. Timon meminerat Homeri Il. 5, 783: Ἡ συσι κάπροισιν τῶν τε σθένος οὐκ ἄλαπαδνόν. Quæ comparatio monstrat omnino malam esse lectionem Plutarchi ἀπατηλὸν, quam non satis consultabat unius Diogenis varietas ἄλαπαδνόν.

(304) A, ἴστω. Scripsi ἄνω, ex loco Stobæi Ecl. Phys. t. 1, p. 262, quem Tzetzes respexit. Vide ibi Hæeren, collato Sturzii Empedocle p. 340.

(305) A, εἰρήκειν.

φαίνεται και τὴν πάχυνσιν αἴρος εἰς τὸ κάτω,
καὶ ἀλλαχοῦ τὸ κίνημα ὑδάτων εἰς τὸ ἄνω,
χειμῶνα ὀριζόμενος καὶ περιτράνωσ ἴεγειν.

« Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκπεύσεται ὀμφῆς », 310
εἰ Ἀχιλεὺς οὐ μάθοι δὲ ταῦτα ἐκ μαντευμάτων,
θεῶν, ἀστέρων, ἢ σοφῶν, εἴτε καὶ τῶν στοιχείων,
τουτέστιν ἄτε δι' αὐτῆς τῆς ὑδατομαντείας,
ἢ ψυχικῶν δυνάμεων, ἢτοι φρεσίν οἰκειίας,
δεῖσει ὅποτε τις θεός κατ' ἐναντίον ἔλθῃ.

Θεοὺς τὸ πῦρ καὶ ὕδωρ δὲ καὶ τὰ λοιπὰ νῦν λέγει. 315-
Αἰνίττεται δ' εἰς Σκάμανδρον μέλλοντα τοῦτον κλύζειν.
Τὸ χαλεποὶ δὲ οἱ θεοὶ βροτοῖς ὀράσθαι μάχαις,
δύσκολον μάχεσθαι φησὶν θνητὸν πρὸς τὰ στοιχεῖα,
πρὸς γῆν, πρὸς πῦρ, πρὸς ὑδάτα, πρὸς ἄλλο τῶν στοιχείων.

Τῇ Ἡρᾷ περιῆψε δὲ πανσόφως νῦν τοὺς λόγους· 320
καὶ τὸν Ποσειδῶ λέγοντα πρὸς ταῦτα παρεισφέρει,
ὡς ἐξ αἴρος τοῦ λεπτοῦ πνευμάτων κινήθεντων,
μετ' ἤχου τε τὴν θάλασσαν σφῆς ἐκθρασάντων κοίτης,
μέχρι τοῦ τείχους ὃ φασὶ τείχος τοῦ Ἡρακλέος.

« Ἐγὼ θεοὺς οὐ θέλω νῦν ἔριδι ξυνελάσαι· 325
« ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κίοντες
« ἐκ πάτου ἐς σκοπὴν· πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει.
« Εἰ δὲ κ' Ἄρης ἄρχησι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
« ἢ Ἀχιλῆ' ἰσχωσὶ καὶ οὐκ εἰώσι μάχεσθαι,

(306) A, ἀλλαχοῦ κινήμασιν. ἀμορφότερον ἦγον ὡς πρὸς θυσίαν.
(309) A, ἐκπνεύσει τὸ ὀμφῆς. Correxī Bene C, τὸν πάντων.
ex ll. 20, 129. (323) A, σφῆς εἰσθρασάντων κοίτην, quod correxi.
(314) A, δεῖσας. Scripsi δεῖσει sequū- (324, ll. 20, 145.
tus ll. 20, 130. (325, 330) ll. 20, 134-140. A, καθε-
(317) A, χαλεπόν. ll. 20, 131. ζόμεθα ἀκούοντες... ἐσκοπὴν... ἀρχί-
(320) A, τὸ Ἡρᾷ. σῆ... Ἀχιλῆ' ἰσχωσὶ καὶ οὐκ εἰώσασιν...
(321) Addidi τὸν. Reddatur in transitu ἀμμί παρ' αὐτὸ φαί....
τὸν Tzetze Chil. 5, 729: Τῶν πάντων

« αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται » 330
 Οὔπω ἀκμήν ἢ σύγχυσις γέγονε τῶν στοιχείων,
 ἔμελλε δ' ἤδη γίνεσθαι, ἦγουν ἐφησυχάζειν.
 Ἄν ἄτακτα δὲ Ἄρεος πυρά τινά φανείη,
 εἶτε καὶ κατὰ πρόσωπον ἤλιος Ἀχιλέως,
 ἢ Ἀχιλέα Σκάμανδρος τῆς μάχης ἀποπαύει, 335
 αὐτίκα μάχην καὶ ἡμεῖς συμβάλλωμεν ἐκείναις.
 Οἶμαι στραφῆναι τάχει δὲ πρὸς οὐρανὸν συνήκει.
 Ῥητῶς δ' εἴργειν τὸν Σκάμανδρον, οὐκ εἶπον Ἀχιλέα,
 ὅτι τὸ ὕδωρ Περσεϊδῶν, καὶ Σκάμανδρος δὲ ὕδωρ
 καὶ πῶς ὕδωρ τῷ ὕδατι πολέμιον φανείη; 340
 ἀλλ' ὁ παχὺς καὶ ἐνυγρος ἀήρ ὁ ἐξ ὑδάτων
 ἡλίου παύσει τὰς βολὰς μὴ βλάπτειν Ἀχιλέα.
 εἶτα δὲ καὶ τὸν Σκάμανδρον ἐκ τῆς ἐμβροδλυσίας
 ἀνακυμῆναντα δεινόν, σφῆς κίττης ἐκδραμόντα,
 καὶ Ἀχιλέα μέλλοντα τοῖς ρεύμασι συμπνίγειν, 345
 ἦλιος ἐξιμάσειε θερμότερα προσλάμψας.
 ὅπερ καὶ Ἡφαιστον καλεῖ δεινὸς ὦν λογογράφος,
 ὅπως μὴ τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν ἥλιον δὲ λέγω,
 ὃν εἶπε Τρώων σύμμαχον, δεῖξῃ καὶ τῶν Ἑλλήνων.

(331) A, σύγχυσις.

(332) A, ἐφησυχάζειν. Locus non integer esse videtur.

(337) A sic, συνήκει. Cf. II. 20, 141.

(338) Inde subsidium denuo praebebit codex C folio 318. A, εἴργον. C, εἴργειν, sic. Verbi εἴργω spiritus variat. Tzetzes Chil. 1, 608: πρὸς τὸν αὐτὴν ἀπείργοντα φησὶν ἑλληνοδίκηνη: Τί με κατείργεις, ἄνθρωπε, θεᾶσθαι τὸν ἀγῶνα; Codex 2614 ἀπείργοντα et καθείργεις. Ibi Tzetzae ipsius scholium: διὰ τοῦ ἀνωθεν μὲν εἶπεν με «ἀπείργοντα», νῦν δὲ «καθείργεις», τοῖς ἀμαθεστέροις τῶν νέων λυσιτελεστάτος γίνονται, ἐκ τούτου πάντως δεῖκνυται ὅτι τὸ

εἴργω καὶ φιλοῦται καὶ δασυνεται, τῶν Ἀττικῶν μὲν ἐντὸ δασυνόντων, τῶν δ' ἄλλων πάντων φιλοῦντων. Id scholium insertum est Anecdotis Oxon. t. 3, p. 352, non omnino accurate, nec integrum. Tzetzes in eo lapsus esse videtur, quod καθείργεις in ore ponit Aristopatira, quae non Attica fuit, sed Rhodia.

(341) A, ἀνακυμάνοντα.

(346) A, θερμότηα.

(347) Cf. II. 21, 342.

(349) A, δεῖξει. C, δεῖξη. Hoc elegi ob codicis praestantiam. Nam utraque syntaxis est probabilis, et quae fuerit Tzetzae ipsius scripturam novisse iptacismus non sinit.

« Ὅϊώ τούτους δὲ νεκρῶν » ὁ Ποσειδῶν εἰρήκει,
 ὅτι τότε συμβέβηκεν οὕτω γενέσθαι ταῦτα,
 στοιχεῖα ἠττηθῆναι τε τὰ σύμμαχα τῶν Τρώων·
 ἄλλοις καιροῖς δ' ἐγένετο τὰ τούτοις ἐναντία.

« Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Κουανοχαίτης
 « τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο »·
 τὸν μετὰ ἤχου ἐκβρασμὸν τὸν τότε τῆς θαλάσσης
 φωνήν τε, καὶ προήγησιν φησὶ τοῦ Ποσειδῶνος.

« Κουανοχαίτης » λέγει δὲ, ὡς ζάλης κινουμένης,
 θαλάσσης οἰδαινούσης τε καὶ συμμελανομένης.

« Ἐνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι·
 « ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἔσαντο »·
 ἦτοι τὸ ὕδωρ καὶ ὑγρὸν, καὶ νέφος πνευματώδες,
 ἦσαν πρὸς οἷς εἰρήκειμεν τόποις τοῦ Τροίας μέρους·
 ἀρείκοι δὲ σελασμοὶ καὶ κεραυνῶν ἐκχύσεις
 ἅμα ἠλίῳ λάμποντι ἐτέρωθεν ὑπῆρχον.

Τὸ μήπω συγχυθῆναι δὲ ταῦτα πρὸς μίαν ζάλην.
 βουλάς αὐτῶν καὶ ὄκνον δὲ πρὸς μάχην εἶναι λέγει·
 τὸ « Ζεὺς » δὲ, τὸ οὐράνιον πνεῦμα ἐκίνει ταῦτα·
 ὅπερ Διὸς νῦν κέλευσιν ὁ γέρων ἀνομάζει.

« Ἦγον· ἀτάρ σε Ζεὺς ἐρρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι »·
 Ζεὺς ὁ ἀστήρ, ὡς καὶ θεοὶ οἱ ἄλλοι τῶν ἀστέρων,
 ἐξ ὧν τῷ βίῳ γίνεσθαι φασὶ τὰ εἰμαρμένα.

Ἡ Ἀφροδίτη νῦν δηλοῖ ἐπέραστον, ὠραϊαν.

(350) A, ὁ οἶω. Cf. II. 20, 141.

(351) A, ὅτε τότε.

(352) A, ἠττηθῆνεται ταί.

(354, 355) Versus Iliadis 20, 144, 145.

(358) A, καὶ ἀνοχέτης. C, κουανοχαίτην.

(360, 361) Ex II. 20, 149, 150. A, καταρέζετο.

(363) A, εἰρήκειμεν. τῆς τρ. μέρος.

(365) A, ἅμα θηλίῳ.

(367, 368) A, αὐτόν καὶ ὄκνον. Cf. II. 20, 154, 155.

(370) Cf. II. 20, 194. A, ἦγον αὐτάρ σε. C, ἦγον αὐτάρ γε.

(371) A sine kai et oi.

(372) A, ἐν τῷ.

(373) Cf. II. 20. 209.

- « Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς »
 τὸ « Ζεὺς » νῦν βασιλεὺς δηλοῖ· τὸ « νεφεληγερέτα » 375
 ὁ γέρας σχῶν καὶ τὴν τιμὴν ἐκ νεφελῶν, ἐξ ὕψους,
 ἦγουν ἐξ εἰμαρμένης τε καὶ μοίρας οὐρανόσσης.
 « Τὸν καὶ ἀνήρειψαντο θεοὶ Διὶ οἴνοχοεῦεν,
 « κάλλεος ἔνεκα οἴο, ἱν' ἀθανάτοισι μετεῖη »
 τὸν ὄν θεοὶ νῦν οἱ σοφοὶ καὶ τέχνης ἀπτρολόγων 380
 ἀπὸ τῆς γῆς ἀνήρειψαν, ἦγουν ἐξῆραν ἄνω,
 τουτέστιν ἠστροβέτησαν διὰ τὸ κάλλος τούτου
 ἵνα σὺν ἀθανάτοισι καὶ ἄστροις συμπαρεῖη,
 καὶ τῷ Διὶ, καὶ οὐρανῷ, καλῶς οἴνοχοεῦοι.
 Ὁ ὕδροχόος γὰρ αὐτὸς ἐστὶν ὁ Γανυμήδης. 385
 « Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρῶσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε »
 ἢ ἐκ τῆς εἰμαρμένης δὲ μοῖρα καὶ πεπρωμένη
 καὶ στρατιώτου καὶ σοφοῦ, καὶ τῶν λοιπῶν ἀπάντων,
 τὰς τεχνικὰς τὰς ἀρετὰς, ἥτοι τὰς προτερήσεις,
 καὶ ἐλαττοῖ καὶ αὖξει δὲ κατὰ τὰς συντυχίας · 390
 Θεῶν ἐρικυδέα δὲ δῶρα κατονομάζει
 τὰ ἔργα ἃ ποιήσουσι σοφοὶ τινες τεχνῖται.

(374) A, νεφέλης ἐράτον ζ. C, νεφεληγερέτα, omissio sine, aut potius sumto sine versus sequentis, cujus cetera omisit propter homeoteleuton. Cf. Il. 20, 215.

(376) A, γέρα σχῶν.

(378, 379) Ex Il. 20, 234, 235. A, κάλλος εἵνεκα οἴοι ἀθανάτοισι.

(381) C, ἀνήρειψαν.

(383) A, ἀθανάτησι.

(384) A C, οἴνοχοεῦη.

(390) A, γανυμήδης, vitiosa duplicatione litterarum ny. Sic saepius occurrit δαίνυμι pro δαίνυμι. Apud Satyrum Athenaei 6, 54, libri exhibent συνδαινόμενος et συνδαινόμενος. Recitat ibi Satyrus exempla adulationis patridae, ridiculae,

qua Clisophus Philippo Macedoni subpraebatur, hocce inter alia: εἰ ποτε δριμύ προσφέροίτο τῶν ἐδεσμάτων ὁ Φίλιππος, αὐτὸς συνέστρωσε τὴν ὄψιν ὡς συνδαινόμενος. Mihi displicet συνδαινόμενος vel cum uno ny, quod id verbum prosoe narrationi vix sit aptum, ac praesertim quod non dicat debentia dici. Omnino faceret satis συνδαινόμενος, quod criticis viris in mentem venisse video.

(386) Ex Il. 20, 242. A, ἀφέλει.

(390) A C, εὐτυχίας. Sed in ἐλαττώσει nihil est εὐτυχίας. Scripsi συντυχίας. Vide n. ad Proleg. 407.

(391) A, ἐρικυδῶν νῦν δῶρα. Cf. Il. 20, 265.

Ἡφαίστος, ἡ θερμότης δὲ αἶρος ἐξ ἡλείου,
ὃς βλεμεαίνει ἄγριον καὶ καυστικόν τι φαίνει,
κυλλοποδίων, καὶ χωλός, οὕτω πως κεκλημένος 425
δι' ἄσπερ τρεῖς εἰρήκαμεν σοὶ πρότερον αἰτίας·
καὶ ὅτι ἄκρατον τὸ πῦρ καὶ ἀμιγρές ὑπάρχον
οὐ κίνησιν εἰς γέννησιν, ἀλλὰ φθοράν εἰσφέρει.

Ταῦτα Ἑλλήνων συνεργά, καὶ συμμαχοῦντα ἦσαν.
Οὔσιν ἐν τῇ στρατείᾳ γὰρ τοῖς Ἑλλήσιν ὡς οἶδας, 430
στρατοπεδευομένοις τε τοῖς τόποις τοῖς ὑπαίθροις,
οὐκ ἐν οἰκίαις οὔσι δὲ καὶ τείχει πολισμάτων,
ὃ τε λεπτομερέστερος ἀήρ καὶ καθαρὸς δέ,
ἔτι τε ὁ παχύτερος, πλὴν καθαρὸς καὶ οὔτος, 435
συνήργει τούτοις ποσαπλῶς, εὐδίῳ καταστάσει,
ἀνευ πελμάτων καὶ πηλοῦ βαδίζειν μὲν τὸ πρῶτον,
ὑπνον καθεύδειν ἀνομβρον, κὰν γέμοντ' ἀμερίμνης,
ῥάδιον ξυληγεῖσθαι τε, καὶ τέμνειν δὲ καὶ χόρτον,
χλόην τοῦς ἵππους νέμεσθαι, χειμῶνας μὴ ὀχλαύντες,
τάς τῶν βελῶν πτερώσεις τε καὶ τὰς νεύρας τῶν τόξων, 440
καὶ νεῦρα πλέον τὰ αὐτῶν χειμῶνι μὴ χουνοῦσθαι.

Οὕτως συνήργουν Ἑλλήσιν ἢ Ἀθηνᾶ καὶ Ἦρα.

(124) Cf. II. 30, 36.

(126) πρότερον, scilicet Σ, 465...

(127) Α, ὑπάγει. Scripsi ὑπάγειον.

(130) Addidi τῇ.

(132) Α, ἐνοικίας... τείχη.

(133) Addidi δ.

(134) Scripsi ἔτι pro τι.

(137) Sententia videbatur pro scripto ἔνομβρον poscere ἀνομβρον. Facilis confusio syllabarum ἐν ἀν. Aristophanes Avibus 1069: Ἐρπετά τε καὶ δάκετα πάνθ' ὅσα περ ἔστιν ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος ἐν ζοναῖς ἄλλυται. Sic aunc locus est constitutus ex conjecturis Porsoni, Disseni, Reisiigii. Fuit olim e codicibus, puto, sic editus: Ἐρπετά τε καὶ δάκεθ' ὅποσα

περ ἀν ἔστιν... Particula ἀν cum ἔστιν displicet valde: cf. Matthiae Gramm § 599 E. Propono: Ἐρπετά τε καὶ δάκεθ' ἄποσσα περ ἐν-ἔστιν... Duplex sigma ὀπόσσα in lyricis omnino forendum, ac quae est in ἐνεστικῇ praepositio spectabit γὰν et κήπους in praecedentibus memorata. Quum sit Comicus in manibus tangere lubet versum 506: Τοῦτ' ἀρ' ἐκείν' ἦν τοῦπος ἀληθῶς. Propono ἐκείσ', intellecto ἐκείσε de Aegypto et Phoenicia, de quibus regionibus agitur.

(138) Addidi τε.

(141) « Nervos ipsorum » id est militum. Cum proprietate ponit τὰς νεύρας et τὰ νεῦρα.

Ὁ Ποσειδῶν, ἡ θάλασσα, τούτοις συνήργουν πάλιν
 καὶ ὁ Ἑρμῆς, ἡ κίνησις πνευμάτων κεκραμένων,
 ὡς δι' ὀλκιάδων, πνεύμασιν εὐκράτοις καὶ προσφόροις 445
 κομιζομένοις ἅπαντα χρησιμούντα τούτοις.
 Οἱ ἄνεμοι καὶ πνεύματα πῶς μεγαλωφελῆ δε;
 ὡς πᾶν φυτὸν ἐκτρέφοντες, κομίζοντες ὀλκιάδας,
 ὡς εὐζωίας αἴτια. Τί δὴ μηκύνειν λόγους;
 Ἥφαιστος, ἡ θερμότης δὲ αἴρος ἐξ ἡλίου, 450
 ἕσα συνήρξει τῷ στρατῷ τῷ τῶν Ἑλλήνων οἶδας.
 Οὕτω θεοὺς στοιχειακῶς ἐνθάδε σὺ μοι νόει.
 Πραγματικῶς δὲ μηδαμῶς, μηδὲ γε ψυχικῶς μοι,
 μηδ' ἀστρονομικώτατα τούτους ἀστέρας νόει·
 ἀλλ' ὥσπερ εἶπὸν σοι ταυτί στοιχειακῶς μοι νόει, 455
 τοῖς Ἑλλήσιν, ὡς ἔφημεν, οὕτω λυσίτεροντα.
 Ἦδη δὲ λέξω τοὺς θεοὺς τῶν Τρώων τοὺς συμμαχούς.
 Κορυθαίολος Ἄρης μὲν πῦρ ἄτακτον καὶ ζάλη,
 οἶον τὸ πῦρ τῶν κεραυνῶν, ὁ ζάλης καὶ χειμῶνος.
 Κορυθαίολου φέρει δὲ τοῦτο τὸ πῦρ τὴν κλήσιν, 460
 τοῖς ἄνω τόποις ὡς ποιῶν ποικίλας τὰς ἐλίξεις.
 Τρώων δ' ὑπήρχε συνεργόν, τοὺς Ἑλληνας ὡς βλάπτων.
 Φοῖβος Ἀπόλλων ἥλιος, τὸ φάος τὸ τοῦ βίου,
 ἀκερσεκόμης, ὁ μακρὰς ἀκτῖνας κεκτημένος.
 Πῶς δὲ συνήργει τοῖς Τρωσὶ; πῶς ἦν Ἑλλήνων βλάβος; 465

(143) A, συνήργουν, quod servavi relato ad Neptunum et Mercurium, huncque post verbum plurale nominatum. Figura est Alcmanica Lesbouacti p. 179. Illam agnovit Marklandus ad Iphig. Aul. 195, ubi Πρωτεσίλαον ἠδομένους Παλαμήδεά τε. Chumms in meis Anecdolis Gr. t. I, p. 308: Δαυιδ ταῦτα φασὶ καὶ Ἡσαίας. Vide Miscell. Obs. 5, p. 304.

(144) A, κε· αἰμίον. Scripsi κεκραμένον. Dixi v. 119, ἄνεμών κεκραμένων. Statim πνεύμασιν εὐκράτοις.

(147) Quo modo ad ventos traheretur epithetum Mercurio proprium, ἐριούνης? Scripsi πῶς, ejus vocis superest tenne quoddam vestigium. Fit interrogatio cui respondetur: ὡς πᾶν... Sic interrogatur v. 163, 261, et alibi.— A, μεγαλωφελῆ. Sic male scriptum in A, libro Ω, 319, Ἑρμείας ὁ μεγαλοφελῆστατος.

(158) Cf. II. 20. 33.

(159) Pro δ fortasse τῷ.

(163, 164) Cf. II. 20. 39. A, ἀκερσεκόμης.

τῷ μὲν θερμῷ τοῖς Ἑλλήσι τὰ μέγιστα συνήργει,
 ὅπερ καὶ Ἥφαιστον φάσι· βολαῖς δὲ τῶν ἀκτίνων
 ἐν τῷ πολέμῳ μέγιστα τοὺς Ἑλληνας ἐστρόβει,
 μέγα συνήργει δὲ Τρωσι, λάμπων τῶν μὲν κατόπιν,
 Ἑλλήνων δὲ πρὸς πρόσωπον μέχρι καὶ μεσημβρίας. 170

Λητῶ τε καὶ ἡ Ἄρτεμις, αὐτὴ ἡ Ἀφροδίτη,
 ταῦτα Τρωσι δὲ ὄφελος, Ἑλλήσι δ' ἦσαν βλάβος·
 Οἱ Τρῶες καταστέρους γὰρ νυξὶ καὶ πανσελήνοις
 καὶ ἀσελήνοις δὲ νυξὶ, καταδρομαῖς λαθραῖαις
 τοῖς Ἑλλήσιν εἰργάζοντο τὰ δυσχερῆ παντοῖα, 175
 ἵππους ἐλαύνοντες αὐτῶν, συλῶντές τε μυρία,
 καὶ καταφρατίζοντες καὶ κτείνοντες ὀπόσους.

Καὶ Σκάμανδρος ὁμοίως δὲ Τρωσι μὲν ἐβόηθει,
 Ἑλλήσι δ' ἦν ἀντίθετος, εἴσπερ ἀκούσῃ λόγοις.
 Ὑπῆρχον γινώριμοι Τρωσὶν οἱ πόροι τοῦ Σκαμάνδρου,
 δι' ὧν νυξὶν ἐκτρέχοντες τοὺς Ἑλληνας ἐκάκου, 180
 καὶ ταῖς ἡμέραις πάλιν δὲ λοχῶντες λόχμους τούτου,
 πολλοὺς ἀνίρουν ἀπ' αὐτῶν, αἴφνης ἐπιδραμόντες.

Οὕτω Τρωσιπροσβοηθῶν ὁ Σκάμανδρος ὑπῆρχε·
 τοῖς Ἑλλήσιν ἀπείροις δὲ τῶν πόρων ὑπηργμένοις 185
 ἦν πύργος καὶ ἀντίφραγμα χωροῦσι κατὰ Τρώων.
 Καὶ ἄλλως Τρώων βοηθῶν τὸν Σκάμανδρον νῦν λέγει,
 ὅτι, ῥαγδαίων ὑετῶν ἀφνης καταραγέντων,
 ὡς περαιτέρω σοι σαφῶς ὁ Ὅμηρος διδάξει,

(166) A, συνείργει.

(167) A, βολαῖς.

(171) Conf. II. 20, 40.

(172) Sic A, ταῦτα. Fortasse ταῦτά.

(175) A, ἐργάζοντο.

(178) Cf. II. 20, 40, ubi Xanthus nominatur idem Scamandro.

(189) A, παρετέρω σ, evanidis οί. Memini Tzetzi versus in quo καὶ non suum

locum tenet Chil. 8, 584: στήλαι τοῦ Διονύσου, Οὐ τοῦ Θεβαίου λέγω δὲ καὶ τοῦ Ζαβοσκουτέλη. Transponendum τοῦ καὶ Ζαβ. Sic scripsisse nomina propria ejusdem hominis bina formula ὁ καὶ, ἡ καὶ, jungit. Quod monstravi ad Hesiodum p. 161. Lucas A. Ap. 1319: Σαῦλος δὲ ὁ καὶ Παῦλος. Ibi Albertius Observationibus. Quam Eusebii verba

Ἵπερκοιτήσας τῇ πολλῇ χύσει τῇ τῶν ὑδάτων,
μικροῦ δεῖν ἂν ἀπέπνιγε τότε τὸν Ἀχιλλέα. 490

Θεοὺς Ἑλλήνων βιοηθοὺς καὶ Τρώων ἠκηκόεις·
ἄκουε τούτων ἔριδα καὶ συμβολὴν τῆς μάχης.

Ὠρτο μὲν ἔρις καρτερά, ἐβόα δ' ἡ Ἀθήνη
ποτὲ παρὰ τὴν τάφρον μὲν, ὅτ' ἐπρὸς τὰς ἀκτὰς δε· 495

ὁ Ἄρης δ' αὖ ἐτέρωθεν αὔε Τρωσὶ κελεύων
ἐξ ἀκροπόλεως, ποτὲ θέων πρὸς τῷ Σιμουῦντι.

Ὠρτο μὲν ἔρις, συγχυσις γέγονε τῶν στοιχείων·
ἡ Ἀθηναῖα δ' ἐβόησε, λαίλαψ δεινὸς ἐβόμβει·

ὁ Ἄρης, ἄτακτον δὲ πῦρ, δεινῶς ἐστρατηλάτει. 500

Τὸ πνεῦμα τὸ οὐράνιον, ὁ οὐρανὸς αὐτὸς δε,
ὁ καὶ πατὴρ καθέστηκεν ἀνθρώπων καὶ στοιχείων,
δεινὸν κροτήσει τῶν νεφῶν ἐβρύντησε τῷ τότε.

Τὸ ὕδωρ δ', ὁ καὶ Ποσειδῶν, ἐκ βάθρων καὶ κρηπίδων
πᾶσαν τὴν γῆν ἐσάλεψε σεισμῷ φρικωδεστάτῳ, 505

καὶ μύκημα δὲ βίαιον ἐκ γῆς ἐχώρει στέρνων,
ὅπερ βοὴν νῦν Ὀμηρὸς ἄδου κατονομάζει.

Τὴν δ' ἐκ τῶν βάθρων κίνησιν ταύτης τῶν κατωτέρων
ἄπερ καὶ ἄδης λέγεται πασι μυθογραφοῦσιν,

ἄλμα τοῦ ἄδου Ὀμηρὸς ἐκ θρόνων τούτου λέγει. 240

« Τόσος ἦν κτύπος τῶν θεῶν ἔριδι ξυνιόντων »,
τόσος ὁ κτύπος γέγονε συγχύσει τῶν στοιχείων.

Ἴτουραία ἢ καὶ Τραχωνίτις vertisset latine Hieronymus, « Ituræa et Trachonitis regio », eademque alio ordine verba « Τραχωνίτις χώρα ἢ καὶ Ἴτουραία, « Trachonitis regio, sive Ituræa », in Hieronymum, ejusque medicrem editorem Martiniæ, acerbe invehitur Jo. Clericus Quæstionibus Hieronymianis p. 71, ac Bibliotheca Selecta t. 17, 73.
(194,195) Cf. ll. 20, 48, 49. A, δε.

(196) Cf. ll. 20. 51.
(197) Inserui verbum θεῶν ex ll. 20, 53. Sed hemistichia non sunt apte divisa.
(199) Homero λαίλαψ femininum est, masculinum ἴζετσε, ætatis beneficio.
(200) A, ἡστρατηλάτει.
(202,204.) Cf. ll. 90, 56, 57.
(207) Cf. ll. 20, 62.
(209) A, μυθογραφοῦσιν.
(211) ll. 20, 66.

Ἐνταῦθα τοῦ Ποσειδῶνος μὲν Ἀπέλλων εἶχε βέλη·
 ἔμβροι μὲν κατεφαινόντο βίαιοι καὶ βραγδαῖαι,
 καὶ ἥλιος ὑπέφαινεν ἅμα βραχὺ σὺν ἔμβροισι. 213
 Ἐνταῦθα Ἐνυαλίῳ δὲ ἴστατο ἡ Ἀθήνη·
 ἀντία δὲ τοῦ Ἄρεος, ἧτοί πυρός ἀτάκτου,
 πυρός ἀτάκτου, λέγω δὲ κεραυνοβολημάτων,
 ἡ Ἀθηναῖα καὶ ὁ αἰὴρ ὕδατος πάχος σχοῦσα.
 Ἡ γὰρ ὑγρότης τοῦ πυρός πάντως τῶν ἐναντιῶν. 220
 Ἡρῆ δ' ἡ χρυσηλάκατος ἡ Ἄρτεμις ἀντέστη,
 τῷ λεπτομερεστέρω δὲ ἀέρι αἰθερίῳ
 ὅσπερ κινεῖ μὲν πνεύματά καὶ νέφη συνταράττει,
 σελήνη, νῦν ἡ Ἄρτεμις χρυσοβολίς, χρυσάκτις,
 ἀντέτεινεν, ἀνθίστατο τῇ τῶν νεφῶν κινήσει. 225
 Κελαδεινὴν δ' ὁ Ὀμηρος νῦν τὴν σελήνην λέγει,
 διὰ τὰ κυνηγέσια καὶ τὰς κραυγὰς τὰς τούτων·
 ἐν σεληναίαις δὲ νυξίν οἱ ποταμοὶ ἐθήρων.
 Τὴν δὲ σελήνην ἀδελφὴν ἡλίου καλεῖν βέλει,
 οὐ θυγατέρα τούτου δέ, καθὼς δοκεῖ τοῖς ἄλλοις, 230
 οὐκ ἀγνοοῖν θανείζεσθαι ταύτην ἡλίου σέλας,
 τῷ τῆς δημιουργίας δὲ λόγῳ κατονομάζει
 ταύτην ἡλίου ἀδελφὴν· ἄμφω γὰρ καὶ παρήχθη
 τέλεια καὶ ὀλόκληρα δημιουργίας λόγῳ·
 οὕτω τῇ Ἡρᾷ Ἄρτεμις ἀντέστη, ἡ σελήνη. 235
 Λητοῖ, νυκτὶ δὲ σκοτεινῇ, ἀντέστη ὁ Ἑρμῆς·

(213) Adhidi εἶχε ex II. 20, 67, ubi ἴσταται ἔχων.

(216) II. 20, 69.

(221) II. 20, 70.

(223) A, ὡσπερ. Scripsi ὅσπερ. Julianus Epist. 17, p. 24: τὴν δὲ ὑπὲρ ἀθλίω (codex 964, τῶν ἀθλίω) ἀνθρώπων ἀπολείπειν τάξιν, ὅταν θέη πρὸς κλέπτας ἀγωνίζεσθαι τοιοῦτους, καὶ

ταῦτα τοῦ θεοῦ συμμαχοῦντος ἡμῖν, ὡσπερ οὖν ἔταξεν. Heisterus ὅσπερ?

(224) A, χρυσοβολίης vel λίς compendio obscuro.

(225) Scripsi ἀντέτεινεν pro ἀνέκτεινεν. Cf. v. 299.

(226) Homerus λέγει II. 24, 70.

(227) Homerus καλεῖν βέλει II. 24, 71.

(228) A, σελήνης. Scripsi σεληναίαις.

πυρά τὰ μερικώτερα τῶν πνευματωδεστέρων,
οἷον ἀστέρων χύσεις τε, δοκίδες, καὶ ταῦδε,
ἠναντιοῦτο τῆς νυκτὸς τῇ ζοφερῇ τῇ τότε.

Ἐν δὲ Λητώ καὶ ὁ αἰθήρ κατὰ τι ὑπεργμένα, 240
ἔν δὲ καὶ Ἄρης καὶ Ἑρμῆς, ὡς ἕτεροι ἐτέροις
κατὰ τι διαφέρουσιν· ἄπερ τὰ νῦν μοι μάθε.

Ἡ μὲν Λητώ ἡ νύξ ἐστίν· ὡς φέρουσα δὲ ὕπνον,
τὴν ληθεδῶνα τῶν κακῶν, Λητώ κατωνομάσθη·
καὶ ὁ αἰθήρ δὲ νύξ ἐστίν· εἰ μὴ γὰρ νύξ ἐπέλθοι, 245
τίς διακρίνειν αἰσθητῶς αἰθέρα οὐκ ἰσχύει·
ἂν τοὺς ἀστέρας ἴδῃ δὲ, γινώσκει τὸν αἰθέρα.

Ὡς μὲν οὖν ὑπνοδότεिरαι τὴν νίκτα Λητώ λέγεις,
ὡς πυραυγῶν ἀστέρων δὲ γεννήτριαν, αἰθέρα,
καὶν περ ὁ Σταγειρόθεν σου οὐχ οὕτω δογματίζῃ. 250

Ἐγὼ γὰρ τὴν Ἥραν καὶ Λητώ. Πάλιν Ἑρμῆς καὶ Ἄρης
πυρά μὲν καὶ ἀμφοτέρα, καὶ κατὰ τοῦτο ἔν τι,
ἀλλ' ἡ πνευματωδέστερον καὶ ἀφλεγές Ἑρμείας,
ἡ δὲ σφοδρὸν καὶ καυστικόν, ἀτακτον ἔχων ῥύμην,
Ἄρης κατονομάζεται, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. 255

Σῶικον καὶ Ἐριούνην δὲ πνεῦμα πυρῶδες λέγει,
ὡς σωστικόν, λυσιτελές καὶ διεκτρέφον πάντα,
τοῖς ψυχικοῖς ἐτέρως δὲ, τοῖς πρακτικοῖς ἀλλοίως.

Τῶν μὲν λοιπῶν ἀκήκοας θεῶν τὴν τότε μάχην.

Ἄντιος τοῦ Ἡφαιστου δὲ ἦν ποταμὸς ὁ μέγας, 260

(237) Cf. v. 118, 250. A, πνευματω-
δεστέρων, ut v. 253.

(238) A, οἷων. Scripsi οἷων.

(240, 241) A, ἔνδε. Sic passim libra-
rii particulam δε in his versibus pro encli-
tica habent.

(244) A, ληθεδῶνα.

(245) Pro νῦν scripsi νύξ, sententia ju-
bente. Mox pro τίς fort. πᾶς.

(250) Scripsi δογματίζῃ ex aliis locis,
qui subiectivum recte exhibent. Conf. Φ.
35. Sic modo ἴδη dedi pro ἴδοι.

(252) A, ἐντι.

(254) A, ἡ δὲ.

(255) A, ἄρις.

(256) Cf. II. 20, 72.

(260, 261) A, ξάνθος. Confer Hædem
20, 73, 74.

- ὄν οἱ θεοὶ καὶ οἱ σοφοὶ Ξάνθον καλοῦσι κλήσιν,
 Σκάμανδρον πάντες δὲ βροτοὶ, ἦτοι ἀσέφων γένους.
 Πῶς ἐναντίος Σκάμανδρος Ἐφάιστῳ δὲ ὑπῆρχεν;
 ὅτι, καὶ θέρμης οὔσης μὲν ἠλιακῶν ἀκτίνων,
 ὁμῶς ὁ Ξάνθος ταῖς βροχαῖς ἐξέδραμε τῆς κοίτης, 265
 ὅτι περ ἔμελλε ῥοαῖς κλύζειν τὸν Ἀχιλέα·
 καὶ πάλιν ἀνθυπέδραμε πρὸς κοίτην τὴν οἰκείαν
 καὶ ταῖς ἀκτίσι θερμανθεὶς ἀνέπεμπεν ἰκμάδας
 ἄσπερ πρὸς Ἥραν δέησιν κατονομάζει Ξάνθου.
 Πλὴν ἀλλὰ πρόσχευς ἀκριβῶς· βαθύς ἐστιν ὁ γέρων, 270
 καὶ παίξων τοῖς μυθώδεσιν ἠπάτησε μυρίους.
 Μὴ ἐν ἡμέρᾳ σύμπαντα ταῦτα γενέσθαι δόξῃς·
 στοιχειακῶς γὰρ ὁ Ἑρμῆς πῶς ἐν ἡμέρᾳ λέγει;
 Λητοὶ ἀνέστη τῇ νυκτὶ, αἰθέρι δὲ σελήνῃ·
 νοεῖν δὲ ταῦτα ψυχικῶς ἐσχάτου ἀγνωσίας. 275
 Ἄλλ' οὕτω λέγει προφανῶς ὁ γέρων, καὶ διδάσκει
 ὅτι τῷ τότε σύγχυσις ἐτέλει τῶν στοιχείων
 ἐν ταῖς ἡμέραις καὶ νυξίν, οὐ μὴν ἡμέραις μόναις.
 Ἀπόλλων ὁ Αἰνείαν δὲ κατ' Ἀχιλέως ὄρασε,
 ὁμοιωθεὶς Λυκῶνι παιδὶ τῷ τοῦ Πριάμου, 280
 αὐτὸς ἐστὶν ὁ ἥλιος· ὄνπερ ἰδὼν Λυκῶν
 λάμποντα κατὰ πρόσωπον στρατοῦ τοῦ τῶν Ἑλλήνων
 καὶ Ἀχιλέα βλάπτοντα πρὸς συμβολὰς τῆς μάχης,
 τῷ Ἀχιλεῖ μονομαχεῖν λόγοις Αἰνείαν πείθει.
 Ὁ Ζεὺς, ἡ εἰμαρμένη νῦν, Ἀθήνη, πανουργία· 285
 « θεῶν δὲ εἷς » ὁ τὸν λοιγὸν τῷ Ἀχιλεῖ ἀμύνων,

(268) ἰκμάδας, vapores scilicet undarum quae bulliebant. Cf. II. 21, 365.

(269) Α, ὥσπερ. Scripsi ἄσπερ. Cf. II. 21, 367.

(275) Sic Codex.

(279) Cf. II. 20, 79.

(280) Α, λυκῶνι.

(285) II. 20, 92, 94.

(286) I. 20, 98.

- θυμός και εὐτυχία δὲ, δόλοι και πανουργία.
 « Εἰ δὲ θεός » ὁ πόλεμος, ἢ και θυμός ἐνθάδε.
 « Θεοῖς αἰεργενέτησιν », αὐτῇ τῇ εἰμαρμένη,
 τῇ ἐκ τῶν ἀστρων ἅμα τε και δρόμου τῶν ἀστέρων. 290
 « Και σὲ δὲ κόρης τοῦ Διὸς φασὶ τῆς Ἀφροδίτης »,
 ἦτοι ὠραιᾶς θυγατρὸς Διὸς, νῦν βασιλέως.
 Ὁ Ἀχιλεὺς δὲ « χείρονος θεᾶς », ἦτοι ἀρχούσης·
 ἡ σὴ γὰρ μήτηρ παῖς « Διὸς », τουτέστι βασιλέως,
 ἡ Ἀχιλέως μήτηρ δὲ τοπάρχου νησιώτου. 295
 Ἡ Ἥρα δ' ἦν οὐκ ἔλαθεν ὁ παῖς τοῦ Ἀγχιῖου,
 εἰπούσα τε ἃ εἶρηκε πρὸς Ποσειδῶ, Ἀθήνην,
 πνεῦμα κινήσαν θάλασσαν ἐστὶ και τὸν αἆρα,
 ὁ τάχα και ἀντέτεινεν ἡλίου ταῖς ἀκτίσι,
 κἂν οὐ κατίσχυσεν αὐτὸν νεφώσει συγκαλύψαι. 300
 « Πάντες δ' Οὐλύμπιοι κατήλθομεν ἀντιοῶντες »
 Ἐμπεδοκλῆς και στοῖκοι θέρος φασὶν ὑπάρχειν
 πύκνωσιν κάτω τοῦ πυρός, χειμῶνα δ' ἀναστρόφως
 αἆρος εἶναι πύκνωσιν ὡς πρὸς τὸ ἄνω μέρος.
 Ὅμηρος ἐν τῷ ἔπει δὲ ὥπερ τανῦν εἰρήκειν 305

(288) Il. 20, 100.

(289) Il. 20, 104.

(290) A, τῆς ἐκ τῶν ἅμα τε. Addidi ἀστρων, correccionem monstrante ipso Tzetzes, qui Exegesi pp. 32, 54, 79, dicit τὴν εἰμαρμένην ἐκ τῆς τῶν ἀστρων και ἀστέρων κινήσεως γίνεσθαι. Juncta videt ἀστρα και ἀστέρων.

(291, 293) Il. 20, 105, 106.

(296) Il. 20, 112.

(297) Il. 20, 115.

(301) Versus est Homeri Il. 20, 125.

A, ὀλύμπιοι. Hæc genitivi forma dari poterit Timoni Phæasio, quem citat David Armenius apud Neumannum Dissertatione Davidea, p. 53: Ζήνων ὁ ἀμφοτερόγλωττος περὶ οὗ εἰρηται· ἃ Ἀμφοτερογλώσσου μέγα σθένος οὐκ ἄλα-

α παδὸν Ζήνωνος. Plutarchus qui hunc Timonis sillographi locum allegavit Pericle c. 4, exhibet ἀμφοτερογλώσσου τε μέγα, et sic Diogenes Laert. 9, 25; forsitan relato te ad præcedentia quæ non servata sunt. Codex Davidis ἀμφοτερογλώττοιο μέγα. Timon meminerat Homeri Il. 5, 783: Ἡ σοσι κάπροισιν τῶν τε σθένος οὐκ ἄλαπαδόν. Quæ comparatio monstrat omnino malam esse lectionem Plutarchi ἀπατηλὸν, quam non satis confutabat unius Diogenis varietas ἄλαπαδόν.

(304) A, ἴστω. Scripsi ἄνω, ex loco Stobæi Ecl. Phys. t. 1, p. 262, quem Tzetzes respexit. Vide ibi Hoeren, collato Sturzii Empedocle p. 340.

(305) A, εἰρήκειν.

φαίνεται και τὴν πύχυνσιν αἰέρος εἰς τὸ κάτω,
καὶ ἀλλαχοῦ τὸ κίνημα ὑδάτων εἰς τὸ ἄνω,
χειμῶνα ἐρίζομενος καὶ περιτράνωσ λέγων.

« Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκπεύσεται ὀμφῆς »,
εἰ Ἀχιλεὺς οὐ μάθοι δὲ ταῦτα ἐκ μαντευμάτων, 310
θεῶν, ἀστέρων, ἢ σοφῶν, εἴτε καὶ τῶν στοιχείων,
τουτέστιν ἄτε δι' αὐτῆς τῆς ὑδατομαντείας,
ἢ ψυχικῶν δυνάμεων, ἥτοι φρεσίν οικείας,
δεῖσει ὅποτε τις θεὸς κατ' ἐναντίον ἔλθῃ.

Θεοὺς τὸ πῦρ καὶ ὕδωρ δὲ καὶ τὰ λοιπὰ νῦν λέγει. 315—
Αἰνίττεται δ' εἰς Σκάμανδρον μέλλοντα τοῦτον κλύζειν.
Τὸ χαλεποὶ δὲ οἱ θεοὶ βροτοῖς ὀράσθαι μάχαις,
δύσκολον μάχεσθαι φησὶν θνητὸν πρὸς τὰ στοιχεῖα,
πρὸς γῆν, πρὸς πῦρ, πρὸς ὑδάτα, πρὸς ἄλλο τῶν στοιχείων.

Τῇ Ἡρᾷ περιῆψε δὲ πανσόφως νῦν τοὺς λόγους· 320
καὶ τὸν Ποσειδῶν λέγοντα πρὸς ταῦτα παρεισφέρει,
ὡς ἐξ αἰέρος τοῦ λεπτοῦ πνευμάτων κινηθέντων,
μετ' ἤχου τε τὴν θάλασσαν σφῆς ἐκβρασάντων κοίτης,
μέχρι τοῦ τείχους ὃ φασὶ τείχος τοῦ Ἡρακλείου.

« Ἐγὼ θεοὺς οὐ θέλω νῦν ἔριδι ξυνελάσαι· 325
« ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κίοντες
« ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν· πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει.
« Εἰ δὲ κ' Ἄρης ἄρχησι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
« ἢ Ἀχιλῆ' ἴσχωσι καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,

(306) A, ἀλλαχοῦ κινήμασιν. ἀμορφότερον ἦγον ὡς πρὸς θυσίαν.
(309) A, ἐκπεύσσε τὸ ὀμφῆς. Correxī Bene C, τὸν πάντων.
ex II. 20, 129. (323) A, σφῆς εἰσβρασάντων κοίτην,
(314) A, δείσας. Scripsi δείσει sequen- quod correxi.
tius II. 20, 130. (324, II. 20, 145.
(317) A, χαλεπὸν. II. 20, 131. (325, 330) II. 20, 134-140. A, καθε-
320) A, τὸ Ἡρα. ζόμεθα ἀκούοντες... ἐσκοπήν... ἀρχί-
(321) Aiddidi τόν. Beddatur in transitu σι... Ἀχιλῆ' γῶσι καὶ οὐκ εἰῶθασιν...
τὸν Tzetze Chil. 5, 729: Τῶν πάντων ἀμμί παρ' αὐτὸ φαί....

« αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται » 330
 Οὐπω ἀκμήν ἢ σύγχυσις γέγονε τῶν στοιχείων,
 ἔμελλε δ' ἦδη γίνεσθαι, ἦγουν ἐφησυχάζειν.
 Ἄν ἄτακτα δὲ Ἄρεος πυρά τινα φανείη,
 εἶτε καὶ κατὰ πρόσωπον ἤλιος Ἀχιλέως,
 ἢ Ἀχιλέα Σκάμανδρος τῆς μάχης ἀποπαύει, 335
 αὐτίκα μάχην καὶ ἡμεῖς συμβάλλωμεν ἐκείνοις.
 Οἶμαι στραφῆναι τάχει δὲ πρὸς οὐρανὸν συνήκει.
 Ῥητῶς δ' ἐργεῖν τὸν Σκάμανδρον, οὐκ εἶπον Ἀχιλέα,
 ὅτι τὸ ὕδωρ Ποσειδῶν, καὶ Σκάμανδρος δὲ ὕδωρ
 καὶ πῶς ὕδωρ τῷ ὕδατι πολέμιον φανείη; 340
 ἀλλ' ὁ παχὺς καὶ ἔνυγρος ἀήρ ὁ ἐξ ὑδάτων
 ἡλίου παύσει τὰς βολὰς μὴ βλάπτειν Ἀχιλέα.
 εἶτα δὲ καὶ τὸν Σκάμανδρον ἐκ τῆς ὀμβροβλυσίας
 ἀνακυμνήναντα δεινόν, σφῆς κοίτης ἐκδραμόντα,
 καὶ Ἀχιλέα μέλλοντα τοῖς ρεύμασι συμπνίγειν, 345
 ἥλιος ἐξικμάσειε θερμότερα προσλάμψας.
 ὕπερ καὶ Ἡφαιστον καλεῖ δεινὸς ὢν λογογράφος,
 ὅπως μὴ τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν ἥλιον δὲ λέγω,
 ὃν εἶπε Τρώων σύμμαχον, δεῖξῃ καὶ τῶν Ἑλλήνων.

(331) A, σύγχυσις.
 (332) A, ἐφησυχάζειν. Locus non integer esse videtur.
 (337) A sic, συνήκει. Cf. II. 20, 141.
 (338) Inde subsidium denuo præbebit codex C folio 318. A, εἶργον. C, εἶργεῖν. sic. Verbi εἶργω spiritus variat. Tzetzes Chil. 1, 608: πρὸς τὸν αὐτὴν ἀπείργοντα φησὶν ἑλληνοδίκην: Ἔτι με κατείργεις, ἄνθρωπε, θεᾶσθαι τὸν ἄγωνα; Codex 2614 ἀπείργοντά εἰ καθείργεις. Ibi Tzetze ipsius scholium: διὰ τοῦ ἀνωθεν μὲν εἰπέν με «ἀπείργοντα», νῦν δὲ «καθείργεις», τοῖς ἀμαθεστέροις τῶν νέων λυσιτελέστατος γίνονται, ἐκ τούτου πάντως δεκτικὸς ὅτι τὸ

εἶργω καὶ φιλοῦται καὶ δασύνεται, τῶν Ἀττικῶν μὲν ἐντὸ δασυόντων, τῶν δ' ἄλλων πάντων φιλοῦτων. Id scholium insertum est Anecdotis Oxon. t. 3, p. 352, non omnino accurate, nec integrum. Tzetzes in eo lapsus esse videtur, quod καθείργεις in ore ponit Aristopatiae, quæ non Attica fuit, sed Rhodia.
 (342) A, ἀνακυμνήναντά.
 (346) A, θερμότητα.
 (347) Cf. II. 21, 942.
 (349) A, δεῖξει. C, δεῖξῃ. Hoc elegi ob codicis præstantiam. Nam utraque syntaxis est probabilis, et quæ fuerit Tzetze ipsius scripturam novisse ipticismissis non sinit.

« Ὅϊώ τούτους δὲ νικᾶν » ὁ Ποσειδῶν εἰρήκει,
 350
 ὅτι τότε συμβέβηκεν οὕτω γενέσθαι ταῦτα,
 στοιχεῖα ἠττηθῆναι τε τὰ σύμμαχα τῶν Τρώων·
 ἄλλοις καιροῖς δ' ἐγένετο τὰ τούτοις ἐναντία.

« Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Κυανοχαίτης
 « τείχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο »
 355
 τὸν μετὰ ἤχου ἐκβρασμὸν τὸν τότε τῆς θαλάσσης
 φωνὴν τε, καὶ προήγησιν φησὶ τοῦ Ποσειδῶνος.
 « Κυανοχαίτης » λέγει δὲ, ὡς ζάλης κινουμένης,
 θαλάσσης οἰδανούσης τε καὶ συμμελαινομένης.

« Ἐνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι·
 360
 « ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἔσαντο ».
 ἦτοι τὸ ὕδωρ καὶ ὑγρὸν, καὶ νέφος πνευματώδες,
 ἦσαν πρὸς οἷς εἰρήκειμεν τόποις τοῦ Τροίας μέρους·
 ἀρεικοὶ δὲ σελασμοὶ καὶ κεραυνῶν ἐκχύσεις
 ἀμα ἠλίῳ λάμποντι ἐτέρωθεν ὑπῆρχον.
 365

Τὸ μήπω συγχυθῆναι δὲ ταῦτα πρὸς μίαν ζάλην.
 βουλάς αὐτῶν καὶ ὄκνον δὲ πρὸς μάχην εἶναι λέγει·
 τὸ « Ζεὺς » δὲ, τὸ οὐράνιον πνεῦμα ἐκίνει ταῦτα·
 ὅπερ Διὸς νῦν κέλευσιν ὁ γέρον ὀνομάζει.

« Ἦγον· ἀτάρ σε Ζεὺς ἐρρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι »
 370
 Ζεὺς ὁ ἀστῆρ, ὡς καὶ θεοὶ οἱ ἄλλοὶ τῶν ἀστέρων,
 ἐξ ὧν τῷ βίῳ γίνεσθαι φασὶ τὰ εἰμαρμένα.

Ἡ Ἀφροδίτη νῦν δηλοῖ ἐπέραστον, ὠραιάν.

(350) A, ὁ οἶω. Cf. II. 20, 141.

(351) A, ὅτε τότε.

(352) A, ἠττηθῆνεται ταί.

(354, 355) Versus Iliadis 20, 144,
 145.

(358) A, καὶ ἀνοχέτης. C, κυανο-
 χαίτην.

(360, 361) Ex II. 20, 149, 150. A,
 καταρέετο.

(363) A, εἰρήκειμεν. τῆς τρ. μέρος.

(365) A, ἀμα θηλίω.

(367, 368) A, αὐτὸν καὶ ὄκνον. Cf.

II. 20, 154, 155.

(370) Cf. II. 20, 194. A, ἦγον αὐ-

τάρ σε. C, ἦγον αὐτάρ γε.

(371) A sine καὶ et οἱ.

(372) A, ἐν τῷ.

(373) Cf. II. 20. 209.

- « Δάρδανον αὖ πρώτων τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς »
 τὸ « Ζεὺς » νῦν βασιλεὺς δηλοῖ· τὸ « νεφεληγερέτα » 375
 ὁ γέρας σχῶν καὶ τὴν τιμὴν ἐκ νεφελῶν, ἐξ ὕψους,
 ἤγουν ἐξ εἰμαρμένης τε καὶ μοῖρας οὐρανιας.
 « Τὸν καὶ ἀνήρειψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεῦεν,
 « κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετεῖη »
 τὸν ὄν θεοὶ νῦν οἱ σοφοὶ καὶ τέχνης ἀστρολόγων 380
 ἀπὸ τῆς γῆς ἀνήρειψαν, ἤγουν ἐξήραν ἄνω,
 τουτέστιν ἠστροβέτησαν διὰ τὸ κάλλος τούτου
 ἵνα σὺν ἀθανάτοισι καὶ ἀστροῖς συμπαρεῖη,
 καὶ τῷ Διὶ, καὶ οὐρανῷ, καλῶς οἰνοχοεῖοι.
 Ὁ ὕδροχόος γὰρ αὐτὸς ἐστὶν ὁ Γανυμήδης. 385
 « Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρῶσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε »
 ἢ ἐκ τῆς εἰμαρμένης δὲ μοῖρα καὶ πεπρωμένη
 καὶ στρατιώτου καὶ σοφοῦ, καὶ τῶν λοιπῶν ἀπάντων,
 τὰς τεχνικὰς τὰς ἀρετὰς, ἤτοι τὰς προτερήσεις,
 καὶ ἐλαττοῖ καὶ αὔξει δὲ κατὰ τὰς συντυχίας · 390
 Θεῶν ἐρικυδέα δὲ δῶρα κατονομάζει
 τὰ ἔργα ἃ ποιήσουσι σοφοὶ τινες τεχνῖται.

(374) A, νεφέλης ἐράτον ζ. C, νεφεληγερέτα, omisso fine, aut potius sumto fine versus sequentis, cujus cetera omisit propter homeoteleuton. Cf. II. 20, 215.

(376) A, γέρα σχῶν.

(378, 379) Ex II. 20, 234, 235. A, κάλλος εἵνεκα οἷοι ἀθανάτοισι.

(381) C, ἀνήρειψαν.

(383) A, ἀθανάτησι.

(384) A C, οἰνοχοεῖη.

(390) A, γανυμήδης, vitiosa duplicatione litteræ ny. Sic sæpius occurrit δαίνυμι pro δαίνυμι. Apud Satyrum Athenæi 6, 54, libri exhibent συνδαινόμενος et συνδαινόμενος. Recitat ibi Satyrus exempla adulationis putidæ, ridiculæ,

qua Clisophus Philippo Macedoni subparrabatur, hocce inter alia: εἰ ποτε δριμύ προσφέροίτο τῶν ἐδεσμάτων ὁ Φίλιππος, αὐτὸς συνέστρεψε τὴν ὄψιν ὡς συνδαινόμενος. Mihi displicet συνδαινόμενος vel cum uno ny, quod id verbum proste narrationi vix sit aptum, ac præsertim quod non dicat debentia dici. Omanino faceret satis συνδαινόμενος, quod criticis viris in mentem venisse video.

(386) Ex II. 20, 242. A, ὀφέλλει.

(390) A C, εὐτυχίας. Sed in ἐλαττώσει nihil est εὐτυχίας. Scripsi συντυχίας. Vide n. ad Proleg. 407.

(391) A, ἐρικυδέων νῦν δῶρα. Cf. II. 20, 265.

ἄσπερ ὁ Ἥφαιστος, τὸ πῦρ, ὑπέστησεν ἀρχῆθεν. 80
 Τὴν δὲ θαλάσσης ἐκβρασιὶν τὴν τότε γεγυυίαν,
 ἀφ' ἧς καὶ τὸ λεπτότερον ἀνιμῆθεν ἀνήχθη,
 μὴ παρακούσαντα φησὶ Θέμιδος Ποσειδάωνα,
 ἀλλ' ἀνελθόντα σὺν λοιποῖς καὶ μέσσοι ἰδρυνθέντα,
 ἀνερωτῶντά τε, Διὶ φωνὴν τὸν ἦχον λέγων, 85
 μὴ τι ἄρα τὸ βούλημα καθέστηκε τὸ τούτου,
 περὶ Ἑλλήνων Τρώων τε μάχης τε καὶ πολέμου,
 καὶ οὐρανόν, τὸν Δία, δὲ λέγοντα τοῦτο κάλων·
 « Ἐγὼς δὲ ἦν ἐκλήθητε, Πόσειδον, νῦν βουλὴν μου· »
 τὸ ὕδωρ δ' Ἐννοσίγαιον ὁ Ὀμηρὸς σοὶ λέγει 90
 καὶ τὸ σεισμῶν παραίτιον. Μακρηγορεῖν οὐ δέον.
 Τὸν οὐρανόν, τὸν Δία δὲ πλάττει συγκατανεύειν,
 ὅτι οὕτως ἀπέβησαν τὰ πράγματα τῷ τότε.
 Μένει δ' ὁ Ζεὺς ἐν τῇ πτυχῇ καθήμενος Ὀλύμπου,
 οἱ δ' ἄλλοι συγκατέρχονται πρὸς Ἑλληνας καὶ Τρώας, 95
 ὅτι αἰθήρ, ὁ οὐρανός, ἀνωφερές στοιχεῖον·
 ὡς ὅτι πλεόν ὁ αἰθήρ, τὸ πῦρ δ' ἐπὶ πλεόν,
 τὸ ὕδωρ δὲ βαρύτερον κατωρρεπές στοιχεῖον·
 Ἡ λαλιὰ δὲ τοῦ Διὸς Κρονίδου, τοῦ αἴρος,
 τοῦ ἐξ Ἐρέβους, Κρόνου, πρὶν καὶ Χάους γεννηθέντος, 100
 πνεῦμα δεινόν καὶ βίαιον, κλονῆσαν τὰ στοιχεῖα,
 ὁ συμβολὴν πρὸς πόλεμον θεῶν νῦν ὀνομάζει.
 Ἡ Ἥρα μὴν καὶ Ἀθηναῖα καὶ οἱ λοιποὶ οὐς λέγει
 ἔδαινον πρὸς βοήθειαν Ἑλλήνων, οἱ δὲ Τρώων.

(80) A, ἀπερ. Cf. v. 20.

(81) A, ἐκφρασιὶν.

(83) Homerus φησὶ Il. 20, 13.

(84) Ex divinatione μέσον. Il. 20, 15:

ἴζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι. Cf. v. 22.

(85) Pro Διὶ φωνὴν videtur reponendum Διὸς βουλὴν ex Il. 20, 15.

(88) Fortasse τούτω.

(90) Cf. Il. 21, 20. A, ἐνοσίγαιον.

(94) Cf. Il. 20, 32, ubi πτυχι.

(98) Pro ὡς Iorsitan καὶ.

(99) Il. 20, 31: ὡς ἔρατο Κρονίδης.

(102) Cf. Il. 20, 32.

(103) Cf. Il. 20, 33.

Νῦν σοὶ κατὰ προέκθεσιν καὶ προκατάστασιν θεῶν
 405 θεοῦς Ἑλλήνων συνεργοὺς καὶ τοὺς τῶν Τρώων λέγει,
 τὴν συμβολὴν τῆς μάχης δὲ τούτων προβαίνων εἶποι.
 Ἡμεῖς δὲ νῦν ἐροῦμεν σοὶ τίνα στοιχεῖα τάδε,
 καὶ πῶς τὰ μὲν τοῖς Ἑλλήσι, τὰ δὲ Τρωσὶ συνήργει.
 Ἦρα αἰθὴρ ἑ καθαρός, λεπτομερῆς ἀήρ τε, 410
 ἢ Ἀσθηνᾶ ὁ πρόσγειος καὶ κάθυγρος ἀήρ τε.
 Ὡς Ὀμηρος τοῖς ἴπισθεν ὑπέδειξε ταδί μοι,
 οὕτω κατ' ἔπος τὰ ῥητὰ προενεγνῶν ἐκείσε·
 « πλησίαι αἶψ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην »
 καὶ πάλιν ἐμφανεστερον, οὐ μῦθῳ κεκρυμμένῳ· 415
 « ἐλάττη δι' ἠέρος τις ἴκανεν εἰς αἰθέρα ».
 Οὕτως ἢ Ἦρα ὁ αἰθὴρ, ἢ Ἀσθηνᾶ ἀήρ δε.
 Ὁ Ποσειδῶν ἢ θάλασσα, ὁ γῆν ὀχῶν, βαστάζων.
 Ἐρμείας « ἐριούνης » δὲ, καὶ ὠφελῶν μεγάλως·
 420 πυρὰ τὰ διεκτρέχοντα ἐν καθαρῷ αἰέρι,
 ἀ γίνεται κινήσεσιν ἀνέμων κεκραμένων,
 λυσιτελῶν, καὶ τὸ ὑγρὸν πᾶν ἐκπυρηνίζόντων.

(107) A, συμβουλὴν, et sic 91. Scripsi
 συμβολὴν. Est συμβολὰς v. 281. No-
 men συμβουλῆ variat in codice 391
 Sententiam Menandream sic editam, idque
 rectissime: Ἐν νυκτὶ βουλή τοῖς σο-
 φοῖσι γίνεταί. Dixit Eustathius ad Il. B,
 24, esse παροιμίαν λέγουσαν ἐν νυκτὶ
 βουλή. Vide Blomf. Gloss. ad Prom. 676.
 Codex autem 398 sic habet idque mendo-
 sissime: Ἐν νυκτὶ τοῖς σοφοῖς συμβουλὴ
 γίνεταί. Metro tamen facile restituendo:
 Ἐν νυκτὶ συμβουλὴ σοφοῖσι γίνεταί.
 Quae lectio potest defendi. Etenim noctem
 graeci vocabant εὐφρόνην, « benesadam »
 Baizacius Aristippo p. 31: « les poètes
 Grecs ont donné à la nuit le nom de sage
 et de conseiller ». Merimeus Colomba:
 « la nuit porte conseil dit le préfet; j'es-
 père que demain vos irrésolutions auront
 cessé ». Aliter sentiebat Ammianus Mar-

cellianus 22, 8: « a contrario per cavillatio-
 nem « nem evethe Graeci dicimus stultum, et
 a noctem euphron n ». Ipsi erat videlicet
 εὐφρόνη nox male sua. Quae opinio non
 caret probabilitate, sed minus quam altera
 placuit. Vide Henricum Valesium ad Am-
 mianam, Erasmi Adagia 2, 1, 43, et Co-
 gnati 3, 221.

(114) Versus est Ilom. Il. 4, 21; 8, 458.

(116) A, δ' ἠέρος. Immutavit politice
 Homeri versus Il. 14, 287, 288.

(117) Addidi ἀήρ, sensu postalante et
 metro.

(118) Explicat γαίηχος Iliadis 20, 34.
 Addidi γῆν ex Suida in Γαῖουχος.

(119) Il. 20, 34.

(120) Conf. v. 235.

(121) A; κίνησιν. I libro Σ, 477: τὸ
 πῦρ γὰρ πνεύματα κινεῖ.

(122) A, ἐκπυρηνίζόντων. Cf. Σ, 548.

Ἡφαίστος, ἡ θερμότης δὲ αἶρος ἐξ ἡλίου,
ὡς βλεμαίνει ἄγριον καὶ καυστικόν τι φαίνει,
κυλλοποδίων, καὶ χλωός, οὕτω πως κεκλημένος 125
δι' ἄσπερ τρεῖς εἰρήκαμεν σοὶ πρότερον αἰτίας·
καὶ ὅτι ἄκρατον τὸ πῦρ καὶ ἀμιγῆς ὑπάρχον
οὐ κίνησιν εἰς γέννησιν, ἀλλὰ φθοράν εἰσφέρει.

Ταῦτα Ἑλλήνων συνεργά, καὶ συμμαχοῦντα ἦσαν.
Οὔσιν ἐν τῇ στρατείᾳ γὰρ τοῖς Ἑλλήσιν ὡς οἶδας, 130
στρατοπεδευομένοις τε τοῖς τόποις τοῖς ὑπαίθροις,
οὐκ ἐν οἰκίαις οὔσι δὲ καὶ τείχει προλισμάτων,
ὃ τε λεπτομερέστερος ἀτὴρ καὶ καθαρός θε,
ἔτι τε ὁ παχύτερος, πλὴν καθαρὸς καὶ οὔτος,
συνήργει τούτοις ποταπλῶς, εὐδίων καταστάσει, 135
ἄνευ πελμάτων καὶ πηλοῦ βαδίζειν μὲν τὸ πρῶτον,
ὑπνον καθεύδειν ἀνομβρον, κἂν γέμοντά μερίμνης,
ῥάδιον ξυληγεῖσθαι τε, καὶ τέμνειν δὲ καὶ χόρτον;
χλόην τοῦς ἵππους νέμεσθαι, χειμῶνος μὴ ὀχλαύντες,
τάς τῶν βελῶν πτερώσεις τε καὶ τὰς νεύρας τῶν τόξων, 140
καὶ νεῦρα πλέον τὰ αὐτῶν χειμῶνι μὴ χαυνοῦσθαι.
Οὕτως συνήρουν Ἑλλήσιν ἡ Ἀθηνᾶ καὶ Ἡρα.

(124) Cf. II. 20, 36.

(126) πρότερον, scilicet Σ, 465...

(127) Α. ὑπάργει. Scripsi ὑπάργχον.

(130) Addidi τῇ.

(132) Α, ἐνοικίας... τείχη.

(133) Addidi δ.

(134) Scripsi ἔτι pro τι.

(137) Sententia videbatur pro scripto ἐνομβρον poscere ἀνομβρον. Facilis confusio syllabarum εν αν. Aristophanes Avibus 1069: Ἐρπετά τε καὶ δάκετα πάνθ' ὅσα περ ἔστιν ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος ἐν ζοναῖς ἄλλυται. Sic anne locus est constantitatus ex conjecturis Porsoni, Dissemi, Reiaigii. Fuit olim e codicibus, puto, sic editus: Ἐρπετά τε καὶ δάκεθ' ὅποσα

περ ἂν ἔστιν... Particula ἂν cum ἔστιν displicet valde; cf. Matthiae Gramm. § 599 E. Propono: Ἐρπετά τε καὶ δάκεθ' ὅποσσα περ ἐν-ἔστιν... Duplex sigma ὅποσσα in lyricis omnino forendum, ac quae est in ἐνεστικῷ propositio spectabit γὰν et κήπους in praecedentibus memorata. Quum sit Comicus in manibus tangere lubet versum 506: Τοῦτ' ἄρ' ἐκείν' ἦν τοῦτο; ἀληθῶς. Propono ἐκείσ', intellecto ἐκείσος de Aegypto et Phoenicia, de quibus regionibus agitur.

(138) Addidi τε.

(141) « Nervos ipsorum » id est utilitatem. Cum proprietate opomit τὰς νεύρας et τὰ ναῦρα.

Ὁ Ποσειδών, ἢ θάλασσα, τούτοις συνήρουν πάλιν
καὶ ὁ Ἑρμῆς, ἢ κίνησις πνευμάτων κεκραμένων,
ὡς δι' ὀλκάδων, πνεύμασιν εὐκράτοις καὶ προσφόροις
κομιζομένοις ἅπαντα χρησιμοῦντα τούτοις. 145

Οἱ ἄνεμοι καὶ πνεύματα πῶς μεγαλωφελῆ δε ;
ὡς πᾶν φυτὸν ἐκτρέφοντες, κομίζοντες ὀλκάδας,
ὡς εὐζωΐας αἰτίαι. Τί δὴ μηκύνειν λόγους ;
Ἦφαιστος, ἢ θερμότης δὲ ἀέρος ἐξ ἡλίου, 150
ἴσα συνήρξει τῷ στρατῷ τῷ τῶν Ἑλλήνων οἶδας.

Οὕτω θεοὺς στοιχειακῶς ἐνθάδε σὺ μοι νόει.
Πραγματικῶς δὲ μηδαμῶς, μηδὲ γε ψυχικῶς μοι,
μηδ' ἀστρονομικώτατα τούτους ἀστέρας νόει·
ἀλλ' ὥσπερ εἶπόν σοι ταυτί στοιχειακῶς ἐπεὶ νόει, 155
τοῖς Ἑλλήσιν, ὡς ἔφημεν, οὕτω λυσίτελλοντα.

Ἦδη δὲ λέξω τοὺς θεοὺς τῶν Τρώων τοὺς συμμαχούς.
Κορυθαίολος Ἄρης μὲν πῦρ ἄτακτον καὶ ζάλην,
οἶον τὸ πῦρ τῶν κεραυνῶν, ὁ ζάλης καὶ χειμῶνος.
Κορυθαίουλου φέρει δὲ τοῦτο τὸ πῦρ τὴν κλῆσιν, 160
τοῖς ἄνω τόποις ὡς ποιοῦν ποικίλας τὰς ἐλίξεις.

Τρώων δ' ὑπῆρχε συνεργὸν, τοὺς Ἑλληνας ὡς βλάπτων.
Φαῖβος Ἀπόλλων ἥλιος, τὸ φάος τὸ τοῦ βίου,
ἀκερσεκόμης, ὁ μακρὰς ἀκτῖνας κεκτημένος.
Πῶς δὲ συνήρχει τοῖς Τρωσὶ ; πῶς ἦν Ἑλλήνων βλάβος ; 165

(145) A, συνήρουν, quod servavi relato ad Neptunum et Mercurium, huncque post verbum plurale nominatum. Figura est Alemanaica Lesbonaecti p. 279. Illam agnovit Marklandus ad Iphig. Aul. 195, ubi Πρωτοσίλαρον ἠδομένου Παλαμῆδέα τε. Chamæus in meis Anecdolis Gr. t. 1, p. 308: Δαυῖδ ταῦτα φασι καὶ Ἦφαιστος. Vide Miscell. Obs. 5, p. 304.

(154) A, κε· αμῶν Scripsi κεκραμένον. Dicit v. 119, ἀνέμων κεκραμένων. Statim πνεύμασιν εὐκράτοις.

(147) Quo modo ad ventos traheretur epithetum Mercurio proprium, ἐριούνης? Scripsi πῶς, ejus vocis superest tenæ quoddam vestigium. Fit interrogatio cui respondetur: ὡς πᾶν... Sic interrogatur v. 163, 264, et alibi. — A, μεγαλωφελῆ. Sic male scriptum in A, libro Ω, 319, Ἑρμείας ὁ μεγαλωφελίστατος.

(158) Cf. II. 20, 38.
(159) l'ro 8 fortasse τό.
(163, 164) Cf. II. 20, 39. A, ἀκερσεκόμης.

τῷ μὲν θερμῷ τοῖς Ἑλλήσι τὰ μέγιστα συνήργει,
 ὅπερ καὶ Ἥφαιστον φάσι· βολαῖς δὲ τῶν ἀκτίνων
 ἐν τῷ πολέμῳ μέγιστα τοὺς Ἑλληνας ἐστρόβει,
 μέγα συνήργει δὲ Τρωσί, λάμπων τῶν μὲν κατόπιν,
 Ἑλλήνων δὲ πρὸς πρόσωπον μέχρι καὶ μεσημβρίας. 170

Λητώ τε καὶ ἡ Ἄρτεμις, αὐτὴ ἡ Ἀφροδίτη,
 ταῦτα Τρωσί δὲ ἔφελος, Ἑλλήσι δ' ἦσαν βλάβος·
 Οἱ Τρῶες καταστέροις γὰρ νυξὶ καὶ πανσελήνοις
 καὶ ἀσελήνοις δὲ νυξὶ, καταδρομαῖς λαθραῖαις
 τοῖς Ἑλλήσιν εἰργάζοντο τὰ δυσχερῆ παντοῖα, 175
 ἵππους ἐλαύνοντες αὐτῶν, σὺλῶντές τε μυρία,
 καὶ κατασφρατίζοντες καὶ κτείνοντες ὀπίσους.

Καὶ Σκάμανδρος ὁμοίως δὲ Τρωσί μὲν ἐβόηθει,
 Ἑλλήσι δ' ἦν ἀντίθετος, οἷσπερ ἀκούσῃ λόγοις.
 Ὑπῆρχον γινώριμοι Τρωσὶν οἱ πόροι τοῦ Σκαμάνδρου, 180

δι' ὧν νυξὶν ἐκτρέχοντες τοὺς Ἑλληνας ἐκάκουν,
 καὶ ταῖς ἡμέραις πάλιν δὲ λοχῶντες λόχμούς τούτου,
 πολλοὺς ἀνίρουν ἀπ' αὐτῶν, αἴφνης ἐπιδραμόντες.
 Οὕτω Τρωσίπροσβοηθῶν ὁ Σκάμανδρος ὑπῆρχε·
 τοῖς Ἑλλήσιν ἀπίροις δὲ τῶν πόρων ὑπηργυμένοις 185

ἦν πύργος καὶ ἀντίφραγμα χωροῦσι κατὰ Τρώων.
 Καὶ ἄλλως Τρώων βοηθὲν τὸν Σκάμανδρον νῦν λέγει,
 ὅτι, ῥαγδαίαν ὑετῶν ἀφνης καταρραγέντων,
 ὡς περαιτέρω σοὶ σαφῶς ὁ Ὀμηρος διδάξει,

(166) Α, συνείργει.

(167) Α, βολαῖς.

(171) Conf. II. 20, 40.

(172) Sic Α, ταῦτα. Fortasse ταῦτά.

(175) Α, ἐργάζοντο.

(178) Cf. II. 20, 40, ubi Xanthus nominatur idem Scamandro.

(189) Α, παρετέρω σ, evanidis οί. Memini Tzetzi in quo καὶ non suum

locum tenet Chil. 8, 584: στήλαι τοῦ Διανύσου, Οὐ τοῦ Θηβαίου λέγω δὲ καὶ τοῦ Ζαθασκουτέλη. Transponendum τοῦ καὶ Ζαθ. Sic sepiissime nomina propria ejusdem hominis bina formula ὁ καὶ, ἡ καὶ, jungit. Quod monstravi ad Hesiodum p. 164. Lucas A. Ap. 1319: Σαῦλος δὲ ὁ καὶ Παῦλος. Ibi Albertius Observationibus. Quam Eusebii verba

- Ἵπερκοιθήσας τῇ πολλῇ χύσει τῇ τῶν ὑδάτων,
 μικροῦ δεῖν ἂν ἀπέπνυγε τότε τὸν Ἀχιλέα. 490
- Θεοὺς Ἑλλήνων βσηθοὺς καὶ Τρώων ἠκηκόεις·
 ἄκουε τούτων ἔριδα καὶ συμβολὴν τῆς μάχης.
 Ὄρτο μὲν ἔρις καρτερὰ, ἐβόα δ' ἡ Ἀθήνη
 ποτὲ παρὰ τὴν τάφρον μὲν, ὅτε πρὸς τὰς ἀκτὰς δε· 495
 ὁ Ἄρης δ' αὖ ἐτέρωθεν αὔε Τρωσὶ κελεύων
 ἐξ ἀκροπόλεως, ποτὲ θέων πρὸς τῷ Σιμοῦντι.
 Ὄρτο μὲν ἔρις, συγχυσίς γέγονε τῶν στοιχείων·
 ἡ Ἀθηνᾶ δ' ἐβόησε, λαίλαψ δεινὸς ἐβόμβει·
 ὁ Ἄρης, ἄτακτον δὲ πῦρ, δεινῶς ἐστρατηλάτει. 200
 Τὸ πνεῦμα τὸ οὐράνιον, ὁ οὐρανὸς αὐτός δε,
 ὁ καὶ πατὴρ καθέστηκεν ἀνθρώπων καὶ στοιχείων,
 δεινὸν κροτήσει τῶν νεφῶν ἐβρίντησε τῷ τότε.
 Τὸ ὕδωρ δ', ὁ καὶ Ποσειδῶν, ἐκ βάθρων καὶ κρηπίδων
 πᾶσαν τὴν γῆν ἐσάλειψε σεισμῶ φρικωδεστάτῳ,
 καὶ μύκημα δὲ βίαιον ἐκ γῆς ἐχώρει στέρνων,
 ὅπερ βοὴν νῦν Ὀμηρος ἄδου κατονομάζει.
 Τὴν δ' ἐκ τῶν βάθρων κίνησιν ταύτης τῶν κατωτέρων
 ἄπερ καὶ ἄδης λέγεται πασὶ μυθογραφοῦσιν,
 ἄλμα τοῦ ἄδου Ὀμηρος ἐκ θρόνων τούτου λέγει. 210
 « Τόσος ἦν κτύπος τῶν θεῶν ἔριδι ξυμόντων »,
 τόσος ὁ κτύπος γέγονε συγχύσει τῶν στοιχείων.

Ἰτουραία ἢ καὶ Τραχωνίτις vertisset latine Hieronymus, « Ituræ et Trachonitis regio », eademque alio ordine verba « Τραχωνίτις χώρα ἢ καὶ Ἰτουραία, « Trachonitis regio, sive Ituræa », in Hieronymum, ejusque mediocrem editorem Martianæum, acerbè invehitur Jo. Clericus *Questionibus Hieronymianis* p. 71, ac *Bibliotheca Selecta* t. 17, 73.

(194,195) Cf. II. 20, 48, 49. A, ὅτε.

(196) Cf. II. 20. 51.

(197) Inserui verbum θεῶν ex II. 20, 53. Sed hemistichia non sunt apte divisa.

(199) Homero λαίλαψ femininum est, masculinum Τρεττα, ætatis beneficio.

(200) A, ἡστρατηλάτει.

(202,204.) Cf. II. 20, 56, 57.

(207) Cf. II. 20, 62.

(209) A, μυγραφοῦσιν.

(211) II. 20, 66.

- Ἄντα τοῦ Ποσειδῶνος μὲν Ἀπόλλων εἶχε βέλη·
 ἄμβροι μὲν κατεφαινοντο βίαιοι καὶ βραγδαῖτι,
 καὶ ἥλιος ὑπέφαινεν ἅμα βραχὺ σὺν ἄμβροις. 213
- Ἄντα Ἐνυαλίου δὲ ἴστατο ἡ Ἀθήνη·
 ἀντία δὲ τοῦ Ἄρεος, ἦτοι πυρός ἀτάκτου,
 πυρός ἀτάκτου, λόγῳ δὲ κεραυνοβολημάτων,
 ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ὁ αἶρ ὕδατος πάχος σχοῦσα.
- Ἡ γὰρ ὑγρότης τοῦ πυρός πάντως τῶν ἐναντιῶν. 220
- Ἥρη δ' ἡ χρυσηλάκατος ἡ Ἄρτεμις ἀντέστη,
 τῷ λεπτομερεστέρω δὲ ἀέρι αἰθερίῳ
 ὅσπερ κινεῖ μὲν πνεύματα καὶ νέφη συνταράττει,
 σελήνη, νῦν ἡ Ἄρτεμις χρυσοβολίς, χρυσάκτις,
 ἀντέτεινεν, ἀνθίστατο τῇ τῶν νεφῶν κινήσει. 225
- Κελαδεινὴν δ' ὁ Ὅμηρος νῦν τὴν σελήνην λέγει,
 διὰ τὰ κυνηγῆσια καὶ τὰς κραυγὰς τὰς τούτων·
 ἐν σεληναίαις δὲ νυξὶν οἱ παλαιοὶ ἐθήρων.
- Τὴν δὲ σελήνην ἀδελφὴν ἡλίου καλεῖν βέλει,
 οὐ θυγατέρα τούτου δέ, καθὼς δοκεῖ τοῖς ἄλλοις, 230
 οὐκ ἀγνοοῖν θανείζεσθαι ταύτην ἡλίου σέλας,
 τῷ τῆς δημιουργίας δὲ λόγῳ κατονομάζει
 ταύτην ἡλίου ἀδελφὴν· ἄμφω γὰρ καὶ παρήχθη
 τέλεια καὶ ὀλόκληρα δημιουργίας λόγῳ·
 οὕτω τῇ Ἥρᾳ Ἄρτεμις ἀντέστη, ἡ σελήνη. 235
- Λητοί, νυκτὶ δὲ σκοτεινῇ, ἀντέστη ὁ Ἑρμείας·

(213) Addidi εἶχε ex Il. 20, 67, ubi ἴστατο ἔχων.

(216) Il. 20, 69.

(221) Il. 20, 70.

(223) A, ὡσπερ. Scripsi ὅσπερ. Julianus Epist. 17, p. 24: τὴν δὲ ὑπὲρ ἀθλιῶν (codex 964, τῶν ἀθλιῶν) ἀνθρώπων ἀπολείπειν τάξιν, ὅταν ὁσὴ πρὸς κλέπτας ἀγωνίζεσθαι τοιοῦτους, καὶ

ταῦτα τοῦ θεοῦ συμμαχοῦντος ἡμῖν, ὡσπερ οὖν ἔταξεν. Heilerus ὅσπερ?

(224) A, χρυσοβολίης: vel lris compendio obscuro.

(225) Scripsi ἀντέτεινεν pro ἀνέκτεινεν. Cf. v. 299.

(226) Homerus λέγει Il. 24, 70.

(227) Homerus καλεῖν βέλει Il. 24, 71.

(228) A, σελήνης. Scripsi σεληναίαις.

πυρά τὰ μερικώτερα τῶν πνευματωδεστέρων,
οἷον ἀστέρων χύσεις τε, δοκίδες, καὶ τοιάδε,
ἠναντιοῦτο τῆς νυκτὸς τῷ ζοφερῷ τῷ τότε.

Ἐν δὲ Λητώ καὶ ὁ αἰθήρ κατὰ τι ὑπηργμένα, 240
ἐν δὲ καὶ Ἄρης καὶ Ἑρμῆς, ὡς ἕτεροι ἐτέροις
κατὰ τι διαφέρουσιν· ἄπερ τὰ νῦν μοι μάθε.

Ἡ μὲν Λητώ ἡ νύξ ἐστίν· ὡς φέρουσα δὲ ὕπνον,
τὴν ληθεδὸνα τῶν κακῶν, Λητώ κατώνομάσθη·
καὶ ὁ αἰθήρ δὲ νύξ ἐστίν· εἰ μὴ γὰρ νύξ ἐπέλθοι, 245
τίς διακρίνειν αἰσθητῶς αἰθέρα οὐκ ἰσχύει·
ἂν τοὺς ἀστέρας ἴδῃ δέ, γινώσκει τὸν αἰθέρα.

Ὡς μὲν οὖν ὑπνοδότειραν τὴν νύκτα Λητώ λέγεις,
ὡς πυραυγῶν ἀστέρων δὲ γεννήτριαν, αἰθέρα,
καὶ περ ὁ Σταγειρόθεν σου οὐχ οὕτω δογματίζῃ. 250

Ἐγnows τὴν Ἥραν καὶ Λητώ. Πάλιν Ἑρμῆς καὶ Ἄρης
πυρά μὲν καὶ ἀμφοτέρα, καὶ κατὰ τοῦτο ἐν τι,
ἀλλ' ἡ πνευματωδέστερον καὶ ἀφλεγές Ἑρμείας,
ἡ δὲ σφοδρὸν καὶ καυστικόν, ἀτακτον ἔχων ῥύμην,
Ἄρης κατονομάζεται, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. 255

Σῶκον καὶ Ἐριούνην δὲ πνεῦμα πυρώδες λέγει,
ὡς σωστικόν, λυσιτελές καὶ διεκτρέφον πάντα,
τοῖς ψυχικοῖς ἐτέρως δέ, τοῖς πρακτικοῖς ἀλλοίως.

Τῶν μὲν λοιπῶν ἀκήκοας θεῶν τὴν τότε μάχην.

Ἄντιος τοῦ Ἡφαισίου δὲ ἦν ποταμὸς ὁ μέγας, 260

(237) Cf. v. 118, 250. A, πνευματω-
δεστέρων, ut v. 253.

(238) A, οἷων. Scripsi οἷων.

(240, 241) A, ἐνδε. Sic passim libra-
rii particulaui δε in his versibus pro encli-
tica habent.

(244) A, ληθεδῶνα.

(245) Pro νῦν scripsi νύξ, sententia ju-
bente. Mox pro τίς fort. πᾶς.

(250) Scripsi δογματίζῃ ex aliis locis,
qui subjunctivum recte exhibent. Conf. Φ.
35. Sic modo ἴδῃ dedi pro ἴδοι.

(252) A, ἐντι.

(254) A, ἡ δέ.

(255) A, ἄρις.

(256) Cf. Il. 20, 72.

(260, 261) A, ξάνθος. Confer *hædem*
20, 73, 74.

ὄν οἱ θεοὶ καὶ οἱ σοφοὶ Ξάνθου καλοῦσι κλήσιν,
 Σκάμανδρον πάντες δὲ βροτοὶ, ἦται ἀσφῶν γένους.
 Πῶς ἐναντίος Σκάμανδρος Ἡφαίστῳ δὲ ὑπῆρχεν;
 ὅτι, καὶ θέρμης οὔσης μὲν ἠλιακῶν ἀκτίνων,
 ὁμοῦς ὁ Ξάνθος ταῖς βροχαῖς ἐξέδραμε τῆς κοίτης, 265
 ὅτι περ ἔμελλε ῥοαῖς κλύζειν τὸν Ἀχιλέα·
 καὶ πάλιν ἀνθυπέδραμε πρὸς κοίτην τὴν οἰκίαν
 καὶ ταῖς ἀκτίσι θερμομαθεῖς ἀνέπεμπεν ἰκμάδας
 ἄσπερ πρὸς Ἥραν δέησιν κατονομάζει Ξάνθου.
 Πλὴν ἀλλὰ πρόσχες ἀκριβῶς· βαθύς ἐστιν ὁ γέρων, 270
 καὶ παίζων τοῖς μυθώδεσιν ἠπάτησε μυρίους.
 Μὴ ἐν ἡμέρᾳ σύμπαντα ταῦτα γενέσθαι δόξης·
 στοιχειακῶς γὰρ ὁ Ἑρμῆς πῶς ἐν ἡμέρᾳ λέγει;
 Λητοὶ ἀνέστη τῇ νυκτὶ, αἰθέρι δὲ σελήνῃ·
 νοεῖν δὲ ταῦτα ψυχικῶς ἐσχάτου ἀγνωσίας. 275
 Ἄλλ' οὕτω λέγει προφανῶς ὁ γέρων, καὶ διδάσκει
 ὅτι τῷ τότε σύγχυσις ἐτέλει τῶν στοιχείων
 ἐν ταῖς ἡμέραις καὶ νυξίν, οὐ μὴν ἡμέραις μόναις.
 Ἀπόλλων ὁ Αἰνείαν δὲ κατ' Ἀχιλέως ὄρσας,
 ὁμοιωθεὶς Λυκάονι παιδὶ τῷ τοῦ Πριάμου, 280
 αὐτὸς ἐστὶν ὁ ἥλιος· ὄνπερ ἰδὼν Λυκάων
 λάμποντα κατὰ πρόσωπον στρατοῦ τοῦ τῶν Ἑλλήνων
 καὶ Ἀχιλέα βλάπτοντα πρὸς συμβολὰς τῆς μάχης,
 τῷ Ἀχιλεῖ μονομαχεῖν λόγοις Αἰνείαν πείθει.
 Ὁ Ζεὺς, ἡ εἰμαρμένη νῦν, Ἀθήνη, πανουργία· 285
 « θεῶν δὲ εἷς » ὁ τὸν λοιγὸν τῷ Ἀχιλεῖ αἰμύνων,

(268) ἰκμάδας, vapores scilicet undam
 quam bulliebant. Cf. II. 21, 363.

(269) Α, ὡσπερ. Scripsi ἄσπερ. Cf.
 II. 21, 367.

(275) Sic Codex.

(279) Cf. II. 20, 79.

(280) Α, λυκάωνι.

(285) II. 20, 92, 94.

(286) II. 20, 98.

θυμός και εὐτυχία δὲ, δόλοι και πανουργία.

« Εἰ δὲ θεός » ὁ πόλεμος, ἢ και θυμός ἐνθάδε.

« Θεοῖς αἰεγενέτησιν », αὐτῇ τῇ εἰμαρμένη,

τῇ ἐκ τῶν ἀστρων ἄμα τε και ὄρομου τῶν ἀστέρων.

290

« Και σέ δὲ κόρης τοῦ Διός φασὶ τῆς Ἀφροδίτης », ἦται ὠραίας θυγατρὸς Διός, νῦν βασιλέως.

Ὁ Ἀχιλεὺς δὲ « χείρονος θεᾶς », ἦται ἀρχούσης·

ἢ σὴ γὰρ μήτηρ παῖς « Διός », τουτέσι βασιλέως,

ἢ Ἀχιλέως μήτηρ δὲ τοπάρχου νησιώτου.

295

Ἡ Ἥρα δ' ἦν οὐκ ἔλαθεν ὁ πάϊς τοῦ Ἀγχισίου,

εἰποῦσά τε ἃ εἶρηκε πρὸς Ποσειδῶ, Ἀθήνην,

πνεῦμα κινήσαν θάλασσαν ἐστί και τὸν αἆρα,

ὁ τάχα και ἀντέτεινεν ἡλίου ταῖς ἀκτίσι,

κἀν οὐ κατίσχυσεν αὐτὸν νεφώσῃ συγκαλύψαι.

300

« Πάντες δ' Οὐλύμιοι κατήλθομεν ἀντιοῶντες »·

Ἐμπεδοκλῆς και στοῖκοι θέρος φασὶν ὑπάρχειν

πύκνωσιν κάτω τοῦ πυρὸς, χειμῶνα δ' ἀναστρόφως

αἆρος εἶναι πύκνωσιν ὡς πρὸς τὸ ἄνω μέρος.

Ὅμηρος ἐν τῷ ἔπει δὲ ὤπερ ταυῶν εἰρήκειν·

305

(288) ll. 20, 100.

(289) ll. 20, 104.

(290) A, τῆς ἐκ τῶν ἄμα τε. Addidi ἀστρων, correctionem monstrante ipso Tzetzes, qui Exegesi pp. 32, 54, 79, dicit τὴν εἰμαρμένην ἐκ τῆς τῶν ἀστρων και ἀστέρων κινήσεως γίνεσθαι. Juncta vides ἀστρα και ἀστέρας.

(291, 293) ll. 20, 105, 106.

(296) ll. 20, 112.

(297) ll. 20, 115.

(301) Versus est Homeri ll. 20, 125.

A, ὀλύμιοι. Hæc genitivi forma dari poterit Timoni Phlissio, quem citat David Armenius apud Neumannum Dissertatione Davida, p. 53: Ζήνων ὁ ἀμοτερογλώσσου περὶ οὗ εἰρηται· α' ἀμοτερογλώσσου μέγα σθένος οὐκ ἀλα-

παδὸν Ζήνωνος. Plutarchus qui hunc Timonis sillographi locum allegavit Pericle c. 4, exhibet ἀμοτερογλώσσου τε μέγα, et sic Diogenes Laert. 9, 25; forsitan relato τε ad præcedentia quæ non servata sunt. Codex Davidis ἀμοτερογλώττωιο μέγα. Timon meminerat Homeri ll. 5, 783: Ἡ σοσι κάπροισιν τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδόν. Quæ comparatio monstrat omnino malam esse lectionem Plutarchi ἀπατηλόν, quam non satis confutabat unius Diogenis varietas ἀλαπαδόν.

(304) A, ἴστω. Scripsi ἄνω, ex loco Stobæi Ecl. Phys. t. 1, p. 262, quem Tzetzes respexit. Vide ibi Hæeren, collato Sturzii Empedocle p. 340.

(305) A, εἰρήκειν.

φαίνεται και τὴν πάχυνσιν αἰέρος εἰς τὸ κάτω,
καὶ ἀλλαχοῦ τὸ κίνημα ὑδάτων εἰς τὸ ἄνω,
χειμῶνα ὀριζόμενος καὶ περιτράνωσ λέγων.

« Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκπεύσεται ὀμφῆς »,
εἰ Ἀχιλεὺς οὐ μάθοι δὲ ταῦτα ἐκ μαντευμάτων, 310
θεῶν, ἀστέρων, ἢ σοφῶν, εἴτε καὶ τῶν στοιχείων,
τουτέστιν ἄτε δι' αὐτῆς τῆς ὑδατομαντείας,
ἢ ψυχικῶν δυνάμεων, ἧτοι φρεσίν οἰκείαις,
δεῖσει ὅποτε τις θεὸς κατ' ἐναντίον ἔλθῃ.

Θεοὺς τὸ πῦρ καὶ ὕδωρ δὲ καὶ τὰ λοιπὰ νῦν λέγει. 315—
Αἰνίττεται δ' εἰς Σκάμανδρον μέλλοντα τοῦτον κλύζειν.
Τὸ χαλεποὶ δὲ οἱ θεοὶ βροταῖς ὀράσθαι μάχαις,
δύσκολον μάχεσθαι φησὶν θνητὸν πρὸς τὰ στοιχεῖα,
πρὸς γῆν, πρὸς πῦρ, πρὸς ὑδάτα, πρὸς ἄλλο τῶν στοιχείων.

Τῇ Ἥρᾳ περιῆψε δὲ πανσόφως νῦν τοὺς λόγους· 320
καὶ τὸν Ποσειδῶν λέγοντα πρὸς ταῦτα παρεισφέρει,
ὡς ἐξ αἰέρος τοῦ λεπτοῦ πνευμάτων κινήθέντων,
μετ' ἤχου τε τὴν θάλασσαν σφῆς ἐκβρασάντων κοίτης,
μέχρι τοῦ τείχους ὃ φασι τείχος τοῦ Ἡρακλείου.

« Ἐγὼ θεοὺς οὐ θέλω νῦν ἔριδι ξυνελάσαι· 325
« ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κίοντες
« ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν· πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει.
« Εἰ δὲ κ' Ἄρης ἄρχησι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
« ἢ Ἀχιλῆϊ ἴσχωσι καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,

(306) A, ἀλλαχοῦ κινήμασιν. ἀμορφότερον ἦγον ὡς πρὸς θυσίαν.
(309) A, ἐκπνεύσε τὸ ὀμφῆς. Correxī Bene C, τὸν πάντων.
ex II. 20, 129. (323) A, σφῆς εἰσθρασάντων κοίτην,
(314) A, δείσας. Scripsi δείσει sequen- quod correxi.
tius II. 20, 130. (324, II. 20, 145.
(317) A, χαλεπόν. II. 20, 131. (325, 330) II. 20, 134-140. A, καθε-
320) A, τὸ Ἥρα. ζόμεθα ἀκούοντες... ἐσκοπιήν... ἀρχί-
(321) Addidi τὸν. Reddatur in transitu ση... Ἀλιπῆϊ γῶσι καὶ οὐκ εἰῶθαι...
τὸν Tzetze Chil. 5, 729: Τῶν πάντων ἀμμι παρ' αὐτὸ φαί....

« αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται » 330
 Οὐπω ἀκμὴν ἢ σύγχυσις γέγονε τῶν στοιχείων,
 ἔμελλε δ' ἦδη γίνεσθαι, ἦγουν ἐφησυχάζειν.
 Ἄν ἄτακτα δὲ Ἄρεος πυρὰ τινα φανεῖη,
 εἶτε καὶ κατὰ πρόσωπον ἤλιος Ἀχιλέως,
 ἢ Ἀχιλέα Σκάμανδρος τῆς μάχης ἀποπαύει, 335
 αὐτίκα μάχην καὶ ἡμεῖς-συμβαλλόμεν ἐκείνοις.
 Οἶμαι στραφῆναι τάχει δὲ πρὸς οὐρανὸν συνήκει.
 Ῥητῶς δ' ἐργεῖν τὸν Σκάμανδρον, οὐκ εἶπον Ἀχιλέα,
 ὅτι τὸ ὕδωρ Περσεϊδῶν, καὶ Σκάμανδρος δὲ ὕδωρ
 καὶ πῶς ὕδωρ τῷ ὕδατι πολέμιον φανεῖη; 340
 ἀλλ' ὁ παχὺς καὶ ἐνυγρος ἀτὴρ ὁ ἐξ ὑδάτων
 ἡλίου παύσει τὰς βολὰς μὴ βλάπτειν Ἀχιλέα.
 εἶτα δὲ καὶ τὸν Σκάμανδρον ἐκ τῆς ὀμβροβλυσίας
 ἀνακυμνήναντα δεινὸν, σφῆς κοίτης ἐκδραμόντα,
 καὶ Ἀχιλέα μέλλοντα τοῖς βέμμασι συμπνίγειν, 345
 ἥλιος ἐξικμάσει θερμότερα προσλάμψας.
 ἕπερ καὶ Ἡφαιστον καλεῖ δεινὸς ὢν λογογράφος,
 ὅπως μὴ τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν ἥλιον δὲ λέγω,
 ὃν εἶπε Τρώων σύμμαχον, δεῖξῃ καὶ τῶν Ἑλλήνων.

(331) A, σύγχυσις.
 (332) A, ἐφησυχάζειν. Locus non integer esse videtur.
 (337) A sic, συνήκει. Cf. II. 20, 141.
 (338) Inde subsidium denuo præbebit codex C folio 318. A, εἶργον. C, εἶργειν, sic. Verbi εἶργω spiritus variat. Tzetzes Chil. 1, 608: πρὸς τὸν αὐτὴν ἀπείργοντα φησὶν ἑλληνοδίπην: Τί με κατείργεις, ἄνθρωπε, θεᾶσθαι τὸν ἀγῶνα; Codex 2614 ἀπείργοντα et καθείργεις. Ibi Tzetze ipsius scholium: διὰ τοῦ ἀνωθεν μὲν εἶπεν με «ἀπείργοντα», νῦν δὲ «καθείργεις», τὰς ἀμαθεστέροις τῶν νέων λυσιτελέστατος γίνονται, ἐκ τούτου πάντως δεῖκνυται ὅτι τὸ

εἶργω καὶ φιλοῦται καὶ δασύνεται, τῶν Ἀττικῶν μὲν τούτο δασυρόντων, τῶν δ' ἄλλων πάντων φιλοῦντων. Id scholium insertum est Anecdosis Oxon. t. 3, p. 352, non omnino accurate, nec integrum. Tzetzes in eo lapsus esse videtur, quod καθείργεις in ore ponit Aristopatriæ, quæ non Attica fuit, sed Rhodia.
 (342) A, ἀνακυμνήναντα.
 (346) A, θερμότητα.
 (347) Cf. II. 21, 342.
 (349) A, δεῖξει. C, δεῖξῃ. Hoc elegi ob codicis præstantiam. Nam utraq; syntaxis est probabilis, et quæ fuerit Tzetze ipsius scripturam novisse ipticis non sinit.

« Ὅϊώ τούτους δὲ νικᾶν » ὁ Ποσειδῶν εἰρήκει,
 ὅτι τότε συμβέβηκεν οὕτω γενέσθαι ταῦτα,
 στοιχεῖα ἠττηθῆναι τε τὰ σύμμαχα τῶν Τρώων·
 ἄλλοις καιροῖς δ' ἐγένετο τὰ τούτοις ἐναντία.

« Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Κυανοχαίτης
 « τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο »·
 τὸν μετὰ ἤχου ἐκβρασμὸν τὸν τότε τῆς θαλάσσης
 φωνὴν τε, καὶ προήγησιν φησὶ τοῦ Ποσειδῶνος.

« Κυανοχαίτης » λέγει δὲ, ὡς ζάλης κινουμένης,
 θαλάσσης οἰδαινούσης τε καὶ συμμελαινομένης.

« Ἐνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι·
 « ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἔσαντο »·
 ἦτοι τὸ ὕδωρ καὶ ὑγρὸν, καὶ νέφος πνευματώδες,
 ἦσαν πρὸς οἷς εἰρήκειμεν τόποις τοῦ Τροίας μέρους·
 ἀρείκοι δὲ σελασμοὶ καὶ κεραυνῶν ἐκχύσεις
 ἅμα ἠλίῳ λάμποντι ἐτέρωθεν ὑπῆρχον.

Τὸ μήπω συγχυθῆναι δὲ ταῦτα πρὸς μίαν ζάλην.
 βουλὰς αὐτῶν καὶ ὄκνον δὲ πρὸς μάχην εἶναι λέγει·
 τὸ « Ζεὺς » δὲ, τὸ οὐράνιον πνεῦμα ἐκίνει ταῦτα·
 ὅπερ Διὸς νῦν κέλευσιν ὁ γέρων ἀνομάζει.

« Ἦγον· ἀτάρ σε Ζεὺς ἐρρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι »·
 Ζεὺς ὁ ἀστήρ, ὡς καὶ θεοὶ οἱ ἄλλοι τῶν ἀστέρων,
 εἰς ὧν τῷ βίῳ γίνεσθαι φασὶ τὰ εἰμαρμένα.

Ἡ Ἀφροδίτη νῦν δηλοῖ ἐπέραστον, ὠραϊαν.

(350) A, ὁ οἶω. Cf. II. 20, 141.

(351) A, ὅτε τότε.

(352) A, ἠττηθῆνεται ταί.

(354, 355) Versus Iliadis 20, 144,
 145.

(358) A, καὶ ἀνοχέτης. C, κυανο-
 χαίτην.

(360, 361) Ex II. 20, 149, 150. A,
 καταρέζετο.

(363) A, εἰρήκειμεν τ. τῆς τρ. μέρος.

(365) A, ἅμα θηλίω.

(367, 368) A, αὐτόν καὶ ὄκνον. Cf.
 II. 20, 154, 155.

(370) Cf. II. 20, 194. A, ἦγον αὐ-
 τάρ σε. C, ἦγον αὐτάρ γε.

(371) A sine καὶ et οἱ.

(372) A, ἐν τῷ.

(373) Cf. II. 20. 209.

- « Δάρδανον αὐ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς »
 τὸ « Ζεὺς » νῦν βασιλεὺς δηλοῖ· τὸ « νεφεληγερέτα » 375
 ὁ γέρας σχών και τήν τιμήν ἐκ νεφελῶν, ἐξ ὕψους,
 ἦγουν ἐξ εἰμαρμένης τε και μοίρας οὐρανιας.
 « Τὸν και ἀνήρειψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν,
 « κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετεῖη »
 τὸν ὄν θεοὶ νῦν οἱ σοφοὶ και τέχνης ἀπτρολόγων 380
 ἀπὸ τῆς γῆς ἀνήρειψαν, ἦγουν ἐξῆραν ἄνω,
 τουτέστιν ἡστροθέτησαν διὰ τὸ κάλλος τούτου
 ἵνα σὺν ἀθανάτοισι και ἀστροῖς συμπαρεῖη,
 και τῷ Διὶ, και οὐρανῷ, καλῶς οἰνοχοεῖσι.
 Ὁ ὕδροχόος γὰρ αὐτός ἐστιν ὁ Γανυμήδης. 385
 « Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρῶσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε »
 ἢ ἐκ τῆς εἰμαρμένης δὲ μοῖρα και πεπρωμένη
 και στρατιώτου και σοφοῦ, και τῶν λοιπῶν ἀπάντων,
 τὰς τεχνικὰς τὰς ἀρετὰς, ἤτοι τὰς προτερήσεις,
 και ἐλαττοῖ και αὖξει δὲ κατὰ τὰς συντυχίας · 390
 Θεῶν ἐρικυδέα δὲ δῶρα κατονομάζει
 τὰ ἔργα ἀ ποιήσουσι σοφοὶ τινες τεχνῖται.

(374) A, νεφέλης ἐράτον ζ. C, νεφεληγερέτα, omisso fine, aut potius sumto fine versus sequentis, cuius cetera omisit propter homeoteleuton. Cf. II. 20, 215.

(376) A, γέρα σχών.

(378, 379) Ex II. 20, 234, 235. A, κάλλος εἵνεκα οἷοι ἀθανάτοισι.

(381) C, ἀνήρψαν.

(383) A, ἀθανάτησι.

(384) A C, οἰνοχοεῖη.

(390) A, γανυμήδης, vitiosa duplicatione literæ ny. Sic sæpius occurrit δαίνυμι pro δαίνυμι. Apud Satyrum Athenæi 6, 54, libri exhibent συνδαινύμενος et συνδαινύμενος. Recitat ibi Satyrus exempla adulationis patidæ, ridiculæ,

qua Clisophus Philippo Macedoni subparrabatur, hocce inter alia: εἰ ποτε δριμύ προσφέροιο τῶν ἐδεσμάτων ὁ Φίλιππος, αὐτὸς συνέστρεψε τὴν ὄψιν ὡς συνδαινύμενος. Mihi displicet συνδαινύμενος vel cum uno ny, quod id verbum prosæ narrationi vix sit aptum, ac præsertim quod non dicat debentia dici. Omnino faceret satis συνδακνόμενος, quod criticis viris in mentem venisse video.

(386) Ex II. 20, 242. A, ἀφέλει.

(390) A C, εὐτυχίας. Sed in ἐλαττώσει nihil est εὐτυχίας. Scripsi συντυχίας. Vide n. ad Proleg. 407.

(391) A, ἐρικυδῶν νῦν δῶρα. Cf. II. 20, 265.

« Ἐπειπερ πέντε ἤλασε πτόχας Κυλλοποδίων »,
τὸ πῦρ, ὡςπερ φησί, πλὴν ἐν χερσὶ τεχνίτου.

• Ὁ Ποσειδῶν, ἡ θάλασσα, ὁ σώσας τὸν Αἰνεΐαν 395

Ἰπερ καὶ λόγους ὁ Ὅμηρος, οὗσπερ φησί, προσάπτει
φεύγων διὰ θαλάσσης γὰρ ἐσώθη καὶ τῶν πλοίων.

« Ἐὖρα θεοῖς τοῖς ἔχουσι τὸν οὐρανόν » δὲ λέγει,
αὐτοῖς ὁμοῦ τοῖς ἀστρασιν, ἤγουν τῇ εἰμαρμένῃ.

« Κρονίδης » ἡ ἀόρατος τυγχάνει πεπρωμένη. 400

Πῶς δ', Ὅμηρε, χολώσεται ἡ εἰμαρμένη, λέγε,

ἂν τὸν Αἰνεΐαν Ἀχιλεὺς ἀνέλῃ τῷ πολέμῳ,

ἐπεὶ, ὡς γράφεις, μόρσιμος ἐστὶν ἐκπεφευγέναι;

Παῖζε καὶ γέλα καπτυρόν· Τζέτζην γελᾶν μὴ δάκει·

χρῶ μὲν τῷ καθ' ὑπόθεσιν σχήματι παίζωμ οὕτω 405

εἰ τοῦτον κτείνει Ἀχιλεὺς, χολώσεται Κρονίδης,

ἀλλ' οὐχ ὑπάρχει μόρσιμος θανεῖν ὑπ' Ἀχιλεῶς.

Κρονίδης Δάρδανον φιλεῖ, ἦτοι ἡ εἰμαρμένη,

ἤγουν ὑπῆρχεν εὐτυχῶν ὁ Δάρδαμος ἐν βίῳ.

« Πριάμου πάλιν γενετὴν ἤχθηρεν ὁ Κρονίειν » 410

ἡ εἰμαρμένη, λέγει σοι, ἐμίσησεν ἐκεῖνους.

« Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη »

Ἥρα, ὡς ἔφημεν, αἰθὴρ καὶ τὸ πυρῶδες πνεῦμα,

αἴηρ δὲ πάλιν ὁ παχὺς ἡ Ἀθηναῖ τυγχάνει.

Ἐπεὶ νυκτὶ δὲ γέγονεν ἡ πόρθσις τῆς Τροίας 415

ὄντος καὶ τοῦ αἴερος μὲν τῷ τότε χειμερίου·

(393) Ex II. 20, 270. A C, πτόχας
ἤλασε. A. κυλλοποδίας.

(395) Cf. II. 20, 291...

(396) A, προσάπτει.

(398) Cf. II. 20, 299.

(400) Cf. II. 20, 301.

(402) A, ἀνέλλε.

(403) A, γράφει. Cf. II. 20, 302.

(404) C, Τζέτζη.

(405) A, το καθ' ὑπόθεσιν.

(408) Cf. II. 20, 304.

(410) Conferatur Ilias 20, 306. A.
ἠχθηρεν.

(411) A, ἐμίσησεν.

(412) A, ἱρη. Conferatur Ilias 20, 309.

(415) A, πρῶθσις.

νῦν δὲ πνεῦμα λεπτότερον τὴν θάλασσαν ἐκίνει,
ὡς Ἴφρας τοῦτο πρῶτον ὁ Ὀμηρος εἰσάγει
λαλοῦν ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν, δῆθε πρὸς Ποσειδῶνα
ἕσα τοῖς ἔπεσι φησὶ δεινότητι ρητόρων.

420

Τίς ἡ ἀχλὺς ἦν Ποσειδῶν τῷ Ἀχιλεῖ ἐποίει;
ἡ κρύψις ἦν ἐκρύπτετο φεύγων Αἰνεΐας τότε
διὰ θαλάσσης τε αὐτῆς καὶ πλοίων τῶν Ἑλλήνων
μέχρι περ οὐ πρὸς ἔσχατα ἐξήχθη τοῦ πολέμου.

Ὁ Ποσειδῶν δ' ὁ προσλαλῶν Αἰνεΐα οὐδεὶς ἄλλος,
αὐτὸς δ' Αἰνεΐας πρὸς αὐτὸν, σωθεὶς θαλάσση, λέγει·

425

« Εἰ μὴ, διὰ θαλάσσης τε φεύγων καὶ τοῦ ναυστάθμου
« τὸν Ἀχιλεῖα ἦν φυγῶν, πάντως ἂν ἀνηρέθην·

« τίς με θεῶν ἀστέρων τε, τὰς φρένας παραβλάψας,

« πρὸς Ἀχιλεῖα συμβαλεῖν παρώτρυνε νῦν μάχην »;

430

ταῦτα Αἰνεΐας πρὸς αὐτὸν ἦν λέγων ἀρμολιδίως,

Ὀμηρος δὲ, γλυκύτερον χρῆζων ποιεῖν τὸν λόγον,
τὸν Ποσειδῶνα φέρει σοι ταῦτα λαλοῦντα δῆθεν.

« Αἰνεΐας φίλος δὲ θεοῖς », φίλος τῇ εἰμαρμένῃ,

τούτεστιν εὐτυχέστατος ἐστὶ καὶ ὁ Αἰνεΐας.

435

« Οὐδέ κ' Ἄρης ἔσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη »,
οὐδὲ τὸ πῦρ τῶν κεραυνῶν, ἀήρ τε βιοτρόφος.

« Μαχοίμην ἀθανάτοισι », τούτεστι τοῖς στοιχείοις,
τούτεστι γῆ καὶ ὕδασι. αἶρι καὶ πυρὶ δε.

(419) A, δῆθεν τὸν ποσ.

(420) Hic versus ultimus est folii 318, sequens autem primus folii 313. De qua foliorum perturbatione jam notatum saepius; vide n. ad Σ, 366.

(421) Cf. II. 20, 321.

(424) Cf. II. 20, 328.

(425) Cf. II. 20, 334.

(427) C, sine τε.

(428) A, ἀνηρέθη.

(430) A, συμβάλλειν παρώτρυνεν ἐν μάχῃ.

(432) A, γλυκύτατον.

(434) Cf. II. 20, 347.

(435) A, ὑπάρχων.

(436) II. 20, 358. A, ὡσπερ θεῶν.

(438) Cf. II. 20, 367.

(439) C, ὕδατι.

Ἄπολλων Ἐκτορι φησί· « Τῷ Ἀχιλεΐ νῦν μὴ μάχου » 440
 ἦγον ὁ Ἐκτωρ ἔγνωκεν ἐκ τοῦ ἡλίου μόνος
 ὡς οὐ χρεῶν νῦν προμαχεῖν αὐτὸν κατ' Ἀχιλέως·
 οὐ γὰρ λαμπρὸς ἦν, ὥσπερ πρην, οὐδὲ κατ' Ἀχιλέως·
 « Ὅν γύμφῃ τέκε τις Νηΐς », ὅς σκότιος ὑπῆρχε,
 ῥιφεῖς παρά τινα πηγῆν ἐν καταδένδρῳ τόπῳ. 445
 « Κεῖται θεῶν ἐν γούνασι », καμπῇ τῆς εἰμαρμένης
 ἐν τῇ στρεπτῇ, καὶ τῇ λοξῇ, ἀδήλω εἰμαρμένη.
 Ἡ Ἀθηνᾶ δ' ἡ τρέψασα τοῦ Ἐκτορος τὸ δόρυ,
 ἀήρ καὶ πνεῦμα βίαιον ἦν καταγιῶν τότε.
 Ἄπολλων δ' ὁ τὸν Ἐκτορα Πηλεΐδου διαρπαξας, 450
 κατ' Ἀχιλέως ὀφθαλμῶν ἡλιος λάμπων ἔστιν.

(440) II. 20, 376, sine νῦν.

(444) II. 20, 384.

(445) C, περί. Summi varietatem παρά. Saepe permutatae illae praepositiones. Vide n. ad Proleg. 838, ad A 139, 380, etc. Aristo Chius Athenaei 15, 16: οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοὺς περὶ τὸν οἶνον πόνους τῶν κεφαλαγῶν δεσμοὺς εἴρισκον. Malim παρά τὸν οἶνον α pro α pter cephalalgiam dolores inter biben-

« dum subentium ligamenta invenerunt ». Statim legitur ἡ παρά τὸν οἶνον διαγωγή cum varietate περί. De quo sensu τῆς παρά vide n. ad Choricium p. 384, colato Schweigh. ad Athenaeum.

(446) II. 20, 435.

(448) Cf. II. 20, 439. A, στρέψασα.

(449) A, καταγιῶν.

(450) II. 20, 443.

(451) A, ἔστη.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Φ (*).

Διχῆ τοὺς Τρῶας τῇ φυγῇ διαιρεθέντας τότε,
 οὐς Ἀχιλεὺς πρὸς Σκάμανδρον, οὐς δὲ πρὸς Τροίαν τρέπει.
 Ζωγρεὶ δὲ δυοκαίδεκα θύειν Πατράκλῳ μέλλων,
 κτείνει δὲ καὶ Λυκάονα, καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον.
 Σκαμάνδρου κινδυνεύοντα θανεῖν δὲ τῇ πλημμύρᾳ 8
 σώζει τούτον ὁ Ἥφαιστος τὸν ποταμὸν ἐμπρήσας.
 Εἶτα καὶ μάχη τοῖς θεοῖς ῥήγνυται κατ' ἀλλήλων.
 Ἀπόλλων δὲ Ἀγήνορι ὁμοιωθεὶς καὶ φεύγων
 τὸν Ἀχιλέα μὲν αὐτὸν ἑξαπατᾶ διώκειν,
 τοὺς Τρῶας οὕτω σώζει δὲ δύντας ἐντὸς τῆς Τροίας. 10

« Ξάνθου δινήεντος ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς »,
 τουτέστιν ὃς ἐπαύξεται τοῖς οὐρανόις ὄμβροισι.

« Τῇ ῥ' εἰ γε προχέοντο πεφυζότες· ἠέρα δ' Ἥρη
 « πίτνα πρόσθε βαθείαν ἐρυκέμεν· ἡμίσεες δέ... »

(*) Utar codicibus A B C. B in lemmate habuit T nunc correctum.

(3) B, καὶ δωδέκα. C, καὶ δωδέκα. Conjunctio καὶ, quae in B C abundat, male videtur omisa fuisse in Antiphonte Tetralogiae secundae capite 2, § 1 : νῦν δὴ φανερόν μοι ὅτι αὐταὶ αἱ συμφοραὶ καὶ χρεῖαι τοὺς τε ἀπράγμονας εἰς ἀγῶνας, τοὺς τε ἡσυχίους τολμᾶν τὰ τε ἄλλα παρὰ φύσιν λέγειν καὶ δρᾶν

βιάζονται. Sic olim locus edebatur; nunc post ἀγῶνας fit lacuna ex conjectura. Equidem opinor deesse voculam καὶ post τὰ τε ἄλλα, syntaxi hocce instituenda modo: τοὺς τε ἀπράγμονας βιάζονται εἰς ἀγῶνας, τοὺς τε ἡσυχίους βιάζονται τολμᾶν τὰ τε ἄλλα καὶ παρὰ φύσιν λέγειν καὶ δρᾶν.

(11) Ex II. 21, 2.

(13, 14) Ex II. 21, 6, 7.

ἀορασίαν δὲ πᾶσιν ἐκείνοις ἐνεποιεῖ 15
 τὸ πνεῦμα τὸ λεπτότερον ἐξανασπῶν ἰκμάδας,
 ὀμίχλην παχυτάτην τε, δεινὴν ἐξεργασμένον.
 « Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθεσθαι Δι' πατρί ».
 Μοῖρα ἐστὶ τῆς τελευτῆς τοῦ καθενὸς ὁ τρόπος·
 « Ζεὺς καὶ πατήρ », ὑπάρχει δὲ πάλιν ἡ εἰμαρμένη, 20
 ἢ ἐκ τῶν γενεθλίων πως οὕσα προωρισμένη.
 Ἔοικα μισηθῆναι δὲ φησὶ τῇ εἰμαρμένῃ·
 « Ἀντίθεον », ἰσόθεον· νῦν εὐπρεπῆ, ὠραῖον.
 « Δαίμων », ἡ εἰμαρμένη δὲ, ἢ ἐκ τοῦ διακόπτειν,
 ἢ ἐκ τοῦ δαίειν, σύμπασι καὶ νέμειν ἄπερ θέλει. 25
 « Πατρός δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δὲ με γείνατο μήτηρ »·
 εἴτε γυνὴ τις βασιλῆς, εἴτε πρακτικωτάτως
 τὸ ῥωμαλέον λέγεται νῦν μήτηρ Ἀχιλέως·
 αἱ πρακτικαὶ γὰρ ἀρεταὶ θεαί, ὡς προειρήκειν,
 θεοὶ δὲ πάλιν λέγονται ὅσα τῆς θεωρίας. 30
 « Ὡς ἄρ' ἔφη· ποταμὸς δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
 « ὠρμηνε δ' ἀνά θυμὸν, ὅπως παύσειε πόνιοι
 « ὅτιον Ἀχιλῆα, Τρώεσσι δὲ λοίγον ἀλάλκοι ».
 Δεινὸς ἐστὶν ὁ Ὀμηρὸς ἐντέχνως πάντα γράφειν

(17) A, ταχυτάτην. A B, δέ.

(18) Ex II. 21, 83.

(19) C, τοῦ καθ' ἑνὸς τῆς τελευτῆς.

A B, καθ' ἑνός. Fuit καθένα K, 25.

(21, 22) Non habet C, omisso propter homoeoteleuton. Exemplum obiter proferam ex scholiis Pselli in Oracula Chaldaica, editionis Obsorpanæ p. 110 : αἱ δὲ βουλαὶ τοῦ πατρὸς· διὰ τὴν νητὴν ὑπερβολὴν ἀφθεγκτοῖ· τὰ δὲ τῶν ἐξηρημένων συνθήματα... Amplior collex... ἀφθεγκτοῖ· φθεγκταὶ γὰρ εἰσιν αἱ ἐνέργειαι τῶν ὄντων, αὐταὶ δὲ ὑπάρξεις ἀφθεγκτοῖ· τὰ δὲ συνθήματα... Sententiam sic expletam, simulque variantium totius operis lictionum spissam farragi-

nem, communicavi, ante hos octo annos cum doctissimo viro qui Pselliani operis editionem tunc moliebatur.

(23) C'. II. 21, 91. A, εὐπρεπεῖ.

(24) Cf. II. 21, 93.

(25) A, θέλειν.

(26) Ex II. 21, 109. ABC, με γείνατο.

(31, 32, 33) Ex II. 21, 136... C, κηρόθι. A, ὠρα δὺν ἐβ' ἀνά θ. B, ὠρα δὺνε δ' ἀνά θ. Librariis obversabatur, puto, verbum ὠρόθουε. Inter illorum menda d natum est e prononciatione simili litterarum δ θ, quam attigi ad P. 46. — A, λόγον. B, ἀλάλοει. Ceterum tres illi versus reponendi post v. 44.

(34) C. γράφων. A, γράφει.

κάνπερ σπουδάζων γράφη τι, κἀν παιζων ἵως ἐνθάδε. 35
 Θέλων εἰπεῖν γὰρ οἴδαιεν ὁ ποταμός τῷ τότε,
 ἔμελλε δ' ἤδη πλημμυρῶν ἔργει μὲν Ἀχιλέα,
 πολλοῖς Τρωσὶ δὲ θάνατον καὶ ἄλθρον ἐκτρέπειν.
 Λέγοντα πρῶτον παρῆσφρει τὸν Ἀχιλέα τάδε·
 « Φθείρεσθε, Τρώες· Σκάμανδρος ὑμῖν οὐ βρηθήσει, 40
 « ᾧ ταύρους ἦτε θύοντες μονώνυχας τε ἵππους »·
 εἶτα ὡς ἔμφυχον αὐτὸν τὸν ποταμὸν εἰσφέρει,
 εἰς ταῖς ὕβρεσιν αὐτοῦ δεινῶς ἐξωργισμένον,
 καὶ οὕτως ἐφορμαίνοντα λοιπὸν κατ' Ἀχιλέως.
 « Υἱεὶ Πηλεγονός, τὸν δ' ἄξιός εὐρυρέεθρος »· 45
 Παῖς οὗτος ἦν ὁ Πηλεγῶν οὐ ποταμοῦ Ἀξίου,
 Ἀξίου κλησιν δὲ τινος ἀνθρώπου καλουμένου
 ἀφ' οὗ Ἀξίου κέκληται καὶ ποταμός τὴν κλησιν.
 « Κεῖο' οὕτω· χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίανος
 « παισιν ἐριζέμεναι ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι »· 50
 « Ἐρισθενοῦς Κρονίανος », νῦν δὲ τῆς εἰμαρμένης·
 τοῦ Κρόνου τοῦ κατάρξαντος πρώτως ἀνθρώπων λέγει
 ἀφ' οὗ Κρονίδαι σύμπαντες οἱ βασιλεῖς καλοῦνται,
 καὶ δῖες ὁμοτρόπως δὲ ἀπὸ Διὸς τοῦ Κρόνου
 καὶ τοῦ Διὸς ἀστέρος δὲ, τοῦ βασιλεῖς ποιοῦντος. 55
 Ἦτοι ἐγὼ υἱὸς εἰμι μοίρας εὐτυχεσάτης,
 καὶ ἀνθρώπων ὑψηλῶν υἱὸς καὶ αἰθερίων·

(36) Abest ab A B.
 (39) C, πρῶτα.
 (40, 41) Cf. Il. 21, 128, 132. — A, φθείρεσθαι. A B, ἡμῖν.
 (43) Ex. Il. 21, 141. A B C, ἀξιος. Editiones Ἀξίος. Ἀξίον in clausula sequente monstret pronuntiasse Tzetzen Ἀξιος. V. ad Proleg. 821. Addidi δ'.
 (49, 50) Ex Il. 21, 184, 185. A, κλεῖς ὁ οὕτω. A B, τι.
 (51) Clauditur hoc versa folium 313 ;

sequens orditur folium 312. Plurima fuerunt interversa folia, plurima perierunt. Vide ad I, 418.
 (52) A, B, οὐ κρόνου. In C syllaba evanuit ante κρ. Scripsi τοῦ.
 (54) A, δῖες. B, δῖες. C, δῖες. Latinum est « dies » ni fallor.
 (56) Explicet quem fortasse librarii omiserunt, versum 187 Iliados 21 : Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχομαι εἶναι.

τὸ « ποταμοῦ γεγῶτι » δὲ εἰρήκειμέν σοι πρῶην,
 ὅτι Ἄξιου ἦν υἱὸς ὁ Πηλεγῶν δν εἶπεν
 ἀφ' οὗ περ καὶ ὁ Ἄξιος ὁ ποταμὸς καλεῖται. 60
 Οὗτος ὑψῶν τὸν λόγον δὲ σχήματος μεταβάσει
 τὸν τοῦ Ἄξιου νῦν υἱόν, ἀνθρώπου τοῦ ῥηθέντος,
 Ἄξιου λέγει ποταμοῦ δῆθεν υἱὸν τυγχάνειν.
 « Ὁ δ' Αἰακὸς ἦν ἐκ Διός », τουτέστι βασιλέως,
 ἢ, ὡς περ εἶπομεν τὸ πρῖν, μοίρας εὐτυχεστάτης, 65
 ἢ καὶ ἀνθρώπων ὑψηλῶν καὶ ὄντως αἰθερίων,
 ἢ μᾶλλον, ὡς περ εἶπομεν, ἀνάκτων ὑπερτάτων,
 οἷσπερ ἐξ ὕψους οὐρανοῦ τὸ σκηπταρχεῖν ἐδόθη·
 οὔτοι δὲ κρείττους ποταμῶν, καὶ παῖδες παίδων τούτων.
 « Διὶ Κρονίωι » τανῦν τῇ εἰμαρμένῃ λέγει. 70
 « Καὶ γάρ τοι ποταμὸς γε πάρα μέγας, εἰ δύναται τι
 « χραυσμεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίωι μάχεσθαι,
 « τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχιλῆϊος ἰσοφαρίζει,
 « οὐδὲ βαθυρρεῖται μέγα σθένος Ὀκεανοῖο,
 « ἐξ οὔπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα 75
 « καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσιν·
 « ἀλλὰ καὶ ὡς δεῖδοικε Διὸς μεγάλοις κεραυνόν
 « δεινήν τε βροντήν, ἔτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγγήσῃ ».
 Ἐγὼ, φησὶν ὁ Ἀχιλεὺς, γένος εἰμι ἀνθρώπων,
 οἷπερ ἐξ αἵματος εἰσι μεγάλων βασιλέων 80
 οἷσπερ ἐξ ὕψους οὐρανοῦ τὸ σκηπταρχεῖν ἐδόθη

(58) A, sine δέ. Πρῶην scilicet superioris v. 45.
 (61) A C, σχήματι.
 (63) A B, ποταμόν.
 (64) Cf. ll. 21, 189. Εἶπομεν scilicet v. 56, 57.
 (67) A B, ἀτάκτων.
 (68) A B, σκηπτρὸν ἀρχεῖν. C, σκηπταρχεῖν. Mox v. 81. B, σκηπταρχεῖν.
 (70) Cf. ll. 21, 193. Hic versus positus erat post 66.
 (71-78) Ex ll. 21, 193, 200. A B, καὶ γάρ τοι. C, σοι. A, ναίουσι. B, νάουσι. B, καὶ ὡς δέδοικα. A, ὅς δέδοικε. C, οὐρανόθε. A, συναρηγήσῃ.
 (79) A B, ὦ ἀχιλλεῦ.

οὐ οὐρανοῦ τὴν ἀστραπήν καὶ τῆς βροντῆς τὸν ἦχον
καὶ ὁ πατὴρ ὠκεανὸς πάντων ὑδάτων τρέμει.

« Καὶ νῦ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκύς Ἀχιλεὺς,

« εἰ μὴ χωσάμενος, προσέφη Ποτάμὸς βαθυδίνης

85

« ἀνέρι εἰσάμενος, βαθύης δ' ἐφθέγγετο δίνης ».

Ἵψῶσαι χρίζων Ὀμηρος τὰς πράξεις Ἀχιλέως

πρόσωπον περιτίθησι τῷ ποταμῷ Σκαμάνδρῳ,

καὶ λόγους οὐσπερ ἐπλασε δῆθεν ἐκείνῳ λέγειν·

« Αἰεὶ ἀμύνεσσι θεοὶ », ἥτοι ἡ εἰμαρμένη.

90

« Τὸν δ' ἀπομειβόμενος προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλεὺς ».

Ἡθοποιεῖ ὁ Ὀμηρος χωρίῳ τῷ ἐνταῦθα

τίνας ἂν εἶπεν Ἀχιλεὺς τῷ ποταμῷ Σκαμάνδρῳ.

« Δαίμονι ἴσος » λέγει δὲ, ὡς ἔν τι τῶν στοιχείων,

ὡς πῦρ, εἴτ' ἄνεμος τυφῶς, εἴτε θαλάσσης ὕδωρ.

95

« Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποτάμὸς βαθυδίνης·

« ὦ πόποι, ἀργυρότοξε Διὸς τέκος, οὐ σύ γε βουλὰς

« εἰρύσαιο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πολλ' ἐπέτελλε

« Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν εἰσόκεν ἔλθῃ

« δειέλος ὄψε δῶν, σκίασῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν ».

100

Ἐπεὶ Τρωσίν, ὡς εἶπον πρὶν, ἥλιος συνεμάχει,

ὡς λάμπων κατὰ πρόσωπον στρατεύματος Ἑλλήνων

μέχρι καιροῦ μεσημβρινοῦ, τότε δ' οὐκ ἦν προφαίνων

ἄτε τοῦ καταστήματος ὄντος συγκεχυμένου,

ὁ ποταμὸς δ' ὁ Σκάμανδρος μόνος Τρωσὶ συνήργει,

105

καὶ μάλλον κατασύρειν δὲ ἦρμα τὸν Ἀχιλεῖα·

λόγους συμπλάσας Ὀμηρος, τὸ πέλαγος τῶν λόγων,

(84-86) Εκ II. 21, 211-213. A B C,

δ' ἐφθέγγετο.

(89) B, ἐκείνῳ λέγει.

(90) II. 21, 215.

(91) II. 21, 222.

(94) II. 21, 227.

(96-100) II. 21, 228-232.—A B, ὅτι

μάλα. A, ἔλθοι.

(101) πρὶν scil. Γ, 168. A, συνεμάχη.

(107) De μεταφορᾷ πέλαγος λόγων

οἷους ἂν εἶπε βοηθός ἔθνους τινῶν ἀνθρώπων
 πρὸς βοηθὸν καὶ σύμμαχον ἕτερον ῥαθυμοῦντα,
 αὐτὸς ἀγωνιζόμενος γενναίως ὑπὲρ φίλων, 410
 Σκάμανδρον τούτους λέγοντα τὰ νῦν σοὶ παρεισφέρει,
 μεμφόμενον ἡλίω νῦν, καὶ λέγοντα ἐκείνῳ·
 « Ἄπολλον, οὐκ ἐφύλαξας βουλὰς τῆς εἰμαρμένης
 « ἐξ ἧς θεσμός σοι ἔκειτο περιφρουρεῖν τοὺς Τρῶας
 « μεχρὶ δειέλου », τοῦ καιροῦ τάχα τῆς μεσημβρίας. 415
 Τὸ δ' « ἀργυρότοξος » δηλοῖ λευκὸν τὸ φῶς ἡλίου.
 « Μέγας θεός », τὸ μέγιστον στοιχεῖον, ἦτοι ὕδωρ·
 καὶ τὸ « θεοὶ δὲ φέρτεροι ἀνθρώπων », τὰ στοιχεῖα.
 « Ἀθάνατοι φοβέουσιν » οὐράνια στοιχεῖα,
 ἔμβροι καὶ πῦρ, καὶ ὁ ἀήρ· μὴ καταπίπτει πάντα. 420
 « Ζεὺς πάτερ », νῦν ὦ οὐρανέ, εἶτε καὶ εἰμαρμένη.
 Φίλην μητέρα ψεύδεσι θέλγουσαν τούτον λέγει
 τὰ λεκανομαντεύματα, ἐξ ὧν ἐμεμαθήκει
 ὡς ἐν ναῶ Ἄπόλλωνος, ἔγγιστα τείχους Τρώων,
 τὸν βίον ἐκμετρήσειεν, ὄνπερ ναὸν νῦν λέγει 425
 καὶ βέλη τοῦ Ἄπόλλωνος ὡς ἀνελόντα τούτον.
 Τὸν Ἀχιλεῖα σώζει δὲ ὁ Ποσειδῶν, Ἀθήνη,
 εἴτουν οἰκεῖος λογισμός, εἶτε τις τῶν ἐμφρόνων
 εἰπῶν αὐτὸν πρὸς θάλασσαν χωρεῖν καὶ τὰς ἐκχύσεις·
 ἐκεῖ γὰρ ἀβαθέστερος ὁ ποταμός εἰσρέει· 430
 « Καὶ σὺ σωθήσῃ οὕτω μὲν, τῶν Τρώων δὲ μὴ φείδου ».

ad Proleg. 51. Addeis u. ad mea Anecd.
 Gr. t. 3, p. 12.

(108) A B, βοηθούς, et sic fere C.
 Scripsi βοηθός, quod firmant sequentia
 βοηθὸν καὶ σύμμαχον ἕτερον.

(112) B, ἡλίω γῆν. A, ἡλωγήνδῃ.

(115) A, δι' ἔλου.

(117) Cf. II. 21, 248.

118) Cf. II. 21, 264. A B, σφέτεροι.

(119) Non est in A C. Cf. II. 21, 267.

(120) Sic A B C.

(121) II. 21, 273. C, Ζεὺς.

(122) Cf. II. 21, 276.

(127) Cf. II. 21, 284.

(128) C, εὐφρόνων.

(131) Cf. II. 21, 294.

Εἰπόντες μὲν ἀπέβησαν οὗτοι μετ' ἀθανάτους ;
ἤτοι ἡ θάλασσα μὲν ἦν ἐν κοίτῃ τῶν ὑδάτων ·
ἡ δὲ βουλή τῷ λογισμῷ τοῦ συμβεβουλευκότος.

Νῦν « ἐφετμῆ » δὲ τῶν θεῶν συμβεβουλευκότων. 133

Τό « φίλε δὲ κασίγνητε » Σιμόνεθ' ὑπεμφαίνει,
ὡς καὶ Σιμόεις εἰς αὐτὸν τὸν Σκάμανδρον εἰσβάλλει,
« Ἴσα θεοῖσι μέμονε », τουτέστι τοῖς στοιχείοις.

« Ἦρη δὲ μέγ' αὔσε περιδδείσασ' Ἀχιλῆϊ ·
« αὐτίκα δ' Ἦφαιστον προσεφώνεεν ὄν φίλου υἱόν ». 140

Πνεῦμα λεπτὸν κεινῆτο, πᾶν ἐκαθάρθη νέφος ·
θερμότερον ὁ ἥλιος ἔκλαμψας δὲ τῷ τότε
ἐκ ποταμοῦ καὶ πάσης δὲ τῆς ἐν τῇ γῇ νοτίδος
ἐξατμιζούσας ἔνθερμον ἀνήγε τὰς ἰκμάδας,
ὅπερ Σκαμάνδρου δέησιν ὡς πρὸς τὴν Ἦραν λέγει. 145

Ἦφαιστον σθέσις δὲ πυρός κελεύσει τῇ τῆς Ἦρας
τὸ συγκρυθῆναι πάλιν μὲν ἀκτῖνα τὴν ἡλίου,
καὶ τῶν στοιχείων σύγχυσιν αὐθις δεινὴν γενέσθαι,
ἦνπερ καὶ μάχην τῶν θεῶν τῶν ἄλλων ὀνομάζει.

« Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρέϊα χθών, 150
« ἀμφὶ δ' ἐσάλπιγξε μέγας οὐρανός· αἶε δὲ Ζεὺς
« ἦμενος οὐλύμπῳ, ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ

(132) A B, ἀθανάτων. Cf. II. 21, 298.

(133) Hic versus ultimus est folii 312, sequens autem primus folii 304, plurima quum sint interspersa folia. V. n. ad v. 51.

(135) Cf. II. 21, 299.

(136) Cf. II. 21, 308. B C, σιμόει παρεμφαίνει. Non potuit servari σιμόει. Profeci ex mendis A, σιμόνε παπεμφαίνει.

(138) II. 21, 315. A B, μέμνηε.

(139) II. 21, 328. B C, αἶεσε. A, αἶεσε e correctione, prius αὔσε.

(140) II. 21, 330.

(145) A B C, ὅπερ Ἦφαιστοῦ, lapsu calami. Scripsi, jubente re ipsa, Σκαμάνδρου. Libro I, 209, loco conferendo legitur recte δέησιν Ἐάνθου.

(146) Cf. II. 21, 379.

(147) C, συγκριθῆναι. C, τοῦ ἡλίου.

(149) Cf. II. 21, 385.

(150-158) II. 21, 387-395. C, νῦν δ' ἔπεσον. Sed infra v. 171, σύν. B, δμᾶδω. A, σίδηρον ἀμφέστησαν. B, ἐπέσασαν. C, ἦρχεν ἀρης.

- « γηθοσύνη, εἶθ' ὄρωτο θεοὺς Ἐριδι ξυνιόντας.
 « Ἐνθ' οἷγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν · ἦρχε γάρ Ἄρης
 « ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίη ἐπόρουσε 155
 « χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ οὐείδειον φάτο μῦθον·
 « Τίπτ' αὖ, ὦ κυνόμυια, θεοὺς Ἐριδι ξυνελαύνεις
 « θάρσος ἄητον ἔχουσα; μέγας δέ σε θυμὸς ἀνήκε ».
 Τζέτζης τὸ « ἢ οὐ μέμνη δὲ ὅτε τὸν Διομήδην »
 ἐτέρους τρεῖς τε καθεξῆς τῶν στίχων ὀβελίζει, 160
 τὸν πέμπτον πάλιν γράφει δὲ ὡς ὄντα τῶν Ὀμήρου·
 ὁσ στίχος οὕτως ἔχει τε κατὰ ῥητὸν καὶ λέξιν·
 « Ὡς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα θυσσανόεσσαν
 « σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνος.
 « Τῇ μιν Ἄρης οὔτησε μαιφόνος ἔγχεϊ μακρῶ. 165
 « Ἡ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ
 « κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,
 « τὸν ῥ' ἀνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὔρον ἀρούρης·
 « τῶ βάλε θούρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λύσε δὲ γυῖα ».
 Ἄλλ' ἀλληγορητέον μοι πᾶν τὸ χωρίον τοῦτο. 170
 « Σὺν δ' ἔπεσον », σὺν δ' ἤρραξαν, συνέβαλον εἰς μάχην.
 Ἴην τῶν στοιχείων σύγχυσις νῦν ὀνομάξει μάχην·
 καὶ συρραγὴν πρὸς πόλεμον· γέγονε γάρ τῷ τότε
 ἐκ γῆς δεινὰ μυκήματα, πρὸ γε τῶν ἄλλων πάντων,
 ἃ συρραγῇ τῇ τῶν θεῶν ἤχον τῆς γῆς σοι λέγει· 175
 ἐξ οὐρανοῦ δ' ἐκράτησεν ἤχος βροντῆς βιαίας.
 Εἶτα κροτήσῃ τῶν νεφῶν καὶ κεραυνὸς ἐξήχθη·

(160) Τρεῖς; scilicet 397, 398, 399.
 (161) πέμπτον scilicet v. 400. A, τοῦ Ὀμήρου.
 (163 169) ll. 21, 400-406.—A B C, ἀσπίδχ.—B, σμερδαλέως, et sic fere A.—A B, οὐδὲ δεινός.—A B, πρότερον.
 (171) A, δ' ἤραξαν. C, συνήραξαν.
 A B, συνέβαλλον.
 (173) A B, συρραγῇ.
 (174) A, πρὸς.
 (175) Λέγει poeta ll. 21, 387.
 (176) C'. ll. 21, 388.

αέρι παχυτέρῳ δὲ προσβάλλων τῷ προσγείῳ
 ἐσθέννυτο, καὶ πάλιν τι μικρὸν ἐκπυρηνίσας
 ἠτήθη ᾧ εἰρήκειμεν καὶ πρότερον αἲρι, 180
 εἴτ' ἐκ τῆς ζάλης γέγονεν εὐθέως καὶ αἰθρία.
 Ὁ γέρων δ' οὗτος ὁ δεινὸς εἰς τὸ συγγράφειν λόγους,
 ὁ πάντων, ἀλλ' εἰς πόσον δὲ, ῥητόρων ὑπεκτρέχων
 καὶ φιλοσόφων καὶ λοιπῶν ὧν περ τὸ ἔργον λόγος,
 γράφων καὶ σύμπαν τὸ τυχὸν τὸ γεγὸς τῷ τότε, 185
 μεθόδοι τῆς δεινότητος θέλων ὑψοῦν τὸν λόγον
 καὶ τῷ γλυκεῖ τοῦ μύθου δὲ τέρπειν ἠκροαμένους
 τὴν μὲν βροντὴν ὡς οὐρανὸν σαλπίσαντα παράγει,
 Ἄρεα δὲ τὸν κεραυνὸν, τὸν δὲ παχὺν αἲρα
 Ἀθήνην, καὶ ἀσπίδα δὲ ταύτης κατονομαίξει, 190
 ἣν κεραυνὸς οὐ δάμνησιν, ὡς καὶ αὐτὸς σοὶ λέγει.
 Τὸ ἔτι δὲ παχύτερον καὶ ἔνυδρον αἲρος,

(178) B, ἐκπυρηνίσας. C, ἐκπυρι-
 νίσας. Cf. Υ, 123.

(182) B, καὶ δεινός.

(183) C, ἐς πόσον. Fort. ὑπεκτρέχων.

(185) B, εἰς τὸ γεγ.

(187) C, γλυκὺ, permutatione solita
 vocalium υ η ει. Agathias Anth. 10, 66:
 Πάντα, φίλος, μερόπεσσι παρέρχεται·
 εἰ δ' ἀπιθήσῃς, Ἐμπαλιν αἰτίων μάρ-
 τυρα σαυτὸν ἔχοις. Malim syntaxi no-
 tiore εἰ δ' ἀπιθήσῃς, quod tenent edi-
 tiones Stephaniacae ac Planudeae. Exempla
 subiectivi plurima quae protulit Jacobsius
 parum habent ponderis propter iotacismi
 labem. Videtur proponenda mutatio et in
 alio versu eiusdem epigrammatis: Ἐὐτέ
 τις ἐκ πενίης πλούτου τύχοι ἠδὲ καὶ
 ἀρχῆς, Οὐκέτι γινώσκει τίς πέλε τὸ
 πρότερον. Τὴν ποτὲ γὰρ φιλήν ἀπα-
 ναίνεται, ἀφρονέων δὲ Τέρψιν ὀλισθη-
 ρῆς οὐ δεδάηκε τύχης. Ut τέρψιν con-
 firmem meminero Horatiani loci: « For-
 tuna saevo laeta negotio, ludum inso-
 la lentem ludere pertinax »; sed epithe-
 tum ὀλισθηρῆς me ducit ad nomen τρέ-
 ψιν simillimum, quod usitatissimum τέρ-

ψιν potuit sede depellere. Nam Fortuna,
 quae versatur celeri levis orbe rotae, quae
 dubio stat in orbe, ὀλισθηρῆ, ideo et ne-
 cessario ἀείτρεπτος est, εὐτρεπτος, εὐ-
 τράπελος, frequenti obnoxia τρέψῃ. Nec
 recte minus a τρέψω fiet τρέψῃ, quam a
 τέρψω τέρψῃς, βέψῃς a βέπω, et ἀκῆ

(188) A B, εἰς οὐρ. C, ὡς. Syllabae ὡς
 εἰς ἐς calamo properante et inaccurato sae-
 pius permutantur. Theodorus Lascaris a
 viro d. in Catalogo Scorialensi, allatus e
 codice: οἱ λεοντιδῶς βριαρόχειρες πρὶν.
 κνωδάλων γεγόνασιν ὕστερον ἀσθενέ-
 στεροι. Emendatio proponitur λεοντιδῶ-
 δῶς; contra pono λεοντιδεῖς, vel λεωντώ-
 δεῖς, vel etiam, quod equidem malum, ser-
 vato adverbio λεωντώδως. Cf. lib. II, 61,
 ubi λεωντώδεῖς ἄνδρες. Theodorus Pro-
 dromus Rhodante 8, p. 261: Μαθὼν ἰ
 πατήρ εἰς τὸ Πισσαῖον πέδον Δουλο,
 παροικῶ. Lego, ὡς τὸ Πισσαῖον π. Phi-
 lostratus V. A. 6, 9: ζυγγέγονας γὰρ
 αὐτοῖς ἐς τὸ εἶκος. Codex 1696 ὡς τὸ,
 quod et Huetius coniecerat, receptumque
 nunc est in Kayserianam.

(192) A B, ἔτι καὶ παχύ.

λίθον τραχὺν καὶ μέλανα, ὄνπερ οἱ πάλαι ἄνδρες
 ἤγουν εἰ πρότεροι σοφοί, οὖρον ἀρσύρης θέσαν·
 ὄρος γὰρ γῆς, καὶ διαιρῶν ἀήρ τυγχάνει ταύτην. 193
 Ἄναχωρεῖ δὲ Ἄθηνᾶ, εἶτα τὸν Ἄρην πλήττει·
 τὸν γὰρ ἀέρα τέμνει μὲν ὁ κεραυνὸς τὸ πρῶτον,
 εἶτα δὲ κατασθέννυται τούτου τῷ παχυτέρῳ·
 καὶ θραύεται ὁ τράχηλος ἐκείνου καὶ ἡ ἄρσις·
 τὸ πῦρ, ὅπερ μετέωρον εἴληχεν ἔχειν φύσιν, 200
 τῶν κεραυνῶν δ' ὡς κάθυγρον τοῖς κάτω καταρρέει.
 Αἱ χαίται δὲ τοῦ Ἄρεος εἰσὶν αἱ κονισθεῖσαι
 αἱ μέχρι πρὸς τὰ πρόσγεια τῶν κεραυνῶν ἐκχύσεις.
 « Τεύχεα τ' ἀμφοράβησε » πάλιν ἐτέρως λέγει,
 τρόπῳ μεταποίησεως ῥητορικῶ διδάσκων 205
 τὰ νέφη τε καὶ τὴν βροντὴν τὴν Ἄρεος πανοπλίαν·
 τὰ νέφη συρραγέντα γὰρ ἀλλήλοις παταγοῦσιν·
 ὁ τῶν νεφῶν δὲ πάταγος πάντως βροντὴ τυγχάνει·

(194) A B, πρότερον. Confer superius v. 168.

(196) B, πλάττει.

(198) B, τούτω.

(199) Cf. II. 21, 406.

(201) B C, τὸν κεραυνόν.

(203) Cf. II. 21, 407.

(204) Cf. II. 21, 408.

(207) A, πυραθέντα. B, πυρραγέντα pro παρραγέντα. A B, πατταγοῦσι.

208) A B, πάτταγος. Plochirius v. 43: Βάλλει με νῦν πάταγος ὡσὶν ἐν μέσοις. Sic bene Tilmannus. Morellus, ut iambiens daret Plochiro qui versus tantum duodecasyllabos fecit, scripsit unvi. Editor nuperus id reliquit, quem doleo caruisse libro Tilmanniano; sed veram scripturam divinabat. Sic v. 35 Tilmannus bene: Ὡ μισὰ γ' ἄρα: κακὸν ἄνθρώποις μέγα. Nuper non bene, κακὸν τ' ἐν ἀνθρώποις μέγα. Nec tangendi fuerant alii versus quos Tilmannus accurate edidit: Ἥται κλείσον, αὐτὰς ἄρες ἔξω τῆς θύρας (intelligo αὐ-

τὰς de Masis). Παράφρονος μὲν ἐν συνεδρίῳ βλέπω, Σοφοῦς ἀτίμους, ἀσέφους τιμωμένους. Χρύσος γὰρ ἀρετὴ καὶ λαλεῖ καὶ σέβεται, Morello rescribente, λαλεῖ γ' ἡ δὲ σέβεται, quam clausulam adsuit et versui 50, Ὦνησεν οὐδὲν οὐδαμῶς ἤγε σοφία, pro lectione Tilmanni. Ὦνησεν οὐδὲ οὐδαμῶς ἡ σοφία. Ipse ad Philostratum Epist. p. 128, Morello carens ac Maillariorum proposueram οὐδὲν. Adsuit et dactylum quintae sedi v. 60: Ἔχεις παρ' αὐτῷ πλοῦτον αὐτῆς γε σοφίας. A Tilmanniana γε abest. Inseruit pessimo consilio idē v. 6: Τὴν ὧς ἀληθῶς βδελυρᾶν ἰδὲ τρισσθλίαν. Sed Tilmannus exhibuit quas inveniebat duodecim syllabas, nec offendeat ad trochæum tertiae sedi, neque v. 8 ad quartæ pirrychium: Σίγα, σιώπα, σφίγγε τὸ λαῦρον στόμα. Vir criticus, qui ignorabilem istum versificatorem nuper curis est suis dignatus, Morellianam lectionem τότε servavit, non sine hæsitatione.

τῇ παρατρίψει τούτων δὲ ξηρὸς ἀήρ ἐκτρέχων
 ὀπλίζει πάντως καὶ ποιεῖ τῶν κεραυνῶν τὴν φύσιν, 210
 οἵπερ ἐξυγραινόμενοι τῷ πάχει τοῦ αἴρος
 ῥέπουσι κάτω καὶ πρὸς γῆν, οὐχ ὡς τὸ πῦρ τοῖς ἄνω.
 Γέλασεν ἡ Ἀθήνη δὲ, ἀήρ δὲ ἐφαιδρύνθη·
 ὁ γὰρ ἀήρ τῶν κεραυνῶν κρείττων ἐστὶν εἰς σθένος,
 οἶδας, ὅπως ἐκσθένουσι τοὺς κεραυνοὺς τῷ πάχει. 215

Μήτηρ τοῦ Ἄρεος ἐστὶ καὶ τοῦ Ἡφαιστού πλέον
 ἡ Ἥρα, ὁ αἰθέριος λεπτὸς ἀήρ ξηρὸς τε.
 Ἐπει δὲ τὸ κατάστημα τὸ αἰθριον αἴρος,
 δῆθεν ἡ Ἥρα ἢ θεά, τοῖς Ἑλλήσι συνήργει,
 καὶ σὺν αὐτῇ ὁ Ἡφαιστος, υἱὸς αὐτῆς ὑπάρχων, 220
 τὸ ἔτι ἐνθερμότερον καὶ αἰθριόν, πυρῶδες·
 τὸ δὲ πυρῶδες κεραυνῶν χειμῶνας, ἔμβρους φέρον,
 Ἑλλήσι βλάβην ἔφερε, Τρωσι δ' ἔλυσιτελεῖ.

Ἀέρα λέγων Ἀθηναῖν καὶ προσωποποιήσας,
 καὶ λόγους λέγουσαν αὐτὴν ὡς πρὸς τὸν Ἄρην πλάττει· 225
 « Τὰς ἐρινύας τῆς μητρὸς τῆς Ἥρας ἀποτίνεις,
 « ἤπερ ὀρμιζομένη σοι τοιαῦτα μηχανᾶται »·
 γενεᾷ τὸ πῦρ τῶν κεραυνῶν Ἥρα, ξηρὸς ἀήρ τις·
 λίαν δ' ἐπινυσσόμενος καὶ διεγυγερμένος,
 καὶ ἀνιμῶν ἰκμάδας δὲ, παχύνων τὸν αἶρα, 230
 πάλιν τὸ τούτων καυστικὸν ὑγραίνει καὶ σβεννύει·
 « Ὅτι, παρεῖς δὲ Ἑλλήνας, τοῖς Τρώεσσι ἀρήγεις ».
 Χάρις ἐστὶ καὶ ἠδονή, ἀπάτη τε τῶν νέων.

(212) Fortasse, ὡς πρὸς.

(213) Cf. II. 21, 408. C. ἀήρ τις. AB, ἐφαιδρύνθη.

(214) A B, ὁ δὲ γ' ἀήρ.—Hic versus ulkibus est foliū 304; sequens autem primus foliū 309, ob foliorum intervensionem de qua saepius.

(215) In C prima vox perit chartae laceratione; secunda est ὅπως, quod placuit. A B, ὅπερ.

(220-224) Absunt ab A. C, φέρων.

(225) A, λέγουσα.

(226) II. 21, 412.

(232) II. 21, 413.

Θεόν τινα νεμίζουσιν Ἄρεα τοῦτον εἶναι,
καὶ ἠττηθῆναι Ἀθηνᾶ, Ἥρας ὀργιζομένης, 235
ἀνθ' ὧν ἡ μὲν τοῖς Ἑλλήσιν, ὁ δὲ Τρωσὶ συνήργει.
Γέρον δαιμονιώτατε ταῖς χάρισι τῶν λόγων,
αἰεὶ οὕτως σθεννύεται τῶν κεραυνῶν τὸ φλέγον,
καὶ πρὸ τοῦ Τρώας εἶναι δὲ καὶ χρόνους ἡμετέροις ·
τί δρᾶς, ὦ βαθυνοστατε, τοὺς ἀπλουστέρους παίζων; 240
« Ὡς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινῷ.
« Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
« πυκνὰ μάλα στενάχοντα. Μόγις δ' ἔσαγείρατο θυμὸν ·
Ἐπαύθη μὲν ὁ ἔνυγρος, παχυμέρης ἀήρ τε,
βραχὺ δ' εὐδία γέγονεν, ἦν Ἀφροδίτην λέγει, 245
κρατοῦσαν τοῦτον τῆς χειρὸς, ὥσπερ ἀναρρωνύσαν,
ἡ ἐκ πυρώδους γίνεται βραχέος κεκραμένου.
Πυκνοῦς δὲ τούτου στεναγμοῦς κρότους βροντῶν μοι νοεῖ,

(237) A C, γέων.
(241-243) Ex ll. 21, 415-417. Ilias edita, τρέπεν. A B C, τρέπεν.—B, τὸν δ' ἄγελαός εὔρουσα.—C, μόλις. A, μόλις ἔσαγείρωτο.

(246) A, κρατοῦσα... ἀναρρωνύσαν. B, ἀναρρωνύσαν.

(247) Pro ἡ scripsi ἡ. Tzetzes Chil. 6, 425, de Herode, Ὡς παῖ; ἡ Ἀντιπάτρου τε καὶ Κύπριδος ἡ Ἄραψ. Sic et codex 2644 cum scholio : ἡ γ. ἡν ἡ τις ἦν Ἀράβισσα. Inde manifestum est scripsisse Tzetzam, ἡ Ἄραψ. Pronomen ἡ viros criticos impedit in epigrammate, Anth. 9, 126. Clytemnestra Orestem alloquitur matricidam : Πῆ ξίφος ἰθύεις; κατὰ γαστέρο; ἡ κατὰ μαζῶν; Γαστήρ ἡ σ' ἐλόχευσεν· ἀνεθρέψαντο δὲ μαζοί. Scaliger transponbat ἡ γαστήρ σ' ἐλόχ., quod est paulo frigidius, meo quidem iudicio. Meinek. Igitur γαστήρ μὲν σ' ἐλ., et id debile; Jacobs., γαστήρ ἐκ σ' ἐλ., laboriose, ac γαστρῆς ἡ σ' ἐλ., genitivo bene, ipso pessime vocabulo, et ad id tacita ductus Brunckii lectione γασ-

τέροσ. Inveni in apographo Vaticani codicis γαστήρ ἡς ἐλ., quod quidem idem esse videtur edito ἡ σ' ἐλ., litteris male in unam syllabam contractis; sed quod, ob similem fere sonum litterarum δ et σ, posset etiam legi, γαστήρ ἡδ' ἐλόχευσεν, ἀνεθρέψαντο δὲ μαζοί, artissima utriusque membri consequitione. Ceterum ex praemissis tentaminibus Brunckianum, hodie quidem, mihi plus reliquis placet, in quo nativa est maxime γαστέροσ repetitione, tum nativa quoque in tanto motu mutatio syntaxeos, ἀνεθρέψαντο δὲ μαζοί. Attamen sequendus potius codex : γαστήρ ἡ σ' ἐλ., vel γαστήρ ἡδ' ἐλ.

(248) A B, τε. C, δέ. Reponatur utilius τε Chilliade 5, 733, de homine φαρμάκω : Τυρόν τε δόντες τῆ χειρὶ, καὶ μάζαν, καὶ ἰσχάδα, Ἐπτάκις γὰρ βαπίσαντες ἐκείνον εἰς τὸ πέος. Melius codex A, ἑπτάκις τε βαπ. Habet et μάζα, quod non praetulerim, cum hoc scholio, recepto in Anecd. Oxon. t. 3, p. 366: μάζα, μὴ ἄρα τις, ἀλλὰ τὸ νεοφύρατον ἀρτίδιον.

πλήν ἀμυδρῶς, καὶ κεραυνῶς ἀθηνεστάτους πάνυ,
 ὄθεν « καὶ μόλις τὸν θυμὸν ἀγγέλατο » εἰρήκει.

250

Πρὸς Ἀθηναῖν δὲ λόγους μοι νῖει τῆς Ἥρας εἶναι,
 ὡς πειθομένη Ἀθηναῖα κῆρ καὶ Ἀφροδίτην,
 τὸ τῷ λεπτῷ τοῦ πνεύματος κινούμενα τὰ νέφη
 πάλιν συγκρῦψαι καὶ αὐτὸ τὸ αἰθριαῖζον μέρος.

Ἄ δὲ φησὶν ἢ Ἀθηναῖα, δῆθεν ὡς καυχωμένη,
 Ὀμήρου πλάσμα πέφυκε καὶ προσωποποιία.

255

Ἥρας δὲ τὸ μειδιάμα πάλιν αἰθρίας μέρος.

Οἱ δὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα τοῦ Ποσειδῶνος λόγοι,
 τὸ πάλιν νέφος ἐνυγρον, πλήν μὴ παχὺ τελείως,
 ὅτε συγκρῦπτειν ἥλιον, ὅτε δ' ἐᾶν προφαίνειν,
 οἷα πολλάκις γίνεται καιροῖς ὀμβροευδίαις.

260

Τὸν Ποσειδῶνα πρῶτος δὲ Ἀπόλλωνος δὲ λέγει
 ὅτι τὸ ὕδωρ πρότερον κατ' Ὀμηρον στοιχεῖον.

Ἄκουε καὶ τῶν λόγων ὅτε τῆς προσωποποιίας
 οὐς διὰ Λαομέδοντα καὶ Τροίαν δοκεῖ λέγειν,

265

περὶ τῆς πρώτης λέγει δὲ συστάσεως τοῦ κόσμου
 ἕσπερ καὶ μέδων τῶν λαῶν ἐστὶ καὶ τῶν ἀνθρώπων,
 καὶ πῶς ὕδωρ καὶ ἥλιος λατρεύουσι τῷ κόσμῳ ·

« Ἴλιον » νῦν τὴν συστροφὴν τὴν πρώτην τῶν στοιχείων,
 ὅποτε κόσμος κατ' ἀρχὰς τὸ πρῶτον διηθροῦτο ·

270

τὸν κόσμον Λαομέδοντα · πῶς δὲ « ἀγήνωρ » οὗτος;

(250) C, ἀγγέλατο.

(253) A, τῷ δὲ λεπτῷ. C, τὸ τῷ θερμῷ.

(254) C, συγκρῦψαι. A, αὐτὸ αἰθριαῖ-
 ζον. B, αἰθριαῖζον.

(255) II. 21, 429.

(257) II. 21, 434. A B, μειδιάσμα.

(258) II. 21, 435.

(259) A, ἐνυγρον.

(260) C, συγκρῦπτειν. A, ὅτε... ὅτε.
 Fortasse συγκρῦπτων... δ' ἐᾶν vel ὅτε

δὲ αὐ προφαίνον vel, ὥστε συγκρῦ-
 πτειν ἥλ., ὅτε δ' ἐᾶν προφ.

(261) C, ὀμβροευδίας. Cf. Θ, 152.

(262) II. 21, 440.

(264) A B, τὸν λόγον.

(266) C sine πρώτης.

(267) A, ἕσπερ.

(268) A B C, καὶ πῶς.

(269) II. 21, 442.

(271) II. 21, 448.

εἴτουν ὡς ἄγαν ἀνορμῶν καὶ τρέμων πρὸς αὐξήσεις,
εἴτουν ὡς ἄγαν ὧν ἀνδρῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων πλήρης.

« Πάρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἑνικαυτόν »·

τὸ « πᾶρ Διὸς ἐλθόντες » νῦν, εἴτε τῆς εἰμαρμένης²⁷⁵ 275

οὕτω γὰρ εἴμαρτο, φησί, τὸν κόσμον γεγονέναι,
εἴτε Διὸς, καὶ πνεύματος εἰδοποιῶν προσπνεύσει,
ὃ πνεῦσαν ἐταρτάρωσε τὸν Κρόνον, καὶ τὴν ὕλην,

ἐκεῖνο τὸ πρωτόγονον, τὸ σκότος τὸ ὑλαῖον,
τὸ πᾶν δὲ εἰδοποίησεν ἀρίστως διαρθρῶσαν, 280

ἡμᾶς τῷ κόσμῳ δ' ἔταξε χρόνοις μακροῖς θητεύειν
« μισθῷ » φησὶν, « ἐπὶ ῥητῷ ». Πάλιν ὁ γέρον καίζει.

ἡλίῳ γὰρ μισθός ἐστιν ἰκμάδι ἀναπίνειν,
ὁπόσων σκύφων ἀκριβῶς οὐ κάτοιδά σφι φράσαι,
καὶ γῆν αὐτῷ τοὺς τε καρπούς καὶ τὴν ἔρην ζῶα· 285

τῷ ὕδατι μισθός ἐστι πάλιν τῷ θαλάσσιῳ
αἱ παροχαὶ τε τῶν κητῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἰχθύων·
ἢ μᾶλλον προσφύστερος μισθός ἦν ἀμφοτέροις
εὐχαριστία προσφυῆς τῶν εὐηργετημένων.

Ὁ Λαομέδων δέ, φησὶν, « ἐπέτελλε σημαίνων ». 290

Κόσμος ἐστὶν ὁ οὐρανός, ὃς νῦν καὶ Λαομέδων,
ὃς πνεύματι κινούμενος τῷ τῆς εἰδοποιίας
τὸν Ποσειδῶνα ἔταξε πόλιν Τρωσὶ τειχίζειν,

(272) A B, εἰς αὐξ.

(274) II. 21, 444.

(275) A B C, τὸ πᾶρ διὸς δὲ νῦν. Addidi ἐλθόντες, suppresso δέ. Aliud latet fortasse.

(277) A, προσνεύσεις.

(278) C, τὸν κόσμον.

(282) II. 21, 445.

(283) C, ἀνατίνειν. Confunduntur facillime litteræ Π et T. Auctor Christi Patientis 31: Τηλεσκόποις ὄμμασι πάντως προσβλέπων. Citatur ex codice A

τηλεσκόποις, quod quidem est in ipso contextu, sed in imo paginae margine, ac manu, ut videtur, eadem legitur, τηλεσκόποις.

(284) A B, οὐκ ἄπειδα.

(285) A B, αὐτῷ τε τοῦς.

(287) B, παροχαὶ τῶν ἰππων. A, λοιπῶν καὶ τῶν λοιπῶν.

(288) C, προσφύστερος, superscripto ov.

(289) A, εὐχαριστία.

(290) II. 21, 445.

τὸ ὕδωρ βάθραν τεθεικῶς γῆς καὶ τῶν πολισμάτων,
 ἢ τῆς περιπολήσεως, οὐπερ περιπολοῦσι 295
 Τρῶες, οἱ πάντες ἄνθρωποι· τρῶ δ' ἐστὶ τὸ φοβοῦμαι·
 ἦτοι δειλοὶ καὶ ἄθλιοι, φύλλοισιν ἑοικότες,
 ὡς καὶ αὐτοῦ ἀλούσειας μετὰ μικρὸν Ὀμήρου.
 Οὕτω τὸν Ποσειδῶνα μὲν πυργοῦν Τρωσὶ κελεύει,
 ἦτοι βάρθρας ὑπέρεισμα γενέσθαι τῶν ἀνθρώπων· 300
 τῷ Φοίβῳ, φάει βίου, δὲ νέμειν κελεύει ζῶα,
 Ἴδην δὲ ἀπάσης τῆς γῆς πᾶν ὄρος ὀνομάζει.
 « Ὅτε δ' ἐπέστη ὁ καιρὸς ὁ τῆς μισθοδοσίας,
 « κατέσχε τοῦτον μὲν αὐτός, ἠπέιλησεν ἡμῖν δε.
 « Σοὶ μὲν ὁ γ' ἠπέιλησε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθε 305
 « δεήσειν, καὶ περᾶν νήσων ἐπὶ τηλεδαπᾶν·
 « στεῦτο δ' ὁ γ' ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν οὐατα χαλκῷ.
 « Νῶϊ δὲ τ' ἄψορροι κίομεν κεκοτήσι θυμῷ
 « μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτέλεσσε.
 « Τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν; οὐδὲ μεθ' ἡμέων »..... 310
 Μισθὸν κατέσχε μὲν αὐτὸς τὸν τῆς εὐχαριστίας·
 ἦτοι τῷ κόσμῳ ἔνεστι πᾶσα εὐχαριστία.
 Ἥλιος, δ' ὥσπερ δέσμιος χεῖρας ὁμοῦ καὶ πόδας,
 ἄνω καὶ κάτω φέρεται τοῖς περιδρόμοις σφαιράς.
 Μικροῦ δεῖν ἂν ἀπέσθεστο καὶ ἀκοή τῶν δύο 315
 χαλκῷ, καὶ πυχυτέραις δὲ γνώμαις καὶ διανοίαις.

(294) A B, βάθραν τὲ τῆς γῆς θείας καὶ. Illic versus ultimus est folii 309, sequens autem primus folii 317, ex foliorum solita confusione.

(295) In C superest ex versus principio ἐς πληθήσεως. Fortasse ἦνπερ, pro οὐπερ. Cf. Σ, 762.

(297) A, δηλοὶ κ. ἄθλιος φίλοισιν. B, δειλὴ καὶ ἄθλιος.

(297) Il. 21, 464.

(300) A B, ὑπερείσαι.

(301) A B, κελεύω. Il. 21, 448.

(302) A B C, Ἴδην δὲ πάσης γῆς. Implevi hemistichium. Il. 21, 449.

(304) A, ἐπέιλησεν.

(305-310) Il. 21, 453-458. A, ὑπερθεσιν.—B, στεῦτο δὲ γ'—B, φέρειν.

(311) A, εὐχαριστίας. Et statim εὐχαριστία.

(314) B, ταῖς περιδρόμοις σφαιράς.

Ως ὕδωρ τε καὶ ἥλιος λυσιτελοῦμεν πόσα·
 αἰεὶ δὲ νῦν καὶ ἄκοντες ἥλιος τε καὶ ὕδωρ,
 λελυπημένοι τῷ μισθῷ, ὃν εἶπον, μὴ λαμβάνειν,
 ἄψορροι ὀπισθόρμητοι τρέχουσιν ἐν τῇ σφαίρᾳ· 320
 αἰεὶ γὰρ θέρος γίνεται, χειμέριοί τε ἔμβροι.
 Ὁ λόγος τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς πρὸς τὸν Ποσειδάωνα,
 ὁ λέγων ὡς οὐ βούλεται τούτῳ συνάπτειν μάχην
 ἀνθρώπων ἕνεκα δειλῶν, φύλλοις ὠμοιωμένων,
 δηλοῖ αἴερα ἔνυγρον ὑπάρχειν μὲν τῷ τότε, 325
 ἥλιον δ' ἀμυδρότατον, εἶτα κρυβέντα πάντη.
 Πῶς δὲ πατροκασίγνητον τὸ ὕδωρ τοῦ ἡλίου;
 τέσσαρα μὲν τὰ ἀδελφὰ τυγχάνουσι στοιχεῖα,
 καὶ πέμπτον σῶμα ὁ αἰθήρ, οὗ ἥλιος ἐξέφυ.
 Τὸ δ' ὄνειδος Ἀρτέμιδος τὸ πρὸς Ἀπόλλω μάθε, 330
 Ἦρα τὴν ἦν ἐμάστιξε, τόξα δ' ἀφείλε τ' αὐτῆς·
 καὶ πῶς τὰ τόξα ἢ Λητώ συνέλεξεν ἐκείνης,
 καὶ πῶς Ἑρμῆς ἀπείπατο μάχην Λητοῖ συνάπτειν,
 καὶ πῶς ἐν γόνασι πατρός Ἄρτεμις ἦν θακρύρρους.
 Ὁ ἥλιος ἐκρύβη μὲν τοῖς νέφεσιν, ὡς εἶπον 335
 τῷ τῆς ἐσπέρας δὲ καιρῷ τῆς τότε γενομένης
 σελήνη γέγονε λαμπρὰ οὐκ ἐν ἡμέρας χρόνῳ,
 ὡς οὐδ' Ἑρμῆς πρὸς τὴν Λητώ χρόνῳ τῷ τῆς νυκτός δε.

(317) A, καὶ ὕδωρ. Oratio recta turbat nexum sententiarum.

(319) Ὅν εἶπον v. 282.

(323) A, ὡς λέγων. B, ὁ λέγων οὐ βούλεται. C, ὁ λέγων ὅτι βούλεται. Cf. II. 21, 462.

(324) A, φίλοις. Cf. v. 297.

(327) II. 21, 469.

(330) Cf. II. 21, 471. A, τὸ δ' ὄν. τὸ πρὸς ἀπ. μάθε. B, τὸ δ' ὄν. πρὸς Ἀπόλλωνα παρ' ἐμοῦ μάθε. C, τὸ δ'

ὄν. Ἀρτέμιδος τὸ πρὸς ἀπόλλ. μάθε.

(331) A B, ἤραν. Cf. II. 21, 490, 491, 512.

(332) Cf. II. 21, 502.

(333) Non est in A. B, συμβουλεύειν. Voluit συμβάλλειν, et omittitbat duo syllabas. Cf. II. 21, 498.

(334) Cf. II. 21, 506.

(335) Cf. supra v. 326.

(336) C, γεγονυίας.

(337) A, γέγονα.

- Συγχύσεις γάρ ἐγίνοντο τῷ τότε τῶν στοιχείων
 καιροῖς ἡμέρας καὶ νυκτός. Ὅμηρός δὲ πανσόφως 340
 ἀλληγορῶν τὰ σύμπαντα φησὶ τοιουτοτρόπως.
 Τῷ τῆς ἡμέρας μὲν καιρῷ συνεπεπτώκει τὰδε,
 κὰν τῇ νυκτὶ συγχύσεις μὲν ἦσαν ὁμοιοτρόπως.
 Εὐθύς γὰρ πρῶτον μὲν λαμπρὰ ὠράθη ἡ σελήνη,
 φέρει δὲ ὄνειδίζουσαν ἐκείνην τῷ ἡλίῳ · 348
 δι' ἣν αἰτίαν τῷ καιρῷ καὶ χρόνῳ τῆς ἡμέρας
 τῷ Ποσειδῶνι καὶ ὑγρῷ φαίνεται δούς τὴν νίκην.
 Εἶτα καὶ αὕτη, πνεύματος ὑγρά κινούντος νέφη,
 τῷ μὲν παχεῖ ἐκρύπτετο, ὁ σκαῖά χεῖρ τῆς Ἥρας ·
 τῷ δὲ λεπτῷ τοῦ πνεύματος, ὁ χεῖρ δεξιωτάτη, 350
 νέφη κινούσα συνεχῶς, ἀκτίνας τὰς ἐκείνης,
 ἄς τόξα νῦν Ἀρτέμιδος κατονομάζει γράφων
 ποτὲ μὲν εἶα φαίνεσθαι, ποτὲ δὲ συνεστρόβει,
 παίουσα τὰ ἀνώτερα τῇ συνεχεῖ κινήσει.
 Ἡ δὲ σελήνη ἔνθακρυς, ἔνυγρος οὔσα, νέφει 355
 ἐκρύπτετο· τὰ τόξα δὲ ταύτης ἐκεῖ παρήκε.
 « Λητῷ δὲ προσέειπε διάκτρος Ἀργεῖφόντης »
 τῇ δὲ νυκτὶ ἐρμαϊκὰ σέλα βραχὺ φανέντα
 εὐθέως ἀπεκρύθησαν, ὥσπερ καὶ ἡ σελήνη,
 καὶ πᾶς ὑγρὸς ὁ οὐρανὸς ἐγένετο τῷ τότε · 360
 ὅπερ ἐν γόνασι πατρὸς ἔνθακρυς ἔστιν ἔδρα.
 « Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον ·
 « αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν »

(339) C, ἐγίνοντο, superscripto ἐ.

(343) B, κἀν.

(345) Cf. II. 21, 471.

(347) Cf. II. 21, 472.

(349) B, τὸ μ. παχύ. Cf. II. 21, 489.

(350) II. 21, 490.

(356) II. 21, 492.

(357) A B C, λητοῖ. Versus est II. 21,

497. Lectio Λητοῖ nata est e v. 498.

(358) Non est in C. Malim τῆδε.

(360) C, ἐγένετο.

(361) II. 21, 506.

(362, 363) II. 21, 514, 515. C, ἐδύσ-
 σετο. A B, ἐδύσατο.

ταῦτα μὲν ἦσαν ἐν νυκτί, τῇ δὲ ἡμέρᾳ πάλιν
 ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ὡς πρὶν Τρωσὶν ἀρήγων 365
 τῷ πέμπειν κατὰ πρόσωπον Ἑλλήνων τὰς ἀκτίνας.

Καὶ νῦν Ἀγένωρ Ἀχιλεῖ πρὸς μάχην ὡς ἀντέστη,
 οἱ φεύγοντες ἐσώζοντο τῶν Τρώων πρὸς τὴν πόλιν.
 Πλέεν δ' ὡς ἔφευγε τραπεῖς πρὸς τὸ Σκαμάνδρου μέρος
 καὶ Ἀχιλεὺς ἐδίωκεν ἐκεῖνον ὡς ἀνέλη, 370
 μάττην διώκων καὶ κενῶς τοῖς ἀσπυῖταις δρόμοις·
 εἶχε καὶ γὰρ κατ' ὀφθαλμῶν ἡλίου τὰς ἀκτίνας.

(364) A B, ἦσαν τῇ ν.
 (365) A B, ὥσπερ.

(369) C, μένος. ll. 21, 603. Confe-
 renti mutilus esse locus videbitur.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Χ (*).

Πάντων τῶν Τρώων πρὸς αὐτὴν τὴν Τροίαν ἐγκλεισθέντων,
 μόνος ὁ Ἴκτωρ ἔκτοσθεν ἀπολειφθεὶς τοῦ τείχους
 τῷ Ἀχιλεῖ μὲν πρὸς φυγὴν τὰ πρῶτα συνηλάθη
 εἶτα δὲ θνήσκει ἀντιστάς τῆς Ἀθηναῖς ἀπάταις.
 Ἐξάψας δὲ τοῦ ἄρματος ὁ Ἀχιλεὺς ἐκείνον,
 ἔλκει παρὰ τὸν ναυσταθμὸν διὰ τῆς πεδιάδος.
 Οἱ Τρῶες δὲ δακρύουσι ἐκ τείχους δεδορκότες.

« Αὐτὰρ Πηλείωνα προσπύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 « τίπτε με, Πηλέος υἱέ, ποσὶ ταχέεσσι διώκεις,
 « αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδὲ νῦ πά με
 « ἔγνωσ ὡς θεὸς εἰμι· σὺ δ' ἄσπερχές μενεαίνεις ».
 Πρὸς τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν εἰρήκει ὁ Ἀπόλλων.
 Νῦν προσωποποιᾶν μοι νόησον εἶναι τοῦτο.
 Διώκων γὰρ ὁ Ἀχιλεὺς Ἀγήνορα, ὡς οἶδας,
 τοὺς ἄλλους Τρῶας εἶασε φεύγειν ὡς πρὸς τὴν πόλιν

(*) Lemma in B: ἀρχὴ τῆς Υ βραψφ-
 δίας Ὁμήρου, litteræ Υ, superimposito
 Χ. A, ut solet, ὑπόθεσις τῆς Χ Ὁμήρου
 βραψφδίας. C sine lemmate.

(2) C, ἔκτοσθεν. Hic versus ultimus est
 folii 317, sequens primus folii 316, folio-
 rum intervensione iam notata.

(4) A B, ἀπάτη.

(6) A, περί. B, πρὸς. A, τὸν ναστα-
 θμὸν. B, τὸ ναυστ.

(8-11) Ex Il. 22, 7-10. A B C, πη-
 λέω;. — A B, ὦν... οὐδὲν ὑπῶμαι. C,
 οὐδὲν ὑπῶμαι.

(13) A B, προσωποποιᾶ.

(14) A, ἀντίνορα. B C, ἀντήνορα.
 Correxi Ἀγήνορα sequutus Pomerum Il.
 21, 545, et Tzetizam ipsum Φ, 367. Jam
 ea nomina confusa sunt N. 143, ubi ob
 consensum codicum Ἀντήνωρ serratus
 fuit.

ἐλπίζων τούτον κατασχέιν· ἀκτίσι δὲ ἡλίου
κατ' ὀφθαλμῶν βαλλόμενος, καὶ στερηθεὶς καὶ τούτου,
αὐτὸς φησὶ πρὸς ἑαυτὸν· « Τί νῦν διώκω μάτην
« ἀκτίνας τὰς ἡλιακάς; πεφεύγασι δ' οἱ ἄλλοι ».

Ταῦτα μὲν εἶπεν Ἀχιλεὺς πρὸς ἑαυτὸν, ὡς εἶπον.

20

Ὅμηρος δὲ τὸν ἡλίον λέγοντα ταῦτα φέρει,
αἰεὶ τοὺς λόγους ἀνυψῶν καὶ μύθοις δὲ γλυκαῖζων.

Καὶ προσωποποιήματα μὲν τοῦτο ἐστίν, ὡς ἔφην·
εἶτα ἠθοποιῶν δὲ δευτέρως παρεισφέρει·

Τίνας ἀν' λόγους Ἀχιλεὺς εἶποι λελυτημένος,

25

Διώκων τὸν Ἀγχινορα, βλαπτόμενος ἡλίῳ·

« Αἶθε θεοῖσι γένοιτο », ἄστρασι, εἰμαρμένῃ.

Ἦθος δὲ καὶ βαρύτητος αὕτη ἡ εἰρωνεία.

« Πατὴρ Κρονίδης » ἄδηλον νῦν εἰμαρμένῃ λέγει.

« Αἶσα » καὶ μοῖρα δὲ ταῦτόν, τῆς τελευτῆς ὁ τρίπος.

30

« Ὀλύμπιον » οὐράνιον, νῦν εἰμαρμένῃ λέγει.

(24) A, εἰθοποιῶν. Hanc vocalium η
ei permutationem metuo ne nocuerit cen-
tonis tragici Χριστοῦ Πάσχοντος auctori,
quem diu Gregorium illum Nazianzenum
vocaverunt librarii hominesque litterati.
Chorus ad Deiparam in Billyana 124: Καί
τοι δέδορκ' ἐθάδε τῶν παιδὸς τινε
Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθι-
σμένον, Σπουδῆ πρὸς ἡμᾶς τόνδ' ἰθύ-
νοντα δρόμον. Δείκνυσσι δ' ὡς τι και-
νὸν ἀγγελλεῖ παρῶν. Est tempus pres-
ens ἀγγελλεῖ manifesto laborans mendo,
quam nuntius absit adhuc nihilque narret.
Codex 2707, ἀγγεῖλη, quod nuper in or-
dinem receptum displicuisset viro d., si
Euripideæ Medæ meminisset dicentis v.
1115: Καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰά-
σονος Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμα τ'
ἠρεθισμένον Δείκνυσσι ὡς τι καινὸν
ἀγγελεῖ χάκόν. Est ἀγγελεῖ unice ve-
rum. Receptum fuit et ex eodem libro
στείχονθ' ὀπαδῶν. Varietas est inutilis.

Editores Medæ diligentissimi Elmsleyus,
Fixius, Sinnerus ὀπαδῶν legunt, et in
Lexico περιπνευμάτων est ὀπαδὸς inter
τὰ ψιλοῦμένα. Versum quem Medæ ῥή-
σει inseruit poetaster non ex ingenio
sumsit, sed, ut solebat, ex memoriola.
Chorus enim in Hippolyto nuntium cernens
properantem, Καὶ μὴν, ait v. 1446, ὀπα-
δὸν Ἰηπολύτου τόνδ' εἰσορῶ Σπουδῆ
σχυθρωπὸν πρὸς δόμους ὠρμώμενον.
Atque in eadem tragædia verba legerat v.
1221: καὶ μὲν... ἰθύνοι δρόμον. Cete-
rum melius iste versus reliquis jungeretur,
scripto ἰπνεῦμα τ' ἠρεθισμένον Σπου-
δῆ πρὸς ἡμᾶς τόνδ' ἰθύνοντα δρόμον
Δείκν.

(25) Et hic memoria sefellit Tzetzem.
Ethoræia non Achilles est, sed Priami He-
ctorem alloquentis. Cf. II. 22, 41.

(29) II. 22, 60.

(30) Cf. II. 22, 61.

(31) Cf. II. 22, 130.

« Ὡς τῶ τρις Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
 « καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὄρωντο.
 « Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 « Ὡ πόποι, ἦ φιλον ἀνδρα διωκόμενον περὶ τείχος 35
 « ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι, ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ ».
 Θεοὺς ἄρτι μοι νόησον, ἄστρα καὶ τοὺς ἀστέρας
 ἐξ ὧν ἀνθρώποις γίνεσθαι φασὶ τὰ εἰμαρμένα·
 ἀστρολογεῖ γὰρ Ὅμηρος νῦν τούτῳ τῷ χωρίῳ
 καὶ λέγει καὶ θεμάτιον τῆς μάχης σοι τῆς τότε, 40
 ὅτι ὁ Κρόνος Ἄρης τε, οἱ κάκιστοι ἀστέρων,
 ἐκ τετραγώνου σχήματος ἀλλήλους καθεώρων.
 Τὸ σχῆμα τοῦτο δὲ ποιεῖ μεγάλας ἐπιτάσεις·
 ἀν ἀγαθοὶ καὶ ἀγαθοὺς ἐν τούτῳ καθορώσι,
 δρωσιν αὐξήσεις ἀγαθῶν· ἀν δὲ κακοὶ, τῶν φαύλων. 45
 Τοιοῦτον τὸ θεμάτιον ἦν τὸ τῆς μάχης τότε,
 ἔχον τετραγωνίζοντας τὸν Ἄρεα καὶ Κρόνον.
 Κἂν προφανῶς ὁ Ὅμηρος ἀστρολογεῖν οὐ θέλη,

(32-35) Ex II. 22, 165, 169. — A, διωκόμενόν τε τείχος.

ε. (37) A B, ἄστρα μοι ν. ἄστρα.

(38) A, ἀνθρώπους. B, ἀνθρώπου, superscripto οἰς.

(40) B, θεμάτιον μάχης.

(41) A, χρόνος· sed 47 Κρόνον.

(42) A B, ἐθεώρουν. Cf. v. 44.

(44) A, καὶ ἀγαθῶς. B, καὶ ἀγαθῶν. C, ἀγ. γὰρ ἀγαθοῦς.

(47) A B, τετραγωνίζοντα.

(48) A, θέλει, de more permutatis vocalibus η εἰ. In poemate, indicando ad Ψ 92, versus 142 sic fuit editus: Ἐπεὶ δ' οὐκ ἦν ἐπιτυχεῖν τῇ αἰτήσῃ Νιζενέβρα. Codex exhibuit viro d., ἐπὶ τύχην, quod optime mutavit, sed τὴν αἰτησιν οὐκ ἔμελλεν εὐεργετῆσαι. Rursus v. 157 male cecit viro d. emendandi conatus. Scripsit, Καὶ μὴ πρὸς ποτὴν ἔλθῃς σὺ κόρης εὐπρεπεστάτης· quod quidem

bene græcum est aptissimumque sententia loci; sed, præ diligentia, notavit scdulo quam repererat in codice scripturam κότην ἔλθεις, unde fit manifestum ἔλθῃς fuisse optime restitutum, sed κότην facillime pro κότην potuisse legi. Nonnusquam plus suo indulsit genio ac liberiori arbitrio quam licebat editori. Sic scripsit v. 132: Καὶ παρανόμους ἀρπαγὰς εἰργάζετο πλειστάκις, quum tamen invenisset in codice, ipso latente, ἡργάσατο, aptum tempus et augmentum probabile. Peccavit in eodem tempore lubens volensque v. 166, scribens, Περιπλακεῖς δ' ἡσπάσατο γενναίῳ τῷ προσβύτη, pro optima librarii lectione ἡσπάζετο. Mutat cum eadem temeritate, versu 169, manum librarii, Ὅ δὲ φησιν, καθ' ἡδονὴν ὑπάρχει σου τὸ ῥῆμα, rescribens, Ὅ δ' ἔρη, μοι καὶ ἡδονήν... nonne contentus in codice μοι esse super-

τὸν ἀγαθὸν ἀστέρα δὲ τὸν Δία παρεισφέρει
 ἐν τοῖς κακοῖς ἠττωμένον, ἔχοντα φαύλους τόποις 60
 καὶ τὴν σελήνην, Ἀθηναῖν, ὡς πρὸς αὐτὸν κειμένην.

Εἰς δὲ ἀστήρ ἡ Ἄρτεμις καὶ Ἀθηναῖα, σελήνη·
 ὅθε Διὶ τὴν Ἀθηναῖν ἐναντιουμένην λέγει,
 καὶ τελευτὴν τὴν Ἑκτορος σὺν δόλοισι εἰργασμένην.
 Ἐπει γὰρ τὸ θεμάτιον ἐπιβλαβὲς ὑπῆρχε, 55
 καὶ δόλοισι ὑπεσήμεαιεν Ἑκτορα τεθνηκέναι.

Ὡς Ἀχιλεὺς ἐδίωκε τὸν ἥρωα ἐκείνον,
 μόνον ἐκ Τρώων τῶν λοιπῶν ἔξω τοῦ τείχους ὄντα,
 αὐτὸς ὑπάρχων σὺν στρατῷ σύμπαντι τῶν Ἑλλήνων,
 ὁμῶς δὲ τοῦτον κατασχεῖν τρέχων οὐκ ἠδυνήθη· 60
 ἀνένευε τῷ σύμπαντι στρατῷ δὲ τῶν Ἑλλήνων
 ἐφ' Ἑκτορι τοξεύματα μηδ' ὀλως ἀφιέναι,
 « μὴ τις κῦδος ἄροιτο βαλῶν, ὁ δὲ δευτέρος ἔλθοι ».

Τίς τῶν Ἑλλήνων ὁμοῖος ὑπάρχων Διήφοβῳ,
 τὸ πλεόν καὶ τοῖς ὅπλοις δὲ τελῶν συγκεκρυμμένος, 65
 τοιοῦτον ἄνδρα παρελθῶν ὡς ἀδελφὸς οἰκεῖος,
 πείσας ἐν δόλοισι ἦγαγε τῷ Ἀχιλεῖ κτανθῆναι,
 οὗς δόλους Ὅμηρος φησὶ τῆς Ἀθηναῖς ἀπάτην.

Ὅρα δὲ πῶς τὰ εὐτελεῖ ὑψὶ ἀλληγορίαις,
 ὡσπερ τὸ πρὶν τοῦς ὑετούς, ἀνέμους καὶ τοιαῦδε, 70
 καὶ ὅπως νῦν τοῦς ὑψηλοῦς λόγους ἀστρονομίας
 τοῖς μυθικοῖς λεαίνει τε καὶ κατασπᾶ τοῖς κάτω.

scriptum. Fecit quod saepe fecerunt librarii
 male seduli; recepit in contextum auctoris
 scholium grammatice, annotantis ad ὑπάρ-
 χει mente μοι esse jungendum.

(51) Cf. II. 22. 177.

(52) C, γὰρ, superscripto δέ.

(53) A B, 88ev. Cf. n. ad v. 142; ad
 librum A, 8.

(54) B, τοῦ Ἑκτορος.

(56) A B, ἐπεσήμεαιεν.

(61) II. 22, 205.

(63) Ex II. 22, 207.

(64) A B C, τίς. Scripsi τίς. Sed ma-
 lim transponi, τῶν Ἑ. τίς ὁμοῖος, ne en-
 clitica inchoet sententiam.

(68) Conf. II. 22, 299.

(69) A B, ἀλληγορήσας.

(72) A, λεαίνηται.

Ἄλλὰ τὸν νοῦν εἰρήκειμεν πάντα συντόμῳ λόγῳ,
 νῦν δὲ καὶ μέρη λέξωμεν τῶν χρεωδῶν τινά σοι.

Θεοῖς πάντως εἰρήκειμεν ἄστρα καὶ τοὺς ἀστέρας * 75
 τὸν Δία δὲ κηδόμενον Ἔκτορος παρεισφέρει,
 ὡς ὄντα δόττην ἀγαθῶν καὶ ἀγαθὸν ἀστέρα,
 καὶ συνεργὸν καὶ πρὸς τὸ ζῆν Ἔκτορι καθεστῶτα,
 εἰ μὴ νικῶντες οἱ κακοὶ τοῦτον ἀστέρες ἦσαν.

Ἐρμῆς τε ὁ διπρόσωπος ἐνέτεινε τὴν βλάβην, 80
 καὶ Ἀφροδίτης ὁ ἀστήρ. Ὠσαύτως καὶ τὰ φῶτα,
 σελήνη τε καὶ ἥλιος, ἦσαν ἐν φαύλοις τόποις.

Πῶς Τριτογένειαν φησὶ νῦν τὴν σελήνην μάθε·
 ὅτι τριταΐα φαίνεται μετὰ συνόδου χρόνον.

« Πῶς δὲ κεν Ἔκτωρ κῆρας ὑπέξεφυγε θανάτῳ, 85
 « εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦντετ Ἀπόλλων
 « ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λακφηρά τε γούνα;
 « λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρῆατι Δῖος Ἀχιλεὺς,
 « οὐδ' ἔα ἰέμεναι ἐπὶ Ἔκτορι πικρὰ βελεμνα,
 « μὴ τις κῦδος ἄροιτο βαλῶν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι » . 90

Πῶς δὲ κεν Ἔκτωρ ἔφυγε τὴν μοῖραν τοῦ θανάτου,
 εἰ μὴ ὁ ἥλιος αὐτῷ βροσσοθηθῶν ἐπῆλθε,
 τουτέστι κατὰ πρόσωπον φανείς τοῦ Ἀχιλέως,
 τὸν μὲν ἀπεῖρξε τῆς ὀρμῆς, τῷ δὲ προσεβοήθει;

(73) A, εἰρήκαμεν πάντη. Cf. ad II, 124.

(74) B, μέρη, non male utique. A C, μέρη. Visum est μέρη τινὰ bene etiam opponi τῷ πάντα. A, λέξομεν.

(75) B, εἰρήκαμεν. A, εἰρήκειμεν e correctione.

(77) A, δ' ἀγαθόν. Et B, ἀγαθόν superscripto ᾶν.

(78) A B C, Ἔκτορα. Scripsi Ἔκτορι.

(80) Mercurius διπρόσωπος jam mihi

notus ex Pachymere Declam. p. 64. Pachymeris locum ostenderam Letronnio, ac fere meminī a'iquid animadversionis a viro d. fuisse scriptum alicubi.

(83) φησὶ Homerus II. 22, 183.

(85-90) II. 22, 202-207. — C, λαοῖσι. B, ἀνένευε.

(88) Est ultimus folii 316 in codice C, sequens autem folii 319, turbato plurimum ordine foliorum. Vide n. ad v. 2.

(94) A, ὀργῆς.

- Τούτο Ὀμήρου παίγιον νόησον τοῦ πανσόφου. 95
 Ὅποιος ἦν ὁ Ἴκτωρ γὰρ καὶ Ἀχιλεὺς ὅποιος
 τοῖς κατωτέρω ἔπεσιν ἐμφανεστάτως γράφει·
 ὅτι ὁ Ἴκτωρ μόνος ἦν, πᾶς δὲ στρατὸς Ἑλλήνων,
 καὶ δι' ἐκείνους σύμπαντας ὡς πρὸς φυγὴν ἐχώρει
 καὶ ἀπλουστέροις δεικνύσι δι' Ἀχιλέα φεύγειν· 100
 ἔμως καὶ οὕτω σὺν στρατῷ παντὶ τῷ τῶν Ἑλλήνων
 αὐτὸς προτρέχων πάντων τῶν ἥρωα οὐκ ἔσχεν.
 Ὀμηρος κρύφα παίζων δὲ τὸν ἥλιον σοὶ λέγει
 λάμποντα κατὰ πρόσωπον εἶρξαι τὸν Ἀχιλέα,
 ὅσον εἰ παῖς τις ἀσθενὴς παλαιστρα καταπέσῃ, 105
 ἐπιχλευάζων ἐπεὶ δὲ τις ἔννουσ ὡσπερ τάδε·
 γενναῖος οὗτος πέφυκε σκέλει, πληγείς δὲ πίπτει.
 Τοιαῦτα καὶ ὁ Ὀμηρος παίζων δοκεῖ μοι τῆδε.
 Ἄλλ', Ὀμηρε δεινότατε τῶν πάντων λογογράφων,
 καὶ λέγων τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ δοκῶν δὲ λέγειν, 110
 τὸ « τοῖς λαοῖς ἀνένευεν » ὁ Ἀχιλεὺς, καὶ τᾶλλα,
 δεικνύουσι τὸν Ἴκτορα οἷος πρηστήρ ἦν μάχης·
 ἂ δὲ δι' ἥλιον νῦν φῆς παίγνια σοῦ τυγχάνει.
 « Ἰάτηρ », ἡ εἰμαρμένη δὲ ἡ πᾶν ἀπογεννώσα·
 « χρύσεια τάλαντα » φησὶ ῥοπήν τῆς εἰμαρμένης. 115

(96) A B, ὁ ποῖος; bis.

(101) A, οὔτως.

(103) B, κρύφα. A B, δὲ παίζων.

(105) C, καταπέσοι.

(106) A C, εἶποι. A B, ὡς πρὸς τάδε.

(108) C, παίζειν. Electio ambigua παίζειν inter et παίζων, bona utraque syntaxi. Tzetzes Chil. 11, 363; ἔληξεν Ἑρμογένης γράφων. Cod. 2644 γράφειν.

(110) A, κελέγων... δοκεῖ. B, δακεῖν.

(111) Conf. II, 22, 203.

(112) A B, Ἴκτορα ἢς πρηστήρ.

(113) A B, & δὲ δι' ἥλιον. A B, τυγχάνειν. Cf. II, 22, 203, ubi de auxilio Apollinis. Ἴλιον pro ἥλιον, permutatis de more litteris τ η. Scholium inter Anecdota Oxon. t. 3, p. 362, ad Epistolam Tzetzae xxx. (imo 40): σελαγισμῶν] σελαγισμὸ ἄττικῶς τ. Manifestum est mendum, quod lapsum esse calami dixerim, vel errorem tyrothetæ. In ipso codice est scriptum σελαγισμῶν, superimposita littera η litteræ ἰωτα.

(114) II, 22, 209. A B, ἡ παῖς.

(115) II, 22, 209. B, φησιν ἡ παῖς, mala repetitione præcedentis versus.

Τὸ α' λῖπεν ὁ Ἀπόλλων » δὲ, τοῦτο δηλοῖ ὁ Φοῖβος,
ἵτι, ἐπέειπερ εἰμαρτο Ἐκτορα τεθνηκέναι
ὁ συνεργῶν πρὶν ἤλιος τῷ βλάπτειν Ἀχιλλέα
οὐδὲν ἐλυσιτέλησεν ὡς μὴ θανεῖν ἐκείνου.

« Πηλείωνα δ' ἵκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη ». 120

Νῦν Ἀθηναῖν τὴν συσκευὴν, τὸν δόλον ὀνομάζει,
δι' οὔπερ διεξέδραμεν Ἐκτωρ τὴν βίου πύλην.

« Θεοὺς δὲ ἐπιδώμεθα », ὁμῶσωμεν στοιχεῖα,
τὸν οὐρανὸν τε καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, ἀστέρας.

« Θεοὶ με νῦν ἐκάλεσαν πρὸς θάνατον » ὁ δόλος. 125

τουτέστιν ἐξαπάταις νῦν καὶ δόλοις ἀποθνήσκω·
τὸ ἐνίκην πληθυντικῶς θεοὺς κατονομάσας,
μεθόδῳ τῆς δεινότητος, ἢ καὶ τὴν εἰμαρμένην.

(116) Il. 22, 213. B C. τοῦτον.

(120) Ex Il. 22, 214. B, πλείονα.

(123) Il. 22, 254. B, δ' ἐπιδώμεθα. A, δ' ἐπιθώμεθα.

(125) Cf. Il. 22, 297. A B, θεοὶ μὲν νῦν.

(126) A B, ἐξαπάτης. B, δόλοις ἀποθνήσκει. Cf. Il. 22, 299.

(128) C, μεθόδου. Sæpe animadvertit Tzetzes uti Homerum μεθόδῳ δεινότητος, Proleg. 1160; O, 37; p. 186. Atque frequens est alibi in mentione μεθόδου δεινότητος. Narrat Chil. 6, 435, quam feliciter simulata ira Archelaus Alexandrum generum ab ira patris fratrisque defendit: Οὕτω γὰρ δρᾶσας, καὶ εἰπὼν δεινότητος μεθόδῳ, Πρὸς τὸ κρατοῦν δὲ τοῦ θυμοῦ πάθος μὴ ἀντιτείνας, Ἦνυσεν ὅσον ἐχρῆζεν, ὅλα δεινὸς ὦν ῥήτωρ. Ibi est scholium, quod quaerendum in Anecd. Oxon. t. 3, p. 368. Exstat notissimus Hermogenis liber περὶ μεθόδου δεινότητος, in quem et auctorem Tzetzes suum cum severitate invehitur Chil. 6, historia integra 79, se anteponeans ipsum rhetori illi celeberrimo. Plures ibi sunt versus corrupti, quos Codex, 2644 non saniores exhibet. Vidi tamen meam correctionem ad Theophylacti Simoc. Epistolas p. 284 propositam, καλεῖ in

clausula pro καλεῖν, a codice confirmari. Rursus Chil. 11, 353 acerbus iudex: Ἐν τῷ περὶ μεθόδου δὲ δεινότητος βιβλίῳ Μηδὲν μεθόδου ἄξιον δεινότητος συγγράψας.... et se rhetorem ait confutasse Ὡς ἄλλους; πάλιν ἀλλαγῶ ῥήτορας, φιλοσόφους κ. τ. λ. Cuius censurae finem adronam, mendii corrigendi causa: Καὶ συμπεραίνει δὲ τὴν τέχνην τῶν ῥητόρων Ἐν τῷ περὶ μεθόδου σοὶ δεινότητος βιβλίῳ. Lacuna prioris versus non fugit Kiesslingium. Codex 2644 integrus: κ. συμ. δὲ αὐτὴν τὴν... Et Hermogenem non sine contemptu tangit scholium in Cramerii Anecdotis Oxon. t. 3, p. 365: ὅταν οὖν ἀκούσης Ἐρμογένους λέγοντος σχῆμα διὰ σχήματος ἐκφέρειν, λέγε τοῦτω σιωπᾶν. Rursus Tzetzes scholio ad Epistolam suam xiiii (imo 14) ibidem p. 361: τοῦτο τὸ χωρίον δλον μεθόδῳ δεινότητι (pro δεινότητος). Codex quidem compendiose finem vocabuli exhibet, sed de lectione nil esse potest dubitationis) διδάσκει πότε δεῖ ψεύδεσθαι ῥήτορας, ἥτοι, ὅταν συμφέρει τοῖς ἀκούουσιν, κ. τ. λ. Idem p. 362. Scholio ad Epistolam xiviii (imo 59): ἐπιτίμηται (in codice 2644 e reliquis vocabuli a biliopego mutilati lego ἐπιτιμητι-

Ἄλλ' ἔστι κρείττον ἐν τοῖς νῦν θεοῦς τὸν δόλον λέγειν,
 ὃν πρὶν προείπεν Ἀθηναῖν ὁμοίαν Δημόφωφ, 130
 τὴν πανουργίαν τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου τοῦ δολίου
 ὃς καὶ τὸ δόρυ τὸ ῥιφέν καθ' Ἐκτορος εἰς μάτην
 ἔμπαλιν ἀντανέστρεψεν ὡς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα.
 Τὸ « ἐπεικέλε θεοῖς », τοῖς ἀστρασιν ὁμοίαι·
 « Ἐκ τοῦ Διὸς τὸν μόνον δὲ ἤδεις », τῆς εἰμαρμένης. 135
 Τὸ « εἴ τοι ἔδωκε θεός », πάλιν ἡ εἰμαρμένη·
 εἴτουν εἴπερ σοι πάρεστι ῥώμη χειρὸς καὶ σθένος.
 Θεοὶ γάρ, ὡς προείπομεν, καὶ ψυχικαὶ δυνάμεις,
 ὡς ἔστι νῦν καὶ τὸ « θεοὶ », ὡς εἵπομεν, οἱ δόλοι,
 καὶ Ἀθηναῖ ὁμοίως νῦν· παράχρησις δὲ τοῦτο. 140
 Αἱ ἀρεταὶ γὰρ σύμπασαι μεσότητες τελοῦσιν,
 ἐκάστη δ' ἐκατέρωθε παράκεινται κακίαι,
 ἐλλείψεως ἢ μίαι μὲν, ὑπερβολῆς ἀτέρα·
 ὡς περ καὶ νῦν ἡ φρονήσις, ὡς ἀρετὴ, μεσότης·
 κακία κατὰ ἔλλειψιν πάλιν ἡ ἀφροσύνη, 145
 κακία δ' ὑπερβάλλουσα φρονήσεως, οἱ δόλοι.
 « Ζηνὶ » τῇ εἰμαρμένῃ δέ, « Ἀπόλλωνι » ἡλίῳ·
 ἦται οὕτως ἐδέδοκτο ἐμοῦ τῇ εἰμαρμένῃ,
 καὶ χρόνος τέλος ἔσχηκε ζωῆς ἐμῆς, ὡς βλέπω.

κ) ἐλεγκτικὴ καὶ δριμύττουσα, καὶ βαρύτερη (cod. compendiose quidem, sed lego βαρύτερος) γέμουσα μεθόδῳ δεινότητος.

(130) πρὶν scilicet ll. 22, 227.

(132) Cf. ll. 22, 276. B sine τό.

(134, 135) ll. 22, 279, 280.

(136) ll. 22, 285. A B, εἴτι.

(138) A, καὶ ψυχικαὶ δυν.

(140) A B, ὁμοίως δέ.

(141) A, σύμπαντες. A B, μεσότητα.

(142) A B, ἐκατέρωθεν. Vide ad v.

58. *Maiaris qui dicitur in meis Anecdosis Gr. t. 3. p. 147*: ταῖς ἀρεταῖς, κατὰ

τὸν εἰπόντα, παραπετήσασιν αἱ κακίας. Gregorius Naz. est ὁ εἰπὼν, *Oratione scilicet 20, p. 361, Sextus Emp. Adversus ethicos § 121*: ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων τὸ δοξασθὲν ὑπὸ αὐτοῦ ἀγαθὸν τε καὶ αἰρετὸν συντόνος διώκειν καὶ μετὰ σφοδροῦ πείσματος λεληθοῦς εἰς τὴν ἀγχιθύρον κακίαν ἐμπίπτει.

(143) A, ἀτέρω.

(145) A, καὶ μία.

(146) A, ὑπερβάλλουσαν.

(147) ll. 22, 302.

(148) A B, ἐδέδεκτο. Cf. l. 22, 303. *Mox B, ἴσχυκε. A, οὐ βλέπω.*

Ὁ χρόνος περιδρόμοις δὲ ἠλιακοῖς πληροῦται, 150
 οὓς Ἥφαιστος, τὸ πῦρ ἅμα καὶ ὁ πυρὸς ἐργάτης,
 περὶ τὸν λόφον τῆς κυνῆς τέθεικε πυκνοτέρως.

« Φράζω νῦν μὴ ται τι θεῶν μῆνιμα γένωμαι »
 μὴ σοι ὄργη ἐκ τῶν θεῶν ἔλθοι, τῆς εἰμαρμένης,
 ἐν τῷ ναῷ Ἀπόλλωνος ὅταν σε Πάρις κτάνη. 155

Τὴν ἐν ναῷ ἀναίρεσεν τήνδε τοῦ Ἀχιλλεύου
 εἰδὼς ὁ Ὀμηρος φησίν, Ἐκτωρ δ' οὐκ ἦν προφήτης,
 ἢ ἴσως ἐν μαντεύμασι προῖδει καὶ ὁ Ἐκτωρ.

« Ὁ Ζεὺς » ὁ πλάνης νῦν ἀστήρ, « θεοὶ » ἀστέρες ἄλλοι.
 τουτέστι, θάναυ καὶ αὐτὸς ἢ μοῖρα ἐκληρώθη. 160

« Θεοὶ δαμάσαι ἔδωκαν », καὶ νῦν ἡ εἰμαρμένη.

« Ὡ Τρῶες κατὰ ἄστρῳ θεῷ ὡς εὐχετοῶντο »,
 τουτέστιν ὡς ἠδύνοντο, ἐκόμπαζον μεγάλως,
 οἷα θεῷ, τυγχάνοντι στοιχείῳ ἐκ τεσσάρων,
 ὕδατι, γῆ, ἀέρι τε, ἢ τῇ πυρεῖα φύσει, 165
 ἅπερ τὰ πάντα συνιστᾷ καὶ διεκτρέφει πάντα.

(150) A, χρόνοις περ. τε. B C, δὲ. Statim versu sequente A B C ἄς, superscripto οὓς in C. Ac v. 152 C B, πυκνοτέρως, quasi fuisset varietas περιδρομαίς. Vidimus Φ, v. 314 permutata nomina περιδρόμοις περιδρομαίς. Tzetzes vocat περιδρόμους ἠλιακοὺς allegorice ἐθείρας χρυσέας θαμείας ἄς Ἥφαιστος; ἴει ἅμψι λόφον, de quo ornamento non meminerat Poeta libro 16 extremo.

(152) A B, κοινῆς pro κυνῆς. Sic libro H, 35, B, κοινῆ pro κυνῆ. Id fit confusione solita vocalium υ ο. Tzetzes Chil. 8, 889: Ἐκ Τυρβητῶν τὸ πανουργεῖν (sic scribente Kiesslingio pro πανουργοῦν, codiceque 2644 confirmante) τυρεῦειν ὀνομάσθη... Ἐπ' οὖν ἀπὸ τοῦ γάλακτος ἅπερ τυροποιούμεν κυκῶντες καὶ συστρέφοντες, πηγνύντες τε πυτῖαις. Sic editio, πυτῖαις, sed codex 2644, ποιτῖαις.

Nec id scriptum temere. Ipse enim Tzetzes scholium id apposuit, receptum a Cramerio inter Anecdota Oxon. t. 3, p. 371: Ἀριστοτέλης καὶ ἕτεροι πυτῖαις γράφουσιν αὐτὸς δὲ ποιτῖαις γράφω, κατὰ τὸν Ἀλκίφρονα βήτορα. Exstat quidem in Wagneriana t. 2, p. 226, Alciphronis ex Epistola inedita fragmentum; sed cum scriptura πυτῖαις. — libro Iliadis 20, 397, 398, κυνῆ et κόρυς synonyma sunt.

(153) Ex II. 22, 358.

(155) II. 22, 359. A B, ὅταν δὲ.

(157) C sine δ'.

(158) A B, τοῖς μαντεύμασι.

(159) II. 22, 366.

(160) B, ἐκληρώθη. A, ἢ. B C, ἦ.

(161) II. 21, 379.

(162) II. 22, 394. C sine φ. A, κατὰ ἄστρα.

(163) A, πυρία.

ταῦτα μὲν ἦσαν ἐν νυκτί, τῇ δὲ ἡμέρᾳ πάλιν
 ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ὡς πρὶν Τρωσὶν ἀρήγων 365
 τῷ πέμπειν κατὰ πρόσωπον Ἑλλήνων τὰς ἀκτίνας.

Καὶ νῦν Ἀγήνωρ Ἀχιλεῖ πρὸς μάχην ὡς ἀντέστη,
 οἱ φεύγοντες ἐσώζοντο τῶν Τρώων πρὸς τὴν πόλιν.
 Πλέον δ' ὡς ἔφευγε τραπεῖς πρὸς τὸ Σκαμάνδρου μέρος
 καὶ Ἀχιλεὺς ἐδίωκεν ἐκείνον ὡς ἀνέλη, 370
 μάτην διώκων καὶ κενῶς τοῖς ἀπηνύτοις δρόμοις·
 εἶχε καὶ γὰρ κατ' ὀφθαλμῶν ἡλίου τὰς ἀκτίνας.

(364) A B, ἦσαν τῇ ν.
 (365) A B, ὡσπερ.

(369) C, μένος. II. 24, 603. Confe-
 renti mutilus esse locus videbitur.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Χ (*).

ἔξ

Πάντων τῶν Τρώων πρὸς αὐτὴν τὴν Τροίαν ἐγκλεισθέντων,
 μόνος ὁ Ἐκτωρ ἔκτοσθεν ἀπολειφθεὶς τοῦ τείχους·
 τῷ Ἀχιλεὶ μὲν πρὸς φυγὴν τὰ πρῶτα συνηλαίθη
 εἶτα δὲ θνήσκει ἀντιστάς τῆς Ἀθηνᾶς ἀπάταις.
 Ἐξάψας δὲ τοῦ ἄρματος ὁ Ἀχιλεὺς ἐκείνον,
 ἔλκει παρὰ τὸν ναυσταθμὸν διὰ τῆς πεδιάδος.
 Οἱ Τρῶες δὲ δακρύνουσι ἐκ τείχους δεδορκότες.

5

α Αὐτὰρ Πηλείωνα προσήυδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 « τίπτε με, Πηλέος υἱέ, ποσὶ ταχέεσσι διώκεις,
 « αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδὲ νῦ πά με
 « ἔγνωσ ὡς θεὸς εἰμι· σὺ θ' ἄσπερχές μενεαίνεις ».

10

Πρὸς τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν εἰρήκει ὁ Ἀπόλλων.
 Νῦν προσωποποιᾷται μοι νόησον εἶναι τοῦτο.
 Διώκων γὰρ ὁ Ἀχιλεὺς Ἀγνήνορα, ὡς οἶδας,
 τοὺς ἄλλους Τρῶας εἶασε φεύγειν ὡς πρὸς τὴν πόλιν

15

(*) Lemma in B: ἀρχὴ τῆς Γ βαψφωδίας Ὁμήρου, littera Γ, superimposito X. A, ut solet, ὑπόθεσις τῆς X Ὁμήρου βαψφωδίας. C sine lemmate.

(2) C, ἔκτοθεν. Hic versus ultimus est folii 317, sequens primus folii 316, foliorum intervensione jam notata.

(4) A B, ἀπάτη.

(6) A, περί. B, πρὸς. A, τὸν ναυσταθμὸν. B, τὸ ναυστ.

(8-11) Ex II. 22, 7-10. A B C, πηλέω;. — A B, ὦν... οὐδὲν ὑπῶμαι. C, οὐδὲν ὑπῶμαι.

(13) A B, προσωποποιεῖται.

(14) A, ἀντήνορα. B C, ἀντήνορα. Correxī Ἀγνήνορα sequutus Homerum II. 21, 545, et Tzetam ipsum Φ, 367. Jam ea nomina confusa sunt N. 145, ubi ob consensum codicum Ἀντήνωρ servatus fuit.

ἐλπίζων τούτον κατασχέιν· ἀκτίσι δὲ ἡλίου
κατ' ὀφθαλμῶν βαλλόμενος, καὶ στερηθεὶς καὶ τούτου,
αὐτὸς φησὶ πρὸς ἑαυτὸν· « Τί νῦν διώκω μάτην
« ἀκτίνας τὰς ἡλιακάς; πεφεύγασι δ' οἱ ἄλλοι ».

Ταῦτα μὲν εἶπεν Ἀχιλεὺς πρὸς ἑαυτὸν, ὡς εἶπον.

20

Ὅμηρος δὲ τὸν ἡλίον λέγοντα ταῦτα φέρει,
αἰεὶ τοὺς λόγους ἀνυψῶν καὶ μύθοις δὲ ἀγλυκαῶν.

Καὶ προσωποποιεῖ μὲν τοῦτο ἔστιν, ὡς ἔφην·
εἶτα ἠθοποιεῖ δὲ δευτέρως παρεισφέρει·

Τίνας ἀν' λόγους Ἀχιλεὺς εἶποι λελυτημένος,

25

Διώκων τὸν Ἀγήνορα, βλαπτόμενος ἡλίῳ·

« Αἶθε θεοῖσι γένοιτο », ἄστρασιν, εἰμαρμένῃ.

Ἦθος δὲ καὶ βαρύτητος αὕτη ἡ εἰρωνεία.

« Πατὴρ Κρονίδης » ἄδηλον νῦν εἰμαρμένῃ λέγει.

« Αἶσα » καὶ μοῖρα δὲ ταῦτόν, τῆς τελευτῆς ὁ τρίπος.

30

« Ὀλύμπιον » οὐράνιον, νῦν εἰμαρμένῃ λέγει.

(24) Α, εἰθοποιεῖαν. Hanc vocalium η
ei permutationem metuo ne nocuerit cen-
tonis tragici Χριστοῦ Πάσχοντος auctori,
quem diu Gregorium illum Nazianzenum
vocaverunt librarii hominesque litterati.
Chorus ad Deiparam in Billyana 124: Καί
τοι δέδορξ' ἐνθάδε τῶν παιδῶς τινε
Στειχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθι-
σμένον, Σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς τόνδ' ἰθύ-
νοντα δρόμον. Δείκνυσσι δ' ὡς τι και-
νὸν ἀγγελλεῖ παρῶν. Est tempus pres-
ens ἀγγελλεῖ manifesto laborans mendo,
quam nuntius absit adhuc nihilque narret.
Codex 2707, ἀγγεῖλλη, quod nuper in or-
dinem receptum displicuisset viro d., si
Euripideæ Medæ meminisset dicentis v.
1115: Καὶ δὴ δέδορξα τόνδε τῶν Ἰά-
σονος Στειχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμα τ'
ἠρεθισμένον Δείκνυσσιν ὡς τι καινὸν
ἀγγελεῖ κάκον. Est ἀγγελεῖ unice ve-
rum. Receptum fuit et ex eodem libro
στειχονθ' ὀπαδῶν. Varietas est inutilis.

Editores Medæ diligentissimi Elmsleyus,
Fixius, Singerus ὀπαδῶν legunt, et in
Lexico περιπνευμάτων est ὀπαδῶς inter
τὰ ψιλοῦμένα. Versum quem Medæ βή-
σει inseruit poetaster non ex ingenio lo
sumsit, sed, ut solebat, ex memoriola.
Chorus enim in Hippolyto nuntium cernens
properantem, Καὶ μὴν, ait v. 1446, ὀπα-
δὸν Ἰηπολύτου τόνδ' εἰσωρῶ Σπουδῇ
σχυθρωπὸν πρὸς δόμους ὠρῶμενον.
Atque in eadem tragædia verba legerat v.
1221: καὶ μὲν... ἰθύνοι δρόμον. Cete-
rum melius iste versus reliquis jungeretur,
scripto ἰπνεῦμά τ' ἠρεθισμένον Σπου-
δῇ πρὸς ἡμᾶς τόνδ' ἰθύνοντα δρόμον
Δείκν.

(25) Et hic memoria sefellit Tzetzem.
Ethopæia non Achilles est, sed Priami He-
ctorem alloquentis. Cf. II. 22, 41.

(29) II. 22, 60.

(30) Cf. II. 22, 61.

(31) Cf. II. 22, 130.

α Ὡς τῶ τρις Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
 α καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δὲ τε πάντες ὄρωντο.
 α Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 α Ὡ πόποι, ἦ φιλον ἀνδρα διωκόμενον περὶ τείχος 35
 α ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι, ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ ».

Θεοὺς ἄρτι μοι νόησον, ἄστρα καὶ τοὺς ἀστέρας
 ἐξ ὧν ἀνθρώποις γίνεσθαι φασι τὰ εἰμαρμένα·
 ἀστρολογεῖ γὰρ Ὅμηρος νῦν τούτῳ τῷ χωρίῳ
 καὶ λέγει καὶ θεμάτιον τῆς μάχης σοι τῆς τότε. 40
 ὅτι ὁ Κρόνος Ἄρης τε, οἱ κάκιστοι ἀστέρων,
 ἐκ τετραγώνου σχήματος ἀλλήλους καθεώρων.
 Τὸ σχῆμα τοῦτε δὲ ποιεῖ μεγάλας ἐπιτάσεις·
 ἀν ἀγαθοὶ καὶ ἀγαθοὺς ἐν τούτῳ καθορώσι,
 δρωῶσιν αὐξήσεις ἀγαθῶν· ἀν δὲ κακοὶ, τῶν φαύλων. 45
 Τοιοῦτον τὸ θεμάτιον ἦν τὸ τῆς μάχης τότε,
 ἔχον τετραγωνίζοντας τὸν Ἄρεα καὶ Κρόνον.
 Κἂν προφανῶς ὁ Ὅμηρος ἀστρολογεῖν οὐ θέλη,

(32-35) Ex ll. 22, 165, 169. — A, διωκόμενόν τε τείχος.

ε. (37) A B, ἄστρα μοι ν. ἄστρα.

(38) A, ἀνθρώπουσ· B, ἀνθρώπουσ, superscripto οἰσ.

(40) B, θεμάτιον μάχης.

(41) A, χρόνος· sed 47 Κρόνον.

(42) A B, ἐθεώρουσ. Cf. v. 44.

(44) A, καὶ ἀγαθῶσ. B, καὶ ἀγαθῶν.

C. ἀγ. γὰρ ἀγαθῶσ.

(47) A B, τετραγωνίζοντα.

(48) A, θέλει, de more permutatis vocalibus η εἰ. In poemate, indicando ad Ψ 92, versus 142 sic fuit editus: Ἐπεὶ δ' οὐκ ἦν ἐπιτυχεῖν τῇ αἰτήσει Νιζενέβρα. Codex exhibuit viro d., ἐπὶ τύχην, quod optime mutavit, sed τὴν αἰτησιν omnino servare debuit. Rursus v. 157 male cessit viro d. emendandi conatus. Scripsit, Καὶ μὴ πρὸς ποθὴν ἔλθῃσ σὺ κόρης εὐπρεπεστάτης· quod quidem

bene græcum est aptissimumque sententiæ loci; sed, præ diligentia, notavit scdulo quam repererat in codice scripturam κότην ἔλθεις, unde fit manifestum ἔλθῃσ fuisse optime restitutum, sed κότην facillime pro κότην potuisse legi. Nonnusquam plus suo indulsit genio ac liberiori arbitrio quam licebat editori. Sic scripsit v. 182: Καὶ παρανόμουσ ἀρπαγὰσ εἰργάζετο πλειστάκισ, quum tamen invenisset in codice, ipso latente, ἡργάσατο, aptum tempus et augmentum probabile. Peccavit in eodem tempore lubens volensque v. 166, scribens, Περιπλακεισ δ' ἡσπάσατο γενναίῳ τῷ προσβύτη, pro optima librarii lectione ἡσπάζετο. Mutat cum eadem temeritate, versu 169, manum librarii, Ὅ δὲ φησιν. καθ' ἡδονὴν ὑπάρχει σου τὸ βῆμα, rescribens, Ὅ δ' ἔρη, μοι καθ' ἡδονὴν... monere contentus in codice μοι esse super-

- τὸν ἀγαθὸν ἀστέρα δὲ τὸν Δία παρεισφέρει
 ἐν τοῖς κακοῖς ἠττωμένον, ἔχοντα φαύλους τόποις 50
 καὶ τὴν σελήνην, Ἀθηναῖν, ὡς πρὸς αὐτὸν κειμένην.
 Εἰς δὲ ἀστήρ ἡ Ἄρτεμις καὶ Ἀθηναῖα, σελήνη·
 ὅθε Διὶ τὴν Ἀθηναῖν ἐναντιουμένην λέγει,
 καὶ τελευτήν τὴν Ἑκτορος σὺν δόλοις εἰργασμένην.
 Ἐπει γὰρ τὸ θεμάτιον ἐπιβλαβὲς ὑπῆρχε, 55
 καὶ δόλοις ὑπεσήμενεν Ἑκτορα τεθνηκέναι.
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἐδίωκε τὸν ἥρωα ἐκείνον,
 μόνον ἐκ Τρώων τῶν λοιπῶν ἔξω τοῦ τείχους ὄντα,
 αὐτὸς ὑπάρχων σὺν στρατῷ σύμπαντι τῶν Ἑλλήνων,
 ὁμῶς δὲ τοῦτον κατασχεῖν τρέχων οὐκ ἠδυνάθη· 60
 ἀνένευε τῷ σύμπαντι στρατῷ δὲ τῶν Ἑλλήνων
 ἐφ' Ἑκτορι τοξεύματα μηδ' ὀλως ἀφιέναι,
 « μὴ τις κῦδος ἀροῖτο βαλῶν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι ».
 Τίς τῶν Ἑλλήνων ὁμοῖος ὑπάρχων Διὶ φέβῳ,
 τὸ πλεόν καὶ τοῖς ὅπλοις δὲ τελῶν συγκεκρυμμένος, 65
 τοιοῦτον ἄνδρα παρελθὼν ὡς ἀδελφὸς οἰκείος,
 πείσας ἐν δόλοις ἤγαγε τῷ Ἀχιλεῖ κτανθῆναι,
 οὓς δόλους Ὀμηρος φησὶ τῆς Ἀθηναῖς ἀπάτην.
 Ὅρα δὲ πῶς τὰ εὐτελεῖ ὑψὲς ἀλληγορίας,
 ὡσπερ τὸ πρὶν τοῦς ὑετοῦς, ἀνέμους καὶ τοιαῶδε, 70
 καὶ ὅπως νῦν τοῦς ὑψηλοῦς λόγους ἀστρονομίας
 τοῖς μυθικοῖς λεαίνει τε καὶ κατασπᾶ τοῖς κάτω.

scriptum. Fecit quod saepe fecerunt librarii male seduli; recepit in contextum auctoris scholium grammatici, annotantis ad ὑπάρχει mente μοι esse jungendum.

(51) Cf. II. 22. 177.

(52) C, γὰρ, superscripto δὲ.

(53) A B, 89ev. Cf. n. ad v. 142; ad librum A, 8.

(54) B, τοῦ Ἑκτορος.

(56) A B, ἐπεσήμενεν.

(61) II. 22, 205.

(63) Ex II. 22, 207.

(64) A B C, τίς. Scripsi τίς. Sed malim transponi, τῶν Ἑ. τίς ὁμοῖος, ne enclitica inchoet sententiam.

(68) Conf. II. 22, 299.

(69) A B, ἀλληγορήσας.

(72) A, λεαίνηται.

Ἄλλὰ τὸν νοῦν εἰρήκειμεν πάντα συντέμῳ λόγῳ,
 νῦν δὲ καὶ μέρη λέξωμεν τῶν χρειωδῶν τινά σοι.

Θεοὺς πάντως εἰρήκειμεν ἄστρα καὶ τοὺς ἀστέρας · 75

τὸν Δία δὲ κηδόμενον Ἔκτορος παρεισφέρει,
 ὡς οὐτα δόττην ἀγαθῶν καὶ ἀγαθὸν ἀστέρα,
 καὶ συνεργὸν καὶ πρὸς τὸ ζῆν Ἐκτορι καθεστῶτα,
 εἰ μὴ νικῶντες οἱ κακοὶ τοῦτον ἀστέρες ἦσαν.

Ἐρμῆς τε ὁ διπρόσωπος ἐνέτεινε τὴν βλάβην, 80

καὶ Ἀφροδίτης ὁ ἀστήρ. Ὡσαύτως καὶ τὰ φῶτα,
 σελήνη τε καὶ ἥλιος, ἦσαν ἐν φαύλοις τόποις.

Πῶς Τριτογένειαν φησὶ νῦν τὴν σελήνην μάθε ·
 ὅτι τριταΐα φαίνεται μετὰ συνόδου χρόνον.

« Πῶς δὲ κεν Ἐκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγε θανάτῳ, 85

« εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦντετ' Ἀπόλλων

« ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λακφηνά τε γούνα;

« λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρῆατι Δῖος Ἀχιλεὺς,

« οὐδ' ἔα ἰέμεναι ἐπὶ Ἐκτορι πικρὰ βέλεμνα,

« μὴ τις κῦδος ἄροιτο βαλῶν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι »· 90

Πῶς δὲ κεν Ἐκτωρ ἔφυγε τὴν μοῖραν τοῦ θανάτου,

εἰ μὴ ὁ ἥλιος αὐτῷ βροσσοθηθῶν ἐπήλθε,

τουτέστι κατὰ πρόσωπον φανείς τοῦ Ἀχιλῆως,

τὸν μὲν ἀπεῖρξε τῆς ὀρμῆς, τῷ δὲ προσεβοήθει;

(73) A, εἰρήκαμεν πάντη. Cf. ad II, 124.

(74) B, μέραι, non male utique. A C, μέρη. Visum est μέρη τινὰ bene etiam opponi τῷ πάντα. A, λέξομεν.

(75) B, εἰρήκαμεν. A, εἰρήκειμεν e correctione.

(77) A, δ' ἀγαθόν. Et B, ἀγαθὸν superscripto ὦν.

(78) A B C, Ἐκτορα. Scripsi Ἐκτορι.

(80) Mercurius διπρόσωπος jam mihi

notus ex Pachymere Declam. p. 64. Pachymeris locum ostenderam Letroanio, ac fere meminī aliquid animadversionis a viro d. fuisse scriptum alicubi.

(83) φησὶ Homerus II. 22, 183.

(85-90) II. 22, 202-207. — C, λαοῖσι. B, ἀνένευε.

(88) Est ultimus folii 316 in codice C, sequens autem folii 319, turbato plurimum ordine foliorum. Vide n. ad v. 2.

(94) A, ὀργῆς.

- Τούτο Ὀμήρου παίγνιον νόησον τοῦ πανσόφου. 95
- Ὅποιος ἦν ὁ Ἔκτωρ γάρ καὶ Ἀχιλεὺς ὁποῖος
τοῖς κατωτέρω ἔπεσιν ἐμφανεστάτως γράφει·
ὅτι ὁ Ἔκτωρ μόνος ἦν, πᾶς δὲ στρατὸς Ἑλλήνων,
καὶ δι' ἐκείνους σύμπαντας ὡς πρὸς φυγὴν ἐχώρει
κἂν ἀπλουστέροις δείκνυσι δι' Ἀχιλέα φεύγειν· 400
ἔμως καὶ οὕτω σὺν στρατῶ παντὶ τῶ τῶν Ἑλλήνων
αὐτὸς προτρέχων πάντων τῶν ἥρωα οὐκ ἔσχεν.
Ὀμηρος κρύφα παίζων δὲ τὸν ἥλιον σοὶ λέγει
λάμποντα κατὰ πρόσωπον εἶρξαι τὸν Ἀχιλέα,
ὅσον εἰ παῖς τις ἀσθενὴς παλαιστρα καταπέση,
ἐπιχλευάζων ἐπιθ' ἔτις ἔννοους ὥσπερ τάδε· 405
γενναῖος οὗτος πέφυκε σκέλει, πληγεῖς δὲ πίπτει.
Τοιαῦτα καὶ ὁ Ὀμηρος παίζων δοκεῖ μοι τῆδε.
Ἄλλ', Ὀμηρε δεινότερα τῶν πάντων λογογράφων,
καὶ λέγων τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ δοκῶν δὲ λέγειν,
τὸ « τοῖς λαοῖς ἀνένευεν » ὁ Ἀχιλεὺς, καὶ τᾶλλα,
δεικνύουσι τὸν Ἔκτορα οἷος προσητῆρ ἦν μάχης·
ἀ δὲ δι' ἥλιον νῦν φῆς παίγνια σοῦ τυγχάνει.
« ἰάτηρ », ἡ εἰμαρμένη δὲ ἡ πᾶν ἀπογεννώσα·
« χρύσεια τάλαντα » φησὶ ῥοπήν τῆς εἰμαρμένης. 415

(96) A B, ὁ ποῖος: bis.

(101) A, ο'τως.

(103) B, κύφα. A B, δὲ παίζων.

(105) C, καταπέσοι.

(106) A C, εἶποι. A B, ὡς πρὸς τάδε.

(108) C, παίζειν. Electio ambigua παίζειν inter et παίζων, bona utraque syntaxi. Tzetzes Chil. 11, 363: ἔληξεν Ἑρμογένης: γράφων. Cod. 2644 γράφειν.

(110) A, κελέγων... δοκεῖ. B, δοκεῖν.

(111) Conf. II. 22, 203.

(112) A B, ἔκτορα ἤ: προσητῆρ.

(113) A B, ἀ δὲ δι' ἥλιον. A B, τυγχάνειν. Cf. II. 22, 203, ubi de auxilio Apollinis. Ἴλιον pro ἥλιον, permutatis de more litteris τ η. Scholium inter Anecdota Oxon. t. 3, p. 362, ad Epistolam Tzetzae xxx. (imo 40): σελαγισμῶν] σελαγισμὸ ἀττικῶς τ. Manifestum est mendum, quod lapsum esse calami dixerim, vel errorem typothetae. In ipso codice est scriptum σελαγισμῶν, superimposita littera η littera iωτα.

(114) II. 22, 209. A B, ἡ παῖς.

(115) II. 22, 209. B, φησιν ἡ παῖς, mala repetitione praecedentis versus.

Τὸ α ἴπεν ὁ Ἀπόλλων » δὲ, τοῦτο δηλοῖ ὁ Φοῖβος,
 ἔτι, ἐπεὶ περ εἰμαρτο Ἐκτορα τεθνηκέναι
 ὁ συνεργῶν πρὶν ἥλιος τῷ βλάπτειν Ἀχιλλέα
 οὐδὲν ἔλυσι τέλησεν ὡς μὴ θανεῖν ἐκείνον.

« Πηλείωνα δ' ἴκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη ».

120

Νῦν Ἀθηναῦν τὴν συσκευὴν, τὸν δόλον ὀνομάζει,
 δι' οὐπερ διεξέδραμεν Ἐκτωρ τὴν βίου πύλην.

« Θεοὺς δὲ ἐπιδώμεθα », ὁμῶσωμεν στοιχεῖα,
 τὸν οὐρανὸν τε καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, ἀστέρας.

« Θεοὶ με νῦν ἐκάλεσαν πρὸς θάνατον » ὁ δόλος.

125

τουτέστιν ἐξαπάταις νῦν καὶ δόλοις ἀποθνήσκω·
 τὸ ἐνικὸν πληθυντικῶς θεοὺς κατονομάσας,
 μεθόδῳ τῆς δεινότητος, ἢ, καὶ τὴν εἰμαρμένην.

(116) Il. 22, 213. B C. τοῦτον.

(120) Ex Il. 22, 214. B, πλείονα.

(123) Il. 22, 254. B, δ' ἐπιδώμεθα. A, δ' ἐπιθώμεθα.

(125) Cf. Il. 22, 297. A B, θεοὶ μὲν νῦν.

(126) A B, ἐξαπάτης. B, δόλοις ἀποθνήσκει. Cf. Il. 22, 299.

(128) C, μεθόδου. Saep̄ animadvertit Tzetzes uti Homerum μεθόδῳ δεινότητος, Proleg. 1160; O, 37; p. 186. Atque frequens est alibi in mentione μεθόδου δεινότητος. Narrat Chil. 6, 435, quam feliciter simulata ira Archelaus Alexandrum generum ab ira patris fratrisque defenderit: Οὕτω γὰρ δρᾶσας, καὶ εἰπὼν δεινότητος μεθόδῳ, πρὸς τὸ κρατοῦν δὲ τοῦ θυμοῦ πάθος μὴ ἀντιτείνας, ἠνύσεν ὅσον ἔχρῃζεν, ὅλα δεινὸς ὢν ῥήτωρ. Ibi est scholium, quod quaerendum in Anecd. Oxon. t. 3, p. 368. Exstat notissimus Hermogenis liber περὶ μεθόδου δεινότητος, in quem et auctorem Tzetzes suum cum severitate invehitur Chil. 6, historia integra 79, se anteponeans ipsum rhetori illi celeberrimo. Plures ibi sunt versus corrupti, quos Codex, 2644 non saniores exhibet. Vidi tamen meam correctionem ad Theophylacti Simoc. Epistolas p. 284 propositam, καλεῖ in

clausula pro καλεῖν, a codice confirmari. Rursus Chil. 11, 353 acerbus iudex: Ἐν τῷ περὶ μεθόδου δὲ δεινότητος βιβλίῳ Μηδὲν μεθόδου ἄξιον δεινότητος συγγράψας.... et se rhetorem ait confutasse Ὡς ἄλλους πάλιν ἀλλαχοῦ ῥήτορας, φιλοσόφους κ. τ. λ. Cuius censurae finem adronam, mendii corrigendi causa: Καὶ συμπεραίνει δὲ τὴν τέχνην τῶν ῥητόρων Ἐν τῷ περὶ μεθόδου σοὶ δεινότητος βιβλίῳ. Lacuna prioris versus non fugit Kiesslingium. Codex 2644 integrior: κ. συμ. δὲ αὐτὴν τὴν... Et Hermogenem non sine contemptu tangit scholio in Cramerii Anecdotis Oxon. t. 3, p. 365: ὅταν οὖν ἀκούσης Ἑρμογένους λέγοντος σχῆμα διὰ σχήματος ἐκφέρειν, λέγε τοῦτω σιωπᾶν. Rursus Tzetzes scholio ad Epistolam suam xiv (imo 14) ibidem p. 361: τοῦτο τὸ χωρίον ὄλον μεθόδῳ δεινότητι (pro δεινότητος. Codex quidem compendiose finem vocabuli exhibet, sed de lectione nil esse potest dubitationis) διδάσκει πότε δεῖ ψεύδεσθαι ῥήτορας, ἥτοι, ὅταν συμφέρει τοῖς ἀκούουσιν, κ. τ. λ. Idem p. 362. Scholio ad Epistolam xiv (imo 59): ἐπιτίμηται (in codice 2644 e reliquis vocabuli a bibliopogo mutilati lego ἐπιτιμητι-

Ἄλλ' ἔστι κρείττον ἐν τοῖς νῦν θεοῦς τὸν δόλον λέγειν,
 δν πρὶν προείπεν Ἀθηναῖν ὁμοίαν Δηϊφώβῳ, 130
 τὴν πανουργίαν τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου τοῦ δολίου
 ὃς καὶ τὸ δόρυ τὸ ριφὲν καθ' Ἐκτορος εἰς μάτην
 ἔμπαλιν ἀντανέστρεψεν ὡς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα.
 Τὸ « ἐπιείκελε θεοῖς », τοῖς ἀστρασιν ὁμοί·
 « Ἐκ τοῦ Διὸς τὸν μόνον δὲ ἦδεις », τῆς εἰμαρμένης. 135
 Τὸ « εἴ τοι ἔδωκε θεός », πάλιν ἡ εἰμαρμένη·
 εἴτουν εἴπερ σοι πάρεστι βώμη χειρὸς καὶ σθένος.
 Θεοὶ γάρ, ὡς προείπομεν, καὶ ψυχικαὶ δυνάμεις,
 ὡς ἔστι νῦν καὶ τὸ « θεοὶ », ὡς εἵπομεν, οἱ δόλοι,
 καὶ Ἀθηναῖ ὁμοίως νῦν· παράχρησις δὲ τοῦτο. 140
 Αἱ ἀρεταὶ γὰρ σύμπασαι μεσότητες τελοῦσιν,
 ἐκάστη δ' ἐκατέρωθε παράκεινται κακίαι,
 ἐλλείψεως ἢ μία μὲν, ὑπερβολῆς ἀτέρα·
 ὡς περ καὶ νῦν ἡ φρήνησις, ὡς ἀρετῆ, μεσότης·
 κακία κατὰ ἔλλειψιν πάλιν ἡ ἀφροσύνη, 145
 κακία δ' ὑπερβάλλουσα φρονήσεως, οἱ δόλοι.
 « Ζηνὶ » τῇ εἰμαρμένῃ δέ, « Ἀπόλλωνι » ἡλίῳ·
 ἦτοι οὕτως ἐδέδοκτο ἐμοῦ τῇ εἰμαρμένῃ,
 καὶ χρόνος τέλος ἔσχηκε ζωῆς ἐμῆς, ὡς βλέπω.

κῆ) ἐλεγκτικὴ καὶ δριμύττουσα, καὶ βαρύντη (cod. compendiose quidem, sed lego βαρύτητος) γέμουσα μεθόδῳ δεινότητος.

(130) πρὶν scilicet ll. 22, 227.

(132) Cf. ll. 22, 276. B sine τό.

(134, 135) ll. 22, 279, 280.

(136) ll. 22, 285. A B, εἴτι.

(138) A, καὶ ψυχαι δυν.

(140) A B, ὁμοίως δέ.

(141) A, σύμπαντες. A B, μεσότητα.

(142) A B, ἐκατέρωθεν. Vide ad v.

58. *Maiaris qui dicitur in meis Anecdosis Gr. t. 3. p. 147: ταῖς ἀρεταῖς, κατὰ*

τὸν εἰπόντα, παραπετήγασι αἱ κακίας. Gregorius Naz. est ὁ εἰπὼν, *Oratione scilicet 20, p. 361, Sextus Emp. Adversus ethicos § 121: ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων τὸ δοξασθὲν ὑπὸ αὐτοῦ ἀγαθὸν τε καὶ αἰρετὸν συντόνος διώκων καὶ μετὰ σφοδροῦ πείσματος λεληθωτὸς εἰς τὴν ἀγχιθυρον κακίαν ἐμπίπτει.*

(143) A, ἀτέρω.

(145) A, καὶ μία.

(146) A, ὑπερβάλλουσαν.

(147) ll. 22, 302.

(148) A B, ἐδέδεκτο. Cf. l. 22, 303. *Mox B, ἴσχυκε, A, οὐ βλέπω.*

Ὁ χρόνος περιδρόμοις δὲ ἠλιακοῖς πληροῦται, 150
 οὓς Ἡφαιστος, τὸ πῦρ ἄμα καὶ ὁ πυρὸς ἐργάτης,
 περὶ τὸν λόφον τῆς κυνῆς τέθεικε πυκνοτέρως.

« Φράζσο νῦν μὴ ται τι θεῶν μήνυμα γένωμαι »
 μὴ σοι ὀργὴ ἐκ τῶν θεῶν ἔλθοι, τῆς εἰμαρμένης,
 ἐν τῷ ναῷ Ἀπόλλωνος ὅταν σε Πάρις κτάνη. 155

Τὴν ἐν ναῷ ἀναίρεισιν τήνδε τοῦ Ἀχιλῆως
 εἰδῶς ὁ Ὀμηρος φησὶν, Ἐκτωρ δ' οὐκ ἦν προφήτης,
 ἢ ἴσως ἐν μαντεύμασι προῖδει καὶ ὁ Ἐκτωρ.

« Ὁ Ζεὺς » ὁ πλάνης νῦν ἀστήρ, « θεοὶ » ἀστέρες ἄλλοι.
 τουτέστι, θάναθ' αὐτὸς ἢ μοῖρα ἐκληρώθην. 160

« Θεοὶ δαμάσαι ἔδωκαν », καὶ νῦν ἡ εἰμαρμένη.

« Ὡ Τρῶες κατὰ ἄστῳ θεῷ ὡς εὐχέτοῶντο »,
 τουτέστιν ὧ ἠδρύνοντο, ἐκόμπαζον μεγάλως,
 οἷα θεῷ, τυγχάνοντι στοιχείῳ ἐκ τεσσάρων,
 ὕδατι, γῆ, ἀέρι τε, ἢ τῇ πυρεῖα φύσει, 165
 ἄπερ τὰ πάντα συνιστᾷ καὶ διεκτρέφει πάντα.

(150) A, χρόνοις περ. τε. B C, δὲ. Statim versus sequente A B C ἄς, superscripto οὓς in C. Ae v. 152 C B, πυκνοτέρως, quasi fuisset varietas περιδρομαῖς. Vidimus Φ, v. 314 permutata nomina περιδρόμοις περιδρομαῖς. Tzetzes vocat περιδρόμους ἠλιακοὺς allegorice ἐθείρας χρυσέας θαμείας ἄς Ἡφαιστο; Ἰεὶ ἄμφι λόφον, de quo ornamento non meminerat Poeta libro 16 extremo.

(152) A B, κοινῆς pro κυνῆς. Sic libro H, 35, B, κοινῆ pro κυνῆ. Id fit confusione solita vocalium υ ο ι. Tzetzes Chil. 8, 869: Ἐκ Τυρβήνων τὸ πανουργεῖν (sic scribente Kiesslingio pro πανουργοῦν, codiceque 2644 confirmante) τυρεύειν ὀνομάσθη.... Ἐκτ' οὖν ἀπὸ τοῦ γάλακτος ἄπερ τυροποιούμεν κυκῶντες καὶ συστρέφοντες, πηγνύντες τε πυτῖαις. Sic editio, πυτῖαις, sed codex 2644, ποιτῖαις.

Nec id scriptum temere. Ipse enim Tzetzes scholium id apposuit, receptum a Cramerio inter Anecdota Oxon. t. 3, p. 371: Ἀριστοτέλης καὶ ἕτεροι πυτῖαις γράφουσιν αὐτὸς δὲ ποιτῖαις γράφω, κατὰ τὸν Ἀλκίφρονα βήτορα. Exstat quidem in Wagneriana t. 2, p. 226, Alciphronis ex Epistola inedita fragmentum; sed cum scriptura πυτῖαις. — Libro Iliadis 20, 397, 398, κυνῆ et κόρυς synonyma sunt.

(153) Ex II. 22, 358.

(155) II. 22, 359. A B, ὅταν δὲ.

(157) C sine δ'.

(158) A B, τοῖς μαντεύμασι.

(159) II. 22, 366.

(160) B, ἐκληρώθη. A, ἢ. B C, ἦ.

(161) II. 21, 379.

(162) II. 22, 394. C sine φ. A, κατὰ ἄστρα.

(163) A, πυρία.

« Ὁ Ζεὺς, ἡ εἰμαρμένη νῦν, ἔδωκεν αἰκισθῆναι ».
 « Ὡσπερ θεὸν δειδέχατο », ὡς ἥλιον, ὡς τάλλα.
 « Γλαυκῶπις πάλιν Ἀθηναί », ὡς πρὶν εἶπον, ὁ δόλος.
 « Κρήδεμνον θ' ἄρα οἱ δῶκε χρυσῆ Ἀφροδίτη » 470
 ἐπιθυμίας ἄξιον, ἐπέραστον, ὠραῖον·
 χρυσᾶ δε, ὡς τιμώμενα, τὰ ἐραστὰ νῦν λέγει.
 Οὕτω τὸ κρήδεμνον φησὶ νῦν δῶρον Ἀφροδίτης,
 ἧ δ' καιρὸς ὁ γαμικὸς παρέσχετο ἐκείνη·
 τὰ ἐραστὰ καὶ γαμικὰ πάντα δὲ Ἀφροδίτης. 475

(167) Il. 22, 403.

(168) Il. 22, 434. A, δειδάχατο.

(169) Il. 22, 446. In hoc versu finis est folii 319 in codice C; cujus auxilio

carebo usque ad v. 79 libri Ψ, folio 320.

(170) Ex Il. 22, 470. Codices A B, .

θ' ἢ ῥά.

(174) A B, δ. Scripsi δ.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Ψ (*).

Ὁ Ἀχιλεὺς τὸν Πάτροκλον θάψας, ὡς τότε νόμος,
 προσφάξας τούτου τῆ πυρᾶ δώδεκα Τρώων νέους
 καὶ ἵππους ἅμα κίνας τε καὶ ἕτερα μυρία,
 ποιῆ καὶ ἐπιτάφιον ἀγῶνα μετὰ ταῦτα
 ἐν ᾧπερ Διομήδης μὲν ἐνίκησε τοῖς ἵπποις, 5
 ὁ Ὀδυσσεὺς τῷ δρόμῳ δέ, καὶ ἕτεροι ἑτέροις.

« Μυρόμενοι, μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἡμερον ὤρσε ».
 Θέτιδα νῦν τὸ ἔνυγρον κατάστημά μοι νόει·
 ἡ γὰρ ὑγρότης κλαίουσι δάκρυον πλεῖστον φέρει,
 ὑγραίνουσα τὰ σώματα· ξηρότης τούναντιον. 40

« Φλογὸς Ἡφαίστου », τοῦ πυρός, κατὰ μετωνυμίαν.
 « Ζῆνα », τὸν κύκλον οὐρανοῦ νῦν πάντα κατομνύει.
 « Ἡ κῆρ » καὶ μοῖρα, φανερά· πολλάκις εἶπον ταῦτα.
 « Χρῦσεος » ἐστὶν « ἀμφορεύς » ἀγγεῖον ὃ ἡ Θέτις
 τῷ Ἀχιλεῖ παρέσχηκε, Θέτις ἡ τούτου μήτηρ· 45
 ἐν ᾧ ῥηθέντι ἀμφορεῖ, ὄντι χρυσοῦς ἐξ ὕλης,

(*) Lemma in A de more: ὑπόθεσις
 τῆς ψ Ὁμ. ῥαψ. B, ἀρχὴ τῆς φ δμ.
 ῥαψ., mendo non correcto.

(3) A, μυρῆα.

(7) Ex ll. 23, 14.

(11) ll. 23, 33.

(12) ll. 25, 43. A, κατανόει· nec
 id quidem male.

(13) ll. 23, 78.

(14) ll. 23, 92. B, ἐμφορεύς.

τριῶν φιλοῦντων τέφρα τε κείται καὶ τὰ ὀστέα,
Πατρόκλου, Ἀντιλόχου τε, αὐτοῦ τε Ἀχιλέως.

« Ἡ ῥοδοδάκτυλος ἠώς », ἡ τὰ δακτύλων ἔργα
δεικνύσα ὠραιότατα Χαρίτων Ἀφροδίτης, 20
οὐ μὴν ὅποια τῆς νυκτός, οὐκ ἐξηκριδωμένα.

Τοῖς ποταμοῖς οἱ παλαιοὶ ἔκειρον πρῶτας κόμας,
ὡς νῦν φησὶν ὁ Ἀχιλεὺς πρὸς Σπερχεῖον γλυκείως·
ὅτι τὸ ὕδωρ αἴτιον τοῦ τρέφεσθαι τὰς κόμας.

« Ἐς πηγὰς ὄθι τοὶ τέμενος βωμὸς τε θυήεις », 25
Σέβας οἱ πρὶν ἀπένεμον τοῖς τέταρσι στοιχείοις,¹
ναοὺς τε τούτοις ἴδρουν βωμοὺς τε θυηδόχους.

« Πυρὸς μένος σιδήρεον », τὸ μέγιστα ἰσχύον.

« Ὡς φάτ' ἀπειλήσας, τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο »

(18) A, αὐτοῦ τοῦ ἀχ.

(19) ll. 23, 109.

(20) ll. 23, 144.

(25) Ex ll. 23, 148. A B, ὅτι, Quae litterarum confusio est facillima. Videtur t pro θ male scriptum apud Ascadium, p. 55, ubi κάτῆλος. Lego κάθηλος. Erit κάθηλος pro πολύγλας, πολύκαρφος. Scholiastes B Persarum Eschileum epithetum πολύγομφον explicat synonymo πολύκαρπον. Scribendum πολύκαρπον. Herodianus Epimerismis p. 47: ἡλος, τὸ καρφίον. Ibi mea nota. Zalyces Lexico: Clou, καρφί, ἡλος. Vide Corayum ad Isocrat. p. 104; Arnaldum Animadversione erudita p. 178, in hoc tamen inaccuratum, quod καρφὴ vel καρφί Græcis sequioribus tribuat. Καρφὴ non est in usu, ac si forte invenitur, mala est scriptura ex iotacismo nata. Dicunt et scribunt καρφί, vel καρφίον, pleno vocabulo καρφίον. Cangius habet quidem καρφῆ, καρφί, sed multa sunt id genus menda in Glossario Cangii, utilissimo opere et laboriosissimo. In Germani Vocabulario Italiano et Græco recte: *Chioida*, τὸ καρφί. In Corona Treciosa, καρφί mendose. Eadem usus litterarum τ et θ permutatione tentabo Juliani locum Epist. 10, p. 15, qui

Heylero est « inextricabilis, scriptura sive corrupta, sive manca »: τοῖμα δήμος, ὡσπερ οἱ κύνες, ἀνθρώπων σπαράττειν: εἶτα οὐκ αἰσχύνεται καὶ φυλάττει καθαρὰς τὰς χεῖρας, ὅς προσάγειν πρὸς τοὺς θεοὺς αἵματος καθαρευούσας. Opinor cum Heylero sedem esse corruptionis in uno alterove vocabulorum imilium καθαρὰς καθαρευούσας, et pro καθαρευούσας rescribere καταβρευούσας. Qui offendeat ad verbi formam insolitam librarius male sedulus correxerit καθαρευούσας. Occasione data quum Heyleri commentarium evolverem, incido in hæcce verba: « Minime intelligo quid ἱκανὰ in tali contextu significet ». Sic autem habet contextus Julianus Epist. 17, p. 24: Ἐμοὶ μὲν οὖν αἰσχρὸν εἶναι δοκεῖ τοὺς μὲν χιλιάρχους, ὅταν λείπωσι τὴν τάξιν, καταδικάζειν, καὶ τοὶ γρὴ ἱκανὰ τεθνάναι παραχρῆμα καὶ μηδὲ ταφῆς ἀξιούσθαι: τὴν δὲ... Προpono ἐκείνους.

(27) A B, τούτους. Scripsi τούτοις. A, ναοὺς τε θ. B, c correctione θαοὺς. Scripsi βωμοὺς. Homerus l. i. βωμὸς τε θυήεις.

(28) ll. 23, 177.

(29-33) ll. 23, 184-188. B, ἀμφεπένοντο.

« ἀλλὰ κύνας μὲν ἀλαλκε θυγάτηρ Διὸς Ἀφροδίτη 30
 « ἤματα καὶ νύκτας, ῥοδόεντι δὲ χρίεν ἔλαιω,
 « ἀμβροσίω, ἵνα μὴ μιν ἀποδρύφοι ἔλκυστάζων.
 « Τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων ».
 Οὕτως εἶπε καυχώμενος, κυσί δ' οὐχὶ παρέσχευ·
 ἀλλ' ἀπεσόβει κύνας μὲν ἐκ τούτου Ἀφροδίτη, 35
 ἢ τοῦ οἰκείου λογισμοῦ τούτου ἐπιθυμία.
 Δία γάρ νῦν τὸν λογισμόν τοῦ Ἀχιλλέως λέγει,
 καὶ τὴν ἐπιθυμίαν δὲ τὴν τούτου Ἀφροδίτην.
 Ἐνθυμηθεὶς Πριάμῳ γάρ τὸν Ἑκτορα πωλῆσαι,
 ἔλαιω τούτον ἔχριεν ὡς ἄσσηπτον τηροῖη. 40
 Τὸ παλαιὸν γάρ ἔλαιον, καθάπερ καὶ οἱ ἄλλες,
 τραυμάτων οὖλωσιν ποιεῖ, καὶ ἄσσηπτα τηρεῖ δε.
 Ὅθεν φησὶν ὁ πάνσοφος οὗτος ἀνὴρ ὁ γέρον
 ἀμβρόσιον τὸ ἔλαιον καὶ θεῖους δὲ τοὺς ἄλλας.
 Οὕτω τὴν Ἀφροδίτην μοι νόησον τοῖς ἐνθάδε· 45
 μὴ μέντοι τὸ κατάστημα τὸ εὐκρατον νῦν εἴπης·
 Περὶ γὰρ καταστήματος τοιοῦτου πάλιν λέγει.
 Κυάνεον Ἀπόλλων δὲ ἤγαγε τούτῳ νέφος
 μὴ, πρὶν ἦτοι μὴ πρότερον ἂν ἀπεμποληθεῖη,
 ξηράνῃ τούτου ἥλιος τὸν χρώα καὶ τὰ νεῦρα. 50
 Ἀπόλλων δὲ καὶ ἥλιος ἐν ἄμφω πεφυκότεα,
 δι' ἃς δυνάμεις ἔχει μὲν ζωογονεῖν καὶ τρέφειν,
 καὶ ἀπολύειν τῶν κακῶν, ποτὲ καὶ ἀπολλύειν.
 Τῷ ἀνασπᾶν ἀπὸ τῆς γῆς ἀτμούςσιν λοιμωδεστέροισι
 Ἀπόλλων ὀνομάζεται, ἥλιος δὲ ὡς λάμπων, 55

(40) A, ἔχρησεν. Volmit ἔχρισεν.

(44) II. 23, 187. — II. 9, 214.

(48) II. 23, 188.

(49) A B, ἂν πρὶν ἐμποληθεῖη. For-
 tasse scripsit quod scripsi. Cf. v. 59.

(50) A, χρώα. Fortasse χρώα. B,
 χρώα bene. Cf. II. 24, 191.

(51) A, ἔχομεν.

(53) A, ἀπολύειν et in clausula.

(54) A, τὸ.

δήλιος ὢν και φανερός, και ἥλιος ἐκθλίψει.

Ἄλλά βραχὺ και πάλιν μοι ἀναληπτέου τουτο.

Ὁ Ἀχιλεὺς τὸν Ἑκτορα κατέχρειεν ἐλαίῳ,
τηρεῖν ἐκεῖνον ἀσηπτον, ὡς ἀν ἀπεμπολήση.

Ἦν δὲ και τὸ κατάστημα σθένον τηρεῖν ἀσήπτως· 60
κατανεφής ὁ ἥλιος ὑπῆρχε γάρ τῷ τότε,
λαμπράς ἀκτίνας οὐ δεικνὺς ξηραίνειν οὐδὲ σήπτειν.

« Ὑλη τε σεύαιτο καήμεναι· ὠκέα δ' Ἴρις
« ἀράων αἴουσα μεταγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
« Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύριοι δυσσαέος ἀθρόοι ἔνδον 65
« εἰλαπίην δαίνυντο. Θεούσα δὲ Ἴρις ἐπέστη ».

Ἦ τοῦ Πατρόκλου μὲν πυρὰ οὐχὶ ἀνῆπτε τότε.
Τοῦ Ἀχιλεῶς τολοιπὸν ἀνέμους πνεῖν ποθοῦντος,
Ἴρις ἐφάνη παρευθὺ, τὸ νεφελῶδες τόξον,
και δυτικὸς ἐκίνησεν ἀνέμους παραυτίκα. 70

Ἴρις γάρ πελάγους ἀνεμον φέρει ἢ μέγαν ὄμβρον,
αὐτὴ δὲ πρὸς τὸ πέλαγος τῶν Αἰθιόπων ἔδου.

Ὅρα δὲ τὸν χρυσόγερων οἶα και πάλιν παίζει
Ἄγγελον Ἴριν λέγων σοι καλοῦσαν τοὺς ἀνέμους,
και εἰλαπίνας τούτων δὲ τοῖς δώμασι Ζεφύρου, 75
ὄπερ σημαίνει νέφωσιν ἐν μέρεσιν ἐσπέρας

(56) B, ἐκθλίβει.

(59) A, ἀμπεπωλήση.

(60) B, ἀσήπτων.

(62) Sic A B, σήπτειν.

(63-66) Ex II. 23, 198-201. A, τε
σεύαιτο καθήμεναι. B, τ' ἐσσεύατο. A
B, μετ' ἄγγ. B, ἀνέμοισι.

(67) Cf. II. 23, 192.

(68) Cf. II. 23, 194.

(71) Versus est hexameter, fortasse ex
poeta aliquo, cujus non memini, sumptus
a Τηετα, vel e mendo calami natus et ad
politicum rhythmum revocandus, mutato

ἀνέμους in πνοάς. Alius librarius e bonis
iambicis fecit politicos pessimos in codice
396, pro Menandrea Sententia, Θεὸν
πρωτίμα, δεύτερον τοὺς σοὺς γονεῖς,
scribens, Θεὸν πρωτίμα, καὶ δεύτερον
τοὺς γονεῖς. Kursus Sententiam Ἦ κοι-
λία και πολλὰ χωρεῖ κώλιγα, sic im-
mutavit: Ἦ κοιλία πολλὰ χωρεῖ και
ὀλίγα. Alio modo corrupta fuit in editione
Schneideriana a librario qui politicum fe-
cit syllabarum quindecim: Ἦ κοιλία
πολλὰ χωρεῖ, ὀλίγα δὲ συμφέρει.

(72) Cf. II. 23, 205.

ἐξ ὧν νεφῶν οἱ ἄνεμοι ἔμελλον ἐκραγῆναι.

Καὶ σὺ δὲ νόει δυσσαῆ, μὴ δυσπνοῦν, ὡς δ' ὁ Τζέτζης,
τὸν ἐκ δυσμῶν ἐκπνέοντα, τὸν κάλλιστον ἀνέμων.

• Βηλὸν • τὴν βᾶσιν νόησον, ὅπουπερ ἦν τὰ νέφη, 80

ἐξ ὧν καὶ ἀνεσκήρτησαν οἱ ἄνεμοι εὐθέως
ὡς λεπτυνάσης τὸ ὑγρὸν τῆς Ἴριδος τῷ τότε.

Καὶ ἕκαστος ἐκάλει δὲ πρὸς ἑαυτὸν ἐκείνην •

πάντες αὐτῆς κινήσει γὰρ ἀνώρμησαν ἐκπνέειν •

τὸ κατελθεῖν δ' ἐς πέλαγος μερῶν τῶν ἐσπερίων, 85

ὅπου καὶ οἱ Αἰθίοπες εἰσὶν οἱ τῆς ἐσπέρας,

λέγει αὐτῆς ἀπάρνησιν καθέδρας σὺν ἀνέμοις,

σπουδῆν δὲ ἀπελεύσεως εἰς γῆν τῶν Αἰθιόπων,

οὔπερ θυσίαι τοῖς θεοῖς, ὧν καὶ αὐτὴ μετᾶσχοι,

οὔπερ τὸ ὕδωρ, καὶ λοιπὰ στοιχεῖα συνυπάρχει • 90

τὸ ὕδωρ πάχος γὰρ λαβὸν γῆν παρεισφέρει πάντως,

ἀραιωθὲν ἀέρα δὲ καὶ πῦρ αὐτὸ ἐπὶ πλέον.

Οὕτως ἐκέισε οἱ θεοὶ, τουτέστι τὰ στοιχεῖα,

ἐδαίνυντο, παρούσης δὲ καὶ Ἴριδος εἰς πλέον.

(77) C. νεφῶν καὶ ἄν.

(78) A, βορᾶν δέ. B, βοράν δέ. A, ὡς ὁ Τζ. Loco praemisso Iliadis Zephyrus, non Boreas, δυσσαῆς dicitur. Putavi hic esse lapsum calami et amplexus sum lectionem C. De nomine βορᾶς cum uno σ vid. n. ad Proleg. 417.

(79) Nomen δυσσαῆς non a δὺς adverbio Tzetzes derivat, sed a verbo δύω. Ipsi δυσσαῆς est δυτικός.

(80) Cf. II. 23, 202. B, ἰκάσιν. A B, ὅπου παρῆν.

(82) A B, λεπτυνήσας.

(83) II. 23, 203.

(85) II. 23, 206. A, μερῶν τῶν.

(89) II. 23, 206, 207..

(90) A, οὔπερ τὸ ὕδωρ. B C, γὰρ pro τῷ.

(94) A B, λαβῶν.

(92) C, ἠρωθεν. Simile mendum O, 139, ubi ἠρωθεῖσαν pro ἀραιωθεῖσαν. Eadem permutatione statim ἐκέισε in C pro ἐκέισε. Codex poematis de Equitibus Mensæ Rotundæ sic se habere dicitur versu 267: Ὁ πρέσβυς δ' ἦλθεν παρ' αὐτοῖς, χαίρεται φασικιπόται, Ἄντι-χαίρε δεξαμένους.. Leg. χαίρετε φᾶς ἱκπόται. Editor valde erravit. Et αὐτὸν scripsi pro ἄν codicum, de qua confusione egi ad Nicetam p. 268.

(94) A B, τὸ πλέον. C, εἰς πλέον. Sic O, 46, 52 Synonymum formulæ εἰς πλέον est apud Tzetam Chil. 8, 652, ἐξυπερ-πλέον. Nam sic scriptum reperi in bono libro 2644 pro edito ἐξ ὑπερπλέου. Agit Tzetzes de Insula Indica Χρυσῆ. Ἐβραῖοι ταύτην δεῖ, ait, Ὄφᾶτ (in codice ὄφᾶ tantum) facile nunc legere est, ultima littera

- Ἴρις γάρ ἐστι πρόσπτωσις ἡλίου περι νέφος. 95
 Ἐργώκεις καὶ τὸ παίγιον Ὀμήρου τοῦ παυσόφου.
 Ἴππους νῦν « ἀθανάτους » μοι τοὺς ἀθλοφόρους νέει,
 ὡς ἀρετῇ αἰώνιος μυρία νικησάντων.
 Ὁ Ποσειδῶν δὲ τῷ Πηλεΐ τοὺς ἵππους πῶς δωρεῖται;
 τούτους Πηλεΐς ἀνήσατο θαλάσῃ κομισθέντας 100
 Ἀράβων, εἴτε Σικελῶν, εἴτε καὶ γῆς Περσίδος.
 Πῶς τὸν Διναίαν ἔσωσεν Ἀπόλλων προεργάφῃ.
 « Ὁ Ζεὺς » ἡ εἰμαρμένη νῦν, ὡς καὶ πόλλάκις εἶπον.

correctionis tentamine obscurata) γλώσση ἢ σφῶν καλοῦσιν. Ἐχει δὲ μέταλλα χρυσοῦ καὶ λίθους δὲ παντοίους, Ἐξυπερπλέον μᾶλλον δὲ τὸν πράσινον (sic codex, quod frustra mutare vult editor) τὸν λίθον. Stipantur comparandi adverbia ἐξυπερπλέον μᾶλλον ut μᾶλλον πλέον Proleg. 927, et in'ra v. 124. Est ἐξυπερπλέον hyperbolicum valde. In compositione est ubi ἐξυπερ facit auxesin.

(96) A, ἐργώκει δέ. B C, ἐργώκεις καί. In Chiliade 5, 758, δὲ et καὶ malesunt simul recepta, conjunctionum alterutra de sede pellenda: φαρμακουργὸς δὲ καὶ φαρμακεὺς καὶ φαρμακὸς διείσεται. Ad Epistolam Philostrati 43, proposui rescribendum φαρμακ. καὶ φαρμακεὺς: codex a quo standum, φαρμ. δὲ, φαρμ. Theognis hoc orditur elegias disticho: Ὡ ἀνα, Ἀητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος. οὐδ' ἄποταυόμενος, ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπαυόμενος. Forsitan inserendum καὶ ut cœsura r boretur, κοῦδ' ἀποπαυόμενος. Sed intervallum inter ordines vitium, si quid inest, attenuat. His scriptis consulo Friedemannum De media syllaba qui, hoc versu recitato, quamvis correctionis viam præclusam videri pronunciat. Quidquid sit, ἄ γέγραφα γέγραφα. Eundem percurrens librum, pentametros nonnullos hiantes tentabo, ac primum huncce Arsenii: Ἐκτορ ἄν ἀντ' ἔμεθεν ἡλυθεσ εἰς ἀφδην. Pronuntiandum puto ἔμεθεν νήλυθεσ, quod jam faciendum in aliis versibus monui alibi. Ignatius sic editus est: Ἰλαθι, ἴ.θ.θι μοι δμματι εὐμενέι. Pro-

pono substitui βλέμματι. Idem Πάντα λιπὼν βιοτοῦ ὄσσαπερ εἶχε θεῶ. Et hic proponam synonymotam emendationem: πάντα βίου λείπων, vel πάντα λιπὼν ζωῆς. Sed omittendus plerumque talium conjecturarum labor, quæ incertæ sunt omnino, quum mora, quæ fit in ordinis fine, idoneam det peccati excusationem. Mendosior est hiatus nec ferendus in Christo Patiente v. 417: Καίνον δὲ πίτνειν αἶμα ὑπ' ἀνέρων θεοῦ. Syllaba μα ὑπ' ἄ dant anapestum quartæ sedi, pedes triasyllabum poetæ qui pedibus utitur disyllabis. Billyana recte habet αἶμα ὑπ' ἀνέρων, pedem disyllabum, eumque legitimum iambum, quum prima in ἀνέρων omnino producat. Ceterum concinnitatis metricæ cura auctorem ipsum non sollicitabat, cui plerumque syllabarum numerus lex una fuit. Sed qui legem metricam negligit, grammaticæ paret; neque scripsit ipse ἐργαστέον, quod nunc legitur v. 741: Ὁμοῖά θ' ὅλον ἔργον ἐστ' ἐργαστέον Τούντεῦθεν αὐτοῖς. Olim edidit Billyus ἐργαστέον rectissime, ac sic esse video in codice 2707, non nitidissime quidem, indubie tamen; nec habuit aliud Euripides Medea 773, quem, ut solet, descripsit poetaster ille christianus.

(97) Il. 23, 277. B, ἀθανάτους γε τοὺς.

(100) C. θάλασσα.

(101) B, ἀρράβων. Ita scribenti librario contradicit Tzetzes ad P, 79. A, τῆς π.

(102) Il. 23, 292. Προεργάφῃ Υ, 395.

(103) Il. 23, 299. C, νῦν κωνώτω,

« Ὁ Ζεὺς καὶ Ποσειδάων » δὲ πάλιν, ἐν Ἀντιλόχῳ
 ὁ λογισμὸς καὶ ὁ θυμὸς ὁ προσφυῆς καὶ πρέπων· 405
 τούτέστι « Σὺ καὶ φρόνιμος καὶ τολμηρὸς ὑπάρχεις ».
 Ἀρείων ὁ Ἀδράστου δὲ ἵππος ἦν θεῖος γένος,
 ὡς οἱ Πηλέως ἀριστοὶ ἄθλοισι λομβάνειν ἄθλα.
 « Ἀντίθεον δὲ Φοῖνικα » φρόνιμον ἀληθῆ τε,
 ἴσον αὐτῷ τῷ λογισμῷ καὶ τῇ δικαιοσύνῃ. 410
 Ἀπόλλων, νῦν ὁ ἥλιος, βλάπτει τὸν Διομήδην,
 κατ' ὀφθαλμῶν ἐπαφίεις τὸ σέλας τῶν ἀκτίνων.
 « Ἡ Ἀθηνᾶ » δ' ἡ φρίνησις νῦν καὶ ἡ πανουργία,
 ἡ Διομήδην σώζει μὲν, τὸν Εὐμηλον δὲ βλάπτει·
 ἡ Διομήδους φρόνησις, λέγω, καὶ πανουργία· 415
 ἡ Διομήδην φρόνημα ἔσωσε τὸ οἰκεῖον,
 τῷ μὴ σκοπεῖν τὸ δέον δὲ ὁ Εὐμηλος ἐβλάβη.
 Τὸ ἄρμα γὰρ κατέαξε τόποις ἐλῶν δυσβάτοις.
 Τὸ « ὤφειλεν ὁ Εὐμηλος εὐχεσθαι ἀθανάτοις », 420
 ἔδει σκοπεῖν τε καὶ φρονεῖν ὅπως ἐλαύνει, λέγει.
 « Σοὶ δὲ θεοὶ ἀντίχαριν » ἦτοι ἡ εἰμαρμένη.
 Ἡ Ὀδυσσεύς Ἀθηνᾶ πάλιν ἡ πανουργία.
 « Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιότερους ἀνθρώπους ».
 Νῦν καὶ ἡ εἰμαρμένη μὲν, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον πλέον

relicta lacuna. Mutilum hemistichium respicit verba Homeri: ναῖεν δ' ἔγ' ἐν εὐρυχώρῳ Σικυῶνι. Perit saltem versus unus.

(105) A, τρέπων. Cf. II. 24, 307.

(106) A, τούτέστι.

(107) II. 23, 346. A, ἀρίων. C, ἀριεῖων. B C, θεῖον.

(108) A, Πηλεύς. C, οἱ π. ἀριστος. Fortasse, ὡς οἱ π. ἀριστοὶ re-pectu ad II. 23, 278.

(109, 110) II. 23, 360. Fortasse ἴσον θεοῖς τῷ, vel facilius αὐτοῦ.

(111) II. 23, 383. B, sine ὁ.

(113) II. 23, 388.. A B, ἦν pro νῦν.

(114, 115) Non sunt in B.

(116) C, βλάπτῃ τ. Διομήδῃ.

(117) C, τὸ μῆ.

(118) A, ἐλῶν. B, ἐλῶν. C, ἐλῶν.

(119) II. 23, 546.

(120) A, ὅπερ ἐλαύνει λέγων. B, ὅπερ ἐλαύνειν λέγει. C, ὅπως ἐλαύνει. Mea lectio ἐλῶν superius v. 118 est pro ἐλαύνων.

(121) II. 23, 650.

(122) II. 23, 771.

(123) II. 23, 788.

(124) B, sine ἡ. Duplicem compara-

ἢ φρόνησις, σὺν ταύτῃ τε πραγμάτων ἐμπειρία.

125

Ὁ Τεῦκρος ταῖς ἀκτίνεσσιν ἐβλάβη τοῦ ἡλίου·

διὸ φησὶ μὴ εὐξασθαι Ἀπόλλωνι ἄνακτι,

καὶ πάλιν ὡς ἐμέγηρεν ἐκείνω ὁ Ἀπόλλων.

tionem μάλλον πλέον jam vidimus Cf. superius n. ad v. 94.

(125) A, ἡ φρον, συντάττεται. B, δέ. C, τε.

(127) ll. 23, 863.

(128) ll. 23, 865. — Quum videatur pagina vacua nimis ac nudior, ineditam addam locum ex Georgidæ Gaomologii codice pleniore, quo jam sum usus: Βαδρίου. Γτινομένης ἐχθρῶν ἐπαναστά-

σεως, οἱ μὲν πένητες, εὐπρόφοροι καὶ εὐσταλεῖς ὄντες, εὐκόλως μεταβαίνουσιν· οἱ δὲ πλούσιοι, διὰ τὴν τῶν ὑπαρχόντων βαρυφέρειαν, χειροῦνται ἐχθροῖς. Est epimythium Fabulæ Babrii 36, a recentiore homine scriptam. Anonymam ejusdem codicis sententiā habeo pro epimythio Fabulæ Babrii 86: γαστέρα ὄγκον ἔχουσαν ἢ λεπτὴ χωρεῖν εἰσόδος οὐ δύναται.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Ω (*).

Ζεὺς Ἔκτορος κηδόμενος Θέτιν πρὸς Ἀχιλλέα,
 Ἴριν δὲ πρὸς τὸν Πρίαμον στέλλει, κελεύσας λέξαι
 τὴν μὲν ὡς δοίη Ἀχιλεὺς τὸν Ἔκτορα Πριάμῳ,
 Ἴριν δ' ὡς λύτρα Πρίαμος τῷ Ἀχιλεὶ κομίσει,
 καὶ λάβοι σῶμα Ἔκτορος κομίσει τε πρὸς Τροίαν. 5
 Ἔττα φανείς καὶ ὁ Ἑρμῆς τὸν Πρίαμον προπέμπει,
 κομίσας τε τοὺς φύλακας, ἄγει πρὸς Ἀχιλλέα,
 ὃν ἱκετεύσας Πρίαμος τὸν Ἔκτορα λαμβάνει.
 Κομίσας Τροίᾳ θάπτει δὲ, πένθος ποιήσας μέγα,
 ἔττα δὲ καὶ περιδείπνον παρήγορον τοῦ πένθους. 10

(*) Lemma in B, ἀρχὴ τῆς X Ὀμήρου βασιφωδίας. A C sine lemmate.

(1, 10) Desunt in A B Relictum est in A, ante Ὅπως Ἀπόλλων..., spatium vacuum, septem capax versuum, numero aestimato ex comparatione spatii in opposita columna utraque. In codice Scorialensi apud Millerum, Catalogo p. 30, primus libri versus sic exhibetur: Ζεὺς Ἔκτορος κηδόμενος θεὰς πρὸς Ἀχιλλέα. Matranga editio, qua tandem possum uti, beneficio eiusdem Milleri, quo humaniorem, officiosorem novi neminem, diversum omnino praebet exordium: Ὁ Ζεὺς φροντίζων Ἔκτορος τοῦ ἥρωος ἐκείνου, τὴν Θέτιν πέμπει πρὸς υἱὸν τὸν Ἀχιλλέα ταύτης, Ὡς ἀποδοῦ τοῦ ἥρωος τὸ σῶμα τῷ Πριάμῳ. τὴν Ἴριν δὲ πρὸς

Πρίαμον ὁ Ζεὺς ἐξαποστέλλει, Ὡς διὰ δώρων τὸν νεκρὸν τοῦ Ἔκτορος ἐκλάβῃ. Πρίαμος δὲ πρὸς τὴν σκηπτὴν πεμφθεὶς τοῦ Ἀχιλλέως, ὑπὸ Ἑρμοῦ κοιμήσαντος φύλακας τῶν Ἑλλήνων, καὶ δοῦς αὐτῷ τὰ δῶρα δὲ καὶ τοῦτον ἱκετεύσας, Ἀπολαμβάνει τὸν υἱὸν κομίσας δ' εἰς τὴν πόλιν, Θάψας, τὸν ἐπιτάφιον δειπνον κατασκευάζει. Αὕτη δὲ ἡ ὑπόθεσις ἐστὶν Ω τοῦ μεγάλου. Alterum exordium, Ζεὺς Ἔκτορος κηδ., inter variantes lectiones recepit.

(3) C, Πριάμου.

(10) Scholium in M, id est in Matrangianna editione p. 746: περιδείπνον ἐστὶν τὸ ἐπὶ τοῖς τελευτῶσι γινόμενον δειπνον, ὃ παρ' ἰδιωταῖς παρήγορία καλεῖται.

•Οπως Ἀπόλλων Ἐκτορα ἐφρούρει τῶν ἀσήπτων,
καί τις Ἀπίλλων ; πολλαχοῦ καί ἐν τῇ Ψῖ εἰρήκειν
ὡς ὁ Ἀπόλλων, ἥλιος ἦν συννεφῆς τῷ τότε.

Ἡ δὲ « χρυσῇ αἰγίς » ἐστὶν ἀκτίνες τῶν τιμίων,
ἦτοι ἀκτίνες εὐκρατοὶ νέφεσι κεκραμέναι.

18

Θεοὺς δὲ κατοικτεῖροντας τὸν Ἐκτορα ῥητέον,
καί τις Ἑρμῆς ὃν ὠτρυνον Ἐκτορος κλέπτειν σῶμα.
Θεοὺς νῦν τὰ στοιχεῖα μὲν νόησον τῆδε λέγειν.

Ἐφ' ὄλαις ἔνδεκα καὶ γὰρ ἡμέραις συνεχεῖτο,
ὡσπερ ἐπιστυγναῖζοντα τοῦ Ἐκτορος τῷ πάθει
κάν γῆ, κὰν τοῖς φωστῆρσι δὲ συνέβαινε μυρία

20

(13) Α, τῇ ψ. Β, τῇ σῆ. Cf. Ψ, 38, 47, 61.

(14) II. 24, 20.

(15) C, κεκραμέναι.

(16) II. 24, 33.

(17) II. 24, 24, A B, ὠτρυνεν. Cf. v. 34.

(19) Cf. II. 24, 107.

(20) In C non potest legi, quem charta libi inpegus inepte operuit.

(21) Α, καὶ τοῖ; φ. συνέβ Β, τε. C, δέ. Saepè potuit in hisce codicibus lector animadvertere permutatas conjunctiones δέ τε. Deipara in Χριστῷ πάσχοιτι v. 472: Γυναῖκες, ὄψιν στυγνάν ὡς εἶδον τέκνου, Πιθῶ τείναναι ζῆν δ' ἐτ' οὐδ' αὖτως φέρω. Est in codice ζῆν τ' ἐτ'. Quod fere malim. Sed versus prioris sunt numeri pessimi propter spondæum quartæ sedis. Transpositionis medicina facilis ac bona: Στυγνάν, γυναῖκες, ὄψιν ὡς εἶδον τέκνου. Pari vitio laborat v. 695: Γυναῖκες, ὄψιν φαιδρῶν οὐχ ὄρω τέκνου. Melior est earundem vocum ordo v. 869: Γυναῖκες, ὄψιν οὐχ ὄρω φαιδρῶν τέκνου. Malim etiam ut supra primæ sedis spondæum: Φαιδρῶν, γυναῖκες, ὄψιν οὐχ ὄρω τέκνου. Transpositionis poetastrò recentiori medelam adhibebo. In poemate De rebus geulis Equitum Mensæ Rotundæ, v. 134, Arthurus rex, indigne ferens quod ignotus senecio juvenes fortis-

simos, Equitatus florem, Lanceletum, Tristandum, Palamedem, homi ferme ludens prostravisset, Ἀνακαχλάζει τῷ θυμῷ. Καλέσας δὲ τοὺς παρ' αὐτῷ, τὴν πανοπλίαν αἰρεῖ. Peccavit in clausula librarius. Transpono, αἰρεῖ τὴν πανοπλίαν. Sed melius παν. αἰρεῖ. tono transposito. Arthurus conjux illum ab incepto detinere conatur, cui rex more modoque Hectoris Homericæ, ἀπειθῖ, ait, Γυναικωνῆτιν εὐπρεπῶς κοσμοῦσα καὶ παιδίσκας. Tum regina dolens: Παῖεν χερσὶ τὰς παρειάς, τὰς τρίχας ἐξέτιλλε. Et hic transponenda ultima verba, ἐξέτιλλε τὰς τρίχας. Sed quum in notula monetur lector esse in ipso codice πέει, rescribendum παῖει, eodem sono, idque ocyus; nam παῖεν sine augmento non ferendum est. In fine etiam codex exhibet ἐξοτεῖλη, barbare, sed τεῖλη græco more pronunciatum fit τίλλει, tunc adjuncta præpositione nascitur verbum rei congruens et hemistichio, τὰς τρίχας ἀποτίλλει. Augmentum restituendum et v. 139: Ἀπειθῖ, φάσκειν πρὸς αὐτὴν, μηκέτι φθειρομένη. Invenit editor doctissimus, ἀπειθῖ φάσκει, ac bene correctæ prioris voce alteram male corrupit. Reponevdim φάσκει. Frustra pro suppresso augmento afferretur βέεν, ποιήσε ex Tzetæe Homericis Allegoriis Σ, 540, 706, quum his locis Tzetæes Homericas ipsas voces exhibuerit. Iterum chorda oberrans

σεισμοὶ καὶ βόμβοι, μυκηθμοὶ, καὶ κρύψεις τῶν ἀστέρων,
βρονταὶ σκληραὶ καὶ κλαυνοὶ, θειναὶ τε καταγίδες,
ἀστέρες διατρέχοντες, κομῆται, καὶ τοιάδε.

Τὰ κομητῶν δὲ σύμπαντα, καὶ πᾶν ἄλλο τοῖονδε, 25

Ἀρεικὰ καὶ τοῦ Ἑρμοῦ τυγχάνουσι ἀστέρος,

ἅπερ εἰ ἐπεκράτησε καὶ ἔτι περαιτέρω

ἔκλεψαν ἂν τὸν Ἐκτορα τινὲς ἐξ Ἀχιλέως,

καὶ τῷ πατρὶ δεδώκασι Πριάμῳ τούτον θάπτειν·

τὰ τοῦ Ἑρμοῦ πνευμάτων γὰρ δῆλωτικὰ τυγχάνει 30

καὶ ἐμπορίσας συνεργὰ καὶ ἄλλων δὲ μυρίων,

πολλάκις καὶ ἐκκλέπτουσι δεσμώτας κακουμένους.

eadem editor phascey obtrudit poetastro suo v. 267 : 'Ο πρόσθυ; δ' ἦλθεν παρ' αὐτοῦ, χαίρειν φάσκειν ἱππότας, Ἀντίχαιρε δεξάμενος, non celans codicis scripturam παρ' αὐτοῖς, quod potuit rehiqui, et χαίρεται φασκίπποτας, quod lego χαίρετε, φάς, ἱππόται, ut dixi pag. 317. So'ennis permutatio vocalium αι ε ad χαίρετε omnino ducit, et participia φάς δεξάμενος sic soluta narrationis celeritatem adjuvant. Hanc bene noverat editor, qui scripsit v. 234 : Ἀμείβεται, Μὴ μέμψεσθε τὸδ' ἐμοῦ τὸ πρακτέον. Invenerat in codice, μέμψεσθαι τῷ δεμου τῷ πρακτέον. Correctionem perficiam proponens, τότε μου τὸ πρ. Est τὸ πρακτέον p o τὸ πραχθέν, τὸ πραττόμενον. Ignatius Adamo v. 111 : Οὐχοῦν τὸ κέρδος εἰσδέγου τῶν πρακτέων. Ibi nota in Anecdotis meis Gr. t. 1, p. 441. Poeta in hoc πεντεκαίδεκασυλλάβῳ metro elegantissimus poemate κατανυκτικῷ ibid. t. 4, p. 444 : ὦ! πῶς σοι παραστήσῃμαι; πῶς τῶν πρακτέων λόγον Παρασχῶ σοι τῷ πλάστη μου; Σῶσον, ὡς οἶδας, σῶσον. Est et ibi nota, quia male tentabam toutωνὶ in ver-u Joannis Diaconi.

(22) C, κρύψας.

(23) C, βρονταὶ... βρονταὶ τε κατ.

(25) C, κομητῶν, permutante iotacis

mo vocales η ι. Theodorus Prodronus versibus in adventum imperatricis Irenes, de qua videatur nota superius p. 1, et Matranga Anecdota t. 1, p. 11, ubi et de Theodori poemate utilia monuit, quod apud ipsum integrum legesis p. 532; Theodorus igitur, cuius unum tangere lubet versum emendationiculae causa, imperatorem sponsum celebrans ait : Τοῖς δούλοις χεῖρα πάντοτε προτείνεις πλουτοδότην. Scribendam πλουτοδότην, quo vocabulo usus est Michael Choniates Athenarum Metropolis Pamegyrico Isaacii Angeli quem edidit Tafelius vir doct. Turingae a. 1846; Choniates igitur § 5 : Ἀχρήματος ἡ πόλις (Ἀθῆναι!) καὶ πενιχρὰ, καὶ τοῦ κύκλου διαγραφῆ καὶ τῶν πολιτῶν, καὶ παράπαν ἀφαντωθῆναι κινδυνεύουσα, εἰ μὴ νῦν ἀνεγένοι μικρὴν καὶ συλλέξῃ πνεῦμα παρὰ τῆς σῆ; μεγαλοφυῶς καὶ πλουτοδότιδος ἀναλαμβάνομένη δεξιᾶς.

(26) A, ἀρεικὰ Cf. v. 170.

(27) A, ὑπεκράτησε... παραιτέρω. B M, ἐπικράτησε.

(32) A, ἐκκλέπτουσι. A, δεσμώτας καλουμένους. B, δεσμώτας κακουμένους. C, δεσμῶ τὰς κακουμένας, scripto ους super ας. M, δεσμῶ τοὺς κακουμένους, et in varietate π. γὰρ κλέπτουσι καὶ δεσμώτας.

τοῦτο ὁ Ὅμηρος φησὶ τοῖς ἔπεσιν οἷς λέγει·
 « Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὐσκοπον Ἀργειφόντην ».
 Τοῖς ἐξ ὀβελιστέων δὲ τοὺς μετὰ τοῦτον στίχους· 38
 μετὰ τὸ « κλέψαι δ' ὠτρυνον εὐσκοπον Ἀργειφόντην »,
 Ἄλλ' ἔτε δωδεκάτη μὲν, λέγει, ἡὼς ἐφάνη,
 « καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετῆύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 « Σχέτλιοι ἐστέ, θεοί, δηλήμονες. Οὐ νύ ποθ' ὑμῖν
 « Ἐκτωρ μηρὶ ἔκπε βοῶν, αἰγῶν τε τελείων »; 40
 Πρὸς ἔνδεκα ἡμέρας μὲν ἦν ζάλη τῶν στοιχείων,
 καὶ ἥλιος οὐκ ἔφαινε τὸ πρότερον οὐδὲ ὅλως.
 Ἐπὶ τῇ δωδεκάτῃ δὲ ἥλιος μὲν ἐφάνη·
 τὸ τοῦ αἵρος δὲ λεπτόν ἀντέτεινεν ἐκείνω,
 νέφη κινῶν καὶ μερικῶς κρύπττον ἀκτῖνας τούτου, 45
 ὁ ζωογόνος δὲ ἀήρ, Ζεὺς, παχυνθεὶς ἐς πλεόν
 τῷ λεπτοτέρῳ καὶ θερμῷ ἀντέτεινεν αἴρι,
 καὶ νέφος δὲ συνέστησεν ἔνυδρον, πάχους πλεόν,
 ᾧ προσβαλὼν ὁ ἥλιος ἐποίησε τὴν Ἴριον·
 ἢ δ' Ἴρις ἀνερρόφησεν ὑγρὸν ἐκ τοῦ πελάγους 50
 τασούτου, ὥστε φαίνεσθαι τὸν πρόσγειον αἶρα,
 τῆς ἀσελήνου τῆς νυκτὸς μελάντερον ἐς πλεόν·
 ὁ ὕδωρ τότε ἀνεχθὲν τῷ μὲν λεπτῷ αἴρι
 πρῶτα κινούμενον μικρὸν, ἀραιωθὲν ἐφάνη·
 εἶτα, τῷ πλήθει πάχει τε πλεόν λαδὸν τὸ βᾶρος, 55

(34) II. 24, 24. ABCM, ὀτρύν. M, σκεν.
 (36) A B C M, εὐσκοπον. Scripsi εὐ-
 σκοπον. Est enim metrum politicum.
 Tzetzes ait post versum Homeri 24, Κλέ-
 ψαι, ὀβελισθέντων στίχων 33, sequi
 Ἄλλ' ἔτε... versum scilicet 34. M, ἡμῖν.
 (41) A B, ἡμέρας. C M, ἡμέρας.
 (42) C, ἔφανε.
 (43) A B C, ἐπεὶ. Correxeram ἐπὶ,
 quod nunc reperio in M. B, γάρ. A C M, δε.

(44) A B, ἀνέτεινεν. C, ἀντέτεινεν.
 M, ἀντέτειλεν.
 (45) M, κρύπτων.
 (48) A B, συνέδησεν. C M, συνέστη-
 σεν. M, ἔνυδρον πάχος πλεόν.
 (52) De duplici articulo p. 250.
 (53) C sine tote. A, ἀνεχθέν. Sunt
 ionicae formae non expectatae. B, ἀνεχθέν.
 M, συναχθέν. C, τιναχθέν.
 (55) A B, λαδών.

ῥαγδαίος ὄμβρος γίνεται καὶ καταχεῖται κάτω.

Νῦν, προσωποποιήσας σοι ὁ Ὀμηρος τὰ πάντα,
τὸν ἥλιον Ἀπόλλωνα Φοῖβον κατονομάζει
θεοῖς καταμεμφόμενον, τουτέστι τοῖς στοιχείοις,
ἀνθ' ὧν θεοσεδέστατον Ἔκτορα πεφυκότα
οὐδέ θανόντα ῥύονται τοῦ ἀπηνούς Πηλεΐδου.

60

Τὸ τοῦ αἴερος δὲ λεπτόν Ἦραν καλεῖ τῇ κλήσει,
καὶ ἀντιπίπτουσαν αὐτῷ ταύτην σοι παρειασφέρει,
τῷ συγκαλύπτειν μερικῶς ἐκείνου τὰς ἀκτῖνας
ὅπερ καὶ λόγους πλάττει σοι τῆς Ἦρας πεφυκέναι
λεγοῦσης « γυναιῖκα μαστόν » τὸν Ἔκτωρα θηλάσαι,
ἥτοι θνητὸν θηλάσαντα μαστόν τὸν γυναικείον,
τὸν δ' Ἀχιλεῖα Θέτιδος παῖδα θεᾶς ὑπάρχειν,
γενναῖόν τε καὶ θυμικόν, ὡς παῖδα τῆς θαλάσσης·
ἦν Θέτιν Ἦρα ἔθρεψε καὶ τῷ Πηλεΐ συνῆψε,
« ὅς περὶ κῆρι φίλτατος » πᾶσι θεοῖς ὑπῆρχεν·
οὐπερ τοῖς γάμοις οἱ θεοὶ πάντες ὑπῆρχον τότε,
καὶ ὁ Ἀπόλλων δὲ αὐτὸς φόρμιγγι κεχρημένος.

65

70

Πῶς δὲ ἡ Ἦρα ἔθρεψε τὴν Θέτιν νῦν ῥητέον.

Τὸ τοῦ αἴερος πρὶν λεπτόν, ὃ καὶ Ἥφαιστου μήτηρ,
συγκεχυμένου τοῦ παντός ἐν τῇ κοσμογενεΐα,
κινούμενον διέκρινε, καὶ φιλικῶς συνῆψεν
ὁμοῦ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, τὴν Θέτιν, τὸν Πηλεῖα,

75

(56) M, καταχεῖται.

(58) II. 24, 32.

(61) II. 24, 35. A, ἀπεινοῦ; Πηλεΐ-
δους.

(62) Homerus καλεῖ. II. 24, 35.

(63) A sine αὐτῷ.

(66) C M, γυναικός. A B, γυναιῖκα, ut

II. 24, 58. B C M, μαστόν. A, μασθόν.

Et sic v. seq. De qua varietate ad Aristan.
p. 276.

(67) B, τῶν γυναικείων.

(69) M, γενναῖον δέ. A B, καὶ παῖδα.
C M, ὡς π., permutatione frequente.

(70) A M, θέτην. Et sic A, 74.

(71) II. 24, 61.

(72, 73) Cf. II. 24, 62, 63. A, τοῦ;

γάμου.

(77) M, διήρθρωσε.

(78) C M, γῆν καὶ θ. Placuit cum A R
symmetria articularum. A, θέτην.

ὅς ἐκ ψυχῆς ἐστέρηγετο πᾶσι τοῖς ἀθανάτοις.
 Εἰ μὴ γὰρ πάντων γέγονε σύγκρασις τῶν στοιχείων, 80
 οὐκ ἂν ὁ κόσμος, ὁ Πηλεΐδης, τὸ σύνολον ὑπέστη.
 Οὕτω καὶ τὸ λεπτότερον αἶρος Ἦραν εἶπε.
 Τὸ δὲ παχυμερέστερον αἶρος πάλιν λέγει,
 ἀφ' οὗ ἡ Ἴρις γέγονεν, ἐκ ταύτης δὲ ὁ ἄμβρος,
 Δία τῆ Ἴριν πέμψαντα τὴν Θέτιδα καλέσαι. 85
 Τὸ μέλαν νέφος Θέτιδος μελαμφορίαν λέγει,
 καὶ πρὸς θεοὺς ἀνέλευσιν · τὴν πύκνωσιν δ' αἶρος
 Ἀθήνης ὑποχώρησιν ἐστὶ κατονομάζων
 καὶ σὺν Διὶ τῆς Θέτιδος λέγει δὲ συνεδρίαν ·
 τὸ λεπτυθῆναι δὲ βραχὺ κεράσματα τῆς Ἦρας · 90
 τὸ πάλιν παχυθῆναι δὲ τὸ νέφος ὡς καὶ πρῶτον,
 καὶ κρύψαι τὸ λεπτομερές αἶρος καὶ πυρῶδες
 πιούσαν λέγει Θέτιδα Ἦρα ποτῆρα δοῦναι.
 Τὸ ἄμβρον γεγονέναι δὲ καὶ καταρρεῦσαι κάτω
 Διὸς φησὶν ἀποστολὴν ὡς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, 95
 μνηύσαντος τὸν Ἔκτορα πωλῆσαι τῷ Πριάμῳ,
 καὶ γῆν κωφὴν τε καὶ νεκρὸν ἔτι μὴ κατακίζειν.
 Ἐκ τῆς συγχύσεως καὶ γὰρ, καὶ τῶν ραγδαίων ἄμβρων
 καὶ Ἀχιλλεὺς ἐπέγνωκεν ὃ θεὸν ἦν γενέσθαι,
 τὸ ἀποδοῦναι τῷ πατρὶ τὸν Ἔκτορα τοῖς δώροις · 400
 καθάπερ καὶ ὁ Πριάμος ἐκ νεφελώδους τόξου
 τὸ ἀπελθεῖν ἐπέγνωκεν αὐτὸν πρὸς τὸν Πηλεΐδης

(79) A B, ἐκ ψυχᾶς. C M, ἐκ ψυχῆς.

(81) Ὁ Πηλεΐδης. Cf. Σ, 551.

(82) M, εἶπεν. C, λέγει.

(84) C, ἀφ' οὗ. A B M, ὑφ' οὗ.

(85) A, οὗ.

(86, 87) ll. 24, 95, 96.

(88) M, ἔτι

(89) B, δὲ λέγει.

(90) A B M, κεράσματι. Cf. ll. 24, 101.

(93) ll. 24, 102. M, Ἦραν, est et Ἦρα inter variantes.

(96) A, μνηύσαντος. ll. 24, 113, 116.

(102) A, ἀπέγνωκεν.

εἶναι συμφέρον καὶ καλόν, ὠνεῖσθαι τε τὸν παῖδα.

Τῆς γὰρ πορείας καταρχὴν τότε πεποιημένος,
καὶ ἑρμηνέα προηγὸν εὔρεν ὁδοπορίας.

405

Καὶ Ἀχιλέως εὐτυχῶν οἰκτείροντος ἐκείνον,
λύτροις λαβὼν τὸν Ἑκτορα, φέρει πρὸς τὴν πατρίδα.

Ἡ Θέτιδος κατέλευσις ἢ πρὸς τὸν Ἀχιλέα
καὶ τᾶλλα σοι ἐρρήθησαν· ἄρτι δὲ δέον λέγειν
τίς ὁ χειρὸς ὀμαλισμὸς καὶ ἡ παρηγορία,
καὶ πῶς ἐκείνῳ γυναικὶ μίσγεσθαι Θέτις λέγει.

410

Ὁ Ἀχιλεὺς τὴν σύγχυσιν ἰδὼν τὴν τῶν στοιχείων,
καὶ τὸν βραγδαῖον ἕτερον τὸν τότε γεγονότα,
ἔνπερ καὶ Θέτιν Ὀμηρος τούτου μητέρα λέγει
δι' ἄς αἰτίας προλαβὼν εἰρήκειν σοι πολλάκις·
οὕτω σὺν ἄλλοις κατιδὼν καὶ τὸν τσοῦτον ἄμβρον
ἔν ἐκ Διὸς ἀποστολὴν τῆς Θέτιδος εἰρήκει,
καὶ συνεχικῶς δι' Ἑκτορα γίνεσθαι ταῦτα πάντα,
αὐτὸς αὐτῷ συντίθεται τοῦτον μὲν ἐμπολῆσαι,

415

(104) A, τῆς γὰρ πορείας, cum duobus punctis super v, signo delendi. B, τῆς γὰρ πορείας, sic. C, τὴν (superscripto ης) γὰρ πορείας κατ' ἀρχὴν. M, τὴν γὰρ πορείαν κατ' ἀρχὴν. A B, κατ' ἀρχην.

(105) C, προηγόν. M, προδηγόν, cum variantibus προηγόν, γόν. Nomina sunt ignota προδηγός, προηγός, illud quoque barbarum. Accentus in προηγόν codicis C et Vaticanis apud Matrangam metrum laedit. Accentus penultimae in clausula prioris hemistichii vitium est, in posterioris autem clausula est normalis. Inde patet Tzetzae versum 415 Chiliade 12 in mendo cubare: Ὀκτώ φασι τῷ οὐρανοῦ τὰς σφείρας, τὰς καὶ ζώνας, τὴν ἀπλανῆ καὶ ἀναστρον, καὶ τῶν ἑπτὰ πλανητῶν. Rescribendum ex C πλανητῶν, qui genitivus erit nominis

πλάνης, rejecto πλανητῶν, genitivo nominis πλανήτης. In altero ordo vocabulorum τὰς καὶ ζώνας quid velit monstrat n. ad Γ, 189. C, τὲ pro καὶ.

(106) B C M, ἐντυχῶν. B, οἰκτείραντος. C, οἰκτίρμονος, superscripto εἰρονίτος, ἐκείνω. Non potest ἐντυχῶν strui cum genitivo. A bene εὐτυχῶν.

(109) A B, ἐρέθησαν. M, ἐρρέθησαν. C, ἐρρήθησαν.

(110) ll. 24, 127.

(111) C, μίγεςθαι. ll. 24, 130.

(112) B, ἀστέρων.

(116) B, οὕτως σὺν.

(117) A, εἰρήκειν. Referam ad Homerum εἰρήκει, quod tenent B C M.

(118) A B M, συνειδώς.

(119) A B C, αὐτῷ. Scripsi αὐτῷ, et sic nunc esse video in M. Rarissimos codices A B C id pronomen asperant.

ἄνπερ ἐξωνησόμενος τις ἐκ τῶν Τρώων ἔλθοι, 420
 σκοπήσας δὲ καὶ δι' αὐτὸν ὅτι πολλὰ θακρύσας
 νεκρὸν ἐγειραὶ Πάτροκλον οὐκ ἴσχυσεν οὐδόλως,
 αὐτὸς δὲ θλίψει τρύχεται καὶ πόνοις ἀνευδότοις.
 Καὶ τότε καὶ βραχύχρονος εἶναι τῷ βίῳ μέλλων
 ποιεῖ ὅπερ καὶ ὕστερον Ἀρχιλοχος ἐκείνος. 425
 Σφῆς ἀδελφῆς γὰρ σύζυγον πνιγέντα τῇ θαλάσῃ
 περιπαθῶς ὠδύρετο, γράφειν μὴ θέλων ἕλως,
 λέγων πρὸς τοὺς βιάζοντας συγγράμμασιν ἐγκύπτει·
 « Καὶ μὴ οὔτ' ἰάμβων οὔτε τερπωλέων μέλει »·
 ὡς δὲ θακρῶν κέκμηκε μάτην, εἶρηκε τάδε· 430
 « Οὔτε τι γὰρ κλαίων ἴησομαι, οὔτε κακίον
 « θήσω τερπωλάς καὶ θαλίαν ἐφέπων »·
 Καὶ ταῦτ' εἰπὼν, ἐξώρμησε πρὸς τὴν πλατεῖαν τριβῶν.
 Οὕτω πρὸ τούτου Ἀχιλεὺς, καμῶν Πατρόκλου θρήνοις,
 παρηγορεῖ τε ἑαυτὸν καὶ ὥσπερ ὀμαλίζει, 435
 κακὴ τῆς σκληρᾶς δὲ πράξεως θρήνων τραπεῖς καὶ γόων
 ὡς πρὸς τὸ μαλακώτερον καὶ τρυφερὸν ἐτράπη,
 καὶ γυναιξὶ μιγνύμενος, καὶ πάντα θρῶν τὰ πρόων.
 Ἐπει δὲ τὸ χειμέριον κατάστημα τοῦ χρόνου

(121) M, ἐξωνησόμενος.

(122) A B, νεκρῶν, nec male subaudito ἐκ. Phras-is est N. T. ἐγείρειν ἐκ νεκρῶν. Sed potest νεκρῶν non esse aliam re vera lectionem, sed error pronunciationis, ω et ο de more permutantis.

(128) B, sine τούς.

(129) Ineditus adhuc, ut videtur, Archilochi versus. A B, μέλλει. Sæpe confusa verba μέλει, μέλλει, pronunciatione vulgari alterum lamda negligente. Arsenius Vio etc. p. 104, de Anaxagora: πρὸς τὸν εἰπόντα· « οὐδὲν σοι μέλλει τῆς πατρίδος », ἔφη· « ἔμοι γὰρ καὶ σφόδρα μέλλει », δείξας τὸν οὐρανόν. In

alio, eoque rarissimo, Arsenii libro, cuius lemma: « Præclara dicta philosophorum, etc. » (p. 41), est bis μέλλει. Diogenes Laertius, qui sinit Arsenio, libro 2, § 7, habet recte bis μέλλει.

(130) A, μάτην εἶσο καὶ τάδε. B, εἶρηκε. C M, εἰρήκει.

(131, 132) Fragmentum Archilochi 53 Liebelianæ. A B C M sine γάρ. A, κλάων. A B C M, οὔτε τι κακίον, versu longiore. A B C M, θάλειαν. Liebel. θαλίαν. Codices sequuntur scripsi θαλίαν.

(135) A B, παρηγορεῖται.

(136) A B, τῆς ξηρᾶς.

(138) B, τοὺς πρόων.

πρὸς ἀφροδίσεια κινεῖ τοὺς ἄνδρας ἐπὶ πλέον,
καθάπερ δὴ τὸ θέρινον ἐς πλέον τὰς γυναῖκας,
συγκεραννύον τὸ θερμὸν τὸ ἔνυγρον ἐκείνων,
ὡς τὸ ξηρὸν τὸ τῶν ἀνδρῶν τὸ ἔνυγρον χειμῶνος,
ὁ Ὅμηρος ὁ πάνσοφος, ἡ βρύσις τῶν Χαρίτων,
μὴ θέλων κομπολάκυσθα τοῖς φυσικοῖς λαβράζειν,
ὡς οἱ μεταγενέστεροι καὶ μετὰ τοῦτον πάντες,
ἐν μυθικῇ γλυκύτητι τὸ φυσικὸν κεράσας,
Θέτις καθομαλίσασα τούτου, φησί, τὴν χεῖρα,
« Μίγνυσθαι » εἶπε « γυναίξιν τῶν ἀγαθῶν ὑπάρχει ».

Ταυτὶ μὲν οὕτως ἔχουσιν, ἀλλὰ λοιπὸν λεκτέον. 1450
Ἦ Ἴρις δὲ ἡ ἄγγελος ἢ ἐκ Διὸς Πριάμου
οὐκ ἄλλο πέφυκεν οὐδὲν ἢ νεφελῶδες τόξον,
ὅπερ φανὲν ἐξ οὐρανοῦ ὁ Πριάμος ὡς εἶδεν
(ἦσαν οἰωνοσκόποι γὰρ καὶ ἀεροσκοποῦντες),
σημεῖον γνοὺς τῶν εὐτυχῶν εἰς καταρχὴν πραγμάτων 155
ἰδοῦ λοιπὸν κατάρχεται τῆς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα.
« Θεοειδής, ὠραῖος δὲ καθάπερ οἱ ἀστέρες »
Ἀντίθεον, ἰσόθεον, ἴσον θεῶ ταῖς μάχαις.

(144) Cf. n. ad Proleg. 51.

(146) A, καὶ οἱ μ.κ.

(147) A B, θυμική.

(148) C M, καθομιλήσασα. In C, scripto α super μι. Homerus φησι Il. 24, 127. Cf. supra v. 110, 135. Fortasse, τῇ χειρὶ, φησί, τοῦτον. Homerus: χειρὶ τῆ μιν κατέρεξεν.

(149) εἶπε Il. 24, 130: ἀγαθῶν δὲ γυναίξιν περ ἐν φιλότῃ Μίγυσθαι. A B, ὑπάρχειν. Oratio directa in C M placuit magis.

(154) A B M, ἀστεροσκοποῦντες.

(156) M, οὐδ' οὐ λ. κ. τῆς. A, ἰδοῦ... τοῖς. Vocabulum ἰδοῦ ex hoc loco pellendum, fuit pessimo consilio pulsum ex poemate de Equitibus Mensæ Rotundæ v. 215:

Τὴν κεφαλὴν ἐγύμνωσε τῆς κόρυθος ὁ πρῶτος, Ἀπέθετο τὸν θώρακα, πᾶσαν τὴν πανοπλίαν, Καὶ πρὸς τὴν παῦλαν ἰδίου τρέπεται τοῦ σαρχίου. Hemistichium prius non potest nec παῦλαν nec ἰδίου in clausula habere, et correctio foret difficillima, ni editor, in hoc saltem diligens, adnotasset in codice esse ἀνὰ πρότην et ἰδοῦ. Jam recuperet poeta quod scripserat: Καὶ πρὸς ἀνάπαυλαν ἰδοῦ τρέπ. In proximo aliud est mendum: Ἐξιδόντες δὲ τὸν γεραῖον λευκότριχον ἱππότην. Affert editor e codice εἰπόντες, quod melius mutasset in ἰδόντες.

(157) Epithetum est Priami Homericum θεοειδής. Cf. v. 229.

(158) Il. 24, 257. C M. ἴσον θυμῶ.

Θεὸν τὸν Ἴκτορα φησί, πῦρ πρὸς τοὺς ἐναντίους,
καὶ παῖδα τοῦτον δὲ θεοῦ, πυρός ἢ καὶ θαλάσσης, 460
δέος τε καὶ κατάπληξιν φέροντα πολεμίας.

« Δί τε, καὶ Κρονίῳν κελαινεφεῖ » πάλιν,
« Ἰδαίῳ », οὐρανίῳ, νῦν τῇ Τρώων εἰμαρμένῃ ·
« Δί » ὁμοίως πάλιν δέ, ὡς καὶ τὸ « Ζεῦ », καὶ « Ζεὺς » δε,
ἐμοίως καὶ τὸ « Ζήνα » δὲ τὴν εἰμαρμένην λέγει. 465

Ἐρμῆν τὰς ἀστρорρύσεις δὲ φησί καὶ τοὺς κομήτας.

Πῶς εἰμαρμένης τὸν Ἐρμῆν υἱὸν δὲ ὀνομάζει,
υἱὸν τελούντα οὐρανοῦ τοῦ πρὸς αἴρα, μάθε.

Κομήται, ἀστρорρύσεις τε, διάττοντες, καὶ τἄλλα
ἄπερ εἰσὶν Ἐρμαίκα καὶ Ἄρειος ἀστέρος, 470
αἴερος περιττώματα καθέστηκε καὶ πάθη.

(159) II. 21, 258. A B, τὸ πῦρ πρὸς
ἐν. II. 13, 688: φλογὶ εἰκέλον Ἴκτορα
δαίον.

(160) A B, καὶ τῆς θαλ. C M, ἢ καὶ
θαλ.

(161) A B, διός.

(162) II. 24, 287, 290.

(163) II. 24, 291.

(164) II. 24, 301, 308, 314. Scripsi
Ζεῦ pro Ζεὺς, et sic reperi in M.

(165) II. 24, 331.

(166) II. 24, 333. A M, γε.

(168) M, πρὸς ἀέρος.

(169) C, διαττόντες. Quam permuta-
tionem attigi ad Pselli Opuscula p. 33;
cujus verba ad τῶν διαττόντων ὑποδρο-
μαὶ librarii nonnulli corruperant, scri-
bentes διὰ τούτων, σιαττόντων, δια-
ταττόντων Idem p. 136: τοὺς διάττον-
τας τῶν ἀστέρων. Synesius Inomniis p.
136: ὄρασι σοφοὶ τὸ μέλλον, οἱ μὲν
ἄστρα εἰδότες, ἄλλοι τὰ μένοντα, καὶ
ἄλλοι τὰ πυρσὰ τὰ διάττοντα. Ammi-
anus Marcellinus 25, 2: « erat nitor igneus
« iste quem διαττόσοντα (immo διάσ-
σοντα, vel διάσσοντα) appellamus,
« nec ca lens unquam, nec terram conti-
« gens », et : « terra apud ipsam quaerenda,

cum notis Lindenbrogii et Valesii. Seneca
Q. Nat. 1, 1, 4: « ex hac vexatione (aeris)
« nascuntur trabes et globi, et facies et
« ardiores », et reliqua pulchre descripta,
ad quae videtur Ruhkopf et Kaeler. Pro
διάττοντες dixit διατρέχοντες superius
versu 24.

(170) Conf. v. 26.

(171) Πάθος, πάθημα sapius repe-
riuntur de phaenomenis caelestibus et aeris,
la'ine, nec male, passionibus. Plato Hippia
Majore § 14: ἐκείνα ἃ σὺ κάλλιστα
ἐπίστασαι, τὰ περὶ τὰ ἄστρα καὶ τὰ
οὐράνια πάθη. Et Ione p. 531, recen-
sens argumenta versuum Homeri, ipsum
ait λέγειν καὶ περὶ τῶν οὐρανίων πα-
θημάτων. Maximus Tyr. Diss. 16, 1,
erit pro interprete. Homerus, inquit,
πάντα ἐπεσκόπει ὅσα οὐρανοῦ κινή-
ματα, ὅσα γῆς παθήματα, ἡλίου φῶς,
ἄστρον γορὸν, αἴρων μεταβολάς, κ.
τ. λ. Qui in Platone οὐράνια παθήματα
intelligunt de rebus quae in caelis, in Olym-
po aguntur a deis, resutantur omnino illo
ipso Maximi loco, quo tamen suam tuc-
tur opinionem. Philostratus Her. p. 709
ἐκλειψὶς ἡλίου ἐγένετο· παρελθὼν δὲ
Πλάτωνος τὸ πάθος τοῦ ἡλίου διεξ-

Ἐπεὶ δὲ ταῦτα γίνεται σημεῖα τῶν μελλόντων,
τῆς εἰμαρμένης ὁ Ἑρμῆς οὕτω καλεῖται τέκνον.

Ἑρμῆς δ' ὡς τούτων ἑρμηνεύς καὶ δηλωτῆς ἐκλήθη.

α Ἑρμεία, (σοὶ γὰρ τε μάλιστα γε φίλτατον ἔστιν 175

α ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καὶ τ' ἔκλυες ὅ κ' ἐθέλησθα)

α βῆσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν

α ὡς ἄγχι' ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τε νοσήσῃ ».

Ὅρα τὸν μέγαν Ὀμηρον πῶς τῇ αὐτῇ μεθόδῳ
τῇ τῆς ἀλληγορίας δέ, καὶ οὐχ ἑτέρα λέγω, 180

τὰ ταπεινὰ μὲν ἀνυψοῖ συνάμα καὶ γλυκάζει,

χειμῶνας, ὄμβρους, καὶ τινὰ τῶν εὐτελῶν πραγμάτων,

τὰ ὑψηλὰ καθέλκει δὲ πρὸς τὸ σαφές καὶ μέσον,

οἷα τὰ φυσικώτερα, καὶ τῆς ἀστρολογίας
καὶ τῶν μεγίστων δὲ τεχνῶν ὧν γράφει τῶν ἑτέρων, 185

πάντα ζυμῶν ἐν νέκταρι, κέμπου τε γράφων ἄτερ ·

ὡς τῆδε νῦν ἀστρονομῶν, ἀστρολογῶν τε ἅμα,

καὶ γράφων εὐληπτότατα καὶ διαυγεῖ τῷ λόγῳ,

τὸ βῆθος ἔνδον παρεικῶς καὶ τὰ κομψὰ τοῦ τύφου.

ἤλθε. Auctor Axiolchi § 17 animam esse
immortalem hac inter alias ratione vincere
sibi videtur, quod possit homo ἀναβλέψαι
εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἰδεῖν περιφορὰς
ἄστρον καὶ δρόμους ἡλίου... ἐκλείψεις
τε... Ἰσημερίας τε καὶ τροπῶν... ἀνέ-
μους τε καὶ καταφορὰς ὄμβρων, καὶ τὰ
τοῦ κόσμου παθήματα παραπήξασθαι
εἰς τὸν αἰῶνα. Ibi Index Fischeriana.
Dion Chrys. Orat. 70, p. 373: ἐπίστα-
σθαι τὰς περιόδους καὶ πορείας καὶ τὰ
ἀποστήματα, πῶς ἔχουσι πρὸς ἄλ-
ληλα, ἡλίου τε καὶ σελήνης καὶ τῶν
τοιούτων ἄστρον, καὶ τὰ οὐράνια πά-
θη. Nicephorus Gregoras conferatur apud
Iulium ad Glycam De Syntaxi p. xxiiij.
Gregorius Naz. Orat. 34, p. 559: σὺ
ἔγνωσ σελήνης φύσιν καὶ πάθη. Ibi Ba-
silijus Schollis ineditis, quibus scripsit jam

sum in commentariis usus: σελήνης φύ-
σιν ὡσπερ καὶ ἡλίου ἀδύνατον εἰπεῖν,
κἂν ἄλλοι ἄλλως ἐδόξασαν. Οἱ μὲν
γὰρ μύθρον τὸν ἡλίον εἶπον, οἱ δὲ λι-
θώδη, οἱ δὲ τὸδε καὶ τὸδε, καθότι
ἕκαστος ἐφαντάσθη, καὶ τὴν σελήνην
ὁμοίως γεώδη καὶ κισσηροειδῆ, ἢ ὅτι
ἂν ἡ αὐτονομία τῆς γνώμης τούτων
ἀνέπλασε. Πάθη δέ, ὅσον αὐξήσεις,
μειώσεις, ἐκλείψεις, καὶ ὅσα περὶ αὐ-
τὴν γίνεσθαι πέφυκε.

(175-178) II. 24. 334, 338. A B nino
γε. C M, μάλιστα δε.

(179) A M, τῇ αὐτοῦ.

(180) A M, ἑτέρως λέγων.

(184) A, ὅσον.

(185) M, ἑταίρων. Mox C M, δέπρο τε.

(188) A B, ὡς γράφ. A M, διαυγῆ.
B C, διαυγεῖ.

- Θέλων ἀποτελέσματα Ἑρμαϊκῶν γὰρ φῶναι 190
 ὧν ἐν και ἡ ἐπίτευξις ὧνπερ τυχεῖν τις χρήζοι,
 καὶ μὴν καὶ ἡ φιλίωσις καὶ ἡ συγκοινωνία,
 εἰ καταρχὴν ποιήσει τις Ἑρμῆ καὶ τοῖς ἐκ τούτου,
 καὶ ὡς τοιούτω δὲ καιρῷ Ἑρμαϊκῶν σημείων
 Πρίαμος καταρξάμενος χωρεῖν πρὸς Ἀχιλέα 495
 εὔρε τινὰ τῶν εὐγενῶν στρατοῦ τοῦ τῶν Ἑλλήνων,
 παρ' οὗ στοργῇ πρὸς τὴν σκηνὴν ἐλθὼν τοῦ Ἀχιλέως,
 οἰκτειρηθεὶς καὶ τούτῳ δὲ, καὶ μετασχὼν τραπέζης,
 πάντων ὧν ἔχρηζε τυχῶν πρὸς Τροίαν ὑπεστράφη·
 οὕτω μὲν ὤφειλεν εἰπεῖν, ἀφείς κομφῶδες γράφειν· 200
 ὁ Ζεὺς καλέσας τὸν Ἑρμῆν υἱὸν αὐτοῦ, εἰρήκει·
 « Πρὸς Ἀχιλέα κόμισσον τὸν Πρίαμον, Ἑρμεία·
 « σοὶ γὰρ ἔργον καθέστηκε τὸ φιλιῶν ἀνθρώπους ».
 Πέδιλα μὲν Ἑρμαϊκὰ κινήσεις τούτων λέγει·
 ῥάβδον χρυσὴν δὲ τὴν πυρὸς οὐσίαν ὀνομάζει, 205
 ἐξ ἧς ἐπιστηρίζονται καὶ γίνονται τιαίδε,
 ἦγουν τὸ πᾶν Ἑρμαϊκόν, καὶ τούτων αἱ δυνάμεις,
 αἱ τῶν ἀνδρῶν τὰ ὄμματα τῶν ἀνδρωδῶν, ἀγρίων,
 ἐπείσῃς ἦν καὶ Ἀχιλεὺς, θέλγουσιν, ἡμεροῦσι,
 τοὺς δὲ ὑπνώδεις καὶ δειλοὺς καὶ κατεπτοημένους, 210
 ἐπείσῃς ἦν καὶ Πρίαμος, ἐγείρουσι τῷ φόβου.

(190) M, Ἑρμαϊκά.

(191) A B M, χρήζει. C, χρήζοι.

(193) A, καταρχὴν ποιήσει τὸν Ἑρμῆ καὶ τῆς. Sic B cum τοῖς pro τῆς. C, ποιήσει τις Ἑρμῆ καὶ τοῖς. M, κατ' ἀρχὴν ποιήσει, quod potest servari, intellectu ποιήσει de sacrificio, quo sensu Latini facio verbo utuntur, Graeci τῷ ῥέζω, vel ἔρδω. Verterim καταρχὴν ποιήσει, libamina dabit. Cf. v. 219.

(197) A B, στοργῇ. C M, στοργῆ.

(198) C, καὶ δεῖπνον.

(200) B C, κομφῶς δε. A M, κομφῶδες.

(204) H. 24, 340.

(205) H. 24, 341. A B M, τοῦ πυρός.

(207) A B C, τὰς δυνάμεις.

(208) A M, αἱ. B C, αἱ. A B, καὶ τῶν ἀνδραγρίων. M, καὶ τ. ἀνδρῶν ἀγρίων.

C, quod dedi.

(210) M, κατακπτ.

(211, 212) Absunt ab A B.

Τὰ τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ λόγου δὲ, ἄλλως ἀλληγορεῖται.

« Βῆ δ' ἰέναι κούρω αἰσυμνητῆρι εἰκώς,

« πρώτων ὑπνητήη, τούπερ χαριστάτη ἦθη ».

Οὐχ ὁ Ἑρμῆς μετήμειψεν Ὅμηρος παίζων λέγει 215

ὡς θαυμαστόν τε καὶ γλυκὺν ποιήσῃ σοι τὸν λόγον,

ἐπεὶ δυνάμεις ὁ Ἑρμῆς ἔχει τὰς εὐδούσας,

τὰς φιλιούσας, πάσας τε καὶ τῆς ἐπιτευξίας

τοῖς καταρχὴν ποιήσασιν Ἑρμαϊκοῖς Ἑρμῆ τε

διὰ τινῶν ἀνθρώπων δὲ ποιεῖ τὰς ἐνεργείας, 220

ποιεῖ καὶ τῷ Πριάμῳ δὲ τότε πορευομένῳ

(212) M, ἀλληγοροῦται.

(213, 214) Ex ll. 24, 347, 348.

(215) M, μετμηψεν. Est μετήμειψεν sensu neutro. Frequens hæc activorum μετάμειψις. Ipsius verbi μετάμειψειν exempla non meminî quidem, sed synonymum μεταβάλλειν sic sæpius fuit usurpatum. Vide libro 2, 264, 265. Auctor Axiochi 3: κείσομαι σηπόμνος, εἰς εὐλας καὶ κνώδαλα μεταβάλλων. Ibi Fischer. indice. Antoninus Liberalis c. 21: Ἄγριοι μετέβαλεν εἰς γῦπα. Ibi Werheyk. et Koch. Menander Sent. Sing. 114: χερμῶν μεταβάλλει βῆθ' ἰως εἰς εὐδίαν. Euripides, qui in ea verbi significatione neutra frequens est, Iphig. T. 1090: μεταβάλλει δ' εὐδαιμονία. Plutarchus De prof. § 1: εἰς οὐκ ἔχουσαν ὑπερβολὴν ἀρετῆς διάθεσιν μεταβάλοι ἀνὸ σοφός. Georgius Lapiθα poemate ethico 278: εἰς κόπρον μεταβάλλοντα μετὰ τρίωρον χρόνον. Atque ex Latinis similia in promptu adsunt exempla. Sallustius loco nobili Cat. 6: « Ubi regium imperium... « in superbiam dominationemque convertit ». Ibi Curtius. T. Livius 2, 3: « Libertatem aliorum in suam vertisse servitutem inter se conquerebantur ». Plautus Mil. 2, 2: « Ecce autem avortit ». Ibi Danz. Silius 1, 539: « Ultrix injusti vitavit lancea belli ». Ibi D. Heinsius et Ruperlius. Propertius 2, 16, 27: « O uti-
nam trajecta cava mea vocula rima Per-

« cussas dominæ vertat in auriculas ». Ibi Huscchius Epist. ad Santen. p. 44. Idem 3, 17, 5: « Flamma per incensas citius « sedaret aristas ». Sed « sedaret » nunc, codicibus jubentibus, locum fecit lectioni « sedetur ». Sed neutrum bene latinum esse monstrabit Cn. Gellius apud homonymum Noctium Atticarum scriptorem 18, 12: « Postquam tempestas sedavit, Adherbal taurum immolavit ». Addeis Schoppium Verisim. 2, c. 1; Fruterium, Verisim. 2, p. 130, vel t. 1, p. 873 Facis Gruterianæ, Catulliana 23, 11: « Tantum abhorret « ac mutat » illustrantem; Davisium ad Minucium c. 7 de neutro « ostenderant »; virum doctiss. ad Lucanum 5, 287: « Nil « a tum est bellis si nondum comperit istas Omnia posse manus », qui sibi multum creavit difficultatis ejusque inutilissimæ, « comperit » habens pro « compertum « est ». Vulgo et optime interpretes referunt verbum ad Cæsarem. Miutes seditiosi oratione admirabilissima Cæsarem partim alloquuntur: « Respice canos... ad mortem dimitte senes... spe trahis », partim de Cæsare loquuntur: « Rheni mihi Cæsar « in undis Dux erat, hic socius... nondum « comperit istas omnia posse manus... nos « fatum sciat esse suum ».

(216) A M, ποιήσσει. A B M, σου.

(217) A B, δυνάμεις ισχυράς ἔχει.

(219) A B C, καταρχὴν. M, κατ' ἀρχήν. Cl. v. 193.

νέον τοιούτων ἐντυχεῖν οἶον φασὶ τὰ ἔπη,
 δι' οὗ τὸ πᾶν καὶ ἤνυσεν ὁ Πριάμος, ὡς ἔφην.
 Ἐρμῆν δὲ δι' ἀμφοτέρα καὶ τοῦτον ὀνομάζει,
 διὰ τὸ κατ' ἐνέργειαν Ἐρμού ἐπιφανῆναι, 295
 καὶ τὰ κατ' Ἀχιλέα δὲ Πριάμῳ ἐρμηνεύσαι.
 Καὶ ἐριούμιον αὐτὸν δεόντως ὀνομάζει·
 ὄντως γὰρ μέγα ὄφελος φανεῖς ἦν τῷ Πριάμῳ.
 « Θεσειδῆς », ὠραῖος νῦν καθάπερ οἱ ἀστέρες·
 « Θεῶν », ἐκ τῶν ἀστέρων τις εἰς ὧν τῆς εἰμαρμένης· 230
 « διάκτορος » ὁ μνηστής· τὸ δ' « Ἀργειφόντης » πάλιν
 ὁ ὧν ἐκ φόνου καθαρὸς, καὶ σωστικὸς Πριάμῳ.
 « Θεοὶ δὲ μάκαρες » ταῦν, στοιχεῖα, εἰμαρμένη·
 τὰ μὲν στοιχεῖα εὐκράτα ὄντα, χειμῶνος ὄντος,
 τὸν Ἴκτορα μὴ σήψαντα κείμενον πόσον χρόνον, 235
 ἢ εἰμαρμένη δὲ θανεῖν ποιήσασα χειμῶν.
 Ὑπνον Πριάμου ὀδηγός, ὃν καὶ Ἐρμῆν νῦν λέγει,
 πῶς φύλαξιν ἐπέβαλεν, ἢ ποδαπὸν καὶ ποῖον;
 Ὑπνον τὴν ἡσυχίαν σοι νῦν λέγει τῶν φυλάκων·
 γνωστός γὰρ ὧν ἐποίησεν αὐτοὺς ἐφησυχάσαι, 240

(222) Libri νέου τοιούτω, quod corrigendum iuit, M, ψησί.

(226) A sine τὰ.

(227) II. 24. 360.

(229) II. 24. 372. Cf. v. 157.

(230) II. 24. 374. A M, εἰ; ὧν. B, τι; ἦν τῶν. C, εἰς τῶν.

(231) II. 24. 378. M, Ἀργειφόντης.

(232) A, σωστικῶς.

(233) II. 24. 422. A B, εἰμαρμένης.

(235) Est σήψαντα ab σήπειν, vel inusitato σήπτειν, Ψ, 62, quod et M exhibet.

(237) II. 24. 445. A, ὀδηγόν.

(238) Sic A B C M, ποδαπὸν. Et C, codex optimus, ποδαπός; exhibet Chil. 5, 933, in hisce verbis Phalaridis ad Stesichorum: Εἰ θέλεις; γράψειν (cod. γράψαι),

γράψον ἐμοῦ τὸν τρόπον, Οἷς αὐτὸς καθέστηκε καὶ ποδαπὸς δοκῶ δέ. Imo δοκῶ δε, codice monstrante ac juhente lege rhythmica. Passim sic peccatum in editione. Multus est hic loci Tzetzes de Phalaride, in fine mutilus: δεσμῶτης κατεσχέθη, καὶ μολιθῶν ἱμάτιον ἀμφισθεῖς ἐτάχθη, Ἔως; ἐξήχθη τοῦ πικροῦ καὶ ταλαιπώρου βίου. Sed quærit lector εἰς τί ἐτάχθη; plenior codex: ἐτάχθη Σαρῶ καὶ πτόφ τὸν πηλὸν τῆ; ἀγορᾶς καθαίρειν, Ἔως... Alibi Tzetzes scripsit ποταπός. Cf. p. 63.

(239) In hoc versu deficit B. E regione hæc legitur notula manus recentioris: « Desunt 6 versus. Vid. ms. 808 ». Qui ms. 808 idem est meo A, nunc numero 207, olim DECEM III, 878, 9800.

μηδὲ παιῖσαι θόρυβον, ὡς εἰ παρῆν τις ξένος.

« ὦ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα »

« θεός », ἀνδρὸς κατάρχοντος παῖς, οὐ βροτὸς καὶ πένης.

Τὸ δεύτερον ἀθάνατον θεὸν ἐξοβελίζειν.

« Μακρὸν νῦν Ὀλυμπον » φησὶ τὴν ἀρχικὴν οἰκίαν 243

« θεοῖς δὲ ἐπιείκελε », τοῖς ἀστρασιν ἑμοῖε.

« Ἀλλὰ αἰδέσθητι θεοὺς » τίνας ἐνταῦθα λέγει;

καὶ ψυχικὰς δυνάμεις νῦν, ἦτοι τὰς ἰκεσίας,

καὶ τὰ στοιχεῖα δὲ αὐτά, ἥλιον, γῆν, καὶ τᾶλλα.

Οἱ δὲ θεοὶ πάλιν καὶ Ζεὺς καὶ τοῦ Διὸς τὸ δῶμα, 250

ἀστέρες εἰμαρμένης τε εἰσὶ, καὶ εἰμαρμένη

οὔτε θεοῖς, οὔτε βροτοῖς ἐνδόξοις ἢ ἀδόξοις

εἶτε σοφοῖς ἀνθρώποις τε καὶ γε τοῖς ζῶσι χύδην.

Θεοὶ Πηλεῖ οἱ δόντες δὲ πάλιν ἡ εἰμαρμένη.

« Καὶ οἱ θνητῶ ἔοντι θεᾶν ποίησαν ἄκοιτιν » 255

ἀξίας κατωτέρας τε καὶ τύχης ὑπηβῆγμένῃ

σύζυγον ἐδωρήσαντο θεᾶν καὶ βασιλίδα.

« Θεός » καὶ « οὐρανίωνες » πάλιν ἡ εἰμαρμένη.

« Διόθεν δὲ μοι ἄγγελος », ἐξ οὐρανοῦ σημείων.

« Ἐξ ὄμβρων τῶν βραγδαίων γὰρ καὶ τῶν λοιπῶν ἐγνώκειν » 260

(241) A, ὡς εἰ. C M, ὡς εἰ.

(242) Ex II. 24, 460.

(244) II. 24, 464. A, ἀθάνατον δὲ ἐξοβελίζειν. C, θεὸν ἐξοβ. Fortasse δέον, quod videtur firmari scholio Matrangianæ, ἐξοβελιστέον. M edidit: ὁ Τζέτζης ὀβελίζει. Dixerit δεύτερον, quia modo præcessit ἄμβροτος.

(245) II. 24, 468. C, μακρὸν οὖν, scripto et ἄξίαν super οἰκίαν.

(246) II. 24, 486.

(247) II. 24, 503.

(250) II. 24, 525, 527. Ex M sumsī ci δέ.

(252) A, οὔτε βροτοῖς. C M, οὐδὲ βροτοῖς. Respectu ad II. 24, 533. Locus

est mutilus. In Matranga nil varietatis.

(254) II. 24, 534. A sine δέ. M. Πηλοῖ.

(255) Ex II. 24, 537. M, ἄκοιτην.

(256) M, τε. A C, δε.

(257) A, θεὸν καὶ βασιλέα, et βασιλίδα e correctione. C M, quod dedi.

(258) II. 24, 538, 547. M, θεοῖ.

(259) II. 24, 561.

(260) A, δέ. C M, γάρ. M, ἐγνώκει. Hæcnam, et servavi tamen quod dederunt A C. Loquitur Achilles; se cognovisse ait ex pluviis violentibus aliisque signis ipsam non sine duce, eoque deo, huc pervenisse. Jam vidimus v. 113 ac seqq. βραγδαίων ὑπὲρ καὶ τῶν στοιχείων σύγχυσιν allegoria Thetidos itineris significari.

- « θεῶν τις ἡγεμόνευε », χρηστή τις εἰμαρμένη,
 ἢ εὐγενής, γενναῖος τις ἐκ γένους τῶν Ἑλλήνων.
 Τὸ δὲ « Διὸς δ' ἀλίτωμαι τὰς ἐφετμάς » νῦν νόει·
 μὴ πόρρω τι τοῦ λογισμοῦ τοῦ πρέποντος ποιήσω
 ἢ ὃ οὐ χρῆ τοὺς ἀρχικούς ποιεῖν καὶ βασιλέας. 265
- « Καὶ γὰρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
 « τῆπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
 « ἐξ μὲν θυγατέρες, ἐξ δ' υἱέες ἠέωντες·
 « τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνευ ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο
 « χωόμενος Νιόβη, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, 270
 « οὐνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο·καλλιπαρῆω.
 « Φῆ δοῖω τεκείειν· ἢ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς.
 « Τῷ δ' ἄρα, καὶ δοῖω περ ἑόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
 « Οἱ μὲν ἄρ' ἐννήμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
 « κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων. 275
 « Τοὺς δ' ἄρα τῆ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ οὐρανώνεες.
 « Ἢ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
 « Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὖρεσιν οἰοπόλοισιν,
 « ἐν Σιπύλῳ θοὶ φασι θεῶν ἐμμεναι εὐνάς
 « Νυμφάων, αἶτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο, 280
 « ἐνθα λίθος περ εἴουσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει ».
- “Ομηρος τὴν Νιόβης σοι νῦν ἱστορίαν εἶπεν·
 ἡμεῖς δ' ἠλληγορήσαμεν πρὶν τῆ Ἀυγούστη τάδε,

(261) Il. 24, 564. A M, θεῶν τις ἡγε
 ὄε καὶ σέ. Pomerus Il. 24, 564: γινώ-
 σκω ὅτι θεῶν τις σ' ἡγε. C et varietas
 in M, θεῶν τις ἡγεμόνευε καὶ σέ χρη-
 στή τις εἰμαρμένη. Qui versus, deletis
 delendis, melior est altero. A M, iotacismi
 lusu, χρηστότης.

(263) Il. 24, 570. A, ἀλίτωμαι. M
 sine δ'. C sine τὰς

(264) A, πόρτω... ποιήσας.

(265) A, ἢ ὁ χρῆ. C, ἢ ὁ χρῆ, confusis
 ὃ οὐ in unam syllabam. M, ἢ ὃ οὐ χρῆ.

(266-281) Ex Il. 24, 602-617. — A
 sine Νιόβη. — A C M, οὐνεκα οἱ λητοῖ.
 — A, ἐγείνατο. — A, ἐν ἡμαρ. — A,
 κατθάψαι... δεκάτω. — A, οἰονοπόλοι-
 σιν. — A, ἀφελώτων.

(282) A M, τῆς.

(283) Intelligenda allegoriae historiae Nio-
 bes, quae inserta est Chiiadi 4, 416.

ὄνπερ σοι παραθήσομεν τὰ χρήσιμα κἀνθάδε.

Ἐβρόνετο, ἐκόμπαζε τοῖς τέκνοις ἢ Νιόβη, 285

ἐφρόνει ὑψηλότερα καὶ κρείττω τοῦ αἰθέρος,
συνέκρινε πρὸς οὐρανὸν αὐτὴν τε καὶ τὰ τέκνα,
ἀπένειμε τὸ κρείττον δὲ καὶ ἑαυτῇ καὶ τέκνοις,
λέγουσα τὰδε πρὸς αὐτήν, καὶ συμβιδῶσα τύφῳ·

« Δύο φωστῆρας οὐρανὸς κέκτηται τοὺς μεγάλους· 290

ἐγὼ δὲ τόσους ζῶντας τε, λαλοῦντας καὶ ἐμφύχους.

Ἄρ' οὐχὶ κρείττων οὐρανοῦ τελῶ καὶ τοῦ αἰθέρος » ;

Τοιαῦτα μὲν ἢ δυστυχῆς παισὶν ἄβρυνομένη·

ἀντιστρατεύεται δ' αὐτῇ τύχη τις παλαμναία, 295

αὐθημερόν τε θνήσκουσι πάντα λοιμῶ τὰ τέκνα.

Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν ἔφαν δὲ τούτους κτεῖναι·

ἥλιῳ γὰρ ἀνάκεινται ταῦτα καὶ τῇ σελήνῃ.

Ἐκ τοῦ θερμοῦ γὰρ καὶ ὑγροῦ γίνονται τὰ λοιμῶδη.

Τὴν δὲ Νιόβην ἔφασαν ἔνθακρυν λίθον εἶναι,

ὅτι, παντὸς ἀναίσθητος τῷ πάθει γεγонуῖα, 300

πρὸς μόνον ἦν τὸ δάκρυον ἄγαν εὐαίσθητοῦσα.

Καὶ τοὺς ἀνθρώπους οὕτω μοι τότε νοήσεις λίθους,

(284) Capiendum σοι videtur de Co-
tertia. Vide initium libri II.

(285) A, ἠμβρόνετο. Cf. v. 293.

(286) C M, quod dedi. A, ὑψηλότερον
et κρείττον. Chilade 4, 436, quo ex locis
plures versus hinc sunt translati: Ἐφρόνει
ὑψηλότερον καὶ κρείττω, mixtis non sine
negligentia singulari numero ac plurali ;
sed est in C ὑψηλότερα καὶ κρείττω.
Allegoriam a se propositam unice veram
esse Tzetzes ait, et poetarum narrationes
meras esse, elegantes quidem, fabulas :
Ταῦτα κομψὰ μυθῶδρια · τὸ δ' ἀληθὲς
τοιούτων. Obiter notandum codicem C hic
et Chil. 5, 763, non μυθῶδρια exhibere,
sed μυθῶδρια. Potest conferri n. ad Pa-
chymis Decl. de λογῶδριον, λογῶδριον.

287) A C, αὐτήν. C, αὐτήν.

(288) A, αὐτήν. C M, αὐτήν, et sic
Chil. 4, 439.

(293) A, ἀβρυνομένην. Cf. v. 285.
Idem mendum notatum fuit ad Hieroclis
Facetias p. 278. In Saltatione Iucianea
c. 2, variant ἐναβρυνόμενον, ἐναβρυν-
νόμενον.

(298) A ἠ, γίνονται. C, γίνεται, ac
sic Chil. 4, 448. Malui formam pluralem
ob præcedens ἀνάκεινται. *

(300) A, πάντως. A C M, τῷ πάθει.
Varietas in M, τοῦ πάθους; Chil. 4, 450,
ἐκ πάθους, et sic bonus codex, sed su-
perscripto τῷ πάθει.

(302) A, νόησον. C M, νοήσεις, et sic
Chil. 4, 452.

ἐκλιθιθέντας συμφορᾷ τῇ γενομένη τότε,
 εἶτουν τῶν ἀπανθρώπων τε καὶ τῶν σκληροκαρδίων,
 μὴ συνδραμόντων πρὸς αὐτήν, μὴ κηδευσάντων τούτους. 303
 Θεοὶ δὲ τούτους, βασιλεῖς, ἔθαψαν τῇ δεκάτῃ,
 ἤγουν συνηκολούθησαν καὶ βασιλεῖς τῷ πάθει.
 Εἰ δ' ὡς σκληροὺς νόησεας λίθους μοι τοὺς ἀνθρώπους,
 θεοὺς τότε μοι νόησον ὑπάρχειν τὰ στοιχεῖα,
 τοιουτοτρόπως θάψαντας τὰ τῆς Νιόβης τέκνα · 310
 σεισμοὶ, βρονταὶ, καταρραγαὶ χαλάζης γεγούαι
 τοὺς ἀκαμπεῖς κατεπεισαν θάψαι τοὺς τεθνηκότας.
 Ὁ δὲ φασιν, ὡς λίθινος δακρῦει τῇ Σιπύλῳ,

(304) A C, εἶτουν. M, ἔτ' οὖν, cum variantibus melioribus ἤγουν, εἶτ' οὖν.

(305) A, κηδευσάντων τούτων. Chil. 4, 435, πρὸς αὐτούς, et sic codex bonus, sed superscripto αὐτήν.

(306) M, ἔθαψαν.

(307) Chil. 4, 457 : ἡ ὡς συνηκολούθησαν. Co lex 2644, ἤγουν συνεχ. De mala scriptura ἡ ὡς pro ἤγουν, vide n. ad Declamationes Pachymeris p. 12. Cramerus Anecd. Oxon. 3, p. 357, id scholium exhibet Tzetzae ad Chilliadem 3, 832 : καπετώλιον] σημειῶσαι τὴν ἀκρόπολιν [quæ verba monet ommissa in A—2644. Sed monere liceat mihi oculato testi adesse in 2644]. τὸ κοιλᾶ [sic 2644, quod explicandum aliis relinquo]. Καπίτ δὲ οἱ Ῥωμαῖοι τὴν κεφαλὴν καλοῦσιν. Ἐκρωμένη [citat Cramerus lectionem Dubnerianam ἐκ Ῥώμης, quam reperio in 2644] γὰρ ἔκαίτο καπίτ, ἤγουν ἡ κεφαλὴ Ὀλλοῦ τοῦ τυράνου. In codice 2644 pro ἤγουν τὸν περὶ οὐλοῦν sic exaratum ut oculos decipere queat, lexicque ἡ ὡς. Sed doctissime Bastius ad Gregorii Dialectos, ac præsertim Epistola ad Bredowium, malæ isti lectioni obviam ibat ne serperet. Nuper autem vir doctiss. in scholis Oppianicis retinuisse ubique se monet lectionem ἡ ὡς, « quæ sæpius perquam distincte in eis legitur ». Quod si a perquam distincte » de scriptis totis litteris

sit intelligendum, laudo diligentiam; sed vel sic malim divisioni exhibere ἡ ὡς, « vel quasi, vel ut, veluti »: αὐλὸς ἡ ὡς σιφώνιον. Scilicet αὐλὸς velut σιφώνιον, αὐλὸς ἀντὶ τοῦ σιφώνιον.

(308) A, εἰδώς.

(310) M, τοιουτοτρόπῳ.

(311) A, κατ. θαλάσσης. C. M. χαλάζης. Chil. 4, 460, θαλάσσης in Kiesslingiana quidem, sed vetus editio et bonus codex χαλάζης.

(313) C, ἡ δέ. Cogitabam de scribendo cī δέ. Tzetzes Chiliadis l. 1., τινὲς δὲ λίθινον φασίν, quod mutationi cī δέ favet cui favet et iotacismus. Malui δὲ δὲ lectionem A, quam exhibet et M. C. M, λίθινος. A, λίθος, hemistichio brevior. Ultimo historię versui in codice 2644 Chilliadem apposuit Tzetzes scholium in cuius fine herniam, animo numeroque Archilochi, furi imprecatur, qui historias a se scriptas, et amissas habuerit, nec reddere voluerit: ζήτει ἐφευρεῖν εἰ τι; ἔχει τὰ λοιπὰς ιστορίας, καὶ γράψον ταύτας, ἀλλὰ καὶ ὀπισθεν ἐν τῷ τῶν ιστοριῶν πίνακι ἀναπλήρωσον αὐτῶν τὰ κερφάλαια· εἰ δέ τις, ἔχων αὐτάς, οὐ βούλεται δοῦναι. « Κήλην σὺν αὐταῖς τῶν πρεπουσῶν ἰσχύτω ». Vernacule possimus reddere optime κήλην τῶν πρεπουσῶν, « une belle et bonne descante ». Nil habuit apud antiquos enterocæcicus morbus

τειυτον εἶναι νόησον, ὡσπερ ἐγώ σοι φράσω,
λίθον ξεσθέντα τεχνικῶς ὥστε δοκεῖν θακρῦειν.

315

« Θεοῖσι » νῦν τοῖς ἀστρασιν, ὁμοίωτο τῇ θεᾷ.

« Θεοὶ καὶ οἱ ἀνέρες » δὲ καθεύδοντες ἡρέμουν.

Θεοὺς ἐνθάδὲ νόησον εἶναι μοι τὰ στοιχεῖα.

« Ἑρμείας ἐριούνιος », ὁ εὐγενής ἐκεῖνος,
ὁ μεγαλοφυλέστατος καὶ ἑρμηνεὺς Πριάμου,
ἢ ὁ τοῦ Νέστορος υἱὸς Ἀντίλοχος; ἢ ἄλλος.

320

« Ἑρμείας πρὸς τὸν Ὀλυμπον » ὁ ἀρχικὸς ἐκεῖνος
ἦλθε πρὸς ὑψος τὸ αὐτοῦ πάλιν ἐκ τῆς λατρείας,
τὴν ἦν ἐκὼν φλάτρευσε τῷ γέροντι Πριάμῳ.

« Ἰκέλη Ἀφροδίτῃ » δὲ, ἴση ἐπιθυμία.

325

« Τῷ ἱκελὸς ὃν ἔκτεινεν Ἀπόλλων ἐκτοξεύσας »,
ὁμοίος ὢν τοῖς θνήσκουσι θανάτῳ τῶν δέξων,
ἀλλὰ μὴ πολυχρόνιον νοσήσασι τὴν νόσον.

* Ἐχεις τὸν ἄθλον ἅπαντα τούτου τῆς Ἰλιάδος

durius in se, quam quod ridiculos faciebat
homines. Supersunt in herniosos epigram-
mata Græca Latinaque, et Hierocles, Fac-
etius p. 290, 291, de herniosis narravit
ridicula.

(316) M, θεοῖσιν. II. 24, 630.

(317) II. 24, 677. M, θεοὶ τε καὶ
ἀνέρες δὲ.

(319) II. 24, 679.

(320) A, ἐρούνιος. C, μεγαλοφυλέ-
στατος. Cf. n. ad Γ 147. In hoc versu
deficit codex C, amisso ultimo folio, in
cujus loco successerunt, ab altera manu,
folia duo, ultimam continentia libri N par-
tem a versu 150, initiumque libri Ξ ad
versum 40. Inde factum est ut vir doctis-
simus properanter inspecto codicis fine,
dixerit eo contineri Iliadis Allegorias non
integras, librario in ver-u 39 libri Ξ cala-
mum deponente.

(322) II. 24, 694.

(324) A, τὴν ἐκὼν. Addidi ἦν implendo
hemistichio. Formula τὴν ἦν nihil insoliti

habet. Vide n. ad Σ, 390. Nunc reperio
ἦν in M. Occasionem forte datam lucro
apponam critico, et lacunam explere co-
nabor in Eumathii narratione 9, p. 358 :
ἐλεπόλει σῆ τὴν πατρίδα σὺν αὐτοῖς
τοκεῦσιν ἀφήρημαι. Post patriada re-
peri in codice vocabulum breve compen-
dioso scriptum, legendum, ut videtur,
πᾶσαν, vel πάλαι. Phalaris Epist. 55 :
ὁ μὲν γὰρ ἐν τῷ ἕτῃ ἀγαθὸς ἀθλον
εἰ μεταβαλεῖ πρὸς τὸ χεῖρον. Codex
1033 : εἰ μὴ μεταβαλεῖται. Media forma
non est necessaria ; placet negatio. Alci-
phron 3, 53, 21 : χάρισμα δούς· bonus
codex, γ. δ. ἔχειν. Sic Fragm. 2 : με-
ταδίδομι δῆτα καὶ σοὶ δύο τούτων
ἔχειν. Lucianus D. Mer. 14, 3 : πολὺ
λεπτότερος ἦν, καὶ σμαράγδους οὐκ
εἶχεν. Cod. 3956, σμαρ. ἐκεῖνος. For-
san, ἐκεῖνους.

(325) II. 24, 699.

(326) II. 24, 758. A, κτείνετεν. Re-
cepi lectionem M.

ἐν τοῖς ἀλληγορήμασι τῷ Τζέτζη τελεσθέντα.

330

Ἦδη δ' ἐπ' ἄλλον ἀεθλον κρᾶζει καιρὸς, ὡς κήρυξ.

(331) In fine A, librarius quot sint operis versu notavit: στίχοι στήχδ', scilicet 6624. Conf. Milleri viri doctissimi Catalogum Scorialensem p. 30. Equidem inveni descriptorum a me versuum numerum esse 6632, parem, quod spero quidem, numero describendorum.— Candidæ nimis ac puræ chartæ, typothetæ obsequutus, sedulo homini et diligenti, inseram e codice 2991 A ænigma cum solutione:

« Ὅ ποτέ μου πατήρ, ἄρτι μου
« παῖς. ἂν ᾗ (cod. ἦ) καλὴ μου τύχη,
« πάλιν πατήρ μου· εἰ δὲ κακὴ μου
« τύχη, ἄρτι μου παῖς. Δότε μοι τὸν
« υἱὸν μου, τὸν ἄνδρα τῆς μητρὸς
« μου ».

Κατακρίτου τινὸς ὄντος ἐν φυλακῇ, προσέταξεν ὁ βασιλεὺς μὴ δοῦναι τὴν τροφήν· ἐρχομένη δὲ ἡ θυγάτηρ τοῦ κατακρίτου καὶ μὴ δυναμένη ἄλλως πως λαθεῖν τοὺς φύλακας, καὶ διαβρέψαι τὸν πατέρα, ἀπὸ τῶν οἰκείων μαζῶν τὸν πατέρα διέτρεφεν, μέχρις οὗτου (cod. μέχρισσότου) ὁ καιρὸς τῆς ἀποφάσεως ἐξενέχθη. Καθὼς οἱ τὸ τοιοῦτον ἀινιγμα τῆς γυναικὸς μὴ δυνάμενοι εἰπεῖν, μῆτε γραμματικοί, μῆτε φιλόσοφοι, προσέταξεν τὴν γυναῖκα ὁ βασιλεὺς εἰπεῖν τὸ τοιοῦτον ἀινιγμα· εἰποῦσα δὲ τὸ ἀινιγμα, ἤλευθέρωσε τὸν πατέρα αὐτῆς ἐκ τῆς φυλακῆς.

ΑΝΑΓΩΓΑΙ

ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ ΚΥΡΟΥ

ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΨΕΛΛΟΥ

ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΨΕΛΛΟΥ ΑΝΑΓΩΓΗ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΝΤΑΛΟΝ¹.

Πάλιν ἡμᾶς ἐπὶ τὰς ποιητικὰς πύλας² ἀνθελκετε³, ἀφ' ὧν
μόλις ἐπὶ τὴν φιλόσοφον αὔλειον ἀνθειλκίσθημεν⁴. Ἐγὼ δὲ καὶ

¹ Usus sum editione Gesneri a. 1544 quam deinceps significabo littera G, codicibusque Parisiis 1182 et 3058, designandis hoc littera B, priore littera A. Lemmata sumsi ex B.

² Habuit ποιητικὰς πύλας ex Platonis Phædro § 49. Vide n. ad Choricium p. 108. Sequentia τὴν αὔλειον φιλόσοφον sunt persistentis in eadem metaphora. Librarius in A scripsit φιλοσοφ, relicta lacunula, veluti dubitans an exhiberet φιλόσοφον, aut φιλοσόφων, aut forsitan φιλοσοφικήν, exspectansque codicem in quo vocabulum po-isset legere lotis exaratum litteris. Atqui in Procli Commentario ad Alcibiadem Priorem p. 17 Cusinianæ est varietas τῆς φιλοσόφου, et φιλοσοφικής, θεωρίας, meliorem illam eligente viro doctissimo. Julianus Cæsar Epist. 9: πολλὰ μὲν γὰρ ἦν φιλόσοφα παρ' αὐτῶν (βιβλία), πολλὰ δὲ ῥητορικά. Est varietas φιλοσόφων quam merito posthabuit Heylerus, qui pro sedula legendi diligentia meas commemorat notas ad Eunarium ac Marinum. Apud Psellum φιλοσόφων displicet post ποιητικὰς, apud Julianum ante ῥητορικά. Electionem forsitan redderet incipitem genitivus nominis ποιητῶν, ῥητόρων. Athenæus 1, 2: Γαλήνῳ δὲ τοσαύτ' ἐκδέδωκε συγγράμματα φιλόσοφα τε καὶ ἱατρικά. Euripides, narrante Moschopulo, discipulus fuit Socratis ἐν τοῖς ἡθικοῖς καὶ φιλοσόφοις.

Sententia usus est Scholiastes Hecubæ 12, βίον φιλόσοφον ζῆ· ac simili Philemon Lexico: βίῳ βίον φιλόσοφον. Ipse Psellus mox p. 349, τῆς φιλοσόφου σχέψεως. Latinis pariter « philosophus » adjective usurpatur, quæ enallage fit et in aliis utriusque linguæ nominibus. Moliæris Misanthropo 1, 1: « Mon flegme est philosophe autant que votre bile ». Fortasse qui erat poetarum latinorum lector non indiligens meminerat præclari versus Pacuvii: « Ego odi homines ignava opera, philosopha sententia ». Potuit tamen nomen *flegme* quasi persona vestire quæ philosopharetur; ad quam opinionem me ducit responsum colloquentis: « Mais ce flegme, Monsieur, qui raisonne si bien, Ce flegme pourra-t-il ne s'échauffer de rien ». Sic Cicero de villa scribens ad Quintum fratrem 3, 1: « Ea villa quæ nunc est, tanquam philosopha videtur esse quæ objurget ceterarum villarum insaniam ». In alio scenæ ejusdem versu: « Ce chagrin philosophe est un peu trop sauvage », epithetum « philosophe » συνωνυμεί τῷ « philosophique ». Conversio foret noui improbabilis: philosopha ista morositas est paulo agrestior.

³ Intelligendum de discipulis videtur, ad quos directæ sunt et orationiculæ nonnullæ inter ejus opuscula repeririundæ a me edita Norimbergæ typis Campanianis.

⁴ G B, αὔλειον μετροκίσθημεν ἢ ἀν-

ἀπόκνησα πρὸς τὴν τοιαύτην παλινοῦδιαν¹, εἰ μὴ τὸ προβεβλη-
 μένον παρ' ὑμῶν² κρείττονος ἐδεῖτο τῆς ἐπισκέψεως· ἐπὶ γυμνῶν
 οὐκ ἂν ποτε αὐτὸς ἀφίξομαι³ ἐκῶν. Εἰ δέ τις
 αὐτῷ⁴, κρείττων τοῦ φαινομένου, ὑποκάθηται ἔννοια, δεῖσαν ποτὲ
 κατιέναι ἀπὸ τοῦ τῆς φιλοσοφίας ὕψους, ἐφήσω⁵ τῇ γλώττῃ,
 ὡσπερ βρέυματι πρὸς τὸ κάταντες φερομένῳ. Δεῖ γὰρ τὸν φιλοσο-
 φον μὴ δεῖ ποτε ἀτρύτως⁶ ἔχειν πρὸς τὰς τῶν ὄντων ὑποψίας,
 ἀλλὰ καὶ φιλόμυθον⁷ εἶναι ποτε καὶ σπουδάζειν περὶ τὰ παιγνία·
 παιδιὰ⁸ δὲ τῷ φιλοσόφῳ μῦθος καὶ λέξις ἐπιτερπήτης, καὶ ἱστο-
 ρία ἢ διαχέουσα τὴν ψυχὴν ἢ συστέλλουσα.

εἰλικύθημεν. Sequutus sum A, et pro-
 pter ejus præstantiam, et quod nomini
 αὐλειον parum est aptum μεταφράσθη-
 μεν. Præterea conjunctio ἢ varias esse
 lectiones ferre indicat, quas inter datur
 optio.

¹ Eodem schemate ἂν ἀπόκνησα uter-
 tur initio Allegoriæ de Spbinge p. 355.
 Παλινοῦδία dictum est cum respectu ad
 decantatam illam Stesichori παλινοῦδιαν
 non expresse significato, quod vocabuli
 usus pridem esset tritissimus. Joannes
 Chrysostomus Orationis De precatone ter-
 tiæ initio: ἑαυτῶν καταγώσσονται, ὡς
 τὸν ἔμπροσθεν ἠπατημένους χρόνον, καὶ
 παλινοῦδιαν ἄσσονται καὶ ἀπολογῆσυν-
 ται. Isidorus Pelusiota Epi-t. 3, 54: εἰ
 οὐδὲ εἰς γῆρας βαθῶν ἑλλητικῶς παλι-
 νοῦδιαν ἄδεις, ποτὲ μετανοήσεις; De-
 metrius Cydonius in meis Anecdosis Novis
 p. 297: εἰ δ' ἀπολύσασθαι βούλει τὰ
 κατηγορημένα, μίμησαι τὸν Στησίχο-
 ρον τῇ παλινοῦδιᾳ. Ibi nota, quam
 debuissim augere loco Aristideo cujus me-
 minit Demetrius, sed qui mihi tunc præsto
 non ad: rat. Aristides igitur Orat. 21, p.
 430: νῦν δ' ὥρα μοι τὸν Στησίχορον
 μιμήσασθαι τῇ παλινοῦδιᾳ. Ibi Jeb-
 bius. Adde Davisium ad Maximum Tyr.
 Dissert. 27, 1.

² A, ἡμῶν.

³ Accessit ποτε ex A. G B, ἀφίξω-
 μαί. Pronunciatio neglectior confundebat

hodieque confundit vocales ω ο, quam
 scriptura imitatur. Melissa Epistola inter
 Pythagoricas duodecima: τῷ γὰρ ἐσπου-
 δασμένως ἐθέλειν τι ἀκούσαι περὶ γυ-
 ναικῶς εὐκοσμίας καλὰν ἐλπίδα διδοῖ,
 ὅτι μέλλεις πολιούσθαι κατ' ἀρετὰν.
 Inveni in codice τὸ, apta jam syntaxi verbi
 διδοῖ.

⁴ G B, αὐτῷ. A, αὐτόν. Præstuli dati-
 vum, quum accusativus αὐτόν ὑποκάθη-
 ται alienum videatur habere sensum.

⁵ Subaudiendum forsitan ἑμαυτόν·
 ἐφήσω ἑμαυτόν τῇ γλώττῃ.

⁶ G B, ἀτρύχως.

⁷ Aristoteles Metaph. 1, 2, p. 8: ὁ
 ἀπορῶν καὶ θαυμάζων οἶεται ἀγνοεῖν·
 διὸ καὶ φιλόμυθος ὁ φιλόσοφος πῶς
 ἐστίν· ὁ γὰρ μῦθος σύγκειται ἐκ θαυ-
 μασιῶν.

⁸ G A, παιδικὰ. B, παιδικαί, unde
 conjeci scribendum παιδιὰί, ac scripsi,
 confirmatus vocibus vicinis παιγνία παι-
 ζόμεν, quum παιδικὰ sensum habeat hic
 alienum. Nam fabula, oratio jucunda, hi-
 storia oblectatione et festivitate condita non
 sunt amores, τὰ παιδικὰ, philosophi, sed
 ex occasione lusus et contentæ mentis re-
 laxatio. De nomine παιδικὰ Barth. ad Za-
 chariam p. 326 mæ editionis; Markland.
 ad Maximum Tyr. 35, § 1; Iahn. Symbolis
 pp. 11, 401; notata mihi ad Philostrati
 Heroica p. 410; Bergk, De reliquis co-
 mædiæ p. 184. Statim τῷ accessit ex A.

Παίξωμεν¹ οὖν καὶ ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, περὶ τὸν ἐκ Διὸς ἐκφύ-
 τα² Τάνταλον, καὶ θεασώμεθα τοῦτον τῷ λόγῳ ὅπως ποτὲ, τῷ ἄερί
 τὸν πάντα χρόνον περιποτώμενος, δειμαίνει μὲν τὴν ὑπερτέλλου-
 σαν πέτραν, ἥτις ἀδαμαντίνους³ ὡσπερ καλωδίους ἀπρωρημένη,
 καὶ μικρόν τι τῆς ἐκείνου ὑπερανέχουσα κορυφῆς⁴, φοβεῖ μὲν⁵ τῷ
 μέλλειν κατιέναι, οὐ κάτεισι δὲ· ὁ δὲ τῷ φόβῳ κυμαίνεται⁶, καὶ

¹ G B, παίξωμεν, et sic A forsitan, in quo passim litteræ ζ ζ eodem modo exarantur. Παίξω enim non est omnino docticum, et potuit hanc formam Psellus reperire in suo Platonis exemplari. Vide Winckelmann. ad Euthyd. p. 32.

² G B, ἐκ Διὸς φύντα. A, ἐκ Δ. ἐκφύντα, quæ præpositionum abundantia non est infrequens. Accessit ποτὲ ex A.

³ Utitur verbis Euripidis Oreste 5: Διὸς πεφυκὼς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος, Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτραν Ἄερι ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην, Ὡς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς, ἀνθρώπος ὢν, Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον, Ἀκόλαστον ἔσχε γλώσσαν, αἰσχίστην νόσον. Monebo in transcurso Euripidis locum observatum esse Theodoro Hyrtaceno querenti Epist. 77 se ardere siti, ut Tantalus olim de quo tradit fabula τίνειν δίκην πικρὰν πρὸς Διὸς πατέρος· θεοῖς γὰρ συνεστιάμενος « Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον », καὶ μυστηρίων ἠκροαμένος, εἶτ' ἐκείθεν κατιὼν καὶ τοῖς κάτω συνδιαιτώμενος, ἃ μὲν ἑώρα ἃ δ' ἠκροᾶτο γλώττη διεπόρθημεν ἀκολάστῳ. Est πατέρος prava lectio editoris, male solventis codicis, quem vidi, compendium πρὸς, legendum πατρός. Proni fuerunt interpretes nostrates in reddendum græcum ἀδαμαντίνους latinumque « adamantinus » vernaculis vocabulis « diamant, de diamant », quos memini redarguere ad Philostrati Heroica p. 407. Nec semel id tetigi nomen; vide ad Philostrati Epistolam 19. Utilia monuerat olim Spanhemius ad Juliani Cæsares p. 202. Iud. Racinius: « Prométhée est attaché dans Eschyle à un rocher avec des clous de diamant ». Eschylus: Ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν

ἄρρήτοις πέδαις· quæ vincula sunt e ferro coacta durissimum. Pluto in Swiftii versibus catenas tenet adamantinas ac terreas: « Gloomy Pluto, king of terrors, a Arm'd in adamantine chains ». Adi nunc Martinum v. egregium ad Timæum n. 83.

⁴ G B, κεφαλῆς. A, κορυφῆς, ex Euripidis loco. Dion Chrys. Or. 6, p. 216, loco pulchro: οὐ τῷ σώματι μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ ψυχῇ τοῦ τυράννου περιπέπηγε τὰ ξίφη, ὥστε τὸν ἐν ἄδου Τάνταλον, ὃν φασὶ « κεφαλῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνειν πέτραν », πολὺ βῆρον διάγειν. In Dione κεφαλῆς Porsonus ad Orestem esse ait ex glossa. Emperius κεφαλῆς servavit, idque prudenter, codicibus, ut videtur, id servantibus; sed potuit Porsonum nominare, ob viri auctoritatem.

⁵ Ex A accessit μὲν.

⁶ Pindarus fragmento 88, quod est orationis λυρικωτάτης splendidum specimen, prævit dicens, ὅς πόθῳ μὴ κυμαίνεται. Quadam die, quum ipse θαύματι κυμαινόμενος hunc locum explicarem juveni non græce docto quidem, sed et ipsi poetæ, in convicia erupit: « Est-ce croyable? « est-ce possible? mais c'est cent fois pire « que II! Au lieu de galimatias, je dirai « désormais galipindare, comme Voltaire « disait galinomas, si pourtant vous le « permettez ». Cui reponcham: « Vrai- « ment je ne le permets pas. Il faut faire « la part des idiômes. Dans les lyriques « anglais et allemands que vous entendez « a bien, que de hardiesses qui doivent « étonner votre timidité, contrarier vos « idées de goût, de bon goût, comme nous « l'appelons! Mais n'abûsez pas du bon « goût; il ne doit pas être exclusif. Le « spirituel Chamfort disait de Suard,

ταύτην δίδωσι δίκην τῆς ἀκολάστου γλώσσης¹ καὶ ξύγκλυδος.

Πρὶν ἢ δὲ τὰ τοῦ παιδὸς² ἐξέτασαι, τὸν τούτου πατέρα κατανοήσωμεν, ἔστις ἔστιν ὁ Ζεὺς. Ἔμοι δὲ τοῦτο δοκεῖ σπουδῆς ἀξιὸν πῶς ἀμφίβολον αὐτῷ τὴν γονὴν ὁ τοῦ δράματος ὑποκριτῆς³ προσμαρτύρεται· « Διὸς » γὰρ φησι⁴ « πεφυκῶς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος ».

« homme de goût, si onc il en fut, mais trop « sénére, trop difficile à contenter : *Le a goût de M. Suard c'est du dégoût* ». Ταῦτα πεπαίσθω ἡμῖν, καὶ ἴσως ἰκανῶς ἔχει, ut ait Plato.

¹ G, γλώττης. A B, γλώσσης, quod sumsi ut Euripideum. Addidi καὶ ξύγκλυδος ex A, quod absens non desiderabatur. Est γλώσσα ξύγκλυς, ni fallor, lingua quæ largo quasi flumine verba defundit, vel quæ cuncta undique collecta, vera cum falsis psoniscua blaterat. Exemplum aliud non novi.

² G B, τὰ περὶ τ. π. A, τὰ τοῦ.

³ Hic et inferius p. 350, ὑποκριτῆς capiendum de ipso tragædiæ auctore.

⁴ Medio versui interposita verba γὰρ φησι ex A. Sic sæpius emblemata id genus versibus allegatis interserunt. Athenæus 13, 47 de Gnathæna Sophocleum versum citante : « Ὀλόμενε παίδων », ἔφη, « ποῖον εἶρηκας λόγον »; Plato Alcibiade posteriore § 9, usus loco poetæ cuiusdam : λέγει δὲ πῶς ᾠδὴ· « Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλά » φησὶ « καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις Ἄμμι δίδου »... Interjectum φησὶ corrumpit versus rhythmicam recitationem, idque tanto pejus quod erat inutile post λέγει δὲ πῶς ᾠδὴ. Vir eruditus quidam inelegantibus illis emblematis non semel est usus : « l'enthus » καὶ μὴν ὄραν μοι « inquit » δύο μὲν ἑλίου δακῶ. Ipse ad Telemacheidem Fenelonis t. 2, p. 116, versum Sophoclis apposui cum glossa qua rhythmus barbare jugulatur : Ταύτη (τῆ νήσῳ) πελάζει ναυθάτης οὐδεὶς ἐκῶν. Moneta ad Mezagiana t. 3, p. 49 testimonium profert poetieum hocce modo : « Les cornes en ef- « fet sont » (*pour me servir des paroles de Scarron*) « un mystérieux bois que per-

« sonne ne voit... » Nihil potest esse dignius et inconcinnius. Debit saltem pausam rhythmi facere post cæsuras, « Les cornes en effet » (*pour me servir*). Gujetus Bibliotheca Gul. Colleteti locum apponens, versum non bonum vitavit parenthesi *dit-il*, Harpam quoque in Lyceo sic peccare memini, et Dalembertum Elogiis plus vice simplici. Hic exempli causa Moneta distichon Burgundionum dialecto scriptum sic allegavit : « Quei pitié » (*dit-il*) « de voi « tant de sotâne Contre ein ruchô si fort « si demenai ! ». *Ruchô* vel *ruchot*, quo Burgundiones nomine vocant vestimentum quoddam vinitorium, « le manteau dédié aux chevaliers de l'ordre du gay, ou de la *serpette* » teste Tabaroto *Escaignes Dijonnoises* Prologo p. 19 ; *ruchô* igitur miram similitudinem habet formæ ac significationis cum *ρούχα*, quod recentioribus Græcis ἐνδυμα, φόρεμα valet. Id vocabulum attigi ad Andreopoli Syntipam ; pluribus illustrant Cangius Glossario, Corayus Atactis. Scoti utuntur vel usi sunt vestimento cuius non absimile nomen est *rokelay*. Gualt. Scott. Waverlei Historia c. 10 : « Luckie Macleary, having put on her clean « toy, rokelay and scarlet plaid, gravely « awaited the arrival of the company ». Gallicus interpres vir doct. monet Scotis *rokelay* esse palliolum quoddam sic vocatum, qua de re ipsi fidem habeo ; sed addit « nous avons le mot *roquelauze* en « français », ac jam non mecum facit. Nam in vocabulo *roquelauze* fortuita tantum est litterarum parilitas, quum id vestimenti genus nomen nactum fuerit vel a pago quodam *Roquelauze* dicto, ut *Caudebec* in Boilavii Epistola « Autour d'un caudebec « j'en ai lu la préface », petasus sic dictus ab oppidulo *Caudebec* ; vel a magnate quo-

Ἄλλ' ἐπειδὴ¹ πλάτος² ὑπανοιγόμενον τῶν θεωρημάτων ὄρω,
δοκεῖ μοι ὡσπερ τελετὴ τιμὴ τῷ λόγῳ προσέρχεται. Αἱ γὰρ τε-
λεταί³, σωματικά τούτων τὰ παραπετάσματα⁴ ἦν δὲ εἶσω τῶν
αὐτῶν χωρήσει τις, φῶς ἐκεῖ καθαρὸν καὶ τῶν ἐσθίων⁵ ἀπο-
γύμνωσις. Τὸν Δία τοίνυν οἱ Ἕλληνας, ἄλλος ἄλλαις τούτων⁶ ἐν-
νοίαις κατεμερίσαντο. Οἱ μὲν γὰρ τὸν τοῦ παντός τούτου⁷ ὑπο-
νοοῦσι δημιουργόν, ὃν δὴ διὰ τοῦτο καὶ Ζῆνα καὶ Δία προση-
γορεύασαν· ἐκεῖνο μὲν ὡς τῆς ζωῆς⁸ τοῖς οὔσι χορηγόν, τοῦτο
δὲ ὡς αἰτίαν τινα διὰ πάντων τῶν ὄντων φοιτήσασαν⁹, ὃν δὴ

dam ex amplissima olim et patricia fami-
lia *Roque-laure*, quo in nomine *roque* est
latine rupes, ut in aliis compositis, *Roque-
mudour*, Rupes amatoris, *Roquetuillade*
Rupescissa, *Roqueforti* Rupes fortis, *Ro-
quemauris* *Rupes maura*, cet. Aptius
comparasset v. d. ecclesasticum *rochet*,
quod vocabulum Boilavii ludicrum epos
fecit classicum: «Tu dors! attends tu
est donc que sans bulle et sans titre, Il te
a ravisse encor le rochet et la mitre?»
Legendus Menagius Etymologico.

¹ G, ἐπει. A B, ἐπειδὴ.

² Pro πλάτος forsan scripsit auctor
πέλαγος, metaphora notissima. Gregorius
Cyprius in meis Anecd. Græcis t. 1, p.
343: τοσοῦτον πραγμάτων διανήξα-
σθαι πέλαγος. Libanius t. 1, p. 413: ἐ-
κεῖνα μὲν μοι χορηγήσει πρὸς μῆκος
λόγου μικρόν (cod. συμκρόν) ἴστερον,
ἐπειδὴν εἰς τὸ πᾶν ἀφείναι πέλαγος
ὁ θεὸς ἐπιτρέπτῃ. Discipulus Libanii Jo-
annes Chrys., ad Antiochenos Hom. 7, § 5,
magistri premeus vestigia: ὄρω τὸν και-
ρὸν ἡμῶν οὐκ ἐπιτρέποντα πρὸς τοι-
οῦτον ἀφείναι τὸν λόγον πέλαγος. Quem
opinor scripsisse τῶν λόγων, verbo ἀφεί-
ναι pendente ἀμεταβάτως, ut Philostrati
Herocicorum initio: φασὶ γὰρ ἡμᾶς ἀφή-
σειν εἰς τὸν Αἰγαῖον αὐτόν. Ibi nota
mea. Infinita sunt exempla. Ovidius forte
est sub oculis F. 2, 4: «Nunc primum
velis, Elegi, majoribus itis». Quod admo-
vebo ad Byronis *Donny Johnny*, libro
quinto, strophæ 158: but 'tis time... To

slacken sail and anchor with our rhyme.

³ Nominativus est absolutus αἱ τελε-
ταί, τούτων, quæ figura non rara est.
Philostratus Icon. 6, p. 11: φαρέτραι
χρυσόπαστοι καὶ χρυσαί, γυμνὴ τού-
των ἡ ἀγέλη πᾶσα. Ibi Jacobs. Monni
et ad Nicetam Eugenianum pag. 98. Adde
Palaiet. ad Joannem Evangelio 8, 45;
Battier. Observat. ad N. T. § 4, in Bi-
blioth. Hist. philol. theolog. classe octava:
Kaysar ad Philostr. Soph. p. 165.

⁴ Alludit Paellus ad Mystera et initio Al-
legoriæ de Sphinge, loco conferendo.

⁵ G B, αἰσθητῶν. A, ἐσθίων.

⁶ G B sine τούτων. quod accessit ex A.

⁷ G B οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν πρώτων τοῦ
παντός. Et hic sequor A.

⁸ A sine τῆς.

⁹ G B, φοιτήσασαν. A, φοιτήσαντα.
An αἰτίον? Posset tamen defendi, etai
durum valde, φοιτήσαντα αἰτίαν, expo-
nente nomine αἰτίαν τοῦ φοιτήσαντος;
τὴν ποιότητα, τὴν φύσιν. Phurnutus
c. 2 mundi animam vocari Zeûs ait, quod
sit αἰτία τοῖς ζῴσι τοῦ ζῆν. Plato Craty-
to § 28: οἱ μὲν Ζῆνα, οἱ δὲ Δία καλοῦ-
σι συντιθέμενα δὲ ταῦτα εἰς ἓν δη-
λοῖ τὴν φύσιν τοῦ θεοῦ, ὃ δὴ προσή-
κειν φημὲν ὀνόματι οἷωτε εἶναι ἀπερ-
γάζεσθαι: οὐ γὰρ ἐστὶν ἡμῶν καὶ τοῖς
ἄλλοις πᾶσιν ὄσι: ἐστὶν αἰτίος μάλ-
λον τοῦ ζῆν ἢ ὁ ἄρχων τε καὶ βασιλεὺς
τῶν πάντων. Ibi Heindorf, collato Hee-
ren. ad Stobæum Ecl. 1, 3, 26; Kapp.
ad Aristot. De mundo 7, 2.

καὶ τρίτον ποιῶσιν ἀπὸ τοῦ ἑνός. Ἐν γὰρ φασὶ τὸ ἐκ τῶν πάντων καὶ πρὸ τῶν¹ πάντων, μεθ' ὃ² ἰδέας, καὶ ἐφεξῆς τὸν δημιουργόν. Τοῦτον γὰρ ἀμέσως προσάγουσι τοῖς ποιήμασιν. Οἱ δὲ τινες ταύτην μὲν τὴν αἰτίαν ἀπέγνωσαν³, φαινομένη ἔτι τιμὴ φύσει τὴν προσηγορίαν ταύτην ἐπιφημίζουσιν, ἥτις δὴ⁴ ἑ δεύτερος πλάνης ἐστὶ, Ζεὺς τοῖς ἀστρολόγοις ἐπινομαζόμενος, ὅτι, τοῦ ὑπερκειμένου τοῦτον φθαρτοῦ τυγχάνοντος ταῖς γενέσεσιν, οὗτος οἷς ἂν ἀλῶ σχηματιζόμενος ἢ ὑφαίρειται τι τῶν⁵ κακίωνων, ἢ προστίθῃσι τὰ καλλίονα.

Τοιαύτη μὲν καὶ ἡ δευτέρα δόξα περὶ τοῦ Διὸς τοῖς Ἑλλήσιν ἢ δὲ τρίτη ἱστορικώτερα, καὶ ἴσως ἀληθεστέρα⁶. Αὐτὸν τε γὰρ καὶ τὸν τοῦτου πατέρα τὸν Κρόνον⁷ οἱ μῦθοι ὁμόθεν⁸ ἀπὸ Κρήτης γεννώσι, καὶ τὸν μὲν οὐκ ἴσασιν ὅπου⁹ γῆς κατορώρυκται, τοῦ δὲ τὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ δεικνύουσι κολωνόν¹⁰. εἶτα, τὴν θνητὴν ὑπεραναθάνας¹¹ φύσιν, ἀγχισπόρους ποιῶσιν τῆς οὐσίας τῆς κρείττονος, καὶ πρὸς τὸ τῆς θεϊότητος εἶδος μεταδιβάζουσιν. Τούτῳ δὴ τῷ λόγῳ καὶ Ἑρμῆς προστίθεται ὁ Τρισμέγιστος. Τάλλα γὰρ παραθεωρῶν τοὺς μύθους¹², τοῦτον δὴ μόνον γυμνὸν ἐξεδέξατο¹³, καὶ πρὸς τὴν ἐκείνου μίμησιν τὸν ἑαυτοῦ παῖδα διερεθίζει τὸν Τάτ¹⁴.

¹ A dedit τῶν..τῶν.

² G B μεθ' ὄν. A, μ. δ.

³ G B ἐγύμνωσαν. A, ἀπέγνωσαν.

⁴ Ex A addidi δὴ. Sicp. 349, 15, ἥτις δὴ.

⁵ G B, φθαρτικοῦ... ὑφαίρειται τῶν. Potest τι per ellipsin abesse. Sed sequor A ob praestantiam. Et infra p. 350 ubi G B ἀφαίρειται τοῦ θεοῦ, A inserit τι.

⁶ G B, ἱστορικώτερα ἴσως, καὶ ἄλλ. A, ἀληθεστέρον.

⁷ A, γὰρ τόν... G, γὰρ καὶ τὸν π. τ. Κρόνον.

⁸ Sumsi ὁμόθεν ex A.

⁹ A, ὅπη. B, ὅπου. G, ὅπου.

¹⁰ Locus est classicus Ciceronis N. D,

3, 21, dicentis tres theologis Joves numerari, « primum et secundum Arcadas, tertium Cretensem, Saturni filium, cujus in illa insula sepulcrum ostenditur ». Ibi Davisius. Legendum nobile exordium Hymni in Jovem Callimachei cum nota Spanhemii.

¹¹ G B, ὑπεραναθάνας· φύσιν. A, φύσιν ὑπεραναθάνας.

¹² A, θεωρῶν τοὺς μύθους. G B, παραθ. τοῖς μύθοις.

¹³ G B, ἐδέξατο. A, ἐξεδέξατο.

¹⁴ G B, μίμησιν διερεθίζει τὸν Τάτalon. Sequor A, excepto quod Tāt scripsi pro τα. Etenim in Hermetis Trismegisti Psephandro sermones ab eo scripti sunt πρὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Τάτ.

Ἡμῖν μὲν οὖν, εἰ πρὸς ¹ τὴν ἰστορίαν τὸν μῦθον μεταχειριζοίμεθα, οὐδὲν μέγα ἔσται σωματικὰς γενέσεις τοῦ Ταντάλου συνειληχίσιν· ² ἀλλ' οὐδ' εἰ ³ πρὸς τὸ ἄστρον τὸν λόγον ἀνατείνομεν, ἄξιόν τι τῆς φιλοσόφου σπουδάσομεν σκέψεως· τὰ γὰρ ἐκ τῶν μαθημάτων οὐχ ὑπάρξεις, ἀλλὰ σχήματα καὶ ποιότητες. Λεγέσθω τοίνυν παρ' ἡμῖν ⁴ Ζεὺς ὁ χορηγὸς ζωῆς τοῖς ἄλλοις θεοῖς, Τάνταλος δὲ τὸ αἰθέριον πῦρ· τέταται ⁵ γὰρ δι' ἄλλων τῶν σφαιρῶν, καὶ φύσει ἔχει ἄνω κάτωθεν ἄλλεσθαι. Τοῦτο γοῦν τὸ αἰθέριον πῦρ, ὃ παρὰ τῷ τραγωδῷ Τάνταλος, τῷ ἀέρι πέφυκεν ἐποχούμενον· τῷ γὰρ πέρατι τῆς τοῦ πυρὸς σφαίρας ἡ ἀρχὴ τῆς τοῦ ἀέρος προσήπται· λεπτότερον δὲ τυγχάνον τοῦ ἀέρος τὸ πῦρ, ὡσπερ ὀχήματι τιμὴ τούτῳ ἐπελαφρίζεται. Ὁ δὲ ὑπερτέλλων τὴν τούτου κορυφὴν πέτρος ⁶, ὃ κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα σφαῖρος ⁷ ἔστιν, ὡς δ' ἂν ἡμεῖς φαίημεν ⁸, ἡ ἀπλανὴς κυκλοφορία. Ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸ πῦρ ὑποβέβηκε, τὴν ἀπλανῆ δὲ σφαῖραν τὸ πῦρ, ἥτις δὴ, ὡσπερ τις ⁹ χερμάς, ἐπιβεβάρηται καθάπερ τιμὴ κορυφῇ τῇ πρώτῃ ἐπιφανείᾳ τοῦ πυρὸς· αὕτη δὲ ἡ ἀπλανὴς τῇ ἀπαύστῳ καὶ ταχεῖα περιαγωγῇ τῆς κινήσεως δοκεῖ μὲν πιεῖζειν τὸ πῦρ, ἵνα μηδὲν τι καινὸν ἐν τοῖς πολυκλονήτοις στοιχείαις γένηται· οὐ

¹ G B, ἡμῖν μὲν οὖν, εἰ μὲν πρὸς. A sine utroque μὲν.

² G B, συνειλοχόσιν. A. συνειληχ.

³ A sine ei.

⁴ A, ἡμῖν. G B, ἡμῶν. Utraque lectio est probabilis.

⁵ C, πῦρ πέταται. B, πῦρ πέτ. A, πῦρ τέτ. Μοι G B, τοῦ ἀέρος· τυγχάνον.

⁶ G B, κεφαλήν λίθος. Cf. p. 345, n. 4. Alia est in Platonis Cratylō de Tantalō inversio allegorica § 28, ad quem adhibe Procli Scholia § 92.

⁷ A, κατὰ ἔμπεδοκλήν. Sturzins quidem Empedocle p. 514, v. 24, affert philosophi distichon, cuius hoc duntaxat he-

misticium Σφαῖρος κυκλοτερὴς non controversiam facit, ac magna cum eruditione et diligentia plurimos veterum de sphaero locos collegit atque ordinavit, non cognito tamen, ut videtur Paelli testimonio. Proclus in Alcibiadem p. 113: σεμνὸν μὲν καὶ τίμων (ἴμο τίμιον) ἡ φίλια ἐστὶ... τὴν πρώτῃ ἐν τοῖς θεοῖς ὑπέστη καὶ τῇ νοεῖ ζωῇ, καὶ τῷ κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα νοητῷ θεῷ Σφαῖρον δὲ αὐτὸν ἐκείνος εἰώθεν ἀποκαλεῖν. Ibi Creuzerus disticho Empedoclis, ut est a Sturzio editum, utitur; quod miror equidem.

⁸ A, φαίημεν.

⁹ G B, τὴν δὲ ἀπλανῆ. Accessit τι: ex A.

διαφθείρει δέ, αλλά τὸ μὲν ὡσπερ ὑποπέφρικε (διδόσθω ¹ γὰρ τοῦτο τῆ τοῦ μύθου ἐξουσία), συναγόμενίν τε καὶ συνειλούμενον ὁ δὲ περιελισσόμενος κύκλος ἀφαιρεῖται τι αὐτῷ αἰεὶ τοῦ θεοῦ, τὸν ἀπατα χρόνον ζωογονῶν, ἀλλ' οὐ φθείρων.

Τὸ δὲ ἀμφιβάλλειν τὸν ὑποκριτὴν ² περὶ τῆς τούτου γενέσεως ταύτην μὲν ὑποβάλλει τὴν ἔννοιαν, ὅτι τετολημῆσάσιν τινες τῶν στωικῶν πυρώδη φύσιν τῷ τοῦ παντός προσάψαι δημιουργῶ ³, ἀλλ' οὐχ ἢ γὰρ Ἀκαδημία, οὐθ' ἢ πρεσβυτέρα οὐθ' ἢ νεωτέρα, τεύτον τὸν λόγον ἐδέξατο ⁴. ἀσώματον δὲ τοῦτον ὠρίσαντο καὶ πρὸς μηδὲν τῶν σταχειῶν εἰσικός τι ἔχοντα. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἐν τῇ σκηνῇ λόγος ἀμφιβάλλει περὶ τὰς τοῦ Ταντάλου γονάς, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ δημιουργοῦ τὸ πῦρ γεγενῆσθαι ταῖς δημῶδες παραχωρεῖ ὑπολήψει· σπουδάζεται γὰρ φιλοσοφία κατὰ τοῖς δράμασι, καὶ διὰ τοῦτο ἔπερ ἀπεμφαίνον ⁵ τοῦ μύθου πρὸς τὸν ἀληθῆ λόγον εὐρίσκει ⁶ τῷ συρφετῷ τοῦ πλήθους δίδωσιν ⁷.

Ἄλλὰ πῶς ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ἦν ⁸, πῶς δὲ τῆς κάτω γενέσεως πεφυκῶς ἀποτελεσμα, συνδητᾶτο θεοῖς, πῶς δὲ καὶ συν-

¹ Sic A. G B, δεδόσθω. Pachymeres Prognmn. p. 558: θεὸς οὕσα συνέσεως πλήρης οὐκ ἂν ἤρεϊτο τῶν κρείττωνων τὰ χείρονα· ἀλλ' ἔστω, δεδόσθω καὶ τοῦτο τοῖς ποιηταῖς. Procopius Gazæus epistola 36 Maianæ, quum oratione declamatoria valde et sophistica exclamasset, εἰθε γενοίμην Περσεύς καὶ φανείην ὑπόπερος... ἤδη καὶ τὸν Ἄδαριν πηλάκις ἐζήλωσα., addit: Περσεύς δὲ καὶ Ἄδαρις ποιηταῖς δεδόσθω καὶ μύθοις.

² Est υποκριτής ipse tragædiæ auctor Euripides, ut superius p. 346, 4.

³ Aristoteles Eusebii Præp. Ev. 15, c. 12, de philosophia Stoicorum: στοιχεῖον εἰναι φασὶ τῶν ὄντων τὸ πῦρ, καθάπερ Ἡράκλειτος, τούτου δ' ἄρχας ὕλην καὶ θεόν. Porphyrius ibid. c. 14, contra Stoicorum de deo opinionem: τὸν

δὲ θεὸν οὐκ ὀκνοῦσι πῦρ νοερόν εἰπόντες αἰδίων καταλιπεῖν. Stobæo Ecl. Phys. 1, § 28, p. 60, Zeno dicitur vovν κόσμου πῦρινον posuisse. Zeno apud Ciceronem Acad. 1, 12, « statuebat ignem « esse ipsam naturam, quæ quidquid gignere » ret ». Ibi Castillon, Lipsius videndus Physiol. Stoic. 1, 6.

⁴ G B, ἐδέξατο, et mox γεγενῆσθαι. A, ἐδέξαντο.

⁵ Verbum ἀπεμφαίνειν scripsi in Tzetze Allegoriis Φ. 136.

⁶ A, εὐρίσκει. G B, εὐρίσκων.

⁷ G B, τῷ συρφ. διδ. τ. πλ. Transposui ex A. Et statim G B, ἄνθρωπος ὁ τ., quod ex A transposui.

⁸ G B, συνδητούτο.. διατιώμενος. Sequor A. Variantem συνδ. indicabam olium ad Vitam Barlaami Anecdosis Græcis t. 4, p. 5.

διατώμενος τούτοις ἔκφορα τὰ ἐκείνων ἐποίει μυστήρια ¹, καὶ διὰ τοῦτο ἠώρηται καὶ τὸν λίθον πεφόδηται ²; Φημί τοίνυν ἐγὼ ὡς ἀρχὴ τοῖς ἐν γενέσει τὸ πῦρ. Ἡμῖν τι ³ γὰρ εἰς τὴν σωματικὴν οὐσίαν συντελεῖ καὶ μέρος γίγνεται τῆς συνθέσεως τὸ κερυφαϊότατον. Ἀλλὰ καὶ πᾶν αἰσθητὸν, φύσιν ἔχον ὀράσθαι, καὶ μὴ ἐράτω, ἐπιπροσθούντος αὐτῷ τινὸς σώματος, αὐτὸ δὴ τὸ ὀράσθαι τῆς πυρώδους οὐσίας μετέληφε. Τὴν δὲ ἀπλανῆ ⁴ παῖδες Ἑλλήνων πέμπτον ⁵ ὑποτιθέμενοι σῶμα, οὐδέν τι λυσitelεῖν ἡμῖν εἰς τὴν γένεσιν οἶονται. Διὰ τοῦτο λέγεται ὁ τεῦ Διὸς παῖς Τάνταλος, ὃν ἡμεῖς πῦρ ⁶ ἔθεωρήσαμεν, ἄνθρωπος εἶναι, καὶ τὴν γῆν λαχεῖν οἰκητήριον, ἔτι μεθ' ἡμῶν τὸ πῦρ καὶ πρώτη τοῦτο τοῦ σώματος ἱμῶν ⁷ σύστασις, τὸ δ' αὐτὸ καὶ θεοῖς ἔλαχεν ἑλληνικοῖς συνοι-

¹ Sunt μυστήρια, secreta, arcana privata. De hac significatione non rara mirum est tacuisse H. Stephanum. Photius Lexico p. 45 Porsonianæ: ἑχέμυθον, μυστήριον κρύπτον ἢ φρόνιμον · fortasse corrigendum κρύπτοντα. Artemidorus 4, c. 80, de muliere per somnia mulierem περιαινούση vel a muliere περιαινομένη, ait sic secreta communicari, μυστήρια. Stephanus Symeonis Sethi p. 25, tria esse ait a quibus abstinebit homo prudens, regis familiaritatem, venenatam potionem, et τὸ ταῖς γυναιξὶ πιστεύειν μυστήρια. Hoc etiam suadet Georgius Lapitha v. 643: Μὴ ἐκκαλύψῃς σὸν αὐτῇ μυστήριον, μηδὲ ὄλως· αὐτῇ scilicet τῇ συνοικῶ. Qui et alibi sic nomine est usus, quod monstravi. Menander Fragm. inc. 168: Μυστήριόν σου μὴ κατείπῃς τῷ φίλῳ, Καὶ οὐ φοβηθήσῃ αὐτὸν ἔχθρὸν γενόμενον. Secundum versus, cuius emendationem alii quærendam permiserunt editores, ita propono legendum, μὴ καὶ φοβηθῇ· αὐτὸν ἔχθρὸν γενόμενον. Symeon Sethi alia dabit exempla pp. 152, 348, 372. Adde quæ notavi ad Aristænetum p. 659. Et sic mysterium pro secreto usurpavit Cicero ad Atticum 4, 18: et neque sunt eæ epistolæ nostræ, quæ si perlatæ non sint nihil ea res nos offen-

«sura sit, quæ tantum habent mysteriorum «ut eas ne librariis quidem fere committamus».

² G B, ἠώρητο.. πεφόδητο. Ex A mutatum tempus.

³ G B, ἡμῖν τε. A, τι, qui mox habet γίγνεται καὶ συνθέσεως. G B, γίνεται et συνέσεως.

⁴ G B, ἀπλανῆ σφαῖραν. A sine σφαῖραν, ipsi neglectum auctori, ni fallor. Jam p. 349. quum plene dixisset ἀπλανῆ σφαῖραν, usus est ellipsi ἢ ἀπλανῆς. Fixus orbis, est circulus firmamenti, ἢ ἀπλανῆς σφαῖρα Psello, ἢ τῶν ἀπλανῶν σφαῖρα Aristoteli de mundo 2, 7: «orbis inerrabilis» Apuleio Aristotelem interpretanti p. 58.

⁵ G B, πέμπτον σῶμα ὑποτιθέμενον. Transposui ex A, ubi et ὑποτιθέμενοι. Apuleius p. 57 Aristotelem augens: «caelum... æther vocatur;... elementum «vero non unum ex quatuor quæ nota «sunt cunctis, sed longe aliud, numero «quintum, ordine primum». Conferenda «quinta illa natura» de qua Cicero Acad. 1, 12, ubi Davisius.

⁶ A B, πῦρ. C, πρῖν. Eadem confusio superius occurrebat. Mox G B, ἄνθρωπον. A, ἄνθρωπος.

⁷ Addidi τοῦτο et ἡμῶν ex A.

THE
MUSEUM OF
THE
CITY OF BOSTON
BOSTON, MASS.

ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΨΕΛΛΟΥ ΑΝΑΓΩΓΗ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΝΤΑΛΟΝ¹.

Πάλιν ἡμᾶς ἐπὶ τὰς ποιητικὰς πύλας² ἀνθελκετε³, ἀφ' ὧν
μόλις ἐπὶ τὴν φιλόσοφον αὐλειον ἀνθειλκίσθημεν⁴. Ἐγὼ δὲ καὶ

¹ Usus sum editione Gesneri a. 1544 quam deinceps significabo littera G, codicibusque Parisinis 1182 et 3058, designandis hoc littera B, priore littera A. Lemmata sumsi ex B.

² Habuit ποιητικὰς πύλας ex Platonis Phædro § 49. Vide n. ad Choricium p. 108. Sequentia τὴν αὐλειον φιλόσοφον sunt persistentis in eadem metaphora. Librarius in A scripsit φιλοσοφ, relicta lacunula, veluti dubitans an exhiberet φιλόσοφον, aut φιλοσόφων, aut forsitan φιλοσοφικὴν, exspectansque codicem in quo vocabulum posset legere totis exaratum litteris. Atqui in Procli Commentario ad Alcibiadem Priorem p. 17 Cusinianæ est varietas τῆς φιλοσόφου, et φιλοσοφικῆς, θεωρίας, meliorem illam eligente viro doctissimo. Julianus Cæsar Epist. 9: πολλὰ μὲν γὰρ ἦν φιλόσοφα παρ' αὐτῷ (βιβλία), πολλὰ δὲ ῥητορικά. Est varietas φιλοσόφων quam merito posthabuit Heylerus, qui pro sedula legendi diligentia meas commemorat notas ad Eunarium ac Marinum. Apud Psellum φιλοσόφων displicet post ποιητικὰς, apud Julianum ante ῥητορικά. Electionem forsitan redderet antiquitem genitivus nominis ποιητῶν, ῥητόρων. Athenæus 1, 2: Γαλήνῳ δὲ τοσαύτ' ἐκδέδωκε συγγράμματα φιλόσοφα τε καὶ ἱατρικά. Euripides, narrante Moschopulo, discipulus fuit Socratis ἐν τοῖς ἡθικοῖς καὶ φιλοσόφοις.

Sententia usus est Scholiastes Hecubæ 12, βίον φιλόσοφον ζῆ· ac simili Philemon Lexico: βιώ βίον φιλόσοφον. Ipse Psellus mox p. 349, τῆς φιλοσόφου σχέψεως. Latinis pariter « philosophus » adjectivè usurpatur, quæ enallage fit et in aliis utriusque linguæ nominibus. Moliæris Misanthropo 1, 1: « Mon flegme est philosophe autant que votre bile ». Fortasse qui erat poetarum latinorum lector non indiligens meminerat præclari versus Pacuvii: « Ego odi homines ignava opera, philosopha sententia ». Potuit tamen nomen *flegme* quasi persona vestire quæ philosopharetur; ad quam opinionem me ducit responsum colloquentis: « Mais ce flegme, « Monsieur, qui raisonne si bien, Ce « flegme pourra-t-il ne s'échauffer de « rien ». Sic Cicero de villa scribens ad Quintum fratrem 3, 1: « Ea villa quæ nunc « est, tanquam philosopha videtur esse quæ « objurget ceterarum villarum insaniam ». In alio scenæ ejusdem versu: « Ce chagrin philosophe est un peu trop sauvage », epithetum « philosophe » συνωνυμεί τῷ « philosophique ». Conversio foret non improbabilis: philosopha ista morositas est paulo agrestior.

³ Intelligendum de discipulis videtur, ad quos directæ sunt et oratiunculæ nonnullæ inter ejus opuscula reperjundæ a me edita Norimbergæ typis Campanianis.

⁴ G B, αὐλειον μετροκίσθημεν ἢ ἀν-

ἀπώκνησα πρὸς τὴν τοιαύτην παλινωδίαν¹, εἰ μὴ τὸ προβεβλη-
 μένον παρ' ὑμῶν² κρείττονος ἐδεῖτο τῆς ἐπισκέψεως· ἐπὶ γυμνόν
 μὲν γὰρ τὸν μῦθον οὐκ ἂν ποτε αὐτὸς ἀφίξομαι³ ἐκῶν. Εἰ δὲ τις
 αὐτῷ⁴, κρείττων τοῦ φαινομένου, ὑποκάθηται ἔννοια, δεῖσαν ποτὲ
 κατιέναι ἀπὸ τοῦ τῆς φιλοσοφίας ὕψους, ἐφήσω⁵ τῇ γλώττῃ,
 ὥσπερ βεύματι πρὸς τὸ κάταντες φερομένῳ. Δεῖ γὰρ τὸν φιλόσο-
 φον μὴ αἰεὶ ποτε ἀτρύτως⁶ ἔχειν πρὸς τὰς τῶν ὄντων ὑποψίας,
 ἀλλὰ καὶ φιλόμυθον⁷ εἶναι ποτε καὶ σπουδαῖεν περι τὰ παίγμα⁸
 παιδία⁹· δὲ τῷ φιλοσόφῳ μῦθος καὶ λέξις ἐπιτερπής, καὶ ἰστο-
 ρία ἢ διαχέουσα τὴν ψυχὴν ἢ συστέλλουσα.

αὐλοῦσθαι. Sequitur sum A, et propter eius praesentiam, et quod nomini αὔλειον parum est aptum μετακίσθη-
 μεν. Praeterea conjunctio ἢ varias esse lectiones ferre indicat, quas inter datur optio.

¹ Eodem schemate ἂν ἀπώκνησα uter in initio Allegoriae de Sphinge p. 355. Παλινωδία dictum est cum respectu ad decantatam illam Stesichori παλινωδίαν non expresse significato, quod vocabuli usus pridem esset triffissimus. Joannes Chrysostomus Orationis De precatione tertiae initio: ἐαυτῶν καταγνώσκονται, ὡς τὸν ἔμπροσθεν ἠπατημένοι χρόνον, καὶ παλινωδίαν ἄσονται καὶ ἀπολογησονται. Isidorus Pelusiota Epist. 3, 54: εἰ οὐδὲ εἰς γῆρας βαθὺ ἐληλακῶς παλινωδίαν ἄδεις, ποτε μετανοήσεις; Demetrius Cydonius in meis Anecdotis Novis p. 297: εἰ δ' ἀπολύσασθαι βούλει τὰ κατηγορημένα, μίμησαι τὸν Στρησίχορον τῇ παλινωδίᾳ. Ibi nota, quam debuisse augere loco Aristidei cujus inimit Demetrius, sed qui mihi tunc praesto non aderat. Aristides igitur Orat. 21, p. 430: νῦν δ' ὄρα μοι τὸν Στρησίχορον μιμήσασθαι τῇ παλινωδίᾳ. Ibi Jebb. Adde Davisiun ad Maximum Tyr. Dissert. 27, 1.

² A, ἡμῶν.

³ Accessit pote ex A. G B, ἀξίω-
 μαι. Pronunciatio neglectior confundebat

hodieque confundit vocales ω ο, quam scriptura imitatur. Melissa Epistola inter Pythagoricas duodecima: τῷ γὰρ ἐσπουδασμένως ἐθέλεις τὴ ἀκούσαι περι γυναικὸς εὐκοσμίας καλὰν ἐλπίδα διδοί, ὅτι μέλλεις πολλοῦσθαι κατ' ἀρετάν. Inveni in codice τὸ, apta jam syntaxi verbi didoi.

⁴ G B, αὐτῷ. A, αὐτόν. Præstali dationum, quam accusativus αὐτόν υποκάθηται alienam videatur habere sensum.

⁵ Subaudiendum forsitan ἔμαυτόν· ἐφήσω ἔμαυτόν τῇ γλώττῃ.

⁶ G B, ἀτρύτως.

⁷ Aristoteles Metaph. 1. 2, p. 8: ὁ ἀπορῶν καὶ θαυμάζων οἰεται ἀγνοεῖν διὸ καὶ φιλόμυθος ὁ φιλόσοφος πῶς ἔστιν· ὁ γὰρ μῦθος σύγκειται ἐκ θαυμασίων.

⁸ G A, παιδικά. B, παιδικά, unde conieci scribendum παιδία, ac scripsi, confirmatus vocibus vicinis παίγνια παίξωμεν, quum παιδικά sensum habeat hic alienum. Nam fabula, oratio jucunda, historia oblectatione et festivitate condita non sunt amores, τὰ παιδικά, philosophi, sed ex occasione lusus et contentae mentis relaxatio. De nomine παιδικά Barth. ad Zachariam p. 326 inæ editionis; Markland. ad Maximum Tyr. 35, § 1; Iahn. Symbolis pp. 11, 101; nota mihi ad Philostrati Heronica p. 410; Bergk, De reliquiis comædiæ p. 184. Statim τῷ accessit ex A.

Παίζωμεν¹ οὖν καὶ ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, περὶ τὸν ἐκ Διὸς ἐκφύνη-
τα² Τάνταλον, καὶ θεασώμεθα τοῦτον τῷ λόγῳ ὅπως ποτὲ, τῷ ἀέρι
τὸν πάντα χρόνον περιποτώμενος, δειμαίνει μὲν τὴν ὑπερτέλλου-
σαν πέτραν, ἥτις ἀδαμαντίνος³ ὡς περὶ καλωδίους ἀπληρωμένη,
καὶ μικρόν τι τῆς ἐκείνου ὑπερανέχουσα κορυφῆς⁴, φοβεῖ μὲν⁵ τῷ
μέλλειν κατιέναι, οὐ κἀτεισι δέ· ὁ δὲ τῷ φόβῳ κυμαίνεται⁶, καὶ

¹ G B, παίζωμεν, et sic A forsitan, in quo passim litteræ ξ ζ eodem modo exarantur. Παίζω enim non est omnino docticum, et potuit hanc formam Psellus reperire in suo Platonis exemplari. Vide Winckelmann. ad Euthyd. p. 32.

² G B, ἐκ Διὸς φύνητα. A, ἐκ Δ. ἐκφύνητα, quæ præpositionum abundantia non est infrequens. Accessit ποτὲ ex A.

³ Utitur verbis Euripidis Oreste 5: Διὸς πεφυκώς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος, Κορυφῆς ὑπερέλλοντα δειμαίνων πέτρον Ἀέρι ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην, Ὡς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς, ἀνθρώποις ὄν, Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον, Ἀκόλαστον ἔσχε γλώσσαν, ἀισχίστην νόσον. Monebo in transcurso Euripidis locum obversatum esse Theodoro Hyrtaceno querenti Epist. 77 se ardere siti, ut Tantalus olim de quo tradit fabula τίνειν δίκην πικρᾶν πρὸς Διὸς πατέρος· θεοῖς γὰρ συνεστιωμένος « Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον », καὶ μυστηρίων ἠχροαμένος, εἴτ' ἐκέθην κατιῶν καὶ τοῖς κάτω συνδιαιτώμενος, ἃ μὲν ἑώρα δ' δ' ἠχροᾶτο γλώττη διεπόρθημεν ἀκολάστον. Est πατέρος prava lectio editoris, male solventis codicis, quem vidi, compendium πρὸς, legendum πατρός. Proni fuerunt interpretes nostrates in reddendum græcum ἀδαμαντίνος latinumque « adamantinus » vernaculis vocabulis « diamant, de diamant », quos memini redarguere ad Philostrati Heroica p. 407. Nec semel id tetigi nomen; vide ad Philostrati Epistolam 19. Ut illa monuerat olim Spanhemius ad Juliani Cæsares p. 202. Ind. Racinius: « Prométhée est attaché dans Eschyle à un rocher avec des clous de diamant ». Æschylus: Ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν

ἀρήκτοις πέδαις· quæ vincula sunt e ferro confata durissimo. Pluto in Swiftii versibus catenas semet adamantinas ac ferreas: « Gloomy Pluto, king of terrors, « Arm'd in adamantine chains ». Adi nunc Martinum v. egregium ad Timæum n. 83.

⁴ G B, κεφαλῆς. A, κορυφῆς, ex Euripidis loco. Dion Chrys. Or. 6, p. 216, loco pulchro: οὐ τῷ σώματι μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ ψυχῇ τοῦ τυράννου περιπέπηγε τὰ ξίφη, ὥστε τὸν ἐν ἄβδου Τάνταλον, ὃν φασὶ « κεφαλῆς ὑπερέλλοντα δειμαίνειν πέτρον », πολὺ βῆρον διάγειν. In Dione κεφαλῆς Porsonus ad Orestem esse ait ex glossa. Empirius κεφαλῆς servavit, idque prudeuter, codicibus, ut videtur, id servantibus; sed potuit Porsonum nominare, ob viri auctoritatem.

⁵ Ex A accessit μὲν.

⁶ Pindarus fragmento 88, quod est orationis λυρικωτάτης splendidum specimen, prævit dicens, ὅς πόθῳ μὴ κυμαίνεται. Quadam die, quum ipse θαύματι κυμαινόμενος hunc locum explicarem juveni non græce docto quidem, sed et ipsi poetæ, in convicia erupit: « Est-ce croyable? « est-ce possible? mais c'est cent fois pire « que II. Au lieu de galimatias, je dirai « désormais *galipindare*, comme Voltaire « disait *galithomas*, si pourtant vous le « permettez ». Cui reponbam: « Vrai- « ment je ne le permets pas. Il faut faire « la part des idiômes. Dans les lyriques « anglais et allemands que vous entendez « bien, que de hardiesses qui doivent « étonner votre timidité, contrarier vos « idées de goût, de bon goût, comme nous « l'appelons! Mais n'abûsez pas du bon « goût; il ne doit pas être exclusif. Le « spirituel Chamfort disait de Suard,

ταύτην δίδωσι δίκην τῆς ἀκολάστου γλώσσης¹ και ξύγκλυδος.

Πρὶν ἢ δὲ τὰ τοῦ παιδὸς² ἐξέτασαι, τὸν τούτου πατέρα κατανοήσωμεν, ἔστις ἔστιν ὁ Ζεὺς. Ἐμοὶ δὲ τοῦτο δοκεῖ σπουδῆς ἀξιῶ πῶς ἀμφίβολον αὐτῇ τὴν γονὴν ὁ τοῦ δράματος ὑποκριτῆς³ προσμαρτύρεται « Διὸς » γὰρ φησι⁴ « πεφυκῶς, ὡς λέγουσι, Τάν-α τάλος ».

« homme de goût, si on c'en fut, mais trop sévère, trop difficile à contenter: *Le a goût de M. Suard e'est du dégoût* ». Ταῦτα πεπαίσθω ἡμῖν, και ἴσως ἰκανῶς ἔχει, ut ait Plato.

¹ G, γλώττης. A B, γλώσσης, quod sumsi ut Euripideum. Addidi και ξύγκλυδος ex A, quod absens non desiderabatur. Est γλώσσα ξύγκλυος, ni fallor, lingua quæ largo quasi flumine verba defundit, vel quæ cuncta undique collecta, vera cum falsis promiscua blaterat. Exemplum aliud non novi.

² G B, τὰ περὶ τ. π. A, τὰ τοῦ.

³ Hic et inferius p. 350, ὑποκριτῆς capiendum de ipso tragediæ auctore.

⁴ Medio versui interposita verba γὰρ φησι ex A. Sic sæpius emblemata id genus versibus allegatis interserunt. Athenæus 13, 47 de Gnatbæna Sophocleum versum citante: « Ὀλόμηνε παίδων », ἔφη, « ποῖον εἶρηκας λόγον »; Plato Alcibiade posteriore § 9, usus loco poetæ cuiusdam: λέγει δὲ πως ᾠδί· « Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλά » φησί « και εὐχομένοις και ἀνεύχτοις Ἄμμι δίδου »... Interjectum φησὶ corrumpit versus rhythmicam recitationem, idque tanto pejus quod erat inutile post λέγει δὲ πως ᾠδί. Vir eruditus quidam inelegantibus illis emblematis non semel est usus: « l'entheus » και μὴν ὄραῖν μοι « inquit » οὗο μὲν ἡλίους δοκῶ. Ipse ad Telemacheidem Fenelonis t. 2, p. 116, versus Sophoclis apposui cum glossa qua rhythmus barbare jugulatur: Ταύτη (τῇ νήσῳ) πελάζει ναυθάτης οὐδεὶς ἔκων. Moneta ad Menagiana t. 3, p. 49 testimonium profert poetieum hocce modo: « Les cornes en effet sont » (*pour me servir des paroles de Scarron*) « un mystérieux bois que per-

« sonne ne voit... » Nihil potest esse durius et inconcinnius. Debit saltem pausam rhythmici facere post cæsuras, « Les cornes en effet » (*pour me servir*). Gujetus Bibliotheca Gul. Colleteti locum apponens, versus non bonum vitiauit parenthesis *dit-il*, Harpam quoque in Lycæo sic peccare memini, et Dalembertum Elogius plus vice simplici. Hic exempli causa Monetæ distichon Burgundionum dialecto scriptum sic allegavit: « Quei pitié » (*dit-il*) « de voi « tant de sottise Contre ein ruché si fort « si demenai ! ». *Ruché* vel *ruchot*, quo Burgundiones nomine vocant vestimentum quoddam vinitorium, « le manteau dédié aux chevaliers de l'ordre du gouy, ou de la serpetta » teste Tabaroto *Éscaignes Dijonnoises* Prologo p. 19; *ruché* igitur miram similitudinem habet formæ ac significationis cum ῥούχω, quod recentioribus Græcis ἐνδυμα, φόρεμα valet. Id vocabulum attigi ad Andreopuli Syntipam; pluribus illustrant Cangius Glossario, Corayus Atactis. Scoti utuntur vel usi sunt vestimento cuius non absimile nomen est *rokelay*. Gualt. Scott. Waverlei Historia c. 10: « Luckie Macleary, having put on her clean « toy, rokelay and scarlet plaid, gravely « awaited the arrival of the company ». Gallieus interpres vir doct., monet Scotis *rokelay* esse palliolum quoddam sic vocatum, qua de re ipsi fidem habeo; sed addit « nous avons le mot *roquelaur* en « français », ac jam non necum facit. Nam in vocabulo *roquelaur* fortuita tantum est litterarum parilitas, quum id vestimenti genus nomen nactum fuerit vel a pago quodam *Ropuelaur* dicto, ut *Caudebec* in Boilavii Epistola « Autour d'un caudebec « j'en ai lu la préface », petasus sic dictus ab oppidulo *Caudebec*; vel a magnate quo-

'Αλλ' ἐπειδὴ¹ πλάτος² ὑπανοιγόμενον τῶν θεωρημάτων ὄρῳ, δοκεῖ μοι ὡσπερ τελετῇ τινὶ τῷ λόγῳ προσέρχασθαι. Αἱ γὰρ τελεταὶ³, σωματικὰ τούτων τὰ παραπετάσματα⁴ · ἦν δὲ εἴσω τῶν ἀδύτων χωρήσει τις, φῶς ἐκεῖ καθαρὸν καὶ τῶν ἐσθίων⁵ ἀπογύμνωσις. Τὸν Δία τοίνυν οἱ Ἕλληνες, ἄλλος ἄλλαις τούτων⁶ ἐννοίαις κατεμερίσαντο. Οἱ μὲν γὰρ τὸν τοῦ παντός τούτου⁷ ὑπονοοῦσι δημιουργόν, ὃν δὴ διὰ τούτο καὶ Ζῆνα καὶ Δία προσηγορεύεσθαι · ἐκεῖνο μὲν ὡς τῆς ζωῆς⁸ τοῖς οὔσι χορηγόν, τούτο δὲ ὡς αἰτίαν τινὰ διὰ πάντων τῶν ὄντων φοιτήσασαν⁹, ὃν δὴ

dam ex amplissima olim et patricia familia *Roquelaware*, quo in nomine *roque* est latine rupes, ut in aliis compositis, *Roquemadour*, Rupes amatoris, *Roquetaillade* Rupescissa, *Roqueforti* Rupes fortis, *Roquemaurus* *Rupes mauri*, cet. Aptius comparasset v. d. ecclesasticum *rochet*, quod vocabulum Boilavii ludicrum epos fecit classicum: «Tu dors! attends tu et donc que sans bulle et sans titre, Il te ravisse encor le rochet et la mitre?» Legendus Menagius Etymologico.

¹ G, ἐπει. A B, ἐπειδή.

² Pro πλάτος forsitan scripsit auctor πέλαιος, metaphora notissima. Gregorius Cyprius in meis Anecd. Græcis t. 1, p. 343: τοσοῦτον πραγμάτων διανήξασθαι πέλαιος. Libanius t. 1, p. 413: ἐκεῖνα μὲν μοι χορηγήσει πρὸς μῆκος λόγου μικρόν (cod. μικρόν) ἴστερον, ἐπειδὴν εἰς τὸ πᾶν ἀφείναι πέλαιος ὁ θεὸς ἐπιτρέπτῃ. Discipulus Libanii Johannes Chrys. ad Antiochenos Hom. 7, § 5, magistri premeus vestigia: ὄρῳ τὸν καιρὸν ἡμῖν οὐκ ἐπιτρέποντα πρὸς τοιοῦτον ἀφείναι τὸν λόγον πέλαιος. Quem opinor scripsisse τῶν λόγων, verbo ἀφείναι pendente ἀμεταβάτως, ut Philostrati Heroicorum initio: φασὶ γὰρ ἡμᾶς ἀφῆσειν εἰς τὸν Αἰγαῖον αὐτόν. Ibi nota mea. Infinita sunt exempla. Ovidius forte est sub oculis F. 2, 4: «Nunc primum velis, Elegi, majoribus itis». Quod admo-vebo ad Byronis *Donny Johnny*, libro quinto, strophæ 158: but 'tis time.... 'To

slacken sail and anchor with our rhyme.

³ Nominativus est absolutus αἱ τελεταί, τούτων, quæ figura non rara est. Philostratus Icon. 6, p. 11: φαρέτραι χρυσόπαστοι καὶ χρυσαί, γυμνῆ τούτων ἡ ἀγέλη πάσα. Ibi Jacobs. Monni et ad Nicetam Eugenianum pag. 98. Adde Palaiet. ad Joannem Evangelio 8, 45; Battier. Observat. ad N. T. § 4, in Biblioth. Hist. philol. theolog. classe octava; Kayser ad Philostr. Soph. p. 165.

⁴ Alludit Paellus ad Mysteria et initio Allegoriae de Sphinge, loco conferendo.

⁵ G B, αἰσθητῶν. A, ἐσθίων.

⁶ G B sine τούτων. quod accessit ex A.

⁷ G B οἱ μὲν γὰρ αὐτόν πρῶτον τοῦ παντός. Et hic sequor A.

⁸ A sine τῆς.

⁹ G B, φοιτήσασαν. A, φοιτήσαντα. An αἰτίον? Posset tamen defendi, etsi durum valde, φοιτήσαντα αἰτίαν, exponente nomine αἰτίαν τοῦ φοιτήσαντος; τὴν ποιότητα, τὴν φύσιν. Phurnutus c. 2 mundi animam vocari Zeὺς ait, quod sit αἰτία τοῖς ζώσι τοῦ ζῆν. Plato Cratyl. § 28: οἱ μὲν Ζῆνα, οἱ δὲ Δία καλοῦσι συντιθέμενα δὲ ταῦτα εἰς ἔνδηλον τὴν φύσιν τοῦ θεοῦ, ὃ δὴ προσήκειν φαιμέν ὀνόματι οἷωτε εἶναι ἀπεργάζεσθαι: οὐ γὰρ ἐστὶν ἡμῖν καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὅστι: ἐστὶν αἰτίος μάλλον τοῦ ζῆν ἢ ὁ ἀρχων τε καὶ βασιλεὺς τῶν πάντων. Ibi Heindorf, collato Heeren. ad Stobæum Ecl. 1, 3, 26; Kapp. ad Aristot. De mundo 7, 2.

καὶ τρίτον ποιῶσιν ἀπὸ τοῦ ἑνός. Ἐν γὰρ φασὶ τὸ ἐκ τῶν πάντων καὶ πρὸ τῶν¹ πάντων, μεθ' ὃ² ἰδέας, καὶ ἐφεξῆς τὸν δημιουργόν. Τοῦτον γὰρ ἀμέσως προσάγουσι τοῖς ποιήμασιν. Οἱ δὲ τινες ταύτην μὲν τὴν αἰτίαν ἀπέγνωσαν³, φαινομένη ἔτι τιμὴ φύσει τὴν προσηγορίαν ταύτην ἐπιφημίζουσιν, ἥτις δὴ⁴ ὁ δεύτερος πλάνης ἐστὶ, Ζεὺς τοῖς ἀστρολόγοις ἐπονομαζόμενος, ὅτι, τοῦ ὑπερκειμένου τοῦτον φθαρτοῦ τυγχάνοντος ταῖς γενέσεσιν, οὗτος οἷς ἂν ἀλῶ σχηματιζόμενος ἢ ὑφαίρεται τι τῶν⁵ κακίωνων, ἢ προστίθῃσι τὰ καλλίονα.

Τοιαύτη μὲν καὶ ἡ δευτέρα δόξα περὶ τοῦ Διὸς τοῖς Ἑλλήσιν ἢ δὲ τρίτη ἱστορικωτέρα, καὶ ἴσως ἀληθεστέρα⁶. Αὐτὸν τε γὰρ καὶ τὸν τούτου πατέρα τὸν Κρόνον⁷ οἱ μῦθοι ὁμόθεν⁸ ἀπὸ Κρήτης γεννώσι, καὶ τὸν μὲν οὐκ ἴσασιν ὅπου⁹ γῆς κατορώρυκται, τοῦ δὲ τὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ δεικνύουσι κολωνόν¹⁰. εἶτα, τὴν θνητὴν ὑπεραναβάντες¹¹ φύσιν, ἀγχισπόρους ποιῶσι τῆς οὐσίας τῆς κρείττονος, καὶ πρὸς τὸ τῆς θεϊότητος εἶδος μεταβιβάζουσι. Τούτω δὴ τῷ λόγῳ καὶ Ἑρμῆς προστίθεται ὁ Τρισμέγιστος. Τάλλα γὰρ παραθεωρῶν τοὺς μύθους¹², τοῦτον δὴ μόνον γυμνὸν ἐξεδέξατο¹³, καὶ πρὸς τὴν ἐκείνου μίμησιν τὸν ἑαυτοῦ παῖδα διερεθίζει τὸν Τάτ¹⁴.

¹ A dedit τῶν..τῶν.

² G B μεθ' ὄν. A, μ. δ.

³ G B ἐγύμνωσαν. A, ἀπέγνωσαν.

⁴ Ex A addidi δῆ. Sic p. 349, 15, ἥτις δῆ.

⁵ G B, φθαρτικοῦ... ὑφαίρεται τῶν. Potest τι per ellipsin abesse. Sed sequor A ob praestantiam. Et infra p. 350 ubi G B ἀφαίρεται τοῦ θεοῦ, A inserit τι.

⁶ G B, ἱστορικωτέρα ἴσως, καὶ ἄλλ. A, ἀληθέστερον.

⁷ A, γὰρ τόν... G, γὰρ καὶ τὸν π. τ. Κρόνον.

⁸ Sumsi ὁμόθεν ex A.

⁹ A, ὅπου. B, ὅποι. G, ὅπου.

¹⁰ Locus est classicus Ciceroni: N. D,

3, 21, dicentis tres theologis Joves numerari, « primum et secundum Arcadas, tertium Cretensem, Saturni filium, cujus in illa insula sepulcrum ostenditur ». Ibi Davisius. Legendum nobile exordium Hymni in Jovem Callimachei cum nota Spanhemii.

¹¹ G B, ὑπεραναβάντες φύσιν. A, φύσιν ὑπεραναβάντας.

¹² A, θεωρῶν τοὺς μύθους. G B, παραθ. τοῖς μῦθοις.

¹³ G B, ἐδέξατο. A, ἐξεδέξατο.

¹⁴ G B, μίμησιν διερεθίζει τὸν Τάτalon. Sequor A, excepto quod Tāt scripsi pro τα. Etenim in Hermetis Trismegisti Proemandro sermones ab eo scripti sunt πρὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Τάτ.

Ἡμῖν μὲν οὖν, εἰ πρὸς ¹ τὴν ἰστορίαν τὸν μῦθον μεταχειριζοίμεθα, οὐδὲν μέγα ἔσται σωματικὰς γενέσεις τοῦ Ταντάλου συνειληχίσιν· ² ἀλλ' οὐδ' εἰ ³ πρὸς τὸ ἄστρον τὸν λόγον ἀνατείνοιμεν, ἄξιόν τι τῆς φιλοσόφου σπουδάσομεν σκέψεως· τὰ γὰρ ἐκ τῶν μαθημάτων οὐχ ὑπάρξεις, ἀλλὰ σχήματα καὶ ποιότητες. Λεγέσθω τοίνυν παρ' ἡμῶν ⁴ Ζεὺς ὁ χορηγὸς ζωῆς τοῖς ὄλοις θεός, Τάνταλος δὲ τὸ αἰθέριον πῦρ· τέταται ⁵ γὰρ δι' ὄλων τῶν σφαιρῶν, καὶ φύσιν ἔχει ἄνω κάτωθεν ἄλλεσθαι. Τοῦτο γοῦν τὸ αἰθέριον πῦρ, ὁ παρὰ τῷ τραγωδῷ Τάνταλος, τῷ ἀέρι πέφυκεν ἐποχούμενον· τῷ γὰρ πέρατι τῆς τοῦ πυρός σφαίρας ἡ ἀρχὴ τῆς τοῦ ἀέρος προσήπται· λεπτότερον δὲ τυγχάνον τοῦ ἀέρος τὸ πῦρ, ὡσπερ ὀχλήματι τιμὴ τούτῳ ἐπελαφρίζεται. Ὁ δὲ ὑπερτέλλων τὴν τούτου κορυφὴν πέτρος ⁶, ὁ κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα σφαῖρος ⁷ ἐστίν, ὡς δ' ἂν ἡμεῖς φαίημεν ⁸, ἡ ἀπλανὴς κυκλοφορία. Ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸ πῦρ ὑποβέβηκε, τὴν ἀπλανῆ δὲ σφαῖραν τὸ πῦρ, ἥτις δὴ, ὡσπερ τις ⁹ χερμάς, ἐπιβεβάρηται καθάπερ τινὶ κορυφῇ τῇ πρώτῃ ἐπιφανείᾳ τοῦ πυρός· αὕτη δὲ ἡ ἀπλανὴς τῇ ἀπαύστῳ καὶ ταχέῃα περικωγῶγῃ τῆς κινήσεως δοκεῖ μὲν πιεῖζειν τὸ πῦρ, ἵνα μηδὲν τι καινὸν ἐν τοῖς πολυκλονήτοις στοιχείαις γένηται· οὗ

¹ G B, ἡμῖν μὲν οὖν, εἰ μὲν πρὸς. A sine utroque μὲν.

² G B, συνειληχίσιν. A. συνειληγ.

³ A sine ei.

⁴ A, ἡμῶν. G B, ἡμῶν. Utraque lectio est probabilis.

⁵ C, πῦρ πέταται. B, πῦρ πέτ. A, πῦρ τέτ. Mox G B, τοῦ ἀέρος τυγχάνον.

⁶ G B, κεφαλὴν λίθος. Cf. p. 345, n. 4. Alia est in Platonis Cratylo de Tantalō inversio allegorica § 28, ad quem adhibe Procli Scholia § 92.

⁷ A, κατὰ ἔμπεδοκλή. Sturzins quidem Empedocle p. 514, v. 24, affert philosophi distichon, cujus hoc duntaxat he-

mistichium Sphaῖρος κυκλοτερῆς non controversiam facit, ac magna cum eruditione et diligentia plurimos veterum de sphaero locos collegit atque ordinavit, non cognito tamen, ut videtur Paelli testimonio. Proclus in Alcibiadem p. 113: σεμνὸν μὲν καὶ τίμων (imo τίμιον) ἡ φιλία ἐστὶ... τὴν πρώτῃ ἐν τοῖς θεοῖς ὑπέστη καὶ τῇ νοερᾷ ζωῇ, καὶ τῷ κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα νοητῷ θεῷ· Sphaῖρον δὲ αὐτὸν ἐκείνος εἶωθεν ἀποκαλεῖν. Ibi Creuzerus disticho Empedoclis, ut est a Sturzio editum, utitur; quod miror equidem.

⁸ A, φαίημεν.

⁹ G B, τὴν δὲ ἀπλανῆ. Accessit τι: ex A.

διαφθείρει δέ, ἀλλὰ τὸ μὲν ὡσπερ ὑποπέφρικε (διδῶσθω ¹ γὰρ τοῦτο τῆ τοῦ μύθου ἐξουσία), συναγόμενίν τε καὶ συνειλούμενον ὁ δὲ περιελισσόμενος κύκλος ἀφαιρεῖται τι αὐτῷ αἰεὶ τοῦ δέους, τὸν ἅπαντα χρόνον ζωογονῶν, ἀλλ' οὐ φθείρων.

Τὸ δὲ ἀμφιβάλλειν τὸν ὑποκριτὴν ² περὶ τῆς τούτου γενέσεως ταύτην μοι ὑποβάλλει τὴν ἔννοιαν, ὅτι τετολμήκασί τινες τῶν στωικῶν πυρώδη φύσιν τῷ τοῦ παντός προσάψαι δημουργῶ ³, ἀλλ' οὐχ ἡ γε Ἀκαδημία, οὐθ' ἡ πρεσβυτέρα οὐθ' ἡ νεωτέρα, τοῦτον τὸν λόγον ἐδέξατο ⁴. ἀσώματον δὲ τοῦτον ὠρίσαντο καὶ πρὸς μηδὲν τῶν στοιχείων εἰκός τι ἔχοντα. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἐν τῇ σκηνῇ λόγος ἀμφιβάλλει περὶ τὰς τοῦ Ταντάλου γονάς, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ δημουργοῦ τὸ πῦρ γεγενῆσθαι ταῖς δημῶδεσι παραχωρεῖ ὑπολήψεσι· σπουδάζεται γὰρ φιλοσοφία κατὰ τοῖς δράμασι, καὶ διὰ τοῦτο ἔπερ ἀπεμφαίνον ⁵ τοῦ μύθου πρὸς τὸν ἀληθῆ λόγον εὐρίσκει ⁶ τῷ συρφετῷ τοῦ πλήθους δίδωσι ⁷.

Ἄλλὰ πῶς ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ἦν ⁸, πῶς δὲ τῆς κάτω γενέσεως πεφυκῶς ἀποτέλεσμα, συνδιητάτο θεοῖς, πῶς δὲ καὶ συν-

¹ Sic A. G B, δεδῶσθω. Pachymeres Progygmn. p. 558: θεὸς οὐσα συνέσεως πλήρης οὐκ ἂν ἤρετο τῶν κρειττόνων τὰ χεῖρονα· ἀλλ' ἔστω, δεδῶσθω καὶ τοῦτο τοῖς ποιηταῖς. Procopius Gazæus epistola 36 Maiane, quum oratione declamatoria valde et sophistica exclamasset, εἶθε γενοίμην Περσεύς καὶ φανείη ὑπότερος... ἤδη καὶ τὸν Ἄθαριν πηλάκις ἐξήλωσα., addit: Περσεύς δὲ καὶ Ἄθαρις ποιηταῖς δεδῶσθω καὶ μύθοις.

² Est ὑποκριτῆς ipse tragediæ auctor Euripides, ut superius p. 346, 4.

³ Aristoteles Eusebii Præp. Ev. 15, c. 12, de philosophia Stoicorum: στοιχεῖον εἰναι φασὶ τῶν ὄντων τὸ πῦρ, καθάπερ Ἡράκλειτος, τούτου δ' ἄρχας ὕλην καὶ θεόν. Porphyrius ibid. c. 14, contra Stoicorum de deo opinionem: τὸν

δὲ θεὸν οὐκ ὀκνοῦσι πῦρ νοερόν εἰπόντες αἰδίων καταλιπεῖν. Stobæo Eccl. Phys. 1, § 28, p. 60, Zeno dicitur νοῦν κόσμου πύρινον posuisse. Zeno apud Ciceronem Acad. 1, 12, « statuebat ignem « esse ipsam naturam, quæ quidquid gignere ». Ibi Castillon. Lipsius videndus Physiol. Stoic. 1, 6.

⁴ G B, ἐδέξατο, et mox γεγενῆσθαι. A, ἐδέξαντο.

⁵ Verbum ἀπεμφαίνειν scripsi in Tzetæ Allegoriis Φ. 136.

⁶ A, εὐρίσκει. G B, εὐρίσκων.

⁷ G B, τῷ συρφ. διδ. τ. πλ. Transposui ex A. Et statim G B, ἄνθρωπος ὁ τ., quod ex A transposui.

⁸ G B, συνδιητούτο.. διατιώμενος. Sequor A. Variantem συνδ. indicabam olium ad Vitam Barlaami Anecdosis Græcis t. 4, p. 5.

διατώμενος τούτοις ἔκφορα τὰ ἐκείνων ἐποίει μυστήρια ¹, καὶ διὰ τοῦτο ἠώρηται καὶ τὸν λίθον πεφόδηται ²; Φημί τοίνυν ἐγὼ ὡς ἀρχὴ τοῖς ἐν γενέσει τὸ πῦρ. Ἡμῖν τι ³ γὰρ εἰς τὴν σωματικὴν οὐσίαν συντελεῖ καὶ μέρος γίγνεται τῆς συνθέσεως τὸ κορυφαϊότατον. Ἀλλὰ καὶ πᾶν αἰσθητὸν, φύσιν ἔχον ὀράσθαι, κἂν μὴ ἴρωτο, ἐπιπροσθούντος αὐτῷ τινὸς σώματος, αὐτὸ δὴ τὸ ὀράσθαι τῆς πυρώδους οὐσίας μετείληφε. Τὴν δὲ ἀπλανῆ ⁴ παίδες Ἑλλήνων πέμπτον ⁵ ὑποτιθέμενοι σῶμα, οὐδὲν τι λυσitelεῖν ἡμῖν εἰς τὴν γένεσιν οἶονται. Διὰ τοῦτο λέγεται ὁ τοῦ Διὸς παῖς Τάνταλος; ὃν ἡμεῖς πῦρ ⁶ ἔθεωρήσαμεν, ἄνθρωπος εἶναι, καὶ τὴν γῆν λαχεῖν οἰκητήριον, ἔτι μεθ' ἡμῶν τὸ πῦρ καὶ πρώτη τοῦτο τοῦ σώματος ἰμῶν ⁷ σύστασις, τὸ δ' αὐτὸ καὶ θεοῖς ἔλαχεν ἑλληνικοῖς συνοι-

¹ Sunt μυστήρια, secreta, arcana privata. De hac significatione non rara mirum est tacuisse H. Stephanum. Photius Lexico p. 45 Porsonianæ: ἔχέμυθον, μυστήριον κρύπτον ἢ φρόνιμον · fortasse corrigendum κρύπτοντα. Artemidorus 4, c. 80, de muliere per somnia mulierem περιαιούση vel a muliere περιαινομένη, ait sic secreta communicari, μυστήρια. Stephanus Symeonis Sethi p. 25, tria esse ait a quibus abstinebit homo prudens, regis familiaritatem, venenatam potionem, et τὸ ταῖς γυναιξὶ πιστεύειν μυστήρια. Hoc etiam suadet Georgius Lapitha v. 643: Μὴ ἐκκαλύψῃς σὸν αὐτῇ μυστήριον, μηδὲ ὁλως αὐτῇ sci licet τῇ συνοικῷ. Qui et alibi sic nomine est usus, quod monstravi. Menander Fragm. inc. 168: Μυστήριόν σου μὴ κατείπηξ τῷ φίλῳ, Καὶ οὐ φοβηθήσῃ αὐτὸν ἔχθρὸν γενόμενον. Secundum versus, cujus emendationem aliis quaerendam permiserunt editores, ita propono legendum, μὴ καὶ φοβηθῆς αὐτὸν ἔχθρὸν γενόμενον. Symeon Sethi alia dabit exempla pp. 152, 348, 372. Adde quæ notavi ad Aristænetum p. 659. Et sic mysterium pro secreto usurpavit Cicero ad Atticum 4, 18: α neque sunt eæ epistolæ nostræ, quæ si α perlatæ non sint nihil ea res nos offen-

α sura sit, quæ tantum habent mysteriorum « ut eas ne libris quidem fere committamus ».

² G B, ἠώρητο. Ex A mutatum tempus.

³ G B, ἡμῖν τε. A, τι, qui mox habet γίγνεται et συνθέσεως. G B, γίνεται et συνέσεως.

⁴ G B, ἀπλανῆ σφαῖραν. A sine σφαῖραν, ipsi neglectam auctori, ni fallor. Jam p. 349, quum plene dixisset ἀπλανῆ σφαῖραν, usus est ellipsi ἢ ἀπλανῆς. Fixus orbis, est circulus firmamenti, ἢ ἀπλανῆς σφαῖρα Paello, ἢ τῶν ἀπλανῶν σφαῖρα Aristoteli de mundo 2, 7: « orbis inerrabilis » Apuleio Aristotelem interpretanti p. 58.

⁵ G B, πέμπτον σῶμα ὑποτιθέμενον. Transposui ex A, ubi et ὑποτιθέμενοι. Apuleius p. 57 Aristotelem augens: « cælum... æther vocatur;... elementum « vero non unum ex quatuor quæ nota « sunt cunctis, sed longe aliud, numero « quintum, ordine primum ». Conferenda « quinta illa natura » de qua Cicero Acad. 1, 12, ubi Davisius.

A B, πῦρ. G, πῖν. Eadem confusio⁶ superius occurtebat. Mox G B, ἄνθρωπον. A, ἄνθρωπος.

⁷ Addidi τοῦτο et ἡμῶν ex A.

κεῖν· εἰ γὰρ θεοὶ τούτων οἱ πλάνητες, τούτοις δὲ ἀγχωμάλως τὸ πῦρ παροικεῖ¹· ὁμοδίαιτον ἄρα τοῦτο τοῖς ἐκείνων θεοῖς. Ἐκπυστα δὲ τὰ ἐκείνων πεποίηκεν, ὅτι φοιτῆ πάντα καταλαμβάνεται, τὰ μὲν θεῖα τῷ θεῖῳ, τὰ δὲ σωματικά τῷ σωματικῷ. Ἀκόλαστος δὲ τῷ πυρὶ ἢ γλώσσα, ὅτι τοῦτο μόνον τῶν στοιχείων² παφλάζει τῇ φύσει καὶ εἰς τὸ αἰεὶ συνηγεῖ· ἢ τε γὰρ γῆ στάσιμος οὔσα καὶ ἀμετάθετος, καὶ ἤχου ἐστέρηται· τὸ τε ὕδωρ, εἰ μὴ τι εἴη τὸ δονοῦν³· ἤρμεϊ ἐπικεχυμένον τῇ γῆ· ὃ τε ἀήρ ἀσφόφω βαίνειν κελύθω κατὰ τὴν ποίησιν⁴. τὸ δὲ πῦρ, αἰεὶ τῷ ἐγκειμένῳ ἔσσει⁵ στενοχωρούμενον πνεύματι, περισσάλπει τὰ ὅσα οἷς ἀνπροσεγγίσειε.

Τοιαύτη μὲν ἡ κεκρυμμένη τοῦ μύθου διάνοια· ὑμῖν⁶ δὲ τὰ ἐνταῦθα εἰρημένα μὴ ἀμετακίνητα δόγματα ἔστωσαν. Πρὸς γὰρ τὸ χρεῖδες τοῦ λόγου τὰς τῶν ὀνομάτων φύσεις ἐξελέησαμεν· ἐπεὶ περὶ ἐφ' ἑτέρῳ μύθῳ, ἐν ᾧ δὴ ὁ μὲν Κρόνος τὸν Δία γενεῖα, οὗτος δὲ τὸν πατέρα δεσμεῖ, ἄλλως ἀν' ἐκδεξαίμεθα ἐκείνον τὸν παῖδα τοῦ Κρόνου⁷. Χρόνον γὰρ τὸν Κρόνον ἐκεῖσε νομίσαντες, δώσωμεν αὐτῷ πάντα καταβροχθίζειν τὰ ἐκ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ⁸ γέννημένα. Τοιοῦτος γὰρ ὁ χρόνος, δαπανητικὸς τῆς οὐσίας τῶν

¹ G B, οἱ γὰρ θεοὶ τούτοις οἱ πλάνητες, ἀγχωμ. Sequor A.

² G B, γλώσσα.. τὸ στοιχείον. A, γλώττα.. τῶν στοιχείων.

³ G, τὸ δὲ ὕδωρ... τις.. δονῶν. A B, τὸ τε.. τι. B, τις δονοῦν. A, κινῶν.

⁴ Euripides ore Hecubæ philosophatur Troasin 894: Ὁ γῆς ὄχημα, κάπτι γῆς ἔχων ἔδραν, Ὅστις ποτ' εἰ σὺ, δυστόπαστος εἰδέναι Ζεὺς, εἰτ' ἀνάγκη φύσας, εἴτε νοῦ βροτῶν. Προσευξάμην σε· πάντα γὰρ, δι' ἀσφόφω βαίνων κελύθω, κατὰ δίκην τὰ θνήτ' ἄγεις. Quem locum multi respexerunt, in his Synesius De Regno p.20: οὐ γὰρ σκηνοδατῶν, οὐδὲ τερατοργῶν ὁ θεός,

ἀλλὰ δι' ἀσφόφω βαίνων κελύθω, κατὰ δίκην τὰ θνητὰ ἄγει, παντὶ τε ἀπανταχοῦ παρεστάναι τῷ πεφυκότι μετέχειν ἔτοιμος. Reperi ἀπανταχῇ in codice 3035, ad μετέχειν scholium μετουσίαν ἔχειν in cod. 1038.

⁵ Ex A alditum ἔσσει, ac mox peri junctum vulgato σάλπει,.

⁶ G B, ἡμῖν. A, ὑμῖν.

⁷ A, ἐπεὶ γὰρ. Statim G B, ἐν ἐτ. A, ἐφ'. Mox A, ἀν' ἐκδεξαίμεθα ἐκ. πατῖδα. Scripsit Psellus Allegoriam de Saturno teste Bibliotheca Gr. t. 10, p. 45; eam tenet codex Venetus.

⁸ G, δώημεν. B, δώσωμεν. A, δώσωμεν. — A, τῆς ἐκείνου ὀσφύος.

αισθητῶν. Ἐμελλε δὲ καὶ αὐτὸς τῷ συνεχεῖ τῆς οικείας φύσεως
 ῥεύματι, παραρρεῖν τε καὶ παραπόλλυσθαι· ἀλλ' ἡ ἐκ διαδοχῆς
 τῶν ὄντων ζωῆ, ἢ τις δὴ Ζεὺς ἐν ἐκείνῃ τῷ μύθῳ προσηγόρευ-
 ται, τὴν τούτου ῥοήν¹ ἀνέχει καὶ οἶον δεσμεῖ, ὥστε μὴ παραπόλ-
 λυσθαι. Ἐπει δὲ καὶ ἡ τοῦ καθ' ἕκαστον ζωῆ κινουμένη καὶ πα-
 ραρρέουσα, διὰ τοῦτο καὶ ῥέαν τῷ Διὶ ὁ μῦθος ἐπέστησε μητέρα·
 ἔδοξε γὰρ καὶ τούτον καταπιεῖν ὁ Κρόνος, ἀλλ' οὐ καταπέτωκε.
 Τῷ μὲν γὰρ τὰς μερικὰς ζωὰς καταφθειρεῖν², διολλύων ἡμᾶς τοῖς
 πέρασι τοῦ εἰμαρμένου βίου, ὑφήρπασε τῷ λαμῶ τὸν Δία· ἐφ' ᾧ
 δὲ μὴ πᾶσαν τῶν ὄντων τὴν ζωὴν κατηνάλωσεν, ἀλλὰ μένει συν-
 τηρούμενος ταῖς διαδοχαῖς, ἡλευθέρωται³ ὁ παῖς τοῦ παιδοκτόνου
 πατρός.

Ἐπει οὖν ὑμῖν τὴν ὁδὸν⁴ νῦν πρῶτως τῶν ἑλληνικῶν μύθων ἠνοι-
 ξαμεν, καὶ ὑψηγησάμεθα ὅπως δεῖ τούτους ἀλληγορεῖν, τῷ ἐν-

¹ G B, ζωὴν. A, ῥοήν. Mox G B, μη-
 τέρα τῷ. ἐπέστησεν. ἔδ. γὰρ τ. ὁ Κρ.
 κατ. οὐ καταπέτωκε δέ. Sequor A. Vi-
 dimus quidem p. 345, οὐ διαφθέρει δέ.

² B G, διαφθέρειν.

³ G A, ἐφ' ᾧ δὲ μὴ. B, ἐφ' ᾧ μὴ
 δέ. Tum A, καταναλῦει. G B, ἡλευθέ-
 ρωτο.

⁴ G B, sine τὴν ὁδόν. Isto quod sequi-
 tur verbo στοιχεῖν usus est Psellus De
 oper. demonum p. 6: ὀλέθρων προφανεῖ
 στοιχοῦσιν. Et ad discipulo Opusc. p.
 140: τοῖς νόμοις στοιχεῖτε. Nilus Nar-
 rat. 3, p. 31, editionis Possini, quæ una
 nunc est ad manus: οἱ δὲ πολλοὶ λαχά-
 νων ὤμων καὶ ἀκροδρῶων στοιχῶσι
 διαίτη, τράπεζαν ἀκαρύκευτον ἀγα-
 πῶντες. Possinus: « quid illud στοιχῶ-
 σι? Cod. Tolosanus, στοιχοῦσι: nullo
 « sensu ». Et proponit στοιχῶσιν διαί-
 τη, conjecturam ipse contemnens suam.
 Recepto στοιχοῦσιν, sententia est opti-
 ma, prandium pessimum: « leguminibus
 « crudis ac nucibus utuntur ». Significare
 στοιχεῖν translate sequi, persequi, obse-
 qui, uti, jam est notissimum. Theophyla-

ctus Balg. in Mingarellii Anecdosis § 10:
 ὄψει πάντας τῶ αὐτῷ κανόνι στοιχοῦν-
 τας, bene vertente Mingarellio: « omnes
 eidem regulæ insistere videbis. » Auctor
 Vitæ Euthymii in Monumentis Cotelerii t.
 2, § 72: εἰ καὶ αὐτὸς στοιχοῖ τῷ
 γεγραμμένῳ μαθεῖν ἐθέλοντες... et
 statim sequitur verbum συνῶδοντα sy-
 nonymum τῷ στοιχοῦντα: rursus ibidem:
 ἡ φήμη πανταχοῦ τῆς ἐρήμου διέθει-
 νεν ὅτι ὁ μέγας Ἀθανάσιος τῇ ἐν Καλ-
 κηδόνι στοιχοῖ συνῶδῳ. Glycas Epist.
 in Lamii Deliciis eruditorum t. 1, p. 13:
 σφάλουσι λοιπὸν οἱ δογματίζοντες
 οἰκοθεν ἕτερα, καὶ μὴ τὸ τῆς ἐκκλη-
 σίας δόγμα ὀρθοδόξῳ στοιχοῦντες φρο-
 νήματι: quæ verba quum Lamius sic con-
 vertisset latine ac pessime: « reliquum
 « est ut toto cælo aberrent, qui diversa
 « privatim sentiunt, neque ecclesie dogma
 « orthodoxa cogitatione conjiunt », se-
 vere fuit castigatus a Riccio professore
 linguæ Græcæ, qui serius innotuit Disser-
 tationibus Homericis. Melior quidem in-
 terpretatio Riccii, « neque secundum ec-
 « clesie dogma orthodoxa cogitatione am-

ταῦθα κανόνι στοιχοῦντες καὶ ὑμεῖς τι τοῖς ἐπιλοίοις συνεισ-
ενέγκοιτε¹.

« bulant », sed quæ tamen non faciat satis ; nec placet ejus conjectura κατὰ δόγμα. Respondit fuse Lamius Deliciarum t. 3, p. κκκxviii seqq., ac jam meliora doctus exemplis biblicis præcipue verbum στοιχεῖν illustravit, non sine conviciorum in criticum aspersione, neque tamen bene vertit, ceterum in hoc prudens quod κατὰ

propositum rejiciat. Integerrima enim est sententia, nec difficilis si δογματίζοντες mente repetatur post μὴ, « et non asserentes ac prædicantes ecclesie dogma, « orthodoxam sequuti opinionem ».

¹ Sic Gesneri editio ac codex B. Codex autem A, τι τῶν ἐπὶ λόγοις συνεισενέγκοιτε.

ΤΟΥ ΑΓΤΟΥ

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΦΙΓΓΑ¹.

Ἐπὶ τῶν λεγομένων τελετῶν τὰ μὲν ἄδυτα ἔνδον² ἦν, ὡς δηλοῖ καὶ τοῦνομα, τὰ δὲ παραπετάσματα προεβέβληντο, ἀθέατα τὰ ἐν τοῖς ἀδύτοις φυλάττοντα. Ἐν δὲ τοῖς Ἐλευσινίοις³ ἀνεώγγυντό τε ταῦτα καὶ ἀπεγυμνοῦτο⁴ τὰ κεκρυμμένα· ἐγίγνετο δὲ τοῦτο ἐν περιόδῳ ἐτῶν⁵, ἵνα μὴ τὰ ἀθέβηλα βεβήλοις πολλάκις ὀπτάνοιο· ὑμεῖς δὲ καὶ τῆς ἡμέρας πολλάκις τὸν ἱεροφάντην καταδιαίξεσθε τὰ κελύφανα τοῦ μύθου περιρρηγνύειν, ἵνα τὸ ἀποκείμενον τῷ ἐλύτρω ἀπόρρητον ἐκεῖθεν ἀναλαβόντες ἀναβροχθίσσηθε⁶. Ἐγὼ δὲ ἀπώκνησα⁷ ἀνὰ τοῦτο ποιεῖν, εἰ μὴ αἱ μὲν ἀρχαῖαι κατήργηται τελεταί, θεῖα δὲ ἐκρατύθη θεύματα, ἀναπετανύοντα μὲν τὰ παραπετάσματα, ἔνδον δὲ τοῦ ἀδύτου πολλάκις εισάγοντα τὸν τελούμενον. Διὰ τοῦτο περιρ-

¹ G B, περί τῆς σφιγγός. Samsi lemma ex A.

² G B sine ἔνδον. *Mysteriorum comparatione jam usus est p. 347.*

³ G B, προεβέβληνται... ταῖς ἑλευσινίαις. A, προεβέβληντο... τοῖς ἑλευσινίοις. Hoc samsi. *Præcedens quidem nomen τελετῶν ac ταῖς ἑλευσινίαις concordant; sed et neutrum τοῖς ἑλευσινίοις bene habet, quum τὰ ἑλευσίνια magno sit in usu per ellipsin τοῦ μυστήρια, cujus cum illo vocabulo non meminerunt ellipson collectores.*

⁴ G B, ἀνεμίγνυντό τε τ, A, ἀνεώγγυντο ταῦτα. Mok G, ἀνεγυμνοῦτο.

A B, ἀπεγυμνοῦτο. Sic persona singulari cum pluralis præcedat.

⁵ B G, ἐγίγνετο γὰρ τοῦτο. A, ἐγίγνετο δὲ τ. G B, περιόδοις ἐτῶν. In B ὀκτώ ante ἐτῶν est obductum lineola. Sed nec ἐν περιόδῳ ἐτῶν verum est, quum quotannis Eleusinia celebrarentur mysteria. — A sine πολλάκις.

⁶ G, ἡμετέρας. A B, ἡμέρας. — G B, καταδιαίξετε. A, βιάξεσθε. — G B, κελύφανα. A, κελύφα. — G, ἀπόρημα. B, ἀπόρρημα, priore ρ tibiam lineola notato. A, ἀπόρρητον. — A, ἐκεῖ. — A, ἀναβροχθίσσηθε. G B, καταβρ.

⁷ Idem usus verbi ἀπώκνησα supra

ρηγνύσθω τὸ τοῦ μύθου τῆς σφιγγὸς ἔλυθρον, τὸ δὲ κεκρυμμένον ἀνακεκαλύφθω φιλοσοφίαν ἔχον ἀπόρρητον.

Πλάττει δὲ ταύτην ὁ μῦθος κόρην εὐπρόσωπον οὐ μέχρι ποδῶν, ἀλλ' ὀμφαλοῦ, τὸ δὲ μετὰ ταῦτα θασυ τῆ τριχί, καὶ πόδας θηρὸς καὶ οὐρανὸν μακράν. Ἡ δὲ γλώττα ἀττικίζουσα τε καὶ πυθαγόρειος, αἰνιτομένη τὰ πράγματα. Τῷ γὰρ ἀνθρώπῳ τὸν λόγον προσάπτουσα, ἑτέροις τούτων, ὡς ἴστε, ἠρμήνευε τοῖς ὀνόμασι. Καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ τοῦ μύθου τέρας, καὶ δεδῶσθω τοῖς ποιηταῖς ἐπ' ἐξουσίας πλάττειν ἅπερ καὶ βούλονται· ἀλλ' ὁ φιλόσοφος νοῦς μὴ τῷ φαινομένῳ προσκείσθω, ἀλλὰ τῷ αἰνισομένῳ διὰ τοῦ τέρατος. Ὁ τοίνυν ἐμὸς λόγος περὶ τῆς σφιγγὸς τοιοῦτος¹.

Ἡ σφιγξ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ἄνθρωπος ἐξ ἀνομοίων συγκαίμενος· πολυμερὲς γὰρ χρῆμα ἢ οὐσία ἡμῶν. Τὰ μὲν γὰρ τῆ λογικῆ δυνάμει² συναπτόμεθα, τὰ δὲ τῆς ἀλόγου μετέχουμεν φύσεως· τὸ μὲν γὰρ ἐν ἡμῖν ἐν, καὶ ὁ μετ' ἐκείνο νοῦς, καὶ ἡ μετὰ τούτων διφυῆς διάνοια, ἢ τε ἀληθῆς δόξα τὸ τῆς διανοίας συμπέρασμα, λογικὰ πάντα καὶ θεῖα· ἢ δὲ φαντασία καὶ ἢ αἴσθησις καὶ ὅσα σώματος δεῖται πρὸς τὴν ὑπόστασιν, ἄλογα καὶ κτηνώδη, καὶ πρὸς τὸ ἐκτὸς νενευκότα³. Ἔστι μὲν οὖν ταῦτα καὶ καθ' αὐτὰ τῷ λόγῳ διαιρητά· ἀλλ' ἡ τοῦ ἀνθρώπου πλάσις συγχεῖ πάντα, καὶ τέως πέφυκεν ἀφανῆ. Εἰ μὲν οὖν εὐθύς τῷ φρονεῖν φιλόσοφόν τις σχοίη νοῦν, καὶ γνοίη τι ὄντα

p. 344. Mox G B, κατηγορηται. A, κατήρηται. — G B, τοῖς ἀδύτοις εἰσάγ. A, τοῦ ἀδ. πολλ. εἰσάγ. — A, παραρηγνύσθω. G B, περιρρ. — C, ἔχων. A B, ἔχον.

¹ C, πόδες θ. κ. οὐρά μακρά. In B ἃ ἄ supra ἄν ἄν. G B, ἑτέρω... ἠρμήνευσε τῷ ὀνόματι. τοιοῦτο μὲν τὸ A, ἑτέροις... ἠρμήνευσε τοῖς ὀνόμασι, τοιοῦτον μὲν γό. — A sine ἐπ' ἐξ. — A,

δ καὶ βουλ. — A B, αἰνισσ. C, αἰνιτε. — G B, τοιοῦτός ἐστι. B sine ἐστι.

² G B, σφιγξ sine ἢ. — C, τὰ μὲν γὰρ ἐν ἡμῖν. A B sine ἐν ἡμῖν. G B, ταῖς λογικαῖς δυνάμει. A, λογικῆ δυνάμει. B, τῆς τοῦ ἄλ.

³ Sic A B. C, ἐν ἡμῖν πρῶτον. B, νοῦς δεύτερον. — G B, μετὰ τοῦτο φυσικῆ διάνοια. — G B, καὶ αἰσθησις. — G B, ἀλόγῳ καὶ κτηνώδει... νενευκότι.

νοῦς¹, καὶ ψυχὴ ποι γέγονε, μισεῖ μὲν τὴν ὕλην, ἀποστρέφεται δὲ τὸ σῶμα, βύσας δὲ τὰς αἰσθήσεις καὶ πολλὰ χαίρειν εἰπὼν τῇ φαντασίᾳ, πρῶτον μὲν τὴν ψυχὴν ἐπὶ τῆς οικείας οὐσίας τηρεῖ, ἔπειτα δὲ ἔνδον χωρεῖ πρὸς τὸν νοῦν, καὶ διὰ τοῦ νοῦ συγ- γίνεται τῷ θεῷ· εἰ δ' ὡς ἔτυχε μείνη ἐπὶ τῆς γενήσεως, καὶ χράτο μὲν ταῖς αἰσθήσεσι, φαντασιώδη δὲ κέκτῃται ζῶν, πρὸς τὴν τῶν θηρίων φύσιν ταῖς προαιρέσεσιν νῦτομῶλησεν· ἔνθα δὴ γενόμενος τῶν μὲν κυρίως ὄντων οὐδὲν οἶεται εἶναι, ἐκεῖνα δὲ ὑψίστασθαι μόνα δοκεῖ ὧν ἂν ἀπρίξ ταῖν χερσῶν ἐπιλάβηται. Ἐν τῷ τοιοῦτῳ γὰρ βίῳ² καὶ κύνες ἐνεοί³, καὶ ἐκ δρυμοῦ σῦες καὶ μονιοὶ ἄγριοι⁴, καὶ χρεμετίζοντες ἵπποι⁵ ἐπὶ τὴν γειτιῶσαν παρὰ τῆς θείας γραφῆς κατανομαζόμενοι⁶. Ἐπὶ δὲ θατέρου βίου ἄγγελοι καὶ παῖδες θεοῦ, εἰπὼ δὲ καὶ θεοὶ, ὡς τὸ, « ἐγὼ εἶπα, θεοὶ ἐστε⁷ ». Ἄλλ' ἐπεὶ ἐς τοσοῦτον ἀφεστᾶσι τὰ ἀντικει- μενα⁸ (μέγα γὰρ χάσμα ἐστήρικται μεταξὺ θεοῦ καὶ θηρός), δεῖ καὶ μέσση ἀμφοτέρων⁹ δοῦναι ζῶν, ἣν τὰ μὲν τῶν Χαλ-

¹ G B, καθ' ἑαυτὰ. — G B sine οὖν. — G B, τοῦ φρονεῖν... καὶ γνοῖν τι τῶν (B tamen sine τῶν) ὄντων νοῦς.

² G B ἔπειτα ἔνδον. — G B, γεννή- σεως. — A, φαντασιώδει δὲ κέχρηται τῇ ζωῇ. Addidi τὴν ductus articulo τῇ alterius lectionis. — G B, γενομένη. — G B, ὧν ἀπρίξ τ. χ. ἐπιλάβοιτο. — G B, ἐν γὰρ τῷ τοι. βίῳ.

³ Isaias 56, 10: κύνες ἐνεοὶ οὐ δυ- νήσονται ὑλακτεῖν.

⁴ Psalm. 79, 14: ἐλυμήνατο αὐτὴν σῦς ἐκ δρυμοῦ καὶ μονιὸς ἄγριος κα- τενεμήσατο αὐτήν. De μονιῶσι vide Co- ray. ad Plut. Demosth. c. 14; Jacobs. ad Leonid. Tar Ep. 6, in Analectis; Anecd. Gr. mea t. 1, p. 372; Aug. Meinek. Curis criticis p. 71, proponentem ante hos sex et triginta annos novam in Plutarcho De Solertia anim. c. 9, lectionem eamque certissimam, σὺν μονιῶν (vel μόνιων) pro vulgata σὺν μόνων, quae in ordinem non- dam recepta est.

⁵ Refero verba χρεμετ. ἵππ. ἐπὶ τὴν γειτν. ad Jeremias c. 5, 8: ἵπποι θηλυ- μανεῖς ἐγενήθησαν· ἕκαστος ἐπὶ τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἐχρεμέ- τιζον. Memoriter scripsit Paellus, qui τὴν γειτιῶσαν substituit lectioni biblicae τὴν γυναικα τοῦ πλησίον αὐτοῦ.

⁶ In A syllabae κατο versum claudunt; sequentis iudicium evanidum est, tum exhibetur compendium in quo sunt perspicuae litterae ομθ, quae ducit probabiliter ad integrum participium κατανομασθέν- τες.

⁷ Verba ὡς τὸ—ἐστὲ desunt in A. Psalmus 81, 6: ἐγὼ εἶπα, θεοὶ ἐστὲ καὶ υἱοὶ ὑψίστου πάντες.

⁸ G C, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐς τοσοῦτον δεῖ ἀφεστᾶναι τὰ ἀντικείμενα. Sequitur sum A.

⁹ A, ἀμφοτέροις. Optima est genitivi syntaxis. Pachymores Declam. 4, p. 74: οὐ φρονεῖν καὶ μέσση ὕμων ἐμελλε; ad quem vide notam meam p. 62. Hora-

δαίων λόγια ἑτεροφανῆ φασίν και ἑτεροκνεφῆ¹ κατὰ τὴν πρὸς
θαίτερα τῶν ἄκρων ἀπόκλισην² και ἐγγύτητα, ἐγὼ δὲ ἀπλῶς
οὕτως ἀνθρωπίνην κατονομάσαιμι³. Τριττὴν⁴ οὖν, ὡς ὁ λόγος
ἠρμήνευσεν, ἐφωράσαμεν τὴν ζωὴν, θηριώδη, ἀνθρωπίνην, και
θεοειδῆ. Ἄλλ' ἐν μὲν τῇ θηριώδει σωματικὰ πάντα και θεῖον
αὐδέν, ἐν δὲ τῇ θεῖα φιλόσοφος ἡ διεξαγωγή και κατάργησις⁵ τῶν
αἰσθησέων, ἐν δὲ τῇ μέσῃ και ἀνθρωπίνῃ, σύμμικτις ἐξ ἀμφοῖν.

ūs : « idem Pacis eras mediæque belli ». Ibi Turnebus. Mox A φασίν ἢ ἔτ. B G sine φασίν.

¹ Vocabula ipsa ἑτεροφανῆ και ἑτεροκνεφῆ non potuerunt reperiri in oraculis. Ibi scriptum potius fuit ἀμφιφαῖ et ἀμφικνεφῆ. Et est hoc quidem in fragmento Oraculi apud Synesium Insomn. p. 140, Huid in alio loco p. 141, manifestissime ista oracula respiciente : ἔσχαται μὲν αὐται αἱ δύο ἡξείη : ἡ μὲν ἀμφικνεφῆς, ἡ δὲ ἀμφιφαῖς οὐσα, εὐμοιρίας τε και κακοδαμονίας τὰ ἄκρα νεμάμεναι : πῶσας δὲ οἱ μεταξὺ χώρας ἐν τῷ κῦτει τοῦ κόσμου, ἑτεροφαεῖς τε και ἑτεροκνεφεῖς... ubi vocibus metricis, orationis variandæ causa, et synonymis usus est. Psellus Expositione Oraculorum Chaldaicorum p. 53 de anima : καθαρθεῖσα δι' ἀρετῆς ἐν τῷ βίῳ ἀνεισιν εἰς τὸν ὑπὲρ σελήνην τόπον μετα τὴν διάλυσιν τῆς τοῦ ἀνθρώπου ζωῆς, και ἀποκληροῦται εἰς τὸν ἀμφιφαῖ (codex quem jam indicavi in Anecd. Gr. t. 5, p. 22, εἰς τόπον ἀμφ.) τουτέστιν ἀμφοτέρωθεν λάμποντα (cod. ἀμφ. φαίνοντα, melius) και ὀλολαμπῆ· ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ σελήνην τόπος ἀμφικνεφῆς ἐστὶ, τουτέστιν, ἀμφοτέρωθεν σκοτεινός, ὁ δὲ σεληνιακός ἑτεροφαῖς ἢ ἑτεροκνεφῆς, τουτέστι τῷ ἡμίσει περιλάμπων (codices quos vidi, melius : τῷ μὲν ἡμίσει μέρει λάμπων), τῷ δὲ ἡμίσει σκότους μεστός. Cf. Pletho initio Expositionis Oraculorum.

² De illis ἄκροις Synesius loco quem modo allegavi.

³ Addidi οὕτως ex B, jamque de addendo monueram Anecd. Gr. t. 5, p. 399. Est scilicet plurimus usus adverbii οὕτως

sic abundantis. Eumarius : Συρίας οὕτως δὲ καλουμένης θεοῦ· ubi mea nota p. 529. Maximus Tyr. Diss. 14, 2 : περὶ λίμνην Ἄορνον οὕτω καλουμένην· Davio proponente, περὶ Ἄορνον, λίμνην οὕτω καλουμένην, a que errore sibi cavisset si optimam de hoc idiotismo cognovisset Warrenii notam ad Hieroclem p. 5, quam descripsit Schæferus integram Appendixe Bastianæ Epistolæ p. 8 ; scilicet ob raritatem Warrenii libri, aut Ashtonii potius. Alius Maximi loci Dias. 24, 3, ex eadem formula interpunctionem tentavi ad Marinum p. 146. Scholiastes Theocriti 6, 18, de zatricio ludo, nobis *échecs* : κινούσι και τὸν ἀπὸ γραμμῆς λίθον, τὸν οὕτω βασιλεῖα καλούμενον. Ibi Geel. Argumentum Persarum Æschyli p. 136 extrema meæ : Ξέρξου μέλλοντος διαβαίνειν τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι οὕτω καλουμένας Πύλας. Anonymus auctor Expositionis Totius Mundi, inter J. Gothofredi Opuscula p. 38 ; « Africa multas et differentes civitates possidens, unam præcipuam et admirabilem nimium habet, quæ sic vocatur Karthago ». Sed non inde credendum est Latinos scriptores adverbio sic Græcorum more cum verbis nominandi usos esse. Expositor ille Græcum librum hodie non superstitem convertet latine, græcæ orationi pressius adherens. Gothofredus qui eum correxit, scripsit latinus : « quæ dicitur Karthago ». Intelligo αὐτως eodem atque οὕτως modo apud Aratum Phæn. 65 : ἀλλὰ μιν αὐτως Ἐνγόνασιν καλέουσι.

⁴ Dedi pro vulgata τρίτην e codice saltem uno τριττὴν. A, ἠρμήνευσε τ. ζ. ἐφωρ. θ. και ἀνθρ.

⁵ A, κατάργησις. B G, κατέργα-

Ἐνταῦθα γὰρ οὔτε θηρίον ἐσμέν, οὔτε θεός, ἀλλ' ἀμφοτέρων, καὶ οὐδὲν ἑκάτερον καθαρῶς. Ἐν τίνι γοῦν τῶν τριῶν ζωῶν εὐρηκέναι τὴν σφίγγα οἰόμεθα; ἢ δῆλον ἐν τῇ μέσῃ καὶ ἀνθρωπίνῃ. Οὔτε γὰρ ἀνθρωπος αὐτῇ τελείως ὅτι θηρίον τὰ μετὰ τὴν ἰξύν, οὔτε θηρίον¹ ἀκριβῶς ὅτι τὰ πρὸ τοῦ ὀμφαλοῦ ἀνθρωπος. Ἐβούλετο μὲν γὰρ πᾶσαν τὴν κάτω γένεσιν² καταλιπεῖν, καὶ διόλου παρθένος εἶναι καλῆ· ἀλλ' ἡ φαντασιώδης ζωὴ, οἷον ἀφιπτάμενη τοῦ σώματος, κατασχῶσα ταύτην, τὸ κάτω μέρος ἀπεκτίνωσε. Διὰ τοῦτο ὀμιλεῖ μὲν ἀνθρωπίνῃ φωνῇ, ἀσαφῆ δὲ φθέγγεται καὶ δυσνόητα, ὅτι μὴ διόλου σοφῆ ἵνα καὶ σαφῆς· ἐντεῦθεν γὰρ ἡ σοφία³ ἠτυμολόγηται⁴, ὡς καὶ τῷ Ἀριστοτέλει ἐν ταῖς Θεολογίαις⁵ δοκεῖ· ἢ μὲν γὰρ ἐκπέφευγε τὸ

σις. Mox A, τῆ μ. καὶ ἀνθ... ἀμφοτέρω. G B, τῆ μ. τῆ ἀνθρ.

¹ G ac B, πῦλο, τελείως οὔτε θ. κατὰ τ. ἰξ. Mox A, οὔτε θῆρ ἀκρ.

² Ex A accessit κάτω.

³ G B, ἡ φιλοσοφία.

⁴ G et A B, ἠτυμολόγηται, si bene enotavi. Ceterum scripsi grammaticæ parens, ἦτυμ. In Thesaurο Stephani sub Ἐτυμολογίῳ allatum est ex Gregorio Naz. exemplum: ἢ μὲν γὰρ θεοῦ κλησις καὶ ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἢ αἰθεῖν ἠτυμολόγηται. In editione nova correctio proposita fuit ἦτυμ. Atque ita legitur in Billyanæ Orat. 86, p. 589, et Orat. 30 § 18 editionis superæ, curis et sumptibus hominis cuiusdam qui ait fuisse a pluribus extraneorum ordinum insignibus decoratus, quam fastosa declaratio quid ad operis commendationem valeat non intelligo. Billyanæ igitur et *publisher* decoratus et corrector erant indicativo ἦτυμ. usi, quam particula ἀν omnino postulat scripturam ἠτυμολόγηται. Ibidem Lud. Dindorf., qui insigni decoratus est doctrina, adfert locum Gemini ubi ἠτυμολογήθη (*sic*), et addit Geminum illum, ab Yriarte olim vulgatum fuisse inter Cramerii *Anecdota Oxoniensia* nuper repetitum. Addam Cramerum opusculum invenisse actoris nomine carens proque inedito habuisse, atque

mili videri Theodoro Prodrome tribendum, qua de re non semel monui ad *Anecdota Gr. Nova*. Ceterum potest Psello dari ἠτυμολογεῖται.

⁵ Addidi καὶ τῶ ex A, ac pro vulgata κατηγορίαις scripsi θεολογίαις, hoc quidem propter codicis præstantiam; nam ipsum fontem monstrare non valeo. Sed probabiliter nomini obscurissimo θεολογίαις facilis correctio κατηγορίαις fuerit substituta. Testimonia de Aristotelis τοῖς θεολογομένοις, τῇ θεολογίᾳ, τῇ θεολογικῇ πραγματείᾳ, τῇ θεολογικῇ συγγραφῇ, collecta quæresis in Bibliotheca Græca t. 3, p. 394, ubi dicitur Rarsario sic metaphysicam nuncupatam fuisse videri. Ipse philosophus *Metaph.* 3, 1, p. 123, 8: τρεῖς ἀν εἶεν φιλοσοφίαι θεωρητικαὶ, μαθηματικῆ, φυσικῆ, θεολογικῆ. Cf. similia 10, 6, p. 226, 20. Micheletas Berolinensis Critico *Examine Metaphysicæ Aristotelis* ultimos libros *Theologiam peculiaris* vocat, quem vide et p. 24. Ex illa Aristotelis sententia, τὸ σοφὸν et τὸ σαφὲς arcte jungi, Sallustii locus c. 3, poterit vindicari: αὐτοὺς μὲν οὖν τοὺς θεοὺς κατὰ τε τὸ βῆτον καὶ ἀβῆτον, ἀφανές τε καὶ φανερόν, σοφὸν τε καὶ κρυπτόμενον, οἱ μῦθοι μιμοῦνται. Orellius, qui de legendo σαφὲς pro σοφὸν cogitat, forsitan non audien-

θῆρ εἶναι¹ ἑναρθρος αὐτῇ ἢ φωνῇ, ἥ δὲ μὴ πρὸς τὴν θείαν ζωὴν τελείως μετεσκήνωσεν ἀσαφῆ καὶ συγκεχυμένα τὰ φθέγματα.

Ἔχει γὰρ οὕτως, ἵνα τι τῶν ἀπορρήτων ὑμῖν παραδῆλώσω. Ὁ νοῦς πάντων ἔχει τὰ εἶδη τῶν ὄντων· εἰ δὲ καὶ τῶν γινομένων ἢ ψυχῇ, ὡς τις ἔφη, ἄλλος οὗτος λόγος καὶ δεόμενος ἐξηγήσεως. Φαντασία δὲ πλάνον χρῆμα καὶ ἀνόητον καθ' ἑαυτήν. Κεχωρισμένα δὲ ἀπ' ἀλλήλων, νοῦς λέγω καὶ φαντασία, ὡς ἐπὶ ἀγγέλου καὶ θηρῶς, ὁ μὲν ὁμοῦ πάντα γνοίη, ἄνωθεν δεχόμενος τὰς πηγὰς· φαντασία δὲ οὐδὲν ἂν τῶν ὄντων λογίσατο. Ἄμφο δὲ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου μιγνύμενα καὶ θάτερον θατέρου ἀνεμπιπλάμενα, ὁ μὲν νοῦς φαντασιούται, ἡ δὲ φαντασία νεύεται*. Διὰ τοῦτο καὶ κατὰ νοῦν ἐνεργοῦντες οἱ ἄνθρωποι οὐκ αἰφάνταστον τὴν νόησιν ἔχομεν, καὶ φαντασιούμενοι τῆς νοεράς ἐνεργείας οὐκ ἑστερήμεθα. Ταῦτα δὲ γίνεται ὅποτεται μάχη ἐν ἡμῖν εἴη σώματος τε καὶ πνεύματος· ἐπινικήσαντος μὲν τοῦ σώματος, φαντασιαστικοὶ πάντως γινόμεθα, ὑπερσχύσαντος δὲ τοῦ πνεύματος, νοεροὶ· ἔστ' ἂν δὲ παρὰ μέρος ἑκάτερον κρατῆ καὶ κρατῆται, σφίγγες ἐσμέν ἀτεχνῶς. Ἔστι δὲ τὸ

das. Respiciebat, ni fallor, Aristotelem Synesius initio libri De insomni. : ei δὲ εἰσιν ὕπνοι προφήται καὶ τὰ θναρ θεάματα τοῖς ἀνθρώποις ὀρέγουσι τῶν ὑπαρ ἐσομένων αἰνίγματα, σοφοὶ μὲν ἂν εἴεν, σαφεῖς δὲ οὐκ ἂν εἴεν, ἢ σοφὸν αὐτῶν καὶ τὸ μὴ σαφές. Ibi Gregoras homo litteratissimus : συμπεραίνει καὶ τὸ μὴ σαφές εἶναι σοφόν, ἐναντία λέγων τῷ Εὐριπίδῃ· ἐκείνος γὰρ ἐν τῷ τοῦ Ὁρέστου (codex ἐν Ὁρέστη, quod malim), παράγει Μενέλαον λέγοντα [v. 391] : « σοφὸν το σαφές, οὐ τὸ μὴ σαφές ». Quem versum obversatum Aristoteli fuisse Psellus innuere videtur ex conjunctione καὶ, καὶ Ἀριστοτέλει. Quum Apollonius Tyranensis, apud Philostratum v. 1, 9, salutare consilium verbis perspicuis juveni cuidam dedisset, laudatur ab

historico ut σοφὰ σαφῶς ἐρμηνεύσας, non σοφὰ σοφῶς quod temere scripsit Olearius, de quo obiter monebam ad Orestae locum inter Matthiae notas; cf. Bekkeri Badensis Specimen Philostratum p. 39. Accedat Gregorius Palamas ex Testimoniis ante Gregorae historiam : κατὰ τὴν ὑγιᾶ δῆπουθεν ἀντιστροφῆν, ἄσοφον τὸ ἀσαφές, ὡσπερ τὸ σοφὸν σαφές.

¹ G B, θηρίον. A, αὐτῇ ἢ φωνῇ. A, ἡμῖν. G B, ἵνα τὸ πᾶν δηλώσω τῶν ἀπ. ὑμῖν. A, ἡμῖν. G B, πάντα ἔχει. B, ὡς τις οὕτως φησὶν. G sic, sed cum οὕτω. A, ἀλλ' οὗτος.

² A, νοῦ λ. x. φαντασίας. G B, φαντασία δὲ ἐνός ἂν. G B, ἀναπιμπλάμενα. A, ἀνεμπιπλάμενα. Gesnerus et codex B, νεύεται.

ὄνομα τοῦ πράγματος δηλωτικόν¹· μελλούσης γάρ ἀποπτῆναι τοῦ σώματος τῆς ψυχῆς, τὸ μὲν ἄνω μέρος αὐτῆς ἐκπέφευγε, τὸ δὲ κάτω συσφιγγεται πῶς ὑπὸ τῆς φαντασίας, καὶ ἐπέχεται πρὸς τὴν γένεσιν. Διὰ τοῦτο ὁ μὲν ἀπέπτῃ εὐπρόσωπος παρθένος γίνεται, οἷον ἀδιάφθορος νοῦς καὶ ἀκήρατος, καὶ γυμνὸς τῆς ἔξω περιβολῆς· ὁ δὲ κατεσχέθη θηρίον ἐστὶ τετριχωμένον τοὺς πόδας, καὶ ἀκμάζον τοῖς ὄνυξι, ὡς εἶναι τὸ ζῦμπαν τῆς σφιγγός, ἢ φαντασία νοῦ μετέχουσα, ἢ νοῦς ἐπισυρόμενος ταῖς κάτω γενέσεσιν²· ἀσαφῆς οὖν αὐτῇ καὶ ἡ φύσις καὶ ἡ φωνή. Διὰ ταῦτα καὶ τὸν ἄνθρωπον ὑπαινίσσεται³, δῖπουν αὐτὸν τερατολογούσα καὶ τετράπουν καὶ τρίπουν.

Τοῦτο δὲ τοιοῦτόν ἐστιν· οἱ ἀριθμοὶ⁴ κατὰ τοὺς Πυθαγορείους τῶν πραγμάτων εἰσὶ δηλωτικοὶ⁵· εἶδη γὰρ αὐτῶν εἰσὶν οὔτοι, οὐχ, ὡς Ἀριστοτέλης οἶεται, ἀχώριστα, ἀλλὰ χωριστοὶ καὶ καθ' ἑαυτοὺς⁶. Δύναται οὖν αὐτοῖς ὁ τέσσαρα ἀριθμὸς, ὡς μὲν τετράγωνος τὴν θεῖαν φύσιν, διότι προσέοικε τῇ μονάδι, ὡς δὲ ἄρτιος τὴν κάτω γένεσιν, ὅτι διαιρετός ἐστιν. Ἄλλ' ἐνταῦθα ὁ τέσσαρα τὴν χείρονα ἡμῖν φύσιν δηλοῦτω, τὴν σωματικὴν φημί καὶ στοιχειώδη· ὁ δὲ τρία, ἐπειδὴ μονάδος τοῦ

¹ Α, φανταστικοὶ πάντη. G B, ἐκότερον ἑκατέρου κρ. κ. κρ. καὶ σφίγγες. G B, ὄνομα τοῦτο δηλ.

² G B, εἰσπέφευγε... ὑπὸ φαντ... ἀπέπτῃ παρθ. ἐγένετο, καὶ οἷον... ἔξωθεν... κατέχεται, B ut A, ἐπέχ... ἀκμάζων... ταῖς ὄνυξι... σύμπαν τ. σφ. φαντ... ἐπισυρόμενός τι τῆς κ. γενέσεως.

³ G, διὰ τ. τὸν. A, ὑπαινίσσεται.

⁴ G B, καὶ τοῦτό ἐστιν οἱ ἀρ.

⁵ G B, δηλωτικοὶ, ἔχειν εὐρισκομένου τοῦ πάθους οὐκ ἀντιλήψασθε τῆς ἀληθοῦς εὐδαιμονίας, οὐδ' αὐτοὺς ἀπολύσετε βίου ταλαπωρίας καὶ δουλοπρεποῦς ἀνάγκης; ἄλλ' εἰ μὴ καθ' ἓνα, μὴ κατὰ συμμορίας καὶ δήμους εὐρεθῆ τι τὸν ὅλον διαλυτηγαμένης

τὸν βίον ἀνοίας, νῦν δτε κοινὸν ἡμῶς ἅπαν ὑποδέδεκται θεάτρον, ἐνταῦθά που κατὰθεσθε τὰ πάθη, καὶ καθαρὰς ἔχοντες ἀληθῶς τὰς ψυχὰς ἀπίθε. Γραφίσεθω δόγμα καινόν. Quae verba nescio quo errore huc ex oratione quadam oratoris vel sophistae translata sunt quam claudabant. Exhibeo lectionem A.

⁶ Aristoteles de anima 1, 2, 8: εἶδη δ' οἱ ἀριθμοὶ οὔτοι τῶν πραγμάτων. Ibi Trendelenburg lectorem amandat ad suum de Platonis ideis et numeris ex Aristotele illustratis librum, quem non potuisse legere me valde piget. Metaphysicis libro 12, 9, p. 285 concludit philosophus esse φανερόν ὅτι ἀδύνατον εἶναι τὸν ἀριθμὸν καὶ τὰ μεγέθη χωριστά.

τέσσαρα ἀπολείπεται, κρείττων ἐστὶν ἐκείνου καὶ τελεώτερος. Ὁ δὲ δύο τὴν ἀμφίβολον δεικνύτω προαίρεσιν, πρὸς ἑκατέρους τοὺς βίους ῥέπουσάν τε καὶ μετακλινομένην. Γεννώμενος οὐδ' ὁ ἄνθρωπος πρῶτον μὲν τετραδικός ἐστι, σωματικός τὸ ὄλον καὶ στοιχειώδης, μηδὲν μὲν ἐννοῶν νοερόν, πρὸς δὲ τὴν γῆν ἰλυσπώμενος· ἀπτόμενος δὲ τοῦ φρονεῖν δυαδικός γίνεται, ἐνταῦθα ἢ ἐνταῦθα μετακλινόμενος, καὶ πρὸς ἑκάτερον τῶν βίων μετατιθέμενος, τοῦ χείρονος φημί καὶ τοῦ κρείττονος. Γηράσκων δὲ καὶ πρὸς τὴν φρονούσαν ἡλικίαν προκόπτων τριαδικός εὐρίσκεται ἀπηκριβωμένος τῷ ὄντι καὶ τέλειος. Ὑποβάλλεται γὰρ αὐτῷ ἔξωθεν οἷά τις βακτηρία ὁ ἀκήρατος νοῦς, ἐν ᾧ δὴ σκηριπτόμενος ἀνέχει τὴν κεφαλὴν καὶ συνέχει τὴν οὐσίαν τῆς φύσεως. Τοιοῦτος ἐστὶν ὁ τετράπους καὶ δίπους καὶ τρίπους ἄνθρωπος.

Εἰ μὲν οὖν καὶ ἡμῶν¹ θεὸς τοιοῦτον ἐβούλετο ἀγνώω. Εἰ δ' ἐγὼ περιττόν τι ἐνόησα, καὶ τοῦτο φιλόσοφόν τε καὶ πυθαγόρειον.

¹ Vocabulum ἡμῶν divinavi, at non spiritus tantum et accentus. Pro θεός est sum OEdipus. Litteræ non supersunt, sed in codice 70, et post πυθ chartalacera est.

ΕΚΦΡΑΣΙΣ Η ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΙΡΚΗΝ

ΒΟΥΛΟΜΕΝΗΝ ΤΟΝ ΟΔΥΣΣΕΑ ΜΕΤΑΜΟΡΦΟΥΝ¹.

Βούλεται μὲν ἡ Κίρκη καὶ τὸν Ὀδυσσεά μεταμορφοῦν, καὶ εἰσελαύνειν εἰς συμφερόν· εὐτρέπισται γὰρ αὐτῇ ὁ κυκεῶν, καὶ ὅσα ἐς τὴν τῆς μεταποιήσεως δύναμιν, πάντα συγκέκραται². Ἀποτυγχάνει δὲ τοῦ βουλήματος, σπασαμένου ἐπ' αὐτὴν τὸ ξίφος τοῦ ἥρωος³. πολύμητις γὰρ ὢν καὶ δεινότατος ταῖς φρεσίν, οὐκ ἐπέιθετο ἐτοιμῶς τισίν⁴. ὅθεν μικροῦ δεῖν καὶ ἀποπεπνεύκει ἡ παμπόνηρος ἐκείνη μαχλάς ἀπὸ τὴν τοῦ φασγάνου περιωπὴν· ἠλλοίωται γὰρ, ὡς ὄρας⁵, τὴν μορφὴν. Ὁ δὲ ἔτι

¹ Lemma G, Ἐναγωγὴ εἰς τὴν Κίρκην. B, Ἄν. ε. τ. K. βουλ. τ. Ὁ. μετ. Lemma A, Ἐκφρασις ἢ ἀλληγορία. Ex utroque novum feci. Est ἔκφρασις omnino optima lectio, Pselth's enim tabulam pictam describit, quam habuit ante oculos, et ad quam auditorem quemdam advertit, quod patet ex verbis ὡς ὄρας, et compellatione ὦ παῖ, ὦ ξένη.

² Ulysses de se narrans ac Circe, Odys. 10, 316: Τεῦξε δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπα' ὄφρα πίοιμι· Ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ· Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἔδελξεν, Ῥάβδω πεπληγυῖα, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν· Ἔρχο νῦν συμφρόνδε, μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων. — B G, ἐλαύνειν. Ad dendam præpositionem monueram olim

ad Pselli Opuscula p. 327. Et accedunt nunc ex A verba εὐτρέ. γ. α. ὁ κυκ.

³ Ulysses deinceps: Ὡς φάτ', ἐγὼ δ' ἄορ ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, Κίρκη ἐπήϊξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.

⁴ Sunt πολύμητις ac πολύφρων inter Homericæ Ulyssis epitheta. Verba πολ... τισίν desunt in A. — B, τισι.

⁵ Odys. 10, 323: Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων. — Syntaxis præpositionis ἀπὸ cum περιωπὴν est solœca omnino. Nunc quidem sic scribunt, sed ætate Pselli linguam litteratam ille solœcismus non invaserat. Ad Theodori Prodromi verba ἐκ τὸν ἱαμβον, ἐκ τὸν πυβρίχιον, σὺν τὴν ζήτησιν, animadvertit Corayus. Atactis t. 1, ἀπὸ etiam sic fuisse tunc accusativo

μᾶλλον θαρσεῖ καὶ φοβερῶ βλέπει τῷ βλέμματι. Περὶ δὲ τῶν ἐταίρων οὕτω τούτῳ μέλει· ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ παρεσκευάσται· οἱ δὲ ἐστᾶσιν. Ἄλλα βαβαὶ τῶν προσώπων! ἐκαλωπίσατο δὲ ἐπ' αὐτοῖς ἡ τέχνη. Τὸν μὲν γὰρ ἴδη μεταποιηθέντα¹ πεποίηκε, τὸν δὲ ἔτι μεταμορφούμενον, τὸν δὲ μέλλοντα²· ἔθεν τούτῳ μὲν ὁ μυκτὴρ ἀπομεμήκνυται³, καὶ ὕειος αὐτῷ ἀτεχνῶς ἡ μορφή· ὁ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲν διήλλακται, καὶ βραχῦ τι τοῦ προσώπου κεχάλασται, οὕτω δὲ ἡ ρίς κατέληξεν εἰς ὄξύ· τῷ δὲ

junctam, ac nunc adhuc jungi, quum ex et sὸν casum legitimum recuperaverint. Sic et μετὰ, αὐτὴ μέ (nam sic prae-positionem passim mutilant) cum accusativo copulatum reperitur, vel apud auctores elegantissimos. Spyr. Τρικούκης oratione publica victoriam insignem celebrans de Turcica classe ab Hellenica maio 1825 reportata, p. 36: Ἕλληνας, χαρῆτε· ρίψετε κατὰ γῆς τὰ κυπαρισσένια στεφάνια, τὰ στεφάνια τῆς λύπης, ὅπου ἐφόρσεν εἰς τὸ κεφάλι σας ἡ συμφορά τῆς Σφακτηρίας καὶ τοῦ Νεοκαστροῦ, καὶ ὅλοι στεφανωμένοι μὲ δάφνας, ὅλοι στεφανωμένοι μὲ ἀμάραντα ῥόδα, συμψάλλετε μαζή μου τὴν φθὴν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, τῶν ὀπίων σας βλέπω σήμερον ὡς ζωντανὴν εἰκόνα. Idem Laudatione funebri Byronis illius, magni poetae et φιλελλη-νεστάτου: Πόσα ἄλλα καλὰ, πολὺ ἀκόμη μεγαλύτερα, ἠλπίζαμεν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνδρα! καὶ σήμερον, ἀλλοίμονον! σήμερον ὁ πικρὸς τάφος καταπίνει καὶ αὐτὸν καὶ τὰς ἐλπίδας μας! Atque sic prae-positione ἀπὸ cum accusativo usus est Πίχκολο; Sampetri Indico Tugurio: Ποῦ πρέπει νὰ ζητῶμεν τὴν ἀλήθειαν; ἀπὸ ἡμᾶς κρέμεται νὰ ἔχομεν ἀπλὴν καρδίαν· πλὴν ἀπὸ τοῦ ἀλλοῦ ἀνθρώπου κρέμεται ἡ ἀλήθεια. Panag. Σοῦτζος: Ode ad Cre-tenses: Βρῦσεις, τί μουρμουρίζετε; βρῦσεις, τί μᾶς ζητεῖτε; Ἄν ἀπὸ αἵματα ἐχθρῶν σεῖς δὲν πορφυρωθῆτε, Σταῖς σμαραγδένιας ὄχθαις σας δὲν θέλομεν πατήσει. Quae exempla etsi longiuscula non displicebunt fortasse rari-tatis gratia librorum ac nominum. Cete-

rum in Pselli loco propositi ferme poterit ὑπὸ pro ἀπό. « Haud multum absuit quin animam exspiraverit sub insperatam co-ruscii gladii visionem ». Neque est periw-κη ista significatione vocabulum e trivio.

¹ G B, ἐγκαλωπίσατο. Protuli jam, ad Opuscula Pselli p. 266, bonam lectio-nem A, ἐκαλωπίσατο. Ibidem p. 262, correxi ex A barbarissimum G B μεταπο-ποιηθέντα.

² Ad participium μέλλοντα subsu-diendum mente μεταμορφούσθαι. Eadem brevitatis Demosthenes Epistola 4: φλαῦ-ρον δὲ μηδὲν μηδέποτε ἔν παντί τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι· mente repetito παθεῖν. Isocrates Paneg. 37: τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλει· ubi Longuevillii nota. Procopius Gazens Pa-neg. Anastasii § 7: ἡ μὲν (τῶν πόλεων) εἴχετο, ἡ δὲ ἐμελλεν· scilicet ἔχουσαι. Libanius de vita sua p. 81: βαρβάρων δὲ τῶν μὲν ἠττημένων, τῶν δὲ μελλον-των, scilicet ἠττησθαι. Idem oratione in Julianum p. 369: ὁ μὲν ἐθάλλετο, ὁ δὲ ἐμελλε· scilicet βάλλεσθαι. Moschus 2, 108: Ὡς φαμένην, νώτοισιν ἐφίξανε μειδιοῶσα. Αἱ δ' ἄλλαι μελ' λησκον· scilicet ἐφίξανε. Ibi Cogan. Malit Schwebel vertere « cunctabantur », minus bene. Euripides Oreste 1477: Νεκροὶ δ' ἐπι-πτον, οἱ δ' ἐμελλον, οἱ δ' ἐκείντ'. Ibi poterit inspicere mea notula in Matthiae edi-tione.

³ G, ἀπομεμήκνυται. B, e correctione ἀπομεμύκνυται. A, ἀπομεμύκνυται. Ad Pselli opuscula p. 266 propositi ἀπομε-μήκνυται. Nam forma ἀπομεμύκνυται, quo et lectio codicis A ducit, regulæ ad-versatur.

ἐξήδηκεν ἤδη τὸ πρόσωπον, καὶ ἤρκει τοῦ μετασχηματισμοῦ.

Τί ποτ' οὖν ὁ κρατῆρ τῶν μὲν κεκράτηκεν, ὁ δὲ ὑπερίσχυσε; φιλόσοφον, ᾧ παῖ¹, λόγον ἀκούση, καὶ οὐ πάνυ τὴν περιβολὴν τοῦ μύθου μέμψη· ποιητικὸν γὰρ ὑφ' ἑτέρα μορφῇ τὰ τῆς φιλοσοφίας κρύπτειν ἀπόρρητα.

Τὴν γὰρ τοι Κίρκην ἡδονὴν ἀντικρυς νόησον, μεταποιούσαν ψυχὰς πρὸς ὃ ἐκάστη πάθος κεκίνηται². Ὁ δὲ κυκεῶν σύγκρατόν ἐστι πόμα καὶ ἀτέχνως λήθης ποτήριον, καὶ ὁ τοῦτο πιάων ἀπαλλοτριούται τοῦ νεῦ³. Ἐπιλανθάνονται γοῦν αἱ ψυχαὶ τῆς οικείας ἀξίας, πιούσαι τὸν τῆς ἀμαρτίας κυκεῶνα⁴. Ὅθεν τὸν ἔμφυτον ἀλογώσασαί λόγον εἰς τὴν κτηνώδη μετακεκίνηται μόρφωσιν⁵. Δύναται γοῦν κατὰ τῶν τοιούτων ἡ Κίρκη ψυχῶν, καὶ δοκεῖ φοβερὰ τις εἶναι καὶ μετὰ τοῦ⁶ κάλλους βλοσυρὰ τε καὶ σοβαρά. Αἱ δὲ ἡμίθειοι τῶν ψυχῶν, ἐν μέσῳ θνητοῦ τε σαλεύουσαι σώματος καὶ τῆς ἀκηράτου φύσεως, οὐ πάνυ δεδίασι τὴν τῆς Κίρκης μεταβολὴν, οὐδὲ ἀλίσκονται τῆς μορφῆς⁷, ἀλλὰ γενναίτερον ἀντιβλέψασαί τὴν μὲν καταδειμαίνουσιν, ἐκεῖναι δὲ τὴν εἰς τὰ πάθη ἀποφυγάνουσι⁸ μεταποίησιν. Τσιούτόν τι θεῖον καὶ δαιμόνιον χρῆμα ἡ φιλοσοφία, καὶ οὐ μόνον ἐκ πηγῶν ἀρύεται ὕδατα πότιμα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀκροτόμων πετρῶν μέλι γλυκάζον εἴωθε νάειν⁹.

¹ G B, ξείνε.

² G, κρύπτει. — A, κεκίνητο, qua de varietate monueram ad Pselli Opuscula p. 332. Quod ibi scripsi ἑκαστος lapsu scripsi calami.

³ A, sine καὶ ὁ....νοῦ.

⁴ A, πιούσαι τοῦ νάματος.

⁵ G B, ἀλογήσασα λόγον ἐς τ. κτ. G, μετακεκίνηται.

⁶ Accedit τοῦ ex A.

⁷ G B, διδάσι.... ὁρμήν. A, memoratus ad Pselli Opuscula p. 257, δεδίασι... μεταβολήν. — G B, οὐδὲ ἠλπίωνται τὴν μορφὴν.

⁸ G B, ἀποδιδράσκουσι.

⁹ G, τι χρῆμα καὶ δαιμ. ἢ φιλοσ. Sequor B, nam verba τοιούτων... νάειν desunt in A. G, πηγῶν.

ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΨΕΛΛΟΥ ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ

ΤΟΥ ΠΑΡ' ΟΜΗΡΩ ΙΘΑΚΗΣΙΟΥ ΑΝΤΡΟΥ¹.

Ἐξήτησας τίνα ποτὲ νοῦν τὸ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα τῶν Νυμφῶν
ἄντρον αἰνίττεται, τεύτοις τοῖς ἔπεσιν ἐκπεφωνημένον τῷ
ποιητῇ².

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη ·
ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδές, ἰρὸν
Νυμφάων, αἱ Νηϊάδες καλέονται ·
ἐν τῷ κρητῆρές³ τε καὶ ἀμφιφορῆς ἔασι
λαῖνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσοσι μέλισσαι.
Ἐν δ' ἴσται λίθιοι περιμήκεες, ἔνθα τε Νύμφαι
φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα θαῦμα ιδέσθαι·
ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα⁴. Δύω δέ τε οἱ θύραι εἰσίν,
αἱ μὲν πρὸς Βορέαιο καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν,
αἱ δ' αὖ πρὸς νότου εἰσὶ, θεώτεραι, οὐδέ τι κείνη
ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐστί.

Τὰ μὲν περὶ τοῦ ἄντρου ἔπη τοῦ ποιητοῦ ταῦτα· κατὰ δὲ

¹ Descripsi e codice 1183 Bibliothecæ Parisinæ, notando ut superius littera A.

² Odys. 13, 102-112. Exstat Porphyrii de eodem argumento libellus, cuius Psellus meminit in ipso Allegoriæ suæ fine, sed quem sæpe potuisset allegare, debuisse quoque; id enim et æquius fuisset et modestius, quam ex illaudato proficere.

Ac statim utriusque simile initium. Sic enim Porphyrius: ὅτι ποτὲ Ὀμήρω αἰνίττεται τὸ ἐν Ἰθάκῃ ἄντρον, ὃ διὰ τῶν ἐπῶν τούτων διαγράφει.

³ Edit., ἐν δὲ κρητῆρες. Mox habent ἔασιν.

⁴ A, ὕδατα ἐννάοντα. Deleto uno ny habui vulgatam lectionem. Mox A sine αἱ.

τάς Ἑλληνικάς δόξας ἀφωσῶται¹ τὸ προκειμένον ἄντρον ψυχῆς ταῖς εἰς γένεσιν κατιούσαις². Αὗται γάρ εἰσιν αἱ Ναΐδες Νύμφαι· ταῦταις γὰρ ἱερός³ ἔστιν ὁ κόσμος, καὶ ἐπέραστος καὶ ἀεροιδής, καίπερ σκοτεινός ὡν φύσει καὶ ἀχλύος μεστός⁴. Σύμβολα δὲ Ὑδριάδων Νυμφῶν οἱ λίθινοι κρατῆρες καὶ οἱ ἀμοφοεῖς⁵, διότι ἐν ὅστοις καὶ περὶ ὅστα ἡ σαρκοποιία. Τὰ δὲ ἀλιπόρφυρα φάρη ἀντικρυς ἢ ἐξ αἰμάτων ἂν εἴη ἐξυφαινομένη σὰρξ, καὶ χιτῶν τὸ σῶμα τῆ ψυχῆ ὃ ἠμφιέσται, θαῦμα τῷ ὄντι ιδέσθαι, εἴτε πρὸς τὴν σύστασιν ἀποβλέποις, εἴτε πρὸς τὴν σύνδεσιν τῆς ψυχῆς τὴν πρὸς τοῦτο⁶.

*Ἐστὶ δὲ τὰ μὲν βόρεια ψυχῶν εἰς γένεσιν κατιουσῶν. Διὰ

¹ Porphyrius c. 20: Σπήλαια τοίνυν καὶ ἄντρα τῶν καλαιστοτάτων, πρὶν καὶ ναοὺς ἐπινοῆσαι, θεοὺς ἀφοσιούντων.

² Porphyrius c. 12: Ναΐδες οὖν Νύμφαι αἱ εἰς γένεσιν ἰούσαι ψυχῆς. Intellegendum ἰούσαι et expressius κατιούσαι de platonico animarum descensu, quem philosophi dicunt κάθοδον, κατάδασιν. Porphyrius c. 6: Πέρασαι τὴν εἰς κάτω κάθοδον τῶν ψυχῶν καὶ πάλιν ἔξοδον μυσταγωγούντες. Ibi Goens p. 90, collato Rhœr. ad Porphyrii librum De abst. 1, 30, p. 49. Eunapius Edesio p. 40: Σωσιπάτρα εἰς τὸν περὶ καθόδου ψυχῆς, καὶ τί τὸ κολαζόμενον καὶ τί τὸ ἀθάνατον αὐτῆς ἐπιπίπτουσα λόγον. Ibi interpretēs. Mox opponuntur αἱ ἀνιούσαι ψυχῆς, quarum est ἀνοδος. Obiter memorare liceat conjecturam J. Clerici quæ, quum lateat in Bibliotheca Universali t. 12, p. 549, non indigna videtur quæ paululem innotescat. Suidas de Cebete ait ejus ferri dialogos tres, quorum unus Πίναξ· ἔστι δὲ τῶν ἐν ἔδδου διήγησις. Quæ definitio libello parum convenit. Proposuit Clericus novam lectionem τῆς ἀνοδου διήγησις. Atqui maxima libelli pars in describendo versatur hominum ascensu ad Veram Disciplinam. Adceat lector ipsum opusculum a capite 15: βουνοὺς τις ὕψηλός· δοκεῖ εἶναι, καὶ ἀνάβασις στενὴ πάνυ καὶ κρημνοῦς·

ἔγουσα ἔνθεν καὶ ἔνθεν βαθεῖς.... Philosophum vocabulum ἀνοδος artissimum esse videtur; nam pictæ hominum ascendentiæ figuræ allegoriam ψυχῶν τῶν ἀνιουσῶν exhibent.

³ Homeri syntaxis ἱερὸν Νυμφῶν poterat servare et scribere τούτων γὰρ ἱερός. Non credidisse enim Psellum opinor poetici quid inesse genitivo; nam passim in prosa illa syntaxis reperitur estque etiam in scholiasticis frequentissima. Scholiastes Euthydemii p. 96: κόρυδοι Γῆς καὶ Ἀθηνᾶς ἱεροί. Schol. Avium 1369: ἱερὸν ἔστι χωρίον τοῦ Ἄρεως ἢ Θράκης. Schol. ad Pind. Ol. 429; Apollonii Rh. 1, 308. Vide Reitz. ad Luc. Paras. 13, et quæ monui ad Callimachi Delum 70, ad Theocritum 17, 112 edit. sec.

⁴ Locus videtur leviter corruptus. Sententia melius procedet sic correctæ: ἐπέραστος, καίπερ ἀεροιδής καὶ σκοτ. Porphyrius c. 6: διὰ μὲν οὖν τὴν ὀλην ἡεροειδῆς καὶ σκοτεινός· ὁ κόσμος, διὰ δὲ τὴν τοῦ εἶδους συμπλοκὴν καὶ διακόσμησιν, ἀφ' οὗ καὶ κόσμος ἐκλήθη, καλός τε ἔστι καὶ ἐπέραστος. Rufinus c. 12: ψυχῆς μὲν τελουμένης εἰς φύσιν καὶ γενεθλοῖς δαίμοσι ἱερός τε ὁ κόσμος καὶ ἐπέραστος, καίπερ σκοτεινός ὡν φύσει.

⁵ Ex Porphyrio c. 13.

⁶ Ἐν ὅστοις... πρὸς τοῦτο, ex Por-

τούτου τοῦ ἀντροῦ αἰ πρὸς βορέαν πύλαι καταβαταὶ ἀνθρώποις, τὰ δὲ νότια εὐ θεῶν, ἀλλὰ τῶν εἰς θεοὺς ἀνιουσῶν¹. Διὸ οὐδὲ εἶρηκεν αἰ πρὸς νότον θεῶν, ἀλλὰ θεώτεραι, ὅτι ἄμφω μὲν ψυχῶν πύλαι, ἀλλ' αἰ μὲν εἰς ἀνθρώπους ἐρχομένων, αἰ δὲ εἰς θεοὺς ἀνιουσῶν. Δίῳ γὰρ ἔθεντο πύλας οὐρανοῦ οἱ τῶν Ἑλλήνων θεολόγοι, Καρκίνου καὶ Αἰγόκερων, Πλάτων δὲ δύο στόμα ἐφη· τούτων δὲ Καρκίνου μὲν εἶναι δι' οὗ κατιᾶσιν αἰ ψυχαί, Αἰγόκερων δὲ δι' οὗ ἀνιάσιν. Ἀλλὰ Καρκίνος μὲν βόρειος καὶ καταβατικός, Αἰγόκερος δὲ νότιος καὶ ἀναγωγός². Οὔτε σὺν ἀνατολῇ καὶ δύσει τὰς θύρας ἀνατέθεικεν, οὔτε ταῖς ἡμερῖαις, οἷον Κριῶ καὶ Ζυγῶ, ἀλλὰ νότῳ καὶ βορρᾷ. Ψυχαῖς γὰρ γενέσεως καὶ ἀπογενέσεως οἰκεῖοι οἱ τόποι³. Ἄλλ' ὁ μὲν βορρᾶς οἰκεῖος ταῖς εἰς γενέσιν ἰούσαις· διὸ καὶ τοὺς ἀποθνήσκουσαν μέλλοντας, « ἡ Βορέου « πνοιῆ ζωγρεῖ ἐπιπνεύουσα κακῶς κεκαφητότας θυμόν »· ἡ δὲ τοῦ νότου διαλύει θερμότερα ὑπάρχουσα καὶ πρὸς τὸ θερμόν τοῦ θεοῦ ἀναπέμπουσα· βορειότερας δὲ οὔσης τῆς ἡμετέρας οἰκουμένης ἀνάγκη τὰς τῆδε κυομένας βορρᾷ ἀνέμῳ ὀμιλεῖν, καὶ τὰς ἐντεῦθεν ἀπαλλαττομένας νότῳ· ἀἴτη δὲ καὶ ἡ αἰτία τοῦ τὸν μὲν βορρᾶν εὐθύς ἀρχόμενον μέγαν εἶναι, τὸν δὲ νότον λήγοντα. Ὁ μὲν γὰρ εὐθύς ἐπίκειται τοῖς ὑπὸ τῆς ἄρκτου οἰκοῦσιν, ὁ δὲ μακρὰν ἀφέστηκε, χρονιωτέρα δὲ ἡ ἐκ τῶν ἄποθεν ἐπιρροή· καὶ ὅταν ἀθροισθῇ, τότε πληθύνει⁴. Καὶ ἡλίου πύλαι Καρκίνος ἐστὶ

phyrio c. 14, qui in fine laborat sic editus: εἴτε πρὸς τὴν σύστασιν ἀποβλέπει, εἴτε πρὸς τὴν σύνδεσιν τοῦτο συνάγει τῆς ψυχῆς. Goensius proponit ἀποβλέπει. sine necessitate, quum possit ut et σύναγει referri ἀποβλέπει ad χιτῶν, sed vitium est aut esse videtur in συνάγει, pro quo puto reponendum συνάδει. De metaphora nominis χιτῶν ad corpus translati vide Goens. ad locum Porphyrii p. 103. Barthii notam ac meam ad Æneam Gæzæum p. 236

¹ Ex Porphyrio c. 22, 23.

² Δύο γὰρ... ἀναγωγός, ex Porphyrio c. 22. De nomine θεολόγοι Goens. ad Porphyrii c. 7, p. 94. In narratione de Here Armenio, Reipublicæ libro 10, Platoni στόμα dicuntur τῆς γῆς δύο χασματα καὶ τοῦ οὐρανοῦ αὐτὸ ἐν τῷ ἀνω ἄλλα. Conferatur Porphyrius c. 29, et nota Barnesii ad Odysseum 13, 110.

³ Ex Porphyrio c. 24.

⁴ Ἄλλ' ὁ μὲν βορρᾶς... πληθύνει, ex Porphyrio c. 25. Usus est in rem suam

καὶ Αἰγόκερως· ἄχρι γὰρ τούτων ἀπὸ βορείου ἀνέμου εἰς τὰ νότια πρόεισι κατιῶν, κακίθεν ἐπάνεισιν εἰς τὰ βόρεια. Τὰ δὲ ζώδια ταῦτα καὶ πέρατα τοῦ γαλαξίου εἰσὶν. Ἐπέχει δὲ Καρκίνος μὲν τὰ βόρεια, Αἰγόκερως δὲ τὰ νότια. Ἐτι τὰ μὲν νότια μικροφυῆ ποιεῖ τὰ σώματα, ἐν δὲ τοῖς βορείοις εἰς μέγεθος ταῦτα τρέφεται¹. Κατὰ ταῦτα τοίνυν τῷ μὲν θνητῷ καὶ γενέσει ὑποπτῶτῳ τῷ φύλῳ τὰ βόρεια οικεῖα, τῷ δὲ θειδτέρῳ τὰ νότια, ὡσπερ θεοῖς μὲν τὰ ἀνατολικά, δαίμοσι δὲ τὰ δυτικά².

Πεποιήνται δὲ τῷ ποιητῇ καὶ πῖθι οὗτο³, καὶ φησὶ περὶ αὐτῶν·

Δῶρων οἷα δίδωσι κακῶν, ἕτερος δὲ εἰάν·

πίθου νενομισμένης καὶ παρὰ Πλάτῳ ἐν Γοργίᾳ⁴, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μὲν οὔσης λογικῆς, τῆς δὲ ἀλόγου. Πῖθι δὲ, ὅτι χωρήματα εἰσὶν αἱ ψυχαὶ διαφόρων ἐνεργειῶν τε καὶ ἔξεων. Καὶ παρ' Ἡσιόδῳ⁵ ὁ μὲν τις νοεῖται πῖθος δεδεμένος, ὁ δὲ ὄν λυεῖ ἡ ἡδονὴ καὶ εἰς πάντα διασκεδάννυσι⁶, μόνης ἐλπίδος μενούσης. Ἐπι

versu Homericō de Sarpedone saucio, II. 5, 697 : περὶ δὲ πνοιῇ βορέαιο Ζωγρεῖ ἐπιπνεύουσα κακῶς κεκαφηῖτα θυμόν.

¹ Καὶ ἡλίου πύλαι... τρέφεται. Conf. Porphyrius c. 28. Homerus Od. 24, 11: Πᾶρ δ' ἴσαν ὤκεα γοῦ τε ῥοᾶς, καὶ Λευκάδα πέτραν, Ἥδ' ἐπαρ' ἡελίοιο πύλας. Vide omnino Macrobius in Somn. I, 12.

² Κατὰ ταῦτα... δυτικά, ex Porphyrio c. 29. A mihi obtulisse videtur ὑποπτῶτῳ τῷ φύλῳ, non nitide quidem. Hesychius, ὑπόπτωτον, ὑποπίπτων. Porphyrius Goensii, γένεσιν ὑποπεπτωκῶτι φύλῳ. Melius editio Argentoratensis anni 1539, pag. 71 : γενέσει ὑποπεπτωκῶτι φύλῳ.

³ II. 24, 257. Statim A. νενομισμένος, quod mutavi. Porphyrius, πῖθου νοουμένης, capite 30 conferendo cum

Psellianis hinc ad βουκολεῖν εἰωθεν. Quo de verbo βουκολεῖν videtur Goens p. 119, et a me monita ad Aristænetæ 1, Epist. 5 : προδιέθηκεν ὅπως ἀμφότεραι βουκολήσωσι τὸν πρεσβύτην· et ad Babrium F. 19, cujus ad Fragmentum 6 meminisse debuissim Bothianæ notæ in Aristophanem Pace 153.

⁴ Plato Gorgia § 106.

⁵ Hesiodus E. 94.

⁶ Hesiodus : Ἄλλὰ γυνὴ χεῖρεςσι πῖθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα Ἐσκέδασ', ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ, Μοῦνη δ' αὐτόθι Ἐλπίς ἐν ἀρρέκτοισι δόμοισιν Ἐνδον ἐμυμε πῖθου ὑπὸ χεῖλεσιν, οὐδὲ θύραζε Ἐξέπτῃ. Quæ descripsi proliziora ob miram orationis poeticæ suavitatem, quodque lessam oculorum aciem leniter recrearet nitor ille amœnus exemplaris Lænepiani.

τούτοις γάρ ἡ φαύλη ψυχὴ σκιδναμένη ταῖς ἀγαθαῖς ἐλπίσιν ἑαυτὴν βουκολεῖν εἴθεν.

Λεῖπεται παραστῆσαι καὶ τὸ τῆς πεφυτευμένης ἐλαίας σύμβολον, ὃ τι ποτὲ μὴ οὐχ ἀπλῶς παραπεφυτευμένη, ἀλλ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος· αὕτη γάρ ἐστὶν ἡ συνέχουσα τοῦ ἄντρου τὸ αἶνιγμα. Ἐπεὶ δὲ ὁ κόσμος οὐκ εἰκῆ οὐδὲ ὡς ἔτυχε γέγονεν, ἀλλ' ἐστὶ φρονήσεως θεοῦ καὶ νοεράς φύσεως ἀποτέλεσμα, παραπεφύτεται τῇ εἰκόνι τοῦ κόσμου, τῷ ἄντρῳ φημί, σύμβολον φρονήσεως θεοῦ ἡ ἐλαία· Ἀθηνᾶς γάρ τὸ φυτὸν κατὰ τὰς τῶν Ἑλλήνων δόξας· φρόνησις δὲ κατ' ἐκείνους ἡ Ἀθηνᾶ. Κρατογενοῦς δὲ οὔσης τῆς θεοῦ, ἐπὶ κρατὸς τοῦ λιμένος ὁ ποιητὴς αὐτὴν καθιέρωσε. Χωριστὴ μὲν γάρ ἐστὶν ἀπ' αὐτοῦ, πλήν δὲ κατὰ κεφαλῆς τοῦ σύμπαντος λιμένος ἰδρυταί· αἰθαλής δὲ οὔσα ἡ ἐλαία φέρει τι ἰδίωμα οικειότητος ταῖς ἐν τῷ κόσμῳ τροπαῖς τῶν ψυχῶν αἷς τὸ ἄντρον καθιέρωτο. Θέρους μὲν γάρ τὰ λευκὰ τῶν φύλλων ἀνανεῖ, χειμῶνος δὲ μεταστρέφει τὰ λευκότερα.

Τοιαύτη τῶν ἐπῶν ἡ ἀλληγορία. Ὅτι³ γάρ οὐ καθ' ἱστορίαν παρειληφώς Ὅμηρος μνήμην τὸ παραδοθὲν πεποιήται, δηλοῦσιν οἱ τὰς περιγησίεις τῆς νήσου διαγράψαντες, οὐδενὸς τοιοῦτου κατὰ τὴν νήσον ἄντρου μνησθέντες. Ἀνθρώπων μὲν γάρ καὶ κρειττόνων φύσεων πλήρης ὁ κόσμος, τὸ δὲ Ἰθακήσιον ἄντρον πόρρω καθέστηκε τοῦ πείθειν ἐν αὐτῷ κατάβασιν εἶναι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνάβασιν τῶν κρειττόνων.

Ἐδυναμένη ἴσως πρὸς τὰς ἡμετέρας εἰλικρινεῖς θεωρίας τὰ

³ Vocabulum παραπεφυτευμένη facit ut redeat in memoriam Epistola Socraticarum 19: πεποιήται ἡμῖν τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος μάλα ἀριπρεπές τι· καὶ περιφύτευσεν ὁ χώρος καὶ ἀνεῖται ἱερὸς εἶναι. Codex 3054, περιφύτευ,

sic, verbo imperfecto. Proponunt viri docti περιφύτευτος, περιπεφύτευται. Propono etiam περιφύτευεται. Vide Thes. Steph. novum sub περιφύτευτος.

⁴ Hinc ad κρειττόνων Cf. Porphyrius c. 2.

λόγια¹ μετενεγκεῖν προσφυῶς· ἀλλ' οὐκ ᾤήθην δεῖν τὰ ψευδῆ
καὶ πεπλανημένα ἀληθείας λαβεῖν ἔμφασιν, ἀλλὰ ταῖς οἰκείαις
ἀναγωγαῖς αἰσχύνεσθαι καὶ δημοσιεύεσθαι, αἷς ὁ ἐξηγητῆς
αὐτῶν Πορφύριος καὶ λίαν σεμνύεται.

¹ De voce λόγια multa interpretes
Xenophontis Ephesii 1, c. 7, collato Pa-
laireto Observat. p. 356. Hic loci λόγια
sunt oracula biblica, τὰ λόγια τοῦ θεοῦ,
quæ vocat Paulus ad Romanos 3, 2.
Psellus hoc sensu dixit De operatione

dæmonum p. 20: τὰ ἀγραντα διδά-
σκουσι λόγια· et Opusculis p. 130, lau-
dans Gregorii Nysseni doctrinam enarran-
tis τοὺς θεοὺς χρησμοὺς καὶ ὅποσα
τῶν λογίων κέκρυπται. Ibi mea nota
p. 237.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

P. 1. — De Bertha imperatrice videsis nunc quæ anno-
tavit Matranga vir doctiss. præfatione Anecdotorum, quo
in libro protulit et Theodori Prodromi poema, cujus lemma :
Θεοδ. τοῦ Προδρ. στίχοι εἰσιτηρίοι ἐπὶ τῇ νυμφευθῆσῃ¹ ἔξ Ἀλαμανῶν
τῷ Πορφυρογεννῆτῳ Κυρῷ Μανουῆλ καὶ Σεβαστοκράτορι. Fermé jura-
verim nullum fuisse epithalamiographum qui non sit adu-
latus, adeo ut adulatio videatur esse istius poematioli norma.
Normaliter Theodorus versificavit. Exempli causa octo de-
scribam versus :

Χαίρῃ μοι, Ρώμῃ νεαρά, τοῖς νῦν εἰσιτηρίοις
δι' ὧν εἰδείχθης κεφαλὴ τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης·
εἰ γὰρ ἐκείνη δίδωσι νύμφην, καὶ σὺ νυμφίον,
ἴσμεν δὲ πάντες κεφαλὴν τῆς γυναικὸς τὸν ἄνδρα,
εὐθὺς ὡς συνάγεται καὶ συνομολογεῖν σοι,
καὶ γίνου ταύτης κεφαλὴ καὶ μέλος σὺν ἐκείνῃ.
Κέντεῦθεν τῷ Κομνηνικῷ πάντα λατρεύει κράτει,
τοσοῦτον ἔχεις ἀγκυρα, Ρώμῃ κυδίστη νέα.

Ingeniose usus esse videtur nec sine lepida festivitate
Theodorus verbis Apostoli Ad Corinthios priore Epistola 11,

¹ Imo νυμφευθείσῃ. In ipso poemate θ. v. καθιεροῖς. Et v. 7, pro χεῖρα...
v. 8, θεῶ ναοῦ; καθιεραῖς mutetur in πλουτοδότῃν scribendum πλουτοδότιν.

3: *καρλή δε γυναικός ὁ ἀνὴρ*. In istis *Græci* poetastrī nugis tantas egit *Latinus* editor tragædias, ut risum tenere non poterim. « Mirum » ait « quod ex iisdem nuptiis *tumide et truculenter* confirmare contendit Prodrōmus, id est primatum Byzantii supra Romam. Injuria id sustinent schismatici ob sedem imperii ibi constitutam; at Prodrōmus hoc ineptum inserit *argumentum* ad opinionem consolidandam: vir est caput mulieris; atqui sponsa Bertha veteris Romæ, (id est ritus occidentalis) subdita fit marito novæ Romæ; patet ergo C P. dominari Romam. Ridiculum! » De memoriola tenaciore nescio utrum querar, an gratuler mihi; addam quæ mihi suggerit verba Magistri philosophiæ ad Dominum Jurdanum: « La troisième opération de l'esprit est de bien tirer une conséquence par le moyen des figures: *barbara, celarent, darii, serio, baralipton...* » Dignus est qui inseratur editor doctus choro Darraptifelaptonum.

P. 7, 80. — Bentley. l. l. *Μαργίταν τε καὶ αἰγά τε*. — Col. 2, 7, leg. p. 470.

P. 10, 130. — Tzetzes Exeg. p. 154, 8: *λυπηθεὶς ὑπέστρεψεν Ὀμηρὸς πρὸς τὴν οἰκίαν ἣν περ κατέμενεν* sequentia restituenda ex meo contextu: *ὀλισθήσας δὲ πηλοῦ ὄντος κατέπεσε... Κροφύλου οἰκίαν παρ' ᾧ κατέμενεν*.

P. 12, n. 176. — Syntaxin vocis *ἔγκυος* cum accusativo habent et Latini in voce « gravida ». Plautus *Amphitr.* 3, 1, 19:

« Faciamque ut uno fœtu et quod gravida'st viro,

« Et me quod gravida'st pariat sine doloribus. »

Ac neutrum « quod » potest conferri cum græcis exemplis. Euripides *Ione* 305: *Οὐδ' ἔτεκες οὐδέν*. Astyages Herodoti 1, 108, *βουλόμενος τὸ γεννώμενον ἐξ αὐτῆς* (Mandanes) *διαφθεῖραι*. Rursus Plautus *Amph.* 1, 3, 3: « quod erit natum tollito ». Terentius *Andr.* 3, 1, 6: « quod peperisset jussit tolli ». Disco ex El-

snero ad Matthæum nugarum aliquid theologiarum de hoc neutro scripsisse Cameronem. Utebantur neutro proprie Græci ac Latini scriptores de foetu nondum nato, cujus sexus ignoratur, ac de infante nato, sexum cujus non declarabant. Sunt qui ἔμβρυον subaudiunt, alii βρέφος; posset et de κύημα cogitari. Sed supplementum cur quæretur? Timæus Lexico: ἐξαμβλοῦν διαφθεῖρειν τὸ κατὰ γαστρὸς διεφθορὸς καὶ ἀποκτείνειν αὐτό. Lennepius probante fere Ruhnkenio, dubitante Schæfero, emendabat τὸ κατὰ γαστρὸς βρέφος. Angli etiam neutraliter suum *it* sic usurpant. Smolletti Peregrino Doctor M. *Colocynth*: « it is my unalterable opinion, that whosoever let-
α teth an infant perish by sousing it in cold water, eyen
α though the said water should not be so cold as ice, is
α in effect guilty of the murder of the said infant ».

P. 15, n. 234. — Scholiastes Luciani, De Peregrino c. 15, falsus est, opinatus Peregrinum Παριανὸν dictum ἀπὸ Πάρου τῆς νήσου, qui patriam habuit Πάριον.

P. 17, 252. — Leg. correcto mendo typorum, ἔμαθες. — 261. Pro πηλώδη, restituta littera ζ quæ forte delapsa est, lege πηλώδης. — 265. A B, τῶν τότε. C, τῷ τότε, quod prætulit. Frequens illa varietas. Cf. p. 100. Garnerius præfatione ad Basilium M. § 17, memoratis hisce Patris verbis, ὠρίσθη τωτότε τροφή, Basilium ait passim scribere τότε, nunquam, nisi ipsum fallit animus, τωτότε, imo etiam non putare se τωτότε apud ullum bonum auctorem inveniri. Luciani, Pausaniæ exempla legi possunt in Ellipseῶν vocabulo χρίνω, monente recte Schæfero nullam revera esse ellipsin, sed τῷ jungi adverbio τότε.

P. 18, 285. — Scholium in C: Ζεὺς ὁ καθαρὸς ἀήρ καὶ τὸ ἄνω ἡμισφαίριον* Κρόνος δὲ ὁ ζοφώδης ἀήρ καὶ τὸ κάτω ἡμισφαίριον. Ἐπεὶ περὶ ¹ Διὸς καὶ λοιπῶν ² ἀλληγοροῦμεν, δεῖ πρῶτον εἰπεῖν ποσαχῶς τὸ

* Cod. παρά.

² Fortasse omissum θεῶν.

θεός λαμβάνεται ¹. Τὸ θεὸς ἀνωνόμως κείμενον ἐπὶ πάντε σημασιμένω λαμβάνεται. Σημαίνει γὰρ σοφούς, βραχίεις, τὰ στοιχεῖα, πῦρ ὕδωρ γῆν καὶ ἀέρα· τὴν ἔξ ἀστέρων εἰμαρμένην, ἦγουν αὐτοὺς τοὺς ἀστέρας· καὶ πέμπτον τὰς ψυχικὰς δυνάμεις καὶ τὰ πάθη ὡς φρόνησις, γνώσιν, ἀνδρεία, ἦτοι τόλμη· πάθη δὲ, ὡς ὀργήν, ἐπιθυμίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα σημαίνει, καὶ ἔκτον τὴν φύσιν. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἠθέλω διαμάχασθαι Ἐμπεδοκλεῖ τῷ φυσικῷ λέγοντι μὴ εἶναι φύσιν τὸ παράπαν, ἀλλὰ μίξιν, διάλλαξιν τε μιγέντων ². Πάντε μὲν οὕτως ἀνωνόμως κείμενον τὸ θεὸς σημαίνει· ἐν δὲ ἕκστῳ ὄνομα τῶν θεῶν κείμενον ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τρία σημαίνει· ἢ πραγματικῶς γὰρ, ἢ ψυχικῶς, ἢ στοιχειακῶς νοεῖται· οἷον Ἥρα, Ἀθηνᾶ, Ἀφροδίτη, Ἑρμῆς, Ζεὺς, Κρόνος, Ἀπόλλων, Ποσειδῶν, Ἡρασιος, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὀνομάτων, πραγματικῶς μὲν βασιλεῖς ἢ ἀπλῶς ἀνθρώπους αὐτοὺς εἶναι δηλοῦσι· ψυχικῶς δὲ Ἥρα μὲν νοεῖται ψυχὴ ἢ ἀνδρεία ³. Ἀθηνᾶ φρόνησις, Ἀφροδίτη ἐπιθυμία, Ἑρμῆς ὁ προφορικὸς λόγος, Ζεὺς ὁ νοῦς, Κρόνος ἡ ἀνοήσια καὶ τοῦ νοῦ συνθλώσις, Ἀπόλλων ὁ ἠλιώδης καὶ τετεχνασμένος ⁴ καὶ λαμπρὸς καὶ ῥητορικώτατος ἢ φιλόσοφος λόγος· Ποσειδῶν ὁ ἐπιγιγόμενος ἀρμόδιος ⁵ θυμός, ὡς περ ἡ θάλασσα ὅταν ὑπὸ πνευμάτων ταραττήται. Ἄρης ὁ διάπυρος θυμὸς καὶ ἀλόγιστος καὶ φονικὸς· Ἡρασιος ἡ ἐκ τοῦ αἵματος ἀναθυμιάσις, ἢ ἀερώδης καὶ καθαρωτάτη, ἥτις ἀνερχομένη διὰ τῶν κρωτίδων ἀρτηριῶν πελέκει πλήττει τὴν κορυφὴν τοῦ Διὸς, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν παρασκευάζει γενναῖν, τουτέστιν συγκεραυνῶσα ⁶ τὸν ἐγκέφαλον ἐξάγειν ποιεῖ τὰ φρονήματα. Στοιχειακῶς δὲ Ἥρα νοεῖται ὁ λεπτομερὴς ἀήρ ἦτοι αἰθήρ. Ἀθηνᾶ ὁ προσγειότερος καὶ παχύτερος ἀήρ, ὁ ἀπὸ σελήνης μέχρι γῆς διεικνούμενος· Ἀφροδίτη, ἡ στοιχειακὴ εὐκρασία· Ἑρμῆς

¹ Vide ipsum et Exegesi pp. 29, 54.

² Exegesi p. 54, 21: ἀλλ' ἵνα μὴ διαμάχωμαι Ἐμπεδοκλεῖ τῷ φυσικῷ μίξιν καὶ διάλλαξιν λέγοντι, φύσιν δ' οὐκ εἶναι.... Locum Empedoclis integrum transcribam ex Sturzii Empedocleis p. 517, 105: "Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω φύσιν οὐδενὸς ἐστὶν ἀπάντων Θνητῶν, οὐδέ τις οὐλομένου θανάτοιο τελευτῆ, Ἄλλὰ μόνον μίξις τε διάλλαξις τε μιγέντων Ἔστι, φύσις δὲ βροτοῖς ὀνομάζεται...."

³ Conf. Tzetzes Exegesi p. 55, 7: ψυχῆ, ἢ ἀνδρεία, ὅπερ ἐστὶν μέρος ψυχῆς. Malo quod nunc exhibui, sequutus codicem.

⁴ Cod. τεχνασμένος. Corregi ex Exegesi p. 80: Ἀπόλλωνα δὲ τὸν τετεχνασμένον καὶ ῥητορικὸν καὶ λαμπροτάτον λόγον, ἢ καὶ φιλόσοφον.

⁵ Cod. ἀρμόδιος, exhibens simul duplicem lectionem ἀρμόδιος et ἀρμόδιος.

⁶ Fortasse συγκεραυνῶσα.

καὶ Ἄρης τὰ ἐν τῷ αἰέρι διατρέχοντα πυρώδη σέλα, οἷον κομήται καὶ τὰ τοιαῦτα· Ζεὺς ὁ καθαρὸς αἴρ καὶ τὸ ἄνω ἡμισφαίριον· Κρόνος ὁ ζοφώδης αἴρ καὶ τὸ κάτω ἡμισφαίριον· Ἀπόλλων ὁ ἥλιος. Ποσειδῶν ἡ θάλασσα, ὡς καὶ Θέτις καὶ Νηρεὺς καὶ Φόρυκος καὶ Τρίτων καὶ Ἄμφιτρίτη καὶ Τηθύς, καὶ ἕτερα· Τηθύς κατὰ τινὰς ἢ γῆ ἐστίν· Ἡρακλειδῶν δὲ τὸ καθαρτικὸν καὶ καθαρὸν πῦρ, καὶ κεραστικὸν τῆς τῶν στοιχείων συγχύσεως, ὃ καὶ Ἔρως καλεῖται.

Καὶ τούτων μὲν τὰ πλείονα οὕτως, ὡς εἶπον, τρία σημαίνει· τινὰ δὲ καὶ πλεοναχῶς νοεῖται Ὁ Ζεὺς γὰρ σημαίνει πρὸς τοῖς τρισὶν οἷς εἶπον καὶ τὸν ἀστὴρα τὸν πλάνητα, καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον, καὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν, καὶ τὸν αἰθέρα μόνον, καὶ τὸν αἶρα ποτὶ, καὶ τὸ νεφελοῦδες κατάστημα, καὶ αὐτὴν τὴν εἰμαρμένην, ὡς ἀρκεῖ τοῖς στωϊκοῖς.

Δίον οὖν ταῦτα καλῶς εἰδέναι σε πόσα τούτων τὰ σημαγόμενα, καὶ πρὸς τὸ οἰκτεῖον ἀλληγορεῖν τὸ καθέκαστον, οὐκ ἂν διαμάρτοις, πραγματικῶς μὲν ¹ τὸ πραγματικόν, ψυχικῶς δὲ τὸ ψυχικόν, καὶ τὸ στοιχειακὸν πάλιν στοιχειακῶς. Ἄρκει γάρ τούτο καὶ μόνον διδάξαι σε τὸ χωρίον τὰ περὶ θεῶν ἀλληγορεῖν, εἰ προσεκτικώτερον ² ἐπιστήσις τούτῳ τὸν νοῦν, καὶ μὴ παρήργως αὐτὸ παραδράμῃς ὡς περιττόν.

P. 20, 33q. — Fortasse βλάβη δ' οὐ γίν., ut sit nexus sententiarum.

P. 25, col. 1, 2. — Ex illa permutatione præpositionum ἐν σὺν poterit firmari conjectura Pauwii in Persis 282 legentis πλαγκτοῖς σὺν διπλάεσσιν pro πλ. ἐν διπλ. Sed inutilis est præpositionis mutatio, quærendum potius quid διπλάεσαι significet. Verba sunt chori: Ὅτοτοτοῖ! φίλων ἀλίδονα σώματα πολυβαφῆ καθθανόντα λέγεις φέρεσθαι πλαγκτοῖς ἐν διπλάεσσιν. Intelligunt διπλάεσαι de navium tabulis. Sed quid valet syllaba

¹ Desse videtur participium ἀλληγορῶν.

² Iamius videtur legisse προσεκτικωτέρους pro edito a se προσδεκτικωτέρους in hoc Glycæ loco Epist. 1, t. 1, p. 48 Deliciarum eruditiorum: τοῖς κάμνουσι μηνύουσι θάνατον (οἱ ἰατροί),

τίνος ἔνεκεν; ὥστε ποιῆσαι προσδεκτικωτέρους αὐτούς. Exhibet enim latina interpretatio «cautiores». Sed est vocabulum editum edictum aptissimum, vertendumque «obedientiores, ad jussa capienda promptiores». Nam medicis imperare proprium est.

τοῦτο τοῦ ἀντροῦ αἱ πρὸς βορέαν πύλαι καταβαταί ἀνθρώποις, τὰ δὲ νότια εὐ θεῶν, ἀλλὰ τῶν εἰς θεοὺς ἀνιουσῶν¹. Διὸ οὐδὲ εἶρηκεν αἱ πρὸς νότον θεῶν, ἀλλὰ θεώτεραι, ὅτι ἄμφω μὲν ψυχῶν πύλαι, ἀλλ' αἱ μὲν εἰς ἀνθρώπους ἐρχομένων, αἱ δὲ εἰς θεοὺς ἀνιουσῶν. Δύο γὰρ ἔθεντο πύλας οὐρανοῦ οἱ τῶν Ἑλλήνων θεολόγοι, Καρκίνου καὶ Αἰγόκερων, Πλάτων δὲ δύο στόμα ἐφη· τούτων δὲ Καρκίνου μὲν εἶναι δι' οὗ κατῴσιν αἱ ψυχαί, Αἰγόκερων δὲ δι' οὗ ἀνῴσιν. Ἀλλὰ Καρκίνος μὲν βόρειος καὶ καταβατικός, Αἰγόκερος δὲ νότιος καὶ ἀναγωγός². Οὔτε οὖν ἀνατολῇ καὶ δύσει τὰς θύρας ἀνατέθεικεν, οὔτε ταῖς ἡμερησίαις, οἷον Κριῶ καὶ Ζυγῶ, ἀλλὰ νότῳ καὶ βορρᾷ. Ψυχαῖς γὰρ γενέσεως καὶ ἀπογενέσεως οἰκεῖοι οἱ τόποι³. Ἄλλ' ὁ μὲν βορρᾶς οἰκεῖος ταῖς εἰς γένεσιν λούσαις· διὸ καὶ τοὺς ἀποθνήσκουσιν μέλλοντας, « ἡ Βορέου « πνοιῇ ζωγρεῖ ἐπιπνεύουσα κακῶς κεκαφητότας θυμόν » ἢ δὲ τοῦ νότου διαλύει θερμότερα ὑπάρχουσα καὶ πρὸς τὸ θερμόν τοῦ θεοῦ ἀναπέμπουσα· βορειότερας δὲ οὔσης τῆς ἡμετέρας οἰκουμένης ἀνάγκη τὰς τῆδε κυομένας βορρᾷ ἀνέμῳ ὀμιλεῖν, καὶ τὰς ἐντεῦθεν ἀπαλλαττομένας νότῳ· ἀῖτη δὲ καὶ ἡ αἰτία τοῦ τὸν μὲν βορρᾶν εὐθύς ἀρχόμενον μέγαν εἶναι, τὸν δὲ νότον λήγοντα. Ὁ μὲν γὰρ εὐθύς ἐπίκειται ταῖς ὑπὸ τῆς ἄρκτου οἰκοῦσιν, ὁ δὲ μακρὰν ἀφέστηκε, χρονιωτέρα δὲ ἢ ἐκ τῶν ἀποθεν ἐπιρροή· καὶ ὅταν ἀθροισθῇ, τότε πληθύνει⁴. Καὶ ἡλίου πύλαι Καρκίνος ἐστὶ

phyrio c. 14, qui in fine laborat sic editus: εἶτε πρὸς τὴν σύστασιν ἀποβλέπει, εἶτε πρὸς τὴν σύνδεσιν τοῦτο συνάγει τῆς ψυχῆς. Goensius proponit ἀποβλέπει, sine necessitate, quum possit ut et συναγει referri ἀποβλέπει ad χιτῶν, sed vitium est aut esse videtur in συνάγει, pro quo puto reponendum συνάδει. De metaphora nominis χιτῶν ad corpus translati vide Goens. ad locum Porphyrii p. 103. Barthii notam ac meam ad Æneam Casseum p. 236

¹ Ex Porphyrio c. 22, 23.

² Δύο γὰρ... ἀναγωγός, ex Porphyrio c. 22. De nomine θεολόγοι Goens. ad Porphyrii c. 7, p. 94. In narratione de Here Armenio, Reipublicæ libro 10, Platoni στόμα dicuntur τῆς γῆς δύο χάσματα καὶ τοῦ οὐρανοῦ αὐτὸ ἐν τῷ ἄνω ἄλλα. Conferatur Porphyrius c. 29, et nota Barnesii ad Odysseum 13, 110.

³ Ex Porphyrio c. 24.

⁴ Ἄλλ' ὁ μὲν βορρᾶς... πληθύνει, ex Porphyrio c. 25. Usus est in rem suam

καὶ Αἰγόκερος· ἄχρι γὰρ τούτων ἀπὸ βορείου ἀνέμου εἰς τὰ νότια πρόεισι κατιῶν, κακίθεν ἐπάνεισιν εἰς τὰ βόρεια. Τὰ δὲ ζώδια ταῦτα καὶ πέρατα τοῦ γαλαξίου εἰσίν. Ἐπέχει δὲ Καρκίνος μὲν τὰ βόρεια, Αἰγόκερος δὲ τὰ νότια. Ἐτι τὰ μὲν νότια μικροφυῆ ποιεῖ τὰ σώματα, ἐν δὲ τοῖς βορείοις εἰς μέγεθος ταῦτα τρέφεται¹. Κατὰ ταῦτα τοίνυν τῷ μὲν θνητῷ καὶ γενέσει ὑποπτῶ τῷ φύλῳ τὰ βόρεια οικεῖα, τῷ δὲ θειδτέρῳ τὰ νότια, ὡσπερ θεοῖς μὲν τὰ ἀνατολικά, δαίμοσι δὲ τὰ δυτικά².

Πεποίηται δὲ τῷ ποιητῇ καὶ πίθει δύο³, καὶ φησὶ περὶ αὐτῶν·

Δῶρων οἷα δίδωσι κακῶν, ἕτερος δὲ εἰάν·

πίθου νενομισμένης καὶ παρὰ Πλάτῳ ἐν Γοργία⁴, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μὲν οὔσης λογικῆς, τῆς δὲ ἀλόγου. Πίθει δὲ, ὅτι χωρήματα εἰσὶν αἱ ψυχαὶ διαφόρων ἐνεργειῶν τε καὶ ἔξεων. Καὶ παρ' Ἡσιόδῳ⁵ ὁ μὲν τις νοεῖται πίθος δεδεμένος, ὁ δὲ ὄν λυεῖ ἡ ἡδονὴ καὶ εἰς πάντα διασκεδάννυσι⁶, μόνης ἐλπίδος μενούσης. Ἐπι

versu Homericō de Sarpedone saucio, II. 5, 697 : περὶ δὲ πνοιῆ βορέας Ζωγρεῖ ἐπιπνεύουσα κακῶς κεκαφηῖτα θυμῶν.

¹ Καὶ ἡλιου πύλαι... τρέφεται. Conf. Porphyrius c. 28. Homerus Od. 24, 11: Πᾶρ δ' Ἰσαν ὠκεανοῦ τε ῥοᾶς, καὶ Λευκάδα πέτραν, Ἥδὲ παρ' ἡελίοιο πύλας. Vide omnino Macrobius in Somn. I, 12.

² Κατὰ ταῦτα... δυτικά, ex Porphyrio c. 29. A mihi obtulisse videtur ὑποπτῶ τῷ φύλῳ, non nitide quidem. Hesychius, ὑπόπτων, ὑποπίπτον. Porphyrius Goensii, γένεσιν ὑποπεπτωκῶτι φύλῳ. Melius editio Argentoratensis anni 1539, pag. 71 : γενέσει ὑποπεπτωκῶτι φύλῳ.

³ II. 24, 257. Statim A. νενομισμένος, quod mutavi. Porphyrius, πίθου νοουμένης, capite 30, conferendo cum

Psellianis hinc ad βουκολεῖν εἰωθεν. Quo de verbo βουκολεῖν videmus Goens p. 119, et a me monita ad Aristænetea 1, Epist. 5 : προδιέθηκεν ὅπως ἀμφοτέραις βουκολήσωσι τὸν πρεσβύτην· et ad Babrium F. 19, cujus ad Fragmentum 6 meminisse debuissim Bothianæ note in Aristophanem Pace 153.

⁴ Plato Gorgia § 106.

⁵ Hesiodus E. 94.

⁶ Hesiodus : Ἄλλὰ γυνὴ χεῖρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελούσα Ἐσχέδασ', ἀνθρώποισι δ' ἐμῆσατο κῆδεα λυγρὰ, Μοῦνη δ' αὐτότι Ἐλπὶς ἐν ἀρρέκτοις δόμοισιν Ἐνδὸν ἐμυμε πίθου ὑπὸ χεῖλεσιν, οὐδὲ θύραζε Ἐξέπτῃ. Quæ descripsi prolisiora ob miram orationis poeticæ suavitatem, quodque fessam oculorum aciem leniter recrearet nitor ille amœnus exemplaris Lænepiani.

τούτοις γὰρ ἡ φαύλη ψυχὴ σκιδναμένη ταῖς ἀγαθαῖς ἐλπίσιν ἑαυτὴν βουκολεῖν εἴωθεν.

Λείπεται παραστήσαι καὶ τὸ τῆς πεφυτευμένης ἐλαίας σύμβολον, ὃ τι ποτὲ μὲν οὐχ ἀπλῶς παραπεφυτευμένη, ἀλλ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος· αὕτη γὰρ ἐστὶν ἡ συνέχουσα τοῦ ἄντρου τὸ αἶγυμα. Ἐπεὶ δὲ ὁ κόσμος οὐκ εἰκῆ οὐδὲ ὡς ἔτυχε γέγονεν, ἀλλ' ἐστὶ φρονήσεως θεοῦ καὶ νοεράς φύσεως ἀποτέλεσμα, παραπεφύτευται τῇ εἰκόνι τοῦ κόσμου, τῷ ἄντρῳ φημί, σύμβολον φρονήσεως θεοῦ ἡ ἐλαία· Ἀθηναῖς γὰρ τὸ φυτὸν κατὰ τὰς τῶν Ἑλλήνων δόξας· φρόνησις δὲ κατ' ἐκείνους ἡ Ἀθηναῖα. Κρατογενούς δὲ οὔσης τῆς θεοῦ, ἐπὶ κρατὸς τοῦ λιμένος ὁ ποιητὴς αὐτὴν καθιέρωσε. Χωριστὴ μὲν γὰρ ἐστὶν ἀπ' αὐτοῦ, πλὴν δὲ κατὰ κεφαλῆς τοῦ σύμπαντος λιμένος ἰδρύται· ἀειθαλῆς δὲ οὔσα ἡ ἐλαία φέρει τι ἰδίωμα οικειότητος ταῖς ἐν τῷ κόσμῳ τροπαῖς τῶν ψυχῶν αἷς τὸ ἄντρον καθιέρωτο. Θέρους μὲν γὰρ τὰ λευκὰ τῶν φύλλων ἀνανεῖται, χειμῶνος δὲ μεταστρέφει τὰ λευκότερα.

Τοιαύτη τῶν ἐπῶν ἡ ἀλληγορία. Ὅτι* γὰρ οὐ καθ' ἱστορίαν παρεληφώς Ὅμηρος μνήμην τὸ παραδοθὲν πεποιήται, δηλοῦσιν οἱ τὰς περιηγήσεις τῆς νήσου διαγράφαντες, οὐδενὸς τοιούτου κατὰ τὴν νήσον ἄντρου μνησθέντες. Ἀνθρώπων μὲν γὰρ καὶ κρειττόνων φύσεων πλήρης ὁ κόσμος, τὸ δὲ Ἰθακήσιον ἄντρον πόρρω καθέστηκε τοῦ πείθειν ἐν αὐτῷ κατάβασιν εἶναι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνάβασιν τῶν κρειττόνων.

Ἐδυνάμην ἴσως πρὸς τὰς ἡμετέρας εἰλικρινεῖς θεωρίας τὰ

* Vocabulum παραπεφυτευμένη facit ut redeat in memoriam Epistola Socraticarum 19: πεποιήται ἡμῖν τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος μάλα ἀριπρεπές τι· καὶ περιφύτευσεν ὁ χώρος καὶ ἀνεῖται ἱερὸς εἶναι. Codex 3054, περιφύτευ,

sic, verbo imper'ecto. Proponunt viri docti περιφύτετος, περιπεφύτευται. Propono etiam περιφυτεύεται. Vide Thes. Steph. novum sub περιφύτετος.

* Hinc ad κρειττόνων Cf. Porphyrius c. 2.

λόγια¹ μετενεγκεῖν προσφυῶς· ἀλλ' οὐκ ᾤήθην δεῖν τὰ ψευδῆ
καὶ πεπλανημένα ἀληθείας λαβεῖν ἔμφασιν, ἀλλὰ ταῖς οἰκείαις
ἀναγωγαῖς αἰσχύνεσθαι καὶ δημοσιεύεσθαι, αἷς ὁ ἐξηγητὴς
αὐτῶν Πορφύριος καὶ λίαν σεμνύνεται.

¹ De voce λόγια multa interpretes Xenophontis Ephesii 1, c. 7, collato Palaireto Observat. p. 356. Hic loci λόγια sunt oracula biblica, τὰ λόγια τοῦ θεοῦ, quæ vocat Paulus ad Romanos 3, 2. Psellus hoc sensu dixit De operatione

dæmonum p. 20 : τὰ ἀγράντα διδάσκουσι λόγια· et Opusculis p. 130, laudans Gregorii Nysseni doctrinam enarrantis τοὺς θεῖους χρησμούς καὶ ὅπλα τῶν λογίων κέκρυπται. Ibi mea nota p. 237.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DIVISION OF THE PHYSICAL SCIENCES
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
5708 SOUTH WOODLAND AVENUE
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: 773-936-3700
FAX: 773-936-3701
WWW: WWW.CHEM.UCHICAGO.EDU

CORRIGENDA ET ADDENDA.

P. 1. — De Bertha imperatrice videsis nunc quæ annotavit Matranga vir doctiss. præfatione Anecdotorum, quo in libro protulit et Theodori Prodromi poema, cujus lemma : Θεοδ. τοῦ Προδρ. στίχοι εἰσιτηρίαι ἐπὶ τῇ νυμφευθίᾳ¹ ἐξ Ἀλαμανῶν τῷ Πορφυρογεννήτῳ Κυρῷ Μανουὴλ καὶ Σεβαστοκράτορι. Fermé juraverim nullum fuisse epithalamiographum qui non sit adulatus, adeo ut adulatio videatur esse istius poematioli norma. Normaliter Theodorus versificavit. Exempli causa octo describam versus :

Χαῖρέ μοι, Ῥώμη νεαρά, τοῖς νῦν εἰσιτηρίαις
δι' ὧν εἰδείχθης κεφαλὴ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης·
εἰ γὰρ ἐκείνη δίδωσι νύμφην, καὶ σὺ νυμφίον,
ἴσμεν δὲ πάντες κεφαλὴν τῆς γυναικὸς τὸν ἄνδρα,
εὐδηλον ὡς συνάγεται καὶ συνομολογεῖν σοι,
καὶ γίνου ταύτης κεφαλὴ καὶ μέλος σὺν ἐκείνῃ.
Κέντεῦθεν τῷ Κομνηνικῷ πάντα λατρεύει κράτει,
τοσοῦτον ἔχεις ἄνακτα, Ῥώμη κυδίστη νέα.

Ingeniose usus esse videtur nec sine lepida festivitate Theodorus verbis Apostoli Ad Corinthios priore Epistola 11,

¹ Imo νυμφευθείᾳ. In ipso poemate θ. v. καθιεροῖς. Et v. 7, pro χεῖρα....
τ. β, θεῶν ναοῦ; καθιερεῖς mutetur in κλουτοδότην scribendum κλουτοδότιν.

3: *κεφαλή δὲ γυναικὸς ὁ ἀνὴρ*. In istis *Græci* poetastri nugis tantas egit *Latinus* editor tragædias, ut risum tenere non poterim. « Mirum » ait « quod ex iisdem nuptiis *tumide et truculenter* confirmare contendit Prodrumus, id est primatum Byzantii supra Romam. Injuria id sustinent schismatici ob sedem imperii ibi constitutam; at Prodrumus hoc ineptum, inserit *argumentum* ad opinionem consolidandam: vir est caput mulieris; *atqui* sponsa Bertha veteris Romæ, (id est ritus occidentalis) subdita fit marito novæ Romæ; patet *ergo* C P. dominari Romam. Ridiculum! » De memoriola tenaciore nescio utrum querar, an gratuler mihi; addam quæ mihi suggerit verba Magistri philosophiæ ad Dominum Jurdanum: « La troisième opération de l'esprit est de bien tirer une conséquence par le moyen des figures: *barbara, celarent, darii, serio, baralip-ton...* » Dignus est qui inseratur editor doctus choro Daptifelaptonum.

P. 7, 80. — Bentley. I. I. *Μαργίταν τε καὶ αἰγά τε*. — Col. 2, 7, leg. p. 470.

P. 10, 130. — Tzetzes Exeg. p. 154, 8: *λυπηθεὶς ὑπίστρεψεν Ὀμηρος πρὸς τὴν οἰκίαν ἣν περ κατέμενεν* sequentia restituenda ex meo contextu: *ὀλισθήσας δὲ πηλοῦ ὄντος κατέπεσε... Κροφύλου οἰκίαν παρ' ᾧ κατέμενεν*.

P. 12, n. 176. — Syntaxin vocis *ἔγκυος* cum accusativo habent et Latini in voce « gravida ». Plautus Amphitr. 3, 1, 19:

« Faciamque ut uno fœtu et quod gravida'st viro,

« Et me quod gravida'st pariat sine doloribus. »

Ac neutrum « quod » potest conferri cum græcis exemplis. Euripides Ione 305: *Οὐδ' ἔτεκες οὐδέν*. Astyages Herodoti 1, 108, *βουλόμενος τὸ γεννώμενον ἐξ αὐτῆς* (Mandanes) *διαρθεῖραι*. Rursus Plautus Amph. 1, 3, 3: « quod erit natum tollito ». Terentius Andr. 3, 1, 6: « quod peperisset jussit tolli ». Disco ex El-

snero ad Matthæum nugarum aliquid theologiarum de hoc neutro scripsisse Cameronem. Utebantur neutro proprie Græci ac Latini scriptores de foetu nondum nato, cujus sexus ignoratur, ac de infante nato, sexum cujus non declarabant. Sunt qui ἔμβρυον subaudiunt, alii βρέφος; posset et de κύημα cogitari. Sed supplementum cur quæretur? Timæus Lexico: ἐξαμβλοῦν διαφθεῖρειν τὸ κατὰ γαστρὸς διεφθορὸς καὶ ἀποκτείνειν αὐτό. Lennepius probante fere Ruhnkenio, dubitante Schæfero; emendabat τὸ κατὰ γαστρὸς βρέφος. Angli etiam neutraliter suum *it* sic usurpant. Smolletti Peregrino Doctor M. *Colocynthis*: « it is my unalterable opinion, that whosoever let-
« teth an infant perish by sousing it in cold water, eyen
« though the said water should not be so cold as ice, is
« in effect guilty of the murder of the said infant ».

P. 15, n. 234. — Scholiastes Luciani, De Peregrino c. 15, falsus est, opinatus Peregrinum Παριωνὸν dictum ἀπὸ Πάρου τῆς νήσου, qui patriam habuit Πάριον.

P. 17, 252. — Leg. correcto mendo typorum, ἔμαθες. — 261. Pro πηλώδη, restituta littera ς quæ forte delapsa est, lege πηλώδης. — 265. A B, τῶν τότε. C, τῷ τότε, quod prætulit. Frequens illa varietas. Cf. p. 100. Garnerius præfatione ad Basilium M. § 17, memoratis hisce Patris verbis, ὠρίσθη τωτότε τροφή, Basilium ait passim scribere τότε, nunquam, nisi ipsum fallit animus, τωτότε, imo etiam non putare se τωτότε apud ullum bonum auctorem inveniri. Luciani, Pausaniæ exempla legi possunt in Ellipseῶν vocabulo χρόνω, monente recte Schæfero nullam revera esse ellipsin, sed τῷ jungi adverbio τότε.

P. 18, 285. — Scholium in C: Ζεὺς ὁ καθαρὸς ἀήρ καὶ τὸ ἄνω ἡμισφαίριον* Κρόνος δὲ ὁ ζοφώδης ἀήρ καὶ τὸ κάτω ἡμισφαίριον. Ἐπεὶ περὶ ¹ Διὸς καὶ λοιπῶν ² ἀλληγοροῦμεν, δεῖ πρῶτον εἰπεῖν ποσαχῶς τὸ

* Cod. παρά.

² Fortasse omissum θεῶν.

θεός λαμβάνεται ¹. Τὸ θεὸς ἀνωνόμως κείμενον ἐπὶ πάντε σημανομένω λαμβάνεται. Σημαίνει γὰρ σοφοὺς, βασιλεῖς, τὰ στοιχεῖα, πῦρ ὕδωρ γῆν καὶ ἀέρα· τὴν ἐξ ἀστέρων εἰμαρμένην, ἤγουν αὐτοὺς τοὺς ἀστέρας· καὶ πέμπτον τὰς ψυχικὰς δυνάμεις καὶ τὰ πάθη· οἷον φρόνησιν, γνώσιν, ἀνδρείαν, ἤτοι τόλμην· πάθη δὲ, οἷον ὀργὴν, ἐπιθυμίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα σημαίνει, καὶ ἕκτον τὴν φύσιν. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἰθέλω διαμάχεσθαι Ἐμπεδοκλεῖ τῷ φυσικῷ λέγοντι μὴ εἶναι φύσιν τὸ παράπαν, ἀλλὰ μίξιν, διάλλαξιν τε μιγέντων ². Πέντε μὲν οὕτως ἀνωνόμως κείμενον τὸ θεὸς σημαίνει· ἐν δὲ ἕκαστον ὄνομα τῶν θεῶν κείμενον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρία σημαίνει· ἢ πραγματικῶς γὰρ, ἢ ψυχικῶς, ἢ στοιχειακῶς νοεῖται· οἷον Ἥρα, Ἀθηνᾶ, Ἄφροδίτη, Ἐρμῆς, Ζεὺς, Κρόνος, Ἀπόλλων, Ποσειδῶν, Ἥφαιστος, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὀνομάτων, πραγματικῶς μὲν βασιλεῖς ἢ ἀπλῶς ἀνθρώπους αὐτοὺς εἶναι δηλοῦσι· ψυχικῶς δὲ Ἥρα μὲν νοεῖται ψυχὴ ἢ ἀνδρεία ³. Ἀθηνᾶ φρόνησις, Ἄφροδίτη ἐπιθυμία, Ἐρμῆς ὁ προφορικὸς λόγος, Ζεὺς ὁ νοῦς, Κρόνος ἡ ἀνοήσια καὶ τοῦ νοῦ συνθῶσις, Ἀπόλλων ὁ ἠλιώδης καὶ τετεχνασμένος ⁴ καὶ λαμπρὸς καὶ ῥητορικῶτατος ἢ φιλόσοφος λόγος· Ποσειδῶν ὁ ἐπιγινόμενος ἀρμόδιος ⁵ θυμὸς, ὡσπερ ἡ θάλασσα ὅταν ὑπὸ πνευμάτων ταράττηται. Ἄρης ὁ διάπυρος θυμὸς καὶ ἀλόγιστος καὶ φονικὸς· Ἥφαιστος ἡ ἐκ τοῦ αἵματος ἀναθυμίασις, ἢ ἀερώδης καὶ καθαρωτάτη, ἥτις ἀνερχομένη διὰ τῶν καρωτίδων ἀρτηριῶν πελέκει πλήττει τὴν κορυφὴν τοῦ Διὸς, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν παρασκευάζει γενναῖν, τουτέστιν συγκεραυνῶσα ⁶ τὸν ἐγκέφαλον ἐξάγειν ποιεῖ τὰ φρονήματα. Στοιχειακῶς δὲ Ἥρα νοεῖται ὁ λεπτομερὴς ἀήρ ἥτοι αἰθήρ. Ἀθηνᾶ ὁ προσγειότερος καὶ παχύτερος ἀήρ, ὁ ἀπὸ σελήνης μέχρι γῆς διεκνούμενος· Ἄφροδίτη, ἢ στοιχειακὴ εὐκρασία· Ἐρμῆς

¹ Vide ipsum et Exegesi pp. 29, 54.

² Exegesi p. 54, 21: ἀλλ' ἵνα μὴ διαμάχωμαι Ἐμπεδοκλεῖ τῷ φυσικῷ μίξιν καὶ διάλλαξιν λέγοντι, φύσιν δ' οὐκ εἶναι... Locum Empedocleis integrum transcribam ex Sturzii Empedocleis p. 517, 105: Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω φύσις οὐδενός· ἐστὶν ἀπάντων ὄντων, οὐδέ τις οὐλομένου θανάτοιο τελευτῆ, Ἄλλὰ μόνον μίξις τε διάλλαξις τε μιγέντων Ἔστι, φύσις δὲ βροτοῖς ὀνομάζεται...

³ Conf. Tzetzes Exegesi p. 55, 7: ψυχῆ, ἢ ἀνδρεία. ὅπερ ἐστὶν μέρος ψυχῆς. Malo quod nunc exhibui, sequutus codicem.

⁴ Cod. τεχνασμένος. Correxī ex Exegesi p. 80: Ἀπόλλωνα δὲ τὸν τετεχνασμένον καὶ ῥητορικὸν καὶ λαμπρότατον λόγον, ἢ καὶ φιλόσοφον.

⁵ Cod. ἀρμόδιως, exhibens simul duplicem lectionem ἀρμόδιος et ἀρμόδιως.

⁶ Fortasse συγκεραυνῶσα.

καὶ Ἄρης τὰ ἐν τῷ αἴρι διατρέχοντα πυρώδη σέλα, οἷον κομῆται καὶ τὰ τοιαῦτα· Ζεὺς ὁ καθαρὸς ἀήρ καὶ τὸ ἄνω ἡμισφαίριον· Κρόνος ὁ ζοφώδης ἀήρ καὶ τὸ κάτω ἡμισφαίριον· Ἀπόλλων ὁ ἥλιος. Ποσειδῶν ἡ θάλασσα, ὡς καὶ Θέτις καὶ Νηρεὺς καὶ Φόρκυς καὶ Τρίτων καὶ ἑμμετρίτη καὶ Τηθύς, καὶ ἕτερα· Τηθύς κατὰ τινὰς ἢ γῆ ἐστίν· Ἡφαίστος δὲ τὸ καθαρτικὸν καὶ καθαρὸν πῦρ, καὶ κεραστικὸν τῆς τῶν στοιχείων συγχύσεως, ὃ καὶ Ἐρως καλεῖται.

Καὶ τούτων μὲν τὰ πλείονα οὕτως, ὡς εἶπον, τρία σημαίνει· τινὰ δὲ καὶ πλεοναχῶς νοεῖται Ὁ Ζεὺς γὰρ σημαίνει πρὸς τοῖς τρισὶν οἷς εἶπον καὶ τὸν ἀστέρα τὸν πλάνητα, καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον, καὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν, καὶ τὸν αἰθέρα μόνον, καὶ τὸν αἶρα ποτὶ, καὶ τὸ νεφελῶδες κατάστημα, καὶ αὐτὴν τὴν εἰμαρμένην, ὡς ἀρέσκει τοῖς στωϊκοῖς.

Δίον οὖν ταῦτα καλῶς εἶδέναι σε πόσα τούτων τὰ σημαίνόμενα, καὶ πρὸς τὸ οἰκτεῖον ἀλληγορεῖν τὸ καθέκαστον, οὐκ ἂν διαμάρτοις, πραγματικῶς μὲν ¹ τὸ πραγματικόν, ψυχικῶς δὲ τὸ ψυχικόν, καὶ τὸ στοιχειακὸν πάλιν στοιχειακῶς. Ἀρκεῖ γὰρ τοῦτο καὶ μόνον διδάξαι σε τὸ χωρίον τὰ περὶ θεῶν ἀλληγορεῖν, εἰ προσεκτικώτερον ² ἐπιστήσεις τοῦ τῷ τὸν νοῦν, καὶ μὴ παρέργως αὐτὸ παραδράμης ὡς περὶ τὸν.

P. 20, 33q. — Fortasse βλάβη δ' οὐ γίν., ut sit nexus sententiarum.

P. 25, col. 1, 2. — Ex illa permutatione præpositionum ἐν σὺν poterit firmari conjectura Pauwii in Persis 282 legentis πλαγκτοῖς σὺν διπλάκισσιν pro πλ. ἐν διπλ. Sed inutilis est præpositionis mutatio, quærendum potius quid διπλάκισσι significet. Verba sunt chori: ὄτοτοτοῖ! φίλων ἀλίδονα σώματα πολυβαφῆ καθθάνοντα λέγεις φέρεσθαι πλαγκτοῖς ἐν διπλάκισσιν. Intelligunt διπλάκισσι de navium tabulis. Sed quid valet syllaba

¹ Desse videtur participium ἀλληγορῶν.

² Lamius videtur legisse προσεκτικωτέρους pro edito a se προσδεκτικωτέρους in hoc Glycæ loco Epist. 1, t. 1, p. 48 Deliciarum eruditorem: τοῖς κάμνουσι μνηύουσι θάνατον (οἱ ἱατροί),

τίνοσ ἐνεκεν; ὥστε ποιῆσαι προσδεκτικωτέρους αὐτοῦς. Exhibet enim latina interpretatio «cautiores». Sed est vocabulum editum sententiæ aptissimum, vertendumque «obedientiores, ad jussa capienda promptiores». Nam medicis imperare proprium est.

δι? Propono, πλαγκτοῖς ἐν κελύγεσσι. Est πλαγκτός epithetum non ignotum de reciprocis fluctibus et revolubilibus.

P. 30, col. 1, pen. — In B. est ἐπάξιον.

P. 31, n. 504. — Dictione πληροῦν σκοπὸν usus est Symeon Sethi Ichnel. p. 334: οὕτω καὶ οἱ καιροῦ δραξάμενοι, καὶ μὴ κατὰ σκοπὸν πληροῦντες, ἀλλὰ τοῦτον παρατρέχοντες, τοῦ ἔργου πάντως ἀποτυγχάνουσιν. Hæreo in præpositione κατὰ. Faciendane transpositio, μὴ σκοπὸν καταπληροῦντες, quod displicet. Vel mutandum κατὰ in εἴτα, καλὰ, αὐτίκα. Codex fortasse correctionem dabit.

P. 41, col. 1, 5 a fine. — Pro 948 leg. 953. — 688. A, ἐγρήγορος.

P. 42, n. 696, 3. — Lege, ad librum Θ, 82.

P. 43, n. 717. — Pro 823, 836, leg. 841.

P. 46, 787. — A, προχωρήσομεν. — 788. A, οἱ Τρώων τότε. B, παρενρυσμένοι. Iotacismus confundit vocales η υ, et οι. In Georgidæ Gnomologio Anecd. Gr. t. 1, p. 29 recepi e codice κακίαν ποιωθεῖσαν χρόνω πολλῶ pro varietate φυτευθεῖσαν. Meam scripturam confirmat tōdex τοῦ Μηνᾶ, ubi mendose πυωθεῖσαν.

P. 47, 806, — A, ἀρχιλόχω. — 812, A B, κατῆρχεν.

P. 48, n. 821. — « Hodius conniventibus oculis... » Atque conniventibus pariter oculis Hermannus Ionis Euripidæ versum 289 in mea legebat editione, quem scilicet isto allegat modo præfatione editionis suæ p. VIII: « quod B, edi- « dit, Τιμᾶ τί μοι; σφ' ὡς μήποτ' ὄφελον εἰσιθεῖν, cur ferri ne- « queat apertum est ». Laudo viri eximii humanitatem, qui me de tam aperto mendo tam leniter monuerit; sed meum volumen typis nitidissimis exhibet, ὡς μήποτ' ὄφελον εἰσιθεῖν! Ferendus, puto, tribrachus quintæ sedis. Quum sit lon in manibus, monebo corrigendum scholium ad v. 175: εὐναίας

καρφηράς θήσων τέκνοις, sic editum in Matthiæana: *εὐνάξας λέγει δὲ τοὺς φωλεοὺς οἱ ὡς ἐπὶ ἐκκαρφίων γίνονται* recte autem scriptum in codice 2817: *...φωλεοὺς οἱ ὡς ἐπιπολὺ ἐκ καρφίων γίν...* Versui sequenti, *ψαλμοὶ σ' εἰρξοῦσι τόξων*, scholium exhibet idem codex: *ἰαχαὶ, κατὰ τὸ, « νῆρη δὲ μέγ' ἴαχεν »* (II. 4, 125). Scholium est editum ad nomen Μακραῖς v. 497, M. *ὀνόματα τόπου* codex melius, *ὄνομα τόπου*. Ad *ῥυσιάζω* v. 537 est scholium suprascriptum, *πολεμῶ*. In codice ad v. 551, *διὰ μακρᾶς ἐλθὼν κελεύθου*, est in marginē scholium: *τόπος οἱ Μακράι, οὗ μὲμνηται καὶ ὁ κωμικός*. Est manifeste non proprio loco positum, ac transponendu mforstian e regione v. 937: *οἶσθα κεκροπίας πέτρας... ἄς Μακρὰς κικλίσκομεν*. In Comici Nubibus 212 Euhœa dicitur *παρατετάσθαι μακρά*. Vix credam properantiozem ac male memorem hominem tam absurde potuisse errare. Scholium illud et quod editum fuit ad sequentem versum unum idemque esse videntur, utrimque mendosum et ab hominibus scriptum et rescriptum indoctis. Sic enim scholiastes ad verba v. 552: *εἰς φανάς γε Βακχίου* τόπος αἱ φαναὶ οὐ μὲμνηται καὶ ὁ κωμικός*. Dixit quidem Comicus Avibus v. 1693. *ἔστι δ' ἐν φαναίσι πρὸς τῇ Κλεψύδρα...* Sed φαναὶ vel φάναι Βακχίου festum sunt Bacchicum.

P. 49, 853. — C, *τὸν ν. τὸν στ. εὐθ. ἐνδυσσαμένη*. — 873, C, *τοὺς ἀριθμοὺς*.

P. 54, n. 927, 2: — redibit et infra p. 319, 124, ubi nota.

P. 56, n. 977. — In P, 25, A B, *τὰ νῦν* quod prætuli.

P. 57, 999. — C A, *μυσίας*. — 1011, C, *τοσοῦτο*. — Col. 2, 1, leg. *ὑπ* (ex correctione pro *ἦπ*).

P. 59, 1049. — Scholium in C: *τὸ σχῆμα κύκλος*. Cf. Lexicon Ernesti Technologicum.

P. 62, 1129. — A, *μεθύμνης*. De bona scriptura *Μηθύμνης* vid. ad Herodiani Epimer. p. 81.

P. 70, 60. — C, οὕτως. Vix nunc possum ipse legere quod ex B enotavi. Fere opinor invenisse *μαντικαῖς*. Similis permutatio adverbiorum *μνικῶς μαντικῶς* notata fuit p. 68. Firmatur *μαγκαῖς* v. 189 et Tzetzae Exegesi p. 92: ὁ Χρύσης αὐτὸς τὸν καιρὸν συνεργὸν ἰφρευρῶν οἷσπερ αὐτὸς οἶδεν ἄρβήτουρρημασι *μαγκοῖς*. — Col. 1, n. 65. — C, ἰκανῶς... ἰγγλύψας, et ἀπέπαυσεν pro ἀνέπαυσεν rescribendum.

P. 74, col. 2, 3: — « ad Isocratem p. 147, ad Plutarchum V. Eumenis c. 2, p. 337, et *Ἀτάκτοις* 2, p. 355.

P. 85, 65. — Conf. II, 385. — 66, Burg. ἔβαλον.

P. 87, 53. — BC, ἀγαμέμνον. Monstrat accentus nominativum esse sine mendoso. Cf. v. 68.

P. 93, 33. — A B C, μᾶλλον δὲ ἤ. Burg. η.

P. 97, 129. — Schol. in C: τί ἦν ἔθος τοῖς ἠττημένοις ἔδνασι *διδόνα* μετὰ τὴν σύμβασιν;

P. 98, 141. — Schol. in C: *καταμέτροις εἰς* (corrigendum, *καταμέτρησις*) τοῦ *μονομαχίου* καὶ *κλήρων* βολαὶ *Μενελάου* καὶ *Πάριδος*. — A, *ἐγκατεμέτρον*. B. et Burg., *συγκαταμέτρον*. Mox Burg., ἔβαλλον.

P. 101, 31. — Pro *βαλὼν βουβῶνι*, potuisset, pressius *Hommerum* sequutus, scribere *βαλὼν βουβῶνα*. Similis mors fuit *Julii Cæsaris* apud *Plutarchum* c. 66: *Βροῦτος* αὐτῷ *πληγὴν ἐπέβαλε μίαν εἰς τὸν βουβῶνα*. Nuper in narrationem de *Cæsare* incidi qua vir doct. a *Bruto Cæsarem* ait in ipsa *pudenda vulneratum* fuisse, idque non temere, sed consulto, ulciscente non *dictatorem tantummodo* et *libertatis publicæ oppressorem*, sed *matris Serviliæ mæchum* ac *sororis Tertiae amasium*. Cui opinioni prorsus *inauditæ nulla subest auctoritas*. *Appianus* *Plutarcho* consentiens. B. C. 2, 117: *Βροῦτος* εἰς τὸν *μηρὸν ἐπάταξε*, nec discedit *Nicolaus Dam. V. Cæsaris* 24: *Βροῦτος* ὑπὸ ταῖς *λαγύσι* *δακτυλοῖς* *παίει*. Atque *animadver-*

tendum est illam βουβώνος vel μηροῦ λαγόνων ve plagam prorsus fuisse fortuitam; tam denso enim globo conjurati Caesarem invaserant, ut se impedirent ipsi, ὥστε καὶ βροῦτον εἰς τὴν χεῖρα πληγὴν λαβεῖν, Plutarcho teste V. Bruti 17. Mihi videtur vir d. nimium memoriolæ confidisse cui nomen, βουβώνος synonymum, inguen hærebat, huicque significationem pudendorum tribuisse quæ τῷ βουβώνι non inest. Nota Juvenalis impura hyperbole: « Quod enim non excitat inguen « Vox blanda et nequam? digitos habet »; quæ est imitatus modestissime Byron Joanne 15, 13:

« The Devil hath not, in all his quiver's choice,
« An arrow for the heart like a sweet voice ».

P. 102, n. 37. — Scholium in C: Ἡλείων καὶ φίλου καὶ δάσυνε. Ψίλου μὲν κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα τὸ η̄ πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται¹; ἡλίβατος, ἡλικία δικαστήριον ἐν ταῖς Ἀθήναις· ἐγὼ δὲ καὶ τὴν ἡλιαίαν δασύνω· διὰ γὰρ τὸ ἐν ἡλίῳ καὶ ὑπαιθρος εἶναι ἡλικία ἐκαλεῖτο². ἡλιτόμνηος ὁ ἀμβλωθρίδιος³ τόκος καὶ διημαρτημένος τῆς ἑνεαμηναίου⁴ κυήσεως· πλὴν τοῦ ἡλιος. Δάσυνε δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλίξω τὸ συναθροίζω, τὸ γὰρ ἀθροιστικὸν⁵ ᾱ δασύνεται⁶. ὅθεν καὶ ἀλς τὸ συνηθροισμένον ὕδωρ. Καὶ Ἡλις ἡ πόλις καὶ χώρα οὕτω δασύνεται, κατὰ μὲν ἑτέροις ὅτι, ἐν τῷ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμῷ, ἐκεῖ συνηθροίσθησαν οἱ λαοὶ· κατ' ἐμὲ δὲ ὅτι ἐκεῖ συναθροίσεις⁷ ἐγένοντο πενταστηρικῶς διὰ τὴν Ὀλυμπίαν·

¹ Vide Lexicon Περὶ πνευμάτων p. 233.

² Cram. ἐκκλεῖτο.

³ Cram. et C, ἀμβλωθρύδιος.

⁴ Cram. διημαρτήμορος τοῖς.

⁵ Cram. et C. ἑναμηναίου, quod correxeram nondum cognita Mantragiāna. Lexicon II. πν. l. 1. : ἡλιτόμνηον, τὸ ἡμιτελὲς κύημα, ἀπὸ τοῦ ἀλίξω (ἴμο ἀλιτῶ) τὸ ἀμαρτάνω, καὶ τοῦ μὴν μῆνης, τὸ ἐστερημένον τῆς ἑνεαμηνοῦ κυήσεως.

⁶ Matranga, in cujus Anecdota id scholium et alia nunc reperio, scribit mendose ἀθροικόν. Præcedentia quæ sunt hiulca

non diversa exhibet. In Matrangiānae comparatione non ero diligens.

⁷ In Tzetzae Chil. 2, 113, 123, pro edito ἀθρόως bonus codex 2644 offert ἀθρόως, cum hocce iambico scholio ad priorem versum: ἀθροῦν ὁμοῦ δάσυνε· τὸ θροός δ' ἄνευ Ψιλῶν ἀμάρτοις οὐδαμῶς τέχνης λόγων. Est in codice τὸ θρόος. Scripsi θροός genitivo casu nominis θροός, ut vocis nominis vocis. Tzetzes scilicet ἀθροῦν, τὸν ἄνευ θροῦ, ἄνευ θροός, jubet ψιλοῦν, idque sine peccato contra regulam fieri monet.

⁸ Cram. et C, συναθρήσεις. Correxī, et video esse οἰ et in Matrangiāna.

ὄθε καὶ ἀλέαι¹ αἱ ἐκκλησῖαι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ συναθροίζεσθαι ἐκεῖ,
ὡς καὶ Καλλιμάχος φησὶν².

Εἰς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλέας³ δεῦτε,
οὐ τὸν πάλαι χάλκειον ὁ πλάσας Ζῶνα
γέρων ἀλαζῶν ἄδικα βιβλία ψήχει⁴.

Καὶ οὕτω ὀφείλει⁵ ἡ Ἥλις δασύνεσθαι. Ψιλοῦται δὲ καὶ καθ' ἕτερον
κανόνα λέγοντα⁶ τὸ η ἐν τροχαϊκῇ λέξει ψιλοῦται.

Δασυσε λοεπὸν ἀδεῶς τε καὶ ψίλου,
Τζέτζου πεποιθὼς συγγραφαῖς ἰσχυρογράφοις⁶.

P. 106, 21. — Junctum ἀμὰ genitivo τούτων, i. e. θώραξι καὶ
σπάθαις ἀμὰ σὺν θώραξι. Sic recentiores, monente Corayo Ἄτακτοις t. 5, p. 263. Cf. et mea nota ad Pselli Opuscula p. 332.

P. 111, 9. — C, μίσφ.

P. 114, 68. — Fortasse ἤλθε ὡς πρὸς Ἀλέξανδρον, qua in formula sæpius mendose καὶ scriptum pro ὡς.

P. 125, 4. — Proposui legendum, μήτε θεῶν ἀρρένων τις Ἐλ-
λησιγ. βροθὸς γενέσθω. Displicet quidem τις versus initio; sed
continua est oratio, θεῶν ἀρρένων τις.

P. 128, 83. — Varietas φεύγουσιν Ἕλληνες νῦν Ἑλλάδι videbitur
fortasse Tzetzica magis quam φεύγουσιν Ἑλλάδα. Nonnunquam
sic dativo cum verbis motus utitur, ex. c. p. 156, 196, ἤλθε δ' αὐτοῖς ὁ Ἄϊας. p. 189, 207, τοῖς Ἑλλησι προσφεύγει.
Auctor poematii de Mensa Rotunda v. 31: Μετ' εὐθυμίας δ' ἐ-

¹ Matranga, ὄθεν. Cram. et C, ἀλέαι. Asperavi ἀλέαι, et sic M.

² M. φησί. Scripsi φησὶν compendium codicis sic legere malebam. Est Callimachi fragmentum 86, quod videtur inter Meinekii Choliambos p. 156.

³ C, Cram. et M. προτείχευς. C, ἀλέας, obscurata correctione syllaba finali, ut tamen legi possit. Cramerus credit fuisse prius ἀλέαι. M, ἀλέας, et eo

scripseram spiritu. Statim M, χάλκειον.

⁴ Cram. C, M., φύγει. Recepi criticorum correctionem. Cf. Blomf. Gloss. Agam. 362. Scholium in C, γέρων ἀλαζῶν ὁ ἄθεος Εὐήμερος. Et sic ferme Matrangiāna.

⁵ M, x. o. μὲν ὄφ. M, Ἥλις ut supra, et sic C. quos non sequor.

⁶ C, Cram. ἰσχυρογράφοις. Scripsi quod vides, et sic reperio in M.

ξεθλών, φθάνει τοῦ δωματίου· sic mutante editore scripturam co-
dicis in nota memoratam τῷ δωματίῳ, quæ fuit servanda. Neque
veterum optimi scriptorū ab illa syntaxi abstinerunt. Di-
xit ἦλθεν αὐτῷ Ζηγὸς βέλως Æschylus Prom. 366; μολεῖν σοι So-
phocles Antigona 234, ubi Hermann.; sic et Euripides Ione
860, qui et 865, ἐπεισελθὼν δόμοις. Pindarus Pyth. 4, 129=73:
ἦλθε δὲ οἱ κρυδὸν μάντευμα, ubi Dissen. Ctesias Persicis 57: δια-
βάλλεται Κύρος, καὶ καταφεύγει Παρυσάτιδι τῇ μητρὶ. Chariton 5, 10,
p. 127: οὐδείς ἡμᾶς ἐξ τοῖς βασιλείοις εἰσελθεῖν. Oratione vulgari
ἦλθεν εἰς ἐμὲ reddit Theocriteam ἔνθ' ἐμοὶ scholiastes Id. 2, 145.

P. 138, 73. — A B, πρῶτον.

P. 147, n. 12. — Tibialia, nobis vernacule *bas*, Græcis
nunc dicuntur κάλτζαι, κατζούνια... Corayus, Ἀτάκτοις t. 2,
p. 430, mallet καλοφωντέρως pronunciari κάλτζας, ad quod ac-
cedit scholiastæ τὸ καλταῖς, accentus si retrahatur.

P. 149, 59 — Rarissima vocabula ἰσοκεφάλως et ἰσοκέφαλος.
Adfertur hoc ex Ibyco, qui fragmento 27 Molionidas vocat
ἄλικας, ἰσοκεφάλους, ἐνιγύους. Metrum dactylicum vix admise-
rit ἰσοκεφάλους iota brevi, quod tamen tuetur criticus eximius et
lyricæ orationis callentissimus. Proposuit Meinekius ἰσοπά-
λους. Liceat et mihi quoque proponere ἰσοκράνους. Certatim viri
docti scripserunt ἐνιγύους, Junius, Hemsterhusius, G. Dindorf.

P. 151, n. 89. — De Iride Matrangæ recensio non am-
plior est; sed in præcedenti narratione plurimos exhibet
versus quibus careo, apud ipsum quærendos. — N. 102.
Matr., μεγάλη κυματίζει. Homerus l. c.: ἴσος ἀέλλη, ἥτε καθαλ-
λομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει. Quem versum excitavit Tzetzes
scholio ad Allegorias 8, 133 Matrangianæ, loco in mea lo-
cunoso: ὁ ἄηρ καὶ ἡ θάλασσα ὅμοιοι τὸ εἶδος εἰσὶ, καθὰ καὶ Ὅμηρος
φησὶ « ἥτε καθαλλομένη ἠεροειδέα πόντον ὀρίνει ». Ἐνταῦθα δεικνύει
τὸν ἀέρα κατὰ τὸ εἶδος ὅμοιον τῇ θαλάσῃ. Quum sit ἠεροειδέα πόν-
τον clausula versus Homérica, Tzetzes eam adsuit memoriter
et imperite initio ἥτε καθαλλομένη, ac de mendo securus te-

mere est philosophatus. Vir d. « diu sed frustra perquisivisse se versum ait Homero adsignatum ». Miror valde habitantem in Vaticana, et in locupletes illos admissum librorum Thesaurus Barberinianum, Vallicellianum, ceteros, non reperisse Seberianum indicem. Sic nuper hærebam, sed nec diu nec frustra, quærens fontem unde tres versus latinos hausisset ingeniosissimus et litteratissimus acerrimusque satirarum auctor, quarum lemma *the Pursuits of Literature*. Mathias igitur (nam id nominis fuit auctori qui diu latere voluit), præfatione extrema: « you may perhaps allow me to apply
« to myself, with some little variation, the words of the
« most fervid poet of antiquity:

« Non tenues ignavo pollice chordas

« Pulso, sed, Aurunci residens in margine templi,

« Audax magnorum tumulis ad canto magistrum ».

Præibat Statius, ad quem non statim ducebar epitheto *the most fervid*, Silv. 4, 4, 53:

« Tenues ignavo pollice chordas

« Pulso, Maroneique sedens in margine templi

« Sumo animum, et magni tumulis accanto magistri ».

Quod negationem Mathias addiderit, nequiquam reprehendam; non modesti sunt satirici poetæ. Sed sequentia placeant minus. Sedens in Pausilypo Statius ad sepulcrum Maronis, accantat tumulo magistri, quod planum est ac verisimile; sed qui potuit Mathias, residens in margine templi Aurunco Lucilio dicati, accantare magistrorum, Horatii scilicet,

* Anonymus scriptor, qui de Mathiæ vita et operibus retulit in Biographiæ Universalis supplemento, ex anglico lemmate bono gallicum fecit non bonum, *Hostilités littéraires*, quum sensus sit, *Recherches de littérature, Etudes littéraires*. Litterarum Italicarum amator ac cultor fuit studiosissimus et elegantissimus. Ejus « Poésie liriche Toscane » Londini editas a.

1816 certatim prelo submiserunt bibliopolæ Romæ, Florentiæ, Neapoli. Petronius illi editionem dicant Prusæ et Corradini Molli tragædiarum « voi » ait « non solo conoscete perfettamenteamente l'Italiano « idioma, ma vi siete giunto pur anche a scrivere siffatti versi, per cui

« ..... non indarno

« udi' l'Amigi l'armonia dell'Arno ».

Juvenalis, Persii, Drydeni, Boilavii¹ tumulis accantare, qui tumuli procul aberant?

P. 158, 48. — Nomen *συνασπισμός* me monet de correctione facienda loci cujusdam Symeonis Sethi Ichnel, p. 186. *Columbæ cassibus captæ conturbabantur animi ancipites, ἡ δὲ τούτων ὁδηγός, « Μὴ θορυβεῖσθε », ἔφη « ἀλλ' ὁμοῦ ἀλλήλαις συναπισώμεθα, εἴ ποτε δυνηθεῖμεν ἄραι τὸ δίχτυον ».* Mira est Starkii conversio vocabuli *συναπισώμεθα*: « sed agite, simul omnes abire tentabimus ». Propono. *συνασπισώμεθα*: « expansis alis ac denso inter se continuatis ordine bellatorum imitemur industriam hominum, quos sæpius e longinquo vidimus quadrato agmine scutisque imbricatim densatis incedentes ». Videntur jussa ducis columbæ intelligentissime perfecisse; pergit enim Symeon: *ἦραν οὖν εἰς τὸν ἀέρα τὸ δίχτυον.*

P. 161, 81. — Scribendum cum anastrophe, *χειρῶν ἔκ.* Il, 12, 159: *ὧς τῶν ἐκ χειρῶν βέλε' ἔρριον.*

P. 166, 33. — A B C, *ἀποκόψει*. Scripsi *ἀποκόψη*. Cf. Il. 13, 138, ubi et subjunctivus *ᾤση* cum varietate *ᾤσει*.

P. 169, n. 198. — Permutatio vocalium: et *ei* nocuit Arsenio Archiepiscopo in *Matrangæ Anecdotis Græcis* t. 2, p. 670, v. 8 Hymni in *Dominicam Paschatis*: *βασίλει ᾠρῶν ἐπέστη*. Legendum *βασιδεῖν*.

P. 173, n. 189. — Permutatione illa usus vocalium *η υ* tentabo locum Ionis Euripideæ v. 580. Xuthus et Creusa liberos petunt ab Apolline Delphico; Xutho deus filium donat, de Creusa silet. Magnum est Xuthi gaudium, ejusque longum, coram Choro, cum filio colloquium. Tum Chorus:

Κοινὰ μὲν ἡμῖν δωμάτων εὐπραξίαι*

¹ Nomen addo Boilavii nostri, cujus Mathias admirator fuit maximus. Illum Præfatione p. 33 verbis laudat tam ornatis et splendidis, consideratis simul ac me-

ditatis, ut nemo unquam vel inter nostrates verius de eo senserit meliusque dixerit.

ὅμως δὲ καὶ δεισποῖναι εἰς τέκν' εὐτυχῆν
 ἐβουλόμην ἂν τοὺς τ' Ἐρεχθίδας δόμους.

Sententia primi versus non valde perspicua propter ὅμως. Legendo ὑμῖν, pronominiibus ἡμῖν ὑμῖν passim confusis, impedimentum tollitur: » Communes vobis sunt, Xuthe et « Creusa, familiæ utriusque vestrum res prosperæ; in partem venit uxor sponsi felicitatis, nec non lætaretur Xuthus « dilectæ si conjugi filius dei donum obtigisset. Sed ego « tamen non possum meam heram non eximiam habere ejus- « que commodorum esse studiosiorem, favereque magis Ere- « chtidis quam principi Chalcodontidæ ». Lentingius pro δωμάτων proposuit δεσποτῶν, quo parum proficitur. Alio loco δῶμα mihi vix placet. Ion poscit a Choro num Xuthus e templo sit egressus; cui respondetur v. 528:

ἐν δόμοις ἔστ', ὦ ξέν', οὐκ ἔγω δῶμ' ὑπερβαίνει τόδε.

Junctura δόμοις δῶμα carere videtur elegantia. Propono: οὐ πύλωμ' ὑπερβ. Ac statim

ὡς δ' ἐπ' ἐξόδοισιν ὄντος τῶν δ' ἀκούομεν πυλῶν Δαῦπον.

Est et alius versus occasione facta tentandus. Creusæ non despondendum esse dicenti reponit Pædagogus:

Οὐκ οὖν ἐκὼν γε, τοῦ δ' ἄκοντος οὐ κρατῶ.

Metrum perimit ἄκοντος hac sede. Reiskii ἀπόντος placuit Musgravio, Hermanno, aliis. Matthiæ servavit prudentior vitiosum ἄκοντος, quem sequutus sum timide. Bothius recte sensit ἐκὼν ἄκοντος ex consueta antithesi poetam scripsisse, sed transpositione usus est inamœnissima, τοῦ κρατῶ δ' ἄκοντος οὐ. Propono:

οὐκ οὖν ἐκὼν γ', ἄκοντος ἀλλ' οὐχὶ κρατῶ.

P. 184, 106. Cf. p. 75, 86. — Verba sunt Homeri hic et Il. 6, 506:

ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
 δεσμὸν ἀπερρήξας θείει πεδίῳοι κραίνων...

Participium ἀκοστήσας per synonymum κριθιάσας Tzetzes interpretatus cum Eustathio consentit, cujus hæc est expli-

caſio ἀκοστῆσαι τὸ πολυκριθῆσαι κατὰ τοὺς παλαιούς, ἦγγεν τὸ κριθιάσαι· ἀκοσταὶ γὰρ αἱ κριθαί. Aoristus πολυκριθῆσαι tribuitur themati πολυκριθῆω in Thesauri Stephaniani editionibus Londinensi ac Parisina, melius themati πολυκριθῶω in Lexicis Planci et Alexandri, quum reperiatur simplex forma κριθῶω. Vide Blomfieldium Gloss. Agam. 1631. Homericum locum respexit Theodorus Hyrtacenus Epist. 1, de equo loquutus, quem sibi ab imperatore datum alere præ summa egestate non poterat: μὴ γὰρ εὐπορῶν ἀκοστῶν (τί δ' ἀκοστῶν φημί, ὅποτε μὴδ' ἀχῦροι κούφοι προσπτεύειν), κατὰ τοὺς τοῦ Γλαύκου ἐκρέμα-
νιν, οἷς παρ' Ἀριάσει γεγευμένοις ἵππομανοῦς ἔργον Γλαύκος γέγονε σπαρραγμαῦ. Κἄν μὲν ἀκοστῶν σχοιή· εἰ δ' οὖν, οὐκ ἔσθ' ὅπως μὴ θυεῖν ἀέτερον, ἢ καταβροχθίζειν ἐμέ, ἢ στατὸς ἀπὸ φάτνης μικρὸν διοίσαι τῶν ἐν γλυφαῖς. Malim ἐπὶ φάτνης, sed et sic scribit Epist. 9, loco simillimo. Philostratus Her. p. 6, ultimæ fortasse præiit sententia: τὸ ἤλιστον τῶν ἐν γεωργία, τὸ τρυγῶν ἀμπέλους, μισθοῦ χροὴ πράττειν· εἰ δὲ μὴ, αἰνοὶ τε καὶ ἄργοι ἐστῆξουσιν ὡσπερ γεγραμμένα. Philostratæ formulæ εἰ δὲ μὴ respondet εἰ δ' οὖν Theodori. Cedrenus p. 281, I: εἰπέ τοῦτο... εἰ δ' οὖν, λίξω ἐγώ. Adscripsit in margine editor pro οὖν legendum οὐ, qui non audiendus.

P. 185, 115. — A B, δι ψυχῶν. Varietas κατίπρασον est fortasse Tzetze ipsa manus. Euripides illa forma usus est, locis quidem dubiis. In Ione v. 713 videtur εισπρασούσα pro futuro altero posuisse, Futurum medium πρασούμαι ducit ad aoristum activum alterum ἔπρασον, et futurum πρασῶ, ad participium πρασῶν, πρασούσα. Ejus sunt verba: ἡ μὲν ἔρρει συμφορῶν, πολὺν εισπρασούσα γῆρας, de Creusa quæ nondum ad canam senectutem pervenit; unde Hermannus interpretatur « quum consenuerit » observandum monens participium aoristi significatu paullo rariore. Sed præsens ἔρρει jam in notionem verbi « quum consenuerit » male accommodatur, quæ poscere videtur ἔρρησαι. Habeo igitur εισπρασούσα pro futuri alterius participio. Alium Ionis locum in transcurso tangam. Chorus v. 735: ἀλίσας ὁ πάρος ἀρχαγὸς ὦν Ἐραχθεὺς ἀνάξ, mendoso ἀλίσας parti-

P. 70, 60. — C, οὕτως. Vix nunc possum ipse legere quod ex B enotavi. Fere opinor invenisse *μαντικαῖς*. Similis permutatio adverbiorum *μανικῶς* *μαντικῶς* notata fuit p. 68. Firmatur *μαγικαῖς* v. 189 et Tzetze Exegesi p. 92: ὁ Χρύσης αὐτὸς τὸν καιρὸν συνεργὸν ἐφευρὸν οἷσπερ αὐτὸς οἶδεν ἀρρήτουργήμασι *μαγικοῖς*. — Col. 1, n. 65. — C, *ικανῶς... ἐγκλύψας, et ἀπέπαυσεν* pro *ἀπέπαυσεν* rescribendum.

P. 74, col. 2, 3: — « ad Isocratem p. 147, ad Plutarchum V. Eumenis c. 2, p. 337, et *Ἀτάκτοις* 2, p. 355.

P. 85, 65. — Conf. II, 385. — 66, Burg. *ἔβαλον*.

P. 87, 53. — BC, *ἀγαμέμνον*. Monstrat accentus nominativum esse fine mendoso. Cf. v. 68.

P. 93, 33. — A B C, *μᾶλλον δὲ ἤ*. Burg. *η*.

P. 97, 129. — Schol. in C: *τί ἦν ἔθος τοῖς ἠττημένοις εἶναι δίδόναι μετὰ τὴν σύμβασιν;*

P. 98, 141. — Schol. in C: *καταμέτροις εἰς (corrigen- dum, καταμέτρησις) τοῦ μονομαχίου καὶ κλήρων βολαὶ Μενελάου καὶ Πάρριδος*. — A, *ἐγκατεμέτρον*. B. et Burg., *συγκαταμέτρον*. Mox Burg., *ἔβαλλον*.

P. 101, 31. — Pro *βαλὼν βουβῶνι*, potuisset, pressius *Hom- erum* sequutus, scribere *βελὼν βουβῶνα*. Similis mors fuit *Julii Cæsaris* apud *Plutarchum* c. 66: *Βροῦτος αὐτῷ πληγὴν ἐπέβαλε μίαν εἰς τὸν βουβῶνα*. Nuper in narrationem de *Cæsare* incidi qua *vir doct.* a *Bruto Cæsarem* ait in ipsa *pudenda vulneratum* fuisse, idque non temere, sed consulto, *ulciscen- te* non *dictatorem tantummodo et libertatis publicæ opp- resso- rem*, sed *matris Serviliæ mœchum ac sororis Tertiiæ amasium*. Cui *opinion*i prorsus *inauditæ nulla subest aucto- ritas*. *Appianus Plutarcho* consentiens. B. C. 2, 117: *Βροῦ- τος εἰς τὸν μηρὸν ἐπάταξε*, nec discedit *Nicolaus Dam.* V. *Cæsaris* 24: *Βροῦτος ὑπὸ ταῖς λαγῶσι διαμπερές παύει*. Atque *animadver-*

tendum est illam βουβώνος vel μηροῦ λαγόνων ve plagam prorsus fuisse fortuitam; tam denso enim globo conjurati Cæsarem invaserant, ut se impedirent ipsi, ὥστε καὶ Βρούτων εἰς τὴν χεῖρα πληγὴν λαβεῖν, Plutarcho teste V. Bruti 17. Mihi videtur vir d. nimium memoriolæ confidisse cui nomen, βουβώνος synonymum, inguen hærebat, huicque significationem pudentorum tribuisse quæ τῷ βουβώνι non inest. Nota Juvenalis impura hyperbole: « Quod enim non excitat inguen « Vox blanda et nequam? digitos habet »; quæ est imitatus modestissime Byron Joanne 15, 13:

« The Devil hath not, in all his quiver's choice,
« An arrow for the heart like a sweet voice ».

P. 102, n. 37. — Scholium in C: Ἡλείων καὶ ψίλου καὶ δάσυνε. Ψίλου μὲν κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα τὸ η πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται¹, ἡλίβατος, ἡλιαία δικαστήριον ἐν ταῖς Ἀθήναις· ἐγὼ δὲ καὶ τὴν ἡλιαίαν δασύνω· διὰ γὰρ τὸ ἐν ἡλίω καὶ ὑπαιθρος εἶναι ἡλιαία ἐκαλεῖτο². ἡλιτόμνος ὁ ἀμβλωθρίθιος³ τόκος καὶ διημαρτημένος τῆς ἑνεαμηνηαίου⁴ κηΐσεως· πλὴν τοῦ ἡλιος. Δάσυνε δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλίξω τὸ συναθροίζω, τὸ γὰρ ἀθροιστικόν⁵ α δασύνεται⁶. ὅθεν καὶ ἀλς τὸ συνηθροισμένοι ὕδαρ. Καὶ Ἡλις ἡ πόλις καὶ χώρα οὕτω δασύνεται, κατὰ μὲν ἑτέροις ὅτι, ἐν τῷ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλισμῷ, ἐκεῖ συνηθροίσθησαν οἱ λαοί· κατ' ἐμὲ δὲ ὅτι ἐκεῖ συναθροίσεις⁷ ἐγένοντο πενταετηρικῶς διὰ τὴν Ὀλυμπίαν⁸.

¹ Vide Lexicon Περὶ πνευμάτων p. 233.

² Cram. ἐκκλεῖτο.

³ Cram. et C, ἀμβλωθρύδιος.

⁴ Cram. διημαρτήμορος τοῖς.

⁵ Cram. et C. ἑναμηνηαίου, quod correxeram nondum cognita Mantragiāna. Lexicon II. πν. l. 1: ἡλιτόμνον, τὸ ἡμιτελὲς κῆμα, ἀπὸ τοῦ ἀλίξω (ἴμο ἀλιτῶ) τὸ ἀμαρτάνω, καὶ τοῦ μὴν μηνός, τὸ ἐστερημένον τῆς ἑνεαμηνηου κηΐσεως.

⁶ Mantraga, in cuius Anecdota id scholium et alia nunc reperio, scribit mendose ἀθροικόν. Præcedentibus quæ sunt hiulca

non diversa exhibet. In Mantragiāna comparatione non ero diligens.

⁷ In Tzetze Chil. 2, 113, 132, pro edito ἀθρόως bonus codex 2644 offert ἀθρόως, cum hocce iambico scholio ad priorē versum: ἀθροῦν ὁμοῦ δάσυνε· τὸ θρόος δ' ἀνευ Ψίλων ἀμάρτοις οὐδαιμῶς τέχνης λόγων. Est in codice τὸ θρόος. Scripsi θρόος genitivo casu nominis θροῦς, ut vocis nominis vocis. Tzetzes scilicet ἀθροῦν, τὸν ἀνευ θροῦ, ἀνευ θροός, jubet ψιλοῦν, idque sine peccato contra regulam fieri monet.

⁸ Cram, et C, συναθρήσεις. Correxī, et video esse ot et in Mantragiāna.

ὅτε καὶ ἀλέαι¹ αἱ ἐκκλησιαὶ καλοῦνται ἀπὸ τοῦ συναθροίζεσθαι ἐκεῖ,
ὡς καὶ Καλλιμαχος φησὶν².

Εἰς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλίε³ δεῦτε,
οὐ τὸν πάλαι χάλκειον ὁ κλάσας Ζᾶνα
γέρων ἀλαζῶν ἄδικα βιβλία ψήχει⁴.

Καὶ οὕτω ὀφείλει⁵ ἡ Ἥλις θασύνεσθαι. Ψιλοῦται δὲ καὶ καθ' ἕτερον
κανόνα λέγοντα⁶ τὸ η ἐν τροχαϊκῇ λέξει ψιλοῦται.

Δασυνη λαοπὸν ἀδεῶς τε καὶ ψίλου,
Τζέτζου πεποσῶς συγγραφαῖς ἰσχυρογράφοις⁷.

P. 106, 21. — Junctum ἀμα genitivo τούτων, i. e. θώραξι καὶ
σπάθαις ἀμα σὺν θώραξι. Sic recentiores, monente Corayo Ἀτα-
κτοῖς t. 5, p. 263. Cf. et mea nota ad Pselli Opuscula
p. 332.

P. 111, 9. — C, μίσφ.

P. 114, 68. — Fortasse ἤθε ὡς πρὸς Ἀλέξανδρον, qua in for-
mula sæpius mendose καὶ scriptum pro ὡς.

P. 125, 4. — Proposui legendum, μήτε θεῶν ἀρρένων τις Ἐλ-
λησιγ. βροθὸς γενέσθω. Displicet quidem τις versus initio; sed
continua est oratio, θεῶν ἀρρένων τις.

P. 128, 83. — Varietas φεύγουσιν Ἕλληνας νῦν Ἑλλάδι videbi-
tur fortasse Tzetzica magis quam φεύγουσιν Ἑλλάδα. Nonnun-
quam sic dativo cum verbis motus utitur, ex. c. p. 156,
196, ἤθε δ' αὐτοῖς ὁ Ἄϊας. p. 189, 207, τοῖς Ἑλλησι προσφεύγει.
Auctor poematii de Mensa Rotunda v. 31: Μετ' εὐθυμίας δ' ἐ-

¹ Matranga, ὄθεν. Cram. et C, ἀλέαι. Asperavi ἀλέαι, et sic M.

² M. φησί. Scripsi φησὶν compendium codicis sic legere malebam. Est Callimachi fragmentum 86, quod videtur et inter Meinekii Choliambos p. 156.

³ C, Cram. et M. προτείχευς. C, ἀλίεες, obscurata correctione syllaba finali, ut tamen legi possit. Cramerus credit fuisse prius ἀλέαι. M, ἀλέες, et eo

scripseram spiritu. Statim M, χάλκειον.

⁴ Cram. C, M., ψύχει. Recepti criticorum correctionem. Cf. Blomf. Gloss. Agam. 362. Scholium in C, γέρων ἀλαζῶν ὁ ἄθεος Εὐήμερος. Et sic ferme Matrangiāna.

⁵ M, κ. ο. μὲν ὄφ. M, Ἥλις ut supra, et sic C. quos non sequor.

⁶ C, Cram. ἰσχυρογράφοις. Scripsi quod vides, et sic reperio in M.

ξεθλών, φθάνει τοῦ δωματίου· sic mutante editore scripturam codicis in nota memoratam τῷ δωματίῳ, quæ fuit servanda. Neque veterum optimi scriptorum ab illa syntaxi abstinerunt. Dixit ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς βέλως Æschylus Prom. 366; μολεῖν σοι Sophocles Antigona 234, ubi Hermann.; sic et Euripides Ione 860, qui et 865, ἐπεισελθὼν δόμοις. Pindarus Pyth. 4, 129=73: ἦλθε δὲ οἱ κρούεν μάντευμα, ubi Dissen. Ctesias Persicis 57: διαβάλλεται Κύρος, καὶ καταφεύγει Παρυσάτιδι τῇ μητρὶ. Chariton 5, 10, p. 127: οὐδεὶς ἡμᾶς ἐξ τοῖς βασιλείοις εἰσελθεῖν. Oratione vulgari ἦλθεν εἰς ἐμὲ reddit Theocriteam ἦνθέ μοι scholiastes Id. 2, 145.

P. 138, 73. — A B, πρῶτον.

P. 147, n. 12. — Tibialia, nobis vernacule *bas*, Græcis nunc dicuntur κάλτζαι, καλτζούνια... Corayus, Ἀτάκτοις t. 2, p. 430, mallet καλοφωνότερως pronunciari κάλτζας, ad quod accedit scholiastæ τὸ καλταῖς, accentus si retrahatur.

P. 149, 59 — Rarissima vocabula ἰσοκεφάλως et ἰσοκέφαλος. Adfertur hoc ex Ibyco, qui fragmento 27 Molionidas vocat ἄλικας, ἰσοκεφάλους, ἐνιγύους. Metrum dactylicum vix admiserit ἰσοκεφάλους iota brevi, quod tamen tuetur criticus eximius et lyricæ orationis callentissimus. Proposuit Meinekius ἰσοπάλους. Liceat et mihi quoque proponere ἰσοκράνους. Certatim viri docti scripserunt ἐνιγύους, Junius, Hemsterhusius, G. Dindorf.

P. 151, n. 89. — De Iride Matrangæ recensio non amplior est; sed in præcedenti narratione plurimos exhibet versus quibus careo, apud ipsum quærendos. — N. 102. Matr., μεγάλη κυματίζει. Homerus l. c.: ἴσος ἀέλλη, ἥτε καθαλλομένη ἰοσιδέα πόντον ὀρίνει. Quem versum excitavit Tzetzes scholio ad Allegorias 8, 133 Matrangianæ, loco in mea locunoso: ὁ ἀήρ καὶ ἡ θάλασσα ὅμοιοι τὸ εἶδος εἰσὶ, καθὰ καὶ Ὅμηρος φησὶ· ἥτε καθαλλομένη ἠεροσιδέα πόντον ὀρίνει. Ἐνταῦθα δεικνύει τὸν ἀέρα κατὰ τὸ εἶδος ὅμοιον τῇ θαλάσῃ. Quum sit ἠεροσιδέα πόντον clausula versus Homericæ, Tzetzes eam adsuit memoriter et imperite initio ἥτε καθαλλομένη, ac de mendo securus te-

mere est philosophatus. Vir d. « diu sed frustra perquisivisse se versum ait Homero adsignatum ». Miror valde habitantem in Vaticana, et in locupletes illos admissum librorum Thesaurus Barberinianum, Vallicellianum, ceteros, non reperisse Seberianum indicem. Sic nuper hærebam, sed nec diu nec frustra, quærens fontem unde tres versus latinus hausisset ingeniosissimus et litteratissimus acerrimusque satirarum auctor, quarum lemma *the Pursuits of Literature*. Mathias igitur (nam id nominis fuit auctori qui diu latere voluit), præfatione extrema: « you may perhaps allow me to apply to myself, with some little variation, the words of the most fervid poet of antiquity:

« Non tenues ignavo pollice chordas

« Pulso, sed, Aurunci residens in margine templi,

« Audax magnorum tumultis ad canto magistrum ».

Præibat Statius, ad quem non statim ducebar epitheto *the most fervid*, Silv. 4, 4, 53:

« Tenues ignavo pollice chordas

« Pulso, Maroneique sedens in margine templi

« Sumo animum, et magni tumultis accanto magistri ».

Quod negationem Mathias addiderit, nequiquam reprehendam; non modesti sunt satirici poetæ. Sed sequentia placeant minus. Sedens in Pausilypo Statius ad sepulcrum Maronis, accantat tumulto magistri, quod planum est ac verisimile; sed qui potuit Mathias, residens in margine templi Aurunco Lucilio dicati, accantare magistrorum, Horatii scilicet,

* Anonymus scriptor, qui de Mathiæ vita et operibus retulit in Biographiæ Universalis supplemento, ex anglico lemmate bono gallicum fecit non bonum, *Hostilités littéraires*, quum sensus sit, *Recherches de littérature, Etudes littéraires*. Litterarum Italicarum amator ac cultor fuit studiosissimus et elegantissimus. Ejus « Poésie liriche Toscane » Londini editas a.

1816 certatim prelo submiserunt bibliopolæ Romæ, Florentiæ, Neapoli. Petronius illi editionem dicant Prusiæ et Corradini Molli tragœdiarum « voi » ait « non solo conoscete perfettamenteamente l'Italiano » idioma, ma vi siete giunto pur anche a « scrivere sifatti versi, per cui

« ..... non indarno

« udi' l'Tamigi l'armonia dell'Arno ».

Juvenalis, Persii, Drydeni, Boilavii⁴ tumulis accantare, qui tumuli procul aberant?

P. 158, 48. — Nomen *συνασπισμός* me monet de correctione facienda loci cujusdam Symeonis Sethi Ichnel. p. 186. Columbæ cassibus captæ conturbabantur animi ancipites, ἡ δὲ τούτων ὁδηγός, « Μὴ θορυβείσθε », ἔφη « ἀλλ' ὁμοῦ ἀλλήλαις συναπισώμεθα, εἴ ποτε δυνηθῆσιν ἄραι τὸ δίκτυον ». Mira est Starkii conversio vocabuli *συναπισώμεθα*: « sed agite, simul omnes abire tentabimus ». Propono. *συναπισώμεθα*: « expansis alis ac denso inter se continuatis ordine bellatorum imitemur industriam hominum, quos sæpius e longinquo vidimus quadrato agmine scutisque imbricatim densatis incedentes ». Videntur jussa ducis columbæ intelligentissime perfecisse; pergit enim Symeon: ἦραν οὖν εἰς τὸν ἀέρα τὸ δίκτυον.

P. 161, 81. — Scribendum cum anastrophe, *χειρῶν ἔκ*. Il, 12, 159: Ὄς τῶν ἐκ χειρῶν βέλτε' ἔρρεον.

P. 166, 33. — A B C, ἀποκόψει. Scripsi ἀποκόψη. Cf. Il. 13, 138, ubi et subjunctivus ὥση cum varietate ὥσει.

P. 169, n. 198. — Permutatio vocalium *ι* et *ει* nocuit Arsenio Archiepiscopo in Matrangæ Anecdotis Græcis t. 2, p. 670, v. 8 Hymni in Dominicam Paschatis: βασιλίᾳ ὠρῶν ἐπίστη. Legendum βασιλείᾳ.

P. 173, n. 189. — Permutatione illa usus vocalium *η* *υ* tentabo locum Ionis Euripideæ v. 580. Xuthus et Creusa liberos petunt ab Apolline Delphico; Xutho deus filium donat, de Creusa silet. Magnum est Xuthi gaudium, ejusque longum, coram Choro, cum filio colloquium. Tum Chorus:

Κοινὰ μὲν ἡμῶν δωμάτων εὐπραξίαι*

* Nomen addo Boilavii nostri, cujus Mathias admirator fuit maximus. Illum Præfatione p. 33 verbis laudat tam ornatis et splendidis, consideratis simul ac me-

ditatis, ut nemo unquam vel inter nostrates verius de eo scenserit meliusque dixerit.

ὅμως δὲ καὶ δίσποινα εἰς τέκν' εὐτυχεῖν
 εἰβουλόμην ἂν τοὺς τ' Ἐρεχθίδος δόμους.

Sententia primi versus non valde perspicua propter ὅμως. Legendo ὑμῖν, pronominiibus ἐμῖν ὑμῖν passim confusis, impedimentum tollitur: » Communes vobis sunt, Xuthe et « Creusa, familiæ utriusque vestrum res prosperæ; in par- « tem venit uxor sponsi felicitatis, nec non lætaretur Xuthus « dilectæ si conjugii filius dei donum obtigisset. Sed ego « tamen non possum meam heram non eximiam habere ejus- « que commodorum esse studiosiorem, favereque magis Ere- « chtidis quam principi Chalcodontidæ ». Lentingius pro δω- μάτων proposuit δεσποτῶν, quo parum proficitur. Alio loco δῶμα mihi vix placet. Ion poscit a Choro num Xuthus e templo sit egressus; cui respondetur v. 528:

ἐν δόμοις ἔστ', ὦ ξέν', οὐπω δῶμ' ὑπερβαίνει τόδε.

Janctura δόμοις δῶμα carere videtur elegantia. Propono: οὐ πύλωμ' ὑπερβ. Ac statim

ὡς δ' ἐπ' ἐξέδοισιν ὄντος τῶν δ' ἀκούομεν πυλῶν Δαῦπον.

Est et alius versus occasione facta tentandus. Creusæ non despondendum esse dicenti reponit Pædagogus:

Οὐκουν ἐκῶν γε, τοῦ δ' ἄκοντος οὐ κρατῶ.

Metrum perimit ἄκοντος hac sede. Reiskii ἀπόντος placuit Musgravio, Hermanno, aliis. Matthiæ servavit prudentior vitiosum ἄκοντος, quem sequutus sum timide. Bothius recte sensit ἐκῶν ἄκοντος ex consueta antithesi poetam scripsisse, sed transpositione usus est inamœnissima, τοῦ κρατῶ δ' ἄκοντος οὐ. Propono:

οὐκουν ἐκῶν γ', ἄκοντος ἀλλ' οὐχὶ κρατῶ.

P. 184, 106. Cf. p. 75, 86. — Verba sunt Homeri hic et Il. 6, 506:

ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,

δεσμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίῳ κροαίνων...

Participium ἀκοστήσας per synonymum κριθιάσας Tzetzes interpretatus cum Eustathio consentit, cujus hæc est expli-

caſio ἀκοσῆσαι τὸ πολυκριθῆσαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἦγεν τὸ κρι-
 θιάσαι ἀκοσται γὰρ αἱ κριθαί. Aoristus πολυκριθῆσαι tribuitur
 themati πολυκριθέω in Thesauri Stephaniani editionibus Lon-
 dinensi ac Parisina, melius themati πολυκριθάω in Lexicis
 Planci et Alexandri, quum reperiatur simplex forma κριθάω.
 Vide Blomfieldium Gloss. Agam. 1631. Homericum locum
 respexit Theodorus Hyrtacenus Epist. 1, de equo loquutus,
 quem sibi ab imperatore datum alere præ summa egestate
 non poterat: μὴ γὰρ εὐπορῶν ἀκοστᾶν (τί δ' ἀκοστᾶν φημί, ὅποτε
 μηδ' ἀχῦροις κούφοις προσπτύειν), κατὰ τοὺς τοῦ Γλαύκου ἐκρέμα-
 νεν, οἷς παρ' Ἀραάσι γεγευμένοις ἰκπομανοὺς ἔργον Γλαύκος γέγονε σπα-
 ραγμοῦ. Κἂν μὲν ἀκοστᾶν σχοίη· εἰ δ' οὖν, οὐκ ἔσθ' ὅπως μὴ δυοῶν θά-
 τερον, ἢ καταβροχθίζειν ἐμέ, ἢ στατὸς ἀπὸ φάτνης μικρὸν διοίσειν τῶν
 ἐν γλυφαῖς. Malim ἐπὶ φάτνης, sed et sic scribit Epist. 9, loco
 simillimo. Philostratus Her. p. 6, ultimæ fortasse præivit sen-
 tentiæ: τὸ ἤριστον τῶν ἐν γεωργίᾳ, τὸ τρυγᾶν ἀμπέλους, μισθοῦ χρῆ
 πράττειν· εἰ δὲ μὴ, αἰνοῖοι τε καὶ ἀργοὶ ἐστάξουσιν ὡσπερ γεγραμμένα.
 Philostratæ formulæ εἰ δὲ μὴ respondet εἰ δ' οὖν Theodori.
 Cedrenus p. 281, I: εἰπέ τοῦτο... εἰ δ' οὖν, λίξω ἐγώ. Adscripsit
 in margine editor pro οὖν legendum οὐ, qui non audiendus.

P. 185, 115. — A B, δὲ ψυχαι. Varietas κατέπεσαν est for-
 tasse Tzetæ ipsa manus. Euripides illa forma usus est, locus
 quidem dubiis. In Ione v. 713 videtur εισπεσοῦσα pro futuro
 altero posuisse, Futurum medium πεσοῦμαι ducit ad aoristum
 activum alterum ἔπεσον, et futurum πεσῶ, ad participium πεσῶν,
 πεσοῦσα. Ejus sunt verba: ἡ μὲν ἔρρει συμφορᾶς, πολὺν εισπεσοῦσα
 γῆρας, de Creusa quæ nondum ad canam senectutem pervenit;
 unde Hermannus interpretatur « quum consenuerit » obser-
 vandum monens participium aoristi significatu paullo ra-
 riore. Sed præsens ἔρρει jam in notionem verbi « quum
 consenuerit » male accommodatur, quæ poscere videtur
 ἔρρησαι. Habeo igitur εισπεσοῦσα pro futuri alterius participio.
 Alium Ionis locum in transcurso tangam. Chorus v. 735:
 ἀλίσας ὁ πάρος ἀρχαγὸς ὦν Ἐρεχθεὺς ἀνάξ, mendoso ἀλίσας parti-

cipio, quod critici emendant scripto *ἄλις ἄς, ἄλις ἄλις...* Sed quo sensu *ἄλις*, quam Erechtheus sit dudum mortuus. Quæ loquuntur ancillulæ sunt Creusæ fideles, *πιστὸν δούλευμα*, nec adeo *φιλελεύθεροι* ac regiæ dominationis impatientes, ut regum seriem ab Erechtheo claudi cupiant eumque sibi satis jam esse superque clamitent. Opinor servato *ἄλις* sententiam fine carere exspectandumque codicem integriorem; vel *ἄλις* mutandum. Conjecturam feci magistris artis judicandam: *ἀλλ' εἴης ὁ π...* « at utinam adhuc esses in vivis! »... Atque in vicinia locus me advertit alius, v. 724: *ἤδη πέλας δειπνων κυρεῖ παῖς καὶ πατήρ νέος νέων*. Quæ quum prælegerem explicui primum *δειπνων νέων* e syntaxi obvia, tum addidi displicere epithetum ad nomen *δειπνων* relatum, et ferme affirmabam scripsisse Euripidem quæsitæ et solita vocum symmetria *παῖς καὶ πατήρ νέος νέου*, scilicet *παιδός*. Statim me monuit unus auditorum, vir diligentissimus, Hartungum sic scripsisse. Utebatur scilicet editione Hartungiana mihi ignota, quam, ex solo nomine tam docti viri tamque critici, facile inter præcipuas ponendam esse opinor.

P. 192. — Septem primi versus quibus libro Π præfatur Pzetzes desunt in B. *Κοτέρτζης* ille alter Pisistratus nominatur Tzetæ inter iambicos novem versus qui in codice 2644 Chiliade quinta Historiæ Atlantis præmissi sunt. Reperiuntur et in Anecdotis Oxoniensibus t. 3, p. 365. Transcribam illos quod paucos adhuc lectores invenerunt :

Σοὶ τῷ Κοτέρτζῃ καὶ φιλοῦντι δεσπότη
 Νῦν μέχρι τοῦδε τὰς δυσόδμους βορβόρους
 Τοῦ χοιριῶντος τοῦδε τοῦ καπρογράφου
 (Οὕτω χρεῶν καλεῖν γὰρ ἢ καλλιγράφου),
 Τζέτζης καθαίρει τεχνικῶν λόγων πτύοις.
 Ἐπεὶ δὲ μέλλεις ποῖ δραμεῖν τῶν ἐνθάδε,
 Παλιδρομεῖν τε σὺν θεῷ πλὴν ἐν τάχει,
 Εἴ μοι τὸ τέρμα μὴ περανθῇ τοῦ βίου,
 Τὰ λοιπὰ λοιπὸν ἐξαποξέσω τότε.

Adnotat Cramerus codicem A habere *κοτέρη*, et e præfatione docemur codicem A esse parisinum 2644, quem nunc tracto, quique fert nitide satis *Κοτέρτη*. Intellego τὰς δυσόδμους βορβόρους de Epistolis centum et amplius, ac Chiliadibus quatuor primis, quos porcinus quidam amanuensis negligentior et indoctus fœdissime ac flagitiose descripserat, ut illas vanno critica purgare oportuerit. Eadem orationis amœnitate in scholio ad Chiliad. 12, 232, ὡς νέκταρ δὲ σιτούμενοι κοπρίας τὰς δυσόδμους, amanuensem increpat, qui forte scripserat κοπρίους: Κατακοπρώσας τὸ βιβλίον, καὶ χιασμῶν Φιλοξένου ποιήσας ἐπάξιον, κοπρίας οὐκ οἶδας γράφειν, ἀλλὰ κοπρίους. Quod scholium, inter Anecdota Oxoniensia receptum t. 3, p. 373, reperi et in codice 2644. Ac quæ de δυστροπία τῶν χρηματοδοτούντων dicuntur lucem accipiunt ex Chiliadis decimæ Historia 264. Procurator Cæsareus, Irenes Augustæ dispensator, ὁ ἐπὶ διοικήσεων τελῶν τῆς Αὐγούστης, qui primos Allegoriarum fasciculos, eosque formæ non capacissimæ, liberalissime remuneraverat, libellorum missus alios jam grandiores, grandissimos quoque, frigide accipiebat, verba tantum ista fatus male sonantia: γράφε δὲ, γράφε συνεχῶς. Et Tzetzes, despondens animum, calamos frangebatur ac vigilatas lacerabat Allegorias, quum Cotertzes ille, nomine barbarus magis quam ratione et ingenio, suppetias homini tulit egeno, sed sorte digno meliore, ac scriptorem pro ætate sua eruditissimum dulci fovit et erexit benevolentia. Ornatur epitheto τοῦ παντέχνου Chil. 4, 879: Θεράπων τοῦ Κοτέρη τις τοῦ παντέχνου τῶ οἴκῳ. Sed manum Kiesslingii habemus hic, qui monet editum olim παντεχνῆ sic se mutavisse, quod temere factum. Codex 2644, Κοτέρτη τις τοῦ παντεχνῆ τῶ οἴκῳ. Potest esse παντεχνῆ forma genitivi recentior.

P. 195, col. 2. — Accentus prioris hemistichii, κῆται μοι, vindicandus simili desinentia Proleg. v. 388, Σιδῶνος τε. Ac plurimis locis de sede accentus in hemistichiis fui sollicitus, emendationes passim tentans, quibus normalis rhythmus re-

sistueretur. Nimum metricæ istius infimæ studium vereor ne sensum hebetet aurium, quæ fient regularum antiquæ ac sinceræ poeseos indociles. Nuper quum Matrangiæ Prolegomena percurrerem, incidi p. 14, in versus novem, quos vir d. e quadam tragœdia Dionysii Tyranni depromptos esse putat, ac primum quidem attulit Tzetzes Chil. 5, 185, disertèque e tragœdia Dionysii sumptum ait. Novem igitur istos versus Matranga excerpit e Tzetæ epistola prima adhuc inedita, quos nunc lubet repetere :

Αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν·
ἀνέξομαι γὰρ εὖ ἴσθι οὐδαμῶς τοιαῦτα ἀκούειν,
οὐ γὰρ ἐμὰς πέφυκε τερβήσων νόος,
οὐ δ' ἀχαριτόγλωττος εἰμι πρὸς λόγους,
ἀλλ' οἶδα νομᾶν εὐφυῶς τὴν ἀσπίδα,
οἶδα κραδαίνειν δεξιῶς ἄγαν δόρυ·
ἔλω τὸν ἵππον, οὐ πέρικα τὸν κτύπον,
τὴν ἑυστάδην γέγηθα τῶν ἄλλων πλείον,
καὶ τόξα τείνων οὐ ποσῶμαι τὰς μάχας.

Ad versum secundum hæc adscripta fuit à viro d. notula : « Sic codex, at metri gratia fortasse corrigendum : — « ἀνέξομαι εὖ ἴσθ' οὐδαμῶς ταῦτ' ἀκούειν ». Morbo quem mihi metuo jam laborat eoque gravi cl. editor, qui finem iambici tragicici ac tantæ vetustatis similem fecit altero hemistichio versus politici, opinatus, ut credere par est, trochæo ac spondæo posse claudi senarium. Hiatus inter εὖ et ἴσθ' ferendus propter usum Homericum, ac vim litteræ consonantis ὑψιλοῦ, *en isth.* Sed non tentanda melior correctio, quum sententia sit Tzetæ, non Dionysii, et oratio prosa. Reliquos versus, excepto primo, nunquam credam esse Dionysii, ac sentio cum Crame-

¹ Codex 2644 fert τῆ, et sic edidit Cramerus loco statim allegando. Τὴν, si invenerit Matranga, potuit Tzetzes scribere cum oropismo. Euripides Ione 243 : ὁ πάντες ἄλλοι χαίρουσι : ubi Musgr.

Sophocles Philoct. 1314 : ἦσθην πατέρα τὸν ἄμόν· ubi H. Stephanus De Sophoclea imitatione Homeri p. 89. Cratinus Πανόπταις : γέγηθα τὸν ἄνδρα· ubi Runkel. p. 43.

ro qui eos recitans An. Oxon. t. 3, p. 358, Tzetzae tribuit. Sunt enim duodecasyllabi, non metrici. Dionysius Iadi magister non potuit syllabas choriambicas οὐ γὰρ ἰμῶς pro metro iambico habere, neque monstro vocabuli abnormis ἀχαριτόγλωττος uti. Id defendit Tzetza, ut auctor scilicet, scholio quod Cramerus edidit, et quod nunc repetam idque amplius e codice 2664: καὶ ἐν τῶν δασεῶν ἐκτείνει ῥ' παρ' Ἰππώνακτι*

« ἢν αὐτὸν ὄφρις τῶντικνῆμον δάκοι 1. ».

καὶ παρ' Αἰσχύλῳ:

« φαιοχίτωνες καὶ πεπλακτάνηρδαι

δεινοῖς θράκουσιν· οὐκέτ' ἂν μείναμ' ἰγῶ ».

Οὕτως ἔχεται μὲν τοῦτο τοῦ κανόνος· Τὸ δὲ πλέον ὅτε τότε καὶ διχρόνοις κατεχράμην, ὡς οἱ βούβαλοι, ὅθεν ἀβοήθητον διχρόνον ἐστὶν ἐν αὐτοῖς· τὸ ἀχαριτόγλωττος, τὸ ῥι. — Addam v. 3 codicem et Cramerum habere τερβήμων.

P. 196, n. 75. — Scripsi Ἐρύμαντα ex Iliade 16, 345. Varietas Εὐρύθαντα fortasse debetur Tzetzae ipsi, quum infra v. 89 Ἐρύμαντα Patroclus occidat ut et in Iliade 16, 345. Sed Ἐὐρύθαντα metro Homerico repugnat. Vix puto idem nomen Trojanis duobus intervallo tam parvo disjunctis Homerum dedisse, ac propono Ἐλύμαντα, favente solita permutatione.

* Ex fragmento sex versuum Ap. Tactis ad Lycophr. 424. Pro δάκοι quod versum laedit qui est eholiambus, Welker Hipponactea Sylloge δάκνη scripsit ex Hermannii correctione. Mulleri lectio δάκη solecismum tollit, non metricam vitium. De productione vocalis brevis ante φ grammatici protuli locum ad Planudæ Metamorphoses Ovidianas p. 509. Adde Jacobsium Anal. t. 13, p. 743, ad verbum ὕφηνον, quod molosso constat, in Arethæ epigrammate Anth. 15, 32, 11, et ad Ammiani ἦν οὐδεὶς ὕφηνεν, Anth. 14, 14. Locus est lacinosus in Homerico Hymno in Cererem v. 399. Ceres ad Proserpinam: οἰκῆσαις ὠρέων τριτάτην μ... sic codex versu imperfecto, cūsus

supplementum testatū sunt viri docti. Puteanus, quem nemo memoravit, Memoribus Acad. Inscr. t. 46, p. 444, legere proposuit μοῖραν ὑπὸ ζόφον, producta syllaba ζο ante φ. Et citavit opportune ejuudem hymni vv. 446, 465: Τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα. Sed in v. 399 est impedimento brevis normalis syllabæ ραν, quod removeri possit rescripto μοίρην, qua tamen forma Homerus non utitur, vel advocata vi ictus.

† Choeiph. 1031. Blomfieldius mendosæ φατοχίτωνες. Pronuntiandum momente Hermannio φατοχίτωνες ut βρόχων in Theognide 1057 ubi Schaeferus est videndus. Est δεινοῖς lectio nova; vulgatur πυκνοῖς.

P. 197, 89. — A B, φρικτῶς. C, φρικτὸν quod malui. II. 16, 393 : ὡς ἱπποὶ Τρώων μεγάλη στανάχοντο θίουσαι.

P. 198, n. 124. — Tzetzes Chil. 6, 541 : πορθήσας καὶ τὴν πόλιν τὴν ἤνπερ Κοριόλανον εἰρήκειμεν καλεῖσθαι. Codex 2644 εἰρήκειμεν, quod repertum Kiesseling, ac probans, reliquit tamen in nota. Eadem pagina v. 533 sic mendose fuit editus : ὡς πρὸς αὐτὴν ἐγράφησαν οἱ πάντες ἀνά κράτος. Kiessling pro αὐτὴν proponit φυγὴν, jubente sententia, et sic nitide et optime codex idem, qui exhibet ἀνακράτος conjunctim varietate non rara, ut κατὰ κράτος et κατακράτος.

P. 199, 127. — A B, πολλῶν μὲν.

P. 207, 309. — C, ἴβαλε, quod serius vidi, nam recepissem. II. 16, 807 : σχεδῶθεν βάλει.

P. 208, 338. — De voce κατθανίστια consulti hominem doctissimum Græcia oriundum, qui se opinari dixit non sine hæsitatione significare Tzetam nucum castanearum quæ torrentur crepitis. — 349. C, σὺ τρίτος δὲ, ὃ ἔκτορ. Et id recipiendum erat.

P. 213, 1. — B, κρατερὰ, ut est in Argumento prosaico, quod expressit Tzetzes.

P. 215, 46, 47. — Nota formula ὅτε ὅτε. Sic ποτὲ ποτὲ p. 155, 177, 178. Eusebius Pamphili Eclogis propheticis p. 3, 22 : ἔσται δὲ καὶ διὰ βραχέων μετρία τις ἡμῶν ἐξήγησις, ὅτε μὲν ἀπόδειξιν περιέχουσα, ... ὅτε δὲ τὴν ἡμετέραν γνώμην... σημαίνουσα. Melior erit scriptura ὅτε... ὅτε. Cf. p. 234, col. 2. — N. 46. Plochiri poematum edidit nuper Matranga inter Anecdota p. 622, sub Tetzæ nomine, ac versibus constans 57, quum sint numero 122 in Tilmanniana ac reliquis. Correctionem a Dindorfio factam, βαναυσίδος τέχνης firmatur lectione Matrangiæ, ac pariter mea correctio προσεβρίφη. In versu a me adducto, Χρυσὸς γὰρ ἄρτι καὶ λαλεῖ καὶ σέβεται, Matranga exhibet καὶ λαλεῖ καὶ σπένδεται, et, Præfatione p. 22, se non posse ait

animum inducere ut versum Tzetzæ tribuat; atque ego Plochiri nomen lubens retineo, quod Tzetzæ penultimæ accentum in metro politico servet, negligat autem passim Plochirus iste. Sed ad sententiam Matranga offendisse videtur, mihi sententia ac lectio arridet: « nunc enim aurum et perorat et « fœdera sancit ». Et de Plochiro dicitur iterum, p. 294, ubi antiquam Tilmanni lectionem w. 6, 8, recenti Morellianæ præfero, et mihi favet Mantragiata. Versum septimum, τὴν εἰς αἰὶ σφέλλουσαν ὀρθίας τρίβους, bis lædit Matranga exhibens τὴν εἰς αἰὶ σφ. ὀρθίας τρ., et peccat v. 5 πότνιον scripto, non πότνιαν. Sed valeat nunc Plochirus.

P. 229, n. 185. — Præpositionum *περὶ* *παρὰ* permutacionem sæpius notavi; neque difficilium *παρὰ* et *περ* miscentur. Euripides Ione 16:

Τεκοῦσ' ἐν οἴκοις παῖδ', ἀπήνεγκε βρέφος
εἰς ταῦτόν ἄντρον οὐπερ ἠνάσθη θεῶ.

Reiskius, probantibus Wakefieldio ac G. Dindorfio, coniecit οὐ παρενάσθη θεῶ. ridicule, ni fallor. Agitur enim de Creusa virgine nobili quam Apollo vi stupraverat, et quæ non potuit violento παρενάσσει oppressori, nisi ipsam defecisset anima. Ulysses quidem ad procos Od. 22, 37:

δμωῆσιν ἂν δὲ γυναῖξι παρενάσθεθαι βιαίως:

sed de ancillis agitur quibus vi semel facta, si facienda tamen fuerat, poterant per longas concubiæ noctis horas παρικόυντας τέρπεισθαι. De Creusa id verbum foret prorsus im-

¹ Dativum δμωδεσσι, δμωδεσι exhibent c. dd. et veteres editiones in Ione Euripidea v. 680, recepto nunc δμωδες ex correctione Barnesii:

« Ὑμῖν δὲ σιγῆν, δμωδες, λέγω τάδε. » Cogitaverat Barnesius et de scribendo δμωσιν, sed prætulisse se δμωδες ait, « quam propius ad veteris scripturæ vestigia perveniret », infirmo scilicet argumento. Serius Lenting. cuius nemo meminisse videtur, proposuit ad Med. 274, ut

suum lectionem, δμωσιν. Sed oblii sunt Barnes. et Lenting usum postulare articulum ταῖς, ὑμῖν ταῖς δμωσιν. Alciphron 3, 16: ἡμῖν τοῖς γονεῦσιν πυροῦς ἐκθερίσας. Lucianus D. D. 20, 2: ἔστι μὲν ἴδιον τὸ αἰδεῖσθαι γὰρ τὰ τοιαῦτα ὑμῶν τῶν παρθένων. Codex 1630 τὸ αἰδεῖσθαι ὑμ. Aristænetus 2, 2: ὑμῖν ταῖς ἐλευθέραις, ubi n. p. 629. Philostratus Epist. 35: ταῖς καλαῖς ὑμῖν ibi notæ meæ pp. 94, 103.

proprium. Narrans rem ipsa Creusa v. 1502: Φοῖβω κρυπτόμενον
λίχος πυνάσθη· quo firmatur πυνάσθη v. 17. Quum sit Ion ad
partes vocatus, alium illius tragædiæ versum tangere lubet.
Creusa v. 374:

Καὶ σ', ὦ ξέν', οἶμαι πατέρ' ἀθλίαν ποθεῖν·

cui respondet Ion:

Καὶ μὴ γ' ἐπ' οἶκτον ἔξαγ' οὐ λελήσμεθα.

Displicuit καὶ, nec immerito. Musgravii est correctio καί,
quod Botheus recepit, atque unus editorum et alter. Lud.
Dindorfius et Hermannus vulgatam retinuerunt. Vir doctus
δυσσεβεστότερος delevit καί, versumque reliquit acephalum. Pro-
pono:

Μὴ μὴ μ' ἐπ' οἶκτον ἔξαγ' οὐ λελήσμεθα.

Vocularum prior iteratarum fuit a librario omissa, altero
lacunæ syllabam καὶ inferciete. Placebat poetis ista repetitio
μὴ μὴ. Sophocles Aj. 191: μὴ μὴ μ' ἀναξ: OEd. C. 201: Μὴ μὴ
με, μὴ μ' ἀνέρη. Callimachus H. in Cer. 18: Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες.
ibi Ernesti, qui indicat videndum Dorvillium ad Charitonis
verba 217, p. 47: κύριε, μὴ μὴ ὀργίζου τῷ ἀνδρὶ ἀντῆς, nec vi-
dere poenitebit quibus sunt nostræ litteræ studio. In Pro-
metheo 279 pro καὶ μοι Burges. conjecit μὴ μοι, et opportuna
apponit exempla. Si memorarem qui μὴ μοι, sonos similes,
hodie simillimos, junxerunt infinitus essem. Homerus ante
alios:

Ἔκτορ, μὴ μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον.

Euripides Her. Fur. 643: μὴ μοι μήτε.

Digrediar etiam ad Ionis v. 419: idque secure. Garruli
quidem homines sibi circumspicius cavere debent ne fiant
nimii, quum auditor, pro innata, vel jussa a puero comitate,
sæpius grave futilium nugarum pondus ferre videatur com-
modus ac patiens, et, viribus jam exhaustis, subrideat tamen,
verbulum unum et alterum hic et hic interponens. Paucis-
simi enim auditorum Aristoteli illi similes sunt, qui, mente
intra se collecta et a rebus secreta circumstantibus, se κατα-

δολεχθῆσόμενον per integram horam permisit; surdus enim factus, meditationum totus erat, se audiens unum. Melior est lectorum conditio; absentī nulla debetur scriptorī reverentia, oscitant, dormiunt, librumve claudunt. Euripides igitur:

Λέξον τι θέσπισμ' ἐκ Τροφονίου φέρεις,
παιδῶν ὅπως γῶν σπέρμα συγκαθήσεται.

Ultimum vocabulum sic exhibent codices, sed fuit ab editoribus certatim tentatum, qui rescripserunt vel proposuerunt συγκαθήσεται, συγκραθήσεται, συκράθησεται. Hoc nunc præ ceteris placuit, post Wakefieldium, Hermannō viro magnæ auctoritatis. Equidem nunc non intelligo cur καθήσομαι repudietur. Futurum activum δράσον καθήσω legitur v. 450, medium καθήσομαι æque legitimum est et γῶν præpositionem σὺν omnino tuetur. Est ἐξανήσομαι in Andromacha 718; προήσομαι in Lycurgi Leocratea p. 126; προσήσομαι in Luciani D. Mort. 23, 3, ubi Hemsterh., et Amor. 1. Jam de sensu passivo futuri mediī quis dubitabit, inspectis Abreschio Animadversionum Æschylearum t. 2, Monkio ad Hippol. 1458? Conferatur τέρψη, στερήσεται Antigona 683, 882, ξείνον ἐμὸν τέρψομαι ἰδῶν Theocriti 28, 6, ποταμέλεξεται ejusdem 1, 26, ubi Kiessl.; αἰρήσεται στρατηγός Onesandri 10, ubi. Schwebel. Vertendus videtur versus Euripidis: « liberorum quo modo nobis semen demittetur. »

Digrediar pol etiam quoque longinquius. In Shakesperii Richardo Tertio 1, 2, impositum feretro Henrici Sexti cadaver effertur, quem Anna nurus lamentatur:

« Poor key-cold figure of a holy king! »

Citant quidem « key-cold » ex alio tragici loco, ac doceor vetustum id vocabulum non omnino infrequens esse loquendo; displicet tamen hic loci, sequente præsertim versu splendido:

« Pale ashes of the house of Lancaster!

Est enim aut esse videtur compositum « key-cold » tenue

et humile, cui substituendum conjeci epithetum nobilius et et ornatius ac nunc aptissimum « clay-cold », quod est ipsa forma adeo alteri simile ut facillimus fuerit calami error aut typorum. Notus est locus Malleti Scoti Poematiolo de Gubliemo et Margarita :

- « Her face was like an april sky
 « dimm'd by a scatt'ring cloud ;
 « her clay-cold lilly hand, knee high
 « held up her sable shroud. »

Hillius, in cujus periodicis miscellaneis, « The plain dealer », Malleti carmen prima vice prodiit, id extulit multum nec sine hyperbole: « that epithet of « clay-cold » makes us » ait « shrink, as if we felt what we see so very strongly. » Equidem non inhorruui legens, sed nunquam inde Malleti nomen sum oblitus nec Margaritæ « the clay-cold lilly hand ». Addam et illustrationis causa Smolletti Regicidam:

« how pale appear

« Those clay-cold cheeks where grace and vigour glow'd! »

P. 238, n. 386. — Propono addendum articulum et Epistolæ Socraticarum 35, p. 42: ἔδοξε μοι γράψαι ἐπιστολάς, τὴν μὲν ἑτέραν μᾶλλον τι σεμνυνομένην, τὴν δὲ τῶν κατ' οἶκον εἰθισμένων λέγεσθαι τρόπῳ. Fortasse, τὴν δὲ τῶ τῶν... Atque, aperto tramite, vuculas omissas restituam nonnullis auctoribus. Epistola Socraticarum 33: ἔδοξε μοι γράψαι πρὸς σέ ἐπιστολὴν περὶ τῶν συμβεβηκότων κατὰ τὸ σωματίον. Codex 3054, συμβεβηκότων μοι, et sic scriptum reperio in Allatiana. Epistola 14: ἔδει μέντοι καὶ ὧδε τὴν τύχην καλύμην τινὰ ποιήσασθαι. Codex, ἔδει μέντοι μὴ... et sic jam Allatiana. Heliodorus 2, 24: βίος δὲ νῦν μὲν ἀλήτης, πρότερον δὲ οὐ πάλαι προφήτης. Codex Venetus: βίος μὲν ἀλήτης, πρότερον δὲ οὐ πάλαι γὰρ προφήτης. Nicephorus Gregoras Florentio p. 500: φέρε οὖν προθυμήθητι. Codex 2992: φ. δὴ οὖν προθ. Idem p. 507: μιμήσασθαι οὖν βούλομαι. Cod. μιμ. δὴ οὖν β. Idem p. 531: τοιαῦθ' ἕτερα διέξειςιν. Cod. τ. ἔτ. πολλά δ. Libanius t. 4, p. 669: ἐπαιῶν τρόπον. Cod. ἐπ. αἰ τρ. Idem

p. 253: τὴν ἑμαυτοῦ πατρίδα φιλῶν. Cod. τὴν μὲν ἐμ. Inter Anecdota Græca t. 1, p. 34 edidi hanc Ioannis Climaci sententiam: εἰάν μὴ ἕτερό θεοῦ τῆς σαρκὸς αἱ φλογώδεις ἀποσβεσθῶσι, ἀδύνατον ἀνθρώπῳ τὴν ἄγνισιον φυλάξαι. Suspiscabar nec inepte excidisse nomen ὄρμαι vel aliud simile. Obtulit remedium codex Μηνᾶ, σαρκὸς φλόγες, facile et optimum. Plutus Pseudolo 1, 1, 116: « Dabo; molestus α jam nunc ne sis mihi ». Proposuit Gronovius scribi iam disyllabe pro jam. Proponam conjecturam faciliorem: « Dabo; molestus tu nunc jam ne sis mihi ». Syllaba absens restituitur cum probabilitate, et ipsa soni insuāvitas aliquid habet faceti, ut in sermone comico. Idem lusus in Cistellaria 2, 3, 65. « Conteris Tu α tua me oratione ».

P. 243, 494. — B, ἔφη.

P. 244, 513. — B, πῦρ δὲ ἤφαιστος.

P. 246, n. 562. — Mirum est athletæ nomen Πεισιρόθιος ex hoc Tzetzæ loco non adnotum fuisse ad Pausaniam 5, 6, 5; 6, 7, 1, 2. Exstat et in Scholio Pindari Ol. 7, Argum. Heynianæ, scribente Bœchchio περιρόθος. Varietas πεισιδωρος, et πεισιρόθιος, πεισιρόδος, recipi poterunt et Thesaurο addi, unde libens sustulerim πεισιροδος, quod natum videtur e confusione litterarum δ θ non rara. Sic in Ione 226 varietas est verborum ἐθύσατε, ἐθύσατε. — In libro Ω, 181, est σύναμξ in Α.

P. 250, 656. — Ad μιμῶ glossa in Α, ἤγουν τὴν μαῖμοῦν. Corayus Ἀτάκτοις 2, p. 400: πίθηκος καὶ πίθηξ, ὡς καὶ τὸ χυδαίου μαῖμοῦ. Æsopia Fabula χυδαιοτέρως scripta: εἰς μίαν μάζωξιν τῶν ἀλόγων ζώων ἐχέρεψεν ἡ μαῖμοῦ. Conferatur Corayanæ Fabula 29.

P. 263, 130. — Mira junctura λαλεῖ καὶ προσημαίνουσι. Propono προσημαίνουσα.

P. 271, n. 144. — Pro κεραμίων errore typhothetæ, reperio in schedulis κεραμένων.

P. 271, n. 147. — Leg. μεγαλωφέλεστατος.

P. 272, 171, — Post quem versum plenior, quam forte inspexi, Mantrangiana: Ἀπὼ νῦν νιξὴ ἢ σκοτεινὰ, Ἄρτεμις ἢ σελήνη. Ἄστρων καὶ τῶν ἀστέρων δὲ κρᾶσις ἢ Ἄφροδίτη. Causa defectus homœoteleuton Ἄφροδίτη. In C liber γ incipit v. 338, ῥητῶς εἶργειν, deperditis foliis primoribus. Quod si A B, ad quos nunc invalidior non queo revisere, distichon exhibeant quo careo, librariis diligentioribus debeo ludibrium. Quod ut amolior fragmentum apponam scholiorum ineditorum Basilii in Gregorium Nazianzenum. Gregorius igitur Orat. 19, p. 298: ἔπερ γὰρ ἐπὶ τῶν σταθερῶν ὑδάτων ὀρώμεν συμβαῖνον, ὅταν ψηφίς ἐμπισοῦσα κέντρον γένηται, et reliqua apud ipsum legenda, nec ea quævisisse ac legisse quemquam pœnitebit. Ibi Basilius: παραδείγματι κέχρηται τῆς ψηφίδος, ἥτις, ἐν ὑδατι ἐμπισοῦσα, κέντρον γίνεται, τουτέστι νυγμῆ στιγμῆς, ἢ ἐν διαδῆτη γινομένη κύκλου περιγραφος, τοῦ ἐνδὲ σκέλους ἐπὶ πίδα παγνυμένου, τοῦ δ' ἐτέρου περιγομένου καὶ τὴν περιφέρειαν διαγράφοντος, ἥς λόγου ἔχουσα ἢ ψηφίς τῇ βολίδι συνωθεῦσα τὸ ὑγρὸν, κύκλους ἀλλεπαλλήλους ἀπεργάζεται, ὧν καὶ ὁ Ἰσίδον ἐγειρόμενος συνωθεῖν τε καὶ ἐπιφρίσων, φησὶ, διαλύει τὸν ἐξωτέρω γινόμενον. Jactum lusorium calculi vel testæ vocabant Græci ἐποστραχισμὸν. Confer ornatum descriptionem Minucii sub initium Octavii, cum interpretum notis, nec neglecto gallico Pericaldi commentario qui plurimos congressit recentiorum auctorum locos. Virorum doctorum collectanea augere liceat. Auctor libri De virginate inter Basilii M. opera recepti § 14: ὡς λίθου βολῆ, κατὰ τοῦ ἐν δεξαμενῇ ὑδατος γινομένη, οὐ τὸ παρακείμενον (ἢ περικ.) μέρος τοῦ ὑδατος καθ' ὃ πέπτωκεν ὁ λίθος μόνον κυμαίνει, ἀλλ' ἄλλους ἐπ' ἄλλοις κύκλους ἐπαναστήσασα, ἕως τῶν ἄκρων τούτους ἔσθ' ὅτε κυμαίνουσα ἄγει' οὕτως.... Fontainius Psyche 1: « Scipion et Lælius s'amusoient souvent à jeter¹ des pierres plates sur

¹ Mendosa est Fontainii narratio. Discimus enim ex Cicerone De orat. 2, 6,

Lælium ac Scipionem rusticantes repuerascere esse solitos, conchas et umbilicos

l'eau. » Dehillis humili nomine « ricochets » usus est eoque nudo, sed poematis de confabulatione prologo cujus sunt versus liberi et oratio familiaris :

« Nous sommes remontés aux jour de notre enfance...

« Nous aimions à revoir dans cette douce image...

« La liberté des champs, les barreaux du collége,

« En hiver nos boules de neige,

« Et dans l'été nos ricochets ».

Porta abbas Observationibus t. 1, p. 209 eclogam edidit cui lemma « Les ricochets », musæ juvenis et anonymæ factum primum. Pastores duo quærunto quo se recreent ludo.

Thyrsis Corydoni :

« Celui de tous les jeux qui me plaît davantage,

« C'en est un que Daphnis m'apprit sur ce rivage.

« Il jetoit un caillou, qui, par un sort nouveau,

« Voloit sans s'enfoncer, couroit, marchoit sur l'eau,

« Et sans suivre le cours de l'onde fugitive,

« Alloit se reposer au bord de l'autre rive ».

Maluissem, « marchoit sans enfoncer, couroit, voloit sur l'eau ». Inventio Idyllii probabilis, sententiæ ingeniosæ, oratio debilior. Reiffenbergius vir eruditus ac inusarum cultor, elegantiorum, neglectior ipse nonnunquam, solœcus quoque, Rivulo insanæ puellæ :

« Sur ce crystal que la pierre arrondie

« Ne trace pas des cercles redoublés ».

ad Caietam et Laurentiam legentes et ad omnem ludum descendentes. Valerius Max. 8, 8, 1 inde proficiens constare ait eos Caietæ et Laurenti vagos littoribus conchulas et calculos lectitasse. Legebant, formæ elegantia ac coloribus capti, non mittebant, non irrotabant. Qui, pnta, præivit Fontainio, potius quam Cicero ac Valerius, Montaignus 3, c. 13 veteribus adherens testibus, magnos illos viros miratur « nonchalament et puérilement baguenaudant à amasser et choisir des co-

« quilles. » Fontainius librum non revisit, ipsamque sefellit memoria, facillime excusandum. Potuit ipse, vel diffusæ memoriæ, laborem inquirendi refugere, ratus videlicet sibi licere in narratione ludicra esse indiligentiori. Serius et eruditus Montaigni commentator ad hunc ipsam quem modo apposui locum scripsit inconsiderate : « il paroît que Scipion s'amusoit à jouer aux ricochets le long de la mer avec ses enfants. ».

Locum olim legi nec invenustum in quadam Aliberti D. M. oratione, sed libellum non reperio, nec querere vacat. Insignis fœcunditate scriptor et ingenio: « aussitôt que la nouvelle aurait élargi le centre de son retentissement, comme ces circonférences croissantes que produit la chute d'une pierre lancée dans l'eau d'un lac tranquille ». Shakesperius Henrico VI, parte prima 1, 2, Virgini Aurelianensi animosa hæcce verba tribuit:

- « Assign'd am I to be the English scourge.
- « This night the siege assuredly I raise.
- « Expect Saint Martin's summer, halcyon days,
- « since I have entered into these wars.
- « Glory is like a circle in the water,
- « which never ceaseth to enlarge itself,
- « till by broad spreading it disperse to nought.
- « whith Henry' death the English circle ends;
- « dispersed are the glories it included ».

A Popio, qui plus vice simplici illa usus est comparatione, splendide tractatur Templo Famæ v. 436:

- « As on the smooth expanse of crystal lakes
- « the sinking stone at first a circle makes;
- « the trimbling circle, by the motion stirr'd,
- « spreads in a second circle, then a third;
- « wide and more wide the floating rings advance,
- « fill all the wat'ry plain, and to the margin dance ».

Auctor eruditus libri de vetulis virginibus, cui lemma « Essay on old maids », criticis cernendum relinquit utrum ex loco Basiliï superius allato Popius profecerit an ex alio scriptoris. Quamvis ad partes non vocatus dicam quod sentio, Popium scilicet ex pseudo-Basiliï libello ignorabili colores non esse mutuatum. In Jac. Moiræi Ostracopægnio, quod ex Pericaldi nota cognovi, invenio «imos lacus»; quod ducit ad Popii « crystal lakes »; sed indicium istud quam est tenue! Credo potius Popium sui meminisse Shakesperii,

vel, Shakesperiano more, sine aliena ope, suis pinxisse coloribus suis quod viderat oculis.

P. 281, n. 385, mendoso numero 390. — Tres codices exhibent *ιδαινουντο* libro A 170, ubi scripsi tacite *ιδαινυντο*. — Exemplum ridiculae Clisophi adulationis vicit Dux Nobiliacensis, qui, quum Philippus Aurelianensis, pro Ludovico XV pupillares annos nondum egresso, Franciam administraret, Regenti duci abjectissime blandiebatur. « Il accompagneit » (historicus ait fide dignissimus) « quelquefois le Régent au « bal de l'opéra, et croyoit de son devoir de chanceler un « peu quand le prince étoit ivre ».

P. 290, 128. — Prætulī *εμπρόνων* ob versum II. 21, 233: *Αὐτὰρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθα*.

P. 293, n. 187, 1. — A, τὸ γλυκύ. C. τῶ γλυκύ.

P. 296, col. 2, 5. — Facilis ob pronunciationem permutatio litterarum *δ σ* poterit confirmare in Ione Euripidea v. 551 conjecturam nunc post Musgravium a viris doctissimis receptam, *δῶρον, ὄντα δ' ἐξ ἐμοῦ*, pro *ὄντα σ' ἐξ ἐμοῦ*. Id mutant « necessario » Matthias aiunt et Botheus, quod sint opposita *δῶρον* et *ὄντα ἐξ ἐμοῦ*, non conjuncta. Sed, servata lectione codicum *σ'*, oppositio et tono vocis in declamando et interpunctione satis intelligetur: *δῶρον; ὄντα σ' ἐξ ἐμοῦ!* « te donum? te, qui meus sis! » te mihi dederit? te quem meum mihi non donat, sed restituit!

P. 297, n. 250. — Eadem confusio vocalium *η ει* vitiat v. 6 Theogoniae Tzetizicæ: *ἐπαί σε θεός.. Καὶ πρὸς ἀξίαν τέθεικε τὴν ἄγαν ὑπερτάτην*. Imo *τέθεικε*. Integrum adferam epigramma Imperatoris Manuelis Palæologi ex Matrangæ Anecdotis propter inclytum auctoris nomen, et menda nonnulla simul correcturus:

*Ἀκριτόμυθε Θεραίτα
ὄς βοᾷς μὲν μάλιστα γε,*

σιωπᾶς δὲ ἥμιστά γε,
 πῶς σε τίς παύσῃ ληρούντα, (leg. σέ τις εἰ παύσει.)
 φλυαροῦντα, φληναφοῦντα,
 καὶ μὴ ῥάβδῳ σου συνθλάσῃ (leg. συνθλάσει.)
 τὸ κρανιὸν εὖ ποιήσας;
 Ἐάν γάρ τις σοῦ τὴν γλῶσσαν
 πρόρριζον ἐξανασπάσῃ, (leg. πρόρρίζου.)
 ἀλλὰ σὺ καὶ ταύτῃ πλείον
 παρελθὼν διανοχλήσεις,
 καὶ φωναῖς ἀσήμοις αὐθις
 οὐκ ἀνέξεις· ὡς γλωττίζων (f. ἀνέξεις ὡς γλωττίζων.)
 ἔρδες κόρακας τὸ τάχος, (leg. ἔρρ' εἰς κ.)
 οὐδὲ γὰρ ἀνέξομαι σου.

P. 298, p. 288. — Adjectivi masculini ac neutri confusæ desinentiæ ος et ον. Inde tentabo versum Alcestidis 122: Μόνος δ' ἂν εἰ φῶς τόδ' ἦν ὄμμασιν δευροκῶς Φοῖβου παῖς, προλιποῦσ' ἤλθεν ἰδρας σκοτίους Ἄδα τε πυλῶνας· Δμαθίντας γὰρ ἀνίστη, πρὶν... Non placet μόνος, malim μόνον. « Ah! si seulement il voyait encore la lumière ce fils d'Apollon... » Et hic video hæsisse Wakefield. proponentem μούνας, sed cujus notulam a Monio memoratam neglexerunt Hermann., Wüstemann., Both. Favet etiam Buchanani interpretatio: « Si modo... Filius « Phæbi hac frueretur aura ». In eadem tragœdia versus 199 multum impedit viros doctos: Admetus mortem effugit quidem, sed ἔχει Τροσούτον ἄλγος οὐ ποτ' οὐ λελήσεται. Puto scripsisse poetam οὐ ποτ' οὐ μεμνήσεται; « cujus quando non meminerit? » Glossa ad marginem adscripta λελήσεται, scilicet πότε λελήσεται; fuerit serius in contextum recepta. Hinc corrigendi tentamina.

P. 315, n. 53. — Conferam Tzetam Exegesi p. 71: Ἄπολλων λεγόμενος διὰ τὸ ἀπολύειν ἡμᾶς τῶν κακῶν... ἢ παρὰ τὸ ἀπολύειν (immo ἀπολλύειν) καὶ διαφθεῖρειν. Æschylus Agam. 1046: Ἄπολλον... Ἄπολλων ἐμός· ἀπώλεσας γὰρ. Euripides Phaetonte

fr. 15, 11 : Ἡ καλλιφεγγές Ἥλι', ὡς μ' ἀπώλεσας καὶ τόνδ'· Ἀπόλλω
 δ' ἐν βροτοῖς σ' ὀρθῶς καλεῖ Ὅστις τὰ σιγῶντ' ἰνόματι' οἶδε δαιμόνων.
 Sunt σιγῶντα ἰνόματα nomina arcana, mystica, allegorica. Ar-
 chilochus Iambis fragm. 4 : Ἄναξ Ἀπολλων, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰ-
 τίους Πήμαινε, καὶ σφὰς ἄλλυ' ὥσπερ ἄλλύεις. Ibi Liebel.

P. 317, n. 79. Epithetum cum particula *δυσ* compositum non proprie omnino usurpasse videtur Tzetzæ Chil. 8, 236 :

Ποῦ γὰρ φροντίς τοῖς ἀετοῖς τῶν Πλάτωνος δογμάτων,
 καὶ νόμων τούτου πορνικῶν, ἀθέσμων καὶ δυσνόμων,
 οἱ τὰς γυναικίας γράφουσιν εἶναι μόνας τοῖς πᾶσι ;

Dicunt esse *δυσνόμους* homines, qui sunt legum indociles, impatientes auctoritatis, jura negantes sibi nata ; νόμοι *δύσνομοι* leges hic loci sunt iniquæ, malæ, absurdæ, quæ significatio unico Tzetzæ exemplo fulta paucis placebit. Reperi in bono codice varietatem optimam atque illicit accipiendam : ἀθέσμων, *παρانونῶν*. Est etiam gravius in sequente versu mendum *μόνας*, cui voci Hegerus substituendum *κοινὰς* esse coniecit, quam conjecturam codex confirmat. Epithetum *δυσχιλιετῆς* in Παν. Σούτσου Λεάνδρου Epist. 7 mendosum est, ac *δισχιλιετῆς* rescribendum. Adeo iotacismus viros litteratissimos, amanuenses, correctores grammatice doctos fallere solet. Locum transcribam propter sententiam ornatam ac libri raritatem : ὁ καὶ τοῦ Θησείως τί λείον, τί πρόσφατον ἔτι τὸ δισχιλιετῆς μάρμαρόν του ! « νεοτευχῆς ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον ».

P. 359, 9. — Verba *ἀσαφῆ φθέγγεται* nihil habent quod sit observatione dignum. Sed opportune memini (inopportune immurmurabit lector cui id desultorium annotationis genus tædio est) memini, inquam, Plutarchi initio libelli De defectu oraculorum : ἀετούς τινὰς ἢ κύκνους μυθολογοῦσιν ἀπὸ τῶν ἄκρων τῆς γῆς ἐπὶ τὸ μέσον φερομένους εἰς ταῦτ' ἰσχυροῦσιν Πυθοῖ περὶ τὸν λεγόμενον Ὀμφαλόν· ὕστερον δὲ χρόνῳ τὸν Φαίστιον Ἐπιμενίδην ἐλέγχοντα τὸν μῦθον ἐπὶ τοῦ θεοῦ, καὶ λαβόντα χρησμὸν ἀσαφῆ καὶ

ἀμφίβολον, εἰπεῖν· « Οὐτε γὰρ ἦν γαίης μέσος ὀμφαλὸς, οὐ δὲ θαλάσ-
 « σης· Εἰ δὲ τις ἐστὶ θεοῖς δῆλος, θηητοῖσι δ' ἄφαντος ». Ἐκεῖνον μὲν
 οὖν εἰκότως ὁ θεὸς ἡμύνατο μύθου παλαιοῦ, καθάπερ ζωγραφήματος,
 ἀπὴ ἀποπειρωμένου.

Quis Jodrelli viri eruditi errorem non miretur, qui Illu-
 strationibus Ionis Euripideæ p. 99, verba, Οὐτε γὰρ ἦν γαίης...
 βροτοῖσι δ' ἄφαντος, pro ipso Dei oraculo habuerit? « Epime-
 « nides consulted the deity, and reported this obscure and
 « equivocal answer: 'There is neither center.... » Ac Bryan-
 tium reprehendit qui distichon Epimenidi tribuerit. Sed Bry-
 antius culpa caret omnino, cuicum faciunt et Xylander e
 Amiotus. Non capio qui potuerint Jodrello versus tam per-
 spicui ἀσαφεῖς videri καὶ ἀμφίβολοι. De Epimenide illo Phæstio
 describam ex Tzetzae Chiliade 5, 129, notam historiolum :

Ἐπιμενίδης Φαίστιος τις ἐκ Φαιστοῦ τῆς Κρήτης,
 ὡς εἰς Ἀθήνας ἐπαλθὼν εἶδε τὴν Μουνυχίαν,
 (πλησίον τοῦ λιμένος δὲ χωρίον ἔστιν αὕτη),
 κατανοήσας ἐξ αὐτοῦ βλάβην τοῖς Ἀθηναίοις,
 προφητικῶς προείρηκε τάδε κατ' ἔπος λέγων·
 « Εἰ Ἀθηναῖοι ἤδεισαν ὅσα ἡ Μουνυχία
 « εἰς βλάβην συντελέσει τῆς Ἀθηναίων χώρας,
 « ἐν τοῖς ὁδοῦσιν ἂν αὐτὴν κατέφραγον ὡς ἄρτον ».

Non aliter primum versum recitavit Menagius ad Diog.
 Laert. 1, 109, sed valde displicet Φαίστιος τις, qua pronun-
 tiandi ratione jungitur priori hemistichio syllaba posterioris
 prima. Codex 2644 melius, Φαίστιος τις ἐκ... Invitus scribe-
 rem Φαίστιος τις ἐκ, vel τις ἐκ., quum videatur enclitica vox imele-
 gantissimum esse hemistichii initium, nec sine necessitate reci-
 piendum. Accentus acutus codicis remedium offert, si addatur
 signum ipsum interrogandi: Φαίστιος· τις; ἐκ φ. Quum no-
 men Φαίστιος non sit notissimus, hæere se fingit auctor. Ma-
 lim etiam legere, ἐκ τῆς Φαιστοῦ τῆς Κρήτης. Quum ἐκ τις male
 fuisset scriptum ab indiligente librario, male diligens alius
 τις encliticum retraxit, difficultate non intellecta.

INDEX.

- accentus versus politici, 23, 327, 389.
 Achilles filius Thetidis, 26; in Scyro, 27.
 Achilles Tatius, 138.
 adverbia in ε pro ev, 67, 72, 204, 306;
 duo, tria simul, 17.
 Ærope, 55.
 ænigma, 340.
 Æschylus, 31, 111, 206, 238, 377, 391.
 Æthra, 23.
 Ætolia, 36.
 Agamemnon, Menelaus, 31.
 Agathias, 293.
 Ajax Telamonius, 52.
 Alciphron, 9, 53, 218, 311, 339.
 Alemanicum schema, 271.
 Ammianus Marc., 269, 330.
 Ammon poeta, 123.
 Amyclæ, 31.
 Anaxagoras, 17, 80, 224.
 Ancillarii philosophi quidam ac principes viri, 183.
 Andronicus Cantacuzenus, 1.
 Anecdota Mantragiana, 373, 385, 390, 392, 401, 411, 413; Oxoniensia, 1, 5, 6, 15, 16, 21, 22, 25, 28, 29, 30, 55, 57, 85, 106, 109, 111, 114, 118, 122, 128, 133, 137, 139, 145, 148, 187, 231, 234, 279, 308, 309, 311, 338, 359, 388, 389, 390, 391.
 Antenor, 25.
 Anthologia græca, 15, 26, 91, 231, 264, 293, 296.
 Antimachus Trojanus, 24.
 Antiochus monachus, 136.
 Antipater Maced., 91.
 Antiphon, 240, 285.
 aoristus subjunctivi, 11, 29, 40; me dius passive, 91.
 Apollodorus, 57, 96, 195.
 Apollonius Tyan., 70, 111, 139.
 aqua elementum primum, 76, 222.
 Aratus, 358.
 Arcadius, 314.
 Archimedis specula, 103.
 Archilochus, 328.
 Archippus, Arxippus, 8.
 Argia, 34.
 Arion, 192.
 Arisbe, 112.
 Aristides, 243.
 Aristo Chius, 284.
 aristolochia planta, 156.
 Aristoteles, 133, 359, 361.
 Arsenius, 328, 385.
 articulus duplex, 21, 104, 250, 324; peculiari modo, 393.
 Ascania lacus, 173.
 Asclepiades Samius, 126.
 Ashton, 358.
 Athenæus, 281, 284.
 Atho mons, 3.
 Auctor X, II, 244, 245, 265, 298, 304, 322.
 ἀεροδόστρυχος, 23.
 ἄγειν et φέρειν, 61.

- Ἀγήνωρ et Ἀντήνωρ, 171, 303.
 Ἀγροικίδς, 10.
 Ἀδαμάντινος, 245.
 Ἀδελφίδους, 187.
 Ἄδραμύτιον, 51.
 Ἀδρότης, 208.
 αἰγίς allegorice, 89.
 αἰθεροῦν, 233.
 αἰθουσαι, 267.
 Αἶνος ὑπὸ, 101.
 αἰρῶ, αἰρω, 322.
 Αἰσῶμη, 130.
 Αἰτωλίς, 36.
 ἀκανθῦλλίς, 22.
 ἀκοστήσας, 386.
 ἀκτίς, 2.
 ἀλαπαδὸς, 277.
 Ἄλεκτρων, 33.
 Ἄλεξ, Ἄλεός, 57.
 ἄλυσειδωτός, 128.
 ἄμα τινός, 362.
 Ἄμανδρον, 14, 15.
 ἄμβροτος, 214.
 Ἄμισσδαρος, 194.
 Ἄμισσδαρίδης, 196.
 ἄμοφος et ἄμορφος, 217.
 Ἄμυδών, 193.
 ἄμφιβροτος, 148.
 ἄμφικνεφής, 358.
 ἄμφικύπελλον, 76.
 ἄμφωπᾶς, 218.
 ἀν et αὐ, 153.
 ἀνά κράτος, 392.
 ἀναπτυκτέον, 243.
 ἀναρρίπτω et ἀπορ., 14.
 ἀναφάλας, 47.
 ἀνδρότης, 208.
 ἀνεψιός, 39, 187, 200.
 ἀνιμών et ἀνέμων, 69.
 ἀντίθεος, 329.
 Ἄντίλοχος et Ἄντιόχος, 40, 101,
 109, 112, 169.
 ἀντιτείνω et ἀνεκτείνω, 274.
 ἀντυξί, 251.
 Ἄξιος, Ἄξιός, 48, 193, 287.
 ἀπαιωρέω, 247.
 ἀπαρχή et ὑπαρχή, 248.
 ἀπατεών, 92.
 ἀπέλεθρον, 152.
 ἀποκνέω, 344.
 ἀπονεύρωσις, 194.
 ἀποπρέπω et ἀποτρέπω, 197.
 ἀργής, ἀργήτης, 126, 131.
 ἀργικέραυνε, 260.
 ἀρεικός, 103.
 ἀριστότατος, 40.
 Ἄρνη, 117.
 ἀρπάζω, ἀρπάξω, 23, 92, 170, 207.
 ἀρτιτευχής, 230.
 ἀστέισμα, 247.
 ἀστατός, 209.
 ἄστρο καὶ ἀστέρες, 277, 307.
 Ἄστυόχη, 33.
 ἀπρακτος et ἀπρακτος, 28.
 ἀτρύχος, 344.
 αὐ et ἀφ, 249.
 αὐγοτάριχον, 208.
 αὐθωρεί, 249.
 αὐλιος, 343.
 αὐξησις et ἀφίξις, 249.
 αὐτοσχεδόν, 15.
 ἀφειλάμην, ἀφειλόμην, 60.
 ἀφήμι, 347.
 ἀφλεγής, 105.
 Ἄχιλῆος, 14, 246.
 ἄχρι et μέχρι, 2.
 Babrius, 320, 369.
 Basilus M., 375.
 Basilus scholiastes ineditus Gregorii
 Naz., 331, 398.
 Bertha Augusta, 372.
 Boil-au, 385.
 Briareus, 78.
 β et μ, 259, 259; et υ, 112.
 βάλλειν στήθει, 101.
 Βαρδάρης, 48.
 βέμβιξ, 176.
 Βλάχοι, 28.
 βουδών, 381.
 βουκολεῖν, 369.
 Βούλγαροι, 48.
 βουλή ἐν νυκτί, 269.
 βραχὺς paucus, 108, 224.
 βραχυχρόνιος, 73.
 βροντή, 148.
 βρούσις χαρίτων, 329.
 Cæsar's mors, 380.
 Caicus, 57.
 Callimachus, 382.
 Calydon, 140.
 Cato, 44.
 Cedrenus, 387.
 Cherubim et Seraphim, 102.
 Chimera, 114, 195.
 Choricus, 114.
 Chryseis, 54.
 clay-cold, 396.

- Cleola, 31.
 Cleopatra, 2, 3.
 Clymene, 21.
 Cnidus Cypri, 3.
 cometarum minae, 103.
 comparativus duplex, 53, 318, 319.
 Constantinus Manasses, 246.
Corneille, 196.
 Cornutus, 236, 250.
 Cos, 173.
 Cotertzes, 237, 388, 389.
 Creophylus, 9.
 Cyrillus Hieros., 46.

 Γατήγορος, 269.
 Γαννυμήδης et Γανυμ., 281.
 γάρ encliticum, 156.
 Γλαφυραί, 37.
 γλοῦτος, 161.
 γλυκυκάλαμον, 29.
 γλυκυλόγος et γλυκολ., 72.
 γλυκύφωνος et γλυκίφ., 41.
 γρηγορόφθαλμος, 40, 41.
 γυναικα μαστόν, 325.
 γυναικός κεφαλή ὁ ἀνήρ, 374.
 γύψ, 207.

 David Armenius, 277.
 dei allegorice, 85, 102, 111.
 Demetrius Cydonius, 344.
 Demetrius Phalereus, 209, 217.
 Delibatus, 159.
 Democritus, 139.
 Denarius numerus, 243.
 Dexiphanes, 2.
 Diana ἀριστόλοχος, 156.
 Diipyle, 34.
 Diomedis speculum, 105; lorica, 42;
   commoratio in Italia, 41, 42.
 Dion Cassius, 69.
 Dion Chrysostomus, 345.
 Dionysius cyclographus, 9.

 δ et θ, 215, 338, 397; et σ, 296.
 δαήμων, 6.
 δαίνυμι, δαίνυμι, 281, 401.
 δαίσιος mensis, 21.
 δάφνιος, δάφνιος, 65.
 δὲ encliticum, 151.
 δεινότητος μέθοδος, 64.
 Δεξαμένη, 225.
 δεσμείω, δεσμεύω, 74.
 διεγείρω, 75.
 δηλοποιῶ, 20.
 δηλοτυπῶ, 20.

 διάττοντες ἀστέρες, et διατάττοντες,
   330.
 Δίδυμος, Δίδυμοι, signum caeleste, 132.
 διπλετής ποταμός, 214.
 δίπλακες, 377.
 διπλοειδές ποτήριον, 75.
 διαχιλιετής, 403.
 δορατίζω, 57.
 δοριάλωτος, δορυάλ., 64.
 Δουλίχιον, Δολίχ., 35.
 δούριος ἵππος, 34.
 δριμυτικωτέρω, 87.
 Δύμας, 12.
 δυοκαίδεκα, 285.
 δυσαής, 317.
 δυσμόθε, 132.
 δύσνομος, 403.
 δύσπαρις, 13.
 δυσωμία, 139.
 δωδεκάζωδος, 252.

 ellipsis figura, 110.
 Empedocles, 18, 101, 139, 183, 349,
   376.
 Epimenides, 404.
 episcoporum baculus, 68.
 Eratosthenes, 267.
 Eumathius, 12, 13, 339.
 Euphorion, 26.
 Euripides, 58, 345, 378, 379, 383,
   385, 386, 387, 388, 390, 393, 394,
   396, 397, 402, 403, 414.
 Eurystheus, 132.
 Eusebius, 392.
 Evhemerus, 382.
 Expositio totius mundi, 358.

 ἐγείρειν ἐκ νεκρῶν, 328.
 ἔδει, ἔδω, 205.
 ἐγκυός τι, 12, 259, 374.
 εἰληφα, 214.
 εἰμαρμένη, εἰμαρμέναι, 139, 272.
 εἰμι ὄν, 48.
 εἰργω, εἰργω, 279.
 εἶρηκα, εἶρηκειν, 19, 198, 255.
 εἶρμος, 4.
 εἴτουν, 338.
 εἶχε, εἶλε, 51.
 ἐκλείπειν, βίον ἐξέειψε, 5.
 ἐκπτοῶ, 62.
 ἐκπυρηνίζω, 269.
 ἐκπυρηνισμα, 245.
 ἐκστρατεία, ἐκστρατεύω, 179, 180.
 ἐκφυγή, 168.
 Ἐλευσίνα scilicet μυστήρια, 355.

- ἄλιωπες Græci, 215.
 Ἐλλαδικός, 28.
 ἑλών, ἑλαύνων, 319.
 ἑμβρίμημα, 74.
 ἑμφυλος, 136.
 ἐν et σύν, 25, 377.
 ἑνδοθε, 12.
 ἐνέδρα, ἐνεδρα, 133.
 ἐνθίδη, 188.
 ἐναγμερος, 158.
 ἐνόπλιος, 136.
 ἐξαιθεροῦν, 233.
 ἐξείλετο φρένας, 114.
 ἐποστρακισμός, 398.
 Ἑπτακάκτιος, 7.
 ἐριούνης, 269, 271; ἐριούνιος, 339.
 Ἐριώτης, 34.
 ἐρωδίδης, 145.
 ἐσείται, ἔσται, 70.
 ἐσπέτρα et ἑτέρα, 254.
 ἑτεροκνεφής, ἑτεροφκλής, 358.
 εὐ et ἐρ, 249.
 εὐέμπωτος, 123.
 εὐθεσία, 230, 241.
 εὐθυδικεῖν, 253.
 εὐκατάστατος, 43.
 Εὐριπιδολοκρόφρονες, 30.
 Εὐρίν, εὐρινος, 23.
 Εὐρύπος, Eubæa, 39.
 εὐσχυλτος, 40.
 εὐστήρικτος, 42.
 εὐσύμβουλος, 42.
 Εὐσωρος, 111.
 εὐφρόνη, 269.
 εὐχαράκτηρος, 42.
 ἐφήμι τῇ γλώττῃ, 314.
 ζάβα, 42.
 Ζεὺς allegorice, 77, 78, 86, 90, 98, 114, 119, 123, 126; unde dictus, 347; planeta, 348; ejus sepulcrum, 348.
 ζύγιον, 50.
 ζυγόν, 126.
 Geminus, 359.
 Georgides, 127, 136, 238, 378.
 Georgius Acropolis, 92, 138.
 Glycas, 353, 377.
 Gregorius Naz., 359, 398.
 hasta, si media teneretur, signum induciarum, 210.
 Hadrianus, 15.
 Hector, 134.
 Helena, 22, 23.
 Heliodorus, 396.
 Heraclides, 189, 250.
 Heraclitus, 180.
 Hercules, 132, 228.
 Hermes Trismegistus, 318.
 herniosi, 338.
 Herodotus, 128.
 heroes, 72.
 Hesiodus, 31, 195, 215, 369.
 Hesychius, 122, 136.
 Hesychius Illustris, 152.
 Hicetaon, 96.
 Hiera Telephi, 57.
 Hierocles, 55, 113, 337.
 Hieronymus, 273.
 Homerus, 7, 8, 10, 21, 67, 90, 114, 128, 182, 206, 208, 214, 225, 227, 253, 292, 311, 383, 391.
 homeoteleuton, 248, 398.
 Hunni, 26.
 Hypatus, 106.
 ἡ ὥς, ἡγουν, 338.
 ἡγριωμένως, 253.
 ἡμέρα et ἡμετέρα, 355.
 Ἡνιοπεύς, 127.
 Ἡρα, allegorice, 78.
 Ἡραίστειος, 75.
 θάλασσα, 3; metaph., 198, 266.
 θεμάτιον, 215.
 Θεμισκυρα, 195.
 θηρᾶν metaph., 53.
 θεοὶ αἰὲν ἕόντες, 79; θεοὶ et θεαί, 21.
 θεοειδής, 329.
 θεολόγος, 368.
 θήσω, θήσης, 60.
 θρᾶνος, θρῆνος, 12.
 θυγάτηρ, 28.
 θώραξ, 128.
 iambicus politicus, 215.
 Ibycus, 383.
 Ignatius, 323.
 ignis πάντεχνος, 84; deus stoicia, 340.
 inscriptiones, 159, 186.
 ironia, 145.
 Isacius Porphyr., 40, 47.
 Isocrates, 165.
 Jeremias, 357.
 Joannes Chrys., 347.
 Joannes Climacus, 397.
 Joannes Diaconus, 323.
 Julianus, 314.

- ἰδρυνθεῖς, ἰδρυθεῖς, 118.
 ἰερογραμματεὺς, 6.
 ἱερός τινας, 367.
 ἴημι scilicet δόρατα, 110.
 Ἰλλούστριος, 152.
 Ἰππαρχμὸς, 33.
 Ἰσνίη, 173.
 ἰσοκέφαλος, 383.
 ἰστορογραμματεὺς, 6.

key-cold, 395.

 καθεῖς, 286.
 κάθηλος, 314.
 καθομαλίζω, 329.
 κάκιστος et κάλλιστος, 13.
 κακοαλέτιος, 13.
 κακῶς, καθῶς, 13.
 καλόβρους, 234.
 καλτά, 147.
 κάλτται, 383.
 καρτερός, κρατερός, 164; et κραταῖος, 201.
 Κασάνδρα, Κασσ., 169.
 καταβροχιζέσθαι, 355.
 κατάλειψις et κατάληψις, 243.
 καταργεῖν, 356.
 κατάργησις, 359.
 καταρρυθμίζειν, 113.
 καταρχαί, 123.
 καταρχή, 332.
 κάτεργον, 29.
 κατζανίτζια, 392.
 Κατρεύς, 21, 56.
 Κεβριόνης, 154, 159.
 κεραυνός, 126.
 κῆδος et κύδος, 161.
 Κλαζομεναί, 51.
 κλιθεῖς, κλινθεῖς, 98, 118.
 κλιμακτῆρ, 139.
 Κόλλουθος, Coluthus, 30.
 Κόκαρτος et Κόμος Cyni filii, 50.
 κομπολήκυθος, 242.
 κονδόθριξ, 47.
 κονδός, κοντός, 40, 54.
 κόρη et κόμη, 126.
 κορονύτης, 117.
 κόρησις, 104.
 κόρυς, 60, 214.
 Κρηθής, 6.
 κρίνω, 145.
 Κτέατος, 168.
 κύανος, 148.
 κύκλος, figura, 379.
 κυκλόβρους, 234.

 κυνή, 311.
 κυμαίνεσθαι φόβω, 345.
 Κώδετα, 130.

 Lælius, 70.
La Fontaine, 398.
 Laodamia, 49.
 Latonæ allegoria, 67.
laver la tête, 71.
 Leo diaconus, 249.
 leones cadaveribus abstinent, 206.
 Libanius, 5, 57, 238, 347, 396.
 litteræ similes sibi nocent vicinæ, 249.
 lituus, 68.
 Lucanus, 323.
 Lucianus, 36, 157, 159, 231, 238, 243, 264, 337, 393.
 Lucilius, 264.
 lunæ comparantur formosæ mulieres, 2.
 Lyrnessus, 51.

 λαίλαψ, 273.
 λαλεῖν et καλεῖν, 58; πρὸς τινα, 58.
 λαμπρυσμός, 248.
 λαπάρα, 98, 110, 112, 177.
 λείπω, λείψας, 5.
 λεκανομαντεία, 76.
 λόγιον, 371.
 λογύδριον, 337.
 λουτρόν, λουτρῶν, 137.
 λόφος, 105.
 λόχη, λοχηός, 195.
 λωρτικίον, 41.

 Malalas, 14, 16, 21.
Mallet, 396.
 Manetho, 76.
 Manuel Palæologus, 401.
 Martis allegoria, 110, 111; status, 113.
 Mathematicus anonymus, 103.
Mathias, 384.
 Maximus Tyrius, 310, 330, 358.
 mechanici anctores, 105.
 Melissa, 344.
 Menander, 165, 226, 260, 269, 316.
 Menander Protector, 260.
 Mercurius bifrons, 307.
 Minervæ allegoria, 71, 78; status, 113.
 Minucius Felix, 398.
Molière, 393.
Montaigne, 399.
 Moschopulus, 113, 192.
 Moschus, 58, 366.

 μαδαρόθριξ, 87.

- μάθος**, 111.
μαίμου, 297.
μανδατοριτικός, 253.
μαντικός *et* **μανικός**, 290.
μαντικός *et* **μανικός**, 66.
μανθίας, 148.
μανόνα, 186.
μαστός, **μασθός**, 325.
ματζούκα, 117.
μεγαλωφελής, 271, 299.
μέλλει *et* **μέλει**, 364;
Μενεμάχης, 6.
μείνος *et* **μέρος**, 302.
μείσος *τινῶν*, 357; **μείσου**, 95; **μείση**
et **μέχρι**, 203.
μερισμός figura, 109.
μεταβάλλω, 333.
μετάβασσις ὀνόματος, 237.
μεταμείβω, 333.
μετάφρενον, 106, 107.
μέχρι *τινός*, 185.
μή μή, 394.
Μήθυμνα, 379.
μήνιξι, 101, 109.
Μήνοες, 48.
μήποτε, 264.
μικροῦ δεῖν, 216.
μητρῶς, 211.
μιμῶ, 397.
μοναχός compendiose, 28.
μονιός, 357.
μυθικός *et* **θυμικός**, 329.
μυθογραφεῖν, 273.
μονομαχεῖν μόνος, 94.
μυθογραφία, 4.
μῦθος *et* **μίτος**, 218.
μυθόδριον, 337.
Μύνης, 52.
μυρίκη, 112, 146.
Μυρμιδῶν *et* **μυρμηδῶν**, 32.
μυστήριον, 351.
μωμοσχόπος, 4.

Neoptolemus, 15.
Neptuni allegoria, 78.
Nereides, 224.
neutrum genus de foetu, 375.
Nicaea, 173.
Nicarchus, 264, 265.
Nicephorus Gregoras, 396.
Nicolaus Dam., 238.
Nilus, 353.
Nireus, 36.
Nehden, 10.

nominativus absolutus, 347.

ναι μήν και, 12.
νηκερδής, 218.
Νίκλιν, 31.
νόσος *et* **νήσος**, 225.
νόστος *et* **νούσος**, 122.
νῦν δὲ pendens, 227.

Ξυλήριον, **Ξυλόριον**, 118.

Oracula Chaldaica, 286, 358.
oropismus, 390.
Orpheus, 70, 228, 253, 390.

ὀ και, **ἡ και**, 272.
ὀβελός *et* **ὀβολός**, 28.
ὄθε, 23, 44, 108.
ὄθι *et* **ὄτι**, 314.
οἰδέω, **verbum nonnisiquam ἀναξήτων**,
225.
ὄλμος, 150.
ὄμβρεῦνα, 297.
ὄμαλίζω, 73.
ὄμαλισσις, 77.
ὄμιγλή, 77.
Ὀξύλος, 231.
ὄξυς ἥλιος, 216.
ὄπαδός, 304.
ὄπως μή, 279.
ὄρεγαλκος, 147, 148.
ὄρκου τρόπος πιστότερος, 165.
ὄρμαίνω, 110.
Ὀρνιθῶ, 6.
ὄσον οὐπω, **οὐκ ἤδη**, 103.
ὄστρακίζω, 59.
ὄτὲ ὄτὲ, 392.
ὄυλόθριξ, 54.
ὄυρανίανες, 214.
ὄυτω καλούμενος, 358.

Pachymeres, 92.
Palaphatus, 195, 250.
Palamedes, 39, 56.
Palladas, 265.
Paris Alexander, 16, 181.
Parium, 15, 17.
Patroclus, 26.
Pausanias, 397.
pediculi laudatio, 10.
pestis e terra, 69.
Phalaris, 339.
Pherculus, 12.
Pheroras, 183.
Philagrius, 55.

- Philes, 195.
 Philippus, 91.
 Philostratus, 199, 360, 387.
 Philetærius, 105.
 Phoenix, 27.
 Photius, 351.
 Pindarus, 54, 57, 383, 455.
 planetæ, 83.
 Plato, 330, 369.
 Plautus, 397.
 Plochirus, 294, 392, 393.
 Plutarchus, 44, 278, 357, 407.
 Poetaster anonymus, 16; alius de equibus Mensæ Rotundæ, 303, 317, 323, 323, 329, 382.
 Polydamas Indus, 46 (ibi v. 793, delenda virgula ante Ἰνδοῦ), 134; Trojanus, 134.
Pope, 400.
 Porphyrius, 369, 371.
 positivum nomen pro comparativo, 36.
 præcones in exercitu Græcorum ad Trojam, 86.
 præpositiones ἀπό, ἐκ, μετά, σὺν cum accusativo, 363.
 Priami fratres, 96.
 Proclus, 267, 343, 349.
 Protesilaus, 49, 432.
 Psellus, 9, 102, 286, 352, 357, 358, 365.
 Ptolemæus 93, 139.
Pursuits of literature, 384.
 Pythagoras, 103.
 Pythagoricæ epistolæ, 344.
- π ε τ, 298.
 πάγκλειτος, πάγκλυτος 244.
 παθαίνεσθαι, 225, 237.
 πάθημα, πάθος, de phenomenonis metheoris, 330.
 παιδικά, 344.
 παίζω, παίξω, 345.
 Παῖονες, 48.
 παλινοδία, 344.
 Παλλαδᾶς mechanicus, 105.
 πανδαής, 139.
 πανημέριος, 75.
 πανόπλις, 136.
 πάνυγρος et πάγγρος, 76, 77, 223.
 παπῶρος, 113.
 παραδίωψ, 87.
 παράκρημος, 193.
 παρανάλωμα, 12.
 παρά οἶνον, 284.
 παράρτημα, 121.
- παρατίθημι, 237.
 παρατροπή, 229.
 παραφυτεύω, 370.
 παραχαλκεύω, 182.
 παρδαλή, παρδαλις, § 36.
 παρεμφαίνειν, 350.
 παρετυμολογία, 132.
 παρευνάζω, 393.
 Παρμένων, 159.
 παρό, 89.
 πατζός, 41.
 πατερίτζα, 68.
 Πατρόκλον, Πατρόκλου πρόφασιν, 246.
 παχύς et ταχύς, 286.
 παχυθάλασσοι et πολυθάλασσοι, 247.
 Πεισιφρόδιος, 397.
 πέλαγος metaph., 289.
 περαιτέρω, 272.
 πέρ, περί, παρά, 49, 74, 229, 284, 392.
 περιβαλὼν et περιβαθὼν, 24, 62.
 περικλίω et παρακλίω, 82.
 περιωπή, 366.
 Περκῶ, 47.
 πετ, syllaba ægyptiaca, 34.
 Πεταῶς, πετεῶο, 34.
 Πηλεὺς allegorice, 246, 326.
 Πηνέλεως, 196.
 πῖθανωτέρως, 14.
 πίπτω, ἔπεσα, 387.
 πλάνης, πλανήτης, 104.
 πλέον, εἰς πλέον, ἐξυτερπλέον, 255, 317.
 πλευρίον, 153.
 πληροῦν ἄεθλον, σκοπόν, 31, 378.
 πλουτοδότις, 323, 374.
 πλύνειν λοιδοροῖς λόγοις, 71.
 ποδαπός et ποταπός, 13, 55, 63, 182, 186, 238, 334.
 ποιεῖν, θύειν, 332.
 ποιικίλυφαντος, 113.
 πολεμεῖν τινά, τινί, 63.
 πολύκαρπος, 314.
 πολυχρήτω, θάω, 387.
 πολύπτυχος, 267 (in Matrangiana versus est meo quidem longior, sed mendosus: Ὅλ. μ. πολ. τὸν οὐρανὸν οὐτως πῶς. Quærendum melius hemistichium inter variantes, p. 740: Ὅλ. μ. πολ. τὸν οὐτως πῶς δντα).
 πορφύρεος θάνατος, 196.
 πρακτέον, 445.
 πραπίδες, 216.

- πρέπω et τρίπω, 169, 192, 319.
 προηγός, 327.
 Προβήνωρ, 33.
 Προναπίδης, 6, 8.
 προσηδᾶω, 432.
 πρὸς compendiose, 345.
 προσδεκτικός, 377.
 προσεκτικός, 377.
 πρυμνός, 194.
 πτέρνας· ἐν πτέρναις τὸν ἐγκέφαλον
   ἔχειν, 185.
 πύγμα, 108.
 πύλαι ποιητικαί, 343.
 πυραυστούμορος, 206.
 πύργος, *metaph.*, 41, 42, 187.
 πυρρακῆς, 47.
 πυρρακίζω, 23.
 πυρρόθριξ, 40.
 πυτία, ποιτία, 34.
 πωμήριον, 123.

 quadrigæ bellicæ, 128.

Racine Louis, 345.
remplir un but, 31.
Rhene mater Medontis, 37.
rokelay, 346.
Roquelaurc, 346.
ruché, 346.
rubricatæ litteræ, 33, 34.

 ρα in fine nominum qua quantitate, 133.
 ράβδος, ραῦδος, 68.
 ραγδαίος, 101.
 ραθυμεῖν τινός, 113, 205.
 ρίπτω, ριπτῶ, 180.
 ρόπαλον, ροπαλά, 117.
 ροῦχον, 346.
 ρόχθος, 247.

 Salustius, 359.
 Sardanapalus, 122.
 Scholiastes Æschyli, 169, 314; Euripi-
   dis, 379; Luciani, 375; Oppiani,
   338; Theocriti, 236.
Shakespeare, 395, 400.
 Sibyllina Oracula, 215.
 Sidoniæ mulieres, 23, 24.
 Socraticæ epistolæ, 370, 396.
 Soranus, 213.
 specula ustorja, 105, 114.
 sphæra ἀπλανῆς, 351; figura perfectis-
   sima, 71.
 Stanco, 173.
 Standia, 173.

 Statius, 384.
 Stesichorus, 9, 29.
 Strabo, 113.
 Susarion, 33.
 Symeon Sethi, 378, 385.
 Sycion, 26.
 Synesius, 249, 352, 358.

 σάκος, 215.
 Σάρδεις, 106.
 Σάτνιος, 112.
 σάχαρ, 29.
 σγουρός, 41, 43; σγουρομελάνθριξ,
   47.
 σελαγησμός, ισμός, 308.
 Σερίφιος, 192.
 σήκτω, 346.
 σίγα, σίγα, 245.
 Σιδών, ὄνος, ὄνος, 113.
 Σίντιες, 82.
 σκήνωμα, 72.
 σκηπταρχεῖν, 288.
 σκυλμός, 39.
 σοφία et φιλοσοφία, 359.
 σοτὸς et σαφῆς, 359, 360.
 Σούτσος (Παναγ.), 364, 403
 σπανός, 40.
 Σταλουτρά, 173.
 Σταμπὸλ, 173.
 σταυλιζεσθαι, 115.
 σταῦλος, 115.
 στερεός *astrologice*, 123.
 στηριγμός, 269.
 στοιχεῖα *allegorice*, 73.
 στραγγαλία, 22.
 στραγγαλίνος, 22.
 στρατοπεδαρχέω, 46.
 στρατοπεδεύω, 50.
 στρεπτός, 123.
 στρομβός, 176.
 στρόφιγξ, 164.
 Στρυμῶ, 12.
 συγκατιθέσθαι, 137.
 συγκεράννυμι, 376.
 συγκλῦς, 346.
 συγκρυβή, 180.
 συγκρατικός, 230.
 σύμβασις, 72.
 συμβολή et συμβουλή, 269.
 συνάμα, 246, 307.
 συνασπισμός, 385.
 Σφαίρος, 349.
 σφέτερος et φέρτερος, 290.
 σφός, 217.
 Σχεδῖος, 33.

- Tantalus, 345, 349.
 Tecmessa, 51.
 Telephus, 57.
 Tenander, 51.
 Teucer Babylonius, 252.
 Tertullianus, 238.
tk Anglorum, 93.
 Theocritus, 34, 153, 215, 383.
 Theodorus Hyrtacenus, 345, 387.
 Theodorus Lascaris, 293.
 Theodorus Prodrumus, 75, 147, 234, 293, 323, 359, 365, 373, 375; *infra* sub το.
 Theognis, 3 8.
 Thersites, 87.
 Thesaurus Stephani, 5, 351.
 Thetis, 26.
 Thucydides, 137.
 Timon Philiarius, 277.
Tricoupi, 364.
 Triphiodorus, 18, 30.
 Triphis, 18.
 Tzetzes, *passim*.
- τ et θ, 314.
 ταβίζω, ταυρίζω, 56.
 ταρβήμων, 391.
 Τάρνη, 106.
 ταύτην, 250.
 τάφος et ταῦρος, 167.
 τελαμών, 163.
 τέλειος ἀριθμός, 243.
 Τευθρανία, 51.
 τζαούσιος, 138.
 τιμωρῶ, ρούμαι, 145.
 τὸν τίνα, ὁ τίς, 3.
 τιτρίω, 171, 189.
 το et ται. Theodori Prodrumi allegans *versiculos* p. 373, scripsi tacite *συνάγεται* pro *incensosa Matrangæ lectione συνάγετο*, quod indicare visum diligentiae causa.
 τόπος et τύπος, 3.
 τὸ πρὶν, τοπρὶν, et similia, 50.
 τραγούδιον, τραγωδῶ, 75.
 τραχέως, ταχέως, 139.
 τρέψις, 293.
 τριακονταετία, 20.
 τριακοντάχρονος, 15.
 τριμερής χρόνος, 242.
 τριποδίσκη, 33.
 τρίπους, 137.
 τρίτος et τριττός, 358.
 τρισάκις, 248.
 τρόμος, 13.
 τροφή et τρουφή, 137.
 τρώμα, 184.
 Τρώες, 299.
 τῆ τότε, 100, 375.
- Ulysses, 59.
 Ursa minor Græcis nautis dux, 216.
- verba motus cum dativo, 383; verbum singularis numeri post subjectum plurale neutrum, 17, 337; verbum pluralis numeri post subjectum singulare, ex hac formula τις μετ' ἄλλων ἐποίουν, 209; verba activa neutro sensu, 333; peculiaris repetitio verbi, 190.
 versus allegati cum inserto emblemate, ἐφη, φησι, 346.
 virtutes ac vitia confinia, 310.
Voltaire, 196.
- Υγη, 119.
 ὑπέραντος, 73.
 ὑποζύγια, 126.
 ὑποκαθῆσθαι, 344.
 ὑποκριτής, 346.
 ὑπόπλατος, 40.
 ὑπόπτωτος, 369.
 ὑποτραγωδῶ, 75.
 Ὑγκανία θάλασσα, 3.
 ὑψη, 233.
 ὑφος et νέφος, 233.
- φ producit vocalem brevem. 391.
 φαλαγῆ, 215.
 φάμουσα, 145.
 φάσαι, 379.
 φέρω, 186.
 φεύγειν δίκην, 226.
 φθειρ, 9.
 Φιλόγεως, 55.
 φιλόμυθος ὁ φιλόσοφος, 344.
 φόβος et φθόνος, 157.
 φοξός, 87.
 φροντίζω, 60.
 Φρύγες, 48.
 φυλοκρινεῖν, 137.
- Xenophon, 128.
- Χαλκηδών, 166.
 χερσοῦν et χρυσοῦν, 2.
 χήμευσι, 148.
 χιτῶν, *metaph.*, 368.
 χολᾶω, 168.
 χολός et χωλός, 234.

χρησμοφειν, 10.
 χρόνος annus, 13.
 χρυσάμπτυ, 181.
 χρυσογέρων, 253.
 χρυσοκατάδετος, 146.
 χρυσοχάλινος, 131.
 χωρίζειν, 28, 136.

Zoilus, 145.

ωσάριχον, 208.
 ὦς et εἰς, 146 : et και, 65, 71, 98,
 223, 243 : et ὦς, 220 ; ὦς πρός, 71,
 98, 141, 265.
 ὡσπερ et ὑπέρ, 99 ; ὡσπερ ἐν γλυ-
 φαί:, 387.

Poscimur ; pagina est implenda. Ion Euripidea, quam superius non semel attingi, est ad manum, supplementumque præbebit. Recentiores consentiant in hac lectione v. 1040 : Πῶς ; ἄρ' ὑπέιδου τοῦθ' ὃ κάμ' εἰσέρχεται ; Codex 2817 πῶς ἄρ' ὑπ., cum scholio : τὸ ἄρα πρός τὴν χρεῖαν τοῦ μέτρου καὶ δίχα τοῦ ἐρωτῆν, καὶ περὶσπᾶται καὶ δξύνεται. Ad cuius mentem fuit scribendam, πῶς ἄρ' ; ὑπ. Et sic Barneiana ; sic et Hervagiana, « recte » Matthiæus ait, ipse tamen habet, πῶς ; ἄρ' ὑπ. Equidem lubenter interpungam post ἄρ ; Nam ἄρα primam potest producere metro poscente. Callimachus Epigr. 57 : Γνωσκεις ἦν δ' ἄρα λάθῃ... Vid. Seagerus Diario classico 2, p. 706, et quæ monebam olim Notitiis mann. t. 10, p. 176, 298, parte altera. Eiusdem codicis pessima est scriptura v. 1043 : Αὐτοῦ νῦν αὐτον κτεῖνον, optimum scholium : νῦν ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ νυ παραπληρωματικῶ συνδέσμου· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ βραχὺ αὐτὸ παραλήγεται, καὶ ὀφείλει δξύνεσθαι. Pro χρυσοστέφανον v. 1100 scribunt nunc editores, metro suadente, χρυσοστέφανον. Sed mutanda tantum leviter pronuntiatio, monente scholiasta, qui adscripsit, συνίζησις.

